

Viola Zoltán

A Fényhozó

2024

Viola Zoltán

A Fényhozó

Creative Commons licenc: [by-nd/4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nd/4.0/)

Magánkiadás
2024

Mindenki élénk érdeklődéssel várta a Bargan bolygón, hogy a nagy médiacézár, Pucsakaci, miféle rendkívüli meglepetéssel rukkol majd elő az idejekorán, már hónapokkal előbb beharangozott úgynevezett „Ötödik Őrkukkoló” című műsorában! Hasonló műsorai eddig már ugyanis rendkívüli nézettségre tettek szert. Bár korábban is készített már „Kukkoló” nevű műsorokat, de azok egy viszonylag szűk réteget kivéve senkit nem érdekeltek. Ám amióta e tévéműsorokat valamiképp kapcsolatba hozta a világűrrel, azóta ott mindig hallatlanul izgalmas dolgok történtek! Emiatt is nevezték el ezeket űrkukkolóknak, bár természetesen nem a világűrt mutogatták benne, hanem a műsorban szereplő embereket. S nem is volt pontos a cím, mert bár az első, a második és a negyedik efféle műsor valóban a világűrben játszódott, egy űrvárosban, de a harmadik nagyonis a Bargan bolygón, egy szép szigeten – de amilyen szerencséje volt Pucsakacinak, hát ennek is lett köze a világűrhez, ha áttételesen is, mert miért is ne találtak volna a szereplők egy egész, rég eltemetett űrvárost a sziget alatt!¹

De ez még a legkevesebb. Hanem eddigre már közismertté vált, hogy Pucsakaci utolérhetetlen érzékkel képes olyan szereplőket összeválogatni, akikről utólag kiderül – ha nem is mindöjükről de jelentős százaléukról – hogy igazából nem emberek, hanem mindenféle különleges lények, némelyik éppenséggel szörnyeteg, vagy ha emberek is, de rendkívüli képességekkel rendelkeznek. Például világítani tudnak csak úgy, segédeszköz nélkül, mert tündérek, vagy semmi bajuk amíg nem megy a hőmérséklet mínusz kétszáz fok alá, és képesek szétszakítani egy szuperacél bilincset is... Némelyik efféle szereplő maga sem tudja önmagáról hogy nem ember, amíg Pucsakaci műsorában ez ki nem derül róla. Például ilyen volt Lolita, a Második Őrkukkolóba bevett pornósztár. Eltekintve egzotikus munkájától, teljesen közönséges embernek tűnt, aztán íme, kiderült róla a döntő pillanatban hogy tündér, holott ezt maga sem hitte volna önmagáról!

No és Pucsakaci nem volt szűkmarkú a díjazásokat illetően sem. Hol űrváros lett volna a műsor győztesének díja, hol egy déltengeri sziget, hol egy egész bolygó... Ilyesmiért kétségkívül érdemes már serénykedni! Az más kérdés, hogy a műsorok eddig valahogy kivétel nélkül úgy alakultak, hogy a díjat senki nem kapta meg. Pucsakaci műsorára ugyanis jellemző volt, hogy szignifikáns gyakorisággal tűnnek el benne a fontosabb szereplők. És senki nem tudja mi lesz velük, bár találgatások akadnak szép számmal: elszöknek űrkomppokkal, elviszik magukkal a tündérek a maguk titkos kozmikus hazájába... Persze olyanok is akadtak akik Pucsakaci sötét üzelmeit sejtették a háttérben, hogy titokban meggyilkolja ezeket... De azért akadtak akik tagadhatatlanul nyertek, például volt egy Rúbal nevű fiatalember, aki nagy lottónyeremény birtokosa lett. És mindenki tudta róla, hogy szándékában áll szerepelni a következő Kukkolóban is...

¹ Az összes efféle „Őrkukkoló” történetét elolvashatja a Tisztelt Olvasó egy-egy regényben, melyek a történetek időrendjében a következő címeket viselik:

—Kajjám, a sztár

—A Nagy Elvágódás

—A Földrengések Szigete

—Fff

De ilyent nem szervezett Pucsakaci két éven keresztül. Hanem amikor mégis bejelentette, azonnal az érdeklődés középpontjába került vele! Holott mást se mondott, csak hogy megint egészen különleges lesz a nyerevény, de nem ürváros, ellenben ez a Kukkoló is a világűrben játszódik majd...

S ezután újabb fél évig nem árult el semmi részletet. Ellenben ügyesen kihasználta az érdeklődést, a titokzatosságot a népszerűsége fokozására, és sok-sok reklámmegbízás begyűjtésére...

Aztán amikor elérkezett a nagy nap, amikor elárulta a részleteket, csaknem az egész bolygó minden lakója a képernyő előtt ült, hogy megtudja végre, most mivel fog kirukkolni!

A képernyőn rögvést az első pillanatban maga Pucsakaci jelent meg, egy irodaként kinéző helyiségben. Előtte számos képernyő, mikrofon...

—Szép jó napot kívánok mindenkinek, vagy jó estét vagy jó éjszakát, attól függően, hogy a bolygó melyik pontjáról néznek engem! - kezdte a műsorvezető. — Előszöris, tudatom mindenkivel, hogy mindenkit tegezni fogok, mert mint mindenki tudja, e műsort a csiszík műholdjai közvetítik, s a csiszíknak ez a külön kívánságuk. No és most a lényeg: pillanatokon belül megismerkedhettek a szereplőgárdával! A szereplők jelenleg az ürvárosomban vannak, pár perce érkezett meg oda velük az úrkomp, s még nem is találkozhattak egymással, nem is látták egymást. De most mindjárt belépnek odafent a társalgóba, megismerkednek egymással, majd... majd nem térnek aludni, hanem rögvést beszállnak egy az úrkompnál lényegesen nagyobb úrjárműbe... ugyanis tényleg nem hazudtam, ezen Kukkoló nem az ürvárosban lesz megtartva. Az csak hogy úgy mondjam a gyülekezési hely! De hogy hol lesz az igazi műsor, a lényeg, azt maguk a szereplők sem tudják. Senki de senki nem tudja, csak én és néhány nagyon bizalmas munkatársam! A szereplők csak annyit tudnak hogy semmit sem tudnak. De ez nem gond, ugyanis természetesen mindegyikük önként vállalta a bizonytalanságot, szabályos írásos szerződésben... amiben természetesen szerepel az is, hogy önként vállalják a műsor során esetleg előadódó életveszélyt is, és rám illetve a VTV-re semmi kártérítési illetve büntetőjogi felelősség nem hárul, ha a műsor során ők esetleg megsebesülnek, megnyomorodnak, vagy akár netántán elhaláloznának! Azaz életveszélyt is vállaltak, igen, s ezt amiatt kell kihangsúlyoznom, mert bár én életveszélyt szándékosan nem terveztem be a műsoromba, természetesen, de ilyesmi cseppet sem kizárt hogy előadódik azért, mert a helyszín ahová ők elszállítatnak, meglehetősen, hm, szóval egzotikus! De ez így illik, ugyanis mint mindjárt meglátjátok kedves nézőim, szereplőim többsége is igazán egzotikus! Mindenesetre a helyszínt pillanatokon belül megtudják ők is és ti kedves nézők is, azaz nem is húzom tovább az időt, jön egy rövid kis reklám, majd kapcsolom a társalgót...

A társalgó egy olyan terem volt, amibe rengetegsok ajtó nyílt. A terem közepén számos szék volt elhelyezve kör alakban, azaz az ezekbe ülők mindegyike jól láthatott mindenki mást. A plafon tetején óriási képernyő volt elhelyezve, mely a műsorvezetőt mutatta. Ezt az elrendezést az előző ÚrKukkolókból már ismerték a műsor rendszeres nézői. Amikor Pucsakaci ide kapcsolta át a közvetítést, a terem üres volt, de pár másodperc múlva nyíltak az ajtók, s azokon át

különböző... mondjuk úgy: *lények* léptek be a terembe. Ugyanis bár mindegyikük meglehetősen emberformájú volt, de azért jól látszott hogy cseppet sem mindegyikük ember! S nem is úgy volt ez, hogy egy ajtón egy fő lépett volna be: volt amelyiken igen, de volt ahol ketten jöttek ki, sőt az egyik ajtóból egyenesen nyolcan. Mindegyikük helyet foglalt valamelyik széken, egyetlen szó nélkül. Pucsakaci az előző műsoraiban is ragaszkodott ehhez a már-már szertartásos kezdéshez, hogy minden információt magukról a nyilvánosság, azaz a nézők előtt mondjanak el magukról a szereplők, azaz addig ne beszéljenek egymással.

A nem okvetlenül embernek tekinthető lények közül a legfeltűnőbb jelenség egy csupa fényfodorba „öltözött” leány volt, akiről pusztán emiatt máris tudható volt, hogy ő egy tündér. Az első ŰKukkoló után ugyanis mindenki tudta már a Barganon, az abban szereplő Iloé nevű leány jóvoltából, hogy miként is néznek ki a tündérek... ami nagyjából azt jelentette hogy nagy a szemük, és fényruhát viselnek. Jellemüket illetően meg az a leglényegesebb, hogy végtelenül szelídek...

S épp őt szólította fel Pucsakaci először, hogy mutakozzék be, és mondjon néhány szót magáról.

—Köszöntök mindenkit, az én nevem Hilka, és mint látható, tündér vagyok! Ezt kifejezetten büszkén mondom, mert nagyon örülök neki, hogy az vagyok. Ez ugyanis a legkevésbé sem megszokott állapot a számomra. Tegnapelőttig fogalmam sem volt róla, hogy tündér vagyok. Azután azonban hogy erre rájöttem, rögvest tudtam hogy nekem itt a helyem, jelentkeznem kell a Kukkolóba... és Pucsakaci úr azonnal biztosított is itt egy helyet a számomra, amint arra számítottam is, hisz köztudott volt hogy Pucsakaci úr lázasan keres tündéreket a műsorába, de énelőttem senkit nem talált, mert oly ritkák vagyunk... legalábbis a Bargan bolygón.

—És mi célból jelentkeztél ide? - kérdezte Pucsakaci. Bár ő ezt természetesen rég tudta, de feltette a kérdést a nézők kedvéért. Hilka így válaszolt:

—Nekem igazság szerint a legkevésbé sincs szándékomban nyerni. Feltételezem ugyan, hogy a legtöbb jelentkezőt a nyereség vágya motiválja, mégha most nem is tudják, mi lesz a nyeremény. Engem viszont tényleg nem érdekel! Én egészen egyszerűen abban reménykedem, hogy ha végigjátszom e Kukkolót, akkor... szóval, akkor az azt jelenti hogy mégsem játszom végig, és én is eltűnök, mint az a két tündér, aki eddig szerepelt már a műsorodban Pucsakaci! Iloé, az első tündér, és Lolita, aki ugyan pornósztárként került be a műsorba, de aztán kiderült róla, hogy mégis tündér... és mindketten eltűntek! Sőt, a harmadik Kukkolódnál, ami a Földrengések Szigetén játszódott, ott nem volt ugyan tündér, de volt az a Nálisz nevű csúnya leány, aki csodaszéppé változott, és aztán ő elment a bálványhoz megkérni az ott rejtőzködő titokzatos hatalmat, hogy tegye őt tündérré... és aztán ő is eltűnt! De még Kristály is szeretett volna tündér lenni, Iloé barátnője az első Kukkolóban, meg Iggi is, aki erkölcsi kérdésekben messzemenően osztotta Iloé nézeteit, és ők is eltűntek. Szóval a te Kukkolóid olyanok, hogy aki benne tündér, vagy az akar lenni, az eltűnik. Eddig mindig így volt, remélem most is így lesz. Mert én mélyen hiszem azt, hogy ezek az eltűnések azt jelentik, hogy Tündérhonba kerültek!

—De hiszen nem csak olyanok tűnedeznek el, akik tündérek akartak lenni.

—Nem, de engem ez nem érdekel. Lehet hogy azokat is elvitték a tündérek. De ha máshova kerültek az se számít, én magam kerüljek Tündérhonba, ez a lényeg, nem más! Legalábbis a számomra. És én aztán tényleg teljes joggal lennék

odavíve, mert én nemcsak *szeretnék* tündér lenni, de máris az vagyok, látható, vagyis az én helyem ott van! Szóval nem tudom mi lesz a nyereség mert nagyon titokzatoskodol Pucsakaci, de nem is érdekel, pontosabban, természetesen érdekel valamennyire, de kizárólag intellektuális szinten, mert nem érdekel olyasformán hogy igényt tartsak rá, mert én nem azt remélem hogy megnyerem, hanem azt, hogy bármi legyen is az de nem lesz módomban megnyerni, mert még jóval a végkifejlet előtt eltűnők! Nekem kész katasztrófa lenne ha nyernék, mert az azt jelenti, hogy nem jöttek értem a tündérek!

—Hilka, én becsületszavamra esküszöm neked, hogy semmi részem nem volt az eltűnésekben!

—Ez először is cseppet sem biztos. Elképzelhető, hogy te például titkos tündérfiú vagy, akinek kifejezetten az a dolga, hogy figyelje a Bargant, s ha ide tündér születik, akkor kimentse innen a tündérek hazájába! Ez a szememben megengedhetővé teszi a füllentést, azt hogy letagadod a szerepedet, ezzel végülis senkinek nem ártasz. Na de ezt nem állítom biztosra. Elképzelhető szerintem, de nem biztos. A tündérek figyelhetik valami okból a műsorodat úgy is, hogy nem vagy tündér. Mindenesetre ez az egyetlen lehetőségem közéjük kerülni, hát megpróbálkozom vele.

—És miként jöttél rá arra, hogy tündér vagy? Talán te is azzal próbálkoztál, hogy a második Kukkoló Lolitáját utánózva bedugsz valami fémtárgyat a konnektorba, s így megrázatod magadat az árammal?

Hilka elmosolyodott.

—Annyira hülye azért nem vagyok... Bár tudok róla, hogy azóta rengetegen halnak meg ilyesmi miatt, havonta több száz a tündérséggel így próbálkozók száma... De tudtommal így még senkiből nem lett tündér, csak hulla a jelentős részükből. Ezek a szerencsétlenek mindig elfeledkeznek róla, hogy Lolitánál nem az volt a lényeg hogy bedugta azt a fémet a konnektorba, hanem hogy élete árán is meg akarta menteni a terroristák túszait! Ott az önzetlen jótetről volt szó! No és az én esetemben... hát szóval én meglehetősen biztosra vehettem, hogy tündér vagyok. Én is születésemtől fogva olyan szelíd vagyok mint Iloé volt, nagy a szemem is, ferde is, húst sem eszem... Azóta hogy őt láttam, állandóan világítani próbáltam. De nem sikerült. Hanem azon a döntő napon az történt, hogy a szomszéd nő megkért, vigyázzak a gyermekeire. S én el is vállaltam, és azok nagyon nyugodtak voltak, nem volt velük semmi baj, én meg békésen olvastam a nappaliban... hanem egyszer gyanús lett hogy túl nagy a csend! Ha egy gyerek csendes, az többnyire bajt jelez... ideges lettem, keresni kezdtem őket, nem voltak a gyerekszobában... Hát a konyhában találtam rájuk. Boszorkányosat játszottak. Azzal próbálkoztak, hogy boszorkánykenőcsöt főzzenek. Már javában zubogott a víz a gázon, dobáltak bele mindenféle undokságot, s épp amikor beléptem, akkor dobott a kisfiú a forró vízbe egy eleven varangyosbékát. No és hát én ki nem állhatom az állatok kínzását, bele se gondoltam hogy mit teszek csak odaugrottam, benyúltam a forró vízbe, és kikaptam onnan a békulát... sajnos már nem lehetett rajta segíteni. Ellenben nekem feltűnt, hogy hoppá, azért illetet volna hogy ettől a mutátványtól felhólyagosodjon a kezem... de semmi baja nem történt! Így tudtam meg, hogy *igenis* tündér vagyok, mert semmi bajom a forróságtól... s talán az efelett érzett öröm miatt mintegy „beindult” a többi képességem is, és estére már volt fényruhám is... de jól értse meg mindenki, nem érdemes azzal próbálkozni, hogy leforrázzuk magunkat, mert korábban én is megégettem

többször is magamat. Itt az a lényeg, hogy egy jótettet akartam elkövetni, ettől lettem tündérré!

—És mi a foglalkozásod?

—Még semmi, tanuló vagyok, épp csak nagykorú, egy hónapja múltam tizennyolc éves, és végzős gimnazista vagyok. De úgy különben énekesnőnek készültem, ez volt korábban a vágyam, és kiváló a hangom sokak szerint... nem is lehet véletlen ha tündér vagyok, Iloé is nagyon szépen énekelt! Persze most már nem énekesnő szeretnék lenni, hanem tündér. Úgy értem, az vagyok már most is, de hozzájuk szeretnék elkerülni.

—Ezt tudjuk, mondtad már. Hát akkor most beszéljen a melletted ülő fiatalember!

—Üdvözlöm a kedves nézőket, játékosársaimat, és téged is Pucsakaci! Te már ismeresz engem, de talán a nézők némelyike is. Én már ugyanis szerepeltem a műsorodban, abban, ami a szigeten játszódott. Rúbal a nevem, s az első ŰrKukkolóban szereplő Kristály művésznő bátyja vagyok. Mást nem is igen mondhatok magamról, hacsak nem azt, hogy természetesen amiatt jöttem, mert nyerni akarok! Nem tudom ugyan én sem, mi lesz a díj, de nem kétlem hogy megint valami igencsak érdekes és értékes.

—De hiszen te milliomos vagy már, mert nyertél a lottón, vagy nem jól tudom? - kérdezte tőle Hilka tündér.

—De igen, jól tudod, de épp a vagyonomnak hála dolgoznom sem kell, azaz van bőven időm hogy itt szerepeljek, de meg ha nem nyerek akkor is úgy vélem jó ha itt vagyok, mert biztos ez a Kukkoló is érdekes lesz.

—Ne is reménykedj, nem fogsz nyerni, a fődíjat nem szavazzák meg egy milliomosnak a nézők, sőt, már azok a milliók sem téged illetnek meg, mert én nyertem azokat, azok nekem járnának! - szólalt meg a Rúballal szemben ülő férfi.

—A bíróság nem így rendelkezett, apám. - válaszolta nyugodtan a fiatalember.

—Ne szólíts így, nem vagyok az apád! Ki is tagadtalak, de mint kiderült, biológiailag sem vagyok az apád! Nem is érdemled meg, hogy a fiam legyél, te hálátlan dög!

—Jó, akkor a jövőben majd egyszerűen Düsevi úrnak szólítalak. Ha kívánod. - bólintott Rúbal.

—Kívánom! Követelem!

—Te is így vagy ezzel, anyám?

—Még szép, pláne mert én sem vagyok a nemzőanyád! De kár is volt felnevelnem téged! - válaszolta a Düsevi mellett ülő nő. —Számodra egyszerűen Duklippa asszony vagyok, de a legjobban tennéd ha így sem szólnál hozzám, sehogyan sem!

—Minthogy e házaspárt is láthatták a kedves nézők egy korábbi Kukkolómban - szólalt meg Pucsakaci - azt hiszem átadhatjuk a szót Rúbal szomszédjának!

—Üdvözletem mindenkinek - szólalt meg a kövérkés, pirospozsgás arcú férfi - én egészen egyszerű ember vagyok, és a foglalkozásom szakács! Pontosabban, hát ugye mesterszakács! És persze nyerni jöttem ide. Nem is tudom, mi egyebet mondhatnék még... ó igen, a nevemet, persze! Úgy hívnak, hogy Muji.

—Szóljon akkor a melletted ülő!

—Köszöntök mindenkit, az én nevem Raszkár, és bár én is amiatt jöttem ide hogy nyerjek, leginkább azonban mégsem emiatt, hanem hogy itt Istennel találkozzam! S engedjétek meg, hogy ezt a kijelentésemet azonnal megmagyarázzam, mert tudom hogy furcsán hangzik sokak szemében. Én karotány pap vagyok. És én

elhiszem, hogy az itteni furcsa események mögött nem Pucsakaci rejtezik, legalábbis nem mindet ő produkálta. Hanem aki ezeket műveli, az nem más mint az Úr! Ő tüntetett el egyeseket, egyszerűen úgy, hogy a Mennybe vitte őket. Illetve akik rosszak voltak, azok a Pokolba kerültek, és én amiatt vagyok most itt, hogy ha lehetséges, jómagam is találkozom Istennel. Azt én sem tudom mi lesz a nyeremény, de ha egy úrváros, akkor azzal én is el szeretnék repülni megalapítani valahol az Igazak Országát, ha meg bolygó lesz a nyeremény, akkor eleve adott hogy azon megalapítsam ezen országot, hacsak természetesen előbb nem találkozom az Úrral aki a Mennybe visz engem, vagy esetleg az is megtörténhet hogy mást parancsol nekem. Céljaim tehát hasonlóak mint az első ÚrKukkolóban szereplő Drás püspök céljai voltak, de vele ellentétben én nem fogok megtérni semmi hülye újmódi vallásra!

E bejelentésre sokan a szereplők közül csak legyintettek. Úgy látszott senki másban nem teng túl a nagy vallásosság.

A következő megszólított egy szép, fiatal, fekete hajú nő volt. Magas volt, karcsú de erős, mondhatni kisportolt, de arca elég sovány minden szépsége ellenére is. Ő így szólt:

—Én is köszöntök mindenkit. Az én nevem Behnázella Íjallé, de mert tudom már hogy ezt a ti népetekben nehezen képes a legtöbb ember megjegyezni, és szokatlan is érrefelé hogy valakinek két neve legyen, szólítsatok csak a második, rövidebb nevemen, úgy, hogy Íjallé. Én egy távoli bolygón születtem, de senki ne tartson szörnyetegnek, nem vagyok az... legalábbis nem a hagyományos értelmében a „szörnyeteg”-szónak... én közönséges ember vagyok, bár mégsem annyira közönséges, mert hercegnő. Viszont nem születésemtől fogva hercegnő. Eredetileg rabszolga voltam. Az én bolygóm ugyanis még javában a barbárság korát éli, a legveszélyesebb fegyverünk a parittyá és a számszeríj, mert ezek messzire lőnek. Szóval én ott születtem, a ti fogalmaitok szerint tehát csak egy tudatlan barbár vagyok. Hanem születésem után megfogadtam, és igen korán mert még hat éves is alig lehettem ekkor, hogy nagy-nagy úrnő lesz belőlem! És ez sikerült is, sőt nem is nagyon sokára, mert még tizenhat éves is épp csak hogy lettem, máris a király felesége voltam! És aztán majdhogynem királynő is lettem, mert négy év után, húsz éves voltam tehát ekkor, meghalt a király, no és ekkor mindenféle zűrzavaros események történtek, végül a főurak elhatározták hogy a király egy távoli rokonát teszik meg királynak, csak hogy az az illető még csupán három éves volt, és nem is volt joga a trónra. Hogy mégis legyen, gyorsan férjhez adtak engem hozzá, mondjuk ez nekem sem volt ellenemre, mert lényegében én uralkodhattam a gyermek helyett, persze, bizonyos határok között mert a főurak némely csoportjával nem lett volna bölcs dolog szembeszegülnöm, legalábbis nem nagyon... szóval a dolgok a számomra nagyon jól alakultak, amikor azonban közbeléptek a papok, akiknek nem tetszett hogy ha nem is névlegesen, de lényegében női uralkodója lesz az országnak, eddig ugyanis ilyesmi még nem fordult elő. És cselt szőttek ellenem: megmérgezték ifjú férjemet, s rám fogták, hogy én tettem! Holott ez nem igaz, mert eddigi karrierem alatt ugyan, nem tagadom, számos embert megöltem, még többet megölettem másokkal, de a gyermekférjem halála cseppet sem állt érdekemben... legalábbis *egyelőre* nem! Nem tagadom, később lehet hogy én magam mérgeztem volna meg, mondjuk úgy tíz éves kora környékén, de nem *most*! Hanem a papok megelőzték. És vád alá helyeztek, elfogtak, és elrettentő példaként keresztre feszítettek, itt a szegrek

nyoma most is a csuklómon és a bokámon... - mutatta a vörös nyomokat a leány. —Hanem hallatlan szerencsém volt, mert a keresztre feszítést nézők közt ott volt épp Pucsakaci is, és előhúzta a lézerpisztolyát... a többit azt hiszem mindenki el tudja képzelni. Bevitt az úrhajójába, idehozott... hát ennyi az én történetem!

—Hát igen – szólalt meg Pucsakaci – én ugyanis úgy döntöttem, szerzek valaki szereplőt valami barbár bolygóról is! Lehetőleg valami elítélt nőt, mert az tetszik a csisziknek is ha nőt mentek, és itt mutogatom majd őt. Persze érdekes valaki kellett. Elmentem tehát egy messzi bolygóra űrturistáskodni, ehhez kértem egy kis úrhajót a csiszíktól. Nekem adtak, pláne hogy megígértem, hogy nőt fogok menteni. Természetesen álruhát öltve vegyültem a tömegben el. És épp jókor értem oda, mert Íjallé már fel volt szegelve a keresztre, már szenvedett épp eleget hogy kellően hálás legyen nekem a megmentéséért, de még nem halt meg! No és akkor én közbeléptem, sok papot, katonát megöltem, természetesen simán hatalmas varázslónak néztek a tüzes nyilaim miatt, megmentettem a lányt, meggyógyítottam, a nyelvtanító sisakkal a fejébe tömtem a csiszí és a bargan nyelvet is, aztán mondtam neki hogy valamit valamiért, kötelessége szerepelnie a műsoromban... de nem is volt szükség semmi erőszakra hogy szerepeljen, de még a hálájára sem, mert amikor elmondtam neki miről van szó, hogy csak beszélgetnie kell itt egyesekkel, s emiatt lehet hogy még valami nagy ajándékot is nyer, boldogan vállalta! Különben végignézettem vele az előző Kukkolók összes archív felvételeit is, pontosan tudja tehát, hogy miről van szó.

—Naná! - bólogatott a leány. —És bár Pucsakaci úr nekem sem mondta meg, hogy mi lesz most a fődíj, de nagyon remélem hogy vagy úrhajó, vagy bolygó. Ha bolygó, én is meg akarom alapítani ott a magam birodalmát, csak hogy cseppet sem vallási alapon, mert gyűlölöm a papokat, akik kínhálálra adtak! - pillantott Raszkárra. —Mindenki odaköltözhet, aki elismeri, hogy én vagyok a királynő. Ez az egyetlen feltétel. De igazából jobban szeretném ha nem bolygó volna a díj hanem úrváros, mert akkor azzal visszarepülnék a szülőbolygómra, természetesen fegyverekkel megpakolva s evilági követőimmal együtt, és mindenkit kivégeztetnék ott, akinek csak nem tetszik a pofája... és emlékszem ám pontosan mindenkire, aki az ellenségem volt! Természetesen kivétel nélkül minden papot kivégeztetek. Undok hímsoviniszta fallokrata barmok! Azok a második ŰrKukkolóban, Ug herceg és Ratkum király, igen, na nekik volt igazuk, én is pont azt akarom tenni, amit ők! Ha lehet.

—Nem hiszem hogy a díjban fegyverek is szerepelnének. - kételkedett Hilka.

—De Pucsakaci díjai mindig bőkezűek, egy részéből biztos telik modern fegyverekre is. Vagy legfeljebb vállalom néhány filmben szerepet, tőlem akár még pornó-filmben is ha nagyon muszáj, amilyen híres leszek e műsornak hála biztos alkalmaznak majd a filmesek, s a pénzből felfegyverkezem. Egy biztos: nekem van egy célom, sőt, kettő, a legfontosabb hogy nagy-nagy úrnő legyek, a másik hogy ha lehet bosszút álljak, és én ennek élek, ennek rendelek mindent alá!

—Hát az nem semmi lehetett, rabszolgából lényegében királynővé avanzsálni! - nézett Rúbal elismerően Íjallére.

A lány visszamosolygott rá.

—Naná, ezt egészen biztosra veheted!

—Elbeszélésed alapján bővelkedett eddigi igazán nem magas életkorod egy csomó gyilkosságban, s ezek egy részét eszerint magad hajtottad végre. Megkérdezhetem, hány embert öltél meg és miként? Talán bizony valami önvédelmi sport tudora is

vagy?

—Nem, olyasmihez nem értek. Hacsak azt nem tekintjük efféle tudománynak, hogy létezik egy zongoraszerű hangszer az én bolygómon is, nevezzük is az egyszerűség kedvéért zongorának, és jól értek hozzá, hogy egy ilyen zongorahúrral hogyan kell megfojtani valakit.

—És e tudásodat ki is próbáltad a gyakorlatban?

—Mindössze háromszor! - mosolygott lágyan a nő.

—És kiket öltél meg, nőket vagy férfiakat?

—A zongorahúrral?

—Úgy is, máshogy is. Érdekes nő vagy, és én mint hallhattad azért jöttem ide főleg hogy egy jót szórakozzak, tehát ha nincs ellenedre, szívesen hallanám eddigi gyilkosságaid listáját, vagy ha úgy tetszik hát a teljes karriertörténetedet.

—Hát az nagyon hosszú volna ám, mert nem elég azt felsorolnom hogy én mit tettem, de azt is el kéne mondanom, miért, meg kéne ismertesselek benneteket a szülőbolygóm, vagy legalábbis az országom politikai viszonyaival, hogy megértsetek milyen cselszövést miért tettem, kit miért kellett megölnöm... nem hinném hogy most ez alkalmas időpont volna sok órai mesére. Majd valamikor később nagyon szívesen elmondom, ha lesz rá alkalom, nincs mit titkolnom. Különösen előtted nem, mert ha igaz hogy milliomos vagy, akkor nagyonis szívesen összebarátkoznék veled, abban a reményben, hogy ha te nyersz, hozzásegítesz hogy elrepüljek egy csomó fegyverrel vissza, bosszút állni s királynővé válni, de ha én nyerek akkor is szívesen látlak, amennyiben veszel nekem egy csomó fegyvert, s ezesetben énutánam te lehetnél a legnagyobb úr azon a bolygón!

—Amíg meg nem gyilkolod. - szólt közbe szárazon Raszkár.

—Kuss. Papokkal elvből nem vitatkozom. Nem tud érdekelni a véleményed. - szólt határozottan a nő.

—De esetleg más is így véli. - kotyogta közbe Düsevi.

—Na de minek ölném meg, ha nincs kifogása ellene, hogy én legyek a királynő?! - kérdezte csodálkozva Íjallé. —Biztosíthatok róla mindenkit, kizárólag vetélytársaimat, az utamba állókat, ellenségeimet öltem meg eddig, sosem a barátaimat! Kezdődött azzal, hogy talán nyolc éves lehettem, amikor patkánymérget tettem az egyik nagyobbik rabszolgálynak az ételébe, mert ő mindig nagyon undok volt velem. Aztán az egyik rabszolgafelügyelő közölte velem, amikor még szintén alig múltam nyolc éves, hogy aznap este menjek fel hozzá mert velem akar hálni, na de szerencsére neki is sikerült a borába észrevétlenül mérget kevernem. Aztán jött egy újabb rabszolgány, aki, bevallom, nem volt undok velem, de nem is szeretett, csak olyan hideg-közömbös, de ő a házi rabszolgák közt volt, nem mezei rabszolga mint én, és őt amiatt öltem meg, mert sejtettem ha ő meghal, engem tesz a gazda a helyére. Hát úgy is lett. De őt már késsel öltem meg, kilenc évesen, amikor a tehénistállóba ment tejért. Hátról leszúrtam. A tetemét pedig nagy nehezen bedobtam a disznók közé, hogy azok megegyék. A véres ruháiból persze maradt valamennyi, de mindenki balesetre gyanakodott.

Na aztán nagyon megkedveltetem magam a gazdával, de emiatt a gazda-asszony féltékenykedni kezdett rám, különben teljesen jogosan, s emiatt őt kellett megmérgeznem. De most már nem patkányméreggel, hanem már korábban első dolgaim közé tartozott, hogy némi pénzt lopjak és azzal lefizessem a környék leg-híresebb méregkeverőjét, s attól megtanuljak minden fontosabb mérget elkészíteni. Persze azután a méregkeverőt is leszúrtam, hogy el ne árulhasson. Na

szóval megmérgeztem a gazda nejét, s reméltem hogy feleségül vesz majd. De nem tette, mert pár nappal korábban vett egy másik rabszolgalányt, és azzal kezdett hetyegni. Persze meg akartam azt is ölni, de sokáig nem lett erre jó alkalom, s mielőtt végezhettem volna vele, az fiút szült. Ennek nagyon megörült a gazda, mert még nem volt fia, és én tudtam ha életben marad, simán nem én leszek a feleség. Ezért belopódtam a másik nő hálósobájába amikor az aludt...

—És leszúrtad. - szólt Rúbal.

—Jaj dehogy, te kis naív! Azonnal mindenki rám gyanakodott volna! Hanem egy egészen vékony kötötűt szúrtam a kisfiú fejébe, ahol még lágy volt neki, majd a tűt elrejtettem az anyja cókókjaiba. Persze ettől rögvést meghalt a kicsi. És keresték a halál okát, meg is találták a sebhelyet, a kötötűt is, és persze tettem róla hogy elterjedjen a személyzet közt a pletyka, hogy biztos maga az anya ölte meg a gyermeket, mert gyűlölte a gazdáját... Reméltem, megöli a gazda, de nem ölte meg, csak eladta valami messzi vidékre, miután megkorbácsolta. Nekem ez is jó volt, a gazda feleségül vett, felszabadított... aztán hamarosan arrafelé vadászott a földesúr. Sikerült megkedveltetnem magamat vele. Persze a mi bolygónkon nincs válás, de ez nem számított, kivégeztette a férjemet hogy feleségül vehessen. Fél év sem telt el, és egy bálon megismerkedtem egy herceggel, aki megígérte nekem, hogy feleségül vesz, amint özvegy leszek. No ez nem akadály, gondoltam, és tettem róla, hogy úgy legyen. Ekkor már tudtam, hogyan kell bánni a zongorahúrral, de különben is egyszerű volt az ügy, mert csak ki kellett várnom, amíg a férjem részeg lesz, s egy olyan pillanatot amikor a lerészegedése előtt megver valakit a személyzetből. Így aztán mindenki a megvert inasra gyanakodott, hogy az tette. A fiút karóba húzták, én meg hercegné lettem. Aztán jött a király, no az már nehezebb ügy volt, de azt is megoldottam... de ott már sokat kéne mesélnem hogy azt megértsetek, az már nagyon bonyolult cselszövés volt, külön lázadást kellett szerveznem titokban a király ellen, amit alkalmas pillanatban én magam lepleztem le a királynak, hogy hálás legyen nekem, de közben a régi felesége is belekavart a dolgokba, meg néhány konkurrens udvarhölgy is, szóval megint kellett hogy működjön a zongorahúrom, de egy alkalommal a késem is, meg kellett némi méreg, néhány bérgyilkos, persze a bérgyilkosokat utólag szintén ki kellett végeztetnem más bérgyilkosokkal nehogy árulkodjanak rám, illetve egy részüket nekem kellett megmérgeznem, aztán meg a hercegem egészen belémszeretett, nem akarta hagyni hogy a királyé legyek, szóval őt is jobblétre kellett szenderítenem, ehhez meg kellett szerveznem egy vadászbalesetet...

—Amindenségit, te aztán gyilkos fajzat vagy! - kiáltotta Muji.

—Ugyan, ez mind semmi! Ezután termelődtek csak igazán bőségesen a hullák, hogy királyné lettem, mert meg kellett őriznem a hatalmam, meg pénzt is kellett szereznem, emiatt is ki kellett nyírjak pár főurat... na de ez már tömény politika, szóval úgysem értenétek.

—Biztosíthatlak róla, hogy a lényegét felfogtuk: te egy teljesen gátlástalan nőszemély vagy! - mondta határozottan a szakács.

—Te sem finomkodnál, ha rabszolgaként kezded az életedet. - kapta meg a választ.

—Lehet, de akkor is az a véleményem, hogy nagyonis megérdemelted a keresztrefeszítést!

—Ezt nem is vitatom. Épp csak azt vitatom, hogy épp *azoknak* lett volna bármi joguk is engem így büntetni, akik végül megtették velem! Mert lehet hogy én

bűnös vagyok, de ők ugyanolyan bűnösök! Engem mint bűnöst, csak valaki nagyon jó, azaz nem bűnös lény ítélhetett volna el és meg, például egy tündér, de mi jogon ítélkezik felettem az, akinek a kezéhez ugyanannyi, vagy még több vér tapad?!

—Te is ítélkeztél azok felett, akiket megöltél!

—Súlyos tévedés. Eszem ágában sem volt ítélkezni. Én elismerem hogy önérdekből öltem, számításból. Azok viszont nagyképpően megjátszották az ártatlant, sőt, a nép és isten érdekeire hivatkoztak, holott ez egyrészt hülyeség, mert isten szerintem nincs, másrészt a nép érdekeit én messze jobban szolgáltam mint ők, mert számos haladó törvényt vezettem be!

—Azt se tudhattad abban a barbár világban, mi a haladás fogalma.

—Az igaz. De most hogy már okosodtam e világban valamelyest, látom, hogy haladónak nevezitek a legtöbb törvényt, amit hoztam! Ezek többsége a csiszíknak is nagyon tetszett. Például elrendeltem, hogy az országon belül mindenki oda költözhet ahova akar, mert ez úgy véltem fellendíti az áruforgalmat. Azt is megtiltottam, hogy a férfiak megöljék a nejüket, vagy úgy megverjék hogy azoknak csontjuk törjön vagy elvetéljenek, mert úgy véltem, nekem nem érdekem hogy kevesebb nő éljen az országban vagy kevesebb gyerek szülessék, mert akkor szegényebb országnak vagyok a királynője... persze ez a törvény is tetszett a csiszíknak. Szóval, ilyesmikről volt szó.

—De te nem is törvénykezhetél, amíg nem voltál királynő!

—Teljesen igaz, de a férjeim mellett is volt már egy idő után némi beleszólásom a politikába. És épp teljesen el akartam törölni a rabszolgaságot is, amikor elbuktam.

—Ha ilyen jól megérted magadat a csiszíkkal, miért nem mész közéjük? - kérdezte Pucsakaci.

—Hé, most viccelsz?! Köztük semmi hatalmam nem lenne!

—Na de mi lesz veled, ha nem nyersz, és más olyan valaki sem nyer, aki hajlandó szövetkezni veled és visszamenni a bolygódra?

—Majd eldöntöm azt akkor. Én eddig még minden helyzetben feltaláltam magamat.

—A kereszten is? - kérdezte gúnyosan Raszkár.

—Bizonyos értelemben még ott is, mert miután felszegeltek, átkot mondtam azokra, akik ezt teszik velem, közöltem velük hogy félelmetes veszedelmet idéznek magukra ha nem szednek le, mert én igazi boszorkány vagyok, és ha megölnek, annak nem lesz jó vége, egyben megesküdtem hogy ártatlan vagyok az ellenem felhozott vádakban! És tudjátok, mifelénk mindenki nagyon babonás, és nem szokott kételkedni senki abban az esküben, amit valaki a halála előtt tesz. Tehát mert én megesküdtem hogy ártatlan vagyok, ezzel tönkretettem ellenségeim jóhírét, másrészt, ezután jött Pucsakaci, aki majdnem mindenkit megölt aki a közelben volt és ártott nekem, tehát ha úgy vesszük rögvest be is teljesedett az ellenük kimondott átkom, azaz igazam lett, ezáltal teljesen biztos hogy máris legendás személy vagyok a túlélők szemében, igazi pozitív hős, szent ember, akarommondani szent asszony... ha oda visszatérek, szinte istennőként fognak tisztelni!

—Hát sűrű életed volt eddig az biztos, zajlottak benne az események... - mormogta Rúbal.

—Szeretem, ha pezseg minden körülöttem. A nyugalom nem nekem való. Nem is

értem, miként érezheti jól magát az a nő, aki másképpen él.

—Erre azt javaslom, válaszoljon a nyolcas és kilences széken ülő két vendégünk! - mondta Pucsakaci, és a két ott ülő nőre mosolygott.

Már ha valóban nők voltak. Azaz, nőknek bizonyára azok, még hozzá gyönyörűek, de az jól látszódott rajtuk, hogy nem emberek, vagy ha emberek is, de annyira különleges emberfajta-hoz tartoznak, hogy egészen biztosan nem a Bargin bolygóról származnak.

A legfeltűnőbb az volt rajtuk, hogy teljesen pucérok. Szégyenkezés viszont cseppet sem látszott emiatt rajtuk. Testük teljesen szőrtelen, még a lábuk közt is, ellenben dús, vállig érő haját viseltek. Szépen formált volt a cicijük, de karjaik és lábaik mindennek tűntek csak izmosnak nem. Bőrük viszont nem fehér, hanem halványan türkizkék árnyalatú. Ez már magában véve is elég lett volna ahhoz, hogy igencsak egzotikusak, különlegesek legyenek, de a fejük is furcsa volt: ajkuk meglehetősen kicsi, szinte már arisztokratikusan pici, mondhatni „előkelően apró”, fejük picit csontos, s ezen fejben két hatalmas szem ült. De nem úgy volt nagy a szemük, mint Hilkának vagy más tündérnek. A tündérek szeme mintegy vízszintesen nagy, s hátrafelé elkeskenyedik, tehát kissé amolyan vízcsepp alakú. E két nő szeme azonban egy-egy függőleges ovális volt.

Mindazonáltal nagyon bájosan néztek ki. Idegenül és nem embernek, de nem csúnyának. A maguk módján kifejezetten szépek voltak, bár nyilvánvalóan nem minden férfi bolondult volna utánuk. Azok azonban annál inkább, akik a különlegességet kedvelik... és nem amiatt, mert meztelenek.

Bár az hogy nem viseltek ruhát, egy szempontból nem volt igaz. Mindegyiküknek egy igen vaskos karperec volt a bal karjára csatolva, ami így felületes ránézésre aranyból készültnek tűnt, bár lehet hogy csak aranyozott volt. Ezt gyakran megsimogatták.

Most megszólalt egyikük.

—Köszöntök mindenkit. Az én nevem Kiti, a testvéremé Lulla, és a *hedón* nép leányai vagyunk. Bennünket nem Pucsakaci talált meg, mi magunk jöttünk ide a saját úrhajónkkal az emberek közé – merthogy mi nem vagyunk emberek – és kifejezetten azért jöttünk ide, hogy férjet találjunk magunknak az emberek közül! Épp emiatt mi is azok közé tartozunk, akiket abszolúte nem érdekel a nyereség, mi amiatt jelentkeztünk a Kukkolóba, mert ez kiváló alkalom arra, hogy megismertessük magunkat e bolygó lakosaival, aztán reméljük talán akad két olyan férfi az itt élő egy-két milliárd felnőtt férfiből, akiknek kellően megtetszünk, és a műsor után feleségül venne minket! De ha előbb, mi azt sem bánjuk. Bár természetesen nem nyújtjuk akárkinek a karkötőnket, csak arra méltónak.

—Kiti, én már sokat tudok rólatok, de a nézők és szereplőtársaid nem, elmondhatnád tehát, hogy mivel jár az, ha valaki a férjed lesz, és miért nem a saját néped köréből kerestek magatoknak férjet! - kérte Pucsakaci.

—Nagyon röviden úgy lehet összefoglalni a lényegét, hogy aki egy *hedón* népből való nőnek a férje, az jól vigyázzon a feleségére, mert ha a felesége meghal, akkor ő maga sem él sokkal tovább! Nagyjából három hónapot, de ezt is csak legjobb esetben, mert inkább csak kettőt.

—Hát ez azért elég szűkszavú felvilágosítás ám, arról már nem is beszélve, hogy épp a leglényegesebből nem szólsz, különleges képességeitekről!

—Nincs szándékomban semmit sem eltitkolni, de szerintem ez a leglényegesebb. És hajlandó vagyok részletezni is. Nem tudom feltűnt-e valakinek, hogy az a név

hogy „hedón”, nagyon hasonlít ahhoz a szóhoz, hogy „hedonista”. Ami úgy tudom nálatok is olyasmit jelent, hogy gyönyörkereső, élvhajász... Hát ez nem véletlen! Réges-régen, évezredekkel ezelőtt a mi népünk is afféle közönséges emberekből állt, mint most ti vagytok. De aztán hogy a technikánk kellően magas szintre emelkedett, el tudtuk érni, hogy függetlenítsük magunkat az *anyagtól*. Képesek vagyunk egész testünket egyetlen pillanat alatt egy bonyolultan modulált energianyalábbá változtatni, s hozzá úgy, hogy ebben az energia-állapotban is megmarad a tudatosságunk, amennyiben óhajtjuk. S vissza is alakulhatunk ha akarjuk. Nem tudunk tetszőleges alakot felvenni, csak ezt ami az eredeti formánk, de e két létezésforma, az anyagi és energetikai közt tetszés szerint ugrándozhatunk. Egy korlátunk azonban még van: ha energiaformában vagyunk, úgy nem tudunk semmi mást csinálni, csak létezni, gondolkodni, azaz nem tudunk például holmi szellemféleséggként ide-oda repkedni – energiamintázatunkat ugyanis kell, hogy valami anyagi dolog tárolja! S nem is akármilyen. Megfelelően elkészített tároló kell neki. Az enyém ez! - mutatta fel a karkötőjét. —Ez ha úgy tetszik az otthonom, amikor energiaformában vagyok. Ez olyasmi, mint a mesék szellemei, amikor be tudnak bújni egy palackba ha akarják... de nálunk ez a másodperc tört része alatt megy. Ha e karkötő megsemmisül amikor én benne vagyok, én is meghalok. Ha akkor semmisül meg amikor nem vagyok benne, egyszerűen kell csináltatnom egy új ilyen az űrhajónk gépeivel.

Na most ennek az az értelme, hogy mi eképp gyakorlatilag végtelensokáig élhetünk, örökké, mert minden alkalommal amikor anyagi testünk újjáteremtődik, fiatal testet kapunk. Ez azonban nem minden. Mert nagyon kellemes energianyalábként pihengélni, gondolkodni, de sajnos úgy egyrészt nem részesedünk az anyagi test élvezeteiben, másrészt azért nálunk is van olyan hogy munka, amit el kell végezni, s ez csak anyagi testben lehetséges! Sőt, szülni is csak úgy tudunk, anyagi testben, így ahogyan most láttok, ráadásul a terhesség egész ideje alatt így kell maradnunk, mert át tudunk változni ugyan terhesen is energiává, ám ez a magzat halálával jár. No és hát úgy alakult nálunk a társadalom, hogy mert kellett aki dolgozzon, aki a munkát végezze, s azt várandós nő nem nagyon képes, emiatt azokra a férfiak dolgoztak, ha meg már akkor ők dolgoztak, akkor dolgoztak máskor is, azaz végeredményben amikor lehetségessé vált hogy átalakítsuk a testünket úgy, hogy már energia is lehessünk, akkor ezt csak a nőkre kísérletezték ki a tudósok, a férfiakra nem. Nem amiatt mintha az nehéz volna, hanem mert nem lett volna értelme, a nők ugyanis nálunk régóta elvárják a férfiaktól a teljes körű kiszolgálást, márpedig hogy is szolgálhatná ki a nőt az a férfi, aki energiaként pihengél! Tehát nálunk csak a nőknek vannak efféle karkötő-otthonai, s csak a nők képesek energiaként létezni.

E képesség felfedezése azonban megkönnyítette a férfaink életét is. Hiszen így a nőket nem kellett kiszolgálniuk akkor, amikor azok energiaként pihennek! Nálunk tehát úgy fest most már egy házasság, hogy a férfi él, dolgozik, csinál mindent, de amikor valami örömben van része amit meg akar osztani a nejevel, akkor előhívja őt a karkötőből, s együtt élvezik az életet, például megnéznék valami jó filmet, zenét hallgatnak, szeretkeznek... aztán ha megint dolgoznia kell, a nő huss! visszarepül a karkötőbe, mert dolgozni már nem kellemes. Természetesen előhívás nélkül is előjöhet a karkötőből magától a nő, de az esetleg veszélyes lehet. Mert e karkötőt minden férfi a karján köteles viselni, s tegyük fel épp az egyszemélyes repülőmotorján utazik, ekkor ha a nő csak úgy váratlanul

megjelenik mellette, azonnal lezuhan, márpedig mi csak akkor tudunk visszarepülni a karkötőbe, ha nem vagyunk tőle messzebb mint nagyjából öt méter, márpedig ha zuhanunk, egyetlen másodperc után messzebb kerülünk tőle...

Szóval, nálunk egy nő élete egymerő csupa végtelen öröm, mert az életnek kizárólag az örömeit élvezi, ami ugyanis nem öröm, azt nem is tapasztalja, azt az időt átaludja a karkötőben, bár ez ritkán igazi alvás, mert gondolkodhat is ott, például kitalálhat érdekes történeteket amiket a karkötőn kívül létezve leírhat, de akár mámorra is kapcsolhat, így mondjuk, ez egy olyan tudatállapotot jelent amikor csak mintha lebegne súlytalanul, csupa kellemes érzet kíséretében, így észre sem veszi ha akár hónapok is telnek el, az neki mintha egy másodperc lenne... Ha aztán a férje meghal, de a karkötő ép marad, a nő választhat új férjet magának.

—És a karkötőben élve nem hallja-látja a környezetét? - kérdezte Hilka.

—Nem. Erre jelenleg nincs mód, de nem is nagyon törekszünk megcsinálni, mert minek?! Ha a külvilág épp kellemes és biztonságos, úgyis előhív a férjünk, mert ő is szereti ha vele vagyunk, ha meg valami veszély volna ott, vagy csúnyaság, vagy csak unalmas munka, azt jobb is ha nem látjuk. Mi az élvezet női vagyunk, az Örök Örömök Önző Asszonyai!

—De hát ez nagyon igazságtalan a férfiakkal szemben. - mondta Raszkár.

—Lehet, de ez nem érdekel minket. Különbözik meg nem is okvetlenül igazságtalan. Mert gondoldj csak bele: az igaz hogy így kizárólag ők dolgoznak, de ezért cserébe olyan társadalmat építhetnek maguknak, férfiaknak, amilyent csak akarnak! Mindent ők intézhetnek saját akarataik szerint. Mi nők semmibe nem szólunk bele. És akkor állunk rendelkezésükre amikor csak óhajtják, még szex terén is, mert azt mi is nagyon kedveljük. Nincs olyan hedón nő, aki ne rajongana a szexért, órákon át is képesek vagyunk rá egyvégtében, mert úgy alakítottuk a testünket át, hogy ilyen legyen, s kifejezetten azért, mert tudjuk hogy ez nagyon fontos a férfiaknak, akkor meg már élvezzük mi is! Szóval mi vagyunk a lehető legtökéletesebb feleség, akit csak egy férfi kívánhat álmaiban, egyedül azt óhajtjuk, hogy felejtse el azt velünk kapcsolatban hogy munka, segítség, harc, politika, meg egyéb efféle ellenszenves és unalmas dolgok. Mi olyasmik vagyunk, mint nálatok a szórakoztatóipar hölgyei. Szeretünk mi is táncolni, nevetgélni, viccelődni, énekelni, szeretkezni... mást nem is nagyon igénylünk. Már a tudományos kutatás se érdekel minket, bár jó eszünk van, és ha van valami érdekes felfedezés, szívesen meghallgatjuk, fel is fogjuk, elsőre megjegyezzük, élvezzük is az erről szóló beszélgetést mert kíváncsiság bennünk is van, de a felfedezés *folymata*, az már nagyon száraz, agyszikkasztó valami, ami nem nekünk való, azaz a kutatásokban sem óhajtunk résztvenni! Ellenben ezért cserébe a férfinak állandóan örökifjú, csodaszép felesége van! Ez nagy előny!

Na tehát őseink így alakították át a testünket, de meg kell még említenem valamit. Mielőtt erre sor került volna, azelőtt is már úgy alakult a társadalmunk, hogy benne a nők voltak az urak. Hiszen említettem, hogy már akkor is az volt a nézet, hogy a férfiak dolga a nők kiszolgálása. De őseink előtt tiszta sor volt, hogy ha ez lesz amit most elmondtam, akkor ezzel átadjuk a teljes hatalmat a férfiak kezébe, hiszen azok kezelnek majd minden gépet, s mi nők azt sem fogjuk tudni, hogy épp mit csinálnak a férfiak! És például mit teszünk, ha a férfiak egy nap összefognak, előhívják minket a karkötőkből, de azt aztán azonnal

megsemmisítik egy lézerlövessel például?! S aztán azt mondják, hogy indítsunk mosogatni például?! Iszonyú!

Ekkora kockázatot nem vállalhattunk. Ezért mielőtt át lettünk volna így alakítva, őseink még egy változtatást eszközöltek rajtunk: olyan most a testünk, hogy van benne egy bizonyos vírus is. Ez nekünk nem árt. Am amint egy férfival közösülünk egyszer is, a vírus megfertőzi őt. S ezután csak akkor maradhat életben a férfi, ha legalább kéthavonta egyszer érzi az illatunkat! Azaz ha kéthavonta egyszer előhív bennünket a karkötőből. Elég egyetlen pillanatra megpusztilni minket, ha ennyit érzi az illatunkat – s ez nem tudatos érzékelés, de akkor is szükséges neki – akkor már nem hal meg. Némely férfiak kibírják három hónapig is, de akkor már minden bajuk van, rosszul érzik magukat, szédülnek, fáj a fejük, hányinger kínozza őket... szóval, a férjünknek nem érdeke a mi megölésünk. De az sem hogy megsemmisítse a karkötőnket, mert ha akkor bosszúból megöljük magunkat, ő a férj is meghal! De akár véletlen baleset áldozata is lehetünk úgy. Legbiztosabb, ha a férj állandóan magán hordja a karperecet amiben vagyunk, ezesetben amíg ő él, valószínűleg mi is élünk!

—Na és ha a férfi több nővel is lefekszik? - kérdezte Hilka.

—Hát, ez nem nyerő ötlet a részéről! Egyrészt egyetlen nő sincs, aki hajlandó lenne lefeküdni olyan férfival, akiről tudja, hogy már van felesége. Márpedig nálunk nincs külön házassági szertartás, az első közösülés minősül a házasság megkötésének, mert ekkor fertőződik meg a férfi a vírusunkkal, ami minden nőnél különböző. Tehát egy lefekvés nálunk felér egy házassággal, és hogy is lehetne egy nő egy férfi felesége, ha annak már van felesége! Aztán, az a nő aki ilyen tesz, azt kockáztatja hogy kevesebb örömben lesz része amíg a férje él, mert lehet hogy az valami élvezethez nem őt, hanem a másik feleséget hívja elő!

Na de a férfi részéről is botorság volna ez, mert akkor már két nőre kéne vigyáznia, s ha bármelyik is hal meg, ő a férfi azonnal elpusztul... na nem azonnal, de két hónapon belül! Azaz kétszeres a kockázata! De még mindig nem mondtam el mindent. Mert az igaz hogy amikor a karkötőben vagyunk, nincs tudomásunk a külvilágról. De ha kijövünk onnan, és valami nagyon nem tetszik, és amúgy *igazán* haragra gerjedünk, akkor olyan illatot árasztunk, amit megintcsak nem érzékel tudatosan a férfi, de a vírusunk benne nagyonis, s ekkor két hónapja sincs hátra, mert másodperceken belül meghal! Tehát ha mégis feleségül venne egy másik nőt, például minket letagadva előtte, akkor ha ezt észrevesszük, s megharagszunk emiatt – ami több mint valószínű – neki azonnal vége! Nálunk rém sokat kockáztat a kicsapongó, lator férfi! És nemi erőszakról sem lehet szó, mert gondolatok csak bele: megerőszakol egy nőt – ez egyenértékű a vírus elkapásával. De a nő akit erőszakolnak, nyilván javában haragszik emiatt... tehát a férfi még be sem fejezheti az erőszakot, máris halott, ott hal meg a nő testén...

—Ez nekem nagyon tetszik! - közölte mosolyogva Behnázella Íjallé.

—Nem is csodálom, amilyen vérengző vagy... - mormogta a pap.

—Még mindig nem mondtam el azonban mindent. Igazság szerint ez amit eddig meséltem, így van ugyan, de egyre inkább nem tetszik a férfiainknak. Az nem nagyon izgatja őket, hogy nekik kell minden munkát elvégezni, ugyanis a mi technikai fejlettségünkön ez már nagyon kevés, inkább csak elméleti kutatások, azt meg ők szeretik is. Nem tetszik azonban nekik, hogy mi örökéletűek vagyunk, ők viszont nem. De még ennél is kevésbé tetszik nekik, hogy voltaképpen ki

vannak szolgáltatva nekünk. Azt mondják, úgy volna igazságos, hogy mi nők is meghalnánk, ha a férjünk meghal!

—Hát, ez szerintem is jogos kívánság! - bólogatott Raszkár, a pap.

—Mi nők nem így véljük. Viszont tekintve hogy a biológiai intézményekben is kizárólag férfiak dolgoznak, nem tudtuk megakadályozni, hogy a férfiak előállítsanak egy vírust, ami...

—Ami ezt eléri nálatok?! Nem pusztul el, ha átváltoztok energiává?! - csodálkozott Rúbal.

—Nem erről van szó. Ezt szerették volna a férfiak, de épp emiatt nem jött össze nekik! Figyeld meg, hogy meztelenek vagyunk. Nem lehetünk mások: csak a testünk tud energiává változni, a ruhák nem! De nincs is szükségünk ruhára, plusz öt és plusz ötven fok közt semmi gondunk, annál szélsőségesebb időjárás meg semmiképp sem fordulhat elő mifelénk, ha mégis, visszabújunk a karkötőbe. Ami viszont nagyon ellenálló, egy puskalövés ha telibetalálja, vagy egy lézerimpulzus tönkretetheti ugyan, de már egy kisebb sziklaomlást baj nélkül kibír, a hőmérséklet sem árthat neki, mert a világűr hidegét is elviseli, valamint háromszáz fokig semmi baja. Na szóval hiába fertőznek meg minket akármivel, átalakulás után kutya bajunk!

Kitaláltak ellenben egy olyan vírust, amit ha beadnak maguknak, megöli bárki nő vírusát, azaz ellenvírust csináltak, ezek után védettek mind a halálunk, mind a haragunk esetére! Mármint azok, akik ezt hajlandóak szedni rendszeresen. Ugyanis a vírus nem életképes bennük csak mintegy három napig, azután meghal. De mert minden közösüléskor újr fertőződnek a mi vírusunkkal, ezért ezt az ellenvírust rendszeresen meg kell kapniuk. Van rá egy tableta, de injekciózni is lehet.

Na most ez nekünk nőknek nem tetszik, és szerencsére könnyen megállapíthatjuk, melyik férfi szedi e vírust: nekünk elég éles a szaglóképességünk, s érezzük az illatából, benne van-e az ellenvírus! De az e vírust tartalmazó tableta szagát is messziről érezzük. És közölünk számosan úgy gondolják, egyszerűen nem mennek hozzá olyan férfihoz, aki ezt szedi, tehát csal! Mert szerintünk az csal, megszegi az évezredes társadalmi szerződést, ami lett a két nem közt.

—Pedig szerintem nagyon okosan teszik azok a férfiak, amit tesznek! - ragaszkodott a nézetéhez a pap. —Isten a férfit tette meg a nő urának, és azt is akarja hogy a nő is dolgozzék, ne csak henyéljen, s ne csak akkor éljen amikor henteregni és paráználkodni kell!

—Cseppet sem biztos, hogy okos az a férfi, aki szedi az ellenvírust! - mosolygott Kiti. —Mert még ha akad is nő, aki hozzámegy egy ilyen férfihoz, az a férfi ezzel bár szert tesz bizonyos szabadságra, de lemond azon ajándékról, amit a nőhöz való kötődése jelent! Elárulom ugyanis, hogy amit mi tudunk, az nem olyasmi, ami ellentétes a fizika törvényeivel. Mi át tudunk ugyan alakulni energiává, de ez nem jelenti azt, hogy az a tömeg amiből állunk, s ami olyan nagyjából hatvan kiló, az ettől megsemmisülne! Az átalakul annyi energiává, amennyi ekkora tömeg energiaértéke. Csakhogy az energiának is van tömege, azaz nekünk energiaként is ugyanennyi marad a súlyunk! Tehát, most ez a karperec ami a csuklómon van, nyomhat nem egészen tíz dekát; de amint én belébújok, ez leesik ide a földre, és ugyancsak ember legyen a talpán aki fél kézzel felemeli, mert akkor már több mint ötvenöt kilót fog nyomni, ugyanis nekem aki benne leszek akkor, ennyi a súlyom! Lehet hogy lehetőséget is adok majd rá hogy kipróbáljátok, ha nagyon

hitetlenkedtek. No és felmerül akkor a kérdés, miként is hordozhatják a nejüket rejtő karperecet a férfiak a csuklójukon, ha az ennyit nyom?! - és diadalmasan nézett körbe.

—Erős lesz a vírusotokkal fertőzött férfi?! - kérdezte álmélkodva Íjallé.

—Bizony ám! Nem is nagyon veszi észre, hogy ott a karperec rajta. Az ugyan ilyen sokat nyom a karján is, de ő ezt a több mint fél mázsát nem érzi nehezebbnek, mint ti, ha fél kilós karperecet hordanátok. Ami ugyan elég nehéz karperecnek számít, de könnyedén elviselhető, és jó is hogy ennyit nyom a mienk, mert legalább azonnal feltűnne, ha elveszne a férfi karjáról... nekik tehát azontúl fél kilónak számít ötven kiló. Tehát nagyjából százszor erősebbé válnak! Ha egy átlagos férfi mondjuk harminc kilót tudott eddig a feje fölé kinyomni, azontúl hogy felesége van, máris képes lesz kinyomni a feje fölé háromezer kilót, azaz három tonnát! Ez azért nem kis ajándék, nem gondoljátok?!

De csak addig képes, amíg él benne a vírusunk. És úgy sem sokáig, mert azért ha ilyen erőmutatványokat végez, ahhoz energia is kell, és az energiát normális esetben a saját sejtjei termelik, az elégetett táplálékból. Azaz egykettőre kimerül az, aki tonnákat akar emelgetni. Képes rá, de nem sokáig.

Kivéve, ha ott a karján a karperecünk! Amiben mi vagyunk, a felesége! Mert mi akkor tiszta energiaként létezünk, fél mázsányi anyag energiasűrítvényeként, márpedig néhány grammnyi anyagnak is annyi az energiaértéke, hogy azzal el lehet párologtatni egy hatalmas tó minden vizét! S a férjünk ezt az energiát felhasználhatja szabadon – ha akarja. Persze mi nők odabent érezzük, ha fogyatkozik az energiánk. És ha elégünk van ebből, megtehetjük hogy előbújunk, s akkor máris nincs ereje a férjünknek. De hát ez veszélyes dolog a részünkről, olyankor előjönni amikor fogyasztanak minket, mert nyilván valami veszélyes dologhoz kell az energiánk... De ha nagyon sokat használ belőlünk, akkor előjövünk, hogy hagyja már abba, mert nem akarunk meghalni. Ugyanis ha energiát használ belőlünk, akkor természetesen kisebb lesz a tömegünk. S nem bírunk elviselni akármekkora tömegvesztést. Nagyjából húsz százalékot elviselünk, bár nem szívesen. Tehát körülbelül tíz kilónyi fogyást. Ez azt jelenti, hogy az így lefogyasztott nő ténylegesen soványan jelenik meg aztán, zsírpárnák nélkül, beesett arccal, gyengén... ilyesmi után fel kell táplálja magát. De hát tíz kilogramm tömeg energiaegyenlege iszonyatosan nagy! Aki férfinak ez sem elég, magára vessen. Ugyanis már egyetlen kilogramm tömeg energiaértéke is akkora, hogy azzal 0 fokról száz fokra lehet hevíteni 216000 köbkilométer vizet! Azaz egy egész beltengert elpárologtatni, egy akkora valamit, ami ezer kilométer hosszú, és 216 kilométer széles, és mindenütt egy kilométer mély! És férjeinknek tízszer ennyi energia áll a rendelkezésére, minket használva!

Szóval aki ellenvírust szed, az ettől elesik. S a karpereceinket sem képes viselni, ott kell hagyja valahol őket, ami egyrészt neki is kényelmetlenség, mert nem hívhat elő akármikor minket hogy a társaságunkat élvezze, másrészt tiszteletlenség velünk szemben, mert nem tud ránk vigyázni, akárki rosszakarónk megsemmisítheti az őrizetlenül hagyott karpereceinket, benne velünk, vagy baleset érheti őket, a váratlanul előadódó örömteli pillanatokat nem oszthatja meg velünk...

Na szóval mindezen okok miatt hiába az ellenvírus, csak a férfiak mintegy negyede döntött úgy, hogy szedi. A társadalmunkat tehát nem fenyegeti a gyökeres és általános átalakulás veszélye. Mégis, emiatt a nők egy részének egy

darabig nem jut férj! Jutna mindenkinek, de nem azonnal. Hacsak be nem éri olyan férfival, aki ellenvírust szed, de kevés nő alázkodik meg ennyire. Mi ketten például nem, s úgy döntöttünk, keresünk magunknak más bolygóról férjet, akire azonban, előre közlöm, pontosan úgy hat a mi vírusunk mint a mi férfiainkra – de jó ha tudjátok, az ellenvírus viszont nem hat rátok! Ez nekünk nagyon megfelel, ti viszont tudomásul kell vegyétek, hogy aki valamelyikőnk férje lesz, az ezt egy életre vállalta!

—Hát ez nagyon érdekes – szólt Rúbal – de azt miként akadályozzátok meg, hogy ha egy férfi már nagyon öreg, meg ne semmisítse a karkötőt, benne veletek, hogy vele együtt haljatok?

—Többnyire úgy, hogy amikor már nagyon öreg a férfi, akkor elszökünk tőle. Általában viszont ez sem szükséges, ennyire azért megbízhatunk a férjeinkben, mert ha nagyon független életre vágya, ellenvírust szedne. Különben is, férjeink inkább azt szeretik, ha velük vagyunk haláluk pillanatában. Ha benne a vírus és jól működik mert érzi az illatunkat, akkor fájdalommentes, derűs halált biztosít, azaz nem jó üzlet nekik bosszúskodni! De ez ritka probléma, mert azt még el sem mondtam, hogy aki egy hedón nő férje, annak az élethossza is kitolódik, bő háromszáz esztendőre. Ami semmiség a mi örök életünkhöz képest – én például már több mint hatvanezer esztendő vagyok – de mégis jelentős nyereség a nagyjából nyolcvan évhez képest!

—Aki tehát a ti férjetek lesz, az úgy tekintheti, hogy egy istennő férje. - foglalta össze az elmondottakat a maga barbár fogalomkészletével röviden Íjallé.

—És hogyan kell előhívni benneteket a karkötőből? - kérdezte Rúbal.

—Arra csak a férjünk képes. Neki viszont elég, ha kézbe fogja és szeretettel gondolkodik ránk. Meg fogjuk odabent érezni, és ha úgy tartja kedvünk, ekkor elő is jöhetünk.

—Halljuk akkor, ki miként vélekedik erről a társadalomról, élet- és létformáról! Hilka! - szólt Pucsakaci

—Nem hiszem hogy jogom lenne elítélni. Végülis kölcsönös megegyezés alapján alakult ki e rendszer, szó sincs benne erőszakról, kényszerítésről, sőt aki férfi nem akarja, az egyszerűen ne nősüljön meg, vagy szedje az ellenvírust, vagy más népből való nőt válasszon feleségnek. Végeredményben gondolom egy hedón férfi is megteheti, hogy elrepül hozzánk vagy más barbár bolygóra, hogy onnan válasszon feleséget magának! Senki nem tilthatja meg nekik, a nők sem, mert minden technikai hatalom az ő kezükben van! Nincs itt tehát semmi baj. Épp csak én azt mondom, hogy sok sikert kívánok e két bájos hedón lánykának a férjtaláláshoz, remélem azt is hogy a műsor idejére jó barátnőim lesznek, ám céljaikkal nem tudok azonosulni, s itt nem a férjtalálásra gondolok, hanem az életformára. Az remek dolog hogy képesek elmenekülni egy karkötőbe, meg hogy örökké élnek, de én nem lennék képes így élni, mert véleményem szerint épp az élet legnagyobb élvezetétől, az alkotó munka örömétől fosztják meg magukat! Azzal pedig semmi más nem ér fel. Szívesebben lennék hedón férfi mint hedón nő ha választanom kéne, mert szerintem a férfiaknak jutott ott az életből a jobbik rész, mert azok alkothatnak valamit, erre minden lehetőségük adott. Én úgy vélem, nincs igaza Íjallének, hogy a hedón nők afféle istennőszerűségeknek volnának tekinthetőek. Igaz, örökké élnek, örökké fiatalok, a férjüket megbüntethetik, megölhetik, de meg is ajándékozhatják egy aránylag hosszú élettel és roppant erővel – ám épp azt nem birtokolják, ami a mitológiák szerint az istenségek legfőbb attribútuma: a *teremtőképességet*! Ugyanis soha semmit nem

alkotnak, csak a már meglevő dolgokat élvezik.

—Élősködőek. - kottyantotta közbe a pap.

—Bizonyos értelemben igen, bár én inkább szimbiotikusnak nevezném a férjeikkel folytatott viszonyt. De akkor sem alkotóak. Nem, én el sem tudnám képzelni hogy örökkön-örökké így éljek. Nem mondom, szívesen kipróbálnám, talán néhány évtizedig is remekül érezném magam úgy és élvezném, de aztán nagyon elfogna az unalom. Sokszor kiderült már az elkényeztetett, gazdag gyermekek sorsából a történelem folyamán, hogy a semmittevést, dőzsölést, állandó szórakozást is meg lehet unni.

—Azért gondolkodol így – mondta neki Lulla – mert nem vagy hedón nő. Más fajba tartozol, más a genetikád, agyad, s emiatt a gondolkodásod is, s az is, mit vársz el az élettől. A mi elvünk az, hogy az élet célja az, hogy jól érezzük magunkat benne, semmi más. Igazság szerint el sem tudjuk képzelni, hogy más is lehetne a célja.

—Az élet célja az, hogy Istennek tetsző életet éljünk. - válaszolta azonnal a pap.

—Az élet célja az, hogy jónak, erényesnek tarthassuk magunkat, leginkább pedig szeretetre méltónak, szeressünk és szeretve legyünk, s ennek legfőbb módja, sőt elengedhetetlen feltétele az, hogy másoknak segítsünk lehetőségeinktől telve. Márpedig ez nem képzelhető el akkor, ha csak az örömeiket hajkurásszuk önös érdektől vezéreltetve, valamint az alkotó munka is fontos ehhez, mert a világ jobb megismerésével, több tudást birtokolva másokon is jobban segíthetünk. - válaszolta Hilka.

—Halljuk a te véleményedet is, Rúbal! - szólította fel a fiút Pucsakaci.

—Hát, én eléggé le vagyok ám döbbenve, mert el sem tudtam képzelni korábban hogy ilyesmi is lehetséges mint ez a két nő... s most nem a külsejükre gondolok, bár tetszenek mert ritka csinosak. Hanem hogy mi mindenre képesek... És én azt hiszem osztom Hilka tündér véleményét, hogy nem lehet elítélni őket. Tény hogy ritka egoista, önző módon élnek, de miért is ne tegyék, ha ezt hagyják nekik! Ugyanakkor viszont én is amondó vagyok, szintén Hilkával egyetértésben, hogy én is szívesebben lennék hedón férfi, mint hedón nő. Nem mintha a tudományos kutatás vonzana, de hedón nőként alig volna olyasmim, hogy szabad akarat! Nem azt nézném meg amit én akarok hanem amit a férjem mutat, nem oda megyek ahova akarok, hanem ahová visznek, a karkötő-házamat megragadva, és így tovább, szóval nem akarok erről sokat beszélni, érti gondolom mindenki... ez teljesen passzív élet, szinte növényi, én meg szeretem az aktivitást!

—Ezzel nincs semmi baj – mosolygott rá Kiti – mindebben amit elmondtál teljesen igazad van, mi is tudjuk hogy passzívak vagyunk, de véleményünk szerint az aktivitás a férfiak dolga! Nagyon helyes hogy így gondolkodol, hiszen férfi vagy, illik is hogy szeresd az aktivitást, ez a férfiak attribútuma nálunk! A mi dolgunk, nőké, a passzivitás, a befogadás, természetesen a gyönyörök és örömek befogadása!

—Akárhogyis, szerintem az élet célja a változatosságra törekvés, a cselekvés, az izgalom, a kaland! Ebben is osztom tehát Hilka tündér véleményét.

—Nono, álljon meg a menet, tiltakozom, ebben a felfogásban nem vállalom közösséget veled fiatalember, mert ami a változatosságot illeti még csak hagyján, de már a cselekvéssel vigyázzunk, mert az aktivitás mindig veszélyes! Én a világ megismerésére helyeztem a hangsúlyt, s az igaz hogy ez nem megy bizonyos mértékű aktivitás nélkül, de akkor is a megismerés a lényeg, s nem az aktivitás!

—De hiszen alkotó munkáról beszéltél!

—Nem is tagadom, de az sem öncélú aktivitás. Te viszont arról beszélsz, hogy

cselekedjünk magáért a cselekvésért, s ettől elhatárolom magamat! Pláne hogy kalandot említesz! Ha van valami amitől irtózom, aminek már a nevét sem szeretem hallani, az épp a *kaland*! Pfuj! Hiszen az tengernyi kényelmetlenséggel jár, iszonyatos kockázatokkal, többnyire olyasmivel is hogy vér, halál, szenvedés, károkozás másoknak vagy épp nekünk okoznak kárt, minden csupa bizonytalanság... erről még olvasni sem szeretek, nemhogy átélni!

—Ez az élet sava-borsa! - erősítette meg Rúbal.

—Neked lehet, de nem nekem.

—Halljuk akkor az egykori királynőt! - kérte Pucsakaci.

—Nemcsak *egykori* vagyok, de *leendő* is! - vágta rá gögösen Íjallé. Majd így folytatta:

—Rúbal gondolkodása közel áll hozzám, bár nem feledhető, hogy én sem az öncélú kalandért rajongok. Semmi kifogásom az izgalom ellen, de csak ha az egy bizonyos célra irányul. Ez pedig a *hatalom*! Az élet célja szerintem az, hogy minél inkább igyekezzünk istenné válni, ami természetesen sosem sikerülhet igazából, teljes egészében, de minél inkább hasonlítunk hozzá, annál jobb, ezalatt pedig azt kell érteni hogy minél több hatalomra tegyünk szert, hiszen isten legfőbb jellemvonása a mindenhatóság, azaz mi magunk minél több mindenre leszünk képesek, annál közelebb kerülünk a mindenhatósághoz, - bár ismétlem, annak tudatában vagyok, hogy a tényleges mindenhatóságot sosem érhetjük el. Sőt, annak töredékét is alig. No de amit lehet, meg kell tennünk ennek érdekében, egyszerűen mert annál jobb nekünk, minél több a hatalmunk! Annál kevésbé függünk másoktól, annál kevesebb a veszély ami ránk leselkedik akár mások, akár a természet részéről, annál kiválóbbnak érezhetjük magunkat, sőt, annál több örömben és változatosságban is lehet részünk! Az élet célja tehát a minél több és minél nagyobb hatalom megszerzése, valamint minden más is a célja az életnek, aminek megszerzése hozzásegít minket a hatalmunk fokozásához!

Ami tehát e nőket illeti, én igenis istennőknak tartom őket, de én is elvetem az életformájukat, mert túl passzív. Mégiscsak a férfiak hatalmában vannak. Semmit nem tehetnek például a karkötőjük megsemmisítése, s ezáltal önmaguk megölése ellen. Teljesen a férfiak hatalmában vannak, néhány speciális esetet kivéve. Tegyük fel egy férfi megunja ott a feleségét. Megsemmisíti a karkötőt amikor benne a neje, aztán beszedi az ellenvírust, és semmi baja. És keres valami nyomorult rabszolgalányt egy távoli bolygón, például az én szülőbolygómon, aki nagyon hálás lesz a sok jóért, amiben részesedik a férfi mellett.

—De akkor a férfi már nem lesz erős és hosszú életű! - ellenkezett Kiti.

—Ez igaz, de ezt akkor is megteheti, például ha úgy dönt hogy az erőnél és hosszú életnél fontosabb neki az, hogy legyen egy engedelmes felesége, aki fölött *hatalma* van... sőt, aki őt *szereti*... mert ti aztán holtbiztos hogy csak önmagatokat és az örömeiket szeretitek, de a férjetekeket nem! Félre ne érts: én sem ítélek el benneteket, hiszen senkire nem kényszerítetek rá, hogy a férjeteke legyen. De akkor is ez van. Akkor is ki vagytok szolgáltatva a férfiaknak. Nem, én sem akarnék így élni. Börtönnek érezném a karkötőt.

—És mi Düsevi véleménye?

—Erkölcstelen cédák. Elnyomják szegény férfiakat, akik dolgoznak rájuk látástól-vakulásig! - morogta a férfi. —Osztom Raszkár véleményét, hogy Isten a férfit tette meg a nő fejének, irányítójának, épp csak az a véleményem hogy itt a férfiak nem tudják a nőket irányítani, azaz nekem ez nagyon csisziszagú társadalom, és tulaj-

donképpen az volna a helyes hogy megsemmisítsenek minden karkötőt, benne a nőekkel, a férfiak pedig válasszanak maguknak valami primitívebb világról egy-egy szerény, istenfélő leánykát feleségnek!

—Én meg – mondta Düseví felesége, Duklippa – én meg úgy vélem, meg kell ugyan semmisíteni a karkötőket, de a nőket nem, hanem miután már így lehetetlenné tették a munka elől való elmenekülést, be kéne osztani őket valami hasznos termelőmunkára, s rendszeres vallásoktatásban is részesíteni őket, hogy erényes, dolgozó és istenfélő életet tanuljanak! Elvégre illetlenség hogy örökké élnek s még csak nem is imádkoznak, mert az élet célja nem más, mint hogy felkészüljünk a túlvilágra!

—Igen, ez nagy igazság – válaszolta a pap is – és ami engem illet én sem helyeselném a Düseví által javasolt tömeggyilkosságot. Kérdéses azonban előttem az is, átnevelhetőek lennének-e ezek a hedón nők. Egyáltalán, érdemes-e megpróbálkozni ezzel! Végülis be kell lássuk, még az emberekkel kapcsolatban is iszonyatosan nehéz az ilyesmi, a legtöbbször teljesen reménytelen az igyekezet. Végtére is nem lehet mindenből szentet faragni! Nekem elég, ha azokat békén hagyják, akik istennek tetsző életet akarnak élni. De hát ezek a nők tényleg nem is kényszerítenek senkit az életmódjukra, azaz messze ártalmatlanabbak az Igaz Hitre nézve, mint a csiszúk! Nem vitás előttem, ha egyszer valami balesetben meghalnak, simán elkárhoznak majd, de ez az ő dolguk, és sorsukat az Istenre kell bízni. Nem a mi dolgunk az ítélkezés. Különbösen is, ki tudja, hátha valami rejtett célja van velük az Úrnak!

—Meglepően szelíd vélemény a részedről! - nézett rá Hilka.

—Örülök akkor, hogy kellemesen csalódtál bennem.

—És Mujti úr mit gondol? - kérdezte Pucsakaci.

—Én azon gondolkodom, hogy megkérjem-e valamelyikük kezét. Azaz karkötőjét.

—Ez komoly?! - ámult el Íjallé.

—Naná! Szívesen lennék erős és hosszú életű!

Kiti elmosolyodott.

—Örvendek a szándéknak, de ne feledd, ha úgy döntesz is hogy kell valamelyikünk neked, még nem biztos hogy mi is úgy döntünk, hogy te kellesz nekünk! Mi természetesen nem valami szegény csóringerhez akarunk hozzámenni, hanem olyasvalakihez, aki mellett sok örömben van részünk! Egyelőre túl keveset tudunk rólad ahhoz, hogy eldönthessük, nekünk való volnát-e. Annyi azonban bizonyos, hogy ha megnyernéd e műsort, akkor feltehetőleg elég jómódú lennél már hozzá, hogy ne legyen akadálya a házasságunknak. Tehát igyekezz csak!

—És akkor most kérdezzük meg azokat, akik eddig még hallgattak, be sem mutatkoztak, e négy férfit és nőt, akikről én magam most csak annyit árulok el, hogy bár ők nyolcan vannak, de mégis egyetlen szereplőnek számítanak! A többit, meg hogy ezt miként kell érteni, majd elmondják ők maguk! - intett feléjük Pucsakaci.

E nyolc főből kettő teljesen úgy nézett ki, mintha egy közönséges, bár elég jóképű férfi illetve nő volna – mármint *ember* férfi és *ember* nő. Sőt, volt még egy férfi köztük aki szintén embernek nézett ki, épp csak meglehetősen nyápic és vékonyka volt.

A többiek azonban már nagyonis nem voltak emberek. Kettő közülük úgy nézett ugyan ki mintha férfi és nő volna, azaz emberszerűen, épp csak nagyon kicsik voltak, nagyjából akkorkák mint egy-egy hat éves kisgyerek. És

bőrszárnyuk volt mint a denevéreknek, e szárnyak végéről húsos tapogatók lógtak, és volt valami bogárszerű a megjelenésükben, még arcukban is. Nem voltak épp visszataszítóak, talán szépek is a maguk módján, de határozottan nem emberek. Mondjuk, teljesen bogárszerűek sem. Amolyan félig ilyenek, félig olyanok. A maguk módján szépek voltak, mert a bőrszárnyak nem feketék voltak mint a denevéreké, hanem inkább úgy csillogtak mint a szitakötőké. Ez kifejezetten érdekessé és egzotikussá tette megjelenésüket. Ujjaiuk jó másfélszer hosszabbak voltak mint az emberi ujjak, mindkét kézen hat volt belőlük, ezek közül a két szélső szembefordítható volt.

Velük ellentétben egy olyan férfi is volt a csapatban, aki cseppet sem volt törpe, sőt igazi égimeszelő, legalább két méter húsz centi volt a magassága, és teljesen emberinek nézett ki, azt kivéve hogy e magasságát tovább magasította a feje tetején növő kakastaréj. Mellette egy legfeljebb százötven centis leányka üldögélt, aki igazán nagyon szép volt, épp csak halványrózsaszín volt a haja, amely pedig nem is igazi haj volt, hanem számos hajszálvékony tapogatóból, afféle csápból állott, s ezeket láthatóan mozgatni is tudta, mert e fura „hajzat” ernyőszerűen szét volt húzva a tarkója mögött, messze kétoldalra, s a feje mozgásától függően hol ide, hol oda fordult, mintha csak egy parabolaantennával tapogatná le a környezetét. E leány mellett egy hasonlóan kicsi másik leány ült, ő aztán még az előbbinél is sokkal szebb volt, valójában ő volt a legislegszebb a nyolc fős társaságban, és neki olivazöld volt a „hajzata” - ám ez a hajzat is tapogatószerűségekből állt, ám ezeknek csak kis része volt vékony, hajszállra emlékeztető, a legtöbb inkább afféle növényekhez hasonlított, szárral, levelekkel, rügyekkel, mintha egy egész erdőt viselne a fején. E fura bozont olyan hosszú volt, hogy most, hogy ült, leért szinte a padlóig, ha felállt volna, egészen biztos hogy a térde alá lógott volna. De ő is képes volt ezt mozgatni, s most ő is kiterjesztette, hihetetlenül messzire, több mint fél méterrel a fej fölé emelkedtek ezek a csápantennák, a legvégük icipicit még világított is, mintha üvegszálas izzók lennének, és így kinyújtva akkora területet borítottak be, hogy nem is fértek el az ő ülése mögött illetve fölött, hanem a mellette ülő emberférfi mögé is jutott belőle bőségesen. Különben e hajcsápok némelyike időnként végig is simított e férfi tarkóján-fején lágyan, szeretetteljesen.

—Úgy vélem hogy akkor most nekem illik megszólalni – kezdett beszélni épp e férfi. —Köszöntök mindenkit, a nevem Huba, és eredetileg egy olyan bolygó lenne a szülőhazám, amin emberek élnek ugyan, de ti még nem ismeritek: az a neve, hogy *Föld*. De már egészen kis koromban elköltöztek a szüleim egy másik bolygóra, engem is vittek magukkal, tehát én nem is emlékszem a Földre, s a hazámnak azt a másik bolygót tartom, melynek neve *Dohes*. Mindmostanáig ott is éltem, a gyerekkori költözést nem számítva ez az első úrutam. Ezen különben nincs semmi szégyelnivalóm, mert bár a Dohes bolygó népe eléggé mozgékony, úrutazó fajta, de én még, mint az látszik is rajtam, nagyon fiatal vagyok, alig százhusz esztendő. Tegnapelőtt volt a születésnapom.

—Ez neked fiatal kor?! - álmélkodott Rúbal.

—Igen. Ezzel a korról én épp olyan fiatal legénynek számítok nálunk, mint te a magad korával, olyan húsz-harminc év közötti valakinek. Nálunk ugyanis majdnem mindenki élél legalább hatszáz évig. És ehhez még vírusok sem kellenek, elég egy *déja* lány szeretete! - mosolygott a mellette ülő erdő-hajú leányra. —E nők, a déjak, ezzel a csodálatos tulajdonsággal rendelkeznek. De ez

nekik is érdekük, mert akit szeretnek, az ugye hajlamos viszontszeretni őket, márpedig ha őket szeretik, akkor ők alig-alig öregednek, elvileg képesek akár ezer évekig is élni, - de csakis szeretetben! Ha nem szeretik őket, nem élnek ők sem tovább, mint hatvan-nyolcvan, legfeljebb száz esztendő. De nem is akarnak úgy, szeretet nélkül tovább élni. Ők messzemenően osztják Hilka azon nézetét, miszerint az életben a legfőbb cél a szeretet. Valójában mindegyikük egy-egy potenciális tündér. Legendáik szerint különben épp a tündérek készítették a fajukat még valamikor régen, az idők mélységeiben.

No és akkor most illik hogy őt is bemutassam, annál is inkább mert tényleg nagyon szeretem őt: úgy hívják, hogy Csipi.

—Ez, hogy nagyon szeretted őt... ez úgy is értendő, hogy, szóval, szexuálisan? - kérdezte óvatosan Duklipa.

—Természetesen.

—Pfuj! Hiszen láthatóan más fajból származik mint te, hiszen ez *bestiofilia*!

—Hogy is mondhatod ilyet, a bestiofilia már a nevéből adódóan is *állatokkal* való közösülést jelent, de Csipi nem állat! Valójában mély meggyőződéseim szerint messze sokkal okosabb mint te, valószínűleg okosabb mindenkinél aki itt van, talán a tündért kivéve! A déják intelligenciahányadosa ugyanis az emberek IQ-tesztjeinek skáláján valahol kétszázötven környékén jár, mármint a leghülyébbjük esetében. Mert egy átlagos déjá még ha nagyon beteg, akkor is megüti a háromszázat. Különben nem szoktak betegek lenni.

—Akkor is. Más fajjal való közösülés, az erkölcstelenség.

—De hiszen te bigottabb vagy, mint maga a pap! Ő legalább még nem szólalt meg! - nézett rá a nőre mély megvetéssel a szemében Huba.

—Hát ami engem illet - mondta a pap - én bizony majdnem magam is osztom a hölgy véleményét, de egyelőre valóban nem szólok meg, mert úgy érzem még nagyon sok mindent nem tudok erről a csoportról, ezért ha van is véleményem de az csak prekoncepció, amit óvakodok határozottan kijelenteni, mert nagy a veszélye annak, hogy tévedek.

—A helyzet teljesen egyértelmű. Itt fajtalankodás folyik, mert ha a bestiofilia tényleg állatokkal való paráználkodást jelent is, de a *fajtalankodás*-szó nagyonis használható erre, mert az a „faj” szóból származik, és itt nyilvánvalóan más fajú a nő és a férfi. Tehát ez istentelen cselekedet, amiért halálra kéne őket kövezni! A sima főbelövés már kimondott kíméletesség és meg nem érdemelt engedmény velük szemben, mert nem kínhalál! - ragaszkodott a véleményéhez Duklipa.

—Úgy van! - bólogatott férje, Düsevi is.

—Szeretném megjegyezni - szólt gyorsan Rúbal - hogy bár az előbb szóló férfi és nő egykor nevelőszülei voltak, de nem osztozom a véleményükben, sőt maximálisan elhatárolódom tőlük! Eleve nem helyeslem a céltalan gyilkosságokat, még a céllal történő ölést is csak rendkívül speciális esetekben, nagyjából csak önvédelem esetében, e férfi és nő pedig senkinek sem árt azzal, amit tesznek!

—Tettük fertelmes Isten előtt! - vágott Düsevi ájtatos pofát.

—Azt nem tudom, isten előtt fertelmes-e, nekem nem szokott Isten olyan gyakran nyilatkozni, mint neked - gúnyolódott nevelőapján Rúbal - de én csak azt mondtam, hogy előttem nem fertelmes. Igazság szerint ez a Csipi nevű hölgyemény oly bájos, hogy teljesen emberinek néz ki, én tehát egyszerűen különleges emberfajának tekintem.

—Nem ember. Ott az az undokság a fején, mint a polipkarok! Iszonyatos!

—A legkevésbé sem hasonlít polipkarra. Olyan inkább, mint valami természet-istennő, aki bimbózó rügyekkel simogatja a szeretett férfi fejét.

—Márpedig akárki akármit mond is, de ez fajtalanság. Más fajok közt tilos a szex.

—Ezesetben tilos lenne öszvérek készítése is, mert az is különböző fajok, tudniillik a ló és a szamár közti szexuális aktussal jár.

—Igen, és szerintem bűn az is, amit Isten jelez is azzal, hogy az ilyen nászból nem származik utód! Úgy értem, unoka. Az öszvér ugyanis terméketlen.

—Hát ezt megnyugodva hallom – szólalt meg Huba, aki e vitát vigyorogva figyelte eddig – ugyanis közölhetem mindenkivel, hogy bár csoportunkban elég sok a nász ami Düsevi úr véleménye szerint fajtalanság és bűnös, de eszerint épp Csipihez fűződő kapcsolatom ellen semmi kifogása nem lehet, ugyanis mint azt megállapították tudósaink, s már több esetben a gyakorlatban is bebizonyosodott, emberférfi és déjá nő nászából születhet gyermek! Ez igazán nem gyakori, meglehetősen ritka esemény, úgy nagyjából hétezerszer ritkább mint két ember közötti aktus esetében, de azért elő szokott fordulni néha, és az esemény ritkaságát pótolja, hogy az így születő gyermekek minden esetben rendkívül okosak! Először is, ha lány születik ilyenkor, az mindig déjá, s a legszebbek egyike, s a déják mint mondtam eleve nagyon okosak; ha viszont fiú születik, akkor az igazán olyan szép, hogy – amint hallottam nálatok erre egy jó hasonlatot – olyan mint egy fogpasztareklám, emellett nagyon erős, igazi vasgyúró, majd' kicsattan az egészségtől... de nem déjá, hanem ember. Viszont ő is nagyon okos, minden esetben eléri a 200-at az IQ-ja. És természetesen tökéletesen termékeny. És bámulatos zenei tehetséggel rendelkezik, kiváló a hallása is és a torka is, amit csakis déjá anyjától örökölhét, ugyanis bár még nem mondtam de megemlítem, hogy minden déjá bámulatos zenei tehetség, és a világ legnagyobb szerűbb énekesnői! Legalábbis azok közt akiket eddig ismert a népünk. Mert a tündérek nyilván a déjáknál is jobbak.

Na de hadd mutassam be a csoportunk többi tagját is. Ő – mutatott az egyik szárnyas kis lényre – egy férfi a tündi népből, akiket nem szabad összekeverni a tündérekkel, mert csak mi emberek hívjuk tündiknek őket, az igazi neve e népnek az, hogy vanpi. A tulajdonneve pedig neki az, hogy Tulior. Akit mellette láthattok, szintén tündi, s úgy hívják hogy Tulli. Ez a hórihorgas illető a Kempon névre hallgat, s a kucsáj nép közé tartozik, természetesen férfi, ő pedig aki annyira hasonlít a déjámra, bár különbözik is tőle, ő egy kucsáj nő, s úgy hívják hogy Dorita. Ő pedig aki teljesen úgy néz ki mint egy cingár ember, nos, ő férfi ugyan de cseppet sem ember. Úgy hívják hogy Megasz. Végül hadd mutassam be őt, aki itt ül a jobbomon, ő nagyonis ember, s úgy hívják hogy Kati.

Na most pár szót még mirőlunk. A mi bolygónkon nagyon különleges társadalom alakult ki. Hogy hogyan és miképp az rém hosszú történet, nem hiszem hogy most kéne elmesélnem. Lényeg az, hogy akkor alakult ki, amikor már tudtunk úrhajózni. Azaz eleve fejlett technikával költöztünk oda, és rögvést nemcsak mi emberek, de több más faj tagjai is. Meg kellett oldanunk, miként élhet egy bolygón több különböző faj békésen. S erre létrehoztunk egy sajátos kasztrendszer. Nálunk a család a társadalom legkisebb sejtje, amint azt ti is biztos mondogatjátok gyakran, csak hogy mi ezt nagyon komolyan vesszük! És másképp is értjük mint ti. Mi egy teljes családnak egy olyan társaságot tartunk, akit most itt láthattok, nyolc főből állót. Van benne tehát egy emberférfi, egy embernő, egy kucsáj férfi, egy kucsáj nő, egy déjá nő, egy úgynevezett háziférfi,

valamint egy tündi férfi és nő.

Egy ilyen családot úgy is hívunk, hogy „spéci csoport”, mert mi magunkat úgy neveztük el, hogy a *spéci nép*. A *spéci*-szó a mi nyelvünkön, *magyarul*, a *specialista* szó becézett változata. És nem véletlenül: e csoportban mindenkinek speciális feladatai vannak, olyanok, amikre a lehető legalkalmasabb faji sajátosságából adódólag! Ez nemcsak az otthon végzendő munkákra vonatkozik, hanem minden másra is, amit a társadalomban betölt. A tündik például nagyjából megfeleltethetők az *értelmiség* fogalomkörének, leszámítva ebből a művészeti részt. Ők amolyan tudós-félék. Leginkább akkor érzik jól magukat, ha kutatnak, többnyire valami természettudományos dolgot. Emellett viszont ők töltik be a pilóták szerepkörét is az olyan járműveknél, amik nem a világűrben repkednek, hanem a légkörben illetve a víz alatt, e feladatra ugyanis nagyon alkalmasak, lévén hogy tudnak repülni, tehát ha a légieszközt baleset érné – ami ugyan elenyészően ritka, de ha mégis előfordulna – akkor jó esélye van annak hogy legalább ő a pilóta megmenekül. Ami meg a víz alatti pilótáskodást illeti, tehát tengeralattjárókon, ott is előnyös, hogy szárnyaik uszonyként is jól beválnak, s bár kopoltyújuk nincs, de fél óra hosszat is kibírják levegő nélkül, azaz ott is jó az esélyük a megmenekülésre. Tehát ők az értelmiség és a pilóták.

Az otthoni munkákat majdnem kizárólag a háziférfi látja el, a mi esetünkben tehát Megasz. - mutatott a girnyő férfira. —Róla tudni kell, hogy olyan népből származik, mely igen messze jutott az űrhajózásban, ám nagyon különös a társadalmuk. Náluk a nők cseppet sem néznek ki emberszerűen, hanem leginkább öt méter magas imádkozó sáskákra hasonlítanak, krokodilfejjel, és minden férfi csak egyetlenegyszer közösülhet egy nővel, mert dolga végeztével a nő megeszi a férfit. Ezt ott mindenki teljesen természetesnek tartja... azaz nem mindenki. Csekély számban akadnak köztük olyanok, akiket az ő fogalmaik szerint perverzeknek tekinthetünk. Ezeket nem érdekli, hogy legyen utódjuk, hogy közösüljenek, csak az, hogy minél tovább élhessenek – illetve, némelyikük szeretne ugyan közösülni, csak hogy nem egyszer életében, hanem sokat! No és e perverzek közülük szívesen eljönnek a mi bolygónkra, tudják már hogy itt szívesen látják a magukfélét, és beállnak egy-egy spéci csoportba. Itt nem fenyegeti őket a halál veszélye, ráadásul olyan munkát végeznek, amit az efféle férfiak többnyire szívesen csinálnak: nem tudni mi az oka, de majdnem minden efféle perverz e népből kifejezetten a háztartási munkákért rajong! Imádnak főzni, takarítani, meg más ilyesmit végezni, s legszívesebben ki sem mozdulnak a lakásból. Emellett nagyon szeretik ha nem kell gondolkodniuk még a napi munkákon sem, s valaki megmondja nekik, mikor mit tegyenek. Ők tehát nagy kincs a mi spéci csoportjaink számára, a legkifejezettebben hasznos feladatkört töltenek be. Igazából majdhogynem létszámhiány van belőlük nálunk, mert néha soká kell várjon egy spéci csoport, míg végre jut neki egy efféle háziférfi, azaz, e háziférfik többnyire még válogathatnak is, milyen csoportba álljanak be. Ez persze nagyon megfelelő nekik.

—Ami a kucsáj férfit illeti – mutatott a taréjos férfira – ők azok, akik társadalmunkban a segéd- és betanított munkákat végzik. Bár fejlett technikával rendelkezünk, igazság szerint fejlettebbel mint amivel ti barganiak, a csiszíket nem számítva, de azért nálunk is akad számos efféle munka. No most ezeket a kucsájok szívesen végzik, mert el kell mondjam, hogy e taréj a fejükön igen érzékeny valami. A férfi hangulatát jelzi a színe változásával, de nagyon érzékeny

bizonyos ütemekre és frekvenciákra is. A kucsájok nem is képesek elviselni az emberek legtöbb zenéjét. Ellenben nagyon ideges fajta, rém indulatosak, emiatt hogy lecsillapítsák magukat, állandóan hallgatnak valami fülhallgatószerűséggel bizonyos direkt nekik készült nyugtató melódiákat. Na de nemcsak zenével lehet felidegesíteni valakit, akinek amúgyis érzékeny az idegrendszere! Ők tehát kedvelik a nyugodt munkákat, ahol semmit nem kell gondolkodni. Tulajdonképpen a háztartási munkákat is kedvelik bizonyos mértékig, de azokat nálunk mégsem ők szokták végezni, azt történelmi hagyományok miatt magukhoz méltatlannak tartják, mert korábban kizárólag a nők végezték náluk ezeket. Emellett egy háztartásban sok mindent kell csinálni, gyakran egyszerre, s nekik még ez is idegesítő, és miért is kínozzuk őket ilyesmivel, amikor erre ott a háziférfi! A kucsáj férfiak tehát leginkább automata gépeket üzemeltetnek nálunk, meg a mezőgazdaságban dolgoznak, szüretelnek, erre a magasságuk miatt is igen alkalmasak...

Ami a kucsáj nőt illeti, meg kell mondjam, hogy bizonyos mértékig hasonlítanak jellemükben a hedón nőkhöz. Ugyanis ők is olyanok, hogy el se tudják képzelni, hogy dolgozzanak – mármint az iparban, vagy úgy általában házon kívül. Nem mintha lusták lennének, de egészen egyszerűen rosszul lesznek már a gondolatára is, hogy nincs a közelükben valaki férfi, aki megmondja mit tegyenek, aki irányítja őket, és egyáltalán, teljesen védtelennek érzik magukat irányítás nélkül. Nálunk tehát ők is majdnem mind otthon tartózkodnak állandóan, és a háziférfinak segítenek, de kifejezetten az ő dolguk és nem a háziférfié a gyermeknevelés, bármely faj gyermekéről legyen is szó. Némely kucsáj nők viszont mégis dolgoznak néha házon kívül is, de rendkívül speciális munkakörökben csak: őbelőlük kerül ki az összes óvónő, bölcsődei dolgozó és a kórházakban az ápolónők. De bölcsőde és óvoda nagyon kevés van nálunk, mert minek, amikor majdnem minden spéci csoportnak van úgyis saját kucsáj nője, aki gondozza a gyerekeket! Csak ha valami súlyos baleset történik amikor sokan maradnak árván, akkor kerülnek gyerekek ilyen helyekre, az egész bolygón nincs több tehát nálunk mint mindössze egyetlen bölcsőde és három óvoda, s azok sem nagyok. Ápolónő már jóval több kell, de itt is csak akkor dolgoznak szívesen a kucsáj nők, ha minden osztályon állandóan van egy főnökük, aki természetesen egy emberférfi. A szakorvosok azonban mind tündik. Különbözően e kucsáj nők nagyon lelkiismeretes ápolók, és igazi kincs mindegyikük, nagyon alkalmasak ugyanis e munkára, mert el kell mondjam hogy e valami a fejükön nem egyszerű tapogató, hanem úgynevezett *hangulatérzékelő*! Ezekkel nagyon jól hallják a legkisebb zajokat is, emellett jól érzik a legparányibb illatokat, és bizonyos elektromágneses sugárzásokat is, s ebből azonnal meg tudják mondani, ki milyen hangulatban van, azaz idejekorán érzik a paciensek rosszullétét is. Kincset ér egy ilyen ápolónő, tényleg, de többnyire csak addig vállalják míg meg nem tetszenek valami csonka spéci csoportnak, s akkor az befogadja őket. Általában majdnem minden nálunk született kucsáj nő ápolónőként kezdi az ifjúságát, aztán néhány év múlva – mi így mondjuk – férjhez megy egy spéci csoporthoz.

Ami a déjá nőket illeti, ők tulajdonképpen mutáns kucsáj nők. Eredetileg iszonyatos sorsuk volt a kucsájok ősbolygóján, mert őket minden kucsáj férfi ferelmesen rondának tartotta – sőt ez a megítélésük a kucsáj férfiak részéről máig sem sokat változott. E szerencsétlen nőket arra használták, hogy megegyék őket. Ennek lényegében csak az emberek megérkezése vetett véget, bolygónk alapítója

ugyanis, a legendás Kaján Zénó király megtiltotta nekik, hogy rosszul bánjanak a déjakkal. Azóta nincs is sok baj velük, úgy értem nemigen fordul elő, hogy rosszul bánnának velük, mert a déják többnyire már egészen fiatalon elköltöznek valamelyik emberlakta bolygóra, az emberek ugyanis bolondulnak értük, mert minél rondább egy déja kucsáj fogalmak szerint, annál csodálatosabb szépségnek tartja őket az emberek többsége! Amint látjátok, én igazán szerencsés valaki vagyok, mert biztos állíthatom, hogy keresve se nagyon lehetne olyan déját találni a Világmindenségben, aki rútabb banyának számítana egy kucsáj férfi számára, mint az én Csipim! - és szeretettel megpuszilta a nő egyik hangulatérzékelőjét. — Természetesen ezek a valamik a fején, ezek szintén hangulatérzékelők, csak hogy sokkal tökéletesebbek, mint egy közönséges kucsáj nő érzékszervei. No és emellé tudni kell, hogy egy kucsáj nő is szelíd teremtes, de egy déja aztán pláne! Többnyire még a saját lemeszárlását is békésen tűri. Ellenben kiváló énekes, zeneszerző, a mozgás bámulatos művésze is, tehát jó táncos, nagyon szépen festenek és rajzolnak, hamar megbarátkoznak a számítógépes grafikával is és ott is csuda dolgokat képesek alkotni mert nagyon fantáziadúsak, szóval ezen okok miatt nálunk ők alkotják a művészek kasztját. Semmi más dolguk nincs, csak amit az előbb felsoroltam. Azaz, hát néha ők is segítenek a háziférfinak, de csak a főzésben, mert az ízérzékelésük is kiváló, és ha át kell rendezni valamiért a lakást, vagy vendégfogadásra készülünk és be kell rendezni valami termet, vagy feldíszíteni a kertet, mert a szépérzékük erre alkalmassá teszi őket. Egyben a kucsáj nővel együtt ő felelős azért, hogy állandóan figyelje a spéci csoport minden tagjának a hangulatát, s időben tegyen róla, nehogy nagyon rosszkedvű legyen valaki, vagy ha az hát felvidítsa, s legfőképpen időben lecsillapítsa az ingerültséget, nehogy valami konfliktus törjön ki. Ők tehát a pszichológusaink, de főleg a déja.

Ami egy ilyen csoportban az emberférfit és embernőt illeti, a mi dolgunk egyszerűen az irányítás. Ha úgy tetszik mi vagyunk az urak, de ezt mindenki el is ismeri a csoportban kényszerítés nélkül, ugyanis minden ilyen csoport teljesen önkéntes szerveződés, és akármikor kiléphet belőle bárki. Alapelv viszont mindenütt, hogy ha valamit az emberférfi mond, annak úgy kell lenni! Természetesen lehet vele vitatkozni, érvelni vele szemben, kérni is, de ha határozottan azt mondja hogy márpedig ez parancs, akkor minden további szövegelésnek vége, s akinek ez mégsem tetszik, csak annyit tehet, hogy kilép a csoportból. De ez nemigen fordul elő, mert az a kilépőnek nagy szégyen. El kell ugyanis mondanom, hogy minálunk a társadalom vallási alapon szerveződik...

—Tessék?! - kapta fel a fejét a pap.

—Bizony! Én magam is hiszek Istenben. De attól tartok, nem ugyanúgy, mint te. Szóval, a Galaktika azon részén ahol a mi bolygónk van, a kucsájok felfedezése után számos bolygón terjedt el, hogy emberférfik déja szeretőket tartanak, ez ugyanis jó volt nekik is, a déjáknak is. Ilyen soktagú spéci csoport viszont csak nálunk van. Ellenben majdnem minden bolygón arrafelé elterjedt az a vallás, amit úgy nevezünk, hogy az *emberszeretők* vallása. Ez nagyon érdekes vallás, ami nem a Földön alakult ki a jelenlegi formájában, de mintha létezett volna ott is régebben, tudniillik *buddhizmus* néven. Ám amit mi most hiszünk, nem azonos az ősi buddhista vallással. Szóval e hit szerint a halála után mindenki újjászületik. Olyan körülmények közé, amit kiérdemelt előző, azaz jelenlegi életében elkövetett cselekedeteivel. No és nem biztos, hogy ugyanolyan fajba születik, ahol előzőleg

élt. Lehet hogy aki most ember vagy kucsáj, az legközelebb mondjuk patkány lesz, ha nagyon csúnyán él most. No és ami az embereket illeti, hitünk szerint nekik egészen speciális szerepük van a Világmindenségben, mert Isten akarata szerint senkinek nem szabad senkit sem meggyilkolni, *kivéve* épp az embereknek! Az egyes fajok a Világmindenségben éppúgy együttműködő egészet kell alkossanak, mint az egyes szervek sőt a sejtek egy testen belül, mindegyikük a maga speciális feladatát végezve, s ami az emberek faját illeti, nekik az a dolguk, hogy a Világegyetem egészére kiterjedő immunrendszert alkossanak, megsemmisítve azon lényeket vagy akár egész fajokat is, akik nem tudnak beilleszkedni az össznépi, sőt fajok közötti Nagy Együttműködésbe! Tehát senkinek nem szabad ölni, egyedül csak annak aki ember, de az embereknek is csak nagy körültekintéssel, mert ez hatalmas felelősség, ha ugyanis rosszul dönt és olyasvalakit öl meg akit nem kéne, akkor halála után lehet hogy nagyon rossz helyre születik, akár bélféregként is, aztán igyekezhet hogy néhány millió év alatt újra felkapaszkodjék az újjászületések létráján!

Embernek lenni tehát nagy felelősség – de nagy megtiszteltetés is! No és mert az embernek akár ölni is joga van, emiatt világos, hogy ki más parancsolhatna más fajoknak, ha nem az ember?! Tehát nálunk minden családban az ember az úr. Egészen pontosan a férfi. De úrnő az embernő is, neki is joga van parancsolni bárkinek aki nem ember, egyáltalán, ő az emberférfi helyettese. És többnyire csak elméleti kérdés az hogy a férfi a főnök, mert először is, minden fontosabb kérdést együtt beszélünk meg, mind a nyolcan, aztán meg ez úgy szokott lenni, hogy mint ismeretes egy adott témáról rengetegféleképp lehet dönteni, s amikor mindenki elmondta a véleményét, az embernő előad néhány megoldási javaslatot ami neki tetszik, vagy kiválasztja a neki tetszőeket az elhangzott javaslatokból, s ezekből aztán a férfi választ egyet.

Na de még ez is csak az elmélet. Gyakorlatilag ugyanis otthon majdnem mindenben a nő dönt, még hozzá a férfi nélkül, a férfi ugyanis a legtöbbször nincs is odahaza. Ő általában katona valahol, a hadakozás ugyanis, minthogy öléssel jár, kizárólagosan az emberek joga, de kötelessége is nálunk. Igaz, vallásunk szerint bárki ölhet, ha azt kifejezetten megparancsolja neki egy ember, ennek ellenére azonban senki nem szokott katonának menni nálunk aki nem ember, mert ugye hátha olyan helyzet adódik amikor muszáj lenne ölnie, s épp nincs a közelében egy ember aki ezt megparancsolhatná neki, s akkor ezzel elrontja az újjászületését! Ettől pedig mindenki nagyon fél. Tehát a férfi többnyire katona, vagy esetleg valami komoly irányítótestületben dolgozik, azaz dönt. Vagy épp egy úrhajó parancsnoka vagy más fontos feladatot lát el az úrhajón. Ha viszont nem így van, akkor az embernő az aki alig van otthon, mert bolygónkon majdnem minden irányítói poszton, ami nem a legfőbb irányítói szervezet, tehát az alsó- és középszinteken, embernők parancsolnak. Rengeteg kell belőlük, mert a mi társadalmunk pénz nélküli, emiatt a javak elosztását és a munkák ellenőrzését félelmetesen komoly irányítószervezet kell ellássa, temérdek dolgozóval, s ezek egyike sem lehet más, csakis ember, mert a parancsolás az emberek dolga, és nem is bízna meg senki más abban a parancsnokban, aki nem ember!

—Miért? - kérdezte Rúbal.

—Mert nálunk mindenki aki nem ember, abban reménykedik, hogy emberként fog majd újjászületni. Ha méltó lesz rá. No és ennek legegyszerűbb módja, ha engedelmeskedik az emberek parancsainak. Még akkor is, ha igazságtalannak

tartja a parancsot, neki ugyanis nem az a dolga hogy gondolkozzék, hanem hogy engedelmeskedjék, ezzel ugyanis érdemeket szerez. No de aki parancsol, az felelősséget vesz a vállára. Aki ember, ezt megteheti aránylag kis kockázattal, mert ahhoz hogy emberként szülessen, annyi temérdeksok érdemet kellett felhalmoznia előző életeiben, hogy nagyon sok helytelen döntést kell hoznia, irtó sok gonoszságot kell művelnie ahhoz, hogy legközelebb *ne* emberként szülessen meg! Egy ember tehát aránylag csekély kockázatot vállal akkor, ha főnökséget vállal valahol és dönt. Na de aki nem ember?! Annak még nincs sok érdeme, hiszen ha volna, ő is ember lenne! Minden egyes rossz döntésével azt kockáztatja, hogy nem emberként születik majd meg! Képzeld csak el Rúbal, lehet hogy Kempon, e derék kucsáj férfi már épp szerzett annyi érdemet, hogy halála esetén ember legyen belőle, épp elérte ezt a szintet, mondjuk úgy hogy a lécet súrolva ugyan, de azért ember lenne belőle – s erre valahol főnök lesz, és hoz egy rossz döntést! És csak emiatt egy újabb életet kell majd leélnie nem emberként! Borzasztó kockázat! Ezt egyetlen értelmes fickó sem vállalja nálunk.

—Fura nekem, hogy nálatok mindenki ebben hisz, még a déják is, a kétszázvalahányas IQ-jukkal. - jegyezte meg Pucsakaci.

—No épp ez az, a déják nagyon ritkán hisznek ebben nálunk. De ez nem számít, ők ugyanis nem amiatt engedelmeskednek mintha vallásosak lennének, hanem egyszerűen mert ők amúgyis olyan szelídek. Meg aztán jó nekik, hiszen aranyéletük van: mindenki szereti őket, és semmi megerőltetöt nem kell tenniük, csak énekelni, esetleg táncolni, festegetni, aki akar regényeket is írhat közülük... ha megcsinálnak egy ebédet egymaguk a házférfi segítségével nélkül, vagy átrendezik a hálószobát, az már olyan komoly munka, hogy hetekig erről trécselnek azután a barátnőikkel! Ők aztán mindegy hogy hisznek-e, mert a világon semmi okuk rá, hogy ellenkezzenek bármiben is! Különbben is, jól tudják hogy milyen világban éltek őseik, ahol megették őket... s tudják hogy ez nem legenda, mert még manapság is akad néhány olyan bolygó, ahol eképp bánnak a déjakkal. Ezek persze nem sokáig maradnak meg ilyenné, mert épp ezek ellen visel hadat állandóan a hadseregünk, és többnyire győzünk a csatákban, azaz ezen bolygók száma rohamosan fogyatkozik. Közel a nap, amikor végleg győzünk.

—Hála érte Istennek! Dicsértessék az Ember! - vágta rá ájtatos orcával a kucsáj férfi.

—No és az izé... tündik?! Az *értelmiség*?! - kérdezte Duklippa gúnyosan.

—Mi egyszerűen úgy vélekedünk – szolt a kis szárnyas tündiférfi, Tulior – hogy a vallási hittételek bizonyíthatatlanok és cáfolhatatlanok, azaz nem tudományos kijelentések. Mi pedig tudósoknak tartjuk magunkat. Nekünk megvan a magunk bolygója, a Birsoz, ahol csak tündik élnek, és innen az költözik a spéci nép közé, aki akar. Többnyire olyanok akik hisznek ebben, én is ilyen vagyok, de nem feltétel a hit, csak hogy szeresse ezt az életformát. Tudósaink megállapították, hogy e hit nem cáfolható a tudomány eszközeivel, s nekünk ennyi elég. E hitet elfogadjuk, mert nekünk nagyon kényelmes és kellemes. Így ugyanis az emberek végeznek minden olyasmit helyettünk, amit utálunk, amitől a hátunk is borsószik, például a hadakozást. De nemcsak azt: az elosztást, irányítást is! Mi meg így minden időnket a tudományos kutatásokra fordíthatjuk, amit mindennél jobban szeretünk, szabadidőnkben meg nyugodtan repdesünk, kirándulunk... ha valahova messzire el akarunk repülni a Világmindenségben, mindig akad bőséges számban emberkatona, aki megvédelmez minket... igazán, remek életünk van! El

sem tudom képzelni, miként élhettek ősünk az emberek segítségével nélkül! Borzalmas lehetett nekik, igazi ősbárárság! Az ember annyira hasznos, hogy ha nem volna, ki kéne találni!

—De hiszen így elnyomnak benneteket, a rabszolgáik vagytok, mert náluk a fegyver! Elveszik tőletek!

—Ugyan már Pucsakaci, ez botorság! Egy tudóst – és mi tudósok vagyunk! – kezdjük azzal, hogy lehetetlen elnyomni! Azért lehetetlen, mert parancsra nem tud senki semmit feltalálni, sőt, ha sokat nyaggatják a tudóst holmi parancsokkal, csak ideges lesz, és elkerülik a jó ötletek! A fegyvereket meg nem kell elvegyék tőlünk az emberek, mert mi magunk adjuk a kezükbe, tudniillik hogy megvédhessenek minket! Igazság szerint az emberek alig valamit találtak fel maguk, majdnem mindent ami a világűrrel kapcsolatos, mi tündik találtunk fel nekik. A hatékony fegyvereket is. Mondjuk, a lézerkardot kivételesen egy ember találta ki, de már a prototípust is mi tündik gyártottuk le. Én tehát elfogadom a vallást, mert miért ne, amikor az nagyon kényelmes nekem! Épp csak kijelentem hogy cseppet sem óhajtok emberként újjászületni, mert az nagyon megtisztelő ugyan, semmi kétség, ez így igaz, de rém macerás valami, nekem ellenben nagyon jó így tündiként. Mert kezdjük azzal hogy emberként nem volna szárnyam, nem repkedhetnék, de a kutatásaimra is kevesebb időm maradna. Mély meggyőződéseim szerint, amióta velünk élnek az emberek, nekünk tündiknek van a legjobb dolgunk az egész Világmindenségben!

—De hiszen azt mondtad, van egy bolygótok, ahol nem is élnek emberek, csak tündik.

—Valóban, de el kell mondjam neked, hogy az ott élő ember nélküli tündik száma rohamosan fogyatkozik! Már is csak feleannyian élnek ott, mint ötven évvel ezelőtt. Néhány évszázad múlva minden tündi spéci-csoportban él majd azt hiszem. Különben meg mindegy, mert ha nem úgy lesz is, akkor is élvezik az emberek előnyeiket az ottani tündik is, a Dohes és a Birsoz ugyanis ugyanabban a naprendszerben kering, tehát az emberek a tündik ősbolygóját is képesek megvédeni adott esetben. A kapcsolat a két bolygó közt amúgy is annyira jó, hogy például a spécik majdnem minden fegyverét eleve a Birsozon készítik, s nem a spéci nép bolygóján, a Dohesen.

—De legalább is az embernő igenis el van nyomva nálatok! - mondta Duklippa.

—Ugyan miért? - kérdezte Kati.

—De hiszen engedelmeskedni vagy köteles a férfinak!

—Igen, ha épp otthon van. De többnyire nincs otthon. Vagy épp én nem vagyok otthon, hanem a dohesi Népjóléti Minisztériumban látom el a konzultánsi teendőimet, ami igen magas rang. És amibe Huba sose szólna bele, mert fogalma sincs róla, mi hogy megy ott.

—Miért, mi az ő szakmája?

—Önvédelmi oktató, a Föld ősi küzdősportjait tanulmányozza. Különben is, ha nekem nagyon nem tetszik, kiválok a csoportból és kész. Efféle kiválást a vallásunk szégyennek tart, de csak akkor ha nem ember teszi, mert más fajknál úgy tartja, hogy az engedetlenséggel megszegik az Ember iránti kötelességüket! De ha szégyen is, szabad nekik. Nekem viszont még csak nem is szégyen, mert én is ember vagyok. Aztán, amint látod, hat olyan lény nagyasszonya vagyok, akik bármi óhajomnak engedelmeskednek. Kiszolgálják ha kell, kényeztetnek ha otthon vagyok...

—De el kell túrnöd, hogy a férjed holmi déjával hetyegjen, megcsaljon téged!

Kati mosolygott.

—Félreérted a helyzetet. Nekem Huba nem a férjem!

—Hát?!

—Nálunk nincs férj és feleség. Huba nem férj, hanem úr. Úr mivoltának viszont semmi köze a szexualitáshoz. Huba nem azért úr, mert bármikor hálhatna velem, hanem azért úr, mert ember, és mert férfi. Szóval nálunk a szex úgy megy, hogy lehet bárki bárkivel. Akár férfi férfival és nő nővel is, bár nem tudok róla hogy egyáltalán valaha bármi spéci csoportban is előfordult volna ilyesmi. Elvileg azonban ez sem tilos.

Azonban e nagy szabadság még heteroszexuális vonatkozásban is többnyire csak elméleti lehetőség. A gyakorlatban – s merem állítani, az esetek 99%-ában – ez úgy szokott lenni, hogy a déjá nő kizárólag az emberférfival hál. Egyrészt mert egyedül attól lehet gyermeke, vagy a kucsáj férfitől. De a kucsáj férfi akkor se akarna vele hálni, ha a déjá akarná ezt, mert rondának találja, aztán meg a déjá számára eleve nagyobb megtiszteltetés, ha emberrel hál, a történelemből azt is jól tudja hogy hogyan bántak egykor a kucsáj férfiak a déjákkal, s emiatt nem is bízik benne annyira, egy kucsáj férfi messze ingerlékenyebb is mint egy emberférfi, azaz az ember mellett a déjának kevésbé kell alkalmazkodnia, nyugodtabb lehet, jobban ellazulhat... a déjá tehát nem akarja mással, csak az emberrel.

Ami az emberférfit illeti, a mi esetünkben tehát Hubát, többnyire ő is csak a déjával van, egyszerűen mert mindönk közül ő tetszik neki a legjobban. Ezen senki nem is csodálkozhat aki ember. Csipi valóban gyönyörű, én is vastagon irigykedem rá. De az emberférfi emellett azért szokott hálni az embernővel is – Huba tehát velem is – és a kucsáj nővel is meg a tündi nővel alkalomadtán, tehát mindenkivel. De velük csak ritkábban. Hanem: ezt senki nem veszi rossz néven. A déjá amiatt nem, mert sosem volt olyan a déják sorsa, hogy bármikor is akár álmukban előforduljon bennük olyan gondolat, hogy egy férfitől holmi szexuális hűséget követeljenek. Én szívesen szexelek Hubával, általában nálunk egy embernő szívesen van az emberférfival, mert ha nem olyan a jelleme nem is csatlakozik egy spéci csoporthoz, hanem elköltözik valami más bolygóra, nálunk az könnyen megy. Ugyanakkor viszont én nagy szabadságot élvezek, mert akkor vagyok vele amikor akarok, nem kötelességem ez, s mellette ha akarom lehetek a csoportunkban élő bárki más férfival is! Mindenki megtiszteltetésnek érzi ha velem, embernővel egyesülhet, ezt jutalomnak tartják, munkájuk, szolgálatuk megbecsülésének! Én tehát messzemenően egyenjogú vagyok az úgymond „férjemmel” szexuálisan. Mindazonáltal el kell mondjam, hogy velem leggyakrabban nem Huba van, hanem Megasz, a háziférfi. Ő nem is akar mással lenni mint velem, a többi nőnk túl extrakülönleges neki. A háziférfiak nálunk spéciknél az embernőkre „buknak”. Hűséget követelni eszükben sincs, nekik elég hogy akárhányszor szexelhetnek velünk, s nem esszük emiatt meg őket. Ha úgy tetszik tehát az én férjem a ti fogalmaitok szerint nem Huba, hanem Megasz. A háziférfik olyanok, hogy a legcsúnyább embernőt is nálunk szinte túlvilági szépségnek tartják, egyszerűen mert az ő nőkhez képest valóban szépségek is, legalábbis az emberi esztétika szerint. Na de az ő esztétikai érzékük is hasonló, mert ha nem olyan volna, nem is számítanának perverznek a maguk társadalmában. Vagyis amióta ők vannak, megoldódott a csúnya embernők problémája: akad aki őket is szereti, sőt szépnek látja! Én meg ráadásul csúnya sem vagyok,

azaz Megasz igazán maximálisan elégedett lehet velem. De nekem is nagyon megfelel ő. Én amolyan parancsolós típusú nő vagyok, és tetszik, hogy van aki kiszolgál.

A két tündi természetesen leginkább egymással szexel, valamint a kucsáj férfi és a kucsáj nő is, bár az utóbbi gyakran van Hubával is. Szóval így mennek nálunk a dolgok. Megvan, hogy többnyire ki kinek a partnere. A lényeg hogy mind barátok legyünk.

—Szóval basztok jobbra-balra, hentereg mindenki mindenkivel! Micsoda erkölcsi fertő! - fintorgott Düseví, a felesége pedig egyetértően bólogatott.

—Ne aggódj, téged nem fenyeget az a veszély, hogy velünk kelljen élned! - mosolygott Kati.

—Holott – szólalt meg gyorsan Pucsakaci – kétségtelen, hogy Düseví is ember! Mi lenne a módja annak, hogy ő is efféle spéci csoportba lépjen be, már ha akarna?

—Ilyesminek szigorú feltételei vannak. Mármint, ha nem a mi anyabolygónkon születik valaki. Még az esetben is azonban ha ott születik, ez úgy van, hogy nem lehet akárki spéci-tag. Aki ott születik és nem ember, az mind lehet, hacsak persze ő maga úgy nem dönt, hogy ezt nem akarja. Ezen esetben azonban köteles megadott időn belül más bolygóra költözni. De ilyesmi nem szokott előfordulni. Aki nálunk születik, mind családban, azaz spéci csoportban akar élni, mert tudja hogy neki is úgy a legjobb, mert akkor majdnem biztos hogy kizárólag olyan munkákat kell végeznie, amik nem nagyon ellenszenvesek neki.

Ami azonban az embereket illeti, szóval, úgy nagyjából velük is ez a helyzet, csak hogy ez úgy van, hogy nálunk az emberek közt is két kaszt van már, legalábbis a férfiak közt: azok akiknek déjá az édesanyjuk, és azok akiknek nem. A déjá szülővel büszkélkedők nagyon kevesen vannak, de őket egyértelműen felsőbbrendűeknek tartjuk, amire rá is szolgálnak, mert gyakorlatilag mindenben nagyon kiválóak. Ők tulajdonképpen férfidéják, bár ettől még emberek. Na már most, amióta ők is léteznek közöttünk, azóta nagyon magasra kúszott ám fel a mérce az emberekkel kapcsolatban! Bár mindenki aki nálunk él és nem ember, szívesen tagja egy spéci csoportnak, de mert ott az ember az úr, emiatt cseppet sem mindegy nekik, ki lesz az uruk! És nálunk ilyen csoportok úgy alakulnak, hogy összejön két barát, mondjuk egy fiatal kucsáj férfi és egy tündi nő vagy férfi, és azt mondják, itt az ideje családot alapítani. Ekkor feladnak egy hirdetést, hogy ők vannak, és csoportjukhoz keresik a hiányzó tagokat... vagy teli van olyan hirdetésekkel is a Világhálónk, hogy például „kucsáj nő férjhez menne” - ez nálunk a csoportba vágyódást jelenti - meg egyéb effélék... no és bár ilyen hirdetést emberek is feladhatnak nálunk, de az úgy szokott lenni, hogy majdnem mindig előbb megalakul a teljes csoport, emberek nélkül, majd a hat fő keres magának ember nőt és férfit, olyanokat, akikkel úgy vélik, jól megértik majd magukat! Szóval nálunk az emberek az urak a csoporton belül, de szó sincs zsarnokságról! Ezek baráti csoportok, és nagyon megnézik, kit fogadnak el uruknak! No és néha egy csonka csoport akár négy-öt évig is válogat, míg végül úgy döntenek, hogy na megvan az a férfi vagy nő, aki az ő emberük lesz. A mérce magas!

A bolygónkra a szabad bevándorlás régen megszűnt. Déjából kicsit kevesebb van mint kéne, ők egyelőre jöhetnek még korlátlanul, háziférfit pláne nagyon szívesen látunk tehát jöhetnek ők is - de más nem. Illetve, jöhet bárki, de kizárólag akkor, ha legalább egy teljes spéci csoport minden tagja kezeskedik

érte, hogy alkalmas a nálunk folyó életre, és emellett rögvest van olyan csonka spéci csoportunk is, aki befogadja őt. A másik megoldás az, hogy valahol a bolygónkon *kívül* alakuljon egy teljes spéci csoport, vagy olyan, amiből legfeljebb két fő hiányzik, és ők együtt kérjék a letelepedésüket. Őket is befogadjuk. Másként nem megy nálunk a bevándorlás. Természetesen Düsevi és a felesége esetében szó sem lehet róla, hogy javasoljam a befogadást.

—Akkor most mondd el kérlek, miért vállaltad a szereplést a műsoromban!

—Hát mert ellátogattál a bolygónkra Pucsakaci, és meghirdetted hogy spéci csoportot akarsz szerepeltetni a műsorodban! És erre mint tudod, a legteljesebb érdektelenség volt a válasz, mert a kutyát sem érdekelte a műsorod. De az én drágám, Csipi – mosolygott a mellette ülő déjára – ő olyan, hogy mint minden déjának nálunk, rengeteg a szabadideje, végignézte az úrkukkolóidat, és egészen lázba jött, hogy végre ha csak a tévén át is, de láthat egy igazi tündért! Találkozhat az eleven legendával, hiszen a déják szilárd meggyőződése szerint őket a tündérek készítették, sőt, varázsolták! És szólt, hogy ő mindenféleképpen szeretne találkozni egy tündérrel! És mert semmi kedve nem volt viszont egyedül elutazni az ismeretlen, veszélyes messzeségbe, addig kapacitált engem, míg igent mondtam. S ha én megyek, természetesen jön velem mindenki a csoportomból. Csipinek tehát most nagy vágya teljesült, hogy itt láthatja szemtől-szemben Hilkát, gondolom jó barátnők is lesznek majd. Én is örülök neki hogy látom, de meg kell mondjam örömöm egyelőre még nem teljes, ugyanis még egy fontos dolgot nem mondtam el bolygónk törvényeiből. Nálunk az a nézet, hogy a világunk akkor a legjobb, ha benne nagy a változatosság. Tehát mi annak vagyunk a híve, hogy a családok minél nagyobbak legyenek, de nem úgy, hogy sok gyerekkel, hanem úgy, hogy minél több különböző lény éljen egy-egy családon belül, békésen, együttműködve, egymás hasznára. Tehát törvényeink szerint szívesen fogadunk be olyan lényeket, akikből bolygónkon létszámbeli hiány van, tehát bárki olyat is, akiből még egy fő sem él nálunk, feltéve, hogy csatlakozik valamelyik spéci csoporthoz. És én végül Csipi rábeszélésére keltem ugyan útnak, de abban a reményben, hátha tényleg találkozom egy tündérrel, ám úgy, hogy rá tudjam beszélni őt, hogy a csoportunk tagja legyen!

—Hogy azt is megketttyintsd. - szólt rosszmájúan Duklippa.

—Hát ha már csatlakozik hozzánk, biztos is hogy le nem mondok arról a csodáról, hogy egy tündérrel háljak, de cseppet sem ez a fő szempont. Hiszen őt már nézni is gyönyörűség, és biztos számtalan módon a hasznunkra lehetne, meg a hír-nevem is micsoda magasságokba szökne odahaza, hogy egy eleven, igazi tündért viszek magammal a bolygónkra!

—Erről tégy le – mosolygott rá kedvesen de határozottan Hilka – én Tündérhonba akarok eljutni, és nem a Dohesra!

—Hosszú még a játék hisz csak most kezdődött, remélem meggondolod magadat addig.

—Biztosra veheted, hogy nem.

—És ha nem jönnek érted a tündérek?

—Erről gondolkodni sem vagyok hajlandó, már babonáságból sem. Értem *kell* jöjjenek, mert eddig is minden tündérért eljöttek, én velük akarok tartani, bármi más alternatíva számomra kész katasztrófa volna!

—És mi a véleményed, Huba, a hedón lányokról?

—Az, hogy kész vagyok boldogan befogadni bármelyiküket vagy mindkettejüket is,

azonnal, ha ezt akarják! Annyira különlegesek, hogy alig érnének kevesebbet a számomra, mint a tündér!

—No ez az, ami biztos nem fog megtörténni – válaszolta Lulla – mert mi nem azt akarjuk hogy a férjünk mellett csak egy legyünk a sok mindenféle szeretője mellett, hanem hogy minden figyelmét, szabadidejét, s örömét ránk tartogassa, és velünk ossza meg, ne mással! Mi *kizárólagosságot* akarunk, nem holmi közösködést. Mi sem áll távolabb a gondolkodásunktól, mint holmi *csoportérdek* figyelembevételére és szolgálata.

—Különben sem vennéd nagy hasznunkat – szolt Kiti is – hiszen mi cseppet sem akarunk dolgozni. Nálunk még egy déjá is sokkal több munkát végez a csoportodban. Nekünk például eszünk ágában sincs figyelni holmi *hangulatokra*, legfeljebb ha nem érezzük jól magunkat, visszabújunk a karkötőbe és kész.

—Teljesen megértelek – ellenkezett Huba – de mégis hasznosak volnátok, hiszen a férjeiteket különleges képességekkel ruházzátok fel!

—Ugyan, hiszen azt mondd a déjá szeretete miatt hatszáz évig is élélhetsz, annál többet mi sem adhatunk neked!

—És a nagy erő?!

—Csakhogy ha nem használsz a nagy erőt, felesleges, ha meg használsz, nekünk rossz mert nem szeretjük ám, ha sokat fogyasztanak minket. De mindegy is erről elmélkedni: mi egyetlen főt akarunk férjünknek, és nem egy csoportot, és kész!

—De kár! - sóhajtott Huba.

—Ne sajnáld, mert rossz lenne neked ha megdumálnál minket hogy de mégis, ugyanis a déjád, akit állítólag nagyon kedvelsz, máris féltékeny ránk, holott még nem is vagyunk a feleségeid! - kacagott Lulla.

—Ezt nem tudhatod, mert egy szót sem szolt, és neked hangulatérzékelőid sincsenek!

—Az igaz, de az orrunk egyenesen legendás, és érzem a déjá illatát, és az most nagyon megváltozott ám!

—A déjákra nem jellemző a féltékenységek.

—Többnyire biztos nem, elhiszem, de *mi* igazán kivételesek vagyunk, s úgy vélheti erős vetélytársai lehetünk.

—Én csak úgy vélem, tényleg nem lennétek hasznosak Hubának. - szólalt meg Csipi.

—Én is ezt mondanám a helyedben... - gúnyolódott Lulla.

—Ez a dédelgetett, semmi hasznosat nem végző csupán ágyba való csinibabák sorsa: előbb-utóbb másra kezd kacsintgatni a bikájuk, majd lecseréli őket... - epéskedett Duklippa is.

—Jó, akkor most következek én, és megismertetlek benneteket és a kedves nézőket a műsor helyszínével és a díjával is! - ragadta magához a szót Pucsakaci.

—Na végre! - üdvözölte a döntést Rúbal, s elégedettségében hogy hallhatja a lényegét, még két tenyerét is összedörgölte.

—Mint azt mindenki tudja, e műsort a csiszik műholdjai közvetítik, s ez is bizonyítja, hogy jók a kapcsolataim velük – bár jómagam természetesen nem vagyok csiszí. Mindenesetre egy beszélgetés során néha olyasmit is elmondanak nekem, amit másoknak nem említenének. Szó sincs titkokról, természetesen, titkokat én sem tudhatok róluk, mert azok olyanok ám, ha azt mondja valamire egy főnöknő náluk hogy titok, akkor nem létezik hogy elmondják barbároknak – de velem hosszasan beszélgetnek mert valamennyire a barátjuknak tartanak,

s egy hosszabb beszélgetés során több minden szóba kerül. No és megtudtam, hogy érdekes csillagászati jelenségre figyeltek fel a tudósaik, olyasmire, amit a bargani csillagászok még csak nem is sejteneek, holott itt fog sor kerülni rá e bolygórendszerben! Bolygóbefogás fog következni hamarosan, már tíz éven belül – s ez valóban nem nagy idő a csillagászati távolságokat és időtartamokat figyelembe véve!

Mint azt minden művelt ember kell tudja, a világűrben számos úgynevezett „sötét objektum” van, amik olyan bolygók és bolygószerű mindenfélék, melyek nem tartoznak csillagokhoz. A szakmaibb meghatározás nem célom. Lényeg az, hogy ezekből temérdek van, és ezek közül az egyik most a Bargan naprendszere felé közeledik, meglehetősen gyorsan, de azért nem *nagyon* gyorsan... s ez hogy nem nagyon gyorsan, ez lényeges. Azért lényeges, mert nem akkora a sebessége, hogy ha már ideért, el tudja hagyni a naprendszert! Sietve megjegyzem, senki ne ijedjen meg. A csiszí csillagászok kiszámolták a pályáját, és nem fenyeget az a veszély, hogy beleütközne a Barganba. Emiatt is nem szóltak még róla nekünk. Mert minek, még messze van, és úgysem veszélyes. Viszont, számításaik szerint ha majd ideért, körpályára fog állni a Nap körül, s úgy, hogy a Bargan legközelebbi, a Naptól távolabbi bolygósomszédja lesz! Ez persze nem megy majd zökkenők nélkül, előbb elnyúlt üstököspályája lesz, majd ez fokozatosan fog közel kör alakba rendeződni, évtizedek alatt... Na de a lényeg, hogy e bolygó nagyon furcsa. Nem nagy, megközelítőleg sem akkora mint a Bargan, mert a mi bolygónk mint tudjátok több mint hatezer kilométer sugarú, e bolygó sugara azonban nem több mint hatszáz kilométer, tehát szinte pontosan a tizede a mienkének! Ebben még mindig nem lenne semmi furcsa, kisbolygók elég szép számban vannak a mi naprendszerünkben amúgyis. Ám mint azon még a csiszík is elcsodálkoztak, e bolygó kicsinysége ellenére is szinte ugyanakkora gravitációs erővel rendelkezik, mint a Bargan! Holott annak töredékével kéne csak rendelkeznie. Mégsem viselkedik úgy, mint az illene egy jólnevelt kisbolygóhoz!

Normális kisbolygók a kis gravitációs terük miatt nem képesek légkör megtartására. Ennek azonban már lehetne légköre. Sőt, van is! Van, holott nem szabadna hogy legyen, mert az igaz hogy a gravitációja erre alkalmassá teszi, de jelenleg annyira távol van minden csillagtól, hogy a felszínén a levegő szilárdodó fagyva kéne legyen a nagy hideg miatt. Ám nem így van.

A csiszík odarepültek és megsejlelték közelebről ezt a furcsa jelenséget. És úgy találták, hogy a levegő ami ott van, teljességgel alkalmas emberek számára, bár irtó hideg, mert ha e bolygónak van is légköre, de az bizony csak mínusz harminc fok körüli a hőmérsékletét illetően. Tehát lényegében bárki elviselheti de csak rövid ideig, hosszabb távon csak úgy, hogy valami úrruhában van, és felmelegíti beszívás előtt e levegőt. A bolygó levegőjét valami moszatszerű képződmények szolgáltatják, amik a sziklákra tapadva élnek, és nyilván a távoli csillagok fénysugárzását használják híg energiaforrássul.

A légkör azért létezhet egyáltalán, mert e kis bolygó csodálatosképpen meleg maggal rendelkezik. Nyilván sok benne a bomló radioaktív izotóp, bár a felszínen a sugárzás értéke nem akkora, hogy veszélyes legyen az emberekre. A gravitáció okát a csiszík abban sejdítik, hogy a bolygó közepén nyilván egy kis darab neutronanyag van, ami valami szétrobbant neutroncsillagból keveredett ide, aztán maga a bolygó is úgy alakulhatott ki, hogy e maréknyi szupernehéz anyag magához vonzott mindenféle ürszemetet és csillagközi port.

Na most, miután e bolygót befogja a naprendszerünk, annak felszíne már nem lesz hideg, alkalmas lesz az emberi életre, és mint sejtitek, e bolygó lesz a jutalma a nyertesünknek! Bár kicsi, de azért egyetlen embernek igazán jókora birtok, és itt lesz a Bargan tözsomszédtségában!

Természetesen az ŰrKukkolóm helyszíne is e bolygó lesz. Odamegyünk, kiszálltok a felszínére, ott fogtok élni... magától értetődően űrruhában, amin lesz egy kamera is, mely közvetít nekünk nézőknek mindent. A kamerát természetesen tilos levenni.

—És mit fogunk mi ott csinálni? - érdeklődött Muji. —Mert ez így első megközelítésben valami rém unalmas helynek tűnik. Képzelem: mindenütt hó, jég, szörnyű hideg, esetleg hómentes sziklák itt-ott rajtuk valami satnya zuzmószerűséggel, és töksötétség, mert még a Nap is csak egy távoli szikrának látszik, akkorának mint a többi csillag... s még holdja sincs ennek a kis égi kavicsnak, hogy legalább az adjon fényt!

—Hiába is volna holdja - vigyorgott Pucsakaci - ugyanis a holdaknak nincs saját fényük, csak a Nap fényét tükrözik vissza! De ott nem volna ami megvilágítsa a holdat, már ha lenne hold. No és igen, teljesen igazad van, a környék pont olyan, amilyennek lefestetted! Bár a csiszík azt mondták nekem, teli van a bolygó mindenféle üregekkel és barlangokkal is, amiket persze nem kutattak végig, de ezeken belül már nincs annyira hideg, és vastagabb a mohaszőnyeg is. Szóval némely ilyen üregben már egészen kellemes a hőmérséklet, akár a mínusz öt fokot is elérheti... és ez amiatt fontos, mert ti természetesen kaptok tőlem egy jókora, felfújható műanyagástrat, s abban kell laknotok. Mert nyilván nem akartok a szabad ég alatt... ellenben ha azt valamelyik ilyen barlangféleség közelébe rakjátok, akkor akire rájön a szükség, az kiszaladhat a barlangba, s nem kell az űrruhába csinálnia vagy a sátorban a többiek szeme láttára! Mínusz öt fokban nem fagy be senkinek a fenéke annyi idő alatt, amíg a dolgát végzi... no és meg kell valamit értenetek. A bolygó jelenleg két fényhét távolságra van tőlünk. Azaz olyan messze, hogy ha fénysebességgel haladna, akkor is két hét alatt érne csak ide. De természetesen nem fénysebességgel halad. Nagyon gyorsan jön, de ennél azért lassabban... viszont a rádióhullámok sem mennek gyorsabban, mint a fénysebesség! Ezért ami ott veletek történik, arról csak két hét múlva szereznek tudomást a nézők... de én magam is!

—Na de mire e primitívség, hiszen feltalálták már a hiperrelét! - ámult Rúbal.

—Ez így igaz fiatalember, de hiába a hiperrelé, ha nincs megfelelő energiaforrás! A valósidejű hipertéri kapcsolat olyan luxus, hogy azt csak a csiszík és a tutuk engedhetik meg maguknak, mert iszonyatos az energiaszükséglete! De még a csiszík sem azt használják ám minden apróságra, s ez nem véletlen... én meg ne haragudj de nem vagyok milliomos, hogy ennek az árát kifizessem.

Rúbal csak ámult. Pucsakaci most aztán igazán olyasmit alakított, hogy si-mán nyert volna vele a pofátlanság világbajnokságán. Épp ő Pucsakaci meri azt mondani, hogy nem milliomos! Ugyan ki más a milliomos, ha nem épp maga Pucsakaci?!

Az ettől még persze igaz volt, hogy a hipertéri kommunikáció igencsak energiazabáló valami...

—Szóval magatokra leszteket utalva - folytatta Pucsakaci - s emiatt nem is tudlak majd dirigálni benneteket. Ha baleset ér valakit, az is csak magára és a többiekre számíthat, rám nem, mert két hétbe telik, míg eljut hozzám egyáltalán a híre a

balesetnek! Ezekből természetesen kiszavazás sem lesz, azaz ez úgy megy majd, hogy a nézők küldhetnek állandóan pontokat annak a szereplőnek akinek akarnak, plusz és mínuszpontokat is, de ezek miatt senki nem esik ki, hanem majd a műsor végén dől el ezen pontok alapján, hogy ki nyert. És fontos megjegyezni, hogy a spéci csoport egyetlen szereplőnek számít! Külön pontozhatják a nézők ezen csoport minden tagját, de a végső összesítésbe ezen pontok átlaga kerül majd, tehát nem valaki közülük nyeri meg a bolygót, hanem az egész csoport – már ha ők nyernek és nem másvalaki! No és a két hét távolság miatt nem is tudtok majd a pontjaitokról, csak a legvégén.

A dolgotok meg ott az lesz, hogy először kibírájátok egymást, ami nem lesz csekélység egy olyan kis sátorban. Aztán meg épp az, hogy elfoglaljátok magatokat valamivel. Erre a célra bármit magatokkal vihetek, épp csak kommunikációs eszközöket nem, valamint olyasmit sem hogy filmek, ugyanis ne a filmeket nézzétek hanem egymást. Zenét hallgatni viszont szabad... már ha kibírja a köztetek levő kucsáj férfi, Kempon úr, amit alig hiszek...

Szóval bevallom, szándékosan terveztem unalmasra ezt a Kukkolót nektek. Remélem az együvézárságtól hatalmas indulatok lobbannak majd fel, és minden perc teli lesz izgalmas konfliktusokkal, ha nem is rögtön, de az első egy-két hét után!

—Ne is reménykedj benne Pucsakaci, hogy egymást fogjuk ölni! - vetett rá lesújtó tekintetet Hilka.

—Ki tudja, ki tudja... az állandó összezárság és zsúfoltság már patkánykísérletek szerint is növeli az ingerültséget...

—Mi emberek vagyunk!

—Már aki... különben embereknél is így van. Egy idő után már azt se tudják elviselni a másiknál, ha az önkéntelenül is gyakran bólogat vagy sokat hümmög. Különben engem nem zavar ha nem kezdtek önmagatok vad gyilkolászásába, nekem az is elég ha lesz valami izgi kis veszekedés, ami miatt mondjuk felbomlik a spéci csoport, mondjuk mert Csipi féltékeny lesz Hilkára, vagy Kemponnak eszébe jut hogy szívesen lenne valamelyik hedón lány férje, vagy akármi... nem is töröm a fejem előre ilyesmin, majd az események adják magukat! No és most mindegyiktek válogasson össze egy bőröndnyi vagy hátizsáknyi akármit amit magával akar vinni, élelem nem kell mert konzerveket külön adok majd az úrkompba amivel odarepülünk, és azután máris útrakeltek...

—Hát ha ezt előre tudom, mégsem jelentkezem a Kukkolódba Pucsakaci, mert ez rém unalmas, tényleg! - fanyalgott Lulla.

—Ne aggódj, én tulajdonképpen örülök, hogy Pucsakaci ezt szándékosan ilyen unalmasra tervezte. - válaszolta Hilka.

—Miért, a tündérek talán szeretnek unatkozni?

—Persze hogy nem, csak hogy eddig még minden Kukkolójára jellemző volt, hogy abban történt minden, csak épp az nem amit eltervezett bele Pucsakaci. Azaz, eddig még egyik sem úgy zajlott, ahogy azt ökelme előre elhatározta. Én tehát megnyugtathatlak, az hogy ezt Pucsakaci unalmasra tervezte, az csak azt az egyetlen jelentheti, hogy épp unalmas egészen biztosan nem lesz! Ez hogy unalmasra tervezte, ez volt részéről a legbiztosabb módja annak, hogy akármilyen lesz is, de unalmas biztos nem!

—Hát én bizony azt sem bánom, a műsoromba bármi izgalom jól jön, akárhonnán érkezzék is! - válaszolta nyugodtan a műsorvezető, majd így szólt:

—Na de most akkor is menjetek csomagolni.

A csomagolás egészen eltérő nehézségek elé állította a szereplőket. A spéci csoport például saját űrhajóval érkezett a Barganhoz, amit azonban nem vihettek magukkal a törpebolygóhoz a játékszabályok szerint. Ellenben most átszálltak belé, s ott pakolták össze a vinni szándékozott holmikat. Természetesen minden darabot jóváhagyattak Pucsakacival, miután visszatértek az űrvárosba a csomagjaikkal. A legtöbb tárgy ellen nem is volt semmi kifogása a műsorvezetőnek, de eléggé elkerekedett a szeme, amikor megpillantotta Huba és Kati lézerkardjait. Pontosabban, először azt sem tudta mik ezek, de miután megkérdezte, Huba bemutatta neki.

—Ó... ez aztán a fegyver! Bár nagy hátránya, hogy nem képes a távolba löni.

—Arra itt a lézerpisztoly.

—Nem vagyok benne biztos, hagyjam-e, hogy fegyvert vigyetek magatokkal! Ez nagy előny a többiekkel szemben.

—Semmi szükségem fegyverre, ha ki akarom tekerni valamelyikük nyakát. Ugyanis önvédelmi oktató vagyok. - válaszolta büszkén Huba.

—Akkor pláne nyugodtan itt hagyhatod. Ugyanis azon a kopár bolygón teljesen lehetetlen, hogy bármi veszély fenyegeessen, úgy értem élőlények részéről. Maximum az történhet meg veled hogy beesel egy szakadékba és kitöröd a nyakadat, elcsúszol a jégen és lábad töröd, vagy ha mondjuk megkóstolod a mohát, akkor lehet hogy az mérgező. Vagy eltévedsz, kimerül a szkafandered fűtése, és megfagysz. De ugyan kire lőhetnél ott?! Tényleg azt hiszed, hogy ott holmi vadállatok élnek?!

—Hitről szó sincs nálam. De megnyugtatlak: én természetesen a saját szkafanderemet viselem majd, amint mindenki más is a csoportunkban a magáét viseli, és elég nehezen fordulhat elő, hogy kimerülne a fűtésre, mert tündikésztésű, és azok garantálják a folyamatos működést mindegyik példánynál legalább kétszáz éven keresztül! Ha pedig eltévedek, és nem lesz mellettem Csipi hogy szeressen, akkor nem élek annyi ideig. Ami meg az esetleges vadállatokat illeti, én cseppet sem tartom annyira lehetetlennek a létüket mint te. Ugyanis az a bolygó nem olyan hideg, mint a pusztá világűr. Szerinted ott nagyjából mínusz harminc fok a hőmérséklet a felszínen, nos nálunk a Földön a sarkvidékeken akad néha ennél jóval hidegebb is, olykor mínusz ötven fok is, és még igazán nagy testű állatok is élnek ott, például jegesmedvék! Félelmetes vadállatok. Aztán, ott él valami mohaszerű valami is azt mondd; ha meg van növény, logikus hogy legyen valami, ami megeszi a növényt! Ha vannak barlangok amikben meg legalább mínusz öt fok a hőmérséklet, nos ott már aztán *akárm*i is élhet, pláne ha mélyebb barlangokban még melegebb van esetleg! De különben is: én vagyok a család feje, s nálunk az úgy van, hogy nemcsak az a lényeg hogy az ember a csoportban jogosult ölni, de adott esetben *kötelessége* is a többiek védelme érdekében, és nemcsak amiatt hogy ő vállalja az ölés felelősségét, de amiatt is, mert ő kockáztat a legkevesebbet azzal is ha netán meghal, hiszen jóeséllyel úgyis emberként születik újjá, nem úgy, mint a csoportja, azaz családja többi tagja! Nálunk tehát az a szokás, hogy a magunk bolygóján az emberek többnyire nem viselnek fegyvert, eltekintve a rendőröket vagy valami különleges helyzetet, ellenben ha bárhová is elutazunk, akkor *illik* hogy legyen náluk fegyver. Most ettől itt az űrvárosodban eltekintettem, udvariassági okokból, de szó sem lehet

róla, hogy egy teljesen ismeretlen helyre fegyver nélkül menjek!

—Úgy van, ne hagyd magad lebeszélni Huba, az emberek dolga hogy megvédjenek mindenki mást, ez teljesen nyilvánvaló! - mondta a kis szárnyas tündi férfi.

—Egyáltalán, ha nem így lesz, én arra szavazok hogy azonnal szálljunk ki a játékból. - válaszolta a tündi nő is.

—Arról volt szó, hogy a saját szokásaink szerint élhetünk a műsorodban. - mondta a kucsáj nő.

—De hiszen mit szóltok bele, ti nem szavazhattok, nálatok Huba a főnök! - értetlenkedett Pucsakaci.

—Persze hogy ő a főnök, de véleményünk attól még nekünk is lehet, és ha egy vélemény többségi, akkor általában tiszteletben tartja. - válaszolta Kati. — Különben meg én is ember vagyok és magam is egyetértek velük, s Hubával. Arról már nem is beszélve, hogy a fegyver nálunk mint az eddigiekből kiderül, státusz-szimbólum! Kezdődik már ott, hogy kivételes alkalmakkor, tipikusan ha úrhajóban megyünk valahová, s az úrhajó elképzelhetően harci cselekményeket is végre akar hajtani, olyankor tehát meg szoktuk engedni hogy legyen lézerpisztoly a nem emberi spéci tagoknál is, bár alig akad példa rá hogy használniuk kellett volna valaha is. De olyan még nem fordult elő, kivéve társadalmunk kialakulásának legkezdetibb időszakát, hogy lézerkardot adjunk a kezükbe. Ez olyan fegyver amit ha a tündik készítenek is nekünk, de egy ember találta fel, a legendás Zénó király, ezért ez az emberek kizárólagos ékessége! S ez annak ellenére van így, hogy bebizonyosodott, miszerint e fegyverrel tulajdonképpen sokkal jobban képesek bánni a kucsáj nők és déják, mint mi emberek, egyszerűen mert fürgébbek, és jobbak a reflexeik és érzékszerveik. Ez nekik való fegyver volna igazából. De akkor sem ők viselik hanem mi emberek. Különben nem is nagyon vágnak bármi fegyverre. Nagyon szelíd, szinte nyuszi-jelleműek. De épp emiatt szeretjük őket. Vadnak a csoportba bőven elegek vagyunk mi emberek. Azaz én az ember nem *szavazok* arra, hanem úgy *döntök*, még hozzá amint sejtem Hubával teljes egyetértésben, hogy vagy vihetünk fegyvert is oda, vagy máris hazarepülünk! Ha nem így döntenék, illetlenség volna a bennem bízók, azaz családom tagjai iránt, mert nem érezhetnék biztonságban magukat, és szó sem volt róla a szerződésünkkel, hogy nekem kötelességem volna illetlenül viselkedni!

—Na jó – fűjt egyet Pucsakaci – egyezzünk meg: vihetitek a lézerkardot, ha az annyira tekintélykérdés a számotokra, de lézerpisztolyt nem! Mit szóltok hozzá?

A csoport pár pillanatig tanácskozott, csupán tekintetekkel, végül Huba legyintett.

—Legyen neked Pucsakaci!

A hedón nők ügye lényegesen könnyebb volt: ők bejelentették, hogy semmi csomagot nem hajlandóak magukkal vinni. Nem arra születtek, hogy cipekedjenek! Lássák el őket élelemmel a többi szereplők, meg minden szükségessel, másképp egyszerűen odábbállnak egy másik bolygóra!

—Már az is nagy kényelmetlenség a számunkra, hogy szkakafanderbe kell bújnunk – mondta Kiti – ugyanis nem vagyunk hozzászokva a ruhaviseléshez! Ennél több engedményt a kényelmetlenségnek nem vagyunk hajlandóak tenni!

Ez azonban nem volt akadály. Pucsakaci bejelentette, hogy természetesen bőséges mennyiségű konzervet visznek majd oda, jut belőle mindenkinek amennyit csak óhajt.

Íjallé természetesen semmiféle saját cuccal nem rendelkezett, hiszen ő úgy lett megmentve a keresztről, de ő kapott egy méretéhez illő szkafandert Pucsakacitól – és ezen felül semmi mást. De nem tiltakozott. Ez nem is lett volna illendő, mert Pucsakacinak köszönhetette az életét, de amúgysem akarta a nyerési esélyeit lerontani holmi vitával. Esélyeit különben is kezdte szájalmasan kevésnek tartani, tekintettel rá hogy rendkívül sok különleges lény a vetélytársa. Bár – gondolta – ha van egy kis mázlim, a tündért a többi tündér tényleg magával viszi, a spéci csoportnak nem kell a bolygó mert mire nekik, és igazából a hedón lányok sem ellenfeleim mert nekik sem kell a bolygó – s akkor máris csak Rúbal, Düsevi, Duklippa, a pap és Mujti az ellenfelem! De Düsevi és Duklippa nagyon undokak, nem hinném hogy a nézők nekik szavazzák meg a díjat, Mujti nagyon unalmas fickó... a papra meg szót sem érdemes vesztegetni, kizárt hogy nyerjen, úgy látom e világban nem nagyon vallásosak az emberek! Igen, a legveszélyesebb ellenfelem Rúbal! De hátha a nyakát töri azon a csúszós bolygón valami kirándulás során... esetleg hozzá is segíthetjük ehhez, bár óvatosan kell csinálni, mert mindenki rám gyanakodna, és ott vannak ezek a mindent látó üvegszemek is, a kamerák... de hátha meg lehet oldani! Más lenne persze a helyzet, ha sikerülne szövetségre bírnom...

A pap természetesen különböző szent könyveket vitt magával, elektronikus formában, de azt mondta, ezt is csupán megszokásból, mert ő főként sétálgatni fog odakint, már amiatt is, mert még sosem volt a kozmoszban, illetve idegen bolygón. Lehet hogy furcsa lesz a táj, de akkor is érdekes, és különben is felhasználja majd az alkalmat egy kis sziklamászásra, hogy erősítse magát.

—Igen, ez jó ötlet, azt hiszem én is kipróbálom a hegymászást! - kapott az ötleten Rúbal.

—Veletek tarthatok majd? - szólt azonnal Íjallé.

—Miért is ne, sőt, sokkal kellemesebb lesz a túra, ha egy hölgy is van velünk! - mosolygott rá Rúbal.

—Nem félsz tőle? - kérdezte Pucsakaci.

—Félni?! Miért kéne félnem?!

—De hiszen annyi sok embert megölt már, hogy talán a számukat sem tudja, s minél kevesebben maradnak játékban, annál nagyobbak az esélyei!

—Úgy van, ez egy gyilkos, gátlástalan fajzat! - mondta Duklippa is. —Persze – tette hozzá – neked már úgyis mindegy, mert te már úgyis elkárhoztál Isten előtt!

—Szerintem – fontolgatta a szót Rúbal – Íjallé valóban gátlástalan, ugyanakkor viszont félelmetesen eszes is! Ha nem így volna, nem tudott volna ennyit gyilkolni, mert már az első néhány gyilkosságán rajtaveszt. Márpedig annyit okvetlenül kell tudjon, hogy egy sokkal fejlettebb világban él, s olyan dolgok veszik körbe amiket nem ismer. Itt most gyilkolni, az neki iszonyatos kockázat, mert hatalmas a bizonytalanság, lehet ugyanis hogy kifigyeli őt valami műszerünk, aminek a létéről sem tud, és lelepleződik!

—Ez mind igaz – bólogatott Mujti – de cseppet sem bizonyos hogy ha le is lepleződik, azon úgymond „rajtaveszt”! Ugyanis nem bargani állampolgár, és emiatt kérdéses, adott esetben el lehetne-e ítélni őt, pláne mert nem is bargani felségterületen követi el a tettet!

—De Rúbal már bargani állampolgár.

—Az igaz, de amit mondtam attól még az is igaz. Különben meg ha nem Rúbalt ölné meg hanem valaki mást, mondjuk a spéci csoport valamely tagját, akkor

aztán teljesen biztos, hogy nem illetékes az ügyében egyetlen bargani törvényszék sem.

—De én igen, mert az én családom egy tagját ölné meg – mondta Huba – és ez esetben haladéktalanul végeznék vele! Szó sem lenne ítélekezésről, hanem azonnali kivégzésről.

—Ha viszont mégis Rúbalt ölné meg vagy a papot – folytatta a gondolatait Mujti – vagy netán épp engem – nos, lehet hogy Pucsakaci azután is műsorban hagyná, mert ugye az milyen érdekes volna... és ha a nézők megítélik neki a nyereményt, és Íjallé nem hagyja azután el e bolygót, akkor miféle jogcímen jönnének érte a bargani rendőrök letartóztatni?! Még ha akarják is, mi van ha Íjallé kijelenti, hogy ő teljesen jogszerűen e bolygó királynője, és birtoka fölé csiszi védnökséget kér?! Szóval a helyzet bonyolult. Kétségtelen, a helyzete olyan, hogy nagyon meg kell fontolnia egy gyilkosságot, és a kockázata valóban jelentős, de a kockázaton felül komoly, mondjuk úgy: *politikai* kérdéseket is mérlegelnie kell, s ha a kockázatok a gyilkosság elkövetése ellen szólnak is, a politikai megfontolások mintha épp a gyilkosság végrehajtására bátoríthatnák! Márpedig ez olyan nő, aki nagyon ért a politikához! Ezt bebizonyította a barbár bolygóján megcsinált káprázatos karrierjével!

—Szóval te Mujti félnél kettesben sétálni vele majd azon a bolygón? - kérdezte Pucsakaci.

—Az hogy félnék erős túlzás, de az biztos hogy nagyon óvatos, körültekintő lennék.

—Mit szólsz ehhez Íjallé? - kérdezte Pucsakaci.

—Mit szóljak, most mondjam azt, hogy senkinek nincs oka félni? Hiszen úgysem hinne nekem senki! - mosolygott gyermeki ártatlansággal a leány. —Viszont megnyugtatók mindenkit, nincs nálam zongorahúr, hogy magammal vigyem, és nem is hiszem hogy Pucsakaci adna nekem a csomagomba, ha kérnék tőle.

—Pedig adok, ha akarod. Ha Huba és Kati vihet magával lézerkardot, neked is jár a saját fegyvered, a zongorahúr.

—Kedves vagy, de nem kérem. Semmire se mennék vele, amint valaki azzal lesz kivégezve azonnal rám gyanakodnának. Ha meg jön valami szörny, azt úgysem tudnám zongorahúrral megfojtani. Esetleg azonban adhatna egy lézerkardot nekem Huba, mintegy az egyenlő esélyek nevében! Nekem jogom van viselni, mert én is ember vagyok.

—Ekkora szemtelenséget! - ámult Dorita.

—Jogod lenne viselni, ha a spéci népbe tartoznál, de nem tartozol oda. Nem adok fegyvert a kezédbe. - mondta határozottan Huba.

—Félsz tőlem?

—Kár gúnyolódnod, ilyen ócska trükknek nem engedek! És nem, nem félek. Különben meg még csak, tudd meg, el sem ítélek. Teljesen természetes a te helyzetekben az amit tettél, valószínűleg én is ugyanúgy cselekedtem volna a helyedben mint te. Én még inkább becsüllek is azért, amit tettél. Igazság szerint én akár hajlandó lennék arra is hogy ajánlással támogassalak, ha a befogadásodat kérnéd a Dohesre, mert úgy vélem minden képesség megvan benned ahhoz, hogy egy spéci csoport kedves, de határozott emberasszonya legyél. De most akkor sem vagy a spéci népbe való, és nem szokásunk a fénykardot, mely a népünknek is mintegy jelképe, idegeneknek osztogatni. Különben meg már a gyártása is ipari titoknak számít. De annyira, hogy még én

sem ismerem, csak használok. Viszont azt hiszem annyira nagy lenne a kockázata annak ha gyilkolnál, hogy egyszerűen nem merésznéd. Fénykardot tehát nem adok neked, mást sem, de ha Pucsakaci ad neked egy lézerpisztolyt, azt úgy tekintem hogy az ő dolga, és nem emelek kifogást ellene.

—Szó sem lehet lőfegyverekről. - rázta meg a fejét Pucsakaci. —Pláne nem arról, hogy én magam adjak valakinek fegyvert. Ha mégis elsüti, azonnal igyekeznének bűnrészesnek feltüntetni az ellenségeim! De hadd kérdezzem meg akkor pap barátunkat és Rúbalt, hogy az elhangzottak után sem félnek-e Íjallétól?

—Velem úgyis csak az történhet, amit Isten megenged. - vont vállat a pap.

—Én meg – szólt Rúbal – természetesen óvatos leszek, de félelemről szó sincs, sőt, kifejezetten szívesen leszek az exkirálynő társaságában, mert egyrészt szívesen vagyok csinos lányok mellett, másrészt mert mint mondtam már, az élet célja szerintem az izgalom, a változatosság, akkor meg bolond lennék lemondani róla! Különben is, szerintem a kockázatom amit ezzel vállalok, elenyésző. Képzeljétek csak el: tegyük fel, elmegyünk kettesben sétálni, és én lezuhanok egy szakadékba, meghalok. Még ha teljesen biztos is hogy Íjallé ártatlan, mert felveszik a kamerák hogy tőlem száz méterre volt amikor engem baleset ért, akkor is mindenki rá gyanakodna hogy nagy ravaszul és aljasul ő intézte el valamiképp! Nem, cseppet sem félek. Még akár jó barátok is lehetünk.

—És mit viszel magaddal?

—Olvasnivalót, zenéket, ugyan mi mást? - vont vállat Rúbal.

—És te, Muji?

—Én is, de még néhány kedvenc késemet, serpenyőmet meg egyebeket is, mert én mégis mesterszakács vagyok, és azt hiszem képes vagyok a konzerveket is finomabbá tenni, ami azért nem mindegy...

—És te Düseví?

—Ugyanazt mint a pap, a Legszentebb Könyvet, csak hogy vele ellentétben én nem fogok túrázni, pláne nem Íjallével együtt! És nem is ajánlom hogy ez a gyilkos némbor a közelembe kerüljön, mert ezek után amit hallottam róla, hát mindig lesz a kezem ügyében egy jó hosszú és hegyes kés!

—Ez nem védene meg téged – kacagott fel a leány – sőt azt hiszem még az sem ha kardod volna! Én ugyan nem vagyok önvédelmi oktató, de *téged* azt hiszem simán ki tudnálak csinálni fél kézzel is. Hanem semmi félálom, mert amilyen ellen-szenves alak vagy, szerintem te vagy itt a műsorban a legutolsó, aki vetélytársam lehetne. *Te* aztán biztos nem fogsz nyerni! De a feleséged sem!

—Akkor induljon mindenki a hetes légzsiliphez, mert repültök a bolygóra! - zárta le a vitát Pucsakaci.

* * *

A bolygó épp olyan volt, mint azt eredetileg képzeltek, épp csak teljesen más, mert sokkal rosszabb. Amikor az űrkomplexum leereszkedett velük a felszínre és kiléptek belőle, olyan siralmas kép tárult eléjük, hogy Hilka tündér szó szerint elsírta magát, és székafandere nézőkéje bepárasodott könnyeitől. Ettől egy darabig semmit nem is látott amíg a fűtést erősebbre nem állította benne, de ez nem is nagyon zavarta. Mint később elmondta, ilyen tájat ő nem is igen kíván látni.

Először is a látóhatár rendkívül kicsinek tűnt, holott olyan részen szálltak le, ami majdnem teljesen sík volt. De hát csekély volt a bolygó görbületi sugara,

emiatt nem láthattak messzire. Aztán, tényleg mindenfelé csak jég és jég, amiből csak néhol emelkedett ki egy-egy csupasz, ibolyaszínű szikla, máshol meg a sziklát holmi piszkosszürke zuzmó borította. De ezt is csak egészen közről látták, mert olyan sötét volt mint a legsötétebb, holdfény nélküli éjszakán, éjfél tájt. A Napról valóban csak onnan tudták hogy az ő központi csillaguk, hogy Pucsakaci megmutatta nekik, hogy úgy nézzék azt a semmi kis szikrát hogy az az ő Napjuk... persze ahogy a bolygó közeledik felé egyre nagyobb lesz majd, de az még néhány évbe betelik, míg érzékelhetően megnövekedik a nagysága...

Az égbolt tehát mindenfelé teljes feketeségbe burkolódzott, tényleg mintha a világűrben lebegnének. Ellenben épp emiatt a csillagok még sokkal élesebben látszottak mint a Bargan felszínéről, mert itt volt ugyan légkör, de korántsem olyan vastag, azaz kevesebb fényt szórt szét abból, amivel a kozmosz megajándékozta e nyomorúságos planétát.

Vigyázniuk kellett minden lépésükre, mert a talajt beborító jégréteg alattomosan csúszós volt. S érdekes módon többnyire nem is azokon a területeken, ahol látszott maga a jég, hanem épp ott, ahol vékony hó borította. Kiti alig lépett ki az ürkompból, máris hasra vágódott és megütötte magát, erre aztán szídni kezdte hangosan önmagát amiért ilyen válogatott hülye volt, hogy eljött erre az expedícióra.

—Hiszen még csak vissza se bújhatok a karkötőmbe, mert nincs férjem még, aki aztán elcipelne engem valami kellemesebb helyre! - sopánkodott.

—Ne húzzátok az időt, pakoljátok ki a készleteket, aztán az ürkomp máris repül vissza! - sürgette őket Pucsakaci, főként, nehogy valamelyik szereplője már most az elején meggondolja magát. S íme, félelme jogos is volt, mert bár nekikezdték a sátor, a konzervek, a fűtést biztosító kis atomerőmű és a többi holmi kipakolásának (a két hedón lány kivételével természetesen), de most Hilka így szólt:

—Én nem akarok itt lenni! - és megtörölgette a szemét, mert még most is sírt. Ehhez a művelethez ugyan le kellett vennie az ürruhája sisakját, de megtette. Neki mint tündérnek nem ártott a világűr hidege sem, - bár levegőre neki is szüksége volt - sőt, úgy sejtette, még néhány száz fokos hőség sem. Az első Ūrkukkoló egyik szereplője, a Kajjám nevű, az egyenesen azt állította, hogy a tündérek másfél millió fokot is kibírnak minden gond nélkül.

Szóval levette a sisakot, hogy zavartalanul sírhasson, de ennek csak az lett az eredménye, hogy a szétmázolt könnyei vékony rétegben ráfagytak az arcára. Elvégre a hőmérő szerint mínusz harminchat és fél fok volt.

—De hát mi bajod van, Hilka - értetlenkedett Pucsakaci - te még csak meg sem ütötted magad, mert el sem estél mint Kiti, és nem is lehetsz olyan kényeskedő mint egy hedón nő, és még ő sem sír, akkor te miért?

—Nem tudom, de ahogy itt körbenézek, olyan emésztő szomorúság fogott el, hogy legszívesebben öngyilkos lennék! Vigyél vissza Pucsakaci, egyetlen pillanatig sem maradok itt, ez a hely a legmélyebb depresszióba kerget!

—Én visszavihetlek, jogodban áll kiszállni a játékból, de akkor hogyan fogsz találkozni a többi tündérrel?! - érvelt ravaszul a műsorvezető.

—Igaz, igaz... - azzal Hilka lerogyott egy nagyobbacska sziklára, és bánatos zokogásba kezdett. —Valóban muszáj maradnom... ó, hogy én milyen szerencsétlen vagyok!

—Nem értem mi a baja... - bámult rá csodálkozva Huba is. —Bár én még nem látam tündért, de azért azt hittem keményebb fából vannak faragva! Tény hogy ez

nem úgy néz ki mint egy luxusszálló vagy egy vidámpark, de azért így hisztizni, s pláne most hogy még az első negyed órát sem töltöttük itt...

Csipi azonban tűnődve nézett maga elé.

—Hát nem is tudom... én ugyan nagyon messze vagyok attól, hogy könnyekben törjek ki, de az biztos hogy rám is letargikusan hat ez a hely! Itt minden szinte ontja magából a szomorúságot! És valami furcsát is érzek a hangulatérzékelőimmel!

—Mit?! - kérdezte kíváncsian a férfi. Mélységesen tisztelte a déják bámulatos érzékszerveit.

—Hogy mit azt nem tudom, de... de valami itt nekem nem tetszik! Azt hiszem nagyonis bölcsen tettük, hogy legalább a lézerekardok itt vannak... bár én nem szerettem a pusztítást. De önmagunk elpusztítását sem... mindenesetre el tudom képzelni, hogy ha igazak a megérzéseim, hát egy tündér is érezhet belőlük valamit, még sokkal többet is mint én... - azzal odalépett Hilkához, leguggolt mellé, átölelte és vigasztalni próbálta. Emiatt persze aztán ő sem serénykedett a kipakolásban, de megoldották a többiek nélküle is.

Ennek végeztével pedig az űrkomp elrepült, s ők ott maradtak a sivár, kietlen világban.

—És most mi lesz? - kérdezte Mujti.

—Te mit javasolsz? - kérdezte tőle Íjallé.

—Azt, hogy együnk valamit, mert baromira megéheztem. Ez a hely engem is lehangol, csakhogy én olyankor ha szomorú vagyok, mindig tudom mit kell tennem: bánatomat nagy zabába fojtom! Ha finomat nyelek, mintha a bánatomat is elfogyasztanám, s máris kevesebb marad belőle! - nevetett.

—Az ötlet kiváló, de ilyen hidegben nem hiszem hogy okos volna holmi evészetbe kezdenünk - mondta Rúbal - mert pillanatokon belül olyan keményre fagy a kaja, hogy a fogunk is beletörik, sőt tiszta szerencse ha nem fagy a falat a nyelvünkhöz! Szóval állítsuk fel a sátrat, és majd odabent eszeggünk.

—Itt?

—Azt javaslom, pakoljunk bele mindent a terepjáróba, és keressünk az állítólag itt bőséges mennyiségben lelhető barlangokból egyet, és az elé állítsuk fel a sátrat. Végülis igaza volt Pucsakacinak, jobb ha ürítkezés közben nem fagy be az altestünk...

Ezzel aztán egyetértettek, s nekikezdték táborhelyet keresni.

Kiderült, hogy a hatszáz kilométeres bolygósugár nem is olyan nagyon csekély! Jó fél órába tellett, mire a terepjáróval is eljutottak a távolban látszódó hegyekig. Igaz, nem mertek nagyon gyorsan haladni, mert ki tudja, nem lapul-e valami hófödte szakadék az útjukban alattomosan. De végre odaértek.

Persze ezek korántsem voltak akkora hegyek mint a Himalája a Földön, kérdéses volt, akad-e a csúcsok közt ezer méternél magasabb. Mindenesetre nem is kívántak magasabbat, csak valami barlangra vágytak... annál is inkább, mert hirtelen megszólalt Íjallé:

—Nekem már nagyon kell.

—Micsoda? - kérdezte Raszkár.

—Hát izé... az.

—Nyugodtan pisilj bele a szkafanderbe, ez olyan hogy elszívja. - vigasztalta meg őt Rúbal.

—De, szóval... nem csak az kell ám nekem... és különben még ha csak az kéne, az is olyan, hogy is mondjam csak... illetlenség...

—Menj csak akkor, megvárunk.

—Keressünk inkább gyorsan egy barlangot, mert ha hozzátok képest primitív népből származom is, de megtanultam a hőmérő kezelését, tudom tehát mit jelent az, hogy most mínusz negyvenkét fokot mutat... errefelé mintha hidegebb lenne mint ahol leszálltunk! Attól félek simán befagyna a kaki a fenekembe...

—Igen, tulajdonképpen nekem is illene már elvégezni a magam dolgát! - tűnődött Mujti. —Állítsuk fel a sátrat gyorsan, aztán odabent már csak kellemesebb lesz a hőmérséklet!

—Elég nagy munka ám felállítani a sátrat, aztán majd dolgozhatunk vele még-egyszer, ha találtunk egy barlangot, hogy elvigyük elé... ha esetleg kibírjátok még egy darabig, javaslok tényleg keressünk valami barlangot, állítólag ezen a bolygón sok olyan van, talán rálelünk egyre időben! - vélekedett Huba.

—Jó, de akkor kezdjünk neki azonnal! - türelmetlenkedett Íjallé.

—Szerintem hamarabb találunk valamit, ha szétoszlunk és úgy keresünk. - javasolta Rúbal.

—Az nagyon veszélyes volna, egyesével menni. Minimum két fő kell legyen egy csoportban, hogy ha a másik bajba kerül, legyen aki segít neki.

—Mi nem megyünk sehová. Itt maradunk, megvárjuk míg talátlak valamit. - válaszolta Kiti, azzal csak úgy a terepjáróban ülve kibújt a szkafanderéből, majd egy villanás – és máris nem volt sehol, csak a karkötője hevert az ülésen. De amikor azt Rúbal meg akarta mozdítani kíváncsiságból, csak úgy fél kézzel, az meg sem moccant, olyan nehéz volt – valóban nyomhatott legalább ötven kilót!

Fél perccel később különben Lulla is követte fajtársa példáját.

—Hát ezek aztán jól leléceltek... legalábbis a lényegét illetően! - morogta Mujti. —Na gyerünk és keressünk egy barlangot! Kész röhej... az ősembereknek lehetett ez a legégetőbb problémája, hogy találjanak egy barlangot, és most nekünk is ezzel kell foglalkozni...

Rúbal kuncogott.

—Azért a mi helyzetünk lényegesen jobb, mint az ősmukiké. Nekik azért kellett barlangot találni hogy meg ne fagyjanak, nekünk meg csak azért, hogy kényelmesen kakilhassunk! Na szóval, ki lesz kivel egy csoportban?

—Mi spécik természetesen együtt leszünk, pontosabban mi kétfelé válunk – felelte Huba – mert két ember van köztünk. Velem lesznek a nők, azaz Dorita, Csipi és Tulli, - Katival pedig a férfiak, tehát Kempon, Tulior és Megasz! A sisakreflektort senki ne kapcsolja ki semmilyen körülmények közepette se, és égve kell hagynunk a terepjáró fényszóróit is. Természetesen a terepjáróban is kell maradjon valaki, s javaslok ez az illető Hilka legyen. Egyrészt mert nő, másrészt mert mint tündér, amilyen szelíd, úgysem sok hasznát vennénk ha valami szörny vagy akármi megtámadna minket odakint – ezt ugyan alig hiszem, de hátha mégis! A többiek meg szerintem álljanak úgy párba, hogy Düsevi Duklippával, elvégre úgyis házastársak, másrészt Íjallé Raszkárral. Elvégre Raszkár nem fél Íjallétól, mert vele úgyis csak az történhet, amit isten megenged, ezt mondta... és nem is hiszem hogy Íjallé a vetélytársának tartaná őt. Ennek megfelelően Rúbal párja a keresésben Mujti marad.

—Jó, csak induljunk már, mert én mindjárt... mindjárt... - toporgott idegesen Íjallé, majd hirtelen kiugrott a terepjáróból, és elszaladt. A pap követte, elvégre a

nő partneréül lett kijelölve.

—A sisakrádiót hagyja mindenki ezen a csatornán, hogy jól halljunk mindent, bárki is mondja! - kiáltotta Huba.

—Ne üvölts te tökfő, majdnem beszakadt a dobhártyám, nem vagyunk még messze... - kapta meg azonnal a minősítést Dűsevitől. Hanem ezután mindenki más is útnak indult, csak Hilka maradt a terepjáróban. Nem is nagyon bánta, nem érezte jól magát odakint. Félelmetesen szomorú volt, csak azt sem tudta mi okból. Mintha valami betegséget kapott volna el ami letargiával jár együtt, csak fogalma sem volt róla, miféle betegség is lehetne ez. Igazság szerint semmi oka nem volt szomorúságra, ezt ő maga is tudta.

Íjallé gyorsan igyekezett előre, Raszkár alig bírta utolérni. Szerencsére mindig jól látta, épp merre megy a lány, mert a sötétben messzire világított a sisakreflektora. Amint visszanézett, a többi csoport fényeit is látta messziről, még akkor is amikor már eltakarta őket valami dombvonulat.

Hanem épp amikor utolérte Íjallét, megszűnt a rádiókapcsolata mindenkivel, kivéve a terepjárót.

—Mi történt?! - kérdezte ijedten Hilkát.

—Mi történt volna?

—Nem hallom a többiekét!

—Én igen.

—Akkor én miért nem?

—Talán az lehet az oka, hogy eltakarják őket előled a dombok. Engem viszont nem, én látom őket is, téged is. És amennyire emlékszem rá tanulmányaimból, a rövidhullámok egyenes vonalban terjednek. A Barganon és más bolygókon csak amiatt lehet velük messzire rádiózni, mert néhány kilométer magasban a felszín felett egy ionoszféra nevű légréteg húzódik, ami visszaveri e hullámokat, majd a földfelszín megint visszaveri őket... és így cikkcakkban haladva mintegy követik az egyenetlen felszínt, átugorják az akadályokat. E bolygónak azonban úgy látszik nincs ionoszférája. Biztos amiatt nincs, mert nincs nagy mágneses tere, s pláne mert távol van a Napunktól, azaz kevés töltött részecske jön onnan ide... de ez persze csak feltevés, nem vagyok fizikus. Készülj fel, eszerint hamarosan velem sem tudsz majd kommunikálni, amint egy szikla mögé érsz!

Ez így is volt. Mire hátat fordított a terepjárónak, szinte ijedten észlelte, hogy nem látja Íjallé lámpájának a fényét. De maga előtt egy szűk, kanyargós völgyet látott, abba belépett, remélve ott megtalálja a lányt - s abban a pillanatban elhallgatott a fülhallgatójában Hilka adása.

Pár lépés után halvány fényt látott egy hasadékból kiszűrődni. Arrafelé ment, s úgy vélte erre melegebb is lehet, mert mintha homályosan látná a fénysugarakat - valóban, a külső hőmérőre nézve úgy látta, hogy itt már csak mínusz tíz fok a hőmérséklet! Drasztikus növekedés a korábbi mínusz harminchathoz képest! Nyilván emiatt van valami enyhe pára, holmi szublimáció... érdekes mindenestre, hogy ilyen élesen váltakozik ezen a bolygón a hőmérséklet, néhány száz méteren belül.

Közelebb lépett a fényhez, ekkor azonban egy kődarab repült felé.

—Maradj csak ott ahol vagy, ne kukkolj te kéjenc disznó! Vagy perverz vagy hogy a kakiszexre buksz?! - hallotta Íjallé hangját a fülében. Nem volt köztük semmi nagyobb szikla, hogy leárnyékolja az adást.

Raszkár vállat vont, s úgy gondolta, ő is megteheti amit a leány, a mínusz tíz fok már kibírható egy rövid ideig...

Aztán hogy megvolt ezzel, meg is kérdezte:

—Na, mehetek már?

—Naná, már mióta arra várok... Székrekedésed volt talán?! Gyere csak, érdekes dolgokat fedeztem ám fel errefelé!

Raszkár arra ballagott. Amikor odaért, ámulisan kiáltott fel.

Szűk volt a barlang szája, amiben Íjallé időzött, csak oldalra fordulva volt képes beférni a hasadékon át. Odabent azonban a barlang jelentősen kitágult, s a tetejéről hosszú, cseppkőszerű alakzatok lógtak lefelé, a nagyobbak mintegy egyméteresek lehettek, és tűhegyesek voltak. Úgy néztek ki, mint valami jégkristály, holott nyilvánvalóan nem jégből lehettek, mert ahogy közelebb hajolva szemügyre vette őket, azt látta, hogy ezeket belül ezernyi apró kristály építi fel, azok is hasonlóak a nagy egészhez, sőt azokon belül még kisebb efféle tűszerű képződmények vannak...

Sőt, ahogy jobban szemügyre vette a barlang falát, azt látta, hogy abba is számos ilyen kristályos tű van beágyazva, más anyagokkal, például vízzéggel körülölelve.

—Ez valami ismeretlen ásvány lesz. Nekem legalábbis ismeretlen. - mormogta. — De az biztos hogy nagyon szép! Újabb példa Isten végtelen dicsőségére!

Erre több sem kellett Íjallének, aki eddig egy lapos sziklán ücsörögve pihent, így várta Raszkárt – most azonban felugrott, megragadta a mennyezetről lecsüngő első kristálytűt, és egy nagy rántással letörte onnan, majd a hegyét a pap felé fordította.

—Ha jól akarsz magadnak, a jelenlétemben többé nem emlegeted istenkét! Engem papok feszítettek keresztre, máig ott a szegek nyoma mindkét kezemen és lábamon, semmi okom tehát szeretni vagy akárcsak tisztelni is őket! Nekem ne emlegesd istenkét, mert azonnal beléd szúrom ezt az izét!

—Szerintem nem bírná átszakítani a szkafandert.

—Az cseppet sem biztos, de különben is fájna ha megböködnék vele! Vagy ha jól fejbe kőlintalak, elájulsz még akkor is ha nem törik be a sisak, aztán mire felélednél már kihámoztalak a szkafanderből, és azt teszek veled amit akarok, sőt, semmit nem is kell tennem mert egyszerűen megfagysz! Énelőttem istenről kuss és pofa be, hacsak nem szídni akarod, mert azt lehet! Mi most felfedező úton vagyunk, s nem imatúrán vagy mi a fenén! Ez itt egy barlang és nem templom, ha nem vennéd észre! Azaz, ez felfedezőút és nem zarándoklat!

—Jó, na, nem akartalak megbántani... Bár végeredményben nincs jogod megszabni nekem, miként fejezzem ki magamat.

—Majd ha téged is keresztre feszítettek, kvittek leszünk s akkor nem lesz jogom megszabni neked. Addig azonban megszabhatom, tudniillik a fájdalom jogán amit átéltem, de meg különben is az én fületem terheled a hülyeségeddel, tehát hogy is ne volna jogom hozzá!

—Nem győztél meg, de legyen neked, hiszen udvarias ember vagyok... de Íjallé! Hiszen ez valami csodálatos felfedezés! Nézd csak meg, világít a kezed!

Íjallé lenézett a markára, amiben még mindig fenyegetően tartotta a kristálylándzsát. S most azt látta, hogy ha a marka nem is világít, de az abban

szorongatott kristálytű igen! No nem nagyon, de ott ahol szorongatta, valóban halvány derengés áradt ki belőle.

—Mi a csuda... de miért nem világított már korábban is?!

—És ha csak attól van, hogy ott ahol fogod, *melegszik*?! - vélekedett a férfi.

—Lehetséges volna?!

—Miért is ne, gondolj csak bele: a vaslemez sem világít szobahőmérsékleten, de ha jól felmelegíted, izzik és világít! Előbb vörösen, majd akár fehéren is... miért is ne lehetne olyan anyag, ami már sokkal alacsonyabb hőmérsékleten is világít!

—Gondolod hogy ha még jobban felmelegítjük, még jobban világítana?!

—Nyilván van egy határa aminél erősebben semmiképp sem világítana, de feltételezem hogy egy darabig még fokozható volna a fényereje...

—Jó. Javaslom, menjünk beljebb ebbe a barlangba! Én azt hiszem, beljebb még melegebb van, mert ahogy nézem, már itt is mínusz hat fok van csak, pedig még egészen közel vagyunk a kijáráshoz. Aztán hátha beljebb még jobban világít majd! Mindenesetre magammal viszem.

—Jó ötlet, török én is magamnak egyet belőlük.

Beljebb menet azért Raszkár óvatosan rápislantott a bal csuklóján levő indikátorra, ami számos adatot mutatott, többek közt a radioaktivitás mértékét. Mert valami oka kell legyen a nagyobb melegnek, s ha az tényleg a mélyben bomló hasadóanyagok, akkor nem életbiztosítás beljebb merészkedniük... és ez valóban magasabb volt mint a Barganon megszokott érték, de csak alig valamivel. Nagyon messze van még a veszélyestől...

Jó öt percet mentek befelé a barlangba, ami igencsak nagy volt eszerint! Akadtak mindenféle keresztjáratok is, de óvatosan mindig a legszélesebbet választották, úgy vélték ennek alapján könnyen visszatalálnak majd.

—Különben sem tévedhetünk el: mindig arra kell mennünk kifelé, amerre hidegebb van! - nevetett Íjallé.

Igazság szerint, úgy vélték, illene már visszafordulniuk, de nem tették, mert egyre érdekesebb világba kerültek. Ahogy beljebb haladtak, valóban egyre melegebb lett – hamarosan már mínusz két fok lett a hőmérséklet. S ez bizony azzal járt, hogy a tetőről lenyúló tű alakú kristályok már akkor is derengeni kezdtek csak úgy maguktól, amikor senki nem nyúlt hozzájuk. Nagy fényt nem adtak ugyan, csak halvány derengést, de mert mindegyikük világított, sőt, még a barlang fala is, bár az már tényleg nagyon halványan, mert ott a kristályok fényét sok szennyezőanyag eltakarta – emiatt úgy tűnt, mintha minden fényárban úszna. Az biztos hogy a kinti kozmikus sötétség után kifejezetten szívderítő látvány volt ez!

Hanem a legerősebben az a két kristály világított, amit a kezükben tartottak, nyilván, mert ezeket a kezük is melegítette.

—Ez az egész kezd hasonlítani egy tündérkertre! - ámult Íjallé.

—Inkább a Jégkirálynő barlangjára... - mormogta Raszkár.

—Neked talán nem tetszik?

—Szó se róla, nagyon szép, vagy inkább, izé... *impozáns*, hogy úgy mondjam... bár talán ez sem a legmegfelelőbb szó rá... mindenesetre érdekes, hogy a csiszik nem vették észre ezeket a kristályokat...

—Talán észre is vették, vitték magukkal belőlük, s már javában tanulmányozzák... - vont vállat Íjallé.

—Nem hinném. Amennyire természettudományos ismereteim sejtetik, ez valami

totál ismeretlen ásvány. Nem vagyok ugyan geológus, de nagyon valószínűnek tartom. Márpedig a csiszík nagyra értékelnek minden tudományos dolgot. Vagyis ha ezt észrevették volna, nem adják a bolygót Pucsakacinak, hanem kisajátítják maguknak.

—Lehet hogy te nem tudsz erről az ásványról, de a csiszík igen, s nekik ez amolyan közönséges dolog, amire ügyet se vetnek. - vonogatta a vállát az exkirálynő.

—Ez merőben valószínűtlen. Én inkább úgy sejtem, ez az izé nem lehet gyakori ezen a bolygón sem, s egyszerűen elkerülte a csiszík figyelmét. Mi viszont egyenesen belefutottunk. Mindenesetre ez ékes jele a szememben annak, hogy az előző ŪrKukkolókhhoz hasonlóan ez a műsor is bővelkedni fog majd különleges eseményekben... ez a véleményem, ha emiatt babonásnak tartasz is! Mert máris különleges helyre cseppentünk, és úgy vélem ez még csak a furcsaságok legkezdetibb kezdete... sőt, ahogyan nézem a hőmérőt, már majdnem nulla fok a hőmérséklet, és semmi jel nem mutat rá, hogy vége lenne a barlangnak... azaz beljebb lehet akármilyen meleg is! Ha pedig így van, akár még mindenféle élőlények is... szóval jobb lenne ha visszafordulnánk!

Íjallé megsemmisítő pillantást vetett rá.

—Barlangi rákóktól és hangyáktól nem félek, más meg ugyan mi lehetne itt!

—Azt még értem, miért említettél olyat, hogy „barlangi rák” - no de a hangyákat minek hoztad szóba?

—Ezért. - azzal lehajolt, s felemelt egy jégdarabot. Ez nem különleges kristály volt, hanem teljesen közönséges vízjég. Most felmutatta Raszkárnak. S a reflektoruk fényében a férfi azt látta, hogy a jégdarabba valami rovarszerűség van belefagyva. Tényleg majdnem teljesen úgy nézett ki, mint egy hangya, épp csak jó öt centiméteres volt, rágója azonban egészen picike, azaz nem látszott különösebben veszedelmesnek. Ellenben ez a lény nem fekete volt, hanem páncélja egészen fehér, sőt inkább átlátszó, de annyira hogy az is kérdéses, volt-e egyáltalán kitinpáncélja, vagy csak valami durvább, átlátszó bőr fedi-e a testét.

—Szerintem ez inkább valami természetfele. - jelentette ki a férfi.

—Az nem lehet, mert az egyik ismeretterjesztő filmekből tudom, hogy a természetes fát esznek, de azt itt nem lehet. - ellenkezett Íjallé.

—Miért, a hangyák mit ehetnek itt szerinted, sziklát nyalogatnak?!

—Hát... - és Íjallé bizonytalanul pillantott körbe.

—Egy biztos: ha itt hangya vagy természet van, akkor élet van. Tehát itt már aztán tényleg lehet akármilyen is! - állította a pap.

—Félsz?! Hiszen veled csak az történhet, amit Isten jóváhagy! - gúnyolódott a leány.

—Nem erről van szó, csak illene értesíteni e fontos eseményről a többieket. Azután nem bánom, nekieredhetünk egy újabb expedíciónak!

Íjallé elgondolkodott, majd megrázta a fejét.

—Nem. Te menj vissza ha akarod, nem érdekel, úgyis mindig magamra voltam utalva egész életemben. S akkor ha visszafordulsz, legalább nem kell félned tőlem! - gúnyolódott. —Én azonban még továbbmegyek egy darabig. Persze csak amíg nem túl nehéz az előrehaladás, vagy el nem fáradok... sőt, én amondó vagyok hogy még a kísérleti nyúl szerepét is vállalom, és leveszem a sisakomat! Elvégre meg kell tudnunk, hogy alkalmas-e a benti levegő nekünk! - azzal úgy is tett, kicsatolta a sisakot, s hátralökte a válla mögé. Nagyot szívott a levegőből. —

Mmm, az illata igazán nem rossz! Olyan izé, friss vagy mi... na mi az, fosol a félelemtől, papocska, nem mered követni a példámat?!

Raszkar sóhajtott egyet, s ő is levette a sisakját.

—Nem tudom mire e hősködés, a kockázatvállalás...

—Például mert már csak tizenkét órára elegendő sűrített levegőnk van.

—Az bőven elég ahhoz, hogy visszatérjünk.

—De nem akarok még visszatérni. Mondtam már talán.

—De hát mi a jónyavalyának, hiszen annyit már mindenképp tudunk hogy ez egy óriási barlang, bőven elférünk benne sátor nélkül is, és teljesen biztos, hogy beljebb még melegebb lesz, talán annyira is, hogy ürruhára se lesz szükségünk! Azaz ha ezt megmondjuk a többieknek, azok idejönnek, ideköltözhetünk...

—Kétlem. - rázta meg a fejét Íjallé. —Legfeljebb két hetet tölthetünk itt.

—Miért?

—Mert őszintén csodálnám, hogy Pucsakaci látná, ami itt történik a barlangban velünk! Én ugyan csak egy tudatlan barbár vagyok hozzátok képest, nem értek a technikához csak a gyilkoláshoz, de megjegyeztem hogy Pucsakaci valami rádióhullámnak nevezett izé miatt láthatja hogy mit csinálunk, és azt ez a fejünkön levő üvegszem csinálja és küldi el neki, és két hét alatt fog odaérni hozzá! Na de meg lennék lepve ha ez a sok szikla fölöttünk engedné, hogy kimenjen Pucsakacihoz! No és ha mindannyian beköltözünk ide, akkor két hét múlva feltűnik Pucsakacinak, hogy semmit nem tud rólunk mert nem mennek hozzá a rádióhullámok, erre idejön és kiharcol minket a sátorba... s az még a jobbik eset, mert mi van ha azt hiszi meghaltunk, s ide se jön többet, s örökre itt hagy minket!

—De hiszen ő mondta, hogy keressünk barlangot!

—Igen, hogy odakakiljünk és -pisiljünk, de nem amiatt, hogy állandóan abban éljünk!

—Jó. Igazad van. De akkor is szólnunk kéne a többieknek.

—Pedig én megyek még tovább, s azt is megmondom miért: mert szánszalmasan kevésnek érzem a nyelési esélyemet, és emiatt nekem nagyon jó, ha én fedezek fel valami érdekeset! Vagy legalábbis minél bátrabbnak mutakozom!

—De hiszen tényleg nem látják a nézők amit idebent csinálsz.

—De ha tegyük fel talállok egy nagy drágakövet és én viszem ki, azt már látni fogják! Vagy bármi mást ha lelek itt... de te menj csak ki, ha akarsz!

—Eh, nem vagyok én olyan nyápic... de különben sem illik, hogy hölgyeket védtelenül hagyjak.

—Hát nem tartasz talán vérszomjas gyilkosnak?

—Nem az én dolgom, hogy ítélkezzek feletted, azt megteszi majd helyettem...

—Ki ne mondd! - bökött a kristály hegyével Raszkar torka felé Íjallé.

A férfi elmosolyodott.

—Most kivételesen nem a Mindenhatót akartam emlegetni. Azt akartam mondani, hogy majd a nézők ítélkeznek feletted, tudniillik a szavazataikkal!

—Tényleg meg kéne öljelek te rohadék, most is a Mindenhatót emlegetted!

—De te csak Isten nevét tiltottad meg kimondanom...

—A rokonértelmű nevei is tilosak, vedd tudomásul!

—Na de most babonás lettél, hogy ennyire gyűlölsz?!

—A papjait gyűlölöm!

—De én nem is papokat emlegettem. Különben sem annak az egyháznak vagyok a

papja, amely bántott téged.

—Akkor is gyűlölök és utálok minden csuhás barmot!

—Nem is csuhában vagyok.

—Most mit védekezel basszaisten, udvarolsz tán nekem, hogy az előnyeidet ecseteled?! Eh, nem is vitatkozom veled, megyek előre! - azzal Íjallé megindult, szinte futva. Ám két lépést sem tehetett meg, amikor éles reccsenés hallatszott, és a leány nagyot kiáltott, mert beszakadt alatta valami... s máris vállig merült a jéghideg vízbe! Kiderült, hogy egy föld alatti patak lehet ott, épp csak vékony jégréteg fedte a felszínét... és a sodrása is erős volt, mert a leány alig bírt megkapaszkodni a patakpart jégrétegében. A sodrás oly erős volt, hogy máris elragadta a lábait, Íjallé teste ferde szöveget zárt be a patakparttal... egyszerűen nem volt miben megkapaszkodnia, túl csúszós volt ehhez a jég. Arról már nem is beszélve, hogy mivel szkafanderben volt, annak a kesztyűje volt az ujjain, ami a vastagsága miatt sajnos megnehezítette a kapaszkodást.

—Hát nekem kampec! A fene ebbe a rohadt világba! - kiáltotta mintegy búcsúzóul.

—Ne hülyülj, nesze itt a kezem, kihúzlak! - nyújtotta a karját Raszkár, és csak ámult magában. Micsoda nő ez az Íjallé, ez tényleg afféle magányos harcos, esze ágában sincs segítségért kiáltania, mindent egymaga akar megoldani!

Lehet hogy Íjallé túl büszke volt ahhoz, hogy segítséget kérjen, de ha már felajánlották neki, hajlandó volt elfogadni. Kinyújtotta a jobbját, s épp időben ragadta meg Raszkár ujjait. Raszkár meg is rántotta hogy kihúzza a patakból, félig már partra is ráncigálta a leányt – ám Íjallé keze nagyon csúszós volt a víztől – különben is vacogott minden foga a jeges fürdő miatt, s így a szorítása is gyenge volt – s így még a biztonságba érkezése előtt kicsúszott a keze Raszkár markából, és visszazuhan a patakba. Raszkár ugyan utánakapott gyorsan, ám hirtelen lendületével csak annyit ért el hogy ő is megcsúszott, s fejjel előre a patakba bucskázott. Ráadásul még a fejét is beverte valamibe, s ettől aztán azonnal eszméletét veszítette.

* * *

Igazán nagyon fáj a kobakja, amikor magához tért! És éledése még fejfájásától eltekintve sem volt kellemes. Ugyanis amint kinyitotta a szemét, azt látta, hogy semmit sem lát – olyan sötétség vette körül, hogy olyan a legmélyebb kriptákban van csak, mert még a világűrben is világosabb van – ott legalább pislognak a távoli csillagok.

No most ez két dolgot jelenthetett – vagy azt hogy megvakult, vagy azt, hogy épek ugyan a szemei, de amiatt nem lát, mert valahol nagyon mélyen van még mindig a barlangrendszerben! Ez utóbbi esetben pedig neki régen rossz, mert ez azt jelenti, hogy nem találtak rá a többiek, nem mentették ki...

Persze, ha jól belegondol, már az is óriási mázli, hogy legalább nem fulladt meg, sőt, meg sem fagyott...

Hamar eldöntötte magában, hogy nem aggódik a szeme miatt, ugyanis egyértelműen a második alternatívára utal, hogy vízben ücsörög még most is. Ez azonban nem az a fagyos víz amibe belezuhan, s ami a nyakán át befolyt a szkafanderébe, jéggé dermedtve a testét – nem, ez nagyonis meleg, már-már forró víz volt! És nem is nagyon régen érezheti csak e meleget, mert még most is

reszket a teste a hidegtől, nagyonis jólesik neki a meleg... még most is szkafanderben van ugyan, de vízben fekszik, csak a nyaka látszik ki belőle, a tarkója valami kemény kövön hever...

Ez nem volt kellemes, ezért aztán nagyot nyögött, és igyekezett feltápáskodni.

Ebben a pillanatban hangokat hallott. Mintha valami fura csivitelés hallatszana körülötte, mintha egy verébraj közepén ülne... bár nem egészen voltak verébszerűek a hol innen – hol onnan füléhez érkező csippantások. Abban mindenesetre biztos lehetett, hogy nincs egyedül a sötétben, és ez bizony meglehetősen aggodalommal töltötte el. Szívesen bekapcsolta volna a sisak-reflektort, de aztán, épp amikor feléje tapogatózott, eszébe jutott, hogy hiszen az be volt kapcsolva amikor a vízbe esett... ha most nem ég, annak csak az lehet a magyarázata, hogy vagy tönkrement, vagy – ha szerencséje van – a víz miatt valahol egy kis rövidzárlat keletkezett, s emiatt azt kikapcsolta valami automatika. Mondjuk, ez valószínű is, mert különben simán agyon is csaphatta volna őt az akkumulátorból kiáramló energia... Ez azonban azt is jelenti, hogy amíg ki nem szárad a szkafandere belül, addig nem fog tudni világítani! Azaz legokosabban akkor cselekszik, ha mielőbb kimászik a vízből, leveszi a ruhát, kifolyatja belőle a vizet, aztán vár, vár... vár amíg megszárad... valószínűleg elég sokáig várhat, mert a levegő párás, tüzet rakni nem tud, napfény vagy más sugárzó hő sincs...

De akkor sem tehet mást. És csak remélheti, hogy közben nem támad rá semmi iszonyúság a sötétből.

Nagy nehezen feltápáskodott – ettől erősödött a fejfájása – és igyekezett a partra húzódni. S ekkor egyszerre két meglepetés is érte: amint hátrálva, gugolásban mint a rák, kifelé húzódkodott a föld alatti patak medréből, keze egyszer csak valami puhára tenyerelt – ami erre hangosan felnyögött. Erre gyorsan lekapta róla a kezét, mert félt hogy valami vadállatot ragadott meg, no ennek nem is lehetett más következménye, mint hogy azonnal visszacsúszott a patakmederbe, de még a feje is víz alá került – szerencsére azonban a meder ha csúszós volt is, de igazán nem mély. S így aztán másodperceken belül ismét a vízfelszín fölé került a feje, persze prüszkölt, és törölgette a szeméből a vizet bár teljesen feleslegesen mert úgysem láthat semmit – s ekkor kiderült, hogy mégis láthat!

Most már ugyanis a part felé nézett, s azt látta, hogy messze tőle, nagyon távol, de halovány derengés bontakozik ki a sötétségből. S ez ráadásul nem is marad egyhelyben, hanem ide-oda imbolyog – ez pedig csak két dolgot jelenthet: ez valami mesterséges, hordozható fényforrás – ami elég hihetetlen volna e helyen – vagy valami fénykibocsátó szerv holmi állat testén. Elvégre akadnak világító halak a mélytengerekben is... itt is lehetnek... Jó lesz elszelelni, mert hátha nagy, azt meg tudni illik, hogy a fénylő halak a tengerekben is mind ragadozók, a prédájukat csalják magukhoz a fénylőkéjükkel...

Ekkor azonban a parton ismét felnyögött valami, majd meg is szólalt: —Azistenit... kellett nekem olyan bábornak lennem... hé, ha rám tapostál, legalább felülnöm is segíts te bamba tulok, mert szédülök...

Ez aztán eldöntötte a kérdést, legalább félig. Mert a távoli mozgó fényforrás mibenléte még titok volt Raszkár előtt, de az legalább biztos, hogy Íjallé is túlélte a balesetet.

Kievickélt hozzá.

—Honnan tudtad, hogy én hágtam rád?

—Honnan, honnan... ha egy ragadozó ér hozzám, az nem ugrik el, hanem simán meg is harap... de mert ez nem történt meg, ebből következik, hogy nem ragadozó járt a közelemben.

—Ezzel a következtetéssel vigyázz azért, mert ott mögötted valami fénylik, és egyre erősebben, azaz közeledik! Különben meg, minden teli van csiviteléssel, hallhatod, azaz korántsem vagyunk egyedül!

—Eh, ezek csak valami barlangi izé lehetnek, azok a micsodák amik ott függnek a plafonon, egy filmetekben láttam, nem jut eszembe a nevük...

—Denevérek?

—Ja, azok hát, persze!

—Kétlem hogy itt olyanok élnének, kint a felszín hidegében megfagynának, de meg azok hangját úgysem hallja az ember, olyan magas. Szóval jobb ha húzunk innen mielőtt baj lesz!

—Húzzál ha akarsz, de csak magadat húzd, engem nem! Én ugyan be nem megyek a patakba, áztam már eleget, majdnem meg is fulladtam! Inkább megvárom azt az izét.

—És ha veszedelmes?

—Talán nem! Egyelőre úgy tűnik nemigen lehet nagyobb nálam, sőt a vállamig sem ér.

—Az épp elég, ha olyan fogai vannak mint a kutyanak, vagy karmai mint a tigrisnek!

—Nekem már úgyis mindegy, mert innen soha a bűdös életben ki nem keveredünk! - vont vállat a nő.

—Már megint hőködöl, pedig milyen rosszul jártunk miattad... Még én is...

—Senki nem kérte, hogy megpróbálj megmenteni engem, azaz te magad is hőködtél! - vágta rá nyersen a nő, egyre a közeledő fényt figyelve.

—Csak azt tettem, ami elvárható minden embertől.

—És most szerinted a menekülés várható el?

—Logikusan belegondolva, igen.

—Nekem mindegy, hogy ez eszik meg engem, vagy a vízben valami víziszörny. De te ha akarsz, lelécelhetsz. Fuss csak, amíg bele nem vered valamibe a fejedet! Itt legalább látom majd, hogy mi ellen kell védekezni!

—Eh, maradok inkább. Nem jó különválnunk... Az mindenesetre megnyugtató, hogy egyre lassabban közeledik... hátha ő is fél tőlünk?!

A fény valóban egyre lassabban közeledett. De akkor is mind közelebb ért, s így most már kivehették hőseink, hogy a fény forrása nem pontszerű, inkább hosszúkas, mintha egy függőleges vonalból eredne...

S egyszercsak megszólalt Íjallé:

—Ezt nem állat csinálja! Nem tudom mi mozgatja a fényt, de biztos vagyok benne, hogy egy olyan hosszúkas kristály fénylik, amiből mi is találtunk egy egész csomót odafent!

—De mire egy állatnak kristály? - kérdezte Raszkár. —Bár – tette hozzá gyorsan – elég sok állat van a mi bolygónkon is, ami eljutott a kezdetleges szerszámhasználatig...

—Sőt, még az is lehet, hogy nem állat – tette hozzá Íjallé.

—Akkor mi, ember talán?!

—Tőlem akár az is lehet, de maradjunk inkább abban, hogy *értelmes lény*. És miért is ne, ti papok is tagadhatatlanul értelmes lények vagytok *bizonyos korlátozott mértékig*, némi jóindulattal szemlélve a dolgokat, hanem *embernek* nem igazán tartom egyikőtöket sem...

—Ez a legjobb pillanat szerintem a gúnyolódásra?!

—Ne figyelj oda, ha nem tetszik a stílusom...

A fény mozgása már annyira lelassult, hogy majdnem megállt, szinte csak vánszorgott. A sötétből körös-körül izgatott csivitelés hangzott fel, mintha valami állatfalka megriadt volna a közeledő fénytől... vagy mintha izgatottan várnák a jöttét... vagy netán biztatnák a közeledőt?

Ám a fénypont már annyira lassan közeledett, hogy az szinte hátrálásnak is beillett. S most megszólalt Íjallé:

—Ez bizony fél. Ha pedig fél, akkor nekem azesetben lesz előnyöm vele szemben, ha kezdeményezek! - és be sem várva Raszkár véleményét, megindult előre. Határozott, már-már sietős léptekkel ment előre valami tíz métert, ám ekkor, amikor már öt lépésre sem volt a halványan derengő kristálytól, azt a hordozó lény ledobta a talajra, bántóan magas hangon rikkantott egyet, - aztán sietős léptek zaja hallatszott, nyilván menekülésének léptei visszhangoztak a barlangban...

Íjallé odalépett a kristályhoz, és felemelte. Teljesen ugyanolyan volt, mint amilyeneket a barlangban találtak Raszkárral. S most hogy a kristály az ő kezébe került át, még sokkal fényesebben kezdett el világítani, mint korábbi hordozójánál.

Ugyanebben a pillanatban azonban messze maga előtt a folyosón, abból az irányból, amerre a kristályhozó lény menekült, nagy dulakodás zaja hallatszott, éles sivalkodások, sikkantások, visítások is, de fülbántóan magas hangon – majd léptek zaja kezdett el közeledni, de ezúttal nem egyetlen lényé, hanem többeké.

—Na most aztán nem tudom mi lesz, ha az egész horda ránk támad... - szólalt meg Íjallé mögött Raszkár, aki úgy látszik követte őt.

—Nem fognak ránk támadni. - válaszolta nyugodtan Íjallé.

—Azt sem tudod kik ezek, ezt nem mondhatod biztosra.

Amikor Íjallé válaszolt neki, a lány hangjában mély megvetés csengett.

—Hülyikém, gondolkozz már! Simán kitekerhették volna a nyakunkat, amíg a parton hulladoztunk! Nem emiatt jönnek ezek most.

—Hát?

—Hát csak azért, mert elénk cipelik a tolvajt.

—Miféle tolvajt?

—Azt, aki ellopta a kristályunkat. Ezt. Ez ugyanis minden bizonnyal ugyanaz lesz, amit odafent szereztünk. Valamelyikünk, te vagy én, nem hagyta el a vízbeeséskor, valószínűleg te, mert én mindkét kezemmel kapaszkodni próbáltam, szóval valahogyan velünk együtt lejutott ide a kristály, s amíg mi ájultak voltunk, egy ilyen nemtudommicsoda lény megtalálta mellettünk, és elcsórta. De ez valahogy kitudódott, s a többiek úgy döntöttek, vissza kell kapjuk.

—Miért?

—Sok oka lehet. Például mert félnek tőlünk, vagy mert úgy vélik vendégek vagyunk és a vendéget nem illik meglopni, de akármi más is elképzelhető. Most mindenesetre elénk hozzák a bűnöst, minden bizonnyal azért, hogy ítéletet mondjunk felette!

—Nem is ismerjük a nyelvét!

—Nem baj, gondolom semmi szükség beszédre, elég ha simán kitekerjük a nyakát. Vagy jelezzük az idehozóinak, hogy a halálát akarjuk... - vont vállat Íjallé.
—Te csak ne kezdj itt is gyilkolászni, az a kristály nem ér meg egy életet, különben is van belőlük garmadával!

—Igen, *odafönt*. De te meg azt ne feledd hogy most *idelent* vagyunk, s egy ilyen sötét helyen a legnagyobb érték a *fény* lehet!

—Egyelőre olybá tűnik nekem, kiválóan megvannak fény nélkül is, pompásan tájékozódnak anélkül is... lehet, hogy például infravörös látásuk van!

—Azt nem tudom mi.

—Az azt jelenti, hogy látni a dolgok hőmérsékletét.

—Az remek lehet. De én azt hiszem akkor is fontos lehet idelent a fény. Ez egészen biztos, különben nem lopta volna el a kristályt.

Mostanára már egészen közel értek a jövevények. Lecsillapodott az éles csivitelés is.

S aztán amikor már két lépésre sem voltak, a kezében tartott kristály fényében, ami semmi esetre sem volt erősebb, mint amit egy kimerülőfélben levő elemlámpa adhat, láthatóvá vált végre, hogy kik is a vendéglátóik!

Apró lények voltak, a legmagasabbikuk sem nagyobb mint legfeljebb százötven centiméter. Többségük azonban a száznegyven centiméteres magasságot sem érte el, főleg nem a nők. Mert azt hogy melyikük férfi és nő, pompásan lehetett látni, bár az is első pillantásra látszott, hogy ezek bizony nem emberek...

Igaz, ha el lehetett volna itt messzire látni, hát messziről még talán embereknek tüntek volna, mert négy végtagjuk volt, és két lábon jártak. Sőt, a nőknek még mellük is volt. Ám az ujjaik igazán furcsák voltak: sokkal hosszabbak mint az emberi ujjak, több ízületből is álltak, s ezen ujjak közt halványrózsaszín úszóhártya nőtt! De az úszóhártya csak az utolsó előtti ízületig húzódott, azaz nem akadályozta a tulajdonosát abban, hogy jól megfoghasson akármit is, illetve finom, precíz mozdulatokat végezzen az ujjáival.

Azt hogy a lábujjaik közt is nőtt-e úszóhártya, Íjallé nem tudta megállapítani, mert valami ismeretlen anyagból készült cipőféleség fedte a talpukat. És persze ruhát is viseltek, valami szürke, durva rostú vászonféleségből.

A legfeltűnőbb rajtuk azonban nem a kezük vagy a ruhájuk volt, hanem a fejük!

Hogy milyen különös népség ez, azt épp a fejükről lehetett rögvest egyetlen pillantással megállapítani. És Íjallé meg Raszkár alaposan megnézegethette legalábbis annak az egyednek a fejét, akit eléje cipeltek...

Mérete alapján egy gyerekről lehetett szó, s mert gyermek mivolta ellenére is szépen domborodott már a cicije, emiatt leány lehetett. De semmi esetre sem emberlány...

Fejét, mint mindenkiét e népből, egészen rövid haj borította, de annyira rövid, hogy azt lényegében nyugodtan lehetett haj helyett egyszerűen szőrnek nevezni. Arca azonban csupasz volt. Kivéve azt, hogy leány létére is bajszot viselt – e bajusz azonban nem az orra alól nőtt ki mint az embereknél, hanem szája sarkából, és nem is volt vastag, – ám annál hosszabb! Lehetett, Íjallé becslése szerint, olyan hosszú is mint az ő alkarja...

Orra is hosszabb volt mint az emberi orr, de csak picikét. Ám ezen orrocsonka vége állandóan izgett-mozgott mint a tapiroké... Ettől aztán az arca e gyerekek kissé hegyesnek tűnt, mint a rókák ravaszdi ábrázata. E hatást még az is fokozta,

hogy ajkai is nagyobbak voltak, s előre nyúlóak.

Ezen arc legszebb ékessége mégis a két nagy szem volt. Igen nagyok voltak e szemek, de nem ferdék mint Hilka tündér szemei, nem is nyúltak hátra a fül mögé, hanem elől ültek a koponyán, és függőleges irányba volt a szem egy egészen enyhén hosszúkas, leginkább azonban kerek. E nagy kerek szemek tovább fokozták a gyermeki hatást, kinézetet.

A legeslegmegdöbbenőbb viszont e lény füle volt. Mindegyik fül szinte parabolaantennának is beillett, persze különleges antennának, mert nem kerek „antenna” volt, hanem csúcsos, hegyes, a fül hegye magasan a kis lény feje fölé nyúlt mindkét oldalon... e fül szőrös volt, legalábbis kívül, s a széléről az átlagosnál hosszabb szőrszálak lógtak le, s e lény nemcsak a fülét de e szőrszálakat is tudta mozgatni, s most hogy a két ember előtt állt, s karjait az idecipelői szorosán fogták, bizony izgett-mozgott is mindegyik szőrpamacs a fülén a félelemtől, sőt, teljesen emberi módon még a lábai is remegtek.

—Majdnem olyan a feje, mint a hosszúfülű denevéré... - dörmögte Raszkár. — Márpedig annak olyan kiváló a hallása, hogy teljes sötétben is meghallja ha tőle tíz méterre egyetlenegy libbent a szárnyával egy lepke... és olyan jól tájékozódik a szonárjával, azaz szintén hangok útján, hogy egy pókháló minden szálát érzékeli...

Íjallét más foglalkoztatta.

—Úgy döntöttem, megkegyelmezek neki.

—Még szép! Végre valami jóindulat is van benned mások iránt!

—Pedig nem. Egyszerűen ott hátrébb úgy látom – már amennyire itt látni lehet bármit is – mintha az a nő az anyja lehetne, mert olyan kétségbeesett... s azt hiszem helyes, ha kegyesnek tűnünk mindenki szemében! Akkor talán kapunk valamit enni is...

Most egy ősz hajú (ősz fejszőrzetű?) lény, akinek arcbőre ráncai is arról tanúskodtak hogy idős lehet, megragadta a kislány két hatalmas fülét, és hátrántotta a fejét, hogy a nyakán megfeszült a bőr. Egy másik pedig előrenyújtott Raszkár felé egy kést. A kés kőből volt ugyan pattintva, de igazán jókora volt, s élesnek is látszódott. Raszkár azonban elhárítóan intett a kezével, jelezve ezzel, hogy nem kívánja a gyerek halálát.

Szándékát azonban részben félreérthette a kést nyújtogató lény, mert úgy gondolhatta, Raszkár csak nem akar élni a lehetőséggel hogy ő maga végezze ki a tolvajt, s ezt rájuk bízza – s így most felemelte a kést, jó magasra, és lesújtott vele. A mozdulatot láthatta vagy hallhatta a kislány is, mert sikoltott egyet, félelmetesen magas fejhangon, Raszkár úgy érezte, szinte beszakad ettől a dobhártyája...

—Ne! - kiáltotta ő is, és kapott a kést markoló csukló felé, de túl lassú volt, s emiatt bizvást ez lett volna a denevérfülű leány utolsó sikolya – ha Íjallé, a barbár exkirálynő reflexei nem gyorsabbak mint az övéi. De hát Íjallé fürge volt, vagy talán jobban ismerte e népet még ha soha nem járt is köztük eddig, de mégis jobban ismerhette őket mert kultúrában közelebb álltak ahhoz a világhoz ahol majdnem egész eddigi életét töltötte, számított rá, mi fog következni – s most az történt, hogy a köpenge nem érte el a kislány nyakát, mert Íjallé keze kivágódott, és szkafanderes markával elkapta nem is a lefelé sújtó kart, hanem magát a köpengét! Ami természetesen semmi vágást nem tudott ejteni a szkafanderén, bár Íjallé még így is érezte, hogy fájdalmasan üti meg a tenyerét. Úgy sejtette, lehet

majd ott ettől egy jókora kék folt is. De semmi esetre sem vágás... jól is nézne ki, hogy egy világűri viszonyokra tervezett szkafander egy kézi erőből mozgatott köpengére is beszakadjon! Ez ugyan cseppet sem csiszí minőségű szkafander, de ennél azért a bargani szkafanderek is többet tudtak...

Elkapta tehát a pengét, aminek markolatát azon nyomban elengedte a tulajdonosa, és rémülten hátrébb húzódott. És Íjallé mutatóvanyára hangos füttyök koncertje töltötte be a barlangot. Nyilván álmélkodtak. Ha ismerik is a ruhát, de nyilván egyikük sem lett volna képes arra a mutatóvanyra, hogy pusztán kézzel elkapjon egy lesújtó pengét, s ettől meg se sebesüljön!

—Ha ezek így füttyökkel beszélgetnek egymással, soha a bűdös életben meg nem tanuljuk a nyelvüket, még csiszí hipnopédiás sisakkal sem! - csóválta a fejét Íjallé, majd egy magabiztos mozdulattal hátrahajította a kőkést, mutatva ezzel is, hogy neki erre egyáltalán nincs szüksége.

Természetesen minden lény megértette az eddigiekből, hogy az ismeretlen jövevények nem óhajtják a tolvaj halálát, s így fogvatartói elengedték a leány fülét, kezét-lábát is, aki azért még mindig remegve állt előttük. Mindene remegett: orra, füle, fülének szőrszála, lábai, karjai...

—Semmi baj, kicsikém, nem haragszunk rád! - mondta Raszkár, azzal megragadta a derekáig alig érő leány vállait, magához húzta, és átölelte. Majd lehajolt és meg is puszilta a homlokát, remélve, senki nem hiszi ebből, hogy élve akarja megenni...

—Mindigis sejtettem, hogy a cölibátus nem tesz jót a papok erkölcsének, emiatt sok köztük a pedofil... - morogta erre jól hallhatóan Íjallé.

—De hát miről beszélsz, egy szóval sem mondtam, hogy vele akarok háltni... - védekezett zavartan Raszkár. —Én csak meg akartam nyugtatni!

—Aha, persze, jó kifogás sosem árt... szerintem ha meg akarod nyugtatni, egyszerűen hagyd békén, mert egy rémületes szörnyeteg vagy a szemében, és te sem szeretnéd ha egy oroszán simogatna téged, még ha az jószándékú is, ugyanis bármely pillanatban meggondolhatja magát!

—De én nem fogom magamat meggondolni!

—De azt ez a leány nem tudhatja! Különben is, nemrég még hogy fostál ezektől, el akartál futni, most mit vagy beléjük zúgva... Na, engedd már el amindenségit!

Raszkár elengedte a kislányt, de erre most azt Íjallé kapta el, s egyetlen szó nélkül egyszerűen a nyakába emelte. Igazán nem volt nehéz a leány, és Íjallé erős nő volt, no persze hogy az volt, rabszolgaként kezdte az életét, kemény mezei munkával... s most odalépett ahhoz a nőhöz akiben a kislány anyját sejtette, leguggolt hogy a feje egy magasságba kerüljön amazéval, és a szájára mutogatott, remélve, ezzel megérteti magát, hogy enni kér. Nem mintha nagyon éhes lett volna, de úgy vélte, az az egyetlen esélye az életben maradásra, ha beilleszkedik az itteni társadalomba, azt meg így a legegyszerűbb elkezdni, annál is inkább, mert ennél bonyolultabb dolgokat igazán nem képes közölni e lényekkel. Erre a nő elkapta lánya kezét, könnyes szemmel csókolgatni kezdte azt, majd intett és nekieredt a sötétnek, Íjallé alig bírt lépést tartani vele. Lehet hogy e lények sokkal gyengébbek voltak mint ő, de az is biztos hogy sokkal fürgébbek is. Követte őt Raszkár, és, a hangokból ítélve, sok tucat fő ezen fura lények közül is.

Íjallé ennikérő-gesztusát Raszkár is megértette, s ezt dűnnyögte:

—Én a legnagyobb aggodalommal nézek a kajálás elé. Mert ugyan mit ehetnek ezek idelent, amitől nem fordulna fel a gyomrom...

—Hehe. Látod papocska, ez az én előnyöm, hogy rabszolga voltam, s most sajnálhatod, hogy te sosem voltál az! Mert ha aztán királynő lettem is, de amíg egészen más voltam, addig megtanultam, hogy ne legyek finnyás...

Közben a kislány anyja is rájött hogy ez a két fura lény nem igazán képes sietni úgy, mint ő, s lelassította a lépteit. Ezzel sokkal kellemesebbé vált a gyaloglásuk. Ami nem volt épp megvetendő könnyebbség, mert egy jó órát is kellett erre-arra mászkálniuk az alagutakban, mindenféle zezzugos járatokat követve, úgyhogy nem is sokára már végképp fogalma sem volt róla egyikőjüknek sem, hogy épp merre járnak. Ám Íjallé úgy vélte emiatt cseppet sem aggódik, neki ugyanis teljesen mindegy, mert azt sem tudta korábban sem, hogy épp hol vannak, hol tért magához.

Aztán megálltak, s épp idejében, mert ha a „denevérkislány” - ahogy Íjallé nevezte magában - nem is volt nehéz, de Íjallé már épp arra gondolt mégis leveszi a válláról mert eleget cipelte...

Egy nagyobbacska terembe értek, bár hogy mekkora volt nem lehetett megmondani, mert a kristály gyenge fényében őt méterre sem láttak. Az biztos hogy a szélessége e teremnek semmiképp nem volt ezen őt méternél nagyobb, a hossza viszont akár mekkora is lehetett... És a magassága is! Íjallé és Raszkár azt látták, hogy e terem falába keskeny, ferde utak, szűk lépcsők vannak vájva, illetve néhol ki tudja miből készült létrák állnak, kötélhágcsók lógnak, máshol csak úgy a falba vert peckeken kapaszkodva lehet közlekedni...

És mindenütt a falban lyukak, barlangszájak... némelyikből efféle denevérfülű emberek kandikálnak ki kíváncsian...

Igazság szerint errefelé a sziklák néhol derengtek valami nagyon-nagyon haloványan, nem sokkal világosabban mint egy foszforeszkáló óra számlapja éjszaka. Emiatt lehetett egy icipicit látni is valamennyit, s nyilván épp ez volt az oka annak, hogy e helyen létesült e „falu”.

A kislány anyja pedig épp egy magasba vezető pöcöksorhoz vezette őket. Íjallé letette a válláról a gyereket, és a fejét csóválta ugyan, de mászni kezdett felfelé - ám most meglátszott hogy ő ha nő is de nehezebb mint ezek a lények, mert már a második pöcök megreccsent a keze alatt. Erre óvatosan visszaereszkedett a talajra, és a fejét rázta.

—Na itt a határ, amit nem lépek túl hősködésben! Nem akarom a nyakamat szegni!

Jó fülükkel természetesen a denevéremberek is meghallották a kapaszkodó recsegését, mert ketten is odajöttek és megvizsgálták azt, s hangos csivitelésbe kezdtek egymás közt - majd intettek Íjallééknek, s a talajon maradva elvezették őket egy nem messze nyíló lyukhoz, amibe csak fejüket lehajtva tudtak belépni. Igaz, bentebb ez is magasabb volt, ám nem több mint talán tizenöt négyzetméter alapterületű. Ide jött be velük a tolvaj kislány is, majd némi idővel később az anyja is, egy kőkorsót cipelve, amiben víz volt. Aztán kilépett, ki tudja miért hagyva magukra őket...

Íjallé nem volt szomjas, de már igencsak fázott a nedves öltözkéiben! Úgy döntött leveszi.

—Nem bánom ha nézel, de ha nyúlkálni kezdesz, leverem a pöcsödet! - mondta a papnak.

—Tudod mit, én nagylelkűbb leszek nálad: én is levetkőzöm, hogy az én ruhám is száradjon, és én sem bánom ha nézel, ha pap vagyok is de egész jó kondiban van

a testem – viszont megígérem, hogy én nem foglak bántani, ha nyúlkalni támadna kedved! - válaszolta vigyorogva a férfi.

—Ez talán nem bűn szerinted?!

—Először is, az én egyházam megengedi a házasságot a papoknak is, és még nincs feleségem. Aztán meg, pap vagyok ugyan, de nem fanatikus. Harmadszorban, erkölcsi kötelességem a szenvedők és nyugtalankodók megnyugtatója, a vigasztalás, s ha téged csak az nyugtatna meg... - és széttárta a karjait.

—Inkább egy *görénnyel*, mint egy pappal... - morogta Íjallé. —Bár tulajdonképpen nagyon szívesen lefekszem veled, ha nem bánod, hogy közben a képedbe okádok...

Vetkőzésüket a kislány élénk érdeklődéssel követte, bár főleg nem a testük érdekelte, hanem a levetett ruhák. Íjallé úgy gondolta, nem hagyja kihasználatlanul az érdeklődést, s elkezdi a nyelvükre tanítani! Mert hogy ő ugyan soha nem lesz képes ezt a füttynyelvet megtanulni, az biztos mint a halál. Úgy vélte, még a csiszí hipnopédiás sisak is legfeljebb arra lenne képes, hogy e nyelv *megértésére* megtanítsa őt, de nem ám a kimondására, mert arra alkalmatlan a torka.

Magára mutatva megmondta a nevét, majd Raszkárra mutatva a pap nevét is, s ezután kérdő arccal a kislányra mutatott. Úgy látszott, meg is érti a szándékát, mert első kísérletre is felettebb hibátlanul elismételte az Íjallé és a Raszkár neveket, majd kimondta azt is, ahogyan őt hívták.

Sajnos, már e névnel is beigazolódott Íjallének a denevére emberek nyelvvel kapcsolatban táplált legsötétebb aggodalma: a kislány neve csak valami emberi fül számára megjegyezhetetlen csiprantássorozat volt! A kislány ugyan rendkívül szolgálatkészen elismételte nekik legkevesebb húszszor, közben egyre szélesebben mosolyogva – úgy látszik a félelme elmúlt már, sőt meri humorosnak tartani azt is, hogy ezek a ki tudja honnét előbukkant óriási szörnyek még a nevét sem képesek kimondani!

Ezt Raszkár is észrevette, s ezt mondta:

—Azt hiszem afféleképp érezhet velünk kapcsolatban, mint a mi embergyerekeink a mesék macijai iránt: amolyan nagy, de alapvetően ártalmatlan lényeknek tart minket, akik pusztán elméletileg nézve a kérdést lehetnének persze veszélyesek épp a nagyságuk miatt, ám ez nem jellemző rájuk. Ellenben mulatságosak, mert lomhák.

—Ezt meg kell cáfoljam. - szólt azonnal Íjallé. —Az én bolygómon is élnek medvék, vadászta is rájuk, és bizony a medve nem valami lomha állat, ami csak málnán és mézen él, a medve alapvetően ragadozó, húsevő, és bizony utoléri ha nagyon akarja még a szarvast is!

—Persze, elhiszem, de én a gyermekek gondolatvilágáról és a mesékről beszéltem!

—Ezesetben hülye meséitek vannak, mert hamis világképet sugallnak a gyerekeiteknek. Na de most nem a mese a téma, szóval el kell döntenem mi legyen ennek a kislánynak a nevével... amennyire meg tudtam jegyezni, valami olyasmi talán, hogy „bbknes”, vagy „bibikunes”, vagy „bübükenes” vagy valami ilyesmi, de rém magas hangon kiejtve e szavakat... és rém gyorsan mondva a szótagokat! Hiába mondja még ezerszer el nekünk, ennél jobban soha a bűdös életben nem fogom tudni se megjegyezni, se kimondani! Szóval nincs más megoldás, el kell neveznünk nekünk valamiképp...

—Valami bargani névvel?

—Mi a csudának, majd választ valamit ő saját magának... - azzal a kislány felé

fordult, lemondó mosollyal arcán széttárta a karjait, jelezve hogy nem megy neki a kislány nevének kimondása, majd sorolni kezdte a tőle tellő legjobb kiejtéseket, eközben kérdő arccal mutatva a kislányra.

—Büknes, biknes, bibiknes, bibikunes, bübükenes...

A kislány egy percig szájtátva bámult rá, majd arcán hirtelen a megértés fénye villant, minden eddiginél szélesebben mosolyodott el, nagy fülei játékosan megrebbentek, s megszólalt:

—Babekúnes! Babekúnes! - e névben az „a” hangot nagyon röviden ejtve ki.

—Érdekes hogy épp ezt választotta, amikor te nem is javasoltál neki ilyen variációt, sőt, szerintem ez még nem is hasonlít olyan nagyon a nevét jelentő csippantáshoz... - tűnődött a pap.

—Aztán mi közöd hozzá, ha ő ezt választotta... ezt legalább gond nélkül kiejtem! Különben meg ne feledd el, ezek biztos messze jobban hallanak mint mi, s el tudom képzelni, hogy ha lelassítanánk a beszédét, akkor úgy meghallgatva a neve nagyon hasonlítana épp ahhoz, hogy „Babekúnes”, vagy talán épp pontosan az is lenne, csak a mi tompa fülünk rosszul hallja most...

—Igen, ez lehetséges.

Íjallé a kislányra mutatott.

—Babekúnes. Babi. - tette hozzá becézve.

—Babi! Babi! - kiáltotta a leány, és hatalmas kacagásba kezdett, levetette a földre magát, s még a hasa is rázkódott a vidámságtól. —Babi! Babi! - kiabálta,

—Hát ezt meg mi lelte... - álmélkodott Íjallé.

—Nem tudom, de szerintem valami számára mulatságos szót választottál becézésre.

—Lehet. Na mindegy. - azzal Íjallé mutogatásba kezdett, és megtanította a kislányt azon szavakra, hogy „űrruha, ruha, kéz, fej, szem, száj, láb”, s egyebekre, a számokra is tízig, sőt még arra a szóra is, hogy „ember”. Ezt egyszerűen úgy tette hogy önmagára mutatva és Raszkárra mutatva is kimondta e szót. S ezt meg is értette a kislány, mert azután megtudták tőle hőseink, miként nevezik ők maguk a saját népüket: na ez kivételesen olyan szó volt amit elsőre ki tudott mondani egy ember is, és most viszont Íjallén volt a sor hogy nagyot derüljön, mert e név úgy hangzott: „csirip”.

—Szóval ezek nem denevér-, hanem verébemberek lennének?! - kacagott a nő.

—Én annak azért örülök, hogy van a nyelvükben legalább egyetlen normális, emberi nyelvvel kiejthető szó. Sőt, a mi szavainkat is meg tudják jegyezni. Tehát meg tudják tanulni a nyelvünket. Azaz legalább néhányójukkal tudunk majd beszélgetni. - felelte Raszkár. —De miért nem bargani szavakra tanítod a lányt, miért a csiszí szavakat mondod neki?

—Mert a csiszí nyelv bár gazdagabb és nehezebb mint a bargani, de csak amiatt mert egy fogalomra számos megfelelője van. Viszont a nyelvtana felettébb egyszerű és logikus, kivételmentes úgy általában, azt tapasztaltam. Azaz szerintem sokkal hamarabb képes azt a nyelvet megtanulni legalább valami alapszinten, és most ez a leglényegesebb.

—Ez igaz. Ha egyszer már egy életre itt ragadtunk...

—Én nem fognám fel ilyen tragikusan. Nem mondom, eleinte én is eléggé elszontyolodtam, na de most nézzük, mi történhet velünk legrosszabb esetben?

—A többiek azt hiszik eltűntünk, meghaltunk, aztán a Kukkoló végetér, haza-repülnek, mi meg itt ragadunk.

—Igen, de aztán e bolygó Bargan közeli pályára tér. Felmelegszik. Emberi életre alkalmas lesz, hiszen emiatt is ez a díj... tuti hogy jönnek rá telepések! És minket akkor megtalálnak... mert egészen biztos hogy van a felszínre kivezető út innen a mélyből! Az más hogy ezek nem használják, én se tenném a helyükben, ki az a hülye aki olyan hidegben kirándulni szeret...

Ebben a pillanatban visszatért hozzájuk a kislány anyja, kezében egy másik kőkorsóval. Élénk csivitelésbe merült a kislányával, aki jól hallhatóan még azokat a szavakat is felsorolta neki, amiket időközben megtanult Íjallétól.

Ez eltartott bő öt percre, végül azonban a nagyfülű mama mégiscsak közelebb lépett embervendégeihez, ott térdre ereszkedett előttük, s térdeltében meghajolt, a homlokát egészen a talajhoz érintve, s fülét is lelapítva a földre. Majd hátranyúlt, előrehúzta e második kőkorsót, és Íjallé felé tolta azt.

Íjallé kíváncsian emelte le a korsó fedelét, ám ahogy belepillantott, ámultan kiáltott fel: a korsó jó harmadáig *hangyákkal* volt megtöltve! Pontosabban, azzal a fehér valamivel, ami lehet hogy nem hangya hanem természet, sőt, legvalószínűbben valami egészen más, se ez se az – amiből egy példányt jégbe fagyva a fenti barlangban is találtak!

Ezek a hangya-izék még ráadásul éltek, és szerettek volna kijutni a korsóból is, s ez kizárólag amiatt nem sikerült nekik, mert a korsó fala belül vastagon be volt kenve valami kenőccsel, talán zsírral, s erről minduntalan visszapotyogtak, lecsúsztak.

Raszkar is odakíváncsiskodott, s most nem győzött fintorogni.

—Sejtettem én, hogy a kaját illetően semmi gusztusosra nem számíthatunk...

Úgy tűnt, ha más is az arca a csirip nép tagjainak és az embereknek, de a mimikájuk mégis eléggé hasonló ahhoz, hogy jól megértsék egymás hangulatát. S így most embervendégeik fintorgását, tanácstalanságát látva anya és lánya nagy csivitelésbe merült egymással. Végül a mama felállt, kisietett, a kislány viszont benn maradt továbbra is, s most kiemelt egy „hangyát” a korsóból, és bedugta a szájába, összerágta és lenyelte. Közben szélesen mosolygott, s még a hasát is megdörgölgette, mutatva hogy ez mily nagyon finom. De valahogy e példamutatótól sem kaptak nagy kedvet hőseink a hangyaevéshez...

Amikor már eltelt így vagy negyed óra, és Babekúnes hiába kapacitálta őket, vállat vont, s úgy dönthetett hogy nagyon jó lesz neki is ez a finom csemege – mert viselkedése alapján látható volt, hogy ez errefelé annak számít – s ekkor olyat produkált, hogy Raszkar és Íjallé csak ámultak: maga elé húzta a köcsögöt, s ezúttal nem is nyúlt bele a kezével, csak fölé hajolt, s a következő pillanatban szájából kinyúlt valami vékony és vörös – a nyelve! De e nyelv aztán tényleg nagyon hosszú volt, legalább harminc centi... és félelmetesen gyorsan mozgott! A kislány bedugta azt a korsóba, nyelve leért egészen a mélyéig, és amikor visszahúzta, mindig rá volt tapadva két-három „hangya”, néha több is... s ezeket boldog mosollyal elropogtatta. De nyelve nemcsak hosszú volt, hanem vékonysága ellenére izmos is és nagyon hajlékony: képes volt a vége úgy összepöndörödni, hogy körbe is tekerhetett vele egy-egy rakoncátlan hangyát...

—Ha ilyen ezeknek a nyelve, nem is csodálom, hogy olyan fura hangokat is kiadnak! - mondta erre Raszkar.

Babekúnes pillanatok alatt majdnem kiűritette a korsót, ám ekkor édesanyja visszatért, s ezúttal a társaságában volt az az őszhajú csirip is, aki korábban hátrarántotta Babekúnest a fülénél fogva a kivégzéshez. Nyilván valami

fontos ember lehetett itt, valószínűleg ennek az egész „falunak” a vezetője, mert a láttára Babekúnes büntudatosan kezdett el pislogni, és sietve húzódott hátrébb, magára hagyva a hangyacsemegével teli korsót. Tette persze így sem maradt észrevétlen, s a főnök dühös hangon ripakodott rá, hosszú beszédet mondott, amitől a kislány egyre jobban lehorgasztotta a fülét, és óvatosan a fal felé hátrált, a főnök erre közelebb lépett – ám ekkor Íjallé felmordult.

—Hé! - csak ennyit mondott, de figyelmeztetőleg emelte fel a mutatóujját, s meglengette azt a főnök felé. Az erre azonnal abbahagyta a közeledést, Babekúnes arcára viszont újra mosoly derült, s máris Íjallé mellé ugrott, és mintha a világ legtermészetesebb dolga lenne, egyszerűen a nő ölébe telepedett, és átölelte annak a derekát.

Ezt látva a főnök fújt egyet és legyintett, meglepően emberi módon végezve a gesztusokat, de annyira hogy Íjallé és Raszkár is szinte szó szerint megértette mit akar kifejezni:

—Reménytelen, ebből a leányból már sosem lesz illemtudó nő, de úgy látszik nemcsak a hülyéknek de a modortalanoknak is szerencsájuk van, hogy ilyen bamba és engedékeny óriásokkal udvariatlankodik, akik nemcsak nem haragudnak meg emiatt rá, de még pátyolgatják is!

Úgy látszik Babekúnes maga is rájött hogy ezekkel a rémületes szörnyekkel kapcsolatban nem kell a látszatra hagyatkoznia, mert sokkal szelídebbek mint amilyeneknek látszanak... élénken, s valószínűleg elég szemtelenül kezdett el fütttyentgetni az ősz főnök felé Íjallé karjainak biztonságából, majd kinyújtva eszméletlenül hosszú nyelvét, megcsiklandozta Íjallé torkát. Majd még feljebb kalandozott a nyelve, s Íjallé orrát is megpiszkálta vele, erre azonban Íjallé tüsszenteni volt kénytelen, mire ezt Babekúnes gyorsan abbahagyta.

—Nagyon megbízik benned a gyerek. - mondta Raszkár.

—És teljesen jogosan, nemde?

—Hát, izé... én azt hiszem nagy szerencséje neki hogy nem tudja, hány embert öltél már meg... mert ha tudná, lehet hogy nagyon gyorsan elszelelne...

—Bátorkodom kételkedni ebben. Ugyanis mindenkinek önmaga a legfontosabb, ezalól nyilván Babekúnes sem kivétel, márpedig őt nem öltem meg, sőt, épp a megöléstől mentettem meg... sőt, most már a veréstől is! Szerintem ha egyáltalán el tudnád is magyarázni neki hogy milyen gyilkos fajzat vagyok, a legkomolyabb reakció a részéről az lenne, hogy vállat von, és visszakérdez, valahogy így:

—„Na és?! Ha megölte azokat hát megölte, jól tette, biztos oka volt rá, biztos megérdemelték, nem hiszem el hogy ne így legyen mert Íjallé remek óriásmama, mert nem lehet rossz az, aki engem megment és dédelget”!

—Szóval – folytatta Íjallé – ez így valahogy lenne, mert a gyerekek egyszerűen gondolkodnak. Különbözn meg fejezd be a kötekedést papocska, mert tényleg kezd korogni a gyomrom, és nézzük mit hozott a főnök, mert az már hátha ehető lesz...

Valóban, se a főnök, se Babekúnes mamája nem üres kézzel jött. Mindegyikük jókora batyút cipelt, ami valami nagyon durva vászonszerűségből készült, hasonlóból mint a ruhájuk. Most ezt kibontották, és a tartalmát eléjük pakolták.

Elég sokféle étel volt ott – bár Íjallé nem volt biztos benne, ezek mindegyike megérdemli az „étel”-nevet az ő fogalmai szerint. Volt ott néhány fajta gomba, három jókora nyers hal, amolyan alkarnyi hosszúságúak, néhány marék szárított moszatszerűség, apró bogyók, piros, kék és sárga színben amik talán valami gyümölcsfélések lehettek; aztán valami takonyszerű, szivacsos valami amiről

nem tudták hogy ugyan mi lehet de nagyon gusztustalanul nézett ki...

—Hát, nekünk régen rossz, ha itt ez a legtöbb mi adható... - sóhajtotta Íjallé. — Holott mi minden bizonnyal kivételezett bánásmódban részesedünk, mint megbecsült vendégek... ha pedig így van, nem csodálom hogy a kislány be akarta falni a hangyákat, mert az itt nyilván kivételes csemegének számít, amiatt is kínáltak meg vele...

—Hát nézd Íjallé, ebben biztos igazad van, de ami engem illet én a gombájukból enni nem merek, mert hátha mérgező a mi számunkra. Hasonlóképp vagyok a gyümölcsseikkel is. Ez a szénaszerű ízé olyan, hogy szerintem le sem tudnám nyelni, nem vagyok én tehén, hogy aztán kérődzzem rajta... ez a takonyszerű trutymó le se menne a torkomon, azonnal kiokádnám az undortól... vagyis, marad a nyers hal!

—Hát igen. De ugyan miért ne főzhetnénk meg?

—Miből akarsz itt tüzet rakni?

—Például épp ezekből a növénymaradványokból, amit kajának idehoztak.

—Az nem lesz elég.

—Hát igen... Na de várj csak! Mi hideg vízbe estünk bele, de amikor magunkhoz tértünk, már jó meleg volt a víz! Szerintem kell legyen valahol hőforrás! És akkor már annak a vízében megfőzhetjük a halakat!

—Remek ötlet, de hogyan mondod ezt meg nekik?

Íjallé töprengő arcot vágott, de csupán néhány pillanatig. Azután felderült a tekintete.

—Fog ez menni mint az ágybavizelés! Nem hülyék ezek! - azzal kibontakozott Babekúnes öleléséből, felemelte a mutatóujját, s a kislány felé mutatta, de mosolyogva, jelezve hogy nem valami fegyelmezésről vagy szemrehányásról van szó, csak azt akarja mutatni, hogy fontos közlendője van. Majd a vizesköcsög felé fordult, óvatosan belemártotta az ujját, majd fájdalmas fintorral gyorsan kirántotta, még szisszent is egyet, meg is szopogatta – holott természetesen semmi baja nem esett az ujjának, ez csak színjáték volt, eljátszotta mintha a víz forró lenne. Majd felemelte az egyik halat, és belelógatta a vizesköcsögbe, aztán kirántotta, ezt megismételte egyszer-kétszer... aztán megint eljátszotta a forróvizes színjátékot az ujjával, majd a köcsögre mutatott kérdő arccal...

Nem mondható, hogy elsőre megértették volna... egy darabig csak figyelték a produkcióját, majd Babekúnes hirtelen megint a földre vetette magát, és a hasát kezdte fogni, úgy nevetett. Nagyon vidám kislány volt. Ezután felállt, de még mindig a nevetéstől pukkadozva sebesen füttyentgetni kezdett a még mindig értetlen arccal ácsorgó mamájának és az ősz hajú főnöknek, sőt, ezután nagy magabiztosan felemelte a hangyásköcsögöt, s ott mindegyikük előtt kiette belőle pillanatok alatt az összes maradék hangyát. Majd parancsolóan intett a kezével anyja és a főnök felé, közben az ételekre mutatva, mintha azt mondaná hogy ezeket vigyék el innen. Erre az ősz hajú megintcsak a fejét csóválta, de vállat vont, s el is vitt mindent, még a nyers halakat is...

Íjallé és Raszkár kíváncsian vártak, mi lesz ebből! S amíg vártak, újra Babekúnest taníttatták a csiszi nyelvre, - ám ezt nem teheték soká, mert már öt perc múlva felbukkant az ősz hajú csirip. De nem forró vizet hozott magával, hanem egy batyúban vagy húsz különböző halat, meg néhány ismeretlen, rém rondán mutató, de nyilvánvalóan vízben élő herkentyűt, sőt, még egy tenyéryi polipot is. És mind puhára volt főve!

—Ilyen hamar nem főzhették meg a tiszteletünkre! - álmélkodott Raszkár. — Viszont ha ők is főtt halat esznek, nekünk miért a nyersét kínálták?!

—Teljesen félreérted a helyzetet. - legyintett Íjallé. —Ők *nem* esznek főtt halat! Azt nem tudom honnét van ennyi főtt haluk, gondolom talán olyan lehet itt a környék hogy van valami gejzír vagy mi a szösz ami időnként kitör s akkor a környéken levő halak megfőnek... mindenesetre akárhogy legyen is, de én azt hiszem hogy a főtt hal a számukra vagy ehetetlen, vagy legfeljebb akkor eszik ha nagyon muszáj és végképp nincs más! Nézd csak meg, milyen undorodó képpel tolja elénk a főnök! És a mama is hogy fintorog! És a kislány is, milyen óvatosan hátrébb húzódott! De mindhárman minket figyelnek, hogy megesszük-e ezt az ocsmányságot!

—Tudod mit, megszerzem nekik az örömet és leszek a cirkuszi majmuk! Ez a hal itt egészen olyan mint a csuka, ami pedig drága csemegének számít nálunk. És egészen kellemesen illatozik. Nem mondom, szívesebben vettem volna ha én főzöm meg, és nincs itt semmi fűszer, só sem, kenyér sem, semmi, de ennél kulturáltabb ételre itt úgysem számíthatunk... Én bizony megesszem! Ha nem fogyasztom el a fejét, bőrét és a belsőségeket, akkor nem hiszem hogy mérgezésből kéne tartanom.

—Én is úgy teszek. - bólintott Íjallé, azzal nekikezdték étkezni.

Nekikezdték a halaknak, és bizony meg kellett állapítsák, hogy ezek egészen kivételesen finomak! A legtöbb határozottan ízletesebb volt, mint amire halételként bármelyikük is emlékezett volna korábbi életéből. Kettesben megették majdnem az összeset amit csak eléjük vittek, a végére már nagyokat böfögtek, és határozottan jókedvük kerekedett. Nem fognak éhenhalni e fura világban!

Mosolygott a három csirip is akik nézték őket, de valahogyan furán: egyrészt szemlátomást megkönnyebbültek, hogy e rémséges szörnyetegek beérik ezzel a harapnivalóval, s nem eszik el előlük azt, amit ők finomabbnak tartanak – pláne hogy nem őket magukat, a csirip népet ennék! Másrészt nem lehetett nem észrevenni az arcukon az undort, mert hogy lehet az hogy él olyan élőlény, aki épp ezt tartja finomnak?!

—Én nem bánom ha szörnyülködnek az ízlésünkön – vont vállat Íjallé – ez a kezdete lehet a jó barátságnak. Eltartásunk ugyanis nem fog nagy terhet jelenteni e falu számára. Azt hiszem semmivel sem kerülünk nekik többbe, mintha én a magam bolygóján egy disznót küldenék a falusiaknak, hogy tartsák el – hiszen lényegében megél moslékon! Persze, remélem később nem akarnak bennünket levágni...

—És akkor most mi lesz, mi a terved a későbbiekre?

Íjallé vállat vont.

—Azt hiszem egyértelmű, hogy meg kell minél többüket tanítani a nyelvünkre! Legelsőbben is ezt a kislányt, az anyukáját, az ősz főnököt... meg aki még jelentkezik.

—Nehéz lesz. A főnevekkel még megy majd valahogy a dolog, talán az igék sem lesznek nagyon nehezek, a melléknevek már rafkosabbak, mert honnan tudja hogy ha egy piros kőre mutatva a „piros” szót mondod, akkor nem a kő nevét emlegeted? Vagy nem azt mondod, hogy „kemény”?! Az elvont fogalmak viszont igazán nehezek lesznek! Szinte lehetetlenek... mert kíváncsi leszek én rá, miként magyarázod meg nekik az olyan fogalmakat, hogy „szeretet”, „gyűlölet”, s a többi...

Íjallé legyintett.

—Ne törd ezen a fejedet! Meglátszik férfi vagy, semmi érzéked az ilyesmihez... máshoz sem értesz csak az imához! Mindenesetre néhány szót már ismer, úgy-hogy ideje, hogy megtanulja a leány az egyik legfontosabb szót, amit még nem tud.

—S mi ez?

—A nevem másik része. Hiszen engem nem úgy hívnak, hogy „Íjallé”, az hogy úgy mondjam csak a rövidített nevem, a teljes becsületes nevem úgy hangzik, hogy „Behnázella Íjallé”, és most ezt megtanítom neki!

—Hát én mindjárt össze csinálom magamat, ez neked a legfontosabb, hogy mindkét nevedet ismerje?!

—Mit kell ettől beszarnod, nem jöttél még rá, hogy hiúság is van a világon?! - azzal nem is törődve tovább a pappal, a kislányhoz fordult, s magára mutogatva elismételte többször az Íjallé nevet, de a teljes nevét is. Majd újra bemutatta neki a papot annak egyetlen, „Raszkar” nevével, kimondta többször a kislány nevét is, azt hogy Babekúnes, eképp elég világosan tudtára adva, hogy itt elnevezésekről van szó, s bár a papnak csak az az egy neve van hogy Raszkar, s a kislánynak is csak az hogy Babekúnes, de neki e kettő.

Hamar megértették, de erre a reakció egészen váratlan lett: a kislány elsápadt, hátrébb húzódott, de elsápadt az anyja is, sőt még a főnök is, bár mert az hátrébb guggolt a félhomályban, ezt nem igazán látták.

—Nem volt egy nyerő ötlet ez a részedről, Íjallé! - vigyorgott Raszkar. —Valamiért nem tetszhet neki, hogy kétnevű vagy! Vagy talán valami csúnyaságot jelent a nyelvükön a „Behnázella”-szó.

—Nem hinném. Azt hiszem ebben a nyelvben alig van olyan szó, amit a mi emberi hangjainkkal ki lehet ejteni.

—Akkor most mi a bajuk?

—Hát... talán... talán... Megvan! - derült mosolyra Íjallé arca. —Induljunk ki abból, hogy ezek egyszerű, primitív emberek... még ha nem is emberek... szóval, ezek megféleltethetők nagyjából az én bolygóm parasztjainak a gondolkodásukat illetően! Ha pedig így van, akkor már tudom, mi a baj! Épp az, hogy két nevem van.

—Ez miért olyan nagy durranás a számukra?

—Mert az én bolygómon is úgy van, hogy a köznép tagjainak csak egy nevük van, többnyire az is csak valami becenév, ragadványnév, hogy „Nagyfejű”, „Bikás”, „Szekeres”, „Csonka”. Két vagy több neve csak a nemeseknek van nálunk! Ere-detileg nekem sem az volt ott a nevem, amit ismersz, de nem mondom meg, hogy mi. Szóval, most ezek itt bizonyára úgy vélik, nem elég hogy itt vagyunk náluk mi szörnyetegek, de én ráadásul egy nemesi szörnyeteg vagyok! Különböznem nem is tévednek nagyot, hiszen királynő voltam... no és mint tudjuk, a köznép a nemesektől többnyire nem sok jót várhat...

Felállt, és Babekúnes mellé lépett. Leguggolt mellé, magához ölelte és meg-simogatta.

—Semmi gond, kislányom, nem bántalak, sőt szeretlek! Szeretlek, érted?! Szeretlek Babekúnes!

S ezt elmondogatta neki még vagy néhány tucatszor, végül aztán az eleinte bizalmatlan kislány elmosolyodott, viszonzta az ölelését, megint megcsiklandozta Íjallé arcát a hosszú nyelvével, majd ezt mondta:

—Szeretlek, Behnázella Íjallé!

S erre aztán a nő diadalmasan pillantott Raszkára:

—Látod, te Isten barma, ez a helyzet az elvont fogalmakkal! *Így* kell megtanítani őket arra, miként mondjuk mi azt, hogy szeretünk valakit!

* * *

Jó hat órát szomorkodhatott egyedül a terepjáróban Hilka, mire a többiek visszatértek. Úgy látszik mégsem volt olyan nagyon egyszerű barlangot találni ezen a bolygón sem. Nem is talált senki, egyedül csak Kati csoportja. Ők számos üreget leltek, a kis szoba nagyságútól kezdve mindenféle méretű volt ott, még olyan barlangrendszer is, ami kétszáz méter mélyen nyúlt a felszín alá, és volt számos elágazása. Mindet végig is járták, de semmi különösre nem leltek ezekben, kivéve hogy ők is felfedezték a melegtől világítani képes kristályokat.

Már javasolták is, hogy költözzenek ebbe, vagy legalábbis ez elé a sátorral, amikor feltűnt nekik, hogy Íjallé és Raszkár mintha nagyon soká elmaradtak volna!

—Csak nem esett bajuk? - aggódott Hilka.

—Ugyan mi, legfeljebb hogy Íjallé meg akarta gyilkolni az általa hön utált papot, ami sikerült is neki, de utolsó erejével a pap is visszagyilkolászta őt, s erre mindketten meghaltak! - vont vállat Düsevi.

—Juj de ízléstelen vagy! - torkolta le őt Hilka.

—Most mit vagy úgy oda, ha humorosan mondtam is, de ez egészen reális lehetőség!

—Nem az. Különben meg, hogy is beszélhetsz így egy papról, amikor te is vallásos vagy, azzal kérkedel!

—Nem kérkedem, ez tény. De ez a Raszkár nem tetszik nekem. Ő tulajdonképpen azért jött ide, hogy Isten elevenen a Mennybe vigye, amit csak az akarhat aki vagy örült, vagy túlságosan is beképzelt, mert ennyire szentnek tartja önmagát! Az ilyen alakok pedig gúnyt űznek a vallásból, semmi közöm hozzájuk. Én hívő ember vagyok, de normális hívő. Én is a Mennybe akarok jutni, de majd a halálom után!

—Szerintem keressük meg őket! - javasolta Rúbal.

—És ha nem jó irányba keressük őket, s időközben visszatérnek? - kérdezte Dorita.

—Tudjuk merre indultak. De úgy gondoltam Hilka itt maradna a terepjáróban, s ha visszatérnek, megmondja nekik, hogy elmentünk értük, várjanak. Különben is, ha visszatértek, legfeljebb nem találjuk meg őket, sétáltunk egyet potyára, na bumm, mi van akkor?!

Ebben aztán meg is egyeztek, és elindultak. És meg is találták hamar a barlangot, ami sokkal közelebb volt mint amiket eddig ők felfedeztek, s jóval nagyobb is. S idebent aztán megtalálták eltűnt társaik lábnyomait is. Ezek után nem volt nehéz követni, merre mentek...

S végül elérkeztek a barlangi patakhhoz. Ennek felszíne most újra befagyott eddigre már, de jóval vékonyabb volt a jégréteg ott, ahol korábban összetöredezett, és a partján is jól látszott a nyoma annak, hogy itt bizony valakik belesúsztak - s ezek a „valakik”, ezek bizony nem lehettek mások, mint Íjallé és Raszkár, mert más lény nem jár errefelé!

Még az egyik kristálylándzsát is meglelték, amit korábban valamelyikük letört.

A patak túloldalán tovább folytatódott a mély barlang, de semmi kedvük nem volt hozzá, hogy átgázoljanak a jeges vizen, bár az úrruha tulajdonképpen megvédte volna őket a hidegtől. De ki tudja milyen mély a patak, és a sodrása is erősnek látszódott...

—Nyugodjanak békében. Ha tudnak. - mondta el a szűkszavú gyászbeszédet felettük Dűseví.

A hírt hogy Raszkár és Íjallé meghaltak, mindegyikük tudomásul vette, mert mást nem tehettek, bár eléggé különböző érzelmi töltettel. Dűseví nem is titkolta például, hogy örül a történeteknek.

—Íjallé csak azt kapta amit megérdemelt, mert gyilkos egy fajzat volt az a nő, s még büszke is a rémtetteire! Sorozatgyilkos! Azt kell mondjam, hogy még meg nem érdemelten enyhe a halála! Raszkár pedig, nos, aki olyan örült hogy élve akar a Mennybe jutni, hát annak sincs helye a normális emberek közt. Különbözik meg csak azt kapta amire vágyott: az már biztos hogy a túlvilágon van, eképp van arra is esélye hogy találkozik Istennel, bár ez természetesen cseppet sem vehető bizonyosra!

Dűseví felesége, Duklippa, még azt is hozzátette ehhez, hogy ő egyszerűen nyíltan bevallja mint becsületes ember, hogy szerinte ha kevesebben vannak, nagyobb az esélye a győzelemre...

—Undorító vagy! Hogy is örvendezhetsz emberhalál felett! Sőt, kettős emberhalál felett! - szidta le őt könnyes szemmel Hilka.

—Tündikém, én a realitások világában élek, nem álmovilágban, mint te! - gúnyolódott a tündérrel Duklippa. —Én nyerni jöttem, és megjátszhatnám ugyan az álszentet, de nem fogom mert úgysem hinne nekem senki, akkor meg már jobb ha vállalom az érzelmeimet! Különbözik is, megmondom neked úgy ahogy van, nagy ívben szarok másokra, mindenkire, tessék, itt van, a szemedbe vágom hogy önző vagyok, na és akkor mi van?! Tudod, elegendem van belőle hogy egy nagy lottónyerményt csak úgy elsinkófáltak már előlem, ráadásul a saját ocsmány fiam, na jó, nevelt fiam, persze valószínűleg Pucsakacival összeszövetkezve titokban! Tőlem aztán itt mindenki sorozatban pusztulhat az sem érdekel, legalább hamar végetér a játék, csak én és a férjem maradjunk ketten a legvégére élve! Persze, ha látom hogy valamelyikőtöket baleset ér, odasietek hogy megmentsem, mert nem akarom hogy segítségnyújtás elmulasztása miatt pert akasszanak a nyakamba majd odahaza a Barganon, de ha nem tehetek senkinek a haláláról mert tőlem távol fordul fel, hát akkor az úgy van jól, sőt, most nyíltan bevallom azt is hogy annak örülnék a legjobban ha te lennél a következő, tündikém, akkor örömömben még a tenyeremet is összedörzsölném, mert téged a fényruhád miatt veszélyes vetélytársamnak tartalak, a nyerésem legfőbb akadályának!

—De hiszen én nem is akarok nyerni, én a többi tündérrel akarok élni, arra várok, hogy elvigyenek!

—Persze ám, csak hogy nem sok esélyét látom annak, hogy érted jöjjenek! Különbözik meg abból is elegendem van hogy állandóan picsogsz, emiatt is jobban örülnék neki ha már nem lennél, mert egy hülye, depressziós picca vagy, a szemedbe mondom, és utálok hogy állandóan okádod magadból a rossz hangulatot! De megnyugodhatsz, nekem az is megfelel ha tényleg eltűnsz a

tündérekkel, ha kell nekik egy ilyen bánatos balfék mint te vagy, szóval úgy tekintheted hogy akár még drukkolok is neked a céljaidat illetően!

—De hiszen Hilka mit se vétett ellened, nem beszélhetsz így vele! - ámult Muji.

—Talán bizony meg akarod tiltani nekem?! Mert nem bírod! Különben meg, jobb ha tudod, egyszerűen tényleg őszinte vagyok. Megbeszéltük ezt már a férjemmel a szereplésünk előtt. Úgysem hinne nekünk senki, ha mást mondanánk. Az efféle műsorokban mindenki csak adja a rokonszenvest, az ártatlant, a barátságosat, holott hazudnak. Mi felvállaljuk az érzelmeinket, ha kell hát a negatív érzelmeket is, irigységet, mindent, de nem leszünk képmutatóak! S remélem ezt értékelik majd bennünk a nézők, és ránk szavaznak majd! Megjegyzem, a negatív hős is hős, és bizony többnyire az ő figurájára emlékeznek a film végignézése után a nézők, őt utánozzák a gyerekek...

—Összekevered a hírhedettséget a hírnévvel. - mondta szárazon Rúbal.

—Kuss, exfiam, neked nem osztottam lapot!

—Fertelmes hogy milyen gonosz vagy! - álmélkodott Duklippán Csipi, a déjá.

—Nézd, ha már megszólaltál, elmondom hogy épp te sem vagy ám a kedvencem! Nyíltan bevallva, egyszerűen egy szörnyeteg vagy a szememben a fejedből kinövő csápok miatt, plusz ráadásul kurva is, de a kurvák közül is a legrosszabb fajtájú, mert más fajba tartozóval közösülsz, azaz a szememben valahol azon a szinten állsz, mint azok a nők, akik egy lóval vagy más állattal kúratják meg magukat! És mindemellé ingyenélő is vagy, mert csak henteregsz naphosszat, nem dolgozol...

A következő pillanatban legalább három lépést repült hátra, és a szája is vérzett de alaposan ám. Fel is dagadt pillanatok alatt.

—De hiszen te megütötted a feleségemet! Egy nőt! - pattant fel Düseví, és Huba elé ugrott. De rosszul tette, mert a következő pillanatban ő is repült, de nem a felesége mellé, hanem annak ölébe, emiatt a nőnek már a gyomra is megfájdult, de úgy, hogy rögvest leokádta az ölébe repült férje tarkóját.

Huba nyugodtan adta meg a választ, cseppet sem tűnt izgatottnak.

—Nagyon tévedsz, Düseví úr! A feleségedet megütöttem az igaz, de nem egy nőt ütöttem meg. Ha ugyanis neki joga van az én déjámat szörnyetegnek tartani, meg kurvának, azaz nem tisztességes nőnek, akkor nekem is jogom van arra, hogy őt Duklippát ne tartsam nőnek, hanem csak egy felettébb undorító, mocskosszájú, gonosz boszorkánynak! Különben is, egyszerűen elégtételt vettem a sérelmeimért. Ugyanis azt mondta, hogy Csipi a szemében olyan nő, mint aki valami állattal kúratja meg magát. De mi a spéci csoport tagjai nem vagyunk állatok, pláne nem én a vezetőjük, ő tehát mindegyikönket megsértett, de engem főleg, mert Csipi soha mással eddig még nem hált mint kizárólag velem! Ami azt illeti, a ti vallásotok fogalmai szerint bízást ő, a déjá tekinthető a legerkölcösebbnek az egész csoportunkban, bizony, ő és Megasz a háziférfi, mert Csipi csak velem szokott lenni, Megasz pedig csak Katival! No és csak azt szeretném mondani, hogy nagyon hálásak lehettek a tündérnek, mert ha Hilka nincs jelen, akkor nem mocskolom be a kezemet azzal, hogy megüsselek benneteket, hanem egyszerűen fogom a fénykardomat, és kettőtökből négyet csinállok! Kizárólag amiatt nem tettem, mert kímélni akartam a tündér érzelmeit. Akit persze ti megbántottatok. Szóval én tudomásul vettem hogy ti itt a negatív hős szerepét vállaltátok fel, de jó ha tudjátok, hogy igazatok van mert ez a Kukkoló lényegében afféle film a nézőknek, de ha film, akkor illik hogy a negatív hős mellé pozitív hős is legyen benne, az meg én leszek! És a negatív hősöknek az szokott a sorsuk lenni, hogy

legyőzi őket a pozitív hős! Azaz pofa be, tőlem lehettek őszinték de csak a szokásos udvariassági kereteken belül, s még úgy sem muszáj kéréstlenül mindenki orra alá dörgölni az utálatotokat! Kivéve ha kérdeznek majd benneteket. De ezek után kétlem hogy bárki szívesen társalogna veletek, mert mindenki tudja már, hogy hányadán áll a dolog veletek kapcsolatban!

—Ezért feljelentelek ha visszaérünk a Barganra!

—Hát te hülyébb vagy Düsevi, mint hittem rólad – kacagott fel Mujti – hiszen Huba nem bargani állampolgár, sőt saját úrhajója is van amivel könnyen el-szelelhet ha akar! És nem is egyedül van! Komolyan, te akkora barom vagy, hogy az egyenesen mulatságos!

—És neki talán szabad sértegetnie engem?! - nyögte Düsevi.

—Hát... - vakarta meg mosolyogva az állát Huba, és úgy tett mintha mélyen eltöprengene. Majd elmosolyodott.

—Tudod mit?! Azok után amit hallottam az imént a feleséged szájából, úgy döntöttem hogy igen, benneteket bárki nyugodtan sértegethet! És nem érdekel hogy igazságosnak tartod-e, ha nem tetszik, pukkadj meg, vagy szállj ki a játékból!

—Tudtam én lám előre, hogy nem lesz annak jó vége, ha az a galád Pucsakaci megengedi, hogy fegyverrel jöjjön ide valaki! - nyöszörögte Duklippa.

—Miért, mit számítana ha nem volna fegyverem, most sem használtam elleneteket! Önvédelmi oktató vagyok, ha a fél kezemet a fenekembe dugom és a másíkról három ujjamat amputálom, még úgy is elbánok veletek!

—De fenyegetél a fegyvereddel!

—Ha ez megnyugtat téged, ezentúl egyetlen szóval sem fenyegetlek benneteket. Elég lesz ha fenyegetés nélkül, azonnal ütök! Szóval úgy viselkedjétek, hogy tessék betartani a jómodornak legalább a minimális szabályait! - azzal Huba visszament a helyére.

Ez a veszekedés köztük már a barlang közvetlen közelében zajlott, de a sátorban. Ugyanis idejöttek a terepjáróval, hozták magukkal a sátrat is, és felállították. Bár Hilka azt mondta, nem szívesen lakna azon hely közelében, ahol két társukat is szerencsétlenség érte, de a többiek leszavazták a tündért ezügyben.

—Én nem vagyok babonás, nem hiszem hogy ez holmi elátkozott hely lenne! - válaszolta vállvonogatva aggodalmaira Kati. —És különben sem kötelező olyan mélyre menni a barlangba, pláne nem megpróbálkozni a patakon való átkeléssel! Az rendben, hogy Raszkár és Íjallé esetleg nem vették észre, hogy ez egy befagyott patak, de most már mindenki tudja ezt, és hülye aki nem ügyel rá és nekiered, aki meg annyira hülye, arra még én is azt mondom hogy akkor úgy kell neki! Mindenesetre ez a barlang a legnagyobb, és ez is van a legközelebb!

—De hiszen a terepjáróval akárilyen messzire is elmehetünk, s a teáltalad talált barlang is éppen elég nagy.

—Ez teljesen igaz, de ne feledd el, hogy az úrhajóból a konzervek és egyéb mindenfélék nem fértek be mind a terepjáróba, azóta is ott vannak kitéve egyetlen kupacban! És cseppet sem mindegy, hogy milyen messzire kell mennünk érte, míg mindet ideszállítjuk. Elég sokszor kell majd fodulnunk sajnos. Mert már a konzervmennyiség alapján is úgy sejtem, Pucsakaci legkevesebb fél év itt-tartózkodást tervezett be nekünk...

—Különben pedig – szolt dünnyögve Tulior – én abban sem vagyok biztos, hogy

egyáltalán valóban egy másik barlangot talált-e Kati! Mert ne felejtsetek el, ez a barlang itt teli van mindenféle oldaljáratokkal, s ezeknek még egyikét sem jártuk végig. Kati a maga barlangját ugyan elég tisztességesen végigkutatta, de azért néhány keskeny járatot még ő is kihagyott. Azaz cseppet sem lehetetlen, hogy a két barlang tulajdonképpen egy és ugyanaz. Én azt hiszem, ez a bolygó úgy alakulhatott ki, hogy egy neutroncsillag valamiért felrobbant, vagy például két ilyen csillag összeütközött, s eközben egy kis törmelék messzire repült valamelyikről, s míg az űrben bolyongott, mindenféle kozmikus szemetet magához vonzott ami a nagy sűrűségű magot befedte. Így alakult ki, ez tehát nem más, az amin csücsülünk, mint lényegében egy kozmikus szemétdomb! No de ennek a kis neutrontörmeléknek csak ahhoz volt elég gravitációja, hogy ezt a sok kozmikus port és meteort egybegyűjtse, ennél többet nemigen bírt, nem volt elég ereje ahhoz, hogy a ráeső trutymót úgy összetömörítse, hogy az be is gyulladjon, megolvadjon, vagy legfeljebb a közvetlen a középpontja közelébe került anyagok olvadtak meg, a többi már nem. Ami pedig azt jelenti, hogy óriási hézagok lehetnek ennek a bolygónak a felépítésében, a belsejében, vagyis ez az egész olyan szivacsos lehet mint egy lyukas sajt, teli üregekkel, járatokkal, amiknek ha nem is mindegyike, de akár jelentős része is egymásba nyílhat! Ez nemcsak egy kozmikus szemétdomb, de megérdemli a kozmikus egérlyuk nevet is!

—De hiszen egy ilyesminek össze kéne tömörödnie! - ellenkezett Kiti, aki barátnőjével együtt mostanra már kijött a karkötőjéből.

—Nem okvetlenül. Ha volna mellékbolygója, akkor természetesen annak árapályhatása miatt ez a sok törmelék kissé izegne-mozogna, lennének talajrengések, ilyesmik... de ez a vacak évmilliárdokon át háborítatlanul száguldhathatott a kozmoszban, semmi sem zavarta! Ez tehát egy kozmikus ementálisajt.

—Egyre jobb hasonlataid vannak. Szemétdomb, egérfészek, ementálisajt...

—Az utóbbi legalább étvágygerjesztő...!

—Az étvágyról jut eszembe - szólalt meg Mujti - együnk valamit!

—Nekem nincs hozzá kedvem. Két haláleset után... - szomorkodott Hilka.

—Akkor te ne egyél. Az élet mindenesetre nem áll meg!

—Az övök igen.

—A mienk is, ha hagyjuk hogy éhen haljunk.

—Különben meg - szólt a tündérhez vigasztalólag a déjá és átölelte - nem biztos hogy okod van a szomorúságra!

—Már te is kezdesz olyan lenni mint Duklippa?! Idáig kedveltelek, de ha most elkezded nekem magyarázni, hogy így nekem is nagyobb az esélyem a nyeresre...

—Jaj dehogy! Minek nézel te engem! Na de hát ne feledd, hogy épp te mondtad az indulás előtt, hogy eddig még minden Kukkolóra jellemző volt, hogy abban történt minden, csak épp az nem, amit eltervezett bele Pucsakaci. És bár én Pucsakacit igazán gátlástalan embernek tartom jómagam is, aki a népszerűség érdekében hajmeresztő dolgokra is képes lehet, de azért azt hiszem a szándékos gyilkosságtól nagyon óvakodik! Még ha nem is lelkiismereti okokból, de mert ha kiderül, arra ráfizethet.

—Igen, fizethet: lefizeti a bíróságot, és megússza! - kotyogta közbe Düsevi.

—Azt talán még meg is teheti, de a csizíket kétlem hogy le tudná fizetni. És ha azok megszüntetik a műsorai sugárzását, neki kampec. De akár ki is nyírhatják, és ezellen Pucsakaci mit sem tehet. Szóval, Pucsakaci lehetőségei nagyok, és sokat megengedhet magának, de *bármit* azért ő sem. Tehát Raszkár és Íjallé

eltűnését, balesetét semmi esetre sem tervezte be előre. Ez máris olyasmi, amiről te beszéltél Hilka: kezdenek a dolgok nem úgy alakulni, ahogyan azt Pucsakaci eltervezte! No és ha így van, akkor én kezdek azon a véleményen lenni, hogy máris van bizonyos esélye akár még annak is, hogy érted jönnek a tündérek! Tudom, ez merész következtetés egy balesetből... de ne feledjük, történt már baleset korábban is Pucsakaci Kukkolóiban! Például Iloé és Szjord eltűnése! Amiről viszont a következő Kukkolóban megállapította az a Zurna nevű író, hogy mégsem baleset volt, hanem valami különleges trükk, aminek mibenlétére azóta sem derült ugyan fény, de trükk volt, és túléltek, és – mint azt te magad is hiszed Hilka – nyilván valamiképp elmentek a tündérek országába! No most, amikor az történt velük, ott mindenkit mélyen lesújtott a bánat, hogy meghaltak. Teljes képtelenségnek tűnt, hogy túléljék a meteortalálatot. Mégis túléltek, mert csak trükk volt az egész! Miért kéne akkor elhinnünk azt, hogy Raszkár és Íjallé halottak?! Pláne, mert azért ez sokkal kisebb baleset: egy patakba zuhanást azért csak-csak könnyebb túlélni, mint ha telibe találja egy óriásmeteor az űrhajónkat! És mindketten űrruhában voltak, aminek nem árt a víz, a nagyobb ütdéseket is elviseli, egykönnyen bele sem lehet vágni ezekbe, tehát az éles kövek ellen is védve vannak... jó-jó, hát belecsúsztak a patakba, s a víz is nyilván elsodorta őket, de ezt még simán túlélhetik! Még az sem baj ha elfogy a levegőjük, mert kinyitják a sisakot, és szívják a bolygó levegőjét, ami hideg ugyan, de odabent a barlangban már nem annyira, különben meg van szűrője a szkafandernek is amin beszívhatják a kinti atmoszférát, de felmelegítve... egyetlen veszély hogy éhenhalnak, de élelem nélkül két hétig is kibírja az ember, azalatt visszatalálhatnak, szomjan meg nem halnak mert van patak, meg havat is nyalogathatnak! Sőt, milyen mázlijuk van itt a Kukkolóban a szereplőknek, ki derülhet hogy az a mohaféleség ami itt nő, ehető... nem, én a legcsekélyebb mértékig sem vagyok meggyőzve róla, hogy ezek ketten meghaltak, sőt, erre nem adok többet mint legfeljebb egyetlen százalék esélyt, azaz véleményem szerint Duklippa és Düsevi máris kezdhetnek szomorkodni, mert mégsem lettek kevesebben a vetélytársaik! Te viszont Hilka hagyd abba a szomorkodást! Ha megtaláltuk volna kettejük tetemét, akkor elhinném hogy meghaltak, de nem így! —És – szólalt meg most Huba – én annyit teszek ehhez hozzá, hogy ha visszatérnek, és megtudják hogy ez a házaspár mennyire örvendezett a „haláluknak”, akkor nem kötnék biztosítás kettejük életére, mert hátha akkora mázlija van Pucsakaci Kukkolóiban a szereplőknek, hogy e bolygón bolyongva Íjallé még netán egy zongorahúrt is talál, és visszatérte után bemutatja a tudományát Düsevin és Duklippán...

Erre kitört a nevetés, csak Hilka maradt komor.

—Nagyon kérlek, ne beszélj ilyesmiről, gyűlölök halálról hallani, és cseppet sem tartom humorosnak!

—Eh, szerintem csak álmos vagy és üres a gyomrod, az tesz téged depresszióssá! Javaslom válassz ki egy neked tetsző konzervet, rakd tele a pocidat, én pedig megyek a terepjáróval a többi kajáért, s hozok egy szállítmánnyal! - állt fel Muji. —Ki tart velem?

—Azt hiszem az ilyesmi az én feladataimba tartozik, mert én vagyok a háziférfi! - ajánlkozott Megasz.

—Remek, pattanj akkor be hátra, mert én vezetek!

Hamar visszaérték a leszállásuk színhelyére. A korábban kipakolt holmik nagy halmokban álltak, légmentesen lezárt dobozokban voltak a konzervek, de állítólag némelyik ládában mindenféle sütőporok, ételízesítők is voltak, sőt vákuumos csomagolásban friss zöldségek és egyéb ilyen főzőcskélős cuccok is. De néhány pléd és hálósák is volt amit még nem vittek magukkal. Ezek is becsomagolva.

Hőseink mindenekelőtt harapnivalóról óhajtottak gondoskodni maguknak, mert bár a terepjáró nagy volt, de eleinte kevés élelmiszert vittek magukkal, mert sokan ültek benne, meg kellett a hely a sáturnak. Most azonban hogy csak ketten foglaltak helyet benne, dugig pakolhatták, bár még így is maradt ott a leszállás helyén bőségesen el nem vitt cucc. S már fordultak is vissza.

—Megyünk vissza egy újabb adagért? - kérdezte útközben Megasz.

—Minek, nem hinném hogy élne erre valami állat ami megdézsmálhatja... - mosolygott Mujti. —Különben is, én már cipekedtem eleget, ha akarja, majd értemegy valaki más... én inkább nekikezdek főzicskéltni, elvégre szakács volnék...

Odabent nagy lelkesedéssel fogadták ha nem is a konzerveket, de Mujti azon szándékát, hogy valami finomat óhajt főzni nekik. Hiszen azzal dicsekedett, hogy mesterszakács... Ám hiába hogy Mujti nagy fontoskodással készülődött tudománya bemutatására, igencsak elborult az ábrázata, amint az első nagyobb dobozt kinyitotta!

Ábrázatát megpillantva Kati azonnal odasietett.

—Üres?! Nincs benne konzerv?!

—Hogyne volna, teli van, látod... de hadd kérdezzem meg mindegyikötöket, van itt valaki akit úgy hívnak, vagy legalább becéznek, hogy „kutyuskám”?!

—Nem tudok róla, miért?

—Mert ez – emelte ki az egyiket és odadobta Katinak, bár nyújthatta is volna, mert fél méterre sem volt tőle a nő – ez bizony kutyakonzerv! Te persze nem ismerheted mert nem bargani vagy... bár a rajta levő kutyaportrét nem nehéz észrevenni... ez bizony az „Erőnlét” kutyakonzerv! Én jól ismerem, mert van nekem is kutyám odahaza... Nagyon dicsérik, és a kutyák is szeretik. És azt hiszem valóban hasznos lehet nekik. Nekik. Nem nekünk. Természetesen vágóhídi maradványokból készítik, amiket sterilizálnak amennyire lehet, de meg sem főznek, csak úgy bedobozolják, no persze keverik némi vitaminnal, főleg C-vitaminnal, bár azt a kutya szervezete úgylis előállítja magának... de gondolom antioxidánsként használják, azaz tartósítószerként. Meg raknak bele állítólag mindenféle táplálékkiegészítőket is. Mindenesetre a szaga rémséges.

Beleturkált a ládába.

—Mind kutyakonzerv! Na nézzük a következő adagot!

Ebben is kutyakaja volt, csak másfajta. A harmadik és negyedik ládában is. A következőben macskaeledel... Néhány ládában több kiló fagyasztott pulykafartó, amiről még a tollak egy részét sem szedték le, nyilván ez is állateledelnek szánva... Még a csirkelábak voltak talán a legemberibbnek mondható ételalapanyagok.

Az egyik láda fedelének belső oldalára e levél volt ragasztva:

—Kedves szereplőim, itt a nagy alkalom, hogy Mujti barátunk bemutassa a tudományát, hogy ő ezekből a hozzávalókból is ehető, sőt, gusztusos és finom ételt tud

varázsolni! Hiszen azért mesterszakács!

Pucsakaci

—A galád! Az aljas! - kiáltotta Hilka.

—Épp te aztán ne beszélj ellene, hiszen te úgysem eszel húst... bár ezzel nem Pucsakacit akarom védeni. - jegyezte meg Lulla.

—De most mi lesz, éhenhalunk? - kérdezte Kiti.

—Ha nincs valami gyümölcs és zöldség én egészen biztos, mert nem kockáztatom, hogy húsevés miatt ne tartsanak magukhoz méltónak a tündérek - válaszolta Hilka - de különben is undorodom ezektől a dögmарadványoktól.

—Azt hiszem legalábbis a csirkelábakból és a pulykafartóból össze tudok hozni ehető menüket - tűnődött Muji - ami meg téged illet Hilka, ott a leszállás helyén mintha láttam volna néhány zsák diót, meg talán egyéb efféléket is, amit jó is lesz idehozni mert nem nagy ám a választékunk! Menjek el érte mégis én?

—Pucold inkább a pulykaseggeket, ahhoz nekem úgyszincs nagy gusztusom - állt fel Rúbal - most úgyis rajtam a sor, hogy tegyek egy fordulót! Gyere velem Hilka, legalább addig sem szomorkodol, és kiválaszthatod, ami ehető neked!

—Te vezetsz, én nem értek a terepjáróhoz! - mondta Hilka.

—Jaj, ne csináld már, rém nagy szakértelem kell hozzá: van egy pedál, minél jobban lenyomod, annál gyorsabban megy! Van a kormánykerék amivel irányíthatod, és egy kar amivel válthatsz az előre- és hátramenet közt! És van egy másik pedál, ami a fék. Ezen kívül már csak a kézifék az egyetlen kezelőszerv. Ja és van egy szörnyen bonyolult műszer is előtted: a sebességmérő! Ezt egy hat éves is megtanulja kezelni két perc alatt... de ezt csak a rend kedvéért mondtam el neked, mert igazán semmi kifogásom ellene, hogy én vezessek. Mindigis imádtam mindent kezelni, ami brümmög, gurul, vagy egyszerűen valami baromi nagy ízé, és nagy az ereje. Én efféle „motorbuzi” vagyok. Most is hogy milliomos vagyok, ugye van egy szép nagy házam, s egy kis kertem is, és bár bőven telne szolgára, de a kertben magam nyírom a fűvet. És amikor megtudtam, hogy van egy 2.7 lóerős motoros fűkasza is, ami eszerint erősebb mint az én 2.4 lóerősem, azonnal megvettem, holott semmi szükségem a régebbire sem, mert egy sokkal gyengébb, másfél lóerőssel is vígan levághattam volna azt a kevés fűvet. De megvettem, csak amiatt hogy nekem a legnagyobb baromi erős gépem legyen! De nem amiatt, hogy mint sokan, a legújabb autójukkal dicsekedjenek, egyszerűen élvezem, hogy a kezemben egy igazi tök bika gép van, a leghatalmasabb ízé, ami erre a munkára egyáltalán kapható, igazi profi jószág! Ne gyere akkor Hilka, induljunk!

Igaza lehetett Rúbalnak, hogy szereti a gépeket, mert alig ült be a terepjáróba Hilka, Rúbal máris tövig nyomta... no nem a gázpedált, mert a terepjáró akkumulátorról működött, de mindenesetre tövig nyomta, s ettől a roppant gép megugrott, és ide-oda kacsázva fordult meg, majdnem fejreálltak. Hilka sikoltott, és azonnal kapkodni kezdett, hogy bekösse a biztonsági övet.

—Te örült vagy! - kiáltotta.

—Örülj neki, most hogy ijedezel, legalább elmúlt a letargiad...

—És még jobban elmúlik, ha halálra zúzzuk magunkat a sziklákon! Lassíts!

—Minek, Pucsakaci most lát mindent amit a kameráink közvetítenek, hadd legyen egy jó napja a nézőknek... különben is, legalább se közlekedési táblákra nem kell figyelnem most, se járókelőkre...

—De belezuhanhatunk egy szakadékba, vagy nekimehetünk egy sziklának!

—Elvileg igazad van, de tényleg csak elvileg. Ugyanis nem akármerre megyünk, hanem épp abba az irányba, amerről jöttünk, sőt amerre már Muji is megjárta az utat még egyszer oda-vissza. Azaz ez teljesen ismerős terep, errefelé semmi veszély amitől tartanunk kéne, ezt jól tudjuk! Itt aztán száguldhatsz ahogyan csak akarok, bár hatvannál többel sajnos nemigen megy a járgány. De legalább ezt kihasználom, és ne rontsd el a szórakozásomat, kérlek! Idegen bolygón életemben most vezetek először! S mert mint mondtam se közlekedési lámpák, se sebességkorlátozás, se járókelők...

Ebben a pillanatban Hilka nagyot sikoltott, rátaposott Rúbal azon lábára ami a fékpedál fölött volt, elrántotta a kormányt, hogy a terepjáró kifarolt, sőt még a kéziféket is berántotta. Most aztán tényleg hajszálon múlt, hogy fel nem borultak!

—Te hülye tyúk, ezt meg miért tetted, elment az eszed?! - kiáltotta Rúbal, mert most rajta volt a sor, hogy ordibáljon.

Hilka meglepően nyugodtnak tűnt.

—Ha nem arra figyeltél volna, hogy nekem magyarázod, mennyire veszélytelen itt a száguldozás, akkor észrevetted volna, hogy igenis akad odakint járókelő... akin ha én nem vagyok, simán keresztülhajtasz! De szerintem így is baja van, mert ott fekszik kint. - azzal Hilka máris kicsatolta az övet, és nyitotta az ajtót. —Gyere gyorsan, emeljük be ide, hátha Raszkár vagy Íjallé az!

Nosza több sem kellett erre Rúbalnak, azonnal ugrott ő is ki az ülésből, mintha nem is bolha, de lódarázs szúrta volna meg! Nem mintha Raszkárt különösebben megkedvelte volna, de Íjallét annál inkább. Igazság szerint, bár nem mondta senkinek, de valójában mély rokonszenvet érzett a leány iránt, mert mindigis szerette a kalandos, áltörténelmi filmeket, és el tudta képzelni, milyen izonyatos lehet egy rabszolgalány élete. Aki abból ki akar törni, persze hogy nem válogathat az eszközökben!

Persze, ettől még Raszkáron is segített volna alkalomadtán...

Alig ugrott azonban ki a járműből, máris látta, hogy semmit sem lát. Tulajdonképpen nem volt olyan sötét, mint amire számítana az ember a végtelen Kozmoszban, távol a Naptól, ugyanis a légkör vékony volt, s így legalább a csillagok majdnem akadálytalanul fénylettek, s természetesen vízpára se igen lehetett a mínusz nagyon sok fokban. De azért mégis sötét volt alaposan, és most Rúbal azt sem tudta, hogy tulajdonképpen merre is van a „hazafele”. Persze, a terepjáró nyomait visszafelé követheti, de rátalál-e úgy a „járókelőre”...

Hanem semmi szükség nem volt itt arra, hogy meressze a szemét, mert Hilka bekapcsolta a fényöltözetét, és megindult előre csak úgy bele a vaksötétbe, mintegy élő, mozgó fáklyaként. Őt aztán nem volt nehéz követni...

—Honnan tudod merre kell menni?! - kiáltotta Rúbal.

—Ne üvölts te tökfő, rádión át beszélünk, hallak akkor is ha nem süketítesz meg... és onnan tudom, hogy látom a tárgyak hőképét is, az infravörös sugarakat tehát, azóta, hogy tündér lettem. Különben már itt is vagyunk. - állt meg egy kis test fölött.

—Él még?! - hajolt le Rúbal.

—Igen, másképp nem látnám a hőképét, mert ugyanolyan lenne a testének a hőmérséklete, mint a környező szikláké.

—De hiszen ez nem Raszkár! Nem is Íjallé! Sokkal kisebb náluk... nem is űrruhá-

ban van... - és Rúbal megfordította a testet, és ámulisan kiáltott fel, mert ekkor ötlöttek csak a szemébe az óriási fülek. A lény fejét ugyanis valami rongyos szövet takarta eddig.

—És nem is ember! - kiáltott fel a fiú.

—Vigyük gyorsan a terepjáróba, mert megfagy! Rohamosan hül ki a teste, látom! - kiáltotta Hilka.

Rúbal felnyalábolta a testet, és már rohant is a terepjáró felé. Ami nem volt messze, de különben sem téveszthették volna el, mert égve hagyták a reflektorait. Odabent aztán Hilka maximálisra csavarta a fűtésszabályzó gombját, de a kis lény még mindig annyira fázott, hogy még csak nem is reszketett, csak hevert ájultan.

—Ez nem jó jel... - komorodott el Hilka. —Nem akarok még egy halált... - azzal nekikezdett hogy megmasszírozza a lény testét. Ehhez leszedte annak ruháit is, ettől aztán azt is jól látták, hogy leányról van szó, hiszen cicije van... és illem ide vagy oda, de Rúbal is beszállt a masszírozásba, mert ha nem ember is, de biztos van vérkeringése, hadd élénküljön az meg... végül jó negyed órai buzgólkodás után a leány felnyögött, és görcsös borzongás ráta meg a testét. Reszketett minden porcikája.

—Fázik nagyon szegény, nem is csodálom... igazán a legeslegutolsó percben érkeztünk meg hozzá! - szólt Hilka. —Figyelj Rúbal, segíts hogy betegyük az én szkafanderembe!

—Hiszen kétszer is beleférne!

—Nem az a lényeg hogy lötyög-e benne, nem kell sehova se menjen úgy, csak ott még külön is erőre állítom a szkafander fűtését, hadd melegedjen át hamar!

Így is tettek, és ennek meg is lett a haszna: jó újabb tíz perc után a leány remegése kissé alábbhagyott, és annyira magához tért, hogy már a szemét is kinyitotta. Nyilván érdekelte, hogyan került egyszeriben a jó melegbe, mi ez a furcsa valami körülötte, az úrruha... kinyitotta tehát a szemét, és sikoltott egy akkora, hogy hőseink majdnem belesüketültek, pláne, mert e sikoly valami képtelenül magas hangterjedelemben történt, dobhártyaszaggató vékonysággal! Rúbal és Hilka azonnal halkítottak a hangerőszabályzón, és igyekeztek lefogni a leányt, mert az hányni-vetni kezdte magát a szkafanderben, s igyekezett a homlokával széttörni annak ablakát belülről, nyilván azt híve hogy holmi börtönbe vagy kényszerzubbonnyba zárták őt ezek az ismeretlen szörnyek...

Végül Rúbalnak jutott eszébe a jó ötlet.

—Szedjük le a sisakját, hogy ne higgye hogy be van zárva!

Így is tettek, s a leány rögvést nyugodtabb lett, hogy eltávolították a fejéről a sisakot. Persze, Hilka és Rúbal is egyfolytában csak mosolygott rá... de látható volt, hogy még mindig nagyon bizalmatlan, és nem érzi jól magát a szkafanderben. Végül aztán kiszedték belőle. Ettől méginkább megnőtt a bizalma, de rögvést szopogatni kezdte az ujjait, amik minden biztonnal igencsak bizseregtek a fagyási sérülések miatt. S közben még mindig aggódalmasan pillantgatott feléjük. Végül Hilka vállat vont.

—Figyelj Rúbal, én bizony jobbat nem tudok, vigyük haza, akarommondani a táborhelyünkre! Nem tudom ki ez, miféle népből való, miért kóválygott idekint ahol tényleg csak egy pingvin vagy egy jegesmedve érezhetné jól magát, pláne e vékony szövetekben amikben én még nyáron is dideregnek... mármint, dideregtem volna, amíg nem lettem tündér! De akárhogy legyen is, nem lökhetjük

ki, vissza a hidegbe, tehát indulj! Aztán majd lesz ami lesz. Különben meg úgyis legfeljebb két hétig kell törődnünk vele, mert azután Pucsakaci is megtudja, hogy ismét lett egy ismeretlen vendége a műsorának, mint ahogy ugye abba a szigeti Kukkolóba is megérkezett az a törpe kislány...

—Na de honnan pottyant ez elő? - kérdezte Rúbal.

—Vagy a mélyből, vagy a magasból.

—Ez mit jelent nálad?

—Szó szerint értsd. Mélyből, tehát a bolygó mélyéből. Vagy a magasból, tehát valami űrhajóval érkezett és szerencsétlenül járt. De mert annyira félt az űrruhától, s mert olyan primitív vackokba öltözött, emiatt az első lehetőséget valószínűbbnek tartom...

Azután hogy kiszedték az űrruhából, az idegen leány sietős, kapkodó mozdulatokkal igyekezett magára öltetni a róla korábban leszedett mindenféle rongyokat, úgy látszik az ő népében is szégyennek számított a meztelenség. Ám alig végzett ezzel, elindult a terepjáró, ezúttal nem a konzervek felé, hanem vissza a sátor irányába, és a lányt egészen elképesztette ami történik – hogy ez a kis házikó, mert biztos annak nézte a terepjárót, ez csak úgy mozog! Jól láthatott a sötétben is, mert álmélkodó ábrázattal meredt az ablakon át kifelé, sőt, úgy tűnt nem ismeri az űveget sem, mert csodálkozva tapogatta, és egészen lenyűgözte őt, hogy ez a valami szilárd, ám mégis keresztül lehet látni rajta. Az mindenesetre megnyugtatta, hogy Rúbal és Hilka nemigen törődnek vele. A tündér még e lány feléledése előtt kikapcsolta a fényruháját is, hogy meg ne ijessze vele.

—Úgy látom, ismétli magát a történelem, legalábbis a Kukkolók vonatkozásában – jegyezte meg Rúbal – és mekkora szerencsém van, hogy jelen lehettem mindkét eseménynél!

—Miről beszélsz?

—Arról, Hilka, hogy a szigeti Kukkolónál a sziget alatt, tehát hogy úgy mondjam a Kukkoló helyszíne alatt, egy törpe egyedekből álló népet találtak a szereplők. Én is szereplő voltam akkor, bár nem én találtam személyesen őket. De azért tanúja voltam a nagy eseményeknek. Te is tudod, ha végignézted azt az adást. No és most akármibe lefogadom, hogy ugyanez a helyzet! Mert igazat adok neked: ez nem lehet űrbeli jövevény, ahhoz túlságosan csodálkozik itt minden apróságon! Tehát valahol e bolygó mélyében laknak, ebben a kozmikus ementálisajban, ahogy Tulior nevezte el, és mert mi vagyunk idefent, ők meg ott a mélyben, emiatt megint az a helyzet mint a szigetnél, hogy a szereplők maguk alatt felfedeznek egy egész, addig ismeretlen népet! Ráadásul ezek is törpék.

—Lehet, hogy gyereket találtunk.

—Fene tudja, nem hinném! Épp megint a szigeti Kukkolót hozom fel példaként: annak a fajnak is az első példányáról azt hittük hogy egészen picike kislány, aztán kiderült hogy nagyonis felnőtt nő, mert mittudomén hányszor szült is már! És bár ez valóban helyes kislánynak látszik, s én is biztos vagyok benne hogy egészen fiatal, de azért nem hinném hogy *annyira* fiatal legyen, hogy gyermeknek tekinthessük! Fiatal lány, de felnőtt nő. Fiatal felnőtt.

—Igen, annak tűnik, de végülis nyilvánvalóan nem ember, azaz nem vonhatunk le messzemenő következtetéseket a külsejéből. Ez épp olyan, mintha valaki komolyan azt hinné, hogy minden rókának vág az esze mint a beretva, mert olyan ravaszdi az ábrázatuk!

—Nézd Hilka, az öregségnek vannak azért szembetűnő jelei: ráncos bőr, szőr-

hiány, ősz haj ami ugye festékhiány, s egyéb ilyesmik, amik minden faj esetén azonosak, egyszerűen mert az öregség során felhalmozódó genetikai rendellenességekből fakadnak! Na de e leányt igazán alaposan végigtapogattuk amíg masszíroztuk, és bár volt már egypár szeretőm életemben, pláne amióta milliomos vagyok ragadnak rám a nők mint a legyek a légyfogóra, de ilyen rugalmas, fiatalos húst még egyiken sem tapintottam! Nem ember az igaz, de fájának fiatal példánya. Ám felnőtt, mert a cicije is szépen fejlett, az meg a gyerekeknél nem igazán jellemző. Meglehet tán hogy saját társadalmának szabályai szerint még nem nagykorú, de biológiailag okvetlenül felnőtt! Különben meg ha nem is ember, de azért egészen emberi ahhoz, hogy helyes leánynak tartsam, márpedig ez esetben habozás nélkül vonatkoztatok rá minden emberi sztereotípiát!

—Amik előítéletek is lehetnek.

Rúbal mosolygott.

—Igen, lehetnek, de nem negatívak! Nem vagyok fajgyűlölő, sőt... igazság szerint nagyon tetszik nekem! Majdhogynem jobban mint te, Hilka! Neked ugyan nagy előnyöd vele szemben a fényruhád, de nem mindig viseled, aztán meg úgyis tudom, hogy semmi esélyem nálad, mert elmész majd a tündérekkel...

—Te hiszel benne, hogy eljönnek értem a tündérek?! - kérdezte felcsillanó szemmel Hilka.

—Azok után hogy megint a legjobb úton halad ez a Kukkoló is a legelképesztőbb különösségek felé, nos ezek után, ép elmém, józan ítélőképességem birtokában, s teljes mértékben tudatában léve szavaim súlyos következményeinek – ami nem vicc mert két hét múlva ezt milliók fogják hallani a Barganon - szóval, mindezt megfontolva és hozzátéve azt is hogy mindazonáltal nem vagyok egy hiszékeny fajzat, babonás se sőt vallásos se, de, rátérve e hosszas előkészületek után a lényegre, szóval azt mondom, hogy „igen”! Sőt, e rövid szót nyomatékosítom is: ezek után hajlandó vagyok bárkivel fogadni vagyonom egyharmadába is, hogy igenis valamiképp a tündérek közé jutsz! Nem okvetlenül úgy, hogy eljönnek érted, lehet, mittudomén, hogy te jössz rá miként mehetsz el hozzájuk, de valamiképp eljutsz közéjük! Ez mély meggyőződéselem! Hiszen megint találtunk egy törpe kislányt, még ha nem is emberit, abban is biztos vagyok hogy odalent a mélyben milliószámra hemzsegnek, vagy, hát mert ez a bolygó nem nagy, ha nem is milliószámra de legalábbis százezrével, minthogy e bolygónak nincs központi csillaga emiatt egészen biztos hogy rém fura az ökológiai rendszere, szóval, miért is ne bukkanhatnánk ezek után egy vagy több tündérre is?! Sőt, a tündérek nagyobbak mint ezek a kis lények, világítanak is, ha ezt a kislányt észrevettük, azokat sokkal könnyebben!

—Ó, én úgy örülök hogy ezt mondod! Végre valaki más is bízik benne, hogy eljutok álmaim hazájába! - ölelte át Rúbal vállát Hilka. De nem sokáig ölelhette át, mert pillanatokon belül megérkeztek.

Rúbal már épp ki akart szállni a terepjáróból, amikor Hilka megállította, kezét a fiú vállára téve.

—Te Rúbal, figyelj csak, én tulajdonképpen épp most kezdek igazán hálás lenni Pucsakacinak, ugyanis most kezdek olyan igazán őszintén hinni abban, hogy végül tényleg eljutok a tündérekhez! Szóval, hadd legyen meg az öröme ennek a gátlástalan médiakalandornak, és csináljunk neki egy érdekes jelenetet amit bemutathat a műsorában!

—Mire gondolsz, mert ha valami szexuális dologra, hát izé... szóval, szívesen

lennék veled, de nem milliók szeme láttára!

—Mit képzelsz te rólam?! Pfuj hogy milyen mocskos a férfiak gondolkodása, mindenről a szex jut az eszükbe! Egyszerűen jó tréfának tartanám, hogy ezt az idegen kislányt küldjök be magunk előtt a sátorba, hogy mindenki megdöbbenjen, rácsodálkozzanak, képzelem, hogy milyen képet vágnak majd! Azt hiszem ezt a jelenetet ki nem hagyja majd Pucsakaci egyik műsorából sem!

—Aha, igen, igazad van! - vigyorodott el Rúbal. —Megérkezünk, hallják a terepjáró hangját is, aztán egy idegen lény lép a sátrukba helyettünk! Gratulálok Hilka, van érzéked a drámai jelenetek megkomponálásához! De arra azért gondoljunk, hogy kis védencünk nemigen kedveli a szkafandert, de nem is tudna benne mozogni olyan nagy, azaz most megint ki kell lépnie a hidegbe, tehát gyorsan kell bevezetnünk őt oda a sátorba, mielőtt megint törékennyé fagyyna!

—Én sem akarom halogatni a dolgot... indulhatunk?

—Előbb megmutogatom neki, miről van szó! - azzal Rúbal a denevérfülű leányhoz fordult, és többször magukra mutatott meg a leányra, s a terepjáró ablakán át a sátorra. Majd kinyitotta az ajtót, kilépett, s intett a leánynak is. Az fázósan borzongott össze, kiugrott, és igazán nagyon sietve a sátor ajtajához szaladt. Az nem volt messze, öt lépésre csak. Ott megtorpant, hogy bevárja Rúbalt és Hilkát, akik máris mögé értek. Hilka egy mozdulattal felrántotta a sátor vastag ajtózáró műanyaglemezt, de úgy, hogy ő is és Rúbal is oldalt álljanak, azaz a bentiek őket ne lássák. Majd kissé meglökte a leány hátát, hogy az lépjen be.

A leány be is lépett, s erre Hilka leeresztette a bejárati lemezt. Ő és Rúbal tehát kint maradtak.

—Na most lesz ám hatalmas meglepetés! - dörgölte a tenyerét Hilka. —Kár hogy nem halljuk ami odabent folyik, de hát mi csak egymást halljuk így a szkafander rádióján át...

Ám alig mondta el e szavakat, elsápadt, és azonnal újra felrántotta a bejáratot, és beugrott a sátorba. Rúbal is követte, megértve hogy valami bajt érzékelt a tündér.

Odabent döbbenetes kép fogadta. A denevérfülű leány a padlón feküdt, rajta ült Düseví, és fojtogatta. És épp akkor ugrott oda a férfihoz a kucsáj lány és a déjá, és igyekeztek lerángatni róla... de már pattant fel Huba is, meg mások is...

De akkor is Rúbal volt a legközelebb, a férfiak közül okvetlenül, és igazán nem habozott drasztikusan közbeavatkozni. Nem is kísérletezett holmi lerángatással, hanem egyetlen jólirányzott ütést vitt csak be egykori nevelőapja állára, de az akkora volt, hogy abban a pillanatban lefordult az idegen kislányról.

Majd lecsatolta a sisakot, s ekkor meghallotta a velőtrázó sikoltozást is, amit az idegen leány csapott. Nyilván ezt hallotta meg a sátoron kívül, szkafanderén át is a jófülű tündér.

—Semmi baj, hallod, semmi, igazán, nyugodj meg! - guggolt le hozzá, és átölelte. És a leány úgy látszik az előbb történetek miatt bizalmat szavazott neki, mert nem habozott hozzásimulni.

—Mi történt itt, miért támadt rá ez az állat? - kérdezte aztán a többieket, Düsevíre mutatva.

—Ne sértegesd az állatokat azzal, hogy ezt a gonosz fajzatot állatnak nevezed... - filozofált Hilka.

—Hát azt nem tudom hogy ez az izé itt kicsoda – pillantott a jövevényre Kati – de alighogy belépett ide, Düseví felkiáltott, hogy „Segítség, támadnak az idegenek,

védjük meg magunkat”, azzal nekiugrott ennek a leánynak... de nemigen bántotta, mert akkor jöttetek ti. S gondolom, ti találtátok. Ami igazán meglepő, hogy efféle igazán emberszerű lények éljenek errefelé...

—Szégyeld magadat, hogy megütötted az apádat! - morogta Rúbalra pillantva Düsevi.

—De hiszen nem vagy az apám, még nevelőapám sem, mert kitagadtál!

—Akkor is hálásnak kell lenned, mert felneveltelek!

—A magam módján az is vagyok, de ez a hála semmi esetre sem lehet oly magasfokú, hogy hagyjam, hogy bántsod sőt megöld az ártatlanokat! Ez a lány senkinek nem vétett, sőt, megmentettem az életét, mert már majdnem megfagyott odakint a hidegben! Természetesen a legteljesebb védelmemet élvezzi, s aki bántani akarja, az nyugodtan úgy tekintheti hogy engem bánt, mert éppúgy megteszek mindent a védelme érdekében, mint önmagam védelme érdekében!

Most Duklippa szólalt meg.

—Nem értelek, mit vagy úgy oda érte, kétségtelen tény már így látszatra is hogy valami új faj tagja, aki mint afféle biológiai csodabogár, érdekelheti esetleg a csiszíket, de mit tapogatsz úgy, talán bizony feleségül akarod venni ezt a korcs törpét?! Talán kezded megalapítani a magad „spéci csoportját”, összeszedni belé mindenféle gyanús alakot, ahol mindenki hentereg mindenkivel, s ehhez már meg is talátlad az első tagot, őt?!

—Még nem tudom mit teszek, de bármint döntsek is, ahhoz nem fogom kikérni a te tanácsodat! Különbem meg nem holmi torz törpe, egy helyes kislány, és nekem nagyon tetszik! De egyébként is szerencsétlenül járt, akin illik segíteni.

—Megjegyzem - szólt Huba - hogy Rúbal kétségtelenül ember, sőt, férfi, eképp teljes joggal alapíthat spéci csoportot a mi törvényeink szerint! Ez kizárólag rajta múlik, és ha ilyen szándéka lesz, a legteljesebb helyeslésünkkel fog találkozni!

—Aha, nem irigyled tőle e pompás zsákmányt, hogy nem a ti csoportotokba akar tartozni ez a nemtudommicsoda?! - gúnyolódott Düsevi.

—Szívesen kibővíteném a csoportomat egy ilyesféle lénnyel is, de nem, nem irigykedem. Minek! Ahol egy ilyen van, ott idővel lelünk még számos hasonlót is...

—Egyáltalán, tudod már a nevét legalább ennek a barbár lánykának? - kérdezte Rúbalt Duklippa.

—Nem barbár!

—Hát, a rongyaiból ítélve nagyonis... szóval nem tudod a nevét!

—Még nem, de ezen mindjárt segítünk. - azzal Rúbal nekikezdett, s kisvártatva, némi mutogatás után kiderítette, hogy a leányt úgy hívják hogy „Csili” - legalábbis, ez közelíti meg a legjobban a lány nevét az maguk emberi hangjaira átírva az ő fura füttynyelvét. Ami egészen elképesztette mindegyikőjüket.

—Szerintem is barbár - morogta Düsevi - és tudom hogy senki nem fog rám hallgatni, de igenis azt javaslom, hogy egyszerűen lökjétek ki a sátorból, és hadd fagyjon meg! Ugyanis egy teljesen ismeretlen faj tagja, számos olyan vírusa lehet ami a mi számunkra simán halálos, még akkor is, ha esetleg e lány a maga fogalmai szerint makkegészséges! Minket ugyanis olyan kórokozók is elpusztíthatnak, amik neki ártalmatlanok.

—Az nem zavar téged, hogy itt a spéci csoport tagjai is idegenek? - kérdezte Rúbal.

—De igen, az is zavar. De legalább plusz veszélyt ne vegyünk a nyakunkba!

—Pedig nem lökjük ki, mert Csili az *enyém*! - húzta ki magát Rúbal határozot-

tan. —Megjegyzem, alig van példa arra, hogy egyes fajok vírusai egyáltalán életképesek legyenek más fajokban. Szóval a veszély elhanyagolható.

—Még ha elhinném is ezt, akkor is arra szavazok, hogy lökjük ki.

—Erről nem lesz szavazás, nem kezdünk el gyilkolni!

—Egyetértek veled, Rúbal. Nagyon helyesen beszélsz. - tette hozzá Hilka tündér.

—Én is egyetértek – szolt Csipi – de azért érdekelne, Dűseví miért van ilyen vérengzős kedvében!

—Cseppet sem vagyok vérengzős, de gondolatok csak bele: ez kizárólag valami olyan nép tagja lehet, mely a mély barlangokban él! Ahol nyilván sokkal melegebb van mint idefent. Látnivaló, hogy ez sem bírja a hideget jobban mint mi, még annyira sem, különben nem fagyott volna meg. Úgy értem, különben nem Rúbal kell megmentse a fagyhaláltól. Vagyis, nyilván esze ágában sem volt feljönni ide a felszínre, pláne nem ezekben a hitvány göncökben! Ezt kérem úgy lökték ki ide, kizárták a barlangból, mondható hogy száműzték a népéből! Ez nem valami szerencsétlenül járt kutató, expedíciós, felfedező, nem, mert akkor melegebb ruhái lennének! Ez egy száműzött, akit nyilván valami súlyos bűn miatt taszítottak ki a hidegbe! És én nem akarok bűnözővel együtt lakni. Egyrészt mert mi van ha köztünk is bűnözni kezd és nekem nem hiányzik hogy elnyisálja a torkomat, másrészt ki is derülhet hogy őt pátyolgatjuk, s akkor a népe többi tagja esetleg seregestül tör ránk, s ha sokan vannak, akkor is végezhetnek velünk, ha nekünk jobbak a fegyvereink! Különben is, csak két fénykardunk van, ami veszélyes jószág, de ha ezeknek vannak nyilaik, akkor távolból is levadászhatnak minket. Tehát lökjétek ki! Ez csak jogos önvédelem a részünkről, és nem is vagyunk felelősek iránta, mert nem a mi népünkből való, s mert a saját népe úgys halálra ítélte!

—Kivételesen hajlamos vagyok egyetértetni az elemzéssel – szolt Dűsevíhez Hilka, de cseppet sem barátságosan hanem igazán jéghideg hangon – ám ha száműzött is, akkor is emberiességi cselekedet segítenünk rajta!

—Ez igazán logikátlan szóhasználat a részedről, mert nem ember, azaz nem jogosult holmi „emberiességre”!

—De igen, mert egyrészt *mi* vagyunk emberek, másrészt mert amikor e szót kitalálták, őseink csak az embert ismerték mint értelmes lényt, emiatt származik e faj nevéből e melléknév, de nyilvánvalóan minden értelmes lényre vonatkoztatnunk kell! Különben meg, érvelésed ha helyes is, de nem ám a végkövetkeztetés! Mert úgy is mondhatjuk, hogy ha már a saját népe kilökte maguk közül, illik hogy legalább mi befogadjuk, mert legyünk jobbak, mint amaz másik nép!

—Még a csizik sem fogadnak be *akárkit* maguk közé, erről pedig semmit nem tudunk, azt az egyet kivéve, hogy Rúbal a maga perverz ízlése miatt nyilván szívesen megdugná!

—Pfuj de undorító alak vagy te! - fintorgott a tündér. —Én természetesen úgy értem amit mondtam, hogy mint az számos kalandfilmből is kiderül, de a történelmi események hiteles krónikái is tanúsítják, sok fajnál olyasmi számít bűnnek, ami a mi társadalmunkban cseppet sem, sőt, sokszor nagyonis dicsérendő! Például mi van ha e lányt olyasmi miatt ítélték fagyhalálra, mert mondjuk nem akarta megöngyilkolni magát?!

—Miért kellett volna megöngyilkolnia magát?!

—Például mert meghalt a férje, s náluk esetleg illik, hogy az özvegyasszony a férje holtteste mellett elevenen élgesse magát. - szolt bele a beszélgetésbe Huba. —

Nálunk a Földön volt régen ilyen társadalom. De még nagyon sok más efféle eset is elképzelhető, kár is a fejünket törni rajta – a lényeg, hogy ami egy társadalomban bűnnek számít, nem okvetlenül bűn a másik társadalomban is!

—De akkor is az a helyzet, hogy a maga társadalmának szabályai szerint bűnöző, azokat a szabályokat amik ott törvények, nem tartotta be, mi a garancia arra, hogy nálunk betartja majd a mi törvényeinket?!

—Ha olyasmi miatt ítélték el ami náluk bűn de nálunk nem az, akkor vélhető, hogy a mi szabályaink jobban tetszenek neki, mert eleve azokat követte ha nem is tudott róluk, s mert nálunk kell élnen már és nem a régi környezetében, emiatt itt nálunk nem számít bűnözőnek! - érvelt Hilka.

—Te Hilka, mit vitatkozol ezzel az önző, kegyetlen balfasszal, hiszen nyilvánvaló hogy úgysem az lesz amit ő akar! - szólt Rúbal. —Én megmondtam amit megmondtam, aki egy ujjal is hozzányúl, annak velem gyűlik meg a baja! - és olyan szorosan magához ölelte a nagyfülű leányt, hogy annak szinte ropogtak a csontjai. —Ő az én felfedeztettem, jogom van hozzá, és ezt vegye mindenki tudomásul!

—Hogyne, a te felfedeztetted, azám - gondolta Hilka - ha én nem vagyok, simán széttaposod a terepjáróval!

De mert ő olyan jószívű volt, nem szólt egy szót sem. Bár ez úgyis ki fog derülni, ha majd Pucsakaci levetít mindent... de addigra a lány sorsa rég rendeződik.

—Nem nagyon hinném hogy volna hozzá bármi jogod is – ellenkezett Dűseví – mert ez az izé nem bargani állampolgár, nem is csiszi, nem is tudja azt mondani hogy csiszi, senki és semmi, azaz még csak feleségül sem vehetné ha akarnád!

—Jogom van hozzá a legősibb törvény szerint, amit úgy mondanak, hogy a *vendégbarátság törvénye!* - vigyorgott Rúbal.

—És mi elismerjük e jogot. És ezzel le is zárhatjuk ezt a vitát. - szólt Huba. S mert nem akart még egy tisztességre tanítást az önvédelmi oktatótól, Dűseví inkább nem ellenkezett tovább.

—Ha már úgyis más témára térünk át – szólalt meg Muji – gondolom, konzerveket nem hoztatok?

—Persze hogy nem, még odafelé találtuk meg szegény kislányt. - bólintott Rúbal. —És, szóval, nemigen hinném, hogy én most kimegyek kajáért, ne is haragudjatok! Nem hagyom őt egyedül.

—Nem meri bántani őt Dűseví, ne aggódj. - szólt Huba.

—Előbb is merte...

—De én megvédem. Egyszerűen agyonverem, ha bántja. Megígérem.

—Köszönöm, de látnivaló, hogy csak mellettem érzi biztonságban magát Csili, és ezt a történetek után nem is csodálom! És velem együtt nem mehet vissza, mert nincs szkaftere. De különben is joga van pihenni.

—Hát elég fura azt hallanom, hogy joga volna bármire is – szólalt meg Tulli – elvégre a jogot ki kell érdemelni valamivel... de attól még én sem kívánom hogy kimenjen újra a hidegbe. Mindazonáltal szkafteréről gondoskodhatunk a számára: nekem három szkafterem is van, tudniillik kettő tartalékban, s úgy látom épp jó lenne rá is valamelyik, szóval az egyiket nekiadom. Icipicit ugyan nagyobb nálam, de ennyi táguulása van a szkafternek, bele fog férni.

—És mi lesz azokkal a végtagokkal, amikbe a szárnyaid mennének bele?

A tündi nő vállat vont.

—Majd nem dug be oda semmit, s hogy ne lötyögjenek, összekötjük a hátán. Nem gond.

—Hát mert úgy látom Rúbal barátunknak semmi kedve elszakadnia új kedvesétől – vigyorgott Huba – azt hiszem kénytelenek leszünk mi aktivizálni magunkat! Tulli, add oda a szkafanderedet Csilinek, aztán Rúbal próbálja rábeszélni őt, hogy ebben járjon, ne ezekben a rongyokban... mi meg, mármint én, Kempon és Tulior menjünk és hozzunk haza egy adag konzervet, meg Hilkának valami vegetárius harapnivalót!

—Köszönöm Huba – válaszolta Rúbal – de én most rútul hálátlan leszek veled szemben: azt hiszem nem várunk meg az étkezéssel benneteket!

—Nyugodtan, semmi szükség a szertartásoskodásra, csak hagyjatok nekünk is eleget, mert én bízom benne hogy Mujti finomat készít még ezekből a vacak alapanyagokból is!

—Ifjú barátunk túl optimista. - legyintett a szakács. —Bőségesen visszaértek mire itt bármi ehető elkészül, sőt, háromszor-négyszer is fordulhattok addigra! A pulykasegg nem arról híres hogy hamar főződik meg, ezek ráadásul fagyottak is, s óriási darabok, azaz valami vén pulykák hordták ezeket a hátsójukon amíg éltek... hiába tettem be őket a mikrosütőbe, csak lassan olvadnak, s nem kapcsolhatom nagyobb teljesítményre, mert akkor szétrobbannak! Na menjetek csak, én meg addig kibontok pár kutyakonzervet, hátha találok némelyikben valami ehető darabot is...

—Hé, engem csak ne etess kutyakájával, én inkább megvárom a pulykát! - szólt azonnal Kati.

—De hölgyem, jó ha tudod, hogy a pulykasegg is a kutyáknak van szánva, kutyaboltban árulják...

—Akkor is, arról legalább tudom, hogy madár, meg pulykát különben is ettem már, ugyan csak a combját... de ki tudja, milyen disznóságok lehetnek egy kutya-konzervben?!

—Például nem disznóságok, hanem tehénségek. Mondjuk, bendődarabok. Aminek nagyon örvidenék, mert azokat kiszedném, megmosnám, és finom pacalpörköltet rettyintenék belőle... de kár is ezen törnöd a buksidat, mert én vagyok a szakács, az én dolgom a főzés, te jobb ha nem is tudakolod mit eszel, csak azzal törődj, finom lesz-e... és finom lesz, úgy bizony!

—Azt hiszem igazad van. Pláne, mert a kajánál sokkal jobban érdekel új barát-nőnk... egyszerűen elképesztő, hogy egy olyan bolygón is éljenek emberszerű lények, aminek nincs központi csillaga!

—Nem bolygón, hanem bolygóban. - pontosította Rúbal.

—Mindegy. Szóval engem nagyon érdekel a felfedeztetted, úgy általában ez a nép, és kíváncsi vagyok, hogyan illeszkedik majd be közénk. Hogyan tanulja meg a nyelvünket... mert bár én elég sok idegen nyelvet megtanultam már, ráadásul nem is mindet a hipnopédiás sisakkal, de kétlem hogy képes lennék így füttyögni mint emezek... Szerintem kezdjük is neki a tanításának, kezdjük az ürruhával, sőt, inkább mutatkozzunk be neki, aztán jöhetnek az ételek, evőeszközök...

—Lehet hogy felfordul a mi ételeinktől, mert mérgezőek neki. - mondta gonoszul Duklippa.

—Ennek kevés az esélye. Pláne ha húst adunk neki. Különben se légy ilyen gonosz, rosszmájú, mert ha a férjem el is ment konzervekért, de én magam is leállíthatlak, s nekem sem kell ehhez lézerkard... - utasította rendre a nőt Kati.

—Erőszakos egy néember vagy hallod-e, mindig mindent erőszakkal akarsz megoldani!

—Csak ha nagyon muszáj.

—De szerinted mindig muszáj, s még a szabad véleménynyilvánítás jogát sem tisztelel! Biztos vagyok benne, a saját anyáddal is rém rossz a kapcsolatod!

—Ebben sajnos valóban igazad van. Anyámmal tényleg nagyon rossz a kapcsolatom. Mindössze 120 kbps.

—Hogy micsoda?!

—Bolygónkon ugyanis még nem épült ki minden házba a szélessávú kapcsolat, s így nálunk még csak 120 kilóbit per szekundumos az adatátviteli sebesség. Ez aztán természetesen anyámmal folytatott kapcsolatomra is kihat. Nagyon rossz az adatátviteli sebesség, a hangátvitel például szükségképpen monó...

Erre aztán mindenki elkezdett nevetni, csak Csili nem, aki mit sem értett ebből a humorból. De örvendhetett hogy ezek az ismeretlen lények akik közé került, jókedvűek, mert még ő is megeresztett egy félénk mosolyt.

De nem sokáig mosolygott. Ebben a pillanatban ugyanis az történt, hogy Muji kinyitott valami konzervet. Kutyakonzervet.

Az átható „illat” betöltötte a nagy sátor legkisebb zugát is. Kiti és Lulla látványosan fintorogni kezdett.

—Pfuj, ebből sem eszünk! Mi a gyönyörök, és nem a szenvedés női vagyunk, márpedig az nagy szenvedés, ha egy efféle falat miatt elokádjuk magunkat...

—Nem lehetne-e mondjuk odakint bontogatni ezeket a vackokat? - kérdezte még Kati is.

—Nem, mert pillanatok alatt vághatatlanul keménnyé fagynának. - adta meg a választ Muji.

—De, izé, odabent a barlangban már gondolom megoldható! Hiszen van majdnem nulla fokos része is... beljebb még annál is melegebb...

—Miért is ne, ha vállalja valaki, hogy elcipeli oda az összes konzervet...

—Inkább nem szóltam egy szót sem.

—És vissza is hozza, ami ehető belőle. - folytatta kegyetlenül a szakács.

—Különben mindjárt kiszellőztetjük a sátrat, s nem érzed. - mondta neki Csipi.

—Aha, és erre bejön a kinti nem éppen kellemes hőmérséklet...

—Szellőztetés nélkül sem fogod érezni, hozzászoksz a szaghoz.

—Azt hiszem különben sem jó ötlet a barlangban nyitogatni a konzerveket, mert rögvest seregestül jönnének ránk ezek az izé... denevéremberek vagy mik... - jegyezte meg Duklipa.

—Miről beszélsz? - kérdezte Dorita.

—Jönnének ránk mint dögre a legyek, mennének az orruk után... nézz csak oda! - mutatott Csilire.

Bizony, alig nyitotta ki a legelső kutyakonzervet Muji, a nemrég megmentett leány orrlyukai kissé kitágultak, orrocskája látványosan mozogni kezdett (ezt Rúbal nagyon bájosnak találta) és azonnal a konzerv felé fordult a feje. Majd tétován visszafordult, lassan megérintette Rúbal karját, hogy az figyeljen rá, és félre nem érthetően a konzerv felé kezdett el a másik kezével mutogatni, közben halkán csivített-csiripelt is valamit, amiből ugyan egyetlen szót, azaz csippantást sem értettek, de mégis, valahogyan kérlelőnek tűnt a hangsúlya. Aztán e fura lány szinte szégyenlősen mosolygott, és a hasára mutatott, ami igazán nem volt nagy, de most még amennyire csak lehetett, be is

húzta, hogy még laposabbnak tűnjön.

—Ő hát persze-persze, hogyne, természetesen ehetsz belőle, el tudom képzelni, hogy napok óta semmit nem ehettél, pláne ha netán valóban valami fogoly vagy, azaz voltál... - mondta neki Rúbal. —De valóban az ilyen kajákra buksz? - kérdezte tétován, majd egy hirtelen ötlettel megragadta a leány száját, és kíméletesen ugyan, de igyekezett azt kinyitni-szétfeszíteni. Ő maga is kitátotta a száját, hogy lássa Csili, mit akar tőle. S aztán hogy a leány valóban kinyitotta a száját, mintha csak orvosi vizsgálaton lenne, Rúbal láthatta, hogy sejtése beigazolódtott: frissen szerzett kedvesének a fogai bizony cseppet sem olyanok voltak, mint az övéi! Tényleg inkább hasonlított holmi denevérére, mindenesetre hegyesek, élesek voltak...

—Ez bizony egy ragadozó fogazata, leginkább talán valami rowarevőé! - álmélkodott Rúbal.

—No, csak vigyázz, ki ne szívja a véredet a vámpírfogacskájával! Mert ennek aztán tényleg nagyon hegyes... - nevetett Mujti.

—Ne neved, inkább dobj ide egy kinyitott konzervet, mert én bizony attól tartok, hogy ő nyersen fogja ezeket szeretni...

És Csili valóban szívesen fogyasztotta a konzerveket! Oly mohón esett neki a még nyers vagy majdnem nyers falatoknak, mint aki már napok óta nem evett – ami különben cseppet sem volt lehetetlen... együltő helyében megevett hat konzervet is, különböző fajtájúakat, ilyen is, olyat is, jó étvággal, és nagyon boldognak látszott, csillogó szemekkel meredt Rúbalra, és egyáltalán, úgy tűnt, nemcsak egyszerűen jóllakott, de mintha mennyei csemegéket falatozhatott volna, s a hasát sem győzte dörgölni, jelezve, hogy ez mennyire ízlik neki!

A vége felé kezdett csak fintorogni, amikor a Mujti lábosában főződő étel már illatos fellegeket kezdett eregetni, s mindent betöltött a főző csirkeleves illata. Úgy tűnt, ez már nem nyerte meg a leány ízlését, és bizony álmélkodva nézegette őket, el sem akarta hinni, hogy ezek a roppant lények ilyesmit esznek... Rúbal próbaképpen odaadott a leánynak egy csirkelábat sőt egy pulykasegget is, s ezeket is jó étvággal megette, csak úgy nyersen, de azért az látszott rajta, hogy bár ezt finomnak tartja, ám a kutya- és macskakonzervek csak jobban ízlenek neki még ennél is. A főtt étel viszont egyáltalán nem.

—Hát, úgy tűnik egyrészt a fogazata, másrészt a nyershús-kedvelése alapján, - szólt Kati - hogy a kedvesed, Rúbal, valami rowarevő-féleség! Csak azt nem tudom, miféle rovarokat ehetsz, hogy élhetnek egy bolygó belsejében holmi rovarok...

—A termeszek is meg a hangyák is föld alatt élnek...

—Az igaz. De a föld felett van az, amit megesznek: a növények, meg más rovarok! De itt semmi nincs a felszín felett, amit élőnek mondhatnánk...

—Az nem olyan biztos. A sarkvidéken élnek a jegesmedvék, s azok sem fagynak meg a mínusz sok fokban... s annál sokkal hidegebb itt sem nagyon van.

—De mit ehetne itt valami nagytestű lény, ha ki is bírja a hideget?

—Nem tudom, de lehet hogy időnként például bemegy a barlangokba effélékre vadászni – bökött a fejével a leány felé Rúbal - vagy valami más, lent élő lényekre!

—Ez akkor is kevésbé valószínű, mert ha lennének idefent nagytestű lények, akkor azokat azért észrevették volna a csiszírok.

—Szerintem rendkívül hanyagul kutatták át e bolygót. Nyilván, mert eleve abból az előítéletből indultak ki, hogy Nap nélküli bolygón nem lehet élet. Meg arra is

gondolhattak, ha majd besorol a naprendszerünkbe és felmelegszik, lakhatóvá válik, ráérnek akkor is kikutatni. De különben én nem is fogadom el, hogy Csili rovarévó lenne! Elismerem, kétségkívül húsevő alapvetően, de ujjai közt ott az úszóhártya, emiatt bár nem kétlem hogy rosszabbul úszik mint egy hal, de úgy gondolom, alapvetően mégis inkább vízi élőlényekkel táplálkozhat. Gondolom, akad e bolygó belsejében bőségesen folyadék is, patakot már úgyis találtunk, lehetnek odalent ha nem is földalatti tengerek, de akár nagyobb tavak is...

—Nem – ellenkezett Düsevi – mert akkor a gravitáció miatt minden víz a legmélyebb pontra folyna le!

—És biztos pontosan ez is történik – bólogatott Rúbal – ámde a bolygó közepe táján sokkal melegebb lehet mint idefent, ez teljesen logikus, így minél mélyebbre kerül a víz, annál jobban felmelegszik, nyilván van egy határ ahol már gőzzé válik minden víz ami odakerül, s ekkor gondolom valami kürtőkön, nyílásokon a gőz felfelé áramlik, fentebb a hidegebb régiókban lehűl, lecsapódik, azaz ismét vízzé alakul, s így kezdődik előről a körforgás, s egyben így melegíti a víz e bolygó felszínközeli rétegeit! Mondhatni, ez egy bolygó méretű központi fűtés!

—Hé, tiszteld az idősebbet, maradjunk a kozmikus ementálisajtnál, amit mi tündik találtunk ki... - mosolygott Tulli. S erre megint nevettek.

Most azonban az történt, hogy Csili, a „denevérlány”, ahogy elnevezték, mintha egyre nyugtalanabbá vált volna. És felugrott, és ide-oda járkált a sátorban, mindent megnézegetett, de nem kíváncsian, hanem inkább mintha keresett volna valamit... majd mert úgy látszik nem találta meg amire vágyott, odalépett a bejáráshoz, és úgy ahogyan volt, szinte teljesen pucéran, kiugrott a hidegbe...

Rúbal felkiáltott, és utánaugrott, de még mielőtt kiléphetett volna onnan, Hilka elkapta a karját.

—Megállj! Biztos oka van, hogy kiment!

—De megfagy!

—Szerintem pillanatokon belül visszajön. Különben is: ha meg akar fagyni, joga van hozzá! De megnyugodhatsz: kétlem, hogy ilyen szándékai lennének, szerintem remekül érezte magát itt velünk... legalábbis, miután láthatta, hogy megvéded Düsevitől!

—De minek rohant akkor ki?!

—Gondolkozz már, legyen eszed ha belésszeretted is! Szerintem egyszerűen azért ugrott ki, hogy a szükségét elvégezze! Semmi olyasmit nem talált idebent, ami gyanúsán szaglott volna, amiből azt gondolta volna hogy erre a célra való, s inkább kirohant, mert nem akart idecsinálni! Udvarias lány. Nem hinném, hogy nyerő ötletnek tartaná, ha kirohannál utána, és rátalálnál amikor ott guggol valahol valami bucka mögött... nagyon szégyenkezne! Várd meg inkább, és...

Ebben a pillanatban kinyílt a sátor ajtaja, és visszatért hozzájuk Csili, tényleg kékre-zöldre fagyva, és minden ízében remegve. S azonnal Rúbalhoz ugrott, és a karjaiba bújt, hogy a fiú felmelegítse.

—Azt hiszem – szölt Hilka – nagyonis ideje lesz megtanítanunk őt a szkafander használatára, mert néhány ilyen kirohanás, és elpatkol tüdőgyulladásban!

A tanításnak nem volt semmi akadálya. Most már megbízott Rúbalban a leány, s engedte hogy a fiú ráadja a tündiszkafandert, beállította rajta a fűtést is, és úgy tűnt, Csili hamar megbarátkozott a kapcsolókkal, és egykettőre fel is melegedett az űrruhában. Csak a sisakot nem rakta fel. És nagyon meg is tetszett

neki, mosolygott, élvezte, milyen remek, különleges ruhája van... eközben meg is tanult sok szót is, például azt hogy űrruha, a személyes névmásokat, s egyebeket. Értelmes lánynak látszott.

Közben visszatértek Hubáék is, és hoztak mindenféle élelmiszereket, főleg természetesen Hilkának való vegetárius falatokat. Ilyen ugyan nem sok fajta akadt, de azért úgy tűnt, Pucsakaci elég becsületes ahhoz, hogy ne akarja a tündért éhenhalasztani. Volt némi nyers krumpli, igaz, jéggé fagyva, márpedig tudvalevő, hogy a fagyott krumpli nem igazán finom... volt csicsóka is, vagy két mázsa pucolatlan dió, marharépa, cukorrépa is, félig érett zöldség... szóval csupa olyasmi, ami ehető éppenséggel, de igazán nem mondható luxusélelemnek! —Semmi baj! - legyintett mosolyogva Hilka. —Ez engem mind nem tud izgatni. Én már csak annak élek, hogy értem jöjjenek a tündérek, s ebben egyre biztosabb vagyok, mert Csili az élő bizonyítéka annak, hogy e Kukkoló is bővelkedik mindenféle különlegességben...

—Már nem vagy szomorú? - kérdezte tőle Kati.

—De igen, pedig nem tudom miért... állandóan sírhatnékom van még most is, holott tényleg biztos vagyok benne már, hogy eljutok a tündérekhez! Nem tudom mi ez velem, én is tudom hogy ez nem normális... remélem, Tündérhonban majdcsak elmúlik ez rólam...

Megkóstoltatták Csilivel is a növényi élelmiszereket, de nem nagyon volt kedve hozzájuk; a cukorrépát szívesen elrágcsálta csak úgy nyersen, de látszott rajta, hogy inkább a húsokat kedveli. Persze azokat is nyersen. De ez is elképesztette hőseinket, mert a cukorrépa aztán minden, csak nem olyasmi, ami finom lenne nyers fogyasztásra...

S hirtelen megszólalt Rúbal.

—Én holnap expedícióra indulok a bolygó mélyére! Lehetőleg természetesen Csilivel együtt, ha ugyan hajlandó lesz velem tartani.

—Megőrültél?! - ámult el Dűsevi.

—Nem muszáj senkinek sem velem tartania. De én megyek. Kalandot keresni, izgalmat találni jöttem a Kukkolóba is, bolond leszek lemondani róla, amikor ennyire izgalmas eseményre, a kaland ily pompás lehetőségére álmomban sem mertem számítani! És ezt most kell megtennem, most, minél előbb, holnapig is csak amiatt várok, mert álmos vagyok, meg mert Csili nálam is kimerültebb lehet, látszik rajta hogy a szeme is majd' leragad... kíméletlenség volna tőlem, megfosztani őt a pihenéstől. De holnap indulok, mert ne feledjétek: pontosan két hetünk van itt „kalandkodni”, huncutkodni, randalírozni, azaz bármire – két hét múlva ugyanis Pucsakaci megtud mindent, de ha ő megtudja, a csizik is megtudják, és ne legyek férfi, ha nem az lesz, hogy seregestül özönlenek ide, hogy e talaj alatti barlanglakó népet felderítsék, kikutassák, civilizálják... és akkor nekünk kuss, hogy nyersen szóljak, nemcsak nem mehetünk le a mélybe, de még innen a felszínről is rekordsebesen viasszállítanak bennünket a Barganra vagy más-hova! Én pedig látni akarok odalent mindent a saját szememmel, mert kíváncsi vagyok!

—Nem mehetsz oda le – vágta rá Duklipa – mert a rádióhullámok nem képesek áthatolni a kőzetben! Azt gondolom megbocsátja Pucsakaci, ha rövid időre bemegyünk a barlangba ürítkezni, vagy esetleg friss vízért a barlangi patakhoz, s ezt nem látja, de nem amiatt csinálta a Kukkolót, hogy bemenj oda, s ne tudjon semmit felőled! Az nem műsor! Ha bemész oda, biztos hogy kirúg!

—De asszony, minek figyelmeztetted, hát hadd rúgja őt ki Pucsakaci! - csóválta a fejét Düsevi.

—Könnyen lehet hogy kirúg – bólogatott mosolyogva Rúbal – de én azt sem bánom! Gondolkozzatok már: ezt a bolygót senki nem nyeri meg már úgysem, mert egyrészt lakott, másrészt úgyis a csisziké lesz... de ha oda lemegyek, megkapom nyeres nélkül is amit kerestem: a remek szórakozást, kalandot, izgalmat... én tehát *megyek*, és úgysem tudtok lebeszélni róla! Hiábavaló igyekezet lenne, tehát meg se próbálja senki!

—Én nem próbálom meg – szólta Huba – sőt megyek magam is, a spéci csoport minden tagjával! Remélem találunk néhány efféle lényt, aki szívesen áll be egy-egy spéci csoportba, persze elsősorban a mienkébe...

—Ilyen lesz biztos bőséges mennyiségben – válaszolta Hilka – mert ha ezek értelmes lények – amiben nehezen kételkedhetnénk – akkor társadalomban kell éljenek, márpedig mindig minden társadalom azzal jár, hogy benne a lények jogai korlátozva vannak bizonyos szempontok szerint. Plusz emellé még lehet hogy a társadalom jelentős mértékben igazságtalan egyesekkel szemben, s ezen okok miatt mindig minden társadalomban akadnak olyanok, akik kikíváncsoznak onnan, és szívesen vállalják a kockázatát annak, hogy a társadalmukat elhagyva szerencsét próbáljanak egy másik, más szabályok által irányított társadalomban, remélve, hogy az jobban megfelel nekik. Ez még a csiszik társadalmára is igaz: bár ott nem sok az elkíváncsozók száma, de el tudom képzelni, ha egyszer lehetőség nyílna elköltözni Csiszíföldről a tündérek közé ahova én is vágyódom, akkor lehet ám, hogy százezerszám dezertálnának a legislegszelídebb emberek a csiszik közül a tündérek közé... Na szóval, én emiatt azt hiszem lesz bőséges mennyiségben e denevérfülűek közt is, aki szívesen elmegy a spécik közé. De hadd kérdezzem meg, miként óhajtod megmondani nekik, hogy befogadod valamelyiküket?

—Mi sem egyszerűbb annál – ez valami nagyjából középkori társadalomnak néz ki, abból kiindulva milyen primitív ennek a kislánynak a ruházata, márpedig ha középkori, akkor teli kell legyen erőszakkal, igazságtalansággal... azaz, reménykedem benne, hogy például épp idejében érek egy vesztőhelyre, s megmentem a kivégezni szándékozottat! Az sem érdekel ha veszélyes bűnöző, feltételezem hogy nálunk nem fog bűnözni, mert a maga fogalmai szerint körünkben annyira jól él, hogy az a csoda lesz neki.

—Hát persze, egy-két lényt szerezhetsz így, de nagy tömegeket?!

—Nem is kellene nekem most nagy tömegek. Egy lénnel már boldog leszek, pláne ha nő – nem is titkolom, ez utóbbi szempont férfiúi önzésem miatt van előtérbe helyezve – ha kettőt szerzek már nagyon meg leszek magunkkal elégedve, ötnél többet meg nem is akarok. Aztán majd hazaviszem őket, bemutatom a bolygónkon, és majd jönnek ide más csoportok is, „denevérlányokat” szerezni, megfejtik a nyelvüket is, meg nem is érdekel hogyan lesz, ez már az ő dolguk, de e nép felfedezése akkor is az én érdemem lesz! Mármint a spécik számára való felfedezésük. Ez a lényeg nekem, nem más.

—Undorító vagy. Kizárólag a kéjvágy motivál téged. - fintorgott Duklippa.

—Nem, hanem számos feladatkör lehet, amit egy efféle lény kifejezetten szívesen lát el, úgy értem örvend ha kizárólag azok a munkák az ő elvégzendő dolgai, más feladatokat viszont nem kell végeznie, miközben épp az általa kedvelt feladatokat csoportunk többi tagja esetleg nem nagyon szívesen végzi csak! Például el tudom

képzelni, hogy egy efféle lény imád pancsikálni, állandóan vízben tocsogni, hiszen erre kiválóan alkalmas az úszóhártyái miatt. Gondolom, az is igaz lehet, hogy jobban lát a sötétben mint a macska, pláne ha olyan magas hangokat is ki tud adni, amiket mi nem is hallunk, és szonárral is tájékozódik, mint az igazi denevérek, amiben majdnem biztos vagyok, hiszen valamire csak kell szolgálnak a nagy fülei... emiatt népünknel ők lehetnének a barlangkutatók! De akármi más feladatkörre is jók lehetnek, kár is törni rajta a fejünket, hogy mire, majd ha megismerik a társadalmunkat, eldöntik! Lényeg az, hogy minél változatosabb, sokfajúbb a közösségünk, annál jobb nekünk, mi ebben hiszünk, mert annál több különleges képesség összpontosul népünkben! Bolygónkon az értelmes fajok voltaképp egymás szimbionták, kiegészítői!

—Remekül érvelsz, de akkor is az a véleményem, hogy csak ocsmány kéjvágyadat óhajtod palástolni!

—Ragaszkodol hozzá, hogy ismét móresre tanítsalak? - kérdezte tőle kedves mosollyal a férfi. Erre Duklippa mogorván elhallgatott. Huba pedig ezt kérdezte, de nem tőle hanem Hilkától:

—Jössz te is velünk, Hilka?

—Megyek. - bölintott habozás nélkül a tündérlány.

—Pedig ez veszélyes lehet neked, s ha meghalsz, nem jönnek a híres tündéreid egy hulláért el! - gúnyolódott Duklippa.

—Persze hogy veszélyes ez, de *nekem* talán nem annyira, mint másoknak. Hiszen nagyon jól bírom a hideget és a meleget amióta tündér vagyok. Én magam is jól látok a sötétben, bár lehet hogy nem annyira mint e barlanglakók, és emellett a fényruhámat ha bekapcsolom, még világíthatok is. Persze ettől még valóban veszélyes ez nekem is, mert ha belém szúrnak egy kést, vagy ha rám omlik pár mázsa szikla, meghalok. De megyek, mert attól félek ha csak itt kuksolnék a felszínen, nos, *akkor* nem jönnének értem a tündérek! Az előző Kukkolókban is azok tűntek el, azaz azokért jöttek el a tündérek, akik aktívan igyekeztek jót cselekedni, kivették a részüket az eseményekből... lehet, hogy engem is figyelnek titokban, méltó vagyok-e közéjük jutni... és lehet hogy odalent a mélyben számos jócselekedetre nyílik lehetőségem!

—És te, Muji, velünk tartasz-e? - kérdezte Huba.

—Hát izé... a csuda tudja... de azt hiszem ha veszélyes is, nem hagyhatok ki ilyen izgalmas lehetőséget! Két hét múlva valóban nem tehetünk itt semmit, mert seregestül özönlik el e helyet a csiszík, ebben igaza van Rúbálnak... és hát a fene ott egye meg, nem amiatt jelentkeztem a Kukkolóba, hogy megijedjek a kihívásoktól!

—De gondolom a hedón lányok maradnak. - nézett Düseví a kényeskedő nőkre.

Kiti megrázta a fejét.

—Nem, én ugyanis megyek, de gondolom a barátnőm is.

—Úgy van. - mondta Lulla is.

—Megörültetek?! Ez kényelmetlen lesz, veszélyes...

—Á, nem hiszem hogy veszélyes volna. Még ha megszúr is minket valaki, ha akár egy lándzsát döfnek is belénk, élünk addig, hogy visszatérjünk a karkötőnkbe, és akkor már nincs rajtunk sebesülés, hiszen energia vagyunk... Csak akkor halunk meg, ha az agyunkat roncsolják szét egy pillanat alatt, de ennek kicsi az esélye. Abban persze igazad van, hogy kényelmetlen lehet, de megmondom én őszintén, *itt* is épp elég kényelmetlen: unalmas ebben a szűk sátorban, s látva az

élelmiszereket, hát szóval okádék az, amit ennünk kéne! Odalent legalább látunk valami érdekeset, azaz nem unatkozunk majd!

—Nem hiszek a fülemnek! Ezt nem hittem volna!

—Ez csak azt bizonyítja, hogy alaposan félreismertél bennünket.

—És hol akartok bemenni ezekhez, átkeltek talán a sebes sodrású folyón? - kérdezte Düsevi.

—Végülis ez cseppet sem lehetetlen – felelte Rúbal – ám én messze egyszerűbbnek tartom, ha megpróbálom megértetni magamat vele, s rávenni, vezessen el oda, ahol a felszínre hozták őt gyilkosai!

—Ej de jól adod, mi az hogy gyilkosoknak aposztrofálsz azokat, hogy is lehetnének gyilkosok, amikor ez a csáposfülű lény szemmel láthatóan él még most is!

—Él, de nem rajtuk múltott hogy él, mert ők halálra szánták.

—De akkor sem halt meg.

Rúbal vállat vont.

—Ez süket filozófiai vita, ami merőben hidegen hagy. Különben is aludni akarok, mert holnap friss, kipihent akarok lenni.

—Nincs tartalék ágyunk a pipid számára – vigyorgott Düsevi – s mert gondolom mint igazi lovag, őt akarod az ágyra tenni, emiatt kénytelen leszel a földön aludni!

—Ez igazán nem gond. Felveszem az úrruhát, az belül jó puha, és teljesen mindegy neki, hogy a földön fekszem-e benne, jégsziklákon vagy pehelypaplanos ágyon.

Rúbal ezt biztos komolyan gondolta, ám a dologból mégsem lett semmi. Mert Csili lefeküdt ugyan az ágyra, még át is öltözött a lefekvéshez pizsamába, amit Hilkától kapott, bár nevetségesen nagy volt a számára, de amikor meglátta hogy Rúbal a szkafanderéért nyúl hogy felvegye, azonnal leugrott a fekhelyről, s maga is a szkafanderéért nyúlt, hogy ő is felvegye azt. És Rúbal semmiképp sem tudta megértetni vele, hogy nem akar elmenni! Végül aztán vállat vont.

—Rendben, nem számít! Hátha elférünk azon az ágyon kettesben is! Legfeljebb vigyázok, hogy le ne guruljunk onnan! - azzal most ő feküdt az ágyra, s intett Csilinek. S a leány habozás nélkül leheveredett mellé, az oldalára fordulva, és befészkelte magát Rúbal karjai közé.

Ezt látva megszólalt Duklippa:

—Ebből még nagy bajaid lesznek, azt hiszem!

—Ugyan mi!

—Hát, ha megismerkedel egy csinos embernővel, akit feleségül óhajtanál venni, akkor ez a Csili rendkívül féltékeny lesz, mert amint látom teljesen rádstartolt! Nem hinném hogy tévedek azt állítva, ő már lényegében a feleségednek tartja magát, vagy legalábbis az a célja, hogy az legyen!

Erre Rúbal, már félálomban, csak ezt morogta:

—Hát nincs igaza, hogy ezt akarja? Sok sikert kívánok neki!

S erre megszólalt Hilka:

—Azt hiszem, nem lesz nehéz dolga Csilinek...

* * *

Másnap reggel – a „reggel”-szónak természetesen kizárólag az órák jelzése szerint volt értelme, nem csillagászatilag – reggel tehát alig nyitotta ki a szemét Rúbal, máris Csilire nézett, felkeltheti-e – de látta, hogy a leány ébren van, mert nyitva a

szeme. Ezért aztán így szólt hozzá:

—Vedd fel a ruhádat kedves Csili, mert nagy út vár ránk!

—Csili ruha. Igen! - felelte mosolyogva a leány, s engedelmesen bebújt a szkafanderbe. Rúbal is felöltözött. Mindenki más is. Még Düsevi és Duklippa is, bár azt mondták nem mennek ők messzire, a bolygó belsejébe, de kíváncsiak, a többiek hogyan és milyen irányba indulnak el.

Rúbal azzal kezdte, hogy amikor kiléptek a sátorból, abba az irányba mutogatott, ahonnan Csilit hozták a terepjáróval, s még beszélt is hozzá, mondva, hogy vezesse el őket oda, ahonnan kilépett a leány a felszínre. Tudta, hogy a szavakat nem érti, de remélte, talán felfog valamit a hangszólyból. Ám a leány nem értette, bár arcán látszott a mély döbbenet, és csodálkozva nyúlt a halántékához, mert oda voltak beszerelve a sisakon belülré a kis hangszórók, amik Rúbal hangját közvetítették most felé. Ámult, miként juthat el hozzá a fiú hangja a zárt sisakon keresztül, s hozzá egyszerre két irányból...

De nem értette, mit vár tőle a fiú. Erre Rúbal legyintett, s azt mondta semmi baj, majd csatárláncba állnak, fogják egymás kezét, s úgy kelnek át a barlangi patakon... - azzal befelé indult a barlangba. A többiek követték. Egyelőre még Csili is...

Valójában jódarabig hajlandó volt beljebb menni velük, bár egyre lassúbb léptekkel, és mind nagyobb gyanakvással szemlélgette őket. Végül megragadta Rúbal kezét, megszorította hevesen, szinte már-már fájdalmasan, de annyira, hogy Rúbal tényleg fel is szisszent, s ez nem kis teljesítmény volt ettől a vékonyka leánytól, mert Rúbal erős legény volt, vaskos marokkal, ami nem fáj könnyen, s még a vastag ürkesztyű is védte a kezét... de Csili most aztán minden erejét beleadhatta a szorításba, sőt, úgy megrángatta Rúbalt, hogy a fiú szinte hanyattesett. És elkezdte minden erejével visszafelé húzni, s közben kétségbeesetten fütttyögött neki valamit, amiből azonban Rúbal egyetlen árva szót sem értett.

—Hé, hé, mit akarsz, nem értelek... - tiltakozott Rúbal, bár annyit bizony határozottan megértett szavak nélkül is, hogy újdonsült kedvese nem óhajt a mélybe menni, s azt sem akarja, hogy ő Rúbal menjen le oda. Ez különben nemcsak szavak de rángatás nélkül is világos volt, mindenki láthatta, elég volt ehhez ránézni a lány arcára, mert azon heves rémületet láttak.

Most végre a leányban is tudatosodhatott, hogy Rúbal bizony nem érti az ő füttynyelvét, de hát nem tudott még jól az emberek nyelvén, emiatt csak ennyi tellett tőle:

—Nem, nem, nem! Csili nem! Nem! Rúbal nem, nem! - és olyan hevesen rázta a fejét, hogy az szinte lerepült a nyakáról. Fejmozgatása különösen látványos volt, mert a sisakba a homlokrész közepébe volt beleépítve a reflektor, s így most vad fénypászmák villogtak a barlangban, és ezeket sziporkázva tükrözték vissza a kristályok.

Igenám, de Rúbal nagyon makacs volt! Lefejtette magáról Csili kezét, s így szólt:

—Csili nem. Rúbal igen. - azzal búcsút intett a leánynak, és megindult tovább, előre.

Abban a pillanatban olyan sikoly harsant fel a sisakrádióban, hogy szabályosan vibrálni kezdett tőle minden idegszála, kicsin múltott hogy meg nem süketült, mert e sikoly jelentős része annyira magas frekvencián érkezett hozzá. Önkéntelenül is lecsavarta a hangerőszabályzót, majdnem a nullpontig, de még

mindig fájdalmasan rezonált a dobhártyája. S most előreszaladt Csili, térdre hullt előtte, átölelte a lábát, és ő nem mozdulhatott, legfeljebb úgy, ha felrúgja a leányt – bár ez se nagyon sikerülhetett neki, mert mozdulni se tudott.

—Nem, nem, nem, Rúbal nem! Nem! - kiabálta Csili, és rázta a fejét, szorította Rúbal térdét, de az arcát nem látta a fiú, és csak némi idővel később jött rá, bizonyára amiatt nem, mert Csili szkafanderjének üvege homályos, párás, aminek egyetlen oka az lehet, hogy hullik a leány könnye. Ugyan a szkafander fel volt szerelve automatikus párátlanító berendezéssel, s az biztos működött is, de nem volt képes olyan gyorsasággal eltávolítani a párát, ahogyan most kellett volna. Nem zokogáselhárítónak tervezték a mérnökök.

—Na most aztán mi lesz, jössz vagy maradsz? Mert most elválík, ki parancsol nálatok, de egy életre eldől! - nevetett Düsevi Rúbalon.

—Hülyeségeket beszélsz, hiszen te eleve nem is akarsz velünk tartani...

—De úgy látom, te sem jöhetsz!

—Hát ez azért nem biztos. Mindenekelőtt, gondoljunk csak bele, valami oka biztos van ennek a nagy ellenkezésnek, elvégre ez a leány nyilván jobban ismeri a mélyebb szinteket mint mi, hiszen ő élt ott, és nem mi! Ha ennyire nem akarja hogy lemenjünk oda, annak oka van. Feltételezem, jogosan félt engem valamitől.

—Tehát berezeltél.

—Nem, csak óvatos vagyok. Különben meg egyetlen szóval sem mondtam, hogy nem megyek le... de, lehet hogy Csili tudja, hova vezet ez a barlang, s épp itt ólálkodik reánk valami veszély. Lehet, hogy másutt már nem tartaná veszélyesnek a behatolást. Azaz, szerintem akkor cselekszünk a legokosabban, ha visszafordulunk, és igenis megkeressük azt a helyet, ahol kilökték őt a felszínre!

—De ott lehetnek a népéből bőven.

—Nagyon helyes, hiszen pont az a célunk, hogy többükkel is találkozzunk... szóval, én indulok vissza! - azzal lehajolt, és így szólt a lányhoz.

—Jól van! Csili nem, Rúbal nem.

Erre Csili azonnal megvidámodott, felpattant, és szinte futva indult kifelé, szinte szökellve, ugrándozva, és rángatta Rúbalt, hogy jöjjön már a fiú gyorsabban... nagyon szeretett volna, úgy tűnik, mielőbb kijutni a barlangból!

A többiek követték őket, bár némileg lassabban.

—Mi az Huba, te is betojtál? - kérdezte Düsevi szemtelenül a spéci csoport vezetőjét.

—Nem éppen! Én mindenféleképp le fogok menni oda, de miért is ne tegyünk egy próbát a másik úttal, ha a kis hölgy úgy akarja... az biztos, hogy ő csak tudja, veszélyes-e errefelé... - és kezét óvatosan a fénykard markolatára csúsztatta. De semmi nem támadta meg őket.

—A „kis hölgy”, ahogy te nevezted, először is nem óhajtja majd megmutatni az utat oda, ahova Rúbal el akar menni, az előbb sem tudta magát Rúbal megértetni vele, nem tudom, most hogy képzeled?! Másrészt nem érdemli meg az afféle udvarias titulusokat, hogy „kis hölgy”, mert teljesen szemérmetlenül rástartolt Rúbalra, aki pedig nem is fajtájabeli, azaz, ez a nő vagy kurva, vagy legjobb esetben is egy gátlástalan hozományvadász hogy úgy mondjam, aki jó partit sejt a fiúban!

—Egyszerűen ő az egyetlen ebben a vadonatúj világban, aki mellett biztonságban érzi magát. A viselkedése ezt figyelembe véve teljesen normális. - védte Csilit Hilka. —Hiszen tudja, hogy nélkülünk itt igen hamar meghalna... Még szép, hogy kullancsként tapad Rúbalra! Még szép, hogy félti, hiszen ha Rúbalnak vége, nagy

valószínűséggel őneki is vége, erre nem nehéz rájönnie... de arra én is kíváncsi vagyok, miként akarja meglegelni a kilőkés helyét Rúbal...

—Mindenekelőtt szálljunk be a terepjáróba! - javasolta a fiú.

Úgy tettek. A volánhoz maga Rúbal ült. Ezt látva Hilka azonnal bekapcsolta a biztonsági övet, s hozzá jó szorosra húzva...

Ezt észrevéve Rúbal elvigyorodott.

—Most nem fogok rohanni, ne aggódj!

—Neked több okod van aggódni. Feltételezem ugyanis, hogy én a tündér lényegesen többet kibírok, mint te, az ember...

Hanem Rúbal igazat mondott, mert valóban nem rohant. De annyira nem, hogy szinte lépésben cammogva vezetett.

—Azt hiszem, téged küldelek majd a Halálért... - humorizált Duklippa.

—Kérdeznétek inkább, mit csinálok. - morogta Rúbal.

—Na mit?

—Követem a láncalpaink nyomát. Pontosan ugyanoda óhajtok visszatérni, ahol Csilit találtuk. Onnan meg majd az ő lépteinek a nyomát követem.

—A terved jellegzetesen olyasmi, ami az otthoni viszonyok emléke alapján született. - mondta azonnal Huba. —Mert a láncaltapok nyomát követheted, a terepjárónk nehéz, tisztességesen felszántotta a jégfelszínt. Ám Csili nyomait nemigen fogod meglátni, legfeljebb néha, kivételes helyeken. Itt ugyanis ebben a hatalmas hidegben minden csontkeménnyé van fagyva. Még hó sincs, mert ez nem igazán olyan hely, hogy sok hó essen, de ami van, az is csontkemény, s ennek a könnyű leánynak a nyomai nemigen bolygatják azt fel! De próbálkozz csak, mert hátha!

Hát Rúbal ezt tette, próbálkozott, mert jobbat nem tudott. És azt még valóban könnyen meg is találta, hogy hol lelt Csilire... azaz nem ő, de Hilka... hanem innentől kezdve bizony csak egy mintegy tíz méteres sávot talált, ami annak volt a nyoma, amikor a lány már összeesett és kúszva próbált továbbhaladni... ezt látta még, de onnantól kezdve bizony semmi nyomot nem lelt!

A leányt hiába kérdezgette, az csak a fejét rázta elkeseredetten, és csivített-fütyögött Rúbalnak, és iszonyatosan rémült volt az arca. Még térdre is esett előtte rimánkodva, s nem is egyszer de újra és újra, és Rúbal nem bírta sehogyan sem megnyugtatni.

—Ez a szerencsétlen azt hiszi, vissza akarod küldeni a népéhez! - mondta végül Hilka.

—De ez eszem ágában sincs!

—Az lehet, sőt biztos, tudom hogy nem akarod visszaküldeni, de csak én tudom, és ő nem...

—Így semmire se megyünk. - ragadta magához a kezdeményezést végül Huba. —Javaslom, induljunk meg abba az irányba, amerre a kúszásnyomok mutatnak! Aztán hátha lesz valami!

Elindultak. És nem is mentek csak valami két percet, a férfi máris megszólalt:

—Ott előttünk valami hegyféleség van. Lefogadom, hogy abból nyílik a bejárat! Vagy kijárat. Mindenesetre valami járat, ami...

De nem fejezhette be. Mert ekkor Hilka kiáltott fel:

—Ott van valami! Vagy valaki! - azzal megindult rohanvást előre, s biztos ami biztos, a fényruháját is bekapcsolta, egyrészt hogy ő maga jobban lásson,

másrészt s még inkább, hogy a többiek is lássák, merre megy. Amint ezt megtette, azonnal felharsant mindenki fülében Csili dobhártyaszaggató, ultrahang-közel magasságú sikoltozása, ami tényleg majdnem sükké tette őket, különösen Kempon, a kucsáj férfi szenvedett ettől nagyon... nem is bírta elviselni, egyetlen mozdulattal teljesen kikapcsolta a sisakrádiót. Ami fontos, azt majd látja, úgy döntött!

Rúbal hiába bámészkodott előre, Hilkán kívül mit sem látott, így Csilit próbálta nyugtatgatni, de hamar rájött, a leány most nem fél, nem ijedt, hanem épp ellenkezőleg, álmélkodva, szájtátva bámulja Hilkát, szinte mint akinek az álla is leesett a csodálkozástól, - majd térdreesett, aznap már sokadszor, de ezúttal nem Rúbal előtt, hanem könyörögve tárta a karjait Hilka felé, akinek persze csak a hátát láthatta, azaz azt sem a fényruha miatt, - illetve, amennyire Rúbal látta, ez Csili részéről nem a könyörgés, inkább a vallásos áhitat reakciója volt...

Rúbal mindenesetre meggyőződhetett már róla, hogy egy tündér érzékszervei nem akármilyenek, végülis Csili is emiatt lett felfedezve... így aztán nekiiramodott, otthagya Csilit a végtelen jégmezőn, gondolván, semmi baja nem lesz itt a leánynak, s igyekezett beérni Hilkát, mert ki tudja, mit talált megint a tündér! S íme, be is érte, épp akkor, amikor Hilka lehajolt egy hóban fekvő kis test mellé. A test közvetlenül a sziklafal mellett feküdt. Rúbal alig vetett rá egy pillantást, máris megállapította róla, hogy ez is egy leány, szintén a denevérfülűek népéből, valószínűleg szintén fiatal, az biztos hogy semmi esetre sem csúnyább mint Csili... de jobban nem vehette szemügyre, mert ekkor kiderült, hogy ha ő fut, Csili sem marad ám nyugton, követi őt... persze, a leánynak kisebbek voltak a lábai, de nem sokkal maradt le. S most odaért, és ráborult a fagyott leánytestre, és kétségbeesetten kezdett el zokogni a maga ultrahangmagasságú sikolyaival, amivel szinte az örületbe tudta kergetni őket, hiába halkították le a sisakrádiókat. Már annyira lehalkították, hogy alig értették egymást, de Csili sikolyai így is iszonyatosan idegborzolóak voltak, nem is a hangerő, hanem a hangmagasság miatt.

—Csili ismeri ezt a leányt. Azaz ismerte, hiszen...

—Nem. Nem halt meg. Még él. - vágott közbe Hilka, azzal felnyitotta a szkafanderét...

—Megőrültél! Megfagysz! - kiáltotta elszörnyedve Dorita.

—Dehogy. Nekem nem árt ez a hideg. Hiszen azért vagyok tündér. Csak sisakrádió nélkül nem hallak majd titeket. - és igyekezett gyorsan kibújni a ruhából.

—Ha él még, vihetjük a terepjáróba is. - javasolta Csipi.

—Persze hogy odavisszük, de most minden másodperc számít. Igaza van Hilkának. - felelte Kati.

Gyorsan bepakolták a leányhoz mértén képtelenül nagy úröltözékbe a kis testet, maximálisra csavarták a fűtésszabályzót, és már vitték is a terepjáróhoz, a cipelést Rúbal és Huba végezte. Ezt nem is állta meg rosszmájúskodás nélkül Dűsevi:

—Milyen nagy egyetértésben viszitek, de bezzeg összeverekedtek majd, melyikteké lesz!

—Természetesen Hubáé lesz ez az új szerzemény, mert Rúbalnak van már denevérnője. - locsogta Duklippa.

—Ez nem is olyan biztos, mert ha nem lesz az új nő is Rúbalé, akkor hogyan

beszélget majd vele ez a Csili, holott láthatóan a barátnője, és nyilván nem akar elszakadni tőle...

Huba és Rúbal arra se méltatták őket, hogy válaszoljanak a piszkálódásokra. Ehelyett berakták az „új szerzeményt” a terepjáróba, majd kinyitották a szkafandert, és igyekeztek életre masszírozni. Ám a legteljesebb eredmény nélkül, holott Hilka állította, hogy látja a hőképén, hogy van még benne élet!

—Ver a szíve is, csak gyengén, azért nem érzitek! Bár igaz, nagyon lassan ver, és egyre gyengébben... - és elsírta magát. —Nem akarom hogy meghaljon! Ó, bárcsak tudnék varázsolni, mint az igazi tündérek!

Igyekezetüket látva Csili is egyre körülöttük sürgölődött, láthatóan iszonyatos aggodalommal az arcán, és egyre csak füttyögött hozzá, az egyik hangsort annyit ismételve, hogy már-már az emberek is megértették; - amennyire megítélhették, az ő hangjaikra átírva valószínűleg a „Jíkokünó” - szó felelt meg a leginkább neki, sőt, a folytatásával együtt így hangzott: „Jíkokünó Kányi”. Kati azt mondta, ez valószínűleg a fagyott leány neve lesz, s később kiderült, hogy jól okoskodott.

Csili valóban jó barátnője lehetett ennek az új leánynak, mert izgalmaiban szinte darabokra tördelte sokizületes, hosszú ujjacskáit, annyira csavargatta őket. Végül azonban, amikor már a tündér is sírva fakadt, abbahagyta a mocorgást, ugrándozást, és végignézett az emberek arcán, kutatóan, okos tekintettel. Amit látott, meggyőzhette arról, hogy új barátai úgy látszik nem tehetnek semmit barátnőjéért. Erre elképesztő változás állt be a viselkedésében. Eddig barátnője mellett guggolt, ám most felállt, s kihúzta magát amennyire csak tudta, s rikkantott egy nagyot, fülsértőt, s mert most nem szkafanderben voltak, ezt nem lehetett tompítani holmi hangerőszabályzó csavargatásával... majd parancsolóan intett a kezével, széleset legyintve vízszintesen.

—Csili igen. Igen! - kiáltotta. Azzal lehajolt barátnőjéhez, néhányszor összeillesztette a két tenyerét, egy pillanatra a szemét is behúnyta... - majd amikor két tenyerét eltávolította újra egymástól, azok közt kékes villódzás keletkezett, mintha valami magasfeszültségű vezeték közelében szikráznának az elektronok...

S most két tenyere közé fogta a leány fejét, a halántékánál... egy másodpercig nem történt semmi... majd a leány teste hirtelen megrándult, s legalább harminc centit ugrott hirtelen a levegőbe. A szeme is kinyílt egy pillanatra, majd visszacsukódott ugyan, de legalább elkezdett már lélegezni.

Csili kimerülten hanyatlott hátra. Arca halottsápadt volt.

—Basszus, én mindjárt összeccsinálom magamat! - tört ki Düsevi. —Hiszen ez a micsoda – bőkött ujjával Csili felé – ez életveszélyes szörnyeteg! Hiszen ez nagyobb elektromos sokkolásra képes a kezével, mint egy elektromos angolna!

—Gondolom – szölt Hilka tünődve – az úszóhártyáik nem véletlenül vannak: őseik biztos a földalatti tavakban úszkálva vadásztak halakra, s ahhoz jól jöhetett az elektromos bénítás képessége!

—De miért nem alkalmazta ellenem, amikor a terepjáróban hadakozott velünk, mert megijedt? - kérdezte Rúbal.

—Gondolom, épp mert nagyon meg volt ijedve. S biztos eszébe sem jutott, hogy ilyen nagy lények ellen hatékony lehet ez a védekezés. Lehet, hogy már nem is nagyon megy nekik ez a képesség, látod, Csili is mennyire kimerült...

—Igen, de igazi hőstettet hajtott végre, megmentette a barátnőjét! - és Rúbal átölelte a leányt. Csili a vállára hajtotta a fejét, és keservesen felzokogott.

—Mitől sír most? - kérdezte a fiú.

—Nem tudom - válaszolta Duklippa - de oda ne jöjjön a közelembe, mert ez tényleg életveszélyes fajzat! Egy ilyen áramütéssel simán kicsinálhat akárkit is! - majd gonoszkodva hozzátette:

—Nem ajánlom, Rúbal, hogy megdugd a kiskedvencedet, mert ha nagyon belefeledkezik az élvezetbe, önkéntelenül is, önkívületében hogy úgy mondjam, agyoncsaphat téged, merő élvezetből! Mármint, úgy értem árammal csaphat agyon! Szinte szikrázik majd a szemed is az élvezettől, haha!

—Te biztos nagyon tudod, hiszen sokakkal élvezkedtél már.

—Mi?! Kurvasággal vádolsz, te piszok?! - csattant fel azonnal Duklippa. —Mert vedd tudomásul, én tisztességes nő vagyok, én még sosem élveztem azt az ocsmányságot, azt csak a kurvák élvezik!

—Ha nem akarsz sértegetést hallani, akkor ne tégy rosszmájú megjegyzéseket. Különbözik meg amit most előadtál a szex élvezéséről, szálnalmas. Csak végtelen primitívségedet, mondhatni prüdségedet bizonyítod vele. De nem is foglalkozom én veled, van jobb dolgom is... - azzal átölelte a még mindig hüppögő Csilit. Eszé ágában sem volt félnie tőle.

De nem sokáig ölelgethette. Csili ugyanis egyre halkabban zokogott, ám „elhalkulása” cseppet sem annak volt köszönhető, hogy ismeretlen okból fel-támadt bánata megszűnt volna - egyszerűen mintha halálos kimerültség taglózta volna le, egyre sápadtabb lett, végül ráhanyatlott Rúbal vállára, szeme becsukódott, nagy fülei lekonyultak, s már nemcsak izmai ernyedtek el, de egyre laposabban emelkedett a mellkasa is - alig lélegzett!

Rúbalt ez látva nagy riadalom töltötte el.

—Mi a baja?! Segítsetek! Szóljon már valaki! Hiszen rosszul van, nem akarom, hogy meghaljon!

—Talán valami betegség... lehet, hogy elkapta valamelyiküinktől a náthát, vagy valami olyan mikroorganizmust, amit mi észre sem veszünk, de neki halálos. Csak nehogy mi is elkapjunk tőle valamit, akár a hullájától is! - jegyezte meg Duklippa.

—Szerintem egyszerűen csak kimerült. Hagyni kell aludni. - legyintett Düsevi.

—Ez valóban nem kizárt, elvégre nem csekély energiát beleadhatott abba az áramütésbe... - tűnődött el Huba.

—Engem nagyon aggaszt, hogy előtte zokogott, holott inkább örvendenie kellett volna, amiért megmentettük a barátnőjét! Én attól félek, tudta, megérezte, hogy meg fog halni! - aggódott Rúbal.

—Eh, nem annak kell meghalnia, aki árammal sütöget másokat, hanem akit megüt az áram! - legyintett Muji.

Igen ám, de most Rúbal felkiáltott.

—De hiszen már nem is lélegzik! Ne halj meg! Kérlek! - azzal ajkát Csili ajkaira tapasztva, megpróbált levegőt fújni belé, de sikertelenül.

—Én azt hiszem, egyszerűen arról van szó, hogy teljesen lemerült. Mint egy kimerült akkumulátor. Túlerőltette magát. - mondta Hilka, azzal ezt kérdezte:

—Ért valamelyiktek a gépekhez? Hol van a terepjáró aksija? Szerintem próbáljuk vele is azt, amit ő tett ezzel az új lánnyal: rázassuk meg alaposan!

—Hát, ártani biztos nem ártunk vele... - egyezett bele Huba, majd így szólt:

—A terepjáróhoz nem értek, de tessék, itt a fénykardom telepe, itt ez a két pólus a plusz és a mínusz, de csak akkor lesz rajtuk feszültség, ha ezt a kapcsolót

feltolod!

—Nem elégetni akarom, mekkora lesz a feszültsége?

—Amekkorát akarsz, azt itt állíthatod rajta, ez meg az áramerősség.

—Azt hiszem ahhoz a szikrához amit kiadott, jó nagy feszültség kell...

—És áramerősség sem kicsi... - jegyezte meg Rúbal. —Viszont cselekedjünk már, mert egyre jobban meghal!

—Mulatságos. Nem lehet jobban vagy kevésbé meghalni. - vigyorodott el Düseví.

—Ne aggódj Rúbal, mert még cseppet sem halott, látnám a hőképén, ha halott volna! Csak öntudatlan! - nyugtatta meg a fiút a tündér. —És nem siethetjük el a kezelést, mert nem akarjuk megölni... Szóval, inkább kisebb áramot adjunk neki, mint nagyobb, mert ha a kisebb nem válik be, még mindig erősíthetünk rajta, de ha szétégetjük az agyát, késő lesz a bánat... szóval, én úgy tudom, az elektromos angolnák 500-600 volt körüli feszültséget képesek leadni, és az életemet merem rátenni, hogy aki ilyen ívfényt produkál, annak ez meg se kottyán! Legyen tehát 600 volt a feszültség...

—És az áramerősség mennyi legyen? - kérdezte aggodalmasan Rúbal.

—Hát, arról fogalmam sincs... hacsak azt nem vesszük alapul, amit egyszer régen olvastam, hogy az ívfényt előállító lámpáknál az ív fényének erőssége nagyrészt az áramerősségtől függ, és nagy átlagban 1 amper áramra 100 gyertya fényét állítja elő. Márpedig becslésem szerint Csili kezénél az ívfény nagyjából épp 100 gyertya fényével érhetett fel. Én elég jól fel tudom becsülni a fények erősségét, mióta tündér vagyok. S nem is ajánlatos erősebbre venni az áramot, mert azt is tudom, hogy az ívfény és az áramerősség összefüggése olyan, hogy a fényerősség az áramerősségnél gyorsabban nő... szóval, legyen 1 amper az áram... - azzal beállítva a mondott értékekre a fénykard telepét, megfogta Csili jobb kezének mutatóujját, majd a bal kezének mutatóujját is...

—Vigyázz, téged is megráz majd! - óvta őt Dorita.

—Cseppet sem. Véd a tündérek mikroszkopikus erőtere. - azzal a telep sarkaihoz érintette Csili ujjait.

A hatás azonnali és igen látványos volt. A tündért valóban védte az erőtere, ám mindenki elfeledkezett róla, hogy Csili bizony még mindig Rúbal ölében ül... és így aztán Rúbalt is megrázta az áram! Szerencsére nem annyira, hogy belehaljon, mert valamennyire szigetelte őt a ruha, meg aztán az áram nagyobbik része Csilin haladt keresztül. De bizony igencsak összerándult a teste, de annyira, hogy a leány ki is esett a kezeiből... sőt, el is ájult a nem kívánt elektrosoktól a fiú.

Mire magához tért, - aminek nagyon örvendett Hilka - azt látta, hogy szemlátomást használt az elektrosokkolás Csilinek is, magához tért a denevérfülű leány, sőt, ragyogóan érzi magát, mosolyog rá, puszilgatja, aggódik érte - épp csak nem simogatja! Nem, mert jobb - és bal tenyere közt Huba fénykardjának akkumulátorát tartja, de ettől egyáltalán semmi baja sem lesz, úgy tűnik - holott egy gyors pillantással Rúbal megállapíthatta, hogy Csili állított az erősségen, mert már az 4.5 amper és 8000 volt feszültségre van be szabályozva!

—Van ám a szerelmednek tárolókapacitása az biztos - mondta Rúbalnak Mujti - mert már vagy negyed órája issza magába az áramot!

Ám épp mostanára elégedhetett meg a feltöltekezéssel Csili, mert most az akkumulátort letette - azt Huba gyorsan visszapakolta a fénykardba, - majd mert látta hogy Rúbalnak semmi baja, odafordult a még mindig alvó „új nőhöz”,

nézegette a leányt, és szomorúan sóhajtozott, a fejét is csóválta... Rúbalnak olyan érzése volt, mintha Csili azt mondaná jelbeszéddel, hogy „tudtam én előre, hogy ez lesz belőle, de senki sem hallgatott rám”...

—Azt hiszem mára eleget láttunk, menjünk haza! - javasolta Kati. S mert ezzel mindegyikük egyetértett, megindították a terepjárót, s nemsokára „otthon”, azaz a sátrukban voltak.

Az új denevérlány, Jíkokúnó Kányí, még mindig kimerülten aludt, igazság szerint épp hogy csak élt. Ám alig értek be a sátorba, Csili azonnal kezelésbe vette őt újra: kezébe fogta barátnője kezét, de furcsán, keresztben: baljába Kányí bal kezét, jobbjaiba annak jobb kezét – és mindenki tudta, hogy most egyszerűen energiát ad neki, de nem valami misztikus, elvont „életenergiát”, hanem nagyonis valóságosat: elektromos energiát. Most már nem félt tőle hogy nagyon lemerülne, tudta, hogy van honnan feltöltekeznie, mert erős, hatalmas jégszörny-barátai nem hagyják őt meghalni... de jó egy órás gyógyítás után sem látszott nagyon kimerültnék, amit Rúbal nem is csodált, mert elég sok áramot magába ihatott az akkumulátorból korábban. Volt miből adnia.

Közben az emberek (és nem emberek...) alaposan szemügyre vették új jövevényüket. Ez is fiatal lány volt, bár tulajdonképpen idősebb, mint Csili. Akadtak, akiknek mégis jobban tetszett, mint Csili. Rúbal azonban kivétel volt, fennen hangoztatta, hogy Csili messze sokkal szebb.

—Nem mindegy az? Úgyis tied lesz ez az új pipi is... - gonoszkodott Duklippa, de most nem sikerült felbosszantania Rúbalt.

—Ezúttal kívánom, hogy igazad legyen, s tényleg enyém legyen ő is, mert ha Csili jobban tetszik is, de ő is nagyon csinos! - mosolygott a fiú.

—Hacsak Huba el nem veszi tőled!

—Nem fogok veszekedni a nő miatt. - legyintett az önvédelmi oktató.

—Igazad van, minek veszekedni, amikor verekedni is lehet... - vihogott Düseví.

—Hiába is várod, hogy kitör köztünk az ökölharc, mert először is, még Csili sem Rúbalé, Kányí pedig pláne nem: mindenki saját magáé, azaz ha magához tér Kányí, majd választ ő maga köztünk, már ha egyáltalán óhajt bárkit is választani. De ha nem óhajt, akkor sem esem kétségbe, mert errefelé úgy látszik elég bőséges mostanában a nőtermés efféle lányokból; hát még ha behatolunk majd a barlangokba, a bolygó mélyébe! Az sem zavar, ha holnap visszamennénk újra oda ahol ezt találtuk, s lenne ott még hétszáz másik lány, s mind Rúbalért bolondulna. Jut majd nekünk spékiknek is, ha nem ma akkor majd holnap vagy holnapután vagy egy hét múlva.

Csipi, a déjá eközben az új lány ruháját tapogatta. S most ezt mondta:

—Én azt hiszem, ez a nő egészen más társadalmi csoportból származik, mint Csili! Nézzétek csak meg az öltözkét! Annyit tapogattátok őt míg idehoztátok, ti férfiak, és mégsem tűnt fel nektek, hogy mennyire sokkal finomabb anyagból készült a ruhája?!

—Hm... igazad van! - szentelt nagyobb figyelmet a ruháknak Tulli. —Bár olyan nagyon különlegesnek nem mondanám. Igaz, nem tudom miből készült, de így szemre valami műanyagféleségnek saccolom. Persze, abban biztos vagyok hogy nem az, csak annak néz ki, és mert gondolom, nagyjából középkori körülmények közt élhetnek odalent, emiatt azt hiszem jó drága lehet náluk. Igen, igazad van Csipi, ez valami előkelő nő lesz. Vagy legalábbis gazdag. És mert Csili ismeri őt,

megkockáztatom, hogy korábban egyenesen az únője lehetett.

—Akkor nem szeretné annyira.

—Ugyan, nem csak csupa szadista úr és úrnő volt régen sem, tudhatnád!

Kati is megvizsgálta a ruha anyagát.

—Én teljesen valószínűtlennek tartom, hogy műanyagot készíthetnének. Inkább valami selyemféleségre gyanakszom.

—Nem hinném hogy selyem lenne, a selyem vékony szálakból áll, ez viszont egynemű szövet, azaz épp ez az, hogy nem is szövet!

—Akadnak vegyi anyagok, amik részlegesen feloldják a selyemszálakat, s így azok a szélüknél összetapadhatnak.

—Na de honnan is volna ezeknek selyemhernyójuk, sőt, eperfájuk, mert a selyemlepke hernyója annak a leveleit eszi!

—Biztos hogy sehol, de elárulom, hogy számos olyan állat él a világban a mi bolygónkon is, hát még más bolygókon, amik képesek selyem előállítására, csak nem annyira közismert ez a tulajdonságuk, egyszerűen mert nem adnak annyi selymet mint a hernyó, vagy nem olyan jó minőségűt! Például ott van a selyemkagyló. Nem is rossz a selyme, de méregdrága, aminek oka az, hogy nehéz tenyészteni, és különben sem ad sok selymet. Lényegében csak egyetlen rövid szálát, ugyanis azzal tapasztja magát a sziklákhöz. Az a szál azonban nem olyan vékony mint a selyemhernyó szövedéke, hanem jócskán vastagabb, s ezért igazán erős! Kevesen tudják, de a selyem sokkal erősebb anyag mint az acél, legalábbis a szakítószilárdságát illetően: ugye azt is tudja mindenki, hogy a pókok hálója is selyemből van, nos, azt olvastam valahol, hogy ha egy pókháló selyemszála olyan vastag lenne mint egy ceruza, akkor megállíthatna repülés közben egy szuperszónikus utasszállító repülőgépet!

—Gondolod, hogy ez pókhálóból van?! Ugye viccelsz?! - képedt el Kempon.

—Tekintettel e lányok úszóhártáira, a kagylóselymet sokkal valószínűbbnek tartom. De az biztos, hogy nem jut mindegyiküknek – Csili sem ebből készült ruhában van...

—Én örülnék egy ilyen erős horgász-zsinórnak. - sóhajtotta Düsevi.

—Legjobb tudomásom szerint még soha senkinek nem sikerült előállítani ilyen erős anyagot, úgy értem utánózni a természetet, legalábbis nem olyan vastagságban, mint egy ceruza. - válaszolta Kati.

—Ez nem igaz – szólalt meg azonnal Hilka – egy időben ugyanis komolyan fontolgattam, hogy a csiszík közé állok, sok mindent olvastam róluk, és véletlenül tudom, hogy ha ceruza vastagságú ilyen anyaguk nincs is, de olyan van, ami nagyjából egy milliméter átmérőjű, és több tonnát elbír! Biztonsági kötélnak használják, például mélytengeri búvárkodáshoz. Szerintem tudnának csinálni jóval vastagabbat is, csak nem akarnak, mert minek... különben lehet hogy van is nekik vastagabb, csak nem tudok róla, mert ritka, speciális helyekre kell csak nekik. De az biztos, inkább bíznám az életemet egy pókhálóvékony csiszí biztonsági kötéltre, mint egy csuklóvastag barbár acélsodronyra...

Kiti ásított egyet.

—Engem untat ez a társalgás. Ha nagyon hamar nem tér magához ez a lány, azt hiszem visszabújok pihengélni a karkötőmbe. Majd óránként kijövök onnan, körülnézni, van-e változás.

—Várj, Kiti – szólott hozzá a másik hedón lány – úgy látom mintha kissé mocorogna; hátha mindjárt magához tér, s az izgalmas lehet – vajon mekkorát fog

sikítani, ha megpillant minket?!

Lullának igaza volt, a fura nevű leány néhány perc múlva kinyitotta a szemét. Első pillantása rögtön Csilire esett, s ettől aztán ugyancsak jócskára tágult a szeme, de annyira, hogy azt el sem hitték volna róla a sátor lakói – hanem aztán második pillantása már elkalandozott Csili arcától jobbra és balra, megpillantotta, miféle alakok vannak még itt, akik nem az ő népéből valóak, megpillantotta tehát az *embereket*, meg a többieket...

Nem, ő nem kezdett el sikoltozni, sokkal több önuralma volt annál. De olyan hamuszürkére sápadt, hogy az egy nagyon figyelmetlen embernek is rögvesszemet szűrt volna. Sokkal de sokkal jobban volt képes elsápadni, mint egy emberi lény.

Ezt természetesen Csili is látta, és azonnal heves fütttyögésbe kezdett, és ezen a fura madárszerű nyelven sokáig magyarázott mindenfélét Kányinak, ki lehetett hallani belőle azt is, hogy elmondja neki a jelenlevők nevét, Rúbal nevét meg aztán sokszor is említette, rá is mutatott nemegyszer. Még hozzá is dörgölte orcáját a fiú arcához, mutatva, hogy nem kell félni tőle. Majd felugrott, odaszaladt a konzervhalomhoz, kihalászott belőle egy macskaeledelt, felnyitotta a konzervnyitóval, aminek úgy látszik megfigyelte a használatát, és odakínálta Kányinak.

A lány éhes lehetett, mert nem habozott elfogadni a kínálást, sőt, a konzerv illata igencsak tetszhetett neki, mert orrcimpái bájosan mozogtak... és olyan jó étvággyal falatozta be az egészet, hogy mondania sem kellett, és Csili megértette hogy barátnője szívesen enne még egyet; de mielőtt még elmehetett volna egy újabb adagért, Rúbal már hozta is neki azt kinyitva. Ez ugyan nem olyan volt, de ez is ízlett a lánynak, s viszonzta is Rúbal mosolyát, némileg félénken ugyan, de azért ez már mégis a bizalom jele volt – ám amikor Rúbal meg akarta simogatni a vállát, akkor némileg tartózkodóan ugyan, de elhúzódott.

—Hát ez nem jött össze neked! - vigyorgott Düsevi.

—Semmi baj, tudok várni...

—Lehet hogy már foglalt a kicsike, van már például férje odalent...

—Az semmit sem jelent, akárkije is él ott lent, annak a számára ő már meghalt.

—Kivéve, ha vissza akar menni hozzá.

—Minek, hogy újra megpróbálják megölni, ezúttal másként, fagyasztás helyett mondjuk megsütögetéssel?! Nem hinném, hogy ilyen tervei vannak!

Pedig nagyon úgy tűnt, ezúttal kivételesen Düsevinek lesz igaza! Mert a két denevérlány hangos és rém szapora csivitelésbe kezdett, s nem is sok idő múlva Csili felállt, de valami rém elszánt tekintettel, azzal a szkafanderéhez nyúlt, hogy felvegye. De mielőtt magára öltötte volna azt, egyre csak az ürruhára és Kányíra mutogatott, és ismételte a „Jíkokünó Kányí ruha” kifejezést, szavait főleg Rúbalhoz intézve. Egészen egyértelmű volt, hogy ilyen jó meleg ruhát szeretne barátnőjének.

Végül aztán kapott is egyet, ezúttal Tuliortól. Megmutogatta Kányinak, miként is használja azt. Új vendégüknek főleg a sisakreflektor tetszett nagyon... amit nem is csodáltak. Odalent elég sötét lehetett.

Hanem ezután mindkét leány a sátor kijáratára felé indult, és Csili intett a kezével Rúbalnak is, sőt, a többieknek is!

—Beszarok, ezek meggondolták magukat! Mármint, ez a Csili! Tuti, hogy most már ő akar bemenni a barlangba, vissza a társaihoz! - kiáltotta Düsevi.

—Vajon miért? - tűnődött Kempon.

—Nem tudom – állt fel Huba – de mert én is be akarok oda menni, azt mondom használjuk ki a hajlandóságukat, s kövessük őket!

Kimentek újra a sátor elé. Itt Csili a terepjáró elé állt, és abba az irányba mutogatott, amerről jöttek.

Beszálltak hát a járműbe, és visszamentek oda, ahol Kányít találták. Az utazás módján az új nő igencsak megdöbbsent... de most sem ijedezett. Végtelenül nyugodtan, méltóságteljesen, mondhatni előkelően viselkedett. És nagyon tartózkodó volt. Barátságos, de semmiképpen sem tűnt olyan ragaszkodónak, mint Csili. Ezt Duklippa szavá is tette.

—Lesz sok bajod ezzel a nővel, Rúbal, de lesz ám, mert csuda gőgös egy teremtés, ez aztán nem olyan szerelmes puszyuszi típus, mint a másik kiscsirkéd!

—Ha viszont most rögtön a karomba omlana, vagy csak azt engedné, hogy megpusziljam, máris azt mondanád róla hogy kurva, s odalent minden más nő is valószínűleg kurva! Neked semmi sem elég jó, kizárólag kötekedni akarsz! - legyintett a fiú.

—En azon töröm már egy ideje a fejemet – tűnődött hangosan Megasz – hogy mire használja ezt a ménkü sok áramot normális esetben egy ilyen lény!

—Mit értesz normális eset alatt? - kérdezte Tulior.

—Hát, többnyire nem kell olyasmit művelnie, hogy áramütéssel sokkolja a társait!

—Az nem is olyan biztos. Lehet, hogy ők így küzdenek egymással ökölharc helyett. Küzdhetnek zsákmányért, lakhelyért, nőtényekért, vagy akár a nők a férfiakért, vagy akármiért is. Az is lehet, hogy gyakran kell vadászniuk még mostanában is. De én azt hiszem, a legfontosabb amire használják az áramjukat, az mégsem a támadás vagy a védekezés. Azt hiszem, ezeknek a lényeknek hiába van úgy látszatra meglehetősen emberi kinézetük, valójában épp annyira emberek csak a szervezetüket illetően, mint egy polip vagy egy kenguru. Mert van ugyan szemük, orruk, fülük, de attól tartok, a környezetükkel kapcsolatos információ java részét mégis inkább elektromágneses hullámokkal szerzik be...

—Nem ultrahanggal? - kérdezte Hilka.

—Egészen biztos, hogy azzal is. De azzal csak mintegy középtávon. Úgy vélem, a közvetlen közelből, ha van elég fény, a szemükkel szerzik az információt. Ehhez ugyanis nem kell energiát kibocsátaniuk, ez nekik tehát nagyon kényelmes, emellett így tájékozódhatnak a dolgok színe felől is. Középtávon ultrahanggal tájékozódhatnak, ami már kissé macerásabb, mert ehhez ki kell adniuk az ultrahangot, ami némi energia nekik, ehhez dolgoztatni kell a torkukat, s ezalatt nem beszélhetnek, azaz ez csak akkor működik, ha hogy úgy mondjam „némák”, azaz egymással nem kommunikálnak. No és az ultrahang nem ad információt a tárgyak színéről, meg egyéb hátrányai is lehetnek, bár nem vagyok hanghullám-specialista, azaz részletekről ne kérdezzetek. Távolságban azonban, pláne ha valami eltakarja a vizsgálni tervezett objektumot, ezek a lények az elektromágneses tér által tájékozódhatnak. Azaz észlelik a környező elektromágneses teret, de főként inkább azt mondhatom, maguk is kibocsátanak elektromágneses hullámokat, ezek is visszaverődnek bizonyos tárgyakra, bármi kerül be e lények elektromágneses terébe, az eltorzítja a teret, s ezt ők érzik! No most, egy ilyen tér létrehozása kétségtelenül energiaigényes tevékenység. Itt ahol vagyunk, a felszínen, talán nem annyira, de odalent a mélyben annál inkább, mert sok minden leárnyékolhatja, felszívhatja az erejét. Ehhez kell e lényeknek sok energia.

Másrészt azonban ez nagyonis megérheti nekik, mert az elektromágneses tér rengeteg olyasmin is áthatol, amin az ultrahang nem. Azaz, e lények kiválóan észlelhetnek olyasmiket is, amikről nekünk halvány fogalmunk sincs, mert valami más eltakarja azt. Úgy vélem tehát, ha Csilinek bekötnénk a szemét, sőt, akár ki is szúrnánk a szemét, ez persze kegyetlenség volna vele szemben, de valójában semmi különös változást nem okozna neki a tájékozódási képességeiben, továbbra is pontosan meg tudná mondani, hány ujjadat mutatod, akkor is, ha tőle tíz méterre vagy, egy deszkafal túloldalán! Szóval, ezen lények mindegyike hogy úgy mondjam egy-egy mozgó erőmű! Ha volna alkalmas szerkezetünk, azt hiszem iszonyatos elektroszmogot mérhetnénk a közelükben. Sőt, még azt sem tartom lehetetlennek, hogy most hogy ébren vannak, egyszerűen semmit nem közvetítenek Pucsakacinak a kameráink, mert felvesznek ugyan mindent, de az általuk adott rádióhullámokat kis védenccink elektromágneses sugárzása a felismerhetetlenségig eltorzítja!

—Nem sajnálom Pucsakacit. Valamit úgyis kitalál. - morogta Düsevi.

Mire Tulior kissé hosszás előadása végetért, odaértek újra, ahol Kányít megtalálták. Kiszálltak, és lassan végigballagtak a sziklafal mellett.

Most nem találtak itt senki élő denevérembert, ellenben mégsem maradtak felfedezés nélkül. A felfedezést természetesen megint Hilka tette meg, mert neki tündérien éles szeme volt. Ugyanis már néhány méter megtétele után így szólt:

—Nekem gyanús az a halom ott – túlságosan emberformája van!

Amint közelebb értek, láthatták, hogy Hilka aggodalma jogos volt. Mert bár az a halom nem emberi lényből állt, de legalábbis emberszerűből – ugyanis Csili és Kányi népéből való lény volt az, ami ott hevert, kőkeménnyé fagyva. Amennyire megítélhették, ezúttal férfiről volt szó. Már szikrányi élet sem volt a szerencsétlenben.

—Vajon mikori lehet ez a hulla? - tűnődött el Huba.

Tulior lehajolt, s fontoskodva megvizsgálta a tetemet.

—Nem tudok pontos időt mondani neked, de mindenesetre úgy látom, mintha alaposan kicsipkézték volna bizonyos mikrometeoritok. Az pedig hosszú időt jelenthet, mert nem úgy néz ki ez a világ, mintha gyakori lenne errefelé a meteorzápor... ami tiszta szerencse nekünk! Más pedig nem nagyon árthat errefelé bárminek is, mert légkör van ugyan, de légmozgás alig... Szóval, jó régen itt feküdhettek!

Hanem távolabb találtak még két másik tetemet, amik még régebben ott fekhettek, mert ezeket már félig belepte a porhó. Mert ha csekély volt is errefelé a légmozgás, de valamekkora azért mégiscsak akadt. Ezek pedig egy férfi és egy nő voltak. Halálukban sem hagyták el egymást, egymást átölelve, egymás karjaiban dermedtek jéggé. Hilka meg is könnyezte őket.

—Azt már azért megállapíthatjuk ebből, hogy e lények is éreznek olyasmit, hogy szeretet, szerelem, s ezt jó tudni! - bölcselkedett Mujti.

—Sőt, erre találtam még egy szerelmespárt! - kiáltott fel a kissé elbóklászó Kati.

—Itt pedig egy magányos férfi fekszik... - szólt tőlük nem is nagyon messze Megasz.

Amint a környéket bekóborolták, találtak nyolcvanhárom jéggé fagyott tetemet, férfiakat és nőket vegyesen. Pedig nem is kutattak nagyon alaposan, és igazán nem vizsgáltak át nagy területet. A hulláknak talán negyede volt párban, a többi magányos személyeké volt. Akadt azonban a tetemek közt nem is kevés

olyan, ami gyereké volt, sőt, néhány olyanra is leltek, ahol egy nő fagyott meg a gyermekével együtt.

—Mi ez, valami temetőbe kerültünk?! - csodálkozott Düsevi.

—Micsoda dolog, hogy gyerekeket is a halálba küldenek! - kiáltotta Hilka felháborodva.

—Nincs itt olyan sok gyerek.

—Ha csak egyetlenegy is lenne, az is pontosan eggyel több volna, mint amennyi megengedhető! Különböznék meg ne légy olyan biztos benne, hogy nincs itt olyan sok – nézd csak meg ezt a tetemet, csak az ujj hegye látszik ki a jég alól, lehet hogy évszázadok óta itt hever már, teljesen belepte szinte a jég, és ki tudja milyen vastag jégrétegen taposunk, lehet, hogy alattunk minden telis-teli van hullákkal!

Düsevi nem válaszolhatott neki, mert most megszólalt Huba:

—Megtaláltam a bejáratot.

Odasiettek. Egy nagyjából két ember magas, sima sziklafalat pillantottak meg. Ez tulajdonképpen egy kőből készült ajtó volt, amin semmi kilincs vagy kulcslyuk nem volt látható – nyilván belülről nyílt. De biztosak lehettek benne, hogy ez ajtó, mert látszott a széle és a környező sziklák közt egy vékony rés.

—Ez meg hogy nyílik? - tűnődött Kiti.

—Akár valami sínféleségen is gurulhat: ha ki akarják nyitni, hátrahúzzák, például van valami fogantyú rajta odabent... - válaszolta Rúbal.

Az biztos volt, hogy Csili és Jíkoküno innen lettek kilökve, mert várakozóan álltak meg a sziklafal mellett kétoldalt, és úgy néztek az emberekre, hogy látható volt: azt várják, hogy emberbarátaik kinyissák nekik az ajtót. S most Muji megkérdezte:

—Huba, a lézerekardod nem tudná ezt kiolvasztani?

—Ugyan miként, nincs ezen semmi zár, amit elég lenne kivágnom! - azzal meglökte vállával a sziklafalat, de az meg sem mozdult. —Nem csodafegyver a kardom!

—De gondolom, szétolvasztja a sziklát is.

—Persze, ez teljesen biztos, a baj csak az, hogy úgy vélem ez a valami több tonnát nyomhat, gondolom ugyanis hogy jó vastag lehet, lehet akárhány méter vastag is... na jó, akárhány nem, mert e kis lények el kell tudják húzni... de lehet, hogy ebben segíti őket valami primitív erőátviteli berendezés, például csigasor... mindenesetre abban biztos vagyok, hogy minimum fél méter vastag meg kell legyen! No és persze hogy szétolvasztja a kardom némi idő alatt, de azalatt ott kéne lennem a közelében míg olvasztom, és nem hinném, hogy az olvadt kőzetet nagyon szeretné akár a szikafanderem, akár a lábam... - azzal megfordult, és intett nekik. —Gyerünk! Menjünk vissza, és hatoljunk be a barlangon át!

—Jó, menjünk vissza – szolt Düsevi – de én nem tartok veletek! Egyáltalán nem vagyok meggyőződve róla, hogy veszélytelen lenne oda behatolnunk, sőt, meg vagyok győződve az ellenkezőjéről!

—Na most végre bölcsen beszélsz! - dicsérte meg őt a felesége, Duklippa.

—Valamint – folytatta Düsevi – a lemenetellel szerintem ti mind szerződészegők lesztek!

—Szerintem e bolygót úgysem nyeri meg senki. - vont vállat Rúbal.

—Ti aztán biztos is hogy nem! És ez nem számít, mert Pucsakaci majd kell gondoskodjék más nyereményről. Szóval mehettek, de nélkülem!

—És nélkülem. - felelte Duklippa.

—Örülök a döntéseiteknek, mert szerintem senki nem fog benneteket hiányolni – én biztos nem! - mosolygott rájuk kedvesen Hilka.

Amint visszafelé indultak, Jíkókúnó heves füttyögésbe kezdett, és a sziklafal felé mutogatott, de Csili úgy látszik rájött, hogy a barlangon át akarnak a mélybe ereszkedni, ezért aztán megnyugtatóan válaszolgatott neki valamit, mire barátnője lecsillapodott, és követte őket vissza a terepjáróhoz.

—Azonnal a barlanghoz hajtsak? - kérdezte Rúbal Hubát.

—Dehogy. Előbb felkészülünk. Viszünk magunkkal mindent amit csak lehet, ami szükségesnek tűnik... és természetesen amennyire csak lehet, telezabáljuk magunkat! Azután megyünk csak be... lehet, hogy csak holnap reggel, ha elálmosodunk a nagy nekikészülődésben... végülis odalent akármi is lehet, és nem szabad lebecsülni a veszélyeket! Kipihentnek kell lenni! Elvégre nagy kaland vár ránk, különleges élmények...

És ezzel Huba teljesen igazat mondott, holott még ő sem sejtett semmit az elkövetkező napok izgalmaiból.

* * *

Nem sokkal azután, hogy Íjallétól megtanulta a „szeretlek”-szó jelentését, ezután Babekúnes elhagyta a két ember lakhelyéül kinevezett barlangfülkét, és messzi útra indult. Ez a „messzi”, ez ezesetben mintegy háromszáz métert jelentett. Ez igazán nem nagy távolság, mégis jogos rá a „messzi”-kifejezés, mert a barlangi falu olyan részét jelentette ez, ahová a népesség nagyobbik része – a gazdagabbak illetve a közepes jómódban élők – nagyon ritkán mentek, ez ugyanis a szegénynegyed volt. Ha tehát a geometriai távolságot illetően nem is volt ez messzi, de a társadalmi távolságot illetően nagyonis, még az esetben is, ha Babekúnes egész faluja úgy ahogy volt, mindenestül a szegényebb falvak közé tartozott is. De még itt is voltak előkelőbbek és megvetettebbek.

Babekúnes árva gyerek volt, pontosabban félárva, mert apja nem élt már; ez természetesen meglátszott társadalmi helyzetén is, mert így szegényesebben élhettek csak, hiszen csupán anyja dolgozhatott rájuk. Korábban sem voltak nagyon vagyonosak, de árvaságra jutása óta még szegényebbek lettek. Mindazonáltal még most is sokkal gazdagabbak voltak, mint azok, akik e helyen éltek, ahová most igyekezett. Nem is volt illendő idejőnnie, de hát Babekúnes sosem törődött sokat az illemmel... ő bizony úgy vélte, neki igenis dolga van itt, mert van egy barátnője, aki nagy valószínűséggel bajban van – sőt, egészen biztosan bajban van!

Bár akihez igyekezett, s akit úgy hívtak hogy Asinó, maga is úgy gondolta, hogy Babekúnes az ő barátnője, de mégis megdöbbent, amikor a kislány egyszer csak betoppant hozzá.

—Babekúnes, te itt?! Mit keresel erre, hiszen te, izé... neked most a szörnyetegek mellett lenne a helyed... ha igaz amit hallottam... mert nekem nem engedték hogy megnézzem a jégszörnyeket... sokat leskelődtem utánuk, de mindig annyian voltak előttem, hogy alig láttam belőlük valamit, és nem mertem előretolakodni... de neked, *neked* aztán ott illene lenned mellettük, ha igaz ami hírlik, és valóban a barátjuk lettél! Amit alig merek elhinni!

—Pedig teljesen nyugodtan elhiheted, mert igaz hogy a barátjuk vagyok, azaz nem is mert dehogy, az hogy a barátjuk, á, az semmi, annál sokkal többről van szó: én

már nem vagyok ám félárva, szó sincs róla, van már ugyanis apám, anyámból meg kettő is! Mert ugye van az anyukám aki eddig is volt, akit jól ismersz...

—Hát hogy jól, az azért túlzás...

—Mindegy. - legyintett Babekúnes nagyvonalúan. —Szóval van ő, de emellé még anyukám lett a jégszörny-nő, a férfi-szörny pedig az apukám!

—Ezt ők mondták neked?! - kérdezte gyanakodva a Babekúnesnél lényegesen idősebb leány.

—Persze, biztos, de honnan tudjam, nem értem még annyira a nyelvüket!

—Hát most nagyon zavarosan beszélsz, ha nem tudod, miért mondom hogy biztos?

—Mert tudom, mert úgy viselkednek velem! Simogatnak, puszilgatnak, hagyták hogy megegyem az összes hangyát... hajaj, még sosem ettem egyszerre ennyi csemegét! És amikor a bíró meg akart verni ezért, akkor nem hagyták! Meg aztán nagyon szeretnek, ez abból is látszik hogy nagy hasznukra vagyok, mert megmutogattam nekik mindenfélét, hiszen láttad talán te is, végigvezettem őket a falun, és hát ezek semmit sem tudnak, biztos mert eddig állandóan csak a jég és a hó közt éltek odafent, amíg ide le nem sodorta őket a patak... megmutattam nekik, milyen ügyes vagyok, mint ütöm agyon a halat...

—Csak ne hősködj, te nemcsak Csíkos nem vagy, de Halvány sem mint én! Azt meg tudnod kell ha kicsi vagy is, hogy egy Halvány jobb ha nem hősködik ilyesmivel, mert ha kimerül, vége!

—Hát persze, hülye én sem vagyok, egészen picike hal volt csak az, amivel ezt tettem, és csak amiatt, mert éreztem hogy a szörnybarátaim nem képesek ilyesmire, és valóban nagyon megdöbbenek, és sokkal jobban is tiszteltek ezután... szóval megmutattam nekik mindenfélét, nagyon élvezték, állandóan csak álmélkodtak, és állandóan csak tanítgattak a nyelvükre, tehát nem kell féltsem engem, nem akarnak ezek bántani engem, mert ha meg akarnának enni, nem tanítanának a nyelvükre, pedig már egy egész sereg szót tudok a nyelvükön, olyasmit hogy „szeretlek, ruha, hal, víz, eszik, iszik, megy, ül, fekszik, alszik, szörny, csirip, hangya, korsó, férfi, nő, gyerek”, és sok mást is! És én *nagyon* igyekszem ám megtanulni a nyelvüket, mert akkor fontos személy leszek, és akkor *senki* sem mer majd bántani engem, mert rémületes és iszonyatos barátaim vannak, sőt, pótszüleim! Ez kicsit olyan, mintha magam is szörnyeteg lennék, olyan igazi rémületes és iszonyúságos valaki!

Majd ránézett Asinóra, és így szólt hozzá, igencsak ravasz arckifejezéssel:

—Pedig nekem még ez sem elég.

—Mi nem elég?

—Hát, most két anyukám van: az egyik szörnyeteg, a másik nem. De én azt akarom, hogy három anyukám legyen.

—Miről beszélsz?! Ne örülj meg, kedves Babekúnes!

—Még hogy megörülni, épp én! Régóta sejtem, hogy sokkal okosabb vagyok, mint a fél falu együtt!

—Azt hiszem, ezt nevezik beképzeltségnek.

—De amikor úgy van! Figyelj csak, mindjárt bebizonyítom! Azt akarom ugyanis, hogy te legyél a harmadik anyukám!

—Na ne hülyéskedj!

—Miért is ne, épp benne vagy a korban, lehetne már gyereked... ha nem is akkora, mint én. Persze, most biztos azt akarod megkérdezni, miként óhajtom ezt

elérni!

—Erre nem volt nehéz rájönnöd.

—Hát akkor jól nyisd ki a füled! Mit gondolsz, miért épp én vagyok a szörnyek kiskedvence?!

—Mert amilyen pimasz és szemtelen vagy, elloptad tőlük a nagy kristályt, de hihetetlen szerencséd volt, mert ezek szelíd szörnyek, nem akartak megölni téged ezért, de így ismerkedhettél össze velük. Mindenki tudja.

—Mindenki, de rosszul. Mert az igaz amit elmondtál, igaz, épp csak nem a lényeg.

—Hát akkor mi a lényeg?

—Az, hogy bátor vagyok! De emellett kedves, szeretetre méltó is, és jóakarátú is! Mert azt ugye senki nem kérdezte meg, miért loptam el a kristályt. Még te sem kérdezted meg.

—Miért kellett volna megkérdezni, ki ne akarna dúsgazdag lenni!

—Például én. - jegyezte meg szárazon a kislány. —Persze - tette hozzá - hogyan akarnék én is gazdag lenni, de a kristályt mégsem ezért loptam el.

—Hát?

—Hát azért, hogy megmentsem vele a barátnőmet - téged! - bökte az ujját Asinó melle felé.

—Engem... de hiszen... - költözött mély döbbenet a fiatal lány tekintetébe, majd fülei lekonyultak, és elsírta magát. —Ez igaz?! - hüppögte szégyenkezve.

—Persze hogy igaz, a legteljesebb mértékben! Gondoltam, amikor majd jön érted a rabszolgakereskedő, holnap vagy holnapután, akkor felajánlom, hogy megkapja helyetted a kristályt... sőt, még kapok is vissza egy csomót az árából! Hiszen az százszor is többet érhet, mint te! És persze hogy elcsórtam a szörnyektől, nemigen volt más választásom, nincs sok idő amíg érted jönnek, nem nagyon válogathattam a módszerekben! És mit mondjak, persze hogy bátor vagyok, annak tartom magamat, bár neked bevallom, majd' beszartam a félelemtől, alig mertem a szörnyek mellé lopódzni ott a tóparton! Hiába aludtak, azt azért láttam rajtuk hogy nem halottak... gondoltam, fejbevágom őket, de nem volt a közelben semmi megfelelő kő, meg ki tudja milyen kemény a fejük, aztán ha az egyiket fejbevágom, de kiált mielőtt meghalna, erre felébred a másik... Á, nem mertem, na! De lopni is nagyon féltem... aztán, hát ugye hazasiettem a kristállyal, de hiába, mert a bíró észrevette hogy mi van nálam, pedig jaj de igyekeztem eldugni, kifagगतott, mondtam hogy honnan van, és akkor megijedt mert félt, hogy a szörnyek rájönnek, hol a kristályuk, és elpusztítják a falut, mondta hogy vigyem vissza nekik, na ekkor rémültem csak meg igazán... de mit is fecsegek, ezt biztos te is tudod. Na de a lényeg, hogy mindezt miattad tettem, Asinó, mert meg akartalak menteni a haláltól!

A fiatal lány felzokogott, és átölelte Babekúnest.

—Bocsáss meg, félreismertelek! Eszembe sem jutott, hogy miattam... hiszen engem senki nem kedvel...

—Én talán senki vagyok?!

—Nem, nem, de hát... és sajnos nem sikerült... nekem végem, egészen biztos hogy az lesz a sorsom, hogy elvisznek, lemerítenek, meghalok... mert mi másra is lennék jó!

—Például arra, hogy harmadik anyukám legyél.

—Ugyan, hogy is lehetne azt... vagy... vagy gondolod, hogy a szörnyek megválnának a kristálytól, odaadnák neked?! - kérdezte felcsillanó reménységgel.

—Persze, egészen biztos, ha szépen kérem, naná hogy odaadják, miért is ne, olyan kedvesek... különben meg fogalmam sincs, de kít érdekel?!

—Engem nagyonis!

—Na de miért, hát bolondok lennénk megválni a kristálytól, hát csak nem adom oda annak a rusnya rabszolgakereskedőnek az én csodálatos kristályomat?!

—Nem a tied, hanem a szörnyeké.

—Ki nem tojja le hogy a szörnyeké, hiszen annál jobb ha az övék, ami az övék az az enyém, legalább van aki őrizze a tulajdonomat... - hetykélkedett a kislány, majd így folytatta: —Na szóval, más sem kell, csak hogy a közelemben legyél, amikor jön érted a fickó. Biztos lehetsz benne, nem mer az hozzád érni, még a közeledbe menni sem, ha megpillantja a jégyszörnyeket!

—De hát nincs igazad kicsikém, mert először is, úgysem engednek a jégyszörnyek mellé engem...

—Dehogynem. Elintézem.

—Nem tudod elintézni. Már azt is csodálom, hogy miként engedhettek el mellőlük.

—Nem tiltanak meg azok nekem semmit!

—Persze, de a bíró annál inkább!

—Az olyan csendes velem kapcsolatban mint a jégyszörnyek főtt hala, amióta a szörny-nő rámordult, mert nem akarta hagyni hogy megegyem a hangyákat! Különben is, hiszen láthatta, milyen félelmetes egy ilyen szöny: csak úgy elkapta a lesújtó kést az élénél fogva, és semmi baja sem lett! Á, a bírótól nem félek! Képzeld csak el: még ha nem vagyok is a szörnyek mellett, valahol messze tőlük megver a bíró, aztán én sírva odarohanok hozzájuk, és elmutogatom, ki bántott... hát azt nem hiszem hogy megennék nyersen, de előtte őt is bedughatják ám a forró vízbe, mint a halakat...

—Engem akkor sem engednek a közelükbe.

—Ha akarom, igen.

—Olyan közel sem mehetek, hogy rám mutass, és szólj az érdekemben.

—Sebaj, akkor majd figyelem mikor közeledik a rabszolgakereskedő, és időben elmegyek hozzád! Persze a szörnyekkel!

—Nagyon bízol bennük, de én valahogy nagyon puhányoknak láttam ám őket! Mert jó-jó, nagyok, de te mondtad hogy nem képesek kábítani a kezükkel, márpedig a rabszolgakereskedőnek egészen biztos hogy vannak Csíkosai!

—Azok is beszarnak majd a félelemtől, ha megpillantják a szörnyeimet. - bizakodott Babekünes.

—Vagy igen, vagy nem. Azok nem békés falusiak, hanem igazi gyilkosok, harcosok, vadak, kíméletlenek... mindenki gyűlöli őket, s ők is gyűlölnék mindenkit! Engem is azért utálnak, meg minden más Halványt is, mert kissé rájuk hasonlítok!

—Rá se ránts, a lényeg, hogy a szörnyeim nem utálnak majd téged! Az meg hogy legyőzzék a Csíkosokat, az ő dolguk. Én nagyon bízom bennük, és te különben sem kockáztatsz semmit – egyszerűen nincs vesztenivalód!

—De hátha nem akarnak majd megvédeni.

—De meg fognak védeni téged, pláne, ha Raszkár felesége leszel.

—Az ki?

—Így hívják a férfiszörnyet. A nőt meg úgy, hogy Behnázella Íjallé, szóval ő meg aztán nem akármilyen, már a nevéből kiderül, hogy nemes a szörnyek közt, na egy

Íjallé aztán biztos nem hagyja hogy holmi rabszolgakereskedő parancsolgasson neki! Még akkor sem hagyja hogy elvigyen téged, ha különben ki nem állhatna ő sem téged, nem hagyná, már csak büszkeségből sem, mert a nemesek olyanok, hogy muszáj hogy az történjen amit ők akarnak, büszkeségből!

—De hát mit beszélsz, azt akarod, hogy a felesége legyek egy szörnyetegnek?! - kiáltotta rémülten Asinó.

—De hiszen csak jobb mint a halál!

—Ki tudja...

—Én. Remélem, mire megnövök, jön le ide még néhány szörny, és lesz olyan, akinek megtetszem! - húzta ki magát büszkén Babekúnes, és szinte szemérmetlenül düllesztette ki még nem is létező cicijét. —Gondolj bele, nincs is annál jobb, mint ha valakinek egy szörny a férje, mert akkor kizárólag azzal az egyetlen valakivel, a szörny-férjével kell jól kijönnie, másra *senkire* sem kell tekintettel lennie, mert *bármit* megtehet, mert ha valaki merészel belepofázni a dolgaiba, akkor szól a férjének, és a szörny agyonveri az okvetetlenkedő illetőt! És ezekkel a szörnyekkel nagyon könnyű jól kijönni, mert kedvesek, sőt még az összes csemegét is neked hagyják, mert beérik a moslékkal is, a főtt hallal, tehát a hulladékot eszik... és nagyjából azt csinálhatsz amit akarsz, mert néhány méternél messzebb nem látnak, érzékszerveik alig vannak...

—Aha, ugye hogy nem is olyan legyőzhetetlenek!

—Nem mondtam hogy legyőzhetetlenek, de *majdnem* azok! És attól hogy vaksik, süketek, mittudoménmégmilyenek, attól még erősek és ez a lényeg, mert hiába vesz észre téged a rabszolgakereskedő akármilyen messziről is, ahhoz hogy elfogjon téged, a közeledbe kéne mennie, de azt nem meri, mert melletted van a szörny, ha meg ott van, akkor aki a közeledbe megy, azt simán péppé veri egyetlen ütéssel! Hát már hogy is ne lenne így, hiszen majdnem kétszer olyan magasak mint te, pedig te kifejezetten sudár leány vagy!

—De ha jön egy Csíkos, az csak megérinti és máris agyoncsapja.

—Vagy igen, vagy nem. Mert én nem vagyok benne olyan biztos! Mert ugye, azt sem hitted volna korábban, hogy nem hullik le a nő karja, amikor elkapja a kést az élénél fogva! Szóval, ki tudja, mire képesek a szörnyek! Ismétlem, nincs választásod!

—Hát jó, próbáljuk meg! - sóhajtott Asinó. —De hogyan gondolod ezt? Hiszen meg sem tudod mondani a szörnynek, hogy a felesége akarok lenni! Sőt, azt sem hiszem, hogy tudná, mi az, hogy „feleség”! Mert ha a nő nemes a szörnyek közt, a férfi pedig nem, akkor nem lehetnek egy pár!

—Ez engem nem érdekel. A lényeg, hogy a mi saját szokásaink szerint lássa a bíró, de lehetőleg mások is, hogy te a szörnyetegé vagy. Azt kell tenned tehát, hogy felkínálkozol neki.

—A leborulás szertartása már egyáltalán nincs szokásban, dédapám meséiből hallottam csak róla. Manapság már mindig a férfi választ párt magának.

—Ki a csudát érdekel ez?! Te csak tedd amit mondtam, hallgass az okosabbra! - hetykélkedett Babekúnes.

—De a szörny azt sem tudja majd, miről van szó!

—Az se érdekel. A lényeg, hogy a falu úgy tudja, Raszkaré vagy. Akkor meg aztán tehet a rabszolgakereskedő amit akar, a faluból senki nem mer majd a segítségére sietni, azt mondják majd, intézze el ezt a dolgot a férjedd, a szörnnyel... és akkor majd meglátom én, milyen nagy legény lesz az a pizok féreg, ha meglátja

az uradat, vagy összefossa magát rémületében, vagy még arra se lesz képes...!

Asinó nagyot sóhajtott, még nagyobb mint előzőleg.

—Hát, jól mondtad, nekem már úgyis mindegy...

Erre a kislány átölelte, s ezt válaszolta neki:

—Bízz bennem! Elintézem én, hogy te légy a harmadik anyukám...!

A csirip nép tagjai eléggé elálmélkodtak azon, hogy Raszkár és Íjallé mennyit alszanak! Mert ők bizony végigaludtak teljes hat órát is – ami mint tudjuk nem is olyan sok egy felnőtt embernek, pláne ennyi izgalom után, ám a csirip nép tagjai normális esetben csak három órát szoktak aludni egyhuzamban, nagyon ritkán négyet. Többet csak akkor, ha betegek voltak, de még akkor se mindig. És három óra alvás után simán képesek voltak húsz óránál is többet ébren lenni.

Na de hozzájuk képest az emberek úgyis olyan tohonya, lassú lényeknek tündek kissé, s e róluk alkotott képbe simán beleillett, hogy lusták is, azaz szívesen alszanak sokat. Különben is, ugyan mi mást tehetnének a fenti, unalmas jégvilágban?!

Amikor Babekúnes elillant tőlük Asinóhoz, Raszkár és Íjallé épp aludtak. És miután Babekúnes visszatért hozzájuk, még nagyon sokáig aludtak, legalábbis csirip fogalmak szerint. Mire tehát mégis méltóztattak felébredni, már simán kikészíthették nekik az újabb adag ennivalót vendéglátóik. Meg is ették, bár lényegesen kisebb étvággyal, mint az első adagot, bár a halak most is finomak voltak. Babekúnes közben végig körülöttük legyeskedett, és szorgalmasan tanulta a nyelvüket, de annyira, hogy már ismerte a „mi ez” kérdést, és alkalmazta is mindenre, ami csak eszébe jutott, és értelmes leánykának tűnt, mert nagyon ritkán felejtett el egyetlen szót is. Úgy tűnt, valóban sziklaszilárd az az elhatározása, hogy megtanul „emberül”. Még a halszálkának is megkérdezte a nevét... de kitalálta azt is, hogy cselekvéseket imitál, s ezeknek kérde meg a nevét; így számos ígét is megtanult, nemcsak főneveket, olyasmiket, hogy mosolyog, nevet, megijed, utál, haragszik, kiabál, suttog, ver, ringat, s rengeteg mást is, azaz amit csak el lehet mutogatni, azt igyekezett mind megjegyezni. Elmondható volt hát, hogy bár még alig telt el egyetlen nap a megismerkedésüktől számítva, de a kislány legalább ötszáz szót ismert már Íjallék nyelvéből – bár ragozni még nemigen tudta őket.

Mindenesetre ez már lényegesen gördülékenyebbé tette a társalgásukat. De annyira, hogy az evés befejezte után Babekúnes kézenfogta Raszkárt, és így szólt hozzájuk:

—Ember és Babekúnes sétál.

—Semmi kedvem hozzá. - rázta a fejét Raszkár, aki a bőséges étkezés után inkább szeretett volna heverészni egy jót. De hiába, mert Babekúnes egyre hevesebben rángatta a kezét.

—Raszkár sétál. Íjallé sétál. Babekúnes sétál. Sétál, igen. Én és te sétál. Én és te és ő sétál. - erősítgette, magára, Raszkára és Íjalléra mutatva.

—Raszkár fekszik. - válaszolta erre a férfi, mert tudta, ezt már megérti Babekúnes.

—Raszkár nem fekszik, Raszkár sétál. Sétál jó, jó! Fekszik nem jó. - erősködött a kislány. S addig-addig nyaggatta őket, míg végül beadták a derekukat, mert tudták, ebből semmi pihenés nem lenne úgyse, a kislány annyira egyre csak

kapacitálná őket. Na meg aztán hátha látnak megint valami érdekeset... végtére eddig sem bánták meg, hogy Babekúnes körbevezette őket a faluban... az sem volt semmi, hogy megtudták, képes a kezével akkora áramütést kiadni, hogy egy kisebb halat agyoncsaphat vele! Ezek után mindenesetre nagyobb tisztelettel bántak Babekúnessel. Nem is olyan védtelen ez a csöppség...

Felálltak hát, és utánaballagtak. Babekúnes pedig szinte táncolt előttük, úgy ugrabugrált, és ezt kántálta:

—Ember sétál, ez jó, jó! Fekszik nem jó, fekszik pfuj. Pfuj fekszik. Séta jó. Babekúnes jó. Ember jó, igen, igen!

—Most mi baja? - kérdezte Íjallét Raszkár.

—Mondd, te hülye vagy, nem veszed észre, hogy egyszerűen boldog, s a nyelvünket gyakorolja?

—De minek ahhoz ennyit kiabálnia?

—Hát hogy a csudába gyakorolja például a hangsúlyunkat, ha nem mondja ki a szavakat?! Ne feledd el, most sokkal mélyebb hangokkal és sokkal lassabban kell beszélnie a mi nyelvünkön, mint a magáén, kész csoda, hogy képes rá! El ne vadítsd magunktól, mert hihetetlen kincs nekünk ez a kislány, amiért hajlandó megtanulni a nyelvünket! Ugyanis tudhatnád, hogy a nyelvtanulásért nem sokan lelkesednek!

—Eszemben sincs elvadítani, kifejezetten kedvelem, csak épp most jobban esett volna heverészni.

—Naná, hogy hízlald a hájadat, te haspók! Igaza van Babekúnesnek, séta a jó, nem a fekszik! - mondta gúnyosan Íjallé.

—De vajon minek hívott el magával, mit akar mutatni?

—Lehet, hogy semmi határozott szándéka nincs, egyszerűen szeretne sétálni egyet a társaságunkban, mutogatni mindenkinek, hogy ő bezzeg nem fél a közelünkben lenni. - vont vállat Íjallé.

Babekúnes most aránylag messzire vezette őket – jó húsz percet is gyalogolhattak. Ez egy valóságos falu közelében aránylag nem mondható nagy távolságnak, de itt a barlangrendszerben igen, mert biztosak voltak benne a sok elágazás, keresztjárat miatt, hogy a kislány nélkül soha vissza nem találának a faluba. Nemegyszer kellett átlábalniuk kisebb barlangi patakokon is, és ezek közül némelyiknek hideg volt a vize, másoké ellenben szinte gőzölgött – nagyon örvendtek hát annak, hogy szkafanderbe bújtak a séta előtt, mert ez a zubogó forróvíztől is megvédi őket néhány percig, ami elegendő idő volt a kisebb patakokon való átkeléshez, még akkor is, ha belelépnének a vízbe véletlenül. De nem kellett belelépniük, mert a nagyon meleg vízfolyásokon át lehetett kelni kövekről kövekre lépve is. Babekúnes ebben nagyon ügyes volt, úgy ugrándozott, mintha csak szárnyai lennének.

Az utat különben néha valami enyhe félhomályban kellett megtenniük, ami foszforeszkáló kőzetekből áradt, többnyire azonban egyáltalán semmi világítás nem volt a barlangrendszerben. Ez a kislányt a legcsekélyebb mértékben sem zavarta, olyan magabiztosan ment előre a teljes sötétben is, mintha fényes nappal kéne közlekednie. Raszkár és Íjallé bezzeg nem volt ennyire ügyes! De segítettek magukon: mint kiderült, nem ment tönkre a fényszórójuk, s most ezt bekapcsolták, de energiatakarékossági okokból csak egészen haloványra. Így nem láttak jobban előre mint talán három méter, de ez is elég volt nekik. Babekúnes mindenesetre nem győzött csodálkozni a pompás újdonságon, és hosszú percekig

nézegette-tapogatta a sisakreflektorokat.

Végül aztán célhozérték. Kiderült, hogy egy olyasféle helyre jutottak, amit bízvást lehetett holmi gyárféleségnek tartani. A közelben számos folyosó és nagyobb, teremszerű üreg volt, ezek némelyikében sekély tó terült el, nem mélyebb mint egy méter. Ezeknek a lényeknek ez a víz úgy nagyjából nyakmagasságig ért. E tavak mindegyike meleg volt, már-már forró. És többnyire jó büdös is, mert kénes víz bugyogott belőlük, Babekúnes fintorgott is a szagtól! Nem lehetett hát irigyelt munkakör itt dolgozni... a tavak környékén számos csirip serénykedett. Mindenféle sokágú szerszámokkal hínárféle valamit halásztak ki e tavakból, távolabb kiterítették meleg kövekre ezt, ami megszáradt, azt összegereblyézték, még távolabb meg különféle primitív gépekkel mindenféle munkafolyamatoknak vetették alá e hínárokat: törték őket, meg préselték, sajtolták, vagdalták, fonták, csavarták; más anyagokkal, például valami ragasztószerű péppel elegyítették, láthatóan attól függően, pontosan milyen fajta is volt a hínár, mert minden medencében mást termesztettek.

—Azt hiszem itt olyasminek vagyunk tanúi, ami ezeknél a lényeknél a mezőgazdasági munkának felel meg – szolt Raszkar – bár nekik a víz a termőföldjük! Ez a moszatszerű izé meg napfény helyett nyilván a víz hőenergiáját hasznosítja növekedésre. Esetleg kémiai energiát, mert ez kénes forrás, vagyis táplálkozhat esetleg a vízben levő foszfátvegyületek lebontásakor felszabaduló energiával is.

Minthogy még sosem láttak ilyesmit, hőseink alaposan körülnéztek errefelé; természetesen az itt dolgozók, akiket némi nagyvonalúsággal parasztoknak lehetett nevezni, bár tevékenységük inkább holmi ipari munkásokéra hasonlított, ők pedig az embereket bámulták meg, szintén kíváncsian, s óvatos távolságtartással. Babekúnes pedig nagyon élvezte, hogy bátornak mutatkozhat, olyan szorosan az emberek mellett ment, hogy néha majdnem a lábára tapostak hőseink, és hol Raszkar, hol Íjallé derekát ölelte át. És egyre csak fütttyögött mindenkinek, s bár ennek értelméről hőseinknek fogalmuk sem volt, de valahogy már a hangsúlya is e fütttyelvnek, mely most előtört Babekúnes torkából, határozottan kivagyinak, szinte pökhendinek tűnt. A kislány tehát igencsak remekül érezte magát, hogy az emberek társaságában sétálva Nagy és Jelentős Valakinek tarthatja magát!

Végül aztán egy különösen büdös medencéhez érve, az ott dolgozó nők is megbámulták őket, már amennyire ezt megítélhette Raszkar és Íjallé, mert reflektoraikkal tíz méternél messzebb nemigen láthattak; és itt bizony úgy látták, mintha némileg másféle csiripek dolgoznának, mint távolabb! Ezek arca ugyanis nem egyszínű volt, hanem mintha egészen halovány csíkok lennének rájuk festve – bár e csíkok nem valószínű, hogy mesterséges eredetűek lettek volna. Akkor ugyanis nyilván élénkek, szembeötlőek lennének, de ezeket csak közvetlen közelről láthatták az emberek. Lehet persze, hogy egy csirip messzebről is meglátja a csíkokat...

Mindegyik ilyen nőnek olyan volt az arca, hogy hét vízszintes csíkot viselt rajta: legfelül egy vastag citromsárga csík díszelgett, majd egy ugyanolyan vastag sötétzöld, aztán egy vékony piros, egy vékony fehér, még egy vékony piros, egy vastag sötétzöld, és végül legalul egy vastag citromsárga. De a színek egészen halványak voltak.

Efféle „csíkos” nők nem dolgoztak más medencék mellett, s itt sem olyan, aki nem viselt volna halovány csíkokat.

S most némi habozás után e nők közül kivált az egyik legfiatalabb, lassan, láthatóan nem kevés félelemmel a szemében odalépett elébük, egészen pontosan Raszkár elé, majd jól hallhatóan füttyögni kezdett valamit. S bizony már az első néhány füttyszavára elnémult minden más nesz a környéken, kiválóan hallhatta őt mindenki... nyilván meglepő dolgot közölt Raszkárral... de hogy mit, abból sajnos a férfi semmit nem értett!

A nő füttybeszéde különben nem is tartott sokáig, ezután azonban éles kőkést húzott elő valahonnan a ruhái mélyéből – bár e ruhákat inkább rongyoknak kellett volna nevezni – de nem támadt vele Raszkárra, hanem a kést a pengéjénél fogta meg, majd térdre ereszkedett a férfi előtt, fejét lehajtotta, s a pengénél fogott kést fel se nézve a magasba nyújtotta, a markolatát kínálva a férfinak.

És nem mozdult. Nyilvánvaló volt, hogy most Raszkár kellett cselekedjék, csak épp fogalma sem volt róla hogy mit, hogy ez mit jelentsen! Az biztos, hogy igencsak zavarban volt.

—Izé... - hebegte, és körbenézett. Bár nem sokáig látott el a majdnem-töksötét félhomályban, de úgy látta, mintha már néhány másodperc alatt is sok tucat csirip sündörgött volna a közelébe. Alig-alig tisztelték a karnyújtásnyi távolságot is, holott tudta már hogy félnek tőle, mert ő ezeknek a szemében valami rémületes szörny... a hátul levők szinte lökdösődtek, hogy előre jussanak, s lássanak valamit... és mind őt nézték!

—Izé... - köszörülte meg a torkát megint, és habozva pillantott Íjalléra. —Szólalj már meg!

—Mi a csudának – vigyorgott a lány – nem előttem borult le!

—De, hogy is mondjam... valami olyasmit mondtál a múltkor, hogy ezek jobban hasonlítanak a te egykori világod barbáira, mint az én bolygóm embereire... és ezt el is hiszem! Neked kell ismerned őket, mondd már, mi a csudát jelent ez?!

—Nem tudom – vont vállat Íjallé – talán valami bűnt követett el a leány, és téged kér fel ítélezésre!

—Úgy érted, azért nyújtogatja a kést, hogy öljem meg?!

—Ha akarod, de nem muszáj. De ez csak egy tipp a részemről, cseppet sem biztos hogy igaz! Mindenesetre semmi lehetetlent nem látok benne, hogy inkább bízsa az ítékezést egy olyasvalakire aki ha szörny is de legalább pártatlan, mert kívülálló, mint valami itteni bíróra, aki ki tudja hogy mennyire haragszik rá, mennyi előítélettel terhelt... - majd körbepillantott, és ezt jegyezte meg:

—Nekem már az is gyanús, hogy e lánynak meg még sok másiknak is itt, valami csikok vannak az arcán. El tudom képzelni, hogy ezek valami megvetett kaszthoz tartozhatnak. Persze hogy szívesebben kér tőled ítéletet!

—De figyelj már, én nem ítélek el, halvány gőzöm sincs róla, miről van szó, miben kér ítéletet, nem ölhetem meg olyasmiért, amiről azt sem tudom, hogy mi!

—Akkor ne tedd. Tartok tőle, maga a lány is jobban fog örövendeni neki, ha életben marad... - vigyorgott Íjallé.

—Akkor most mit tegyek? Fogjam meg a kést, és hajítsam el?

—Nem javaslom. Ki tudja mik a szokások ezeknél, lehet, hogy már a kés megfogása is azt jelképezi a számukra, hogy azt használni kell a lány ellen... egyáltalán, szerintem jobb, ha bele se avatkozol az egészbe, mert tényleg nem tudod, mi ennek az ügynek a lényege! Szerintem csak fordulj meg, és ballagjunk szépen tovább.

—Na de az nem azt jelenti-e, hogy nem ítélkezek az ügyében?
 —Minden bizonnyal.
 —De akkor lehet ám, hogy mások döntenek a nő ügyében.
 —Erre jelentős az esély. - bólogatott Íjallé.
 —De akkor az is lehet, hogy megölik!!
 —Semmiképp sem tartom lehetetlennek. - bólított erre is Íjallé.
 —De én nem akarom, hogy megöljék. Én senkit nem akarok megölni, még azzal sem, hogy hátat fordítok neki.
 —Ez már a te dolgod, én elmondtam amit akartam, s ezt is csak amiatt, mert tanácsot kértél tőlem! - majd kisvártatva, s némileg baljós hangsúllyal ezt tette hozzá:
 —De én igenis továbbmennék. Nekem ez nagyon gyanús!
 —Mi gyanús, az Isten szerelmére?!
 —Hé, ha nekem mégegyszer istenkét emlegeted, belerúglak a tóba!
 —Jól van na, különben is fogd fel inkább káromkodásnak, pláne mert a vallásom nem is tud róla, hogy Isten szerelmes lett volna valaha is... szóval, mi a gyanús?!
 —Hogy bele akarnak rángatni téged valamibe. - azzal sanda pillantást vetett Babekúnesre, s így folytatta:
 —És meg mernék rá esküdni, hogy ez a kis Babi nem is véletlenül vezetett ide minket! Nagy kópé ám, előre tudott valamit!
 —Mit?
 —Azt nem tudom mit, de ő előre tudta! Nézz csak rá, most is hogy vigyorg!

Babekúnes persze hogy vigyorgott, de ennek csak az volt az oka, hogy feszülten figyelte Íjallé beszédét, s ha nem is értette, de egy szót belőle igen: azt a becenevet, amit még korábban adott neki Íjallé, a „Babi”-szót! Ami pedig véletlenül azt jelentette csirip nyelven, hogy „bajkeverő”...

Persze hogy vigyorgott rá. Úgy érezte, ha soha máskor is, de most alaposan ráillik ez...

S mert észrevette hogy Íjallé milyen gyanakodva nézi, gyorsan odaugrott Raszkár mellé, és elkapva annak bal karját, olyan hevesen megrángatta, hogy a férfi majdnem hanyattesett.

—Ő név Asinó! Asinó jó, jó! Ő jó, jó, jó! Asinó jó nő, Raszkár séta, Asinó séta, Raszkár egy, Asinó egy, Raszkár Asinó kettő! Babekúnes szeret Raszkár, Babekúnes szeret Asinó, szeret jó! Raszkár szeret Asinó jó-jó-jó, nagy jó! - és újra hevesen megrángatta a férfi karját.

—Hát – mosolyodott el a pap – még mindig nem tudom, mire megy ki a játék, nem merem állítani, hogy érteném, azt aztán biztos hogy nem, de annyit felfogtam a kislány szavaiból, hogy azt mondja, a szeretet jó, és ebben teljesen igazat adok neki! Én pedig nagyon óvakodok attól, hogy a szeretet parancsa ellen cselekedjek!

Íjallé egyre vastagabban vigyorgott.

—Csak aztán meg ne bánd... azt teszel amit akarsz, de mert tanácsot kértél tőlem, emiatt újfent kijelentem nagyon nyomatékosan, hogy szerintem te javában át vagy verve, ez a huncut kislány igencsak a bolondját járátja veled...

—Azt te nem tudhatod!

—Persze hogy nem *tudom*, de *sejtem*! Szóval, én azt mondom neked, egyszerűen fordulj meg és menj tovább, ha úgy véled, már eddig is épp elég gondod van!

—Gondból van elég az biztos, de csak nem hagyhatom kétségek közt ezt a szegény kislányt?!

—Babekúnesben szikra kis kétség sem lehet. Lehet hogy a kislány jószándékú, de hogy teljesen gátlástalan, az is biztos. Ha helyettem születik az én világomba, lehet, hogy belőle is királynő vált volna...

—Erre a másokra gondolok, aki még most is nyújtogatja felém a kést! De nem ölöm meg, és azt sem hagyhatom, hogy más tegye meg vele! Ha bűnt követett is el korábban talán, de hát olyan szomorúan néz, hogy biztos megbánta már, és a megbocsátás nemes erény! Én biztos nem haragszom rá! - azzal lehajolt, gyöngéden megfogta Asinó vállait, és felemelte a lányt, majd magához ölelte. S még mondta is Babekúnesnek:

—Szeretni jó, igen.

Erre a kislány vad ugráندozásba kezdett, ami szinte indiántáncnak is beillett, olyan szökdécselést vágott le körülöttük, kikapta a kést Asinó kezéből, a kés hegyével az őket körbeálló bámészkodók felé mutogatott, és szinte diadalmas hadvezér módjára kezdett neki füttyögni, fülbántó hangmagasságban, és szinte fülszaggató hangerővel. És olyan gyorsan, hogy ezúttal Raszkár a saját nevét sem hallotta ki a kislány szónoklatából, holott biztos mondta többször is.

Ez így ment legalább egy teljes percen keresztül, ami elég sok időnek tűnik, ha valakit egyfolytában szorosan átölelve tartunk; pláne, mert Raszkár érezte, hogy Asinó viszonozza is az ölelését. Persze, a leány olyan alacsony, hogy a feje épp csak felért Raszkár melléig. Hanem ekkor a leány végül elengedte őt, ismét térdre hullt előtte, felemelte Raszkár jobb lábát, s azt a fejére rakta... Raszkár csak hápogott ezt látva, úgy megdöbbent. Hát még akkor, amikor Asinó megint felpattant, de ezúttal már nem volt szomorú az arca, hanem inkább boldogan mosolygott, a fülei is úgy lobogtak, mintha szél fújná azokat – majd mert Raszkár nagyon magas volt őhöz képest, emiatt egy szökkenéssel a magasba ugrott, elkapta Raszkár két vállát, s azokon csüngve szabályosan szájon csókolta a férfit, még hozzá alaposan, sokáig, tulajdonképpen mindaddig, míg csak Raszkár oldalra nem rántotta a fejét, mert már legalább ezt meg tudta tenni döbbenetében.

—De hát izé... Íjallé, segíts már, én nem akarom ezt az Asinót rabszolgámnak, holott ha jól emlékszem a történelmi tanulmányaimra, az hogy a lábamat a fejére rakta, ezt jelenti! De nekem nem kellenek rabszolgák, nincs is rabszolgaság nálunk, ez lehetetlen, mondd meg nekik valahogyan...

—Te szájalmas seggfej, hát még mindig nem jöttél rá magadtól, hogy nem erről van szó?!

—Hát miről?!

—Te nem rabszolgát szereztél magadnak most, hanem *feleséget*!

—Mi... *micso...da?*!

—Mondom akkor másképp, hátha úgy felfogod: Babekúnes megnősített téged! De engem ne szídj: én előre figyelmeztettelek minden lehetséges módon, holott meg sem érdemled, mert utálok a papokat!

—De hát izé... én tényleg pap vagyok, és...

—De azt is mondtad, az egyházad megengedi a házassodást.

—De momentán nem akartam, és...

—Késő a bánat picinyem, ami megtörtént, az megtörtént!

—De hát nem is a feleségem a mi szokásaink szerint!

—De az ő szokásaik szerint nagyonis, erre mérget vehetsz! És ugyanolyan joggal tarthatjuk érvényesnek az ő szokásaikat mint a mieinkét, sőt még sokkal több joggal, egyszerűen mert ők, ezek a csiripek, sokkal többen vannak itt, mint mi

emberek!

Látva hogy a férfi öröme mintha nem lenne teljesen felhőtlen, Babekúnes megint erősítgetni kezdte a maga álláspontját:

—Asinó jó, jó, Asinó nagy jó nő!

—Hát nagynak igazán nem nevezném... mondd úgy, hogy Asinó *nagyon jó nő!* - javította ki a kislányt jóindulatúan a pap, és Babekúnes örömmel mondta utána, mert megint tanulhatott valamit emberül:

—Asinó nagyon jó nő!

—Hát persze hogy az, kicsikém, szikrányi kétségem sincs felőle hogy nagyon jó nő, és persze te is jó vagy mert biztos csak jót akartál neki, és Íjallé is jó mert figyelmeztetett engem, itt körülöttem mindenki jó, csak én vagyok rossz, az eszem rossz, mert egy szárnalmas *hűlye* vagyok, hogy így félre tudtál vezetni!

—No, azért erről szó sincs – kelt a kislány védelmére Íjallé – azért azt ne feledjük, semmi hazugságot nem állított neked, amivel becsaphatott volna téged!

—Á nem, dehogy, épp csak olybá tüntette fel a helyzetet, mintha e leányt meg kéne ölnöm!

—Tényleg nincs érzéked a nem a te világodból való szokásokhoz. Könnyen el tudom képzelni, hogy ennek semmi köze nem volt a megtévesztésedhez, egyszerűen mondjuk egy nőnek illetlenség felajánlkoznia, hogy egy férfi felesége lenne, s ilyenkor mondjuk úgy lehet náluk, hogy aki nő ezt teszi, azt a férfi meg kell ölje, - *vagy* elfogadja a feleségének! De ha nem fogadja el annak, akkor halál vár a szemérmetlen, felkínálkozó nőre!

—Ez ostobaság!

—Neked, a te fülednek, de az én világomban...

—Ott volt ilyen törvény?

—Pontosan ilyen nem, de számos más, hasonlóan kegyetlen, s a nőkkel szemben igazságtalan törvény nagyonis, amiknek túlnyomó többségét bátorkodtam is eltörölni, amint megtehettem!

—Hát, ez a szememben jelentősen enyhíti a megítélésedet!

—Köszönöm az elismerést. Szóval, ez amit elmondtam, semmiképp sem hihetetlen a számomra. Vagy lehet az is, hogy tényleg elkövetett valamit a leány, amiért halál várna rá, azt jelezte a neked nyújtott késsel, hogy ha nem fogadod el feleségnek, akkor az olyan, mintha belészúrnád a kést, mert a halálát okoznád, te vagy az utolsó esélye! Ha ellenben valaki feleségül veszi, nem lesz megbüntetve! Ilyen törvény meg már szó szerint volt is az én világomban.

—Volt? Ezt is eltörölted?

—Én nem, régen, még trónrakerülésem előtt volt, aztán pár nemzedékkel születésem előtt eltörölték, de ezt épp hogy *visszahoztam* a törvénykezésbe, mert miért is ne, ez nagyon jó a nőknek... Na de hogy a jelen helyzettel foglalkozzunk, szóval számos ok lehet, ami mind olyan, hogy Babekúnes egyáltalán nem kellett hazudozzék neked! Gondolom, ő találta ki azért, hogy idehoz téged, s életemet merem arra is rátenni, hogy ez az Asinó az ő jó ismerőse, olyan barátnőfelesége, lehet hogy előre meg is beszéltek mindent, gondolom azzal is tisztában volt első pillanattól kezdve, hogy semmit nem értesz a szokásaikból – de olyasmit, amit szigorúan véve hazugságnak lehetne nevezni, olyat nem követett el!

—Mintha tetszene neked a ravaszsága!

—Persze hogy tetszik.

—Akkor miért figyelmeztettél engem többször is?

—Mert a magam módján mégis becsületes vagyok. Na, azt hiszem ha a séta jó is, de most már épp ideje visszaballagnunk... amit Babekúnes akart, azt úgyis elérte. Tehát menjünk vissza, aztán most már gondolom nem lesz akadálya annak, hogy békés, ebéd utáni pihenővel hízlald a potrohos valagadat naggyá...

—Nem is ebéd volt az, hanem reggeli!

—És nem is valag, hanem has. De attól még igazat mondtam...

Babekúnes most már valóban nem akadályozta meg a visszafordulásukat, és bizony úgy tűnt, igaza van Íjallének és Asinó már Raszkárhoz tartozónak tartja magát, mert esze ágában sem volt folytatni a munkát a medence mellett, hanem követte a férfit, még hozzá kézen fogva azt, s jó szorosan fogta ám Raszkár markát, és még előtte is haladt fél lépéssel, szinte húzta maga után a férfit, mondhatni ő vezette őket... ezt látva Íjallé vastagon vigyorgott mögöttük, s ezt mondta nem is halkan:

—Tiszteletem a ház urának!

Raszkár értette pontosan, mire céloz az exkirálynő, s ezért sértődötten felmordult:

—Hát azt azért ne feledd el, ez nem is olyan igazi házasság, de meg különben is én vagyok a ház ura!

—Nincs is idelent ház.

—Akkor a barlang ura, mindegy! Szóval enyém a vezető szerep, s ezt ő is elismerte, emiatt rakta a fejére a talpam!

—De most az ő talpa mögött van a te talpad. - azzal Íjallé elmerengett, s így szólt:

—Láttam egyszer egy viccújságban egy képet, a te világodban. Egy szekrényt ábrázolt, amin egy férfi kucorog, a padlón meg, a szekrény előtt, egy asszony állt, sodrófával a kezében. És a férfi ezt kiáltotta:

—Szeretnéd hogy lemenjek innen, mi?! De abból nem eszel, aranyoskám! Vedd tudomásul, hogy én vagyok a ház ura, itt mindenkinek én parancsolok, még magamnak is, tehát addig maradok idefent, ameddig csak az nekem jólesik!

Azzal Íjallé még hozzá is tette:

—Kihangsúlyozom, hogy e vicc miattad jutott az eszembe, Raszkár! Mert eddig semmi nem függött tőled, - ezután meg még kevesebb fog... és még csak meg sem verheted, mert szerintem már Babekúnes is agyon tudna csapni téged árammal, de legalábbis megbénulnál az áramütéstől, az az Asinó meg sokkal nagyobb, mint a kisgyerek... semmi esélyed ellene!

—Nem is akarok verekedni, az nem az én stílusom.

—Tiszta szerencse, hogy nem tudják ezek idelent, hogy valójában nem mi vagyunk az erősebbek, hanem ők.

—Nem árurom el nekik, van ennyi eszem!

—Remélem is, de ne is kezdj vitézkedni, mert ez az első verekedésnél ki fog derülni, s akkor jaj nekünk!

—Ismételten figyelmedbe ajánlom Íjallé, hogy pap vagyok, azaz nem az erőszak embere!

—Az én világomban igenis a papok azok, akik leginkább az erőszak emberei. Néha ők maguk is ölnek, méginkább azonban megparancsolják az ölést!

—A te világodban lehet. De nem az én világomban!

—Igen, de most sem vagyunk a te világodban!

—De az elveim onnan valók, s nem szándékozom megváltoztatni őket! Biztos lehetsz benne, nem fogok gyilkolni!

—Majd meglátjuk.

Hát meg is látták, s hozzá nagyon hamar! S persze megint nem Raszkárnak lett igaza... bár Íjallénak sem egészen.

Az hogy kitört a verekedés, ami később gyilkolászásba torkollott, természetesen ki másnak is lett volna köszönhető, mint a kis, bajkeverő Babekúnesnek! Bár nyilván nélküle is kitört volna a balhé, csak úgy később...

A két embernek fel sem tűnt, bezzeg Asinónak annál inkább, hogy a legelől ugrándozó Babekúnes nem hazafelé, nem a faluba vezeti őket!

—Hát te merre igyekszel? - kérdezte tőle.

—A Gyönyörök Termébe. - vont vállat Babekúnes szinte tiszteletlenül, már-már pökhendien.

—Micsoda?! De hiszen az nem a magunkfajtának van kitalálva!

—Az a hatalmasoknak, a gazdagoknak van kitalálva.

—Na ugye!

—Ugye bizony! Mert most már mi is azok vagyunk!

—Micsodák, a Fényhozóra is?!

—Hát ha nem is gazdagok, de legalábbis hatalmasok! Különben, gazdagok is... elvégre ott az a nagy kristály... de különben is... hiszen akinek hatalma van, annak van gazdagsága is, mert hatalmával élve elveheti mások gazdagságát...

—Attól félek, már megint rosszban sántikálsz!

—Most megsértettél. Mi az, hogy „már megint”?! Én soha semmi rosszat nem tettem eddig! Előbb elloptam a jégszörnyektől a kristályt hogy megmentselek – ez nem jött össze, elismerem, de majdnem! Aztán meg hozzáadtalak ehhez a barátságos jégszörnyhöz téged, azaz mégis megmentettelek! Mi ebben a rossz?!

—Hát ízé... semmi, na, elnézésedet kérem, bár abban még mindig nem vagyok biztos, hogy jó lesz ennek a vége...

—A legrosszabb ami történhet, az az, hogy amikor megdug téged, kiderül, hogy a farka esetleg túl vaskos. De majd hozzászoksz. - felelte szabadszájúan Babekúnes, mire Asinó mélyen elpirult, s inkább másra terelte a szót.

—Akkor sem engednek oda be minket.

—Hogy a csudába ne, amint meglátják a férjedet és az úrnőjét, abban a pillanatban elszelelnék az örök, meglásd...

—De nekünk nem szabad bemenni oda!

—Az igaz, de attól még bemegyünk, és senki nem mer majd tiltakozni! Különben meg nem is igaz, ez igenis szabad nekünk! A hatalmasoknak ugyanis mindent szabad!

—Ebből baj lesz, ebből botrány lesz...

—Botrány talán, de baj, az ugyan mi?! Gondolod, hogy lesz valaki, aki meg meri támadni őket?!

—Hát, azért ők sem legyőzhetetlenek...

—De nagyon veszélyesek.

—Na de te mesélted hogy vaksik, majdnem süketek, szaglászuk semmi, és igazad is van, mert amint látom, még a nem nagyon sötétben is inkább csak tapogatóznak...

—Teljesen igaz, de ha le akarná őket győzni valaki, akkor kénytelen a közelükbe menni, és ugyan kíváncsi vagyok, ki lenne olyan bátor, hogy a közelébe menjen egy ekkora rémületes szörnynek... eddig kizárólag egyetlen olyan csiripet ismerem

aki efféle hőstettre merészkedne, s az az egyetlen fő is én magam vagyok!

—Hát az önbizalmad nem semmi!

—A tied annál inkább semmi... holott most már büszkének kéne inkább lenned Asinó, mert egy iszonyatosan nagyhatalmú, rémületes valakinek vagy már a neje, és ez neked is hatalmat nyújt! Mert aki nem teszi azt amit akarsz, azt megfenyegeted, hogy szólsz a férjednek...

—Nem is tudok beszélgetni vele.

—Pedig ajánlatos lesz mielőbb megtanulnod a nyelvét... Különben, nem hinném hogy sokaknak eszébe jutna, hogy nem tudsz szörnyetegül! Na, már itt is vagyunk! - mutatott előre.

Nem is nagyon messze tőlük a folyosó elágazott, három felé, s a középső ágot csontlemezekből készült ajtó zárta le, ami előtt két őrszem állt. Még kardjuk is volt, az is csontpengével. És Raszkár meg Íjallé még csak észre sem vették őket, de a két őrszem bezzeg már idejekorán észlelte, hogy nem akármilyen látogatóik vannak! De még reménykedtek benne, hogy a szörnyek egyrészt kellően barátságosak – hiszen most is egy felnőtt és egy gyerekcsirip van a társaságukban – másrészt hogy nem az általuk őrzött területre akarnak behatolni, hanem elkanyarodnak jobbra vagy balra. Ám e reményük nem vált valóra, mert a rémületes társaság épp előttük torpant meg.

—Tűnés, el az útból! - intett a kezével nekik Babekúnes. —Apuci szórakozni óhajt! - karolt Raszkárba.

—Hogy... hogy... apuci... - nyögte rémülten az egyik őr, és úgy meredt a férfira, hogy látnivaló volt, azt sem tudja, a rémülete vagy a hitetlenkedése a nagyobb.

—A jég-szörny bácsi nagyon megkedvelt engem, és a lányává fogadott, mert én olyan kiváltképpen bátor és érdemdús valaki vagyok! Na tünetek már innen, mert azt viszont nagyon nem szereti, ha várakoznia kell! - azzal máris előrelépett. És a két őr nem merte megtenni, hogy oldalra ne húzódjon előre... mert igaz, őket azért tették ide, hogy megakadályozzák az illetéktelen behatolásokat, de nem szörnyetegekre készítették fel őket...

Babekúnes mögött pedig beléptek a tiltott területre a többiek is, azaz Íjallé, Raszkár és Asinó.

A belépés úgy történt, hogy ehhez az ajtót el kellett tolniuk az útból. Az ajtó igen érdekes módon rögzült a kerethez: úgy nyílt mint egy megszokott, bargani vagy földi ajtó, ám nem sarokvasakon lógott, hanem valami hajlékony, gumyszerű anyag tartotta és kötötte össze a kerettel. S ilyen anyaggal volt bevonva a széle is mindenütt. S ez aztán azt eredményezte, hogy tökéletes hangszigetelést biztosított záródáskor, mert egy picike rés sem maradt az ajtólap és a keret közt.

Ezokból mielőtt kinyitották volna azt, hőseink mit sem hallottak a benti vigadalomból! Amint azonban kinyitották az ajtót, gyönyörűséges énekszó ütötte meg a fülüket, bár merőben ismeretlen nyelven – nyilván csiripül. Majdnem úgy hangzott, mint valami magas szólamokban játszott orgonamuzsika és hegedűszó keveréke... és pompás illatok is megcsapták orrukat. Ám ennél is látványosabb volt az, hogy az ajtó kinyitásakor szó szerint *kivilágosodott* előttük minden... bizony, odabent majdnem olyan világos volt minden, mint a Bargan bolygón nappal, vagy egy fényesen kivilágított bálteremben!

Ennek okát azonnal megértették, amint beléptek oda. Egyszerűen az egész terem teteje afféle kristályokból volt kirakva, amikkel odafent a barlangban találkoztak. És ez igazán nagy terem volt, mert átmérője megvolt mintegy kétszáz

méter is!

—Csoda, hogy nem szakad be semmiféle aládúcolás nélkül... - jegyezte meg Raszkár bizalmatlanul, és gyanakodva meredt a magasba. És pillantását követte Babekúnes és Asinó is, de ők azonnal pislogni voltak kénytelenek. Nem bírták a nagy fényárat... Raszkár azonban – és Íjallé csakúgy – ebbe a fénybe még minden kényszerű pislogás nélkül is képes volt belenézni. De hát az ő szemük nem a lenti sötétséghez volt hozzászokva...

Ha aládúcolás nem is volt a roppant barlangteremben, számos oszlop itt-ott igen, s ezek is kristályokkal voltak bevonva, vagy talán maga az egész oszlop is abból készült – bár ez utóbbit hőseink nem tartották valószínűnek. Kezdett – stílusosan fogalmazva - *világos* lenni előttük, hogy a világítani képes kristály, amiből nekik is volt egy példánnyal, de ezt most Babekúnes anyjánál hagyták, ez idelent értékes és ritka portéka lehet! Nyilván nincs belőle akármennyi a csiripeknek, mert ha volna, raknának mindenhová belőle...

Ezek az oszlopok egyenletesen helyezkedtek el, s láthatóan nem a támasztás volt a feladatuk, mert semmit nem tartottak. Ezek afféle pótlámpák feladatát töltötték be.

A világító oszlopok nyilván a fontosabb helyekre kerültek, s így rögvest láthatták is, mik a nagy terem különlegességei. E fontos helyek főleg különböző medencékből álltak, amikben azonban meglehetősen ritkán láttak vizet, többnyire inkább valami tejszerű anyag hullámozott bennük, néha azonban rózsaszín, kék vagy épp zöld folyadékot láthattak; közvetlenül a közelükben pedig aransárga valamivel volt megtöltve az egyik medence, de ez már egészen biztosan nem lehetett víz, mert inkább szirupos sűrűségűnek látszott, mintha akácméz lenne, holott biztosan nem az volt. De ebben is mint minden medencében, csiripek feküdtek, heverésztek.

Kissé távolabb növények nőttek a fal mellett, hihetetlenül nagy levelekkel, ezekben is csiripek voltak, feküdtek, heverésztek a nagy, s kissé öblös levelekben, néha ültek a szélén, a lábaikat lóbálva; e levelek mellett gyakran egy-egy tartály állt, amin egy picike csapóajtó volt, ezek előtt néha megállt egy-egy csirip, az ajtócska fölé hajolt, félrehúzta azt, egy pillanatra beledugta a nyelvét gyorsan, majd továbbment. Raszkárék úgy sejtették, valami finom csemege lehet e tartályokban, talán épp hangya, amit Babekúnes is annyira szeret.

A terem kellős közepe táján állt egy roppant emelvény, dúsán kivilágítva kristályokkal, aminek a teteje megvolt legkevesebb húszszor húsz méteres, ezen állt néhány csirip lány, teljesen mezítelenül, ők énekeltek. Táncoltak is. A többi csirip mind fel volt öltözve, még a medencékben pancsikálók is, de nem ám olyan durva vászonszerű göncökbe mint Babekúnes vagy Asinó, s amely ruhákról már sejtette Raszkár és Íjallé, hogy valószínűleg valami hínárból készültek, hanem a teremben szórakozó csiripek mind egy szálíg drága, selyemnek tetsző anyagból készült ruhát hordtak magukon! E ruhák szabása különben meglepően hasonlított a legközönségesebb emberi bikinikre.

Az idilli kép különben nem maradt ilyen sokáig. Mert alighogy beléptek a terembe, alig csukták be maguk mögött az ajtót, elhallgatott az éneklés, és odabent máris kitört a nagy hangzavar, s a sikoltozás olyan kavalkádja, hogy hőseinket igazán kevés választotta el a megsüketüléstől! Mindenki ugrált kifelé a vízből, már ha valóban víz volt a medencékben, és ide-oda rohangásztak, ami igazán mulatságos volt, mert sehova nem futhattak, lévén a nagy teremnek az az

egyetlen kijárata, ami előtt az emberek álltak, arra azonban senki nem mert menni. Akkor pedig maradhattak volna a medencékben is...

Babekúnes ezzel nem törődött, vagy ha igen, legfeljebb annyira, hogy kimondottan élvezte a nagy feltűnést. Habozás nélkül fejest ugrott a legközelebbi medencébe, gyorsan áttempózta a piros folyadékot, kimászott a túlpártjára, és megállva egy tartály előtt, azonnal heves lakmározásba kezdett, járt a nyelve ki-be mint a motolla... mire Raszkár odaért mellé a medencét megkerülve, már úgy dagadt a kislány hasa két oldalra, mint egy kérődző tehéné. A tartályba belenézve a férfi megállapította, hogy valóban a nagy, fehér hangyafésleség van benne, ami itt nyilván ritka csemegének számít. Bár már nem is volt benne sok, a kislány igazán tisztességesen megritkította a számukat...

Melléjelépett Íjallé.

—Attól tartok, Babekúnes megint keveri a szart! - szolt az exkirálynő, cseppet sem válogatva meg a szavait. —Bármibe le merem fogadni, hogy ez az itteni előkelőségek valamiféle kéjtanyája, és semmi esetre sem olyan hely, ahová különben bejáratos volna a kislány!

—Akkor ebből botrány lesz! - jósolta a férfi.

—Nem lesz, hanem *van*, már most is! - és a kijárat felé mutatott. Most hogy eltávolodtak tőle, megindult a vendégek serege, és egymás után, egymást szinte letaposva igyekeztek kirohanni az igazán nem valami széles ajtócskán. Eközben Asinó maga is úgy gondolta, ha már itt van, nem marad ki a jóból, mert most már úgyis mindegy; odasomfordált hát egy másik tartályhoz, s ő is dugig ette magát hangyákkal. Majd befeküdt a méz-színű medencébe, s hagyta, hogy a ki tudja miből álló anyag teljesen ellepje a testét, épp csak a szeme és az orra hegye látszott ki belőle.

—És most mit csináljunk? - kérdezte Raszkár. —Mert az az igazság, hogy még csak meg sem szídhajtuk ezért a kislányt, mert nem értünk egyetlen szót sem a nyelvén, ő sem érti annyira a mi nyelvünket hogy megértse a szírást, aztán meg lehet, hogy csak érdekeset akart mutatni nekünk!

—Tényleg ilyen naív vagy, vagy csak hülyének tettetted magadat?! A kislány teljesen pontosan tudta, hogy nem szabad idejönnie! De idejött, mert bízott a védelmünkben! Idejött, hogy kiszórakozza magát mint a nagyok, gazdagok, előkelők, nem is véletlen hogy legelső dolga az volt, hogy telizabálja magát... mert ugye, számított rá, hogy ha minket meglátnak, akkor innen mindenki elmene-kül... de tényleg, hiszen nem is menekült el mindenki! Ezek ugyan miért szobroznak még mindig itt?! - és körbenézett.

Valóban, mégsem minden csirip menekült el! Az összes énekesnő fenn az emelvényen, ők mind ott maradtak. És minden világító oszlop mellett állt vagy ült egy-egy csirip, szintén meztelenül, és ők is maradtak, holott látnivaló volt, hogy iszonyatos rémülettel figyelik az embereket. Mégsem futottak el.

—Nézzük meg! - javasolta Raszkár, és azonnal a legközelebbi oszlophoz lépett. A mellette ülő leány felpattant, s igyekezett minél messzebbre húzódní a közeledő szörnnyeteg - az ember - elől, de nem mehetett nagyon távolra, s ennek oka is hamar kiderült: egyszerűen hozzá volt kötve a lába az oszlophoz! A kötél valami indaszerű növényrész lehetett az állaga alapján, és igazán nem vastagabb mint egy cukorspárga, de nyilván jó erős volt.

—Sejtettem! - mormogta Íjallé.

—Hát igen, várható volt! - bólintott Raszkár. —Sőt, én azt is sejtem, miért kell e

lányoknak itt lenni!

—Nem mind lány. - javította őt ki Íjallé.

—Hát nem, de a többség igen amint látom... szóval, érdekesek ezek a világító kristályok! Te ugyan biztos nemigen tudod mi az hogy „energia”, de a lényeg, hogy a fény nem jön ingyen, az lesz valamiből. A fény – az kérlek energia. A kristály képes lehet arra, hogy bizonyos más energiákat fénné alakítson, de akkor is kell energia neki, amit átalakíthat. Meglehet, hogy a puszta meleg is elég neki, de ezek itt jóval fényesebben világítanak, mint a fentiek a barlangban. S ennek nyilván az az oka, hogy a csiripek időről-időre feltöltik őket elektromos energiával a testükből! Ez nyilván nagyon kellemetlen lehet nekik, el tudom képzelni hogy jócskán lefárasztja őket, no és e célra valók ezek az idekötözött szerencsétlenek, akik nyilván simán rabszolgának tekinthetők a te fogalmaid szerint, Íjallé! Ezt a leányt itt mindenesetre megszabadítom! - azzal lehajolt, és megrángatta a kötelet, de nem bírta elszakítani; ám nem esett kétségbe, előhúzta a törkését, s annak egyetlen csapásával elmeteszte az indát. A leány rémülten ugrott el, s felhasználva a szabadságát, a kijárat felé szaladt, ám most Babekúnes meglódult, eléjeugrott, és hevesen füttyögni kezdett neki, mire a lány megtorpant, előbb habozva ugyan, és míg állt, nagyon bizalmatlanul pislogott az emberekre... de Babekúnes csak füttyögött neki tovább, s még tovább...

—Szerintem engedjük akkor már el a többi foglyot is! - lépett a következő mellé Raszkár.

—Jó, de tudod ugye, hogy most javában rabszolgaszöktetést hajtasz végre, amit nem szeretnek ám a hatalmasságok! - figyelmeztette őt Íjallé.

—Nézd királynő, ennyi eszem nekem is van, de nem tehetek másként: mindigis az elveimet követtem, s elvem, hogy ahol igazságtalanságot tapasztalok, ott azellen fellépek!

—Ha ebben a világban törvényes a rabszolgaság, akkor ezen személyek rabszolgasága nem igazságtalanság.

—Lehet hogy törvényes, de akkor is embertelenség.

—Nem is emberek.

—Kérlek ne filozofálj, érted te pontosan, miről beszélek! Különben se zrikálj, mert tudom ám pontosan, hogy egyetértesz velem: avagy nem arról beszéltél-e, hogy amikor még királynő voltál a bolygódon, arra készültél, hogy eltöröld a rabszolgaságot?! Hát tessék, ne csak a szád járjon, hanem amit ott elkezdted, azt itt fejezd is be! Ha nem teszed, azt fogom hinni, hogy nem is igaz amit a múltadról beszéltél!

—Semmi kifogásom a rabszolgaság megszüntetése ellen, de gondolod, hogy érdemes belevágnunk ebbe, és veszélyeknek kitenni magunkat, amikor két hét múlva holtbiztos hogy jönnek a csiszík, s ők maguk is elvégezhetik a munka nehezét?!

—Persze hogy meg kell tennünk nekünk is a magunkét! Nézd csak meg e rabokat: némelyikük már olyan gyenge, hogy járni is alig bír! Nem bírják ki még két hétig; szerintem némelyikük egyetlen napot sem, sőt, lehet köztük olyan, aki még így is meghal, hogy elengedem! Amit lehet, meg kell tennünk értük, mert tisztességes ember ott segít, ahol tud, és nem mulasztja el az életmentést, ha módja nyílik rá!

Íjallé csak állt egy darabig, míg Raszkár a foglyok köteleit vagdosta, egyiket a másik után; majd így szólt:

—Jó. - és nagyon különös tekintetet vetett a távolba. —Jól van Raszkár, legyen

ahogy kívánod, de én előre figyelmeztetlek, ne mondd hogy nem szóltam: ez háborút jelent! Ezek után nekem ne gyere olyasmivel, hogy nem akarsz ölni, mert ez már nem rajtad múlik ezek után, kivéve, ha hagyod, hogy megöljenek téged! Amire készülsz ugyanis, az lázadásszítás, rabszolgalázadást szervezel, tudd meg! És nekem már olyan mindegy, legfeljebb itt is keresztre feszítenek, nem érdekes, van már gyakorlatom benne, lassan hozzászokom – de neked megrázó és nagyon kínos élmény lesz!

A férfi elvigyorodott.

—Remélem, nem vallunk kudarcot! Különben sincs szándékomban semmi holmi lázadás amiről beszélsz, nekem elég, ha a közvetlen közelemben nem történik semmi ami az elveimmel összeegyeztethetetlen, azaz igazságtalan! Aztán így csak kibírjuk a csizsik megérkeztéig...

—Ezt erősen kétkem. Én vagyok kettőnk közül a barbár, tehát hihetsz nekem: nem lesz nekünk kicsit sem nyugalmas az a két hetünk! Mert Babekúnes közben állandóan kavarja majd a zűrt, s ez, a te nemes elveiddel egyetemben tökéletesen elegendő lesz ahhoz, hogy igen sebesen ránk zúdítsa az összes olyan erőt, amit errefelé úgy lehet nevezni, hogy rendőrség, katonaság, biztonsági szolgálat, testőrség, államvédelmi hatóság, poroszlók, csendőrök, akármi... - azzal hirtelen a bejárat felé fordult. —Sőt, én úgy élek, már itt is vannak!

Rögvest odanézett Raszkár is, s amit látott, az igazán nem nyugtatta meg! A terembe huszonegy csirip jött be, egy közülük láthatóan a vezetőjük volt, mert ruhája szinte szembántóan csillogott sok-sok vékonyka aranylemeztől.

Ezen lény mellett más csiripek álltak, többnyire felfegyverezve. Fegyverük kard volt. Érdekes, hogy mindegyik kard kivétel nélkül csontból készült, egyik sem vasból, még rézből sem, holott Raszkár úgy vélte, ha egyszer az aranyat meg tudják munkálni, akkor kéne hogy legyen vasuk is, elvégre ha van a bolygón hőforrás, kell legyen némi vulkanikus tevékenység is, márpedig olyan helyen akadnak színvas-lelőhelyek is, ha nem is nagy számban! És találhatnak meteorvasat is. De különben sem hihető, hogy ne ismernék a vasolvasztás valami kezdetleges formáját. Mégis csontból készült mindegyik kard.

A most bejövő csiripek többsége érdekesen különbözött Babekúnes falvának lakóitól: még leginkább Asinóra hasonlítottak, mert nekik is csíkos volt az arcuk. E csíkok azonban nem voltak halványak, sőt, igencsak kiválóan látszottak, s nem is az itteni jobb megvilágítás miatt, hanem mert kifejezetten élénken ragyogtak, mintha csak zománccfestékek lennének felvíve viselőik arcára.

Annyi bizonyos, hogy az emberekéhez képest kisebb termetük ellenére is igencsak félelmetesen néztek ki, és mérget lehetett rá venni, hogy semmi esetre sem barátságos szándékkal közelednek! Nagyban füttyögtek is feléjük mindenfelét, ezt azonban egyik ember sem értette. Babekúnes és Asinó azonban annál inkább! Bár ők is visszafüttyögtek ezt-azt, de láthatóan nemigen hittek benne, hogy meggyőzik a közeledőket, ugyanis Asinó villámsebesen kipattant a medencéből, és beállt Raszkár háta mögé, és csak onnan füttyögött, és követte a példáját Babekúnes is, igaz, ő nem Raszkár, hanem Íjallé háta mögé sorolt be.

—Azt hiszem, felkészülhetünk a legrosszabbakra. - sóhajtotta Raszkár.

—Azért ennél több önbizalmat, papocska – és Íjallé tekintete nagyon elszánttá vált – nem a legrosszabbakra kell elkészülnünk, csak egy kemény küzdelemre! Bár ha az elején sikerül megijeszteni őket, talán nem is lesz olyan kemény, mert elszelelnék. A „legrosszabbakra”, arra majd akkor kerül sor, ha már meg vagyunk

kötözve, és visznek a kivégzésünkre! Na de ha rajtam múlik, az még nagyon odébb van... - azzal körülnézett. —Van itt valami fegyvernek való?

—Ott a késed neked is.

—Persze, de nem bízom ezekben az izékben, ha nem muszáj, nem akarom őket olyan közel engedni... a rosseb egye meg, ezen a hülye helyen nincs még egy jókora gally sem! Na sebaj, van egy ötletem, ami azt hiszem okoz majd nekik némi meglepetést... Gyertek utánam! - azzal szaladni kezdett az énekesnők emelvénye felé. Babekúnes persze szorosan a nyomában loholt, de a többiek sem maradtak le mögötte. Amikor odaért, s ez hamar ment mert az emelvény nem volt messze, azonnal megindult felfelé. Az emelvény jó öt méter magas lehetett, és nem lépcső vezetett fel rá, hanem egy körbe-körbe spirálisan tekergő lejtő, tehát afféle szerpentinút. Innen közvetlen közélről azt is észrevehették, hogy ez nem is igazi emelvény, hanem mindössze egy jókora, lapos tetejű szikla, s a felfelé vezető út úgy készült, hogy a sziklát alkalmas helyeken megfarigcsálták, másutt ahol ez túl nagy munka lett volna, az út hiányzó szakaszait valamiféle csontokból pótolták. Jókora csontokból méghozzá, akadt olyan, ami szemlátomást combcsontnak nézett ki, ugyanakkor nagyobb volt, mint egy felnőtt ember! Tehát élnek, vagy legalábbis éltek itt valaha igazán nagy lények is... azaz, ez nem okvetlenül a törpék kizárólagos világa! E csontokat pedig részben hihetetlenül hatalmas pikkelyekkel borították be, ami legalábbis óvatosságra intett a föld alatti tavakban fürdözést illetően, ha ott ekkora halak is élnek mint e pikkelyek gazdái, másrészt a borítás néhol egyszerűen vékony vas- vagy bronzlemez volt. De ha van vasuk, akkor miért csontkardokat használnak?! - jutott Raszkár eszébe megint a gondolat.

Hamar felértek az „emelvény” tetejére, bár az út néha aggodalomkeltően recsegett a súlyuk alatt. Nem emberek tömegére méretezhették... a csiripek már úgy méretre is kisebbek voltak az embereknél, s úgy látszik „könnyebb anyagból is készülhettek”. Odafent az énekesnők sikoltozni kezdtek, nyilván féltek a rémületes szörnyek, az emberek jövetelétől, de mit sem tehettek, mert ők is meg voltak kötözve, ha nem is rabláncra, de legalábbis liánra fűzve. Még a mostani veszélyesnek tűnő helyzetben is eszébe jutott Raszkárnak a gondolat, hogy ugyan mi a csudának sikoltoznak ezek, mitől félnek, hiszen nem sok vesztenivalója van annak, aki rabszolga, sőt, annyira rabszolga, hogy egyenesen ki van kötözve valahova, ahol a mozgástere mindössze néhány méter!

Amint felértek, villant Íjallé kése, és elmetszette az egyik leány kötelékét annak bokája közelében – majd odaugrott a vasgyűrűhöz amire a kötel másik vége volt felerősítve, valami rémségesen bonyolult csomóval, s elvágta ott is a kötelet... Raszkár csak nézte.

—Mit csinálsz? - és aggodalmasan meredt a csikos arcú csiripekre. Azok az emberek menekülését látva vérszemet kaphattak, mert ők is futásba csaptak át, és meglódultak előre.

—Hogy mit csinálok? Hát tudod, az a baj, hogy ezen a primitív vidéken nincs egy szál zongorahúr sem... de elárulom neked, amíg rabszolga voltam, olyan helyen raboskodtam, ahol állatokat is tartott a gazda, s én emiatt egészen kiválóan megtanultam a lasszóvetést... - s mire e mondatot befejezte, már készen is volt a liánból készült hurokkal. A hossza megvolt bő nyolc méter, Raszkár becslése szerint.

—Az én népem nyelvén ezt liátának nevezik. - mondta Íjallé, azzal nyugodtan

nézve a lenti úton felfelé igyekvő csiripekre, szakértő mozdulatokkal tekerte karikába a liánt.

—De ezeknek kardjuk van, elvágják.

—Vagy igen, vagy nem. Ugyanis a kardjuk csak csontból készült, s ez igen erős liánnak látszik... különben meg ne kötekedj, keress inkább magadnak másik fegyvert! Arra vársz talán, hogy én védjelek meg, miközben te meg sem mozdulsz?! Vagy eldöntötted, hogy márpedig te semmiképp sem ölsz, inkább leszel a jóság mártírja?!

Raszkar nagyot sóhajtott, és előhúzta a kését.

—Nem. Harcolni fogok. Ha csak magamról lenne szó, talán valóban hagynám is, hogy megöljenek, de muszáj arra gondolnom, hogy ha így cselekszem, megölik a kislányt, Babekúnest is, meg ezt a másik nőt, Asinót... s egyáltalán, ha életben maradok, azzal e rabszolgák javára cselekedem, mert csak akkor lehetnek szabadok! De nem igazán értek ám a harchoz, késhez... - majd egy hirtelen ötlettel ő maga is vágott magának egy hosszú liánt, de nem olyan hosszú mint ami Íjallé ostora volt, csak amolyan négy métereset, s felderülő arccal így szólt:

—Viszont gyerekkoromban mindig kiszöktem a faluszéli ménest megcsodálni, és megtanultam jól bánni az ostorral! - azzal kihajolt, s a közvetlen közelbe ért egyik csirip férfit máris úgy arcon legyintette a lián végével, hogy annak csontig felszakadt a húsa. A csirip nagyot kiáltott, hátraugrott, de elvétette a lépést és kalimpálva zuhant a mélybe, ahol aztán nagyot nyekkenve elterült. Nem halt meg, de jajgatva és nagyon lassan igyekezett elmászni a kijárat felé; minden bizonytalansággal csontja törött, azaz látszott, hogy ő már nem számít veszélyes ellenfélnek.

—Kiváló! Vedd úgy, hogy megdicsértelek! - kiáltotta Íjallé.

—És még ölnöm sem kellett... - örvendezett a pap.

Az eddig történtek ellenére hőseink meglehetősen nyugodtnak látszottak, sőt, nemcsak *látszottak* nyugodtnak, de szinte valóban nyugodtak is voltak. Valahogy nem igazán tudták komolyan venni a képtelen helyzetet. Olyan volt az egész, mint egy színházban, vagy mintha filmforgatáson lennének: a környezet teljesen elütött attól, amit bármelyikük is megszokott korábban. Egy barlang mélye, s barlangban ritkán jár az ember, de még a barlang sem olyan, mint amit az ember maga elé képzel a „barlang”-szó hallatán, mert e helyen fénylő kristályok világítanak, s itt valamiféle nagyfülű törpék támadják őket... illetve, Raszkar esetében, az egyik ilyen denevérlány a feleségének ajánlkozik... Raszkar igazából azt várta, hogy mindjárt felébred e különös álomból. Íjallének is elég álomszerű érzése volt, de nem annyira mint a férfinak, ellenben ő sokkal inkább szokva volt a harc, a küzdelem gondolatához, hiszen szinte mostanáig egyfolytában a középkorban élt, ahol az erőszak mindennapos fogalom, de épp emiatt úgy vélte, bár helyzetük veszélyes, ám cseppet sem reménytelen. Nagyjából 50% esélyt adott maguknak, márpedig úgy vélekedett, hogy ahhoz képest amiket eddig átélt, az ötven százalék igazán nem rossz arány! El volt szánva rá, hogy a jobbik ötven százalékba jut.

Már Babekúnes sokkal aggodalmasabbnak tűnt mint hőseink, Asinót meg aztán tényleg a legmélyebb kétségbeesés kerülgette. Aki ugyanis felbukkant az ajtóban, aki a rájuk törő csiripek vezetője volt... nos, azt ismerte.

Békésen heverészett a medencében, amikor a bejárat felől e kiáltást

hallotta:

—Hát ezek meg miféle gonosz szörnyetegek?!

Asinó rögvest kiugrott a bőrét kényeztető folyadékból (ami különben egy gomba kipréselt nedve volt), és az ajtó felé fordult. S ott bizony nem mást pillantott meg, mint épp azt a rabszolgakereskedőt, akitől való féltében ő Raszkár feleségének ajánlkozott! A rabszolgakereskedő is megismerte őt.

—Aha, hát itt vagy, Asinó? Jó hogy megleltelek, legalább nem kell érted elkutyagolnom a faluba! Úgyis épp lejárt a határidő, fizetni gondolom nem tudsz, tehát gyere csak ide mögém, aztán majd ha végeztem e szörnyetegekkel, már viszlek is!

Több sem kellett erre Asinónak, azonnal Raszkár háta mögé ugrott. Arra sem vesztegette az időt, hogy felöltözzék vagy megtörölközzék, a drága gombalé nagy tócsákat képezett a lába nyomán, ahogy lefolyt róla.

—Semmi közöd hozzám, tűnj el innen, nem én csináltam az adósságot, számtalanszor elmondtam már...

—De a bátyád, ő annál inkább!

—Az nem én vagyok, és sehol nincs olyan törvény, hogy felelős lennék a rokonaim adósságaiért!

—Hát általában nem is, de mit tegyek, ha a bátyád meghalt! És pechedre, picinyem, úgy halt meg, hogy akkor még éltek a szüleid. Ha nem éltek volna, most nem lenne semmi bajod, miért nem döglesztetted meg őket! De hát éltek, így megörökölték a bátyád adósságát, mintegy negatív vagyongként, s amikor meghaltak ők is, az egész rád szállt! S nem tudom mi van veled, ennyire hülyének születted, vagy szándékosan a sziklába verted a fejedet hogy ilyen hülye légy, hogy még most sem fogod fel, holott nemegy alkalommal elmondtam már neked, te ostoba kagyló?!

A csiripeknél a kagylót szokták emlegetni úgy, mint az emberek körében az „ostoba libát”.

—Értem én pontosan, de ez a legteljesebb mértékben igazságtalan, és...

—Igazán nem tud érdekelni, mit tartasz igazságosnak vagy igazságtalannak: a törvény szerint jogom van rád, tehát meg is szerelek! Megvan hozzá a hatalmam!

—Tévedsz, a törvény szerint sincs jogod már Asinóhoz – kiabálta vissza a férfinak nem is Asinó, hanem a kis Babekúnes – ugyanis Asinó már nem független nő, hanem feleség!

—Aztán kinek a felesége? Mert én azt sem bánom, nekem mindegy, fizesse akkor meg az adósságot a férje, aztán nekem az is megfelel!

—Ő a férje! - mutatott Babekúnes Raszkárra, annak háta mögött.

—Micsoda?! Ez valami tréfa, ugye?

—Egyáltalán nem – válaszolta Asinó, bár igencsak rémült volt a hangja – mert ez a való igazság! Teljesen tövényesen a felesége vagyok, elvégeztem a hínártermelőben a leborulás szertartását e jégszörny előtt, és ő nem ölt meg, nem lökött el, hanem magához ölelt, vagyis minden létező törvény szerint a felesége vagyok! Számtalan tanúm van az esetre! Hozzám tehát már a legcsekélyebb kis közöd sincs, hiszen tudod, a nő addig a maga ura, amíg férjhez nem megy, többnyire addig sem, ha él még az apja vagy valami nálánál idősebb férfirokona, házasság után már semmi köze nem lehet holmi adóssághoz vagy bármi pénzügyekhez, azaz felejts engem el, de örökre, a pénzt meg kérd a jégszörnytől, ha ugyan van benned elég bátorság ehhez!

—Hát bátorságom ugyan lenne – mondta a férfi – de kétlem, hogy értene a nyelvünkön, vagy hogy lenne egyetlen kristálymorzsája is! De attól még meglesz a pénzem, mert épp arra készülök, hogy ezeket az izéket itt megöljem, ugyanis épp erre jártam a csikosaimmal, amikor szólt e terem gazdája, hogy ugyan csináljak már valamit, mert két szörnyeteg randalírozik idebent, és elkergeti a vendégeit! Jó pénzt ajánlott a rendteremtésért – és elégedetten megdörzsölte a tenyerét. —Jókor voltam jó helyen, szerencsém volt mint eddig mindig – és felmérte Raszkár és Íjallé méreteit. —Nem is tűnnek olyan veszélyesnek, és mi sokan vagyunk! Azaz, megölöm őket, s mert így már nem lesz férjed, újra tartozni fogsz nekem, s mert nem tudsz fizetni, a rabszolgám leszel! Előre, legények! - intett a vele bejövők felé. Ebben a pillanatban indult meg Raszkár és Íjallé is az emelvény felé, és velük futott Babekúnes és Asinó.

Odafent nem kevés aggodalommal pislogtak szörnybarátaik felé; - igazság szerint már az is mély aggodalommal töltötte el őket, hogy a jégszörnyek egyáltalán futásnak eredtek! Elvégre csak az fut, aki gyenge, vagy legalábbis gyengébbnek hiszi magát, mint ellenfele! Babekúnes kezdte már bánni, hogy e tiltott helyre vezette az embereket és Asinót, nem is beszélve tulajdon önmaga idepofátlankodásáról...

Hanem aztán meglátta, hogy az emberek nem szándékoznak harc nélkül megadni magukat. Sőt... Raszkár úgy pofán cserdített egy liánnal egyet a támadóik közül, hogy az azonmód harcképtelenné vált! Ezt látva Babekúnes nagy ujjongásba tört ki, s mert neki is volt kése, ha csak kőből is, de most nekiállt, hogy elnyisálja odafent az énekesnő-rabszolgák kötelékeit. S eközben fennhangon biztatta őket, hogy ne féljenek, ezek a szörnyetegek felettébb barátságos valakik, őt is nagyon szeretik, és segítsenek inkább a kiszabadított rabok a szörnyeknek, mert akkor reményük lehet rá, hogy ők is megszabadulnak, pontosabban, hogy nem kell visszamenniük rabszolgának!

Na de hát azok mind egy szálíg rabszolgák voltak, többségük ráadásul születésétől fogva, nem nagyon hittek benne, hogy csak úgy egyszerűen szabadok lehetnek, pláne nem holmi szörnyetegek jóakaratából; meg aztán nők is voltak, igazán távol állt tehát tőlük a gondolat, hogy most harcoljanak! Hiába engedte el többüket is Babekúnes, csak annyi tellett tőlük, hogy igyekeztek minél távolabb kerülni a szörnyektől is, és a rabszolgakereskedő legényeitől is. Ráadásul Babekúnes nem is tudta valami nagyon gyorsan elengedni őket, mert bár a kőkés vágta a liánt, de igazán lassan, mert az ha hajlékony volt is, de rémségesen szívós valami! Persze hogy az, épp azért használták rabszolgák megkötözésére, mert ezt napokba tellett volna elrágni még egy nagyon jó fogakkal rendelkező valakinek is. Így aztán Babekúnes szabadítási akciója lassan haladt. Raszkár és Íjallé tehát mégiscsak egymaguk kellett hogy megtegyék önmagukért és védenekikért amire képesek voltak, és legfeljebb Asinóra számíthattak.

Annyi bizonyos volt, hogy a csikosok túlerőben vannak, emiatt nem szabad hagyni, hogy feljöjjenek az „emelvény” tetejére. Hát a két ember meg is tett mindent ennek elkerülésére! Az első énekesnő kiszabadítása után, amikor Babekúnes arrafelé nézett, azt látta, hogy Íjallé ledobja a mélybe a hurkot, pompás célzással, s a következő pillanatban máris a magasba emel annak segítségével egy csikost. A hurok a csirip férfi nyakára szorult, annál fogva emelte tehát őt fel Íjallé – a férfi hiába kapkodott a liánhoz, semmiképp sem tudta meglazítani annak a szorítását, hiszen a hurkot az ő saját teljes súlya húzta

annyira szorosra, hogy véres csíkot vágott a nyakbőrébe! A „csikos” csirip arca már nem is nagyon látszott csikosnak, tudniillik a fulladozástól egészen kékké változott. Amikor aztán felhúzta őt Íjallé, s ez hamar ment mert Íjallé erős nő volt, akkor Íjallé arra sem vesztegette az időt, hogy megpróbálja a férfit megölni. Ehelyett egyszerűen elengedte a liánt, mindössze annak szabad végét ragadva meg – ennek nem is lehetett más következménye, mint hogy a csirip a mélybe zuhant, egyenesen rá egy másik társára, ettől aztán mindketten harcképtelenné váltak; - de most azt akinek a nyakára szorult a hurok, Íjallé ismét a magasba húzta, itt aztán kését a férfi szívébe mártotta mert biztos ami biztos, néhány ügyes mozdulattal meglazította a hurkot, majd ismét a mélybe dobta azt.

Eközben a többi csirip persze igyekezett feljutni, de a felvezető út végénél ott állt Raszkár, és már a harmadik ellenfelét tette csúffá a rögtönzött ostorával! Sőt, most az ostora a következő támadóját nem arcon találta, hanem rátekeredett annak kardot markoló kezére, maga mellé rántotta, és jókorát rúgott az arcába. A csirip férfi nyaka azonnal kitört.

—Nyugodj békében... - sóhajtott sajnálkozva Raszkár, azzal a többi támadó felé fordult. Valamelyikük kést hajított rá, de az ártalmatlanul pattant le az ürruha mellrészén.

—Na, ugye nem is volt olyan nehéz dolog ölni! - kiáltotta felé gúnyosan Íjallé.

—De igen, nehéz volt, de erőt adott az a tudat, hogy a fickó kezében kard volt épp, márpedig szent irataink szerint „aki kardot ránt, kard által is vész el”!

—Hát ez nem a kardod, hanem a lábad által tért örök nyugalomra.

—Az eredmény szempontjából mindegy. - azzal megsuhintotta újra az ostorát, de senki nem mert a közelébe jönni. Ostora hatótávolságán kívül a csiripek megálltak, és tanácskozásba merültek.

—Hát nekem ez nagyon nem tetszik! - vonta össze a szemöldökét Íjallé. —Nem szobrozhatunk itt akármeddig, pláne, mert ezektől kitelik, hogy a végén még segítséget hoznak; - de különben is kezdek éhes lenni! Azt hiszem kénytelen leszek magamhoz ragadni a kezdeményezést! - azzal maga elé nézett, ahol két hulla hevert, mindkettőt a lassójával húzta fel, s késsel ölte meg. Most magához vette ezek kardjait, egyet a bal, egyet a jobb kezébe. Ezután pedig így szólt:

—Itt az ideje, hogy olyan igazán szörnyűséges szörnyetegként viselkedjünk! - azzal olyat produkált, hogy Raszkár csak ámult: kissé megemelgette a csontkardokat, mintegy hogy a súlyukat megbecsülje, majd hirtelen látványosan megpörgette őket, még hozzá egyszerre mindkettőt! Csak úgy zúgott a levegő körülötte, szélmalomként forgatta a kardokat, s úgy, hogy a pengék még véletlenül sem ütköztek egymásnak. Majd egy pillanat alatt abbahagyta a mutatványt, miközben harci pozícióba állt be, a bal kezében tartott fegyvert hegyével előre tartva, a jobbjaiban levőt erre merőlegesen a feje fölé emelve, s így szólt:

—Azért tudnak ezek a csiripek, de igazán! Elismerésem a fegyverkészítőiknek, ilyen pompásan kiegyensúlyozott karddal még sosem találkoztam, mint ez a kettő! Kissé túlságosan könnyűek az én ízlésemnek, de ettől eltekintve igazi öröm lesz a küzdelemben használnom őket!

Raszkár csak tátogott, és Íjallé látta, hogy amint a férfi ránéz, a szemében mély csodálat ül. Ez nagyon jólesett neki.

—Egek Ura, hiszen te igazi kaszkadőr vagy! Efféle produkciót soha életemben nem láttam még, legfeljebb néhány kosztümös kalandfilmben, de világeletemben

azt hittem, hogy azok csak filmtrükkök! Hát mi vagy te Íjallé, királynő, vagy hivatásos pankrátor?!

—Talán kértelek volt már téged – modoroskodott a nő, de ezúttal minden indulat hiányzott a hangjából – hogy ha hozzám szólsz, méltóztass kihagyni a beszédedből minden vallásos fordulatot!

—Ezer bocsánat! Igyekszem emlékezni majd a kívánságodra, pláne mert *ezek után* simán elhiszem, hogy akármikor legyőzöl engem, s most már belátom, az sem volt nagyzolás a részedről, amikor azt mondtad, hogy Düsevível elbánnál félkézzel is! De különben se haragudj: hát én ezt ki nem néztem volna belőled sosem! Mikor tanultad meg?!

—Természetesen akkor, amikor már a semmittevők életét élhettem, előbb nagy urak feleségeként, majd királynőként... gondoltam, hogy jó lesz ez a tudás valamikor! És volt pénzem, hogy megfizessem a leghíresebb tanítómestereket! Na de ne szövegeljünk sokat: gyérünk! - azzal megindult előre. Ám előbb hátranyúlt a tarkója mögé, és a fejére húzta az úrruha sisakját. Így még sokkal félelmetesebbnek néz ki, úgy gondolta. De a külső mikrofonokat bekapcsolta, így aztán jól hallott mindent, azt is, amint Babekúnes ujjongva füttyög valahol mögötte. Úgy látszik, a kislány tetszését is megnyerte a pár másodperces kardművész-bemutató.

Sőt, ez még ellenségeikre is mély benyomást tett, mert jópáran hátráltak néhány lépést! Főnökük azonban, a rabszolgakereskedő, ezt látva mérgesen kezdett el kiabálni, sőt, korbácsot rántott elő a derékszíjából, és végigvert vele a legközelebbi legényén. Majd parancsolóan Íjallé felé mutatott a korbáccsal, kiáltott valamit, erre páran előrelódultak...

Így tett Íjallé is. Közéjük vetette magát, ami éppenséggel nem is volt könnyű, mert elég keskeny volt a szerpentinút! Ez azonban tulajdonképpen neki kedvezett, mert egyszerre nem férhettek sokan hozzá. Pillanatok alatt lemészárolt három csiripet is – egyiket egyetlen szúrással felnyársalta, hogy kardjának hegye annak háta közepén bukkant ki, egy másikat majdnem teljesen lefejezett, azaz úgy odacsapott a nyakára, hogy annak félrefittyedt a feje, és spriccelt az elvágott erekből a vér mindenfelé... a harmadik igazság szerint nem halt meg, mindössze kiverte a kardot a kezéből Íjallé, ellenben két suhintással lemetszette annak mindkét denevérfülét, majd olyat rúgott a fájdalomtól üvöltő férfi mellébe, hogy az üstökösként zuhant a mélybe. Ennek szerencséje volt, mert nem törte össze magát, egy medencébe zuhant ugyanis, de annak vizét azonnal vörösre festette a füleinek helyéből kiömlő vér.

És Íjallé ment tovább előre. Hamar kiderült, nincs is igazán szüksége a győzelemhez a harcművészi képességeire: szinte legyőzhetlenné teszi őt mindössze az az egyetlen tény, hogy messze sokkal erősebb, mint támadói! Így ugyanis akkorákat tud suhintani a karddal, hogy egyetlen csapással kiveri a fegyvert ellenfelei kezéből. Volt olyan csirip, aki védekezésként a feje fölé emelte a kardját, ami normális esetben ki is védte volna az ellenfél csapását, de ez az eset cseppet sem volt normális: Íjallé kardja lesújtott, és az igaz, hogy elsőként nem a csirip fejét találta el, hanem a védekezésül odatartott kardot, ám a nagy erővel lesújtó penge azt hozzáütötte a csirip fejéhez, s erre a fej azonnal ripityára tört, mintha kalapáccsal csapnának egy tojásra rá...

Így haladt Íjallé előre, és már majdnem leért az emelvényről, és mindenki menekült előle, amikor megtörtént a baj. Egy olyan helyen, ahol az utat csontokra

rakott vékony bronzlemezek alkották, egyszerűen beszakadt alatta a „járda”, amit nem emberek súlyára méreteztek!

Ez még nem lett volna okvetlenül nagy baj, mert nem zuhant mélyre, igazság szerint egyetlen métert sem, s ilyen kis magasságból leesve igen ritka, hogy valaki akárcsak lábát is törje. Aztán meg Íjallé ürruhában is volt, és az elég jól véd még ennél súlyosabb balesetek ellen is. Hanem rázuhant egy csomó csont, meg az utat képező fémlemezek egy része is, sőt, néhány kisebb szikla is! Még így sem lett nagy baja a nőnek, de sajnos igazán alaposan beszorult mindkét lába, és hiába rángatta, hiába igyekezett szabadulni, ez nem sikerült neki... ellenben a balesetet látva azonnal mellégrott az egyik csirip férfi...

Ebben a pillanatban azonban valami a férfi és Íjallé közé zuhant. Asinó volt az. És a férfi máris vérző fejjel hanyatlott hátra, mert Asinó kezében is kard volt, amit valamelyik legyőzött támadó tetemétől zsákmányolhatott, és nem habozott azt használni.

Egy pillanatig minden mozgás abbamaradt. Valahogy senki nem számított arra, hogy Asinó is beavatkozik a küzdelembe. Végülis a harc a férfiak dolga, aztán meg Asinó rabszolga is...

Maga a rabszolgakereskedő is megdöbbent.

—Ez rabszolgázadás! - kiáltotta.

—Nem, ez csak jogos önvédelem! - felelt vissza Asinó.

—Na majd én ellátom magam a bajodat, te biztos nem tudod úgy suhogtatni a kardot, mint ez a szörnyeteg... - lépett előre a rabszolgakereskedő. Igen ám, de rögvést meg is torpant, mert ekkor Asinó már cseppet sem volt egyedül: melléje lépett Raszkár is! A férfi kezében is kard volt, amit ő is megsuhogtatott, de ő is túl könnyűnek tarthatta e csontfegyvert, mert most odadobta a mögötte tébláboló Babekúnesnek.

—Nesze, fogd!

Babekúnes mintha megértette volna az embernyelven mondott szavakat, kezébe kapta a fegyvert, bár az világos volt mindenki előtt, hogy ennek nincs nagy jelentősége... hanem kíváncsi volt, mit akar tenni Raszkár, talán pusztá kézzel támad a még mindig túlerőben levő ellenségre?!

Nem ezt tette. Hanem most lehajolt oda, ahol Íjallé igyekezett kiszabadulni, és felemelte a leggigászbibb csontot amit valaha látott – ez egészen úgy nézett ki, mintha egy óriás combcsontja lenne, megvolt majdnem akkora, amilyen magas ő, Raszkár! Most megsuhogtatta, és mintha csak egy felbőszült ősemlék lenne, meglódult a támadók felé. Sisakjának hangszóróját is maximális hangerőre állította, és felüvöltött ahogyan csak bírt. A barlangterem sokszorosán visszhangozta vissza csatakiáltását.

Ez már sok volt a támadóknak. Mindegyikük tisztában volt vele, hogy egy ekkora bunkóval szemben semmi esélye a vékonyka kardjának! Igaz, ha kellően fürge, esetleg levághatja a bunkót markoló csuklót. Na de ha mégsem... ha *egyetlenegyszer* is eltalálja őt a szörnyeteg e hatalmas combcsonttal, neki ripityára törik minden csontja! És Raszkár igazán nem forgatta ezt lassan a kezében. Ugyan meg sem közelítette Íjallé produkcióját, de azért nem volt ám lassú. Egyetlenegy kellően bátor csirip akadt csak, aki megpróbált szembeszállni vele, és igazság szerint még sikerült is neki a kardjával eltalálnia Raszkár vállát. Ez azonban meg sem kottyant az ürruhának, s a következő pillanatban már zúgott is a levegőben a roppant bunkó, mellen találta a csiripet, aki jó három

métert repült hátra, s azután már fel sem kelt, mert minden csontja ripityára tört a mellkasában.

—Jobb ha nem hagyjuk meglógni őket! Verd agyon mindet! - kiáltotta Raszkárnak Íjallé, mert látta, hogy a férfi megtorpan és visszafordul.

—Nem. Elmentek, és feleslegesen nem gyilkolok.

—Hülye tulok, akkor nem ijednek meg tőlünk eléggé, mert nem leszünk kellően szörnyűek a szemükben!

—Nem vitatkozom veled, nekem elveim vannak!

—Azok szar elvek!

—Nem okvetlenül, mert az is elvem, hogy kiszabadítsalak. Ez biztos nem rossz a szemedben. S gondoldj arra is, hogy amíg ezeket üldözöm, valamelyik valami más úton idesomfordálhat, és kinyírhat téged! - azzal nekiveselkedett, és igyekezett eltávolítani Íjallé lábairól a szerpentinút maradványait. Ez végül sikerült is neki, bár beleizzadt. De még csak sok idejébe sem tellett, öt percébe sem.

—Lábra tudsz állni?

Íjallé megpróbálta, és sikerült neki.

—Hát, fáj, és azt hiszem teli vagyok kék foltokkal, de nem tört el semmim. Gondolom, sokat jelentett hogy szkafanderben vagyok. - azzal körbenézett. —Úgy látom, Babekúnes és Asinó elengedtek minden rabszolgát, most hát akkor azt javaslom, menjünk haza! - azzal tett előre néhány bicegő lépést. A tizedik után már egészen jól ment neki. Látta, hogy Babekúnes ámulatlan nézi. Nyilván csodálkozik a kislány, mert arra számított, hogy ha rázuhan valakire ennyi minden, akkor minimum nyomorékká válik. Na de hát azért szörny a szörny, hogy még ilyesmiket is túléljen! Nem is tisztességes szörny az, amely nem képes megúszni olyan baleseteket is különösebb gond nélkül, ami bármely normális lénynek halálát okozná. Ha egy szörny belehal még egy kisebb sziklaomlásba is, azzal szinte modortalanságot követ el a szörnyek dicső fajtája ellen, rombolva hírnevüket!

—És mi legyen a rabszolgákkal? - kérdezte Raszkár.

—Nekem igazán mindegy, dugd meg amelyik tetszik neked, úgysem mernek ellenkezni, aztán csinálj velük amit akarsz! - vont vállat Íjallé.

—Hé, mit gúnyolódol velem, ismerhetnél annyira, hogy nem jár állandóan a farkam körül az eszem!

—Az öreg hiba, aki férfi nem szexfüggő, az nekem gyanús, hogy nem is igazi férfi... meg nem is kedvelem az olyanokat, mert az olyasfélén nehezebben lehet uralkodni!

—Ez kurvához méltó gondolkodás!

—Akkor meg végképp nem értelek, miért kérdelek engem, szükséged van talán egy kurva véleményére?

—Arra biztos hogy nem, de egy valahai királynőre annál inkább, elvégre ez olyan középkori jellegű izé, társadalom vagy hogy mondjam... én soha életemben nem foglalkoztam például rabszolgákkal, évezredekkel a születésem előtt megszűnt a rabszolgaság!

—Ez biztos nem igaz, mert a Pucsakaci egyik Kukkolójában szereplő Iggi nevű kislányt is rabszolgaként tartották gyermekkorában!

—De nem az én országomban, és az is extrém eset volt, háborús körülmények közt... szóval mit tegyek velük?

—Induljunk el előre, ők meg menjenek ahova akarnak! Ha lesz olyan aki velünk

tart, azon majd törjük akkor a fejünket. Ez csak logikus, nem?

El is indultak a kijárat felé, és Asinó követte őket, ám már pár lépés megtétele után furcsa hiányérzete támadt Íjallének.

—Hol van Babekúnes?! - torpant meg.

—Azám! - torpant meg Raszkár is, és körbenézett. De sehol nem látta a kislányt.

—Felment volna oda, ahol a táncosnők vonaglottak? - mutatott az emelvényre.

—Nemigen vonaglottak azok, inkább énekeltek... nézz utána, énnekem azért nem megy most olyan könnyen a futkározás mint korábban... - parancsolta Íjallé.

Raszkár azonban úgy gondolta, Babekúnes sokkal egyszerűbben is előkeríthető.

—Babekúnes! - kiáltotta párszor, de nem érkezett rá válasz. Erre a mellette álló Asinóra mutatott, szigorú tekintettel, Babekúnes nevét mondva. A leány azonnal megértette, mit kívánnak tőle, és intett, hogy kövessék. Ő természetesen tudta, hol van a kislány. Nyilván hallotta. Messze sokkal élesebb volt a hallása, mint az embereké.

Nem is kellett messzire menniük, csak az emelvény túloldalára. És itt aztán igazán furcsa látványban lehetett részük: itt ugyanis nemcsak Babekúnest találták meg, de számos nőt is a most kiszabadított rabszolgák közül, akik az egyik nemrég legyőzött támadójukat állták körbe. Ez az volt, akire rázuhant egy másik, egy olyan, akit Íjallé a hurokkal kapott el korábban. Most hogy közelről láthatták, úgy vették észre nőről van szó, aki nem bírt elmenekülni a többiekkel, mert kificamodott a bal bokája. De a jobb térdével is lehetett valami baj, mert mintha gyanúsán duzzadt lett volna.

Legnagyobb baja azonban nem e sérülései voltak, hanem az, hogy egyáltalán rátaláltak! Mert úgy látszik, nemigen kedvelhették vagy őt, vagy a fajtáját errefelé, Raszkárék ugyanis azt láthatták, hogy sok egykori rabszolga kezében mindenféle kellemetlenségokozó eszközök vannak: csontdarabok az út maradványaiból, kötélrészletek, némelyiknél még kard is ami valamely támadóé lehetett, és ezekkel csapkodják, szurkálják a sebesült nőt, nem is nagyon igyekezve azon, hogy hamar megöljék, inkább szórakozást keresve a gyötírésében. Ebben Babekúnes vitte a főszerepet, egy kötélrészlettel művelve e foglalatosságot, úgy látszik megtetszett neki Raszkár ostoros küzdelmi stílusa.

Leginkább mégis azon döbbsen meg Raszkár és Íjallé, hogy amikor egy-egy szurkapiszkáló nő közel ért, akkor a sebesült nő felemelte két kezét, oldalra kitarva, s azok közt szembántó fényességgel jelent meg egy jó másfél méter hosszú ívfény, ha úgy tetszik hát villám! Ilyenkor minden támadója gyorsan hátraszökött. Nyilván oka volt annak, hogy nem mertek a közelébe menni...

Ezt látva Raszkár ámulatosan kiáltott fel. Bár korábban Babekúnes már bemutatta nekik, hogy agyon tud ütni egy halat, pusztán az önmaga által termelt elektromossággal, de efféle mutatványra mint ez a villámív, a kislány sosem vállalkozott. Nem is hitte eddig, hogy ez lehetséges volna.

—Ha egy effélével megölelget engem, nekem azonnal végem! - kiáltotta Raszkár.

—Hát az biztos, hogy korántsem védtelenek ezek a kis lények... bár e módszernek súlyos hátránya, hogy csak közelről hatásos. Nyilván ellen például nem védene... - mormogta Íjallé. —Sőt... el tudom képzelni, hogy nem is mindegyikük képes rá! Mármint nem egyformán erősen. Ami azt illeti, ebben egészen bizonyos is vagyok. Szerintem nem véletlenül azok a csikok az arcukon. Minél csikosabb valamelyikük, annál inkább képes erre a villámcsinálásra.

—Húha... ha ez igaz, akkor Asinó is képes rá!

—Minden bizonnyal, épp csak nem ennyire nagy és fényes villám csinálására. De azt hiszem, abba is belehalnál Raszkár. Azaz jobb, ha nem idegesíted fel a feleségedet.

—Jó, de most mi legyen?

—Ha akarod, nézd végig ahogy agyonverik ezt itt, ha sietsz, ints Babekúnesnek hogy jöjjön veled és menj innen. A többiek meg csináljanak amit akarnak. Semmi közöd hozzájuk végeredményben.

—De ezek mind tölem várják a döntést, hát nézd meg, amióta ideértünk, senki nem mozdul, mind minket néz!

—Nyilván mert tisztelik a jogodat ahhoz, hogy te verd agyon ezt a foglyot.

—De semmi kedvem agyonverni.

—Akkor ne tedd, megteszik nélküled is.

—De, izé, ha én most elmegyek innen, akkor ezek *tényleg* agyonverik!

—Ellenség. - válaszolta röviden Íjallé.

—De kínhalállal ölik meg!

—Számomra nem újdonság ez sem.

—De én nem akarom ennek a halálát, még kín nélkül sem, nemhogy kínnal.

—De ők akarják! - mutatott körbe a nőknél Íjallé, a nők közé értve ezúttal Babekúnest is.

—Igen, ők akarják, de én nem vagyok ők! - húzta ki magát azonnal Raszkár, azzal előrelépett. Mindenki félrehúzódott előle. A sebesült nő is igyekezett rémülten hátrébbhúzódni, s ezúttal a villámot sem eregette a kezéből, nyilván nem bízott annak hatásosságában. Raszkár maga különben úgy vélte, egyáltalán nem biztos, hogy a szkafundere ellenállna ekkora feszültségnek. Talán igen, talán nem, mindenesetre nem merte volna az életét feltenni rá.

Hátrátolta a sisakot, hogy az arca látható legyen, leguggolt a nő közelébe, igyekezett megnyugtatóan mosolyogni, majd magához intette Babekúnest. Amikor odaért, kiszedte a kötelet a kislány kezéből, s látványosan hátradobta. Majd a fogolyra mutatott, de Babekúnest kérdezte:

—Mi ő név?

A kislány megértette, hogy tolmácsolnia kell. Némi füttyögő párbeszédet folytatott a fogollyal, s ezután ezt válaszolta:

—Ő név ... - és itt egy olyan hangsor következett, amit Raszkár a leginkább talán úgy tudott kiejteni, hogy „Szujió”. Igyekezve nagyon tekintélyesen és parancsolóan kinézni és beszélni, így szólt:

—Ő név Szujió. - mutatott a nőre, majd így folytatta Babekúnes stílusában, hogy a kislány könnyen megértse, mit mond:

—Szujió jó nő. Szujió jó-jó. Nagyon jó. - azzal parancsolóan Babekúnes szájára majd a nőre mutatott, remélve a kislány megérti, hogy tolmácsolnia kell az iménti szavakat. A kislány arcára a legmélyebb ámulat ült ki, de beszélni kezdett, s igazság szerint annyit füttyögött, hogy Raszkár élt az alapos gyanúval, hogy messze többet szövegel a fogolyhoz, mint ami az ő néhány szavának a lefordítása lenne...

Nem is várta be ezen állítólagos „tolmácsolás” végét, hanem közelebb lépett, igazság szerint veszélyesen közelre, a nő lábaihoz, úgyhogy ha a nő nagyon akarja, egy hirtelen odahajlással elérte volna Raszkár bokáit, aztán ki tudja mi történik ha azt két kezébe kapja... de Raszkár arra épített, hogy a nő épp eléggé

meg lehet rémülve. Végtére is legyőzték, nyomorék, az imént még agyon akarták verni, majd felbukkant ő, a szörnyeteg... és egyáltalán, jobb, ha bátornak mutatkozik mindenki előtt! Odalépett hát, majd felmordult.

—Hé! - azzal amikor a nő ijedten odapillantott, eddig ugyanis Babekúnest nézte, intett a nőnek, és parancsolóan a lába elé mutatott. Aztán Babekúnesnek intett, majd rámutatva Asinóra is és a fogoly Szujióra is, ezután megdöngette a mellét.

Ez egészen határozott kinyilvánítása volt jelbeszéddel a birtokbavevésnek! Mindenki megértette ebből, hogy Raszkár úgy döntött, mellette Szujió ugyanolyan státuszt élvez, mint Asinó. Ezen pedig mindenki meg is döbben, de mélységesen ám!

—Micsoda?! Feleségül veszel egy csíkoszt?! Egy gyilkost?! Nem, nem, nem! - sikoltotta Babekúnes, bár füttynyelvét a férfi nem értette, azzal Raszkár mellé ugrott, és öklével kétségbeesetten kezdte verni a férfi mellkasát. Raszkár ezt természetesen fel sem vette, ehelyett hirtelen megragadta Babekúnes ruháját a mellénél, s így félkézzel némi erőlködés árán a magasba emelte. Ez lecsendesítette a kislányt. Végül is nem tanácsos felidegesítenie a jégszörnyet.

—Babekúnes jó nő. - mondta neki a férfi, majd kinyitotta a markát, hogy a kislány a földre pottyanjon. Aztán lehajolt hozzá, és a szeme előtt figyelmeztetően meglengette a mutatóujját. —Jó nő! - ismételte komoly hangon.

És Babekúnes nem mert a továbbiakban ellenkezni... de durcásan megvonta azért a vállát, és hátrahúzódott, jelezve ezzel, hogy ő mossa kezeit, nem vállal felelősséget semmiért, neki semmi köze ehhez...

Raszkár nem is törődött vele egyelőre, ehelyett Szujióra nézett. És úgy látta, mintha a fogoly határozottan örülne a váratlan fejleménynek! No igen: meglehetősen, nem éppen kellemes egy szörnyeteg feleségének lenni, de okvetlenül kellemesebb, mint az agyonverés!

Odakúszott nagy nyögések közepette Raszkárhoz, Raszkár pedig felemelte a lábát, és rányomta Szujió fejére, sőt, addig nyomta azt, amíg teljesen le nem szorította azt a talajra, s még látványosan bele is törölte a talpát a nő hajába, vigyázva azonban, ne okozzon ezzel különösebb fájdalmat.

—Szujió jó nő! - ismételte meg közben, azzal megdöngette a mellkasát, mintha csak valami gorilla volna. Ezzel a leghülyébb néző számára is egyértelművé tette, hogy a nő az övé, a rabszolgája. Ez azonban védettséget is jelentett Szujiónak: ugyan ki merné bántani egy szörnyeteg tulajdonát?!

Hogy ezzel megvolt, így szólt Íjalléhoz:

—Gyere, tegyük helyére a bokáját!

Íjallé odalépett. Nem félt közeledni, hiszen Szujió maga kúszott Raszkár lába elé, s ezzel elismerte alávetettségét, behódolt a férfinak. Most Íjallé megragadta a nő két vállát, Raszkár pedig a nő kifordult bokáját, s egy jókora rántással a helyére rakta azt. Szujió egyetlen jajszt sem ejtett a művelet fájdalma miatt, csak a szemét hunyta be, ami alól ömleni kezdett a könnye, és szinte hófehérre sápadt. De nyilván tudta maga is, hogy ez nem öncélú kínzás, és jót tesznek vele.

Ekkor Íjallé szakértő kezekkel tapogatta végig Szujió térdét.

—A térde nem ficamodott ki, csak jócskán megrándult. Attól tartok, legalább két hónapig már emiatt is csak bicegni fog, a bokájáról nem is beszélve. De mondd, Raszkár, elment neked az eszed, hogy magadhoz emeled őt?!

—Azt eddig még nem tettem meg, egyelőre azt hiszem csak a rabszolgám az itteni

szokások szerint, de ha már te megemlítetted ezt, hát nem is rossz ötlet! - azzal hirtelen lehajolt, felemelte Szujiót, és a mellére szorította. Meg is simogatta a haját, majd megpuszilta a homlokát. Na erre tört csak ki hatalmas füttyhullám a többi nő közt! Nyilván nem lehettek a legjobb véleménnyel a jégszörny elmeállapotáról...

Babekúnes egyenesen elfordult, és látványosat köpött a messzeségbe. De ezzel még nem volt vége a dolognak, mert Raszkár magához intette Asinót, őt is megölelte, egyszerre tehát Asinót és Szujiót, majd megragadta mindkét nő nyakát, erősen, fájdalmasan, és egymáshoz dörgölte a két nő arcát. Mindenki számára egyértelmű volt ebből, hogy úgy döntött, ezentúl két felesége van, és azt akarja, hogy e két nő jó barátnők legyenek.

—Na és akkor most próbáljunk az itt fellelhető csontokból, liánokból s egyéb anyagokból valami hordágyfélét összetákolni, hogy Szujiót magunkkal vihessük... - nézett körbe tétován.

—Bevallom, semmi kedvem cipekedni! - szólalt meg azonnal Íjallé.

—Neked nem is kell, hiszen sebesült vagy... majd viszi a többi nő, elegen vannak ehhez! - mutatott körbe.

—És ha elszelelnék?

—Az ő dolguk. De nem úgy néznek ki. Attól tartok, nemigen van hova menniük... azaz, engedelmeskedni fognak!

—A végén egészen szépen belejössz az uralkodásba.

—Muszáj. Muszáj, mert ha csak nem nagyon muszáj, nem akarok vérontást, márpedig attól félek ha rád bíznam, mire megérkeznek a csiszik, e bolygó lakóinak a fele már csak hulla volna...

—Az lehet. De én lennék a királynő... - nézett a távolba Íjallé.

—Aztán mire mennél vele? Kuksolnál életed végéig itt a föld alatt?!

—Ne menjen el az a kevés eszed is, aminek birtoklását egy papról is feltételeztem eddig... hiszen emlékezz csak rá, pár év múlva ez a vacak kötörmelék közel ér a Naphoz, és akkor felmelegszik a felszíne! Lakható lesz az is! Különben meg, egy föld alatti helyiséget is lehet ám kiválóan kényelmessé tenni...

—Ha van miből megvenned a fejlett technika remekeit.

—Persze hogy lenne, ha királynő lennék. Biztos van itt valahol a mélyben arany, ezüst, gyémánt... de ezek a fénylő kristályok is sokat érhetnek... arról már nem is beszélve, hogy a csiszik szeretik a biológiai furfangokat, azt hallottam róluk, hát miből sem áll azt mondanom, hogy csak akkor engedem meg, hogy elvigyenek csirip hullákat tanulmányozásra, ha adnak érte ezt-azt! Vagy megengedem nekik, hogy itt nagykövetséget nyissanak, de csak akkor, ha... szóval, érted ugye! A lehetőségek száma óriási! Persze, ehhez az kell, hogy én tényleg királynő legyek... és igen, miért is ne?! - nézett különös tekintettel a távolba.

—Na most én mondom, hogy elment az eszed! Maradj nyugton Íjallé az ülőgumó-
idon!

—Én még maradnék is, de te vagy az Raszkár, aki nem maradsz nyugton! Úgy sejtem, ezek a csikos arcú csiripek errefelé olyan kasztba tartoznak, akiktől félnek, de akiket ugyanakkor mélyen meg is vetnek. S te épp most követted el azt a méltóságodon aluli cselekedetet, hogy feleségül vettél egyet közülük, egykori ellenségedet!

—Na és?! Mi köze van ennek a te királynőségedhez?! Ami úgysem következik be, szerencsére...

—Ne légy abban biztos, másrészt ha nem leszek királynő, az lesz a szerencsétlenség, mert belehalunk... szóval, feleségül vetted, és...

—És nem hiszem, hogy bármi baj lenne vele! Egyelőre úgy tűnik, kifejezetten örvend annak, hogy a feleségem lehet...

—Naná, én is örülnék a helyében, jobb ez, mint a lassú agyonverés... de meg, el tudom képzelni, hogy megtiszteltetésnek is érzi, hogy ilyen rémületes valaki a férje! Na de nem erről beszélek, hanem hogy te azzal hogy őt, a megvetettet emberszámba veszed, meg rabszolgákat felszabadítasz, ezzel valószínűleg rokonszenves leszel az elnyomottak szemében, afféle hős, és mert emellett szörnyeteg is vagy, a nagy tömegek kezdenek majd valamiféle megváltóként rád tekinteni, aki elhozza majd nekik a szabadságot, a jobb életet... és azoknak is van ám eszük, akik most vannak hatalmon, s ezt nem szeretik majd, de nem ám, nagyon nem! Azaz, ki akarnak majd végezni bennünket. Miattad. Nem miattam, Raszkár, ezt jegyezd jól meg, hanem miattad! Ugyanis neked vannak mindenféle megváltókomplexusaid, hogy okvetlenül segíteni akarsz mindenkin. Te vagy az, aki nem marad nyugton az ülőgumóin! Ha viszont már mindenképpen botrányt kavarsz, akkor én igyekszem majd kihasználni, természetesen arra, hogy valóban királynő legyek, mert miért is ne, ez cseppet sem lehetetlen, legalábbis semmivel sem lehetetlenebb, mint ami eredetileg volt a célom az én világomban, ahol rabszolga voltam. Itt legalább nem a rabszolgaságból kezdem, nem a nulláról, hanem már jelentős valaki vagyok, tudniillik szörnyeteg, akitől félnek! Itt királynőnek lenni, arra messze sokkal több az esélyem, mint ott, ahol valóban lettem is királynő! És nem ajánlom, hogy te próbálj helyettem uralkodó lenni, mert akkor esküszöm addig kutatok, míg találok egy zongorahúrt, vagy valami annak megfelelő akármit!

—Nem kell ettől tartanod, nem leszek a vetélytársad... Sőt! Figyelj rám, Íjallé! Ahogy elgondolkodom a dolgon, azt kell mondjam, valóban elkészülhetünk arra, hogy nekünk támadjon ez-az, mindenféle hatalmasság. Akkor pedig bizony harc lesz. Ha harc lesz, azt kell mondjam, én nem szeretek ölni, de akkor a legkisebb a vérontás, ha sikerül mielőbb magukat a vezetőket likvidálni, s a helyükbe lépni. A legfőbb vezető pedig nyilván maga a király. Tehát én még támogatlak is, ha tudnál nekem valami épkezláb tervet mondani.

—Nem tudok.

—Pedig már kezdtem hinni benned!

—Figyelj már Raszkár, nekem nem az a dolgom, hogy terveken agyaljak, hanem hogy kemény fejem legyen, ami nem törik be a korona súlya alatt! A tervet majd elkészíti más.

—Kicsoda, én talán?!

—Nohiszen, majd épp egy papra bízom, pfuj! - köpött nagyot Íjallé. —Hanem minden ország teli van elégedetlenkedőkkel. Ha elterjed a híre annak, hogy valahol barátságos szörnyek élnek, légy nyugodt, seregestül jönnek majd hozzánk olyanok, akiknek kész terveik vannak, miként segítsünk nekik! Lesznek köztük olyasfélék is, akik az itteni nemesség tagjai. Ezeknek segítünk is, ha tudunk. A legfőbb pillanatban aztán teszek majd róla, hogy a gesztenye amit kikapartam, maradjon is az én markomban, azaz a korona az én fejemre kerüljön.

—Ez baromi nehéz lesz, hiszen beszélni sem tudsz a nyelvükön.

—Eddig is milyen szépen elgesztikuláltunk nekik mindent, aztán meg itt van Babekúnes aki szívesen tanulja a nyelvünket, sőt itt van már két feleséged is,

akiknek alapvető asszonyi kötelességük a nyelvtanulás, különben is, ha nem lesznek elég szorgalmasak, elég csak pofán rittyentened őket, szerintem nem is csodálkoznak majd rajta!

—Nem vagyok asszonyverő vadállat!

—De szörnyeteg az igen, legalábbis a szemükben... és hidd el nekem, mert elhiheted, ugyanis hat nyelvet is megtanultam az én bolygómon fiatalságom alatt, ha ismersz *bármilyen* nyelvből mindössze 500 szót, már egészen kiválóan tudsz beszélgetni bármilyen fontos témáról, persze nyelvtanilag nem okvetlenül helyesen, de azért megértenek! Beszéded nem lesz irodalmi, nem fogsz tudni kifejezni olyan árnyalatnyi különbségeket, mint a „ballag, baktat, sétál, ögyeleg, bandukol, kutyagol, caplat” és a többi, ehelyett minden ilyesmire azt mondd majd simán, hogy „megy”. És így tovább. De megértenek. És ez a lényeg! Ennyi szót meg egy jófejű ember már 2 nap alatt megtanul simán. Azaz most akkor mint ennek az egész mindenségnek a leendő királynője, megparancsolom neked, hogy amint hazaértünk, adj egy kiadós zabát a nejeidnek, mert rém sovány mindegyik, szerintem rájuk fér, majd rögvest kezd el tanítani őket csiszí nyelvre! - és hozzátette vigyorogva: —Ne feledd, ha értenek a nyelvünkön, akkor tudod nekik a legbiztosabban elmagyarázni azt is, hogy te nem akarod ennek vagy annak a kivégzését...

Míg ők ketten beszélgettek, mögöttük népes sereg baktatott: közvetlenül Íjallé háta mögött Babekúnes lépkedett, és mérgesen fintorgott, néha hosszú nyelvét nyújtogatta előre, köpködött is időnként, s nyelvnyújtása nem Raszkárra vonatkozott elsősorban, hanem Szujióra, akit Raszkárék előtt vitt egy rögtönzött hordágyon néhány nő a kikötözött énekesnők közül, ezeket időnként felváltották kipihentebbek. A hordágy mellett ballagott Asinó is, ő mutatta az utat hazafelé. Babekúnes mögött pedig jó harminc énekesnő követte a két jégyszörnyet, sőt, rajtuk kívül is volt még a csoportban tizenhét másik nő, akik arra voltak beosztva korábban, hogy „világítsanak”, azaz energiájukkal táplálják a terem kristályait. Ők nem vettek részt Szujió cipelésében, olyan kimerültek voltak, hogy némelyikük járni is alig bírt, némelyik majdnem cipelésre szorult maga is. És még ha mindez nem lenne elég, követte őket hat férfi is, akik szintén világító rabszolgák voltak az imént is még.

Persze, ha már jöttek, nem üres kézzel jöttek: nem is Raszkár vagy Íjallé, de Asinó parancsolta nekik indulás előtt, hogy szedjenek össze minden értéket a nagy teremben! S bár mindent összeszedni nem bírtak, de az biztos, hogy a kristályok java részét leszedték, letördelték, s most ott cipelték a markukban, vagy a hullák ruhájából rögtönzött batyúkban. A kristályok szépen megvilágították maguk körül a terepet, valóságos fényárban utaztak, mondhatni ünnepi diszkivilágításban! És amíg kirabolták a termet, gyorsan be is falatoztak mindent a fellelhető finomságokból. Remekül érezték magukat, s remélték, soká tart majd ez a csoda.

Legtöbbjük azonban nagyon félt, hogy hamar felébred ebből az álomból. Ők is attól tartottak, mint Íjallé, hogy előbb-utóbb nagy túlerő támad rájuk. S nagyonis kérdéses, az le nem győzi-e a két jóindulatú szörnyeteget! Mert sok lúd disznót győz... bár ezt errefelé úgy mondták, sok hangya pókot győz.

Nemcsak Íjallé és Raszkár beszélgetett. Érdekes társalgás alakult ki a hazafelé vezető úton Asinó és Szujió között is, bár ebbe Raszkárék háta mögül

néha Babekúnes is belefüttyögött.

E társalgásból Raszkár és Íjallé ugyan nem sokat értett, éppenséggel semmit, mások azonban annál inkább, s ebből világossá vált a „jégszörnyekkel” együtt tartó összes nő és férfi számára, hogy bár Asinó engedelmeskedik Raszkárnak, de alapvetően mégis egy véleményen van a kis Babekúnessel: nem tetszik neki, hogy Raszkár jóindulatúan befogadta Szujiót is!

Az egész beszélgetés egyenesen úgy kezdődött, hogy miközben ott baktatott Szujió hordágya mellett, egyszercsak így szólt Asinó:

—Nem is tudom, egy óvatlan pillanatban ne öljelek-e meg!

—Miért tennéd? - kérdezte Szujió.

—Hogy el ne áruld a férjemet! Sőt, meg ne öld!

—Egyelőre nem úgy tűnt, mint akit egykönnyen meg tudnék ölni... sőt, hiszen még a gyengébbikük, a nő is kibírt minden nagyobb gond nélkül egy sziklaomlást is, hát akkor mit kibírhat a férfi! Én simán nyálkapacnivá lapultam volna attól, amit az a szörny-nő szinte észre sem vett, legfeljebb múltó kellemetlenség volt neki!

—Íjallé a neve. Behnázella Íjallé!

—Ah, hát még nemes is?!

—Minden bizonnyal, mert két neve van.

—És hogy is hívják a férjemet?

—Elfeleddet?! Pedig Babekúnes mondta neked!

—Nagyon meg voltam ijedve... - pironkodott Szujió.

—Őt Raszkárnak hívják.

—Neki nincs másik neve?

—Nem tudok róla. Eh, hatalmas szerencséd van, hogy ilyen jóindulatúak veled!

—Igen, nem is lehet vitás, hogy nagy szerencsém van... és dehogyis árulom el őket, nem vagyok hülye, hiszen ez életem legboldogabb napja!

—Igazán?!

—Hát már hogyisne lenne az! Hatalmas megtiszteltetés, hogy egy ilyen rémületes valaki felesége lehetek!

—Akit biztos rondának tartsz.

—Miért, te, Asinó, te talán rondának tartod a férjedet?!

—Hát izé... azt éppen nem mondanám, de az biztos, hogy semmi esetre sem olyan szép, amilyenről egy lány általában álmodni szokott!

S erre Szujió mélyet sóhajtott, s az alábbi döbbenetes állítást közölte Asinóval:

—Raszkár a legcsodálatosabb férfi, akit valaha is láttam! Nála szebbet nehezen tudnék elképzelni is!

—Micsoda?! - vágott döbbent arcot Asinó.

—Vágd le a fejét, rohadt mocskos hazugpofájú csikos gyilkos, még gúnyolódik is! - visitotta mögöttük Babekúnes.

—Hát izé... ha le is vágom, de előbb tudni szeretném az okát, miért próbálja ezt bemesélni nekünk! - hebegte Asinó.

—Nem akarom bemesélni. Ez az igazság.

—Ez nagyon durva hazugság!

—Pedig nem hazugság.

—Mondj bármit, de ezt nem vagyok hajlandó elhinni! Raszkár nagyon kedves, semmi kétség, és én nagyon hálás vagyok neki, mert engem, a nyomorultat

magához emelt, igyekszem tőlem tellően jó, engedelmes és hű felesége is lenni, s még rondának sem találom. De hogy kifejezetten *szép* legyen – sőt, hogy őt tartsam minden férfi közül a legszebbnek – hát ez messze-messze túl van a józan ésszel elképzelhető minden határon!

—Mocskos csikospofájú, gyűlölöm őt, még hülyének is néz bennünket! - sipította Babekúnes. —Vágd már le a dögevő fejét!

Asinó tagadólag intett a fülével.

—Nem merem! Lehet hogy azt kéne tennem, de nem merem, Babekúnes! A férjem megkegyelmezett neki, és egyáltalán nem vagyok biztos benne, hogy ha most megölném Szujiót, akkor jogos haragjában nem végezne-e velem! Végtereis hogy néz az ki, hogy egy feleség ilyen nyíltan semmibevegye az ura döntését!

—A jégszörny papának halvány fogalma sincs róla, miféle undokságot emelt magához Szujió személyében! Ez a mocskos dögzabáló el fogja árulni őt, vagy megöli, kötelességünk megvédeni Raszkárt, a mi kötelességünk, mert mi tudjuk, mi a helyzet a csikosokkal kapcsolatban!

—Szerinted tehát Raszkár rosszul döntött? - kérdezte Asinó.

—Igen, igen, igen, nem is vitás ez egy pillanatig sem!

—Na de Babekúnes, honnan veszed a bátorságot hozzá, hogy úgy vélekedj, Raszkár helytelenül döntött Szujióval kapcsolatban, ám helyesen velem kapcsolatban, amikor engem emelt magához, hiszen saját korábbi szavaid szerint rólam sem tud semmit?! Elhiszem, hogy semmit nem tud a csikosok aljasságáról, kegyetlenségéről, de nyilván azt sem tudja, mennyire megvetik a magamfajtat, a halványakat! Egyik esetben sem tud semmit. No most akkor vagy úgy kell véld hogy képes helyesen dönteni tudatlanul is, méghozzá mindkét esetben, vagy nem képes helyesen dönteni, egyik esetben sem!

—Nálad helyesen döntött, Szujió esetében téved!

—Lehet, de mindenkinek joga van a saját tévedéseéhez. Én meg különben is gyáva féreg vagyok. Szívesen levágnám Szujió fejét, de nem hiszem, hogy jogom volna hozzá, aztán meg félek is. Gyere és vágd le a fejét te, ha ugyan mered!

—Igenis merem! Úgysem öl meg engem, ahhoz túl szelíd! - furakodott előre Babekúnes, és egészen közel lépett a hordágyhoz. És volt kardja is, amit egy hullától szedett el. Ott lóbálta a kezében. Még nem emelte ugyan fel...

Ám nem is kellett hogy felemelje. Mert most hirtelen azt érezte, hogy Raszkár megmarkolja a nyakszirtjét. És igazán kemény volt az ürkesztyűs szorítása! Úgy látszik a pap figyelmét nem kerülte el, mennyire fújtat mérgezen új feleségére a kislány. S most megragadta a kislány nyakszirtjét, jó mélyre lenyomta a fejét, s így szólt hozzá:

—Babekúnes jó nő, igen?! Igen?! - és mégjobban megszorította a nyakát. Babekúnes már majdnem sziszegett a fájdalomtól.

—Igen, igen, Babekúnes jó! - kiabálta.

—Babekúnes szeret Szujió. - folytatta Raszkár, majd elvette a kardot Babekúnestől, és kimondta a nevét:

—Kard. Ez kard. Ez név van kard. - azzal elengedte Babekúnes nyakát, és a hordágyra mutatott:

—Szujió jó nő. Szujió nem kard, Szujió jó nő. Babekúnes szeret Szujió! - azzal a kezében tartott kard hegyét Babekúnes nyakához érintette. —Babekúnes szeret Szujió! Igen?! - kiáltotta, és igyekezett olyan rémületesen nézni, ahogyan az csak tellett tőle.

—Igen, igen, Babekúnes szeret Szujió! - válaszolta rémülten a kislány.

—Akkor jó. Babekúnes szeret Szujió - Raszkár szeret Babekúnes. Babekúnes NEM szeret Szujió - Raszkár NEM szeret Babekúnes! - mondta Raszkár, azzal visszaadta a kardot Babekúnesnek, aki erre megszégyenülten hátramaradt. Mindenesetre teljesen egyértelmű lett ezek után Raszkár állásfoglalása mindenki előtt.

—Na ezt jól megkaptad kislány - ha engem megölsz, neked is véged, de az a legkevesebb, hogy kegyvesztett leszel a szörnypapád előtt! - hallotta a hordágyról Szujió vidám kuncogását.

—Dögölj meg, akkor is utállak!

—De azt ugye meghallgatod te is, hogy miért tartom szépnek Raszkárt?

—Nem érdekel, vedd tudomásul!

—Pedig én azt hiszem nagyonis érdekel téged.

—Én be is vallom, hogy engem érdekel. - mondta őszintén Asinó.

—Akkor mondom. Ennek oka épp az, ami miatt ti közönséges csiripek és ti halványak, sápadtak - ti annyira iszonyodtok tőlünk csíkosoktól! Mert ugye milyennek is tartotok bennünket?

—Aljasnak, becstelennek, kegyetlennek, undorítóknak, hazugnak, dögevőnek, erőszakosnak, gyilkosoknak, gazfickóknak... - kezdte sorolni Babekúnes, de Szujió közbevágott.

—Igen, igen, ilyenek tartotok, de *miért* tartotok ilyenek minket?!

—Mert ilyenek is vagytok! - kiabálta Babekúnes.

—Hát ez azért a valóság durva eltúlzása, de némi igazság akad benne. És ez az igazság nem más, mint hogy egyszerűen mások a szokásaink, mint nektek.

—Igen, igen, mások a szokásaitok, a gazfickók szokásai a tietek, a gonoszok szokásai a ti szokásaitok... - kezdte Babekúnes, de mielőtt folytathatta volna rasszista szónoklatát, Asinó közbevágott.

—Maradj már csendben egy kicsit Babekúnes, hadd mondja már el, engem tényleg érdekel!

—Úgyis hazudni fog!

—Na és, a hazugság is lehet érdekes. Hadd mondja el, utána is szidalmazhatod!

—Asinó, tudod te, hogy merrefelé élünk mi, csíkosok? - kérdezte Szujió.

—Hogyne tudnám, a legmélyebb szinteken, ahol óriási a meleg, és ahol mindenféle rémületes szörnyeteg tanyázik.

—Pontosan! Ugye, hogy nem valami barátságos, kellemes vidéken van a hazánk?

—Nem értem, ez hogy jön ide!

—Hát úgy, hogy mielőtt a rabszolgakereskedőhöz szegődtem volna, azelőtt volt nekem egy bölcs tanítómesterem, aki azt mondta, hogy mindenki olyanná nevelődik, amilyenné a környezete formálja őt. No és én azt gondolom, ez nemcsak egyes személyekre, de egész népekre is igaz. Az a hely ahol mi élünk, nagyon kemény, kegyetlen vidék. Ti itt könnyen éltek, a felszín közelében, mert mástól sem kell félnetek, csak a király katonáitól, meg a rablóktól, szóval egymástól. De nálunk bezzeg nem így van ez! Bármelyik fordulóban rád törhet valami szörnyeteg. Némelyiknek a hírére sem hallották tifeleitek. Nálunk például akadnak akkora hangyák, hogy akkorák mint a karod, és ha megcsíp egy ilyen, jó esélyed van rá, hogy örökre béna maradsz - már ha túléled. De nem éled túl, mert seregestül törnek rád. Ilyen helyen nem finomkodhatunk, aki nem tudja megvédeni magát, az meghal, emiatt csak azok maradtak meg közülünk, akik

erre képesek is, emiatt vagyunk mi a legerősebbek, míg ti már rég elfeledtéték szinte, miként kell villámot csinálni a kezetekkel! Holott én még a lábammal is képes vagyok rá, ha nem is olyan erőset... Aztán, azt ti is tudjátok, hogy a legtöbb selymet a pókoktól nyeri a király, no és azok csak arrafelé élnek mert meleg kell nekik... de enni a pókoknak is kell! És halat nem tudnak enni. Nálunk ez úgy megy, hogy időről időre párbajokat folytatunk, s aki veszít, azt odadobjuk a pókoknak. Aztán a selymet odaadjuk adóba a királynak... legalábbis egy részét. Nálunk tehát olyan világ van, hogy aki gyöngé, az meghal. Ezekből nem is becsülünk mást, csak az erőt, azt, ha valaki képes megvédeni magát, és legyőzni másokat! Ha a te férjedet valaki legyőzné, sírnál utána. Nálunk a párbaj mindennapos. Ha valaki győz, annak joga van a legyőzött teljes vagyonára, beleértve a legyőzött férfi feleségét és gyermekeit is. Ilyen esetben azt tesz velük amit akar, bár a feleségnek joga van megküzdeni a kihívójával. Ez azonban nem szokott előfordulni, mert úgyis veszítene. Többnyire belenyugszik, hogy a rabszolgája lesz a gyermekeivel együtt. Akkor legalább nem hal meg. Ha azonban nagyritkán a férje legyőzője úgy dönt, hogy elfogadja a feleségének, akkor eszébe sem jut sajnálkozni a megölt férje felett, ehelyett örvend, hogy mekkora öröm érte, mert jól járt, mert nemcsak van férje továbbra is, de erősebb férje van mint a korábbi volt, aki emiatt nagyobb eséllyel képes őt megvédeni a szörnyek és a többi férfi támadásaitól, több élelmet tud neki szerezni...

Nálunk tehát az, hogy egy férfi „szép”, az leginkább azt jelenti, hogy nagy, erős, rémisztő, győzedelmes, bátor... no és nézz csak rá Raszkárra, nála nagyobb csirip férfi soha nem született még talán a csikosok közé sem! És bizonyított is a szememben, hiszen ő meg ez a nő kettesben megfutamított több mint húsz támadót, s hozzá úgy, hogy fegyverük sem volt eleinte! És bátrak is! És barátságos is a férjem! És olyan jópofa, hogy kicsi a füle, ettől úgy néz ki, mintha valami nagyranőtt kölyök lenne csak, tehát fiatalnak látszik, és ki ne szeretne fiatal, vagy legalábbis fiatalosan kinéző férjet! Igen, nem is vitás, az én férjem a legcsodálatosabb férfiak egyike, sőt nemcsak ezek egyike, de a legislegcsodálatosabb aki csak létezik, aki csak egyáltalán elképzelhető!

—Elképesztő! - pislogott Asinó.

—Számomra pedig teljesen logikusnak tűnik, de annyira, hogy igazság szerint azt sem nagyon tudom, mit jelent *nálatok* az a fogalom, hogy „szép”! Felettébb homályos előttem, mit értetek ezalatt, ha nem azt, amit én, amit mi... én azt javaslom, Asinó, nyugodj bele, hogy én is Raszkár felesége vagyok, próbáljunk meg jó barátnők lenni... hiszen a férjünk úgyis ezt akarja!

Asinó nem válaszolt neki, csak baktatott mellette, s időnként bosszúsan odébbbrúgott egy-egy kavicsot. Majd kis idő múlva ezt kérdezte:

—Miért szegődtél a rabszolgakereskedő mellé? Miért vállaltál ekkora aljasságot?

—Miért lenne ez aljasság?! - ámult Szujió.

—Mert az. Hiszen hogy is ne lenne az, bántani, kínozni a gyengébbet!

Szujió erre elkacagta magát.

—Buta nő vagy te, Asinó! A világ olyan, hogy az a természetes, hogy a gyengébbet mindenki kihasználja, s e kihasználás végső foka a rabszolgaság, sőt a megölés és megevés! Úgy látom nagyonis jó életed volt eddig, minden gondtól, bánattól mentes, hogy ilyen gyerekes ábrándokban hiszel!

—Nekem volt jó életem?! Nekem, akit mindenki megvetett, akit majdnem rabszolgává tett épp az a rabszolgakereskedő, aki a parancsolód volt, nekem, aki

szinte halálra kellett dolgozzam magamat nap mint nap... amikor gyakran éheztem is...

—Kiváló életed volt, bárcsak nekem lett volna ilyen pompás gyermekkorom! De nem volt! Mert nálunk az úgy megy, hogy időnként adót kell küldenünk, a pókoknak. Megvan szabva, melyik falu hány főt kell küldjön. S akkor a falufőnök időnként kijelöl néhány párt, a férfiak közül, ezek meg kell küzdjenek, s aki veszít, azt viszik a pókoknak élelemül. De nemcsak őt viszik, hanem egész családját is! No és apámat legyőzték. Vittek is a pókoknak engem is és anyámat is, meg nyolc testvéremet. De én megszöktem. Ehhez megöltem éjszaka az őrt. És azután évekig loptam és gyilkoltam hogy éhen ne haljak, pedig ha elkapnak, nekem végem... nem volt soha egy nyugodt pillanatom, állandóan résen kellett lennem, el ne fogjanak, és még a szörnyektől is félhettem! Aztán jött a rabszolgakereskedő, és persze hogy elfogadtam amikor felajánlotta, hogy legyek a felügyelői egyike! Mondjuk, először rabszolgának akart elkapni, de nem sikerült neki, legyőztem három martalócát is, és aztán a másik három aki rámtámadt, elkapott ugyan, de akkor azt mondta, ha ilyen ügyes vagyok, legyek inkább a szolgája! Pesze hogy beleegyeztem. Szóval nekem ilyen gyerekkorom volt, Asinó! És ez nem is a legrosszabb mifelénk... ó nem, nem, mi aztán nem finomkodhatunk! És persze hogy megvetünk benneteket, elpuhult, úri módon élőket, mert nem becsülünk senkit, aki nem képes megvédeni magát!

—Akkor nem becsülsz engem sem.

—Persze hogy nem. Mit becsüljek benned?! Bevallottad, még ahhoz is gyáva vagy, hogy levágd a fejedet, holott jó esélyed van rá, hogy legfeljebb elgyepál érte a férjed, de nem öl meg! Nem, nem, persze hogy nem becsüllek. Puhány, girnyó, gyáva alak vagy, Asinó! De attól még lehetünk barátnők. Ha engeded, apránként talán sikerül felnőttet nevelnem belőled, aki nem ijed meg az élet nehézségeitől!

—Nem kell engem nevelgetned, felnőtt nő vagyok, és jó vagyok magamnak így, ahogy vagyok!

—Na de most végülis mit gondolsz, van más lehetőségünk, mint hogy elviseljük egymást? Pláne, hogy le sem akarod vágni a fejedet? Ha meg már elviseljük egymást, megpróbálhatnánk barátnők is lenni. Vagy nem?

—Nem. Hiszen nem bízhatom benned: még ha igaz is amit mondasz, akkor sem bízhatom benned, mert szavaid szerint ha jönne valaki, aki erősebb mint Raszkár, akkor habozás nélkül a karjaiba omlanál!

—De nem fog jönni senki, aki erősebb. Merő képtelenség feltételezned, hogy legyen valaki, aki erősebb mint egy jégyszörny.

—De ha jön egy még erősebb jégyszörny?!

—Akkor persze hogy az övé leszek. De ezt Raszkár nem bánhatja, mert akkor már halott lesz, hisz a másik nyilván megöli őt.

—De eszerint te nem segítenél egy küzdelemben Raszkárnak!

—Hogy a csudába ne, persze hogy segítek neki, épp csak nem jégyszörnyekkel szemben! Az az ő dolga ugyanis. De csiripekkel szemben persze hogy segítek neki. Ez a dolgom. Emiatt vagyok a felesége.

—Nem értem, mi az oka e különbségtevésnek!

—Az, hogy jégyszörnyek ellen semmi esélyem úgysem. Hogy is lehetne, amikor most kéttucatnyian sem tudtunk legyőzni két jégyszörnyet, tehát egy jégyszörny legalább egy tucat csirippel felér! S akkor én egyedül legyőzhetnék egy olyan jégyszörnyet, aki erősebb mint Raszkár, a férjem?! Ne nevetess, Asinó! Hülye nem

vagyok, hogy a biztos halálba rohanjak! Az ilyen problémát intézze el Raszkár. Különben meg merőben valószínűtlen, hogy lejjön ide más jégszörny is.

—Nem jöttek le ők sem, a patak sodorta le kettejüket. És sodorhat ide másokat is.

—Ennek esélye felettébb kevés. És ha jön is ide más, miért akarna az is engem, van itt elég csirip nő!

—És ha Raszkár megy vissza a többi jégszörnyhöz, odafentre?

—Akkor én maradok idelent, vagy ha visz magával, úgyis mindegy nekem, mert megfagyok. Hogy is élhetném azt túl, ott minden csirip meghal, hiszen az is köztudomású, hogy a nemesek is amiatt lökik oda ki azokat, akik méltatlanná válnak a nemesi címükre, mert ott biztos meghalnak, de a vérüket nem onthatják mindenféle hülye babonáság miatt, amiben én magam különben nem hiszek, ezt elárulom neked! Nem, Asinó, ami ott fenn van, azt a hideget én túl nem élhetem! Azaz bízhatok bennem!

—Hát a bizalommal azért ne olyan sietve, azt ki kell ám érdemelni... nem öllek meg, valóban nem, és igyekszem udvarias is lenni veled szemben, mert a férjem is ezt akarja, de hogy jó barátnők legyünk... majd talán öt vagy tíz év múlva, ha addig jól viselkedel!

—Addig mi lesz?

—Addig bízom a szerencsében, hogy Raszkár nem követett el hatalmas hülyeséget a magához emeléseddel, amitől pedig nagyon félek... de igyekszem bízni benne, hogy a beléd helyezett bizalma és jóindulata nem lett méltatlanra pazarolva...

—Na de hiszen mire vagy ilyen büszke és bizalmatlan, hiszen majdnem fajtámbeli vagy, láthatóan félvér, azaz neked is csíkos volt vagy apád, vagy anyád! Vagy legjobb esetben is valamelyik nagyszülőd. Nemigaz?

—De igen, igaz, de erre cseppet sem vagyok büszke!

—Lehetnél pedig, mert emiatt erősebb benned a villámra való képesség, s ez bizony jól jöhet alkalomadtán! Azt mondd meg inkább, ha Babekúnes ennyire utálja a magamfajtájúakat, miért szavazott akkora bizalmat neked, hogy téged láthatóan semennyire sem utál?

—Azért szeretem Asinót, amiért utálok a fajtádat! - és Babekúnes olyan hangosan vitotta e szavakat, hogy még Raszkárnak is feltűnt, és hátrafordult, bár a szavak jelentését nem értette. De most azt látta, hogy a kislány nemcsak sipitozik, de ömlik a könnye mint a záporosó. S a kislány folytatta is. —Tudd meg, hogy félárva vagyok, mert apám meghalt! Megöltétek ti mocskos csíkosok! Pedig semmi rosszat nem tettünk nektek! De egyszer csak rajtunk ütött az egyikük, egy rabló lehetett vagy mittudomén mi, egyszer csak előugrott az egyik folyosóból, keze közé kapta apám fejét, s az már szét is robbant a villámától! És aztán anyám is meghalt volna, mert elfutott ugyan, és én is elfutottam, de ő futott utánunk, és már utol is ért minket, és el is kapott engem, de akkor épp arra jött Asinó, és volt annyi esze, hogy az üldözőnk arcába hajítsa a kését! Ami nem ölte meg a csíkos támadót az igaz, de akkor én kirántottam a kést amit az övén hordott, és leszúrtam vele! De ez nem sikerült volna, ha Asinó kése nem repül az arcába, mert így a fájdalomra figyelt, nem rám! Asinó tehát megmentette az életemet, és emiatt nagyon szeretem őt, pedig bevallom, nem igazán kedveltem ám korábban őt sem! De bebizonyította, hogy ő más mint a többiek! De a csíkosokat utálok, mert miattuk halt meg apám!

—Hát én mindenesetre ezek után kezdem már becsülni Asinót, mert eszerint mégsem olyan gyáva, mint azt szereti hinni magáról! Hatalmas kockázatot vállalt

ugyanis. Ha le nem szürod a támadódat Babekúnes, egészen biztos, hogy Asinóval is végez, vagy legalábbis elfogja rabszolgának. És te is remek kislány vagy, mert nem vesztetted el az önuralmadat, és mertél gyorsan, határozottan cselekedni, s felismerted a jó helyzetet is! Olyan bátor voltál, mintha egy igazi csíkos leány lennél!

—Nem érdekel a dicséreted, dögölj meg, akkor is utállak! Rohadék csíkosok!

—Babekúnes jó nő! - figyelmeztette őt Raszkár.

—Nem, nem, nem, Babekúnes nem jó nő! - kiáltotta Babekúnes, azzal még mindig zokogva, előrerohant a sötétbe.

—Hát azt hiszem, nem tőlem kell tartanod! - szólt tűnődve Asinó, Babekúnes után nézve, de szavait Szujióhoz intézve. —Mert én nem bántalak, de Babekúnesből igenis kinézem, hogy tiltás ide vagy oda, de levágja a fejedet egy óvatlan pillanatban! Mert ez olyan leány, hogy megteszi, de meg ám, ha nagyon elhatározza! Ez a jégszörnyekkel is úgy ismerkedett meg, hogy képes volt meglopni őket! Volt egy nagy kristályuk, és azt ellopta, igen, olyan bátor! De csak amiatt lopta el, hogy kifizesse belőle az adósságomat!

—Nem is magának lopott?! És a jégszörnyektől?! Hű, ez aztán a bátor lány! Egyre jobban becsülöm!

—Becsülheted is, de hiába, mert megkedveltetted magadat vele, nos, azt hiszem az igen kemény menet lesz...

Szujó láthatóan igen mélyen elgondolkodott, majd ezt kérdezte:

—Hogy is volt ez, tényleg nem magának lopott?

—Hát olyan értelemben magának, hogy senki nem volt mellette aki biztassa erre, de aztán azt mondta, már később, miután lelepleződött, hogy csak amiatt lopta el, hogy kifizesse belőle az adósságomat.

—Tehát rád akarta kenni.

—Nem, dehogyis! Ellopta a kristályt, aztán lelepleződött. És meg nem nyikkant volna, holott azt parancsolta neki a falufőnök, hogy vigye vissza a kristályt a jégszörnyeknek! Gondolhatod mit érzett! Biztos volt benne, hogy neki most vége! Akkor ugyanis még nem tudta, hogy a két szörny barátságos. És meg nem nyikkant volna, ki sem ejtette a száján a nevemet! Aztán később amikor már összebarátkozott Raszkárral és Íjalléval, azután eljött hozzám, s akkor mondta el nekem hogy mi volt a célja e lopással. Semmi haszna nem volt ebből az elbeszélésből. Én hiszek neki, hogy nekem akart jót.

—Hm... ez roppant nagy kockázat volt a részéről! Mintha én a nagy pókok egyikétől akarnám ellopni a zsákmányát!

—Nagyobb, mert a szörnyek ketten voltak...

—De miért tette ezt érted?

—Hülye vagy, hogy nem érted?! Mert szeret engem. Mert megmentettem akkor régen.

—Hát... nem hiszem, hogy élne a világon valaki, aki ilyesmit megtenne értem... pedig jó érzés volna...

—A szeretet nagyszerű érzés valóban. De ki kell érdemelni...

Aztán hogy visszatértek a csirip faluba, kiderült, hogy az ottaniak már tudnak a jövetelükről. Nyilván Babekúnes értesítette őket... aki különben nem mutatkozott, sértődötten elvonult valamerre. De semmi baj nem lehetett vele, mert Raszkár és Íjallé felfedezték az őket megbámulók soraiban Babekúnes édesanyját, aki

cseppet sem látszott aggodalmasnak, holott nem volt velük a leánya. Nyilván azért nem aggódott, mert már korábban beköszönt hozzá a kislánya, tudta tehát, hogy életben van...

És az ősz hajú falufőnök rendelkezhetett némi bölcsességgel, mert mire Raszkár, Íjallé és a megmentettek megérkeztek, már kihordatott egy csomó ételt a falu legszélesebb terére, épp arra, amit elsőként kellett az érkezőknek útbaejteni, és barátságosan mosolyogva intett az elemózsia felé, mutatván, hogy egyenek csak belőle! Babekúnes nyilván elmesélte, hogy elég nyomorultul néznek ki a jövevények, mert némelyikük régóta nem ehetett semmit. Mert az lehet, hogy Babekúnes nem szerette Szujiót, de a többieknek igazán nem akart rosszat...

Különben Szujiót a falu minden lakója gyanakodva nézegette, még maga a falufőnök is. Bár ő legalább azután udvariasan beszélt vele, hogy megtudta, Raszkár a feleségévé fogadta a csíkos nőt. Igaz, ezen meglepődött, bár ő tulajdonképpen már azon is meglepődött, hogy egyáltalán Asinó is Raszkár felesége lett...

—De én nem tudok fizetni semmit az élelemért! - szabadkozott az egyik egykori rabszolganő.

—Hogyne tudnátok fizetni, hiszen teli vagytok kristállyal! - nyugtatta meg őt a falufőnök.

—De hiszen hogy is merészelhetnénk azt odaadni neked vagy másnak, hiszen az mind a két jégyszörnyé!

—És nem is kell odaadni. Nyilvánvaló, hogy az egész falu a férjem hatalmában van. Ha nem adnak eleget enni nekünk, akkor megöl minden falusit! - vont vállat szemtelenül Szujió.

—Csak ne hencegj! Ez egyszerűen nem történhet meg! - nézett rá szörnyülködő pillantással Asinó. —Először is, a férjünk szerencsére szelíd, és nem szeret ölni. Másodszor, messze sokkal okosabb mint te, azt hiszem! Emiatt tudja azt, ami neked nem jut az eszedbe: még ha hajlandó lenne is kiirtani a falut, azzal se menne sokra, mert akkor sem lenne több az élelem! Egykettőre elfogyna az, ami itt van, és akkor mi lesz, mi?! Menjen egy másik faluba és ott is öljön meg mindenkit?! Még ha megteheti is, az akkor is nagyon vesződéses dolog. Sokkal egyszerűbb, ha igenis fizetünk az élelemért a falunak, nem is elsősorban azért, mert ez így tisztességes, hanem mert abból amit nekik adunk, vehetnek máshonnan még több élelmet, és így vehetünk tőlük élelmet holnap is meg azután is meg mindig, mert lesz miből adniuk!

—Nincs jogod fizetni, mert a kristályok Raszkár és Íjallé jogos hadizsákmányai, nem a tieid!

—De igen, éppoly joggal az enyimek mind, amennyire egy feleség rendelkezhet az ura bármi tulajdonával! Természetesen ha elkótyavetyéli, ha rosszul gazdálkodik vele, akkor szorul a férjétől, de attól még rendelkezhet vele. És most nem lesz semmi baj, mert én nem fogom elkótyavetyélni azt amink van, de meg különben sincs semmi félnivalóm, mert Raszkár lehet akármilyen félelmetes meg szörnyeteg, de az is biztos hogy szerintem halovány fogalma sincs a kristályok értékéről! Tehát úgy döntöttem, hogy én veszem a kezembe mostantól családom pénzügyi irányítását! Erre jogalapot biztosít számomra az a tény, hogy én vagyok Raszkár első felesége, azaz a legrangosabb, velem nyilván szívesebben is tárgyal mindenki mint veled, Szujió, mert errefelé mint tudod nemigen szeretik a csíkosokat, te most mozgásodban korlátozott is vagy, és jobban is ismerem errefelé a dolgok értékét mint te, mert én éltem errefelé és nem te! Azaz ha úgy vesszük minden

kristály az enyém, én vagyok jogosult dönteni felőlük!

—Nekem aztán igazán mindegy, nekem nagyon megfelel hogy te dolgozol, én meg csak heverészek! - mosolygott Szujió.

A többi nő sem tiltakozott azellen, hogy Asinó kinevezte magát gazda-asszonnyá, sőt a kis közösség legfőbb úrnőjévé – hogy is merészelték volna! Hiszen tudták, hogy Asinó valóban Raszkár első felesége, ők meg jogilag nézve tulajdonképpen mégiscsak a jégszörny rabszolgái csupán! Még a néhány megmentett férfi sem tiltakozott. De nem is lett volna értelme, Asinó valóban jó üzleteket kötött, vett nekik élelmet bőségesen, még finomságokat is, és a falu sem járt rosszul. De azt sem engedte Asinó, hogy becsapják. Minden egyes kristályt beszállíttatott abba az üregbe, ami Raszkár és Íjallé otthonául szolgált, s itt megvizsgálta a kristályokat hogy lássa, mennyit érhetnek. Ugyanis egyáltalán nem mindegyik ért ugyanannyit! Egyrészt a nagyobbak értékesebbek voltak. Másrészt, többfajta kristály létezett. Azok amelyek nem voltak tiszták, hanem szennyezőanyag volt a belsejükben, kevesebbet értek. De nem is volt mindegyik kristály ugyanabból az anyagból: létezett kristályból vagy húsz fajta, s ezek néhány főbb csoportba voltak besorolhatóak.

Volt először is olyan kristály, ami magától világítani kezdett, ha a hőmérséklete egy bizonyos hőfok fölé kúszott, s egy darabig annál fényesebben világított, minél melegebb volt. Ha úgy tetszik tehát ingyen adta a fényét, bár sajnos nem sokat.

Volt olyan kristály is, mely épp olyan volt mint emez első fajta, de ha egy csirip a teste elektromosságával serkentette, akkor erősebb fényt adott.

Volt olyan is, ami magától egyáltalán nem világított, de elektromosság hatására igen, s hozzá igencsak nagy fényerővel.

Olyan is volt, ami képes volt hosszú ideig magától világítani, de csak akkor, ha előzőleg feltöltötték elektromossággal.

Még olyan kristály is akadt, ami a hő hatására igen szépen fénylett, de csak egy darabig, mert azután mintegy „meghalt”, s már magas hőfokra hevítve sem sugárzott, de ha erős elektromossággal kezelték egy darabig, akkor utána ha hő érte megint világított, mert az elektromosság mintegy „meggyógyította”.

Sokféle kristály létezett tehát e bolygón, mindegyiknek volt több különböző tisztaságú változata is, sőt, akadtak olyan kristályformációk, amik sok apró kristályból tevődtek össze, s hozzá a fent felsorolt kristálycsoportok különböző tagjaiból. Igazán kellett tehát a szakértelem ahhoz, hogy valaki megítélhesse a keze ügyében levő kristály forgalmi értékét!

Létrejött tehát a nagy üzlet, a megmentettek és a falusiak legnagyobb kölcsönös megelégedésére, s még azt sem bánta senki, hogy Raszkárék kis barlangjába cseppet sem fér be mindenki. Ez a „főnöki lakosztály” volt, itt tehát csak maga Raszkár és Íjallé kapott helyet, meg természetesen Asinó és Szujió. Babekúnes helye is itt lett volna, de ő egyelőre nem szerencsétlente meg őket a jelenlétével, mert duzzogott Szujió miatt.

Holott Szujió mihamar igen nagy becsbe került Raszkár előtt! Mert miután bevonultak ide, mi sem természetesebb, mint hogy behozták az ételt is ide nekik, ami a két ember esetében megintcsak hal volt, még hozzá főtt hal. Asinó maga természetesen a nyers halat részesítette előnyben, és ilyet kapott Szujió is. Igazság szerint Asinó is és Szujió is nehezen állta meg, hogy ne fintorogjon a főtt

hal szagától... bár Szujió megjegyezte, hogy a főtt hal tulajdonképpen egyáltalán nem olyan rossz ízű, mint azt errefelé Asinó népe gondolja, ő maga is nemegyszer ráfanyalodott már a főtt hal megevésére, mindössze a szaga nehezen elviselhető! Ő tehát nem habozik szükség esetén főtt halat enni, de persze ha nem muszáj, akkor mást eszik, már ha akad jobb.

—Hát most szerencséd van, mert akad jobb. - bólogatott Asinó, azzal beleharapott a maga halába, ami nemcsak nyers volt, de annyira friss, hogy percekkel ezelőtt még csapkodott a farkával.

—És igazad is van, a nyers hal valóban jobb mint a főtt – bólogatott Szujió – de mi csikosok többnyire mégsem nyersen szoktuk megenni a halat.

—Hogyan hát, ha meg sem főzitek?

—Hát így! - azzal Szujió a két tenyere közé fogta a maga halát, és bántó élességgel lobbant fel ott a következő pillanatban az ívfény. Bár most cseppet sem olyan erősen, mint amikor védekezni próbált a támadói ellen. Mindenesetre a barlangot másodperceken belül betöltötte a sült hal vonzó illata...

Bár azt hogy vonzó, csak a két ember gondolta így. Asinó iszonyodva menekült a kijárat felé, ki is bújt a barlangból, ott levegőért kapkodott, és csak óvatosan pislogott befelé, de még így is az orra előtt ellegyezve a kijövő szagáramlatokat.

—Pfuj, hát te aztán igazán minden tisztesség híján vagy Szujió, miért bűdösítetted össze a lakásunkat ezzel az undorító dögszaggal?!

—Ez nem dögszag, ez a sült hal illata! Különbözik meg ha nekem tetszik is de nem a szagaért tettem, hanem az íze miatt. Így sokkal finomabb!

Asinó elszörnyedése azonban most fokozódott. Kiderült ugyanis, hogy Asinó férje, Raszkár teljes egészében osztja Szujió vélekedését a szaggal kapcsolatban! Sőt, még Íjallé is így gondolkodik! Mert alig sütötte meg a halat Szujió a két tenyere közt képzett infrakemence-szerűségben, máris felfigyelt e műveletre mindkét ember, és Raszkár így kiáltott fel:

—Sült hal! Na még ilyet, ez aztán a rendkívüli nő, képes a két keze közt megsütni a halat! És milyen hamar! Hiszen ez jobb, mint egy mikrohullámú sütő! És milyen finoman illatozik!

Azzal nemhogy követte volna Asinó példáját, nemhogy kimenekült volna a tiszta levegőre, de rögvest odaült Szujió mellé, és kinyújtotta a tenyerét a hal felé.

—Ide vele! Végre valami finomat ehetek!

A gesztust azonnal megértette a nő, és esze ágában sem volt tiltakozni. Odaadta Raszkárnak a halat. Miért is ne, akad még itt nyers hal bőven, amit megsüthet... sőt, kifejezetten örvendett neki, hogy a jégszörny, az ő férje nem utálkozik az ő étkezési szokásain. Még a következő halat sem magának sütötte meg, hanem odakínálta Íjallénak, aki köszönettel el is fogadta azt. Mire pedig megsütötte a harmadik halat, ezúttal már végre magának, Raszkár már befalatozta a maga pecsenyéjének bő felét, de ekkor abbahagyta az eszegetést, megsimogatta Szujió arcát, sőt odahajolt, megpuszilta a nő homlokát, s így szólt:

—Azt hiszem bölcs döntés volt, hogy a feleségemmé fogadtalak! Nagyon hasznos feleségem leszel!

Szujó pedig e megtiszteltetéstől kihúzta magát, és szinte dorombolt elégedettségében. Ám mégis rászánta magát, s intett a kintől őket figyelő Asinónak:

—Gyere, bújj már be, egykettőre megszokod ezt az illatot, muszáj is lesz, mert Raszkár a te férjed is és ezt szereti! Gyere, ülj le ide, téged is szeret biztos, nem

kell féltékenynek lenned rám!

—Nem vagyok féltékeny, csak undorodom a dögevéstől!

—Hülyeséget beszélsz. Te is dögevő vagy, mert a hal amit megeszel, ha nyers is, de akkor sem él már, és minden olyasmi dög, ami valaha élt, de már nem él! Na ne legyél már modortalan, ülj le ide és egyél velünk!

—Ez nem menne le a torkomon.

—Akkor egyél nyerset. És ne fintorogj, nincs rá jogod, mert ha Raszkár nem undorodik a te nyers haladtól, te se vágj pofákat amiatt, amit mi eszünk!

Asinó végre erőt vett magán, le is ült melléjük, s ekkor Raszkár hátradőlt, hátát a barlang falának támasztotta, jobbjával Szujiót, baljával Asinót ölelte át, s nagyon boldognak érezte magát. De annyira, hogy így szólt Íjalléhez:

—Kezdem már érteni, mit élvez az életében Huba, a spéci csoport vezetője! Valóban, nem is rossz élet az, ha az embert tisztelik, becsülik, felnéznek rá! S nyilván még sokkal jobb is lehet ez az élet, ha a körülmények nem ennyire primitívek...

* * *

Szoraja hercegnő nem érezte magát aznap túl jól. Ez talán megbocsátható neki: ha az embert halálra ítélik, az a tény meglehetősen alkalmas rá, hogy elvegye bárki jókedvét, és bár Szoraja nem ember volt hanem csirip, de ezt illetően semmi különbség nincs az emberek és a csiripek közt. Ugyanis a csiripek is szeretnek élni.

Meglepő lehet ezek után, de Szoraja mégsem a közelgő halála miatt volt elsősorban szomorú. A halál közelsége természetesen nem vidámitó gondolat, ő azonban inkább amiatt bánkódott, hogy meg kell haljon a szerelme is, sőt, nagyon úgy néz ki, hogy még csak nem is egyszerre hálnak meg ők ketten! Pedig ha már meg kell halni, az legalább egymás karjaiban történne meg!

De hát ez nem lehetséges. Őneki az lesz a sorsa, mint időtlen idők óta minden nemesnek, aki szégyent hoz társadalmi rendjére: kilöki Odafentre, hogy az iszonyú hidegben kővé dermedjen. Szerelmesét azonban nem fogják vele együtt oda kilöki, és ez érthető is! Elvégre a halat sem úgy szokták megölni, hogy bedobják a vízbe, hadd fulladjon meg odabent... ezokból hülyék lennének a bírák, ha egy jégszörnyet arra ítélnének, hogy kilöki a Felszínre. Hiszen a jégszörny azért jégszörny, mert jól bírja a hideget...

Legalábbis ezt hiszik ott a Nemesi Becsületbíróságban. Szoraja maga tudta, hogy ez azért nem egészen így van, de őt senki sem kérdezte. Nem is hittek volna neki, ezokból magától sem szólt egy szót sem. De ha rágondolt, miként kell végezze a szerelme, beleborzongott. Bármi halált rokonszenvesebbnek tartott mint azt, amikor a pókok esznek meg valakit. Valószínűnek tartotta ugyanis, hogy ez lesz a szerelme sorsa.

Hat esztendő kora óta iszonyodott ezektől az állatoktól, melyek azonban szerencsére nem is éltek errefelé, itt fentebb, a sötétebb szinteken, mert itt hideg volt nekik. Néha azonban hoztak egyet-egyet lentebből, többnyire épp azért, hogy egyes bűnözőket felfalassanak ezekkel az állatokkal, meg azért is, hogy megbámulhassák őket azok a csiripek, akik ezért nem akarnak a hosszú útra vállalkozni, lentebbre, ahol e lények tanyáznak, ami út különben nem is lett volna épp veszélytelen, mert nemcsak mindenféle szörnyek hemzsegték odalent, de a

csíkosok népe is arra lakott, azt meg mindenki tudta, hogy azok milyen galád népség, s hogy nem igazán szeretik a halványakat! Akiket azonban többnyire csak mint „simaorcájúakat” neveztek.

Hat esztendő volt tehát Szoraja, amikor neki és sok más gyereknek megmutatták a nagy pókot, ugyanis nyilvános kivégzés zajlott, s ezt a királyi udvar számos nagyura megnézte, s elvitték e jó szórakozásra a kicsiket is.

Nem kellett messzire menniük, az egyik nagyobb terembe kellett csak elballagniuk, bár ha ez nem is volt messze, errefelé még sosem járt a kis Szoraja. A terem fényesen ki volt világítva a legerősebb kristályokkal, melyek fényét számos rabszolga is erősítette, mind a csíkosak közül valók. Elvégre ők tudnak sok erőt adni a kristályoknak... a fény már oly erős volt, hogy majdnem bántotta a kislány szemét. Meg is kérdezte, minek ilyen nagy fény, s azt a választ kapta nevelőjétől, a fiatal de már akkor is nagyon tekintélyes Jíkokúnó Kányi főpapnőtől, hogy azért, mert a pókok ezt szeretik. No meg így ők a csiripek is csak annál jobban láthatnak mindent...

—Tudod – mondta neki a papnő – a pókok odalent élnek, mélyen, nagyon mélyen, ott ahol a csíkosok is laknak, és ott minden teli van fénnel, oly sok ott a kristály, és ezek állandóan világítanak a nagy melegtől! A pókok tehát a sok fényhez szoktak hozzá.

A kis Szoraja nem tudta, mi fog történni, így ekkor még ő is nagyon kíváncsi volt, és izgatottan furakodott a legelső sorba. Persze nem kellett nagyon tolakodnia, mert mindenki elhúzódott az útjából, tisztelvén nemesi származását. Elvégre ő maga is előkelő család sarja volt, nemcsak éppoly előkelő mint a papnő aki nevelte és tanította, de még annál is előkelőbb, hiszen a király leánya volt! Ezokból neki is két neve volt természetesen: úgy hívták igazából, hogy Szoraja Indijorszun, bár kis kora miatt őt is mint minden gyermeket, a vele egyenrangúak vagy nála nem sokkal alacsonyabb rangúak csupán az első nevén nevezték általában.

A terem közepén egy jókora mélyedés volt, akkora sőt nagyobb, mint egy fürdőmedence. Megvolt tíz méter mély is. És persze nem volt benne víz. E medencét azonban egy bő egy méter széles fal vette körül, s e fal mögött egy legalább hat méter széles árok futott körbe, s ebben már bizony volt víz, méghozzá – ezt jól látta Szoraja, hiszen neki is volt hőképlátása mint minden csiripnek – tűzforró, majdnem zubogó víz! És kérdeznie sem kellett, mondta is neki Jíkokúnó Kányi:

—A pókok állítják elő a selymet, amit hordunk. De voltaképp nem a mi kedvünkért állítják elő, hanem mert ebbe csomagolják a petéiket, s ezzel kötik meg az áldozatukat. Ez segít nekik abban is, hogy bárhová el tudjanak jutni, mert a selyemszálat felragasztják bármilyen sima felületre is, és felmásznak rajta. Nincs olyan kerítés, amin egy pók át ne tudna jutni. De a víz olyan közeg, amiben nem tudnak létezni. A víz nekik áthatolhatatlan akadály. Így számukra a víz az igazi és hatékony kerítés! Pláne ha az forró víz!

Igen, a teremben fullasztó, meleg pára gomolygott épp e forró víz miatt. De ez kellett is a póknak, másképp hamar elpusztult volna a számára nem megfelelő, hűvös klíma miatt.

Magasan a terem mennyezetében, középtájon, volt egy jókora lyuk. Ez természetesen a felettük levő folyosó aljáról nyílt. Némi várakozás után ott mozgás támadt, és hamarosan egy csirip férfit engedtek onnan le, akinek két

csuklója selyemkötéssel volt összekötve, s e megkötözött csuklókra hurkolt selyemkötélen át egyre lejjebb eresztették. A férfi hiába rúgdalódzott, semmiképp sem tudta elkerülni a mélybe eresztést. Még segítségért is kiabált, de ezt is hiába, természetesen senki sem akadt, aki közbelépett volna.

Amikor már egészen közel ért a talajhoz, nem volt magasabban mint talán egy méter, felül elengedték a selyemkötetet, ettől lezuhant. De nem földre esett, mert látható volt, hogy a talajt keresztül-kasul selyemfonalak borítják, melyeken milliónyi apró gömböcske csillog. E gömböcskék természetesen ragasztócseppek voltak.

A férfi ezekre zuhant rá, és azonnal fel szeretett volna tápászkodni, ám ez nem sikerült neki. Erős volt ugyan, de a selyemfonalak a ragasztócseppek miatt azonnal rátapadtak, és nagy erővel marasztották helyben. Ellenben hiábavaló igyekezetében egyre csak rángatta a talaj selyemfonalait, és e rángatások eljutottak az egyik sarokba is, ahol egy nagy, barna tömeg várakozott eddig mozdulatlanul.

Most azonban megmoccan. Felemelkedett. Kinyújtotta a lábait... Természetesen ő volt a pók. Nagy volt, csak a potroha megvolt legalább egy méter hosszú, de mert nemcsak potrohából állt, mert mint minden póknak, volt tora is meg feje is, s a fején még rágója is, emiatt elmondható, hogy megvolt akkora a hossza, mint egy felnőtt csirip magassága, sőt, ennél még valamiképp nagyobb is. Pláne nagyobbak látszott amiatt, mert hosszú lábai még csak fokozták a látvány tekintélyességét, félelmetességét. Végeredményben első lábai hegyétől hátsó lábai hegyéig megvolt a pók hossza majdnem öt méter!

Az állat pár pillanatig nyugodtan állt egy helyben, biztos a lábaihoz érkező vibrációra figyelt, amit a selyemfonalak közvetítenek felé, majd villámgyorsan előrefutott, egészen a sikoltozó férfihoz, megragadta egyszerre három lábával is a nyolcból, lehajolt, és két másik lábával selyemszálakkal hurkolta be, becsomagolva őt, de csak a fejet és a mellkasi részt. Nem csomagolta be teljesen. Biztos mert éhes volt már és sietett. Ehelyett most lehajolt, és roppant rágóit belemélyesztette áldozata hasába. Szoraja jól látta a pók állkapcsának izmain a lüktető, pumpáló mozgást. A férfi hastájéka pillanatok alatt elfeketedett és szinte cseppfolyóssá változott, ahogy a pókméreg feloldotta benne a szerveket...

És a kislány hirtelen összegörnyedt, elsápadt és hányni kezdett. Nem tehetett róla, egyszerűen rosszul lett a látványtól. Nem bírt másra gondolni, csak hogy ő mit érezne, ha a pók őt marná meg. És nemcsak a haláltól félt, de rém undorítónak tartotta a halálnak épp e módját is.

Szinte öntudatlanul kezdett el hátrálni, távozni akart innen, nem akarta látni a folytatást...

Hirtelen erős kezek ragadták meg. Ahogy felnézett, Jíkokünó Kányít pillantotta meg.

—Szedd össze magadat! Mindenki téged néz! A trónörökösnek keményebbnek kell lennie!

—Haza akarok menni! - nyöszörögte Szoraja.

—Hazamehetünk, de akkor is viselkedj több önuralommal!

Hát hazamentek, de a kis Szorájának ettől kezdve heteken át rémálmai voltak, nyugtalanul forgolódott a fekhelyén, mert állandóan csak olyasmit álmodott, hogy menekülne de nem tud, mert lábai belegabalyodtak a

selyemszálakba, azok rátapadnak, ráragadnak, majd jön a nagy pók, fölébe hajol, belemártja a rágóit és kiszívja a vérét...

Ilyenkor természetesen sikoltozni kezdett, hánytá-vetette magát, és felébredt, verítékben úszva, sőt néha a könnyei is folytak, s ez még a jobbik eset volt, mert néha a szolgáknak, udvarhölgyeknek kellett őt felébreszteni, aztán gyakran kiderült az is, hogy félelmében, rémálmai közepette be is pisilt...

Mindez nem maradt titok, s bár a csiripek is úgy vannak ezzel mint az emberek, hogy tehát messze nem várnak el akkora keménységet és könyörtelenséget egy lánytól, mint egy fiúgyerektől, de emiatt számos gúnyolódásban volt része a kis Szorajának. Igaz, azt gondolhatnánk, hogy senki nem mer gúnyolódni épp a trónörökösrel...

Ez azonban nem így volt. Először is, a palotában számos gyermek lakott, s nemcsak apródok, de mindenféle nagyurak porontyai is. És ezek maguk is kicsik lévén, gyakran bele se gondoltak, hogy jobb óvatosnak lenni, és nem összeveszni a leendő királynővel. Aztán meg, e gyerekek egy része fiú volt, akik olyan életkorban voltak, amikor eleve hajlamosak megvetni a nőket, s ezek bizony nem rejtették véka alá a véleményüket. S ha mindez nem volna elég: abban sem lehetett biztos senki, hogy valóban Szorajáé lesz-e majdan a legfőbb hatalom!

Névleg valóban Szoraja volt a trónörökös. Ennek oka az volt, hogy ő volt Indijorszun Dörmekorku király legidősebb – sőt, egyetlen! – gyermeke. Ki más is örökölné a Nagykristályt, ha nem ő?!

A Nagykristály a csirip trón neve volt e bolygón. Megérdemelte a külön nevet, mert ténylegesen egyetlen óriási kristályról volt szó, amekkoránál nagyobbbat még soha senki sem talált: több mint tíz méter széles volt, és hat méter magas, a vastagsága is megvolt jó négy méter, vagyis közel téglatest formájú volt. Ám a közepén volt egy öblös fotelhez hasonlatos mélyedés, akkora, hogy abban egy csirip felnőtt kényelmesen elférhetett, sőt, tulajdonképpen még egy ember is befért volna oda, ha nem nagyon kövér. Mi sem természetesebb hát, mint hogy a csirip uralkodók e kristályt választották trónjukul, s mert mérete miatt teljes lehetetlenség lett volna elszállítani, emiatt ott rendezték be a palotát, azon járatokban, melyek közel voltak e kristályhoz. Meg persze bővítették is errefelé a járatrendszert, alakították, csinosították...

Elképzелhetetlen volt, hogy ne a Nagykristály legyen a trón. Hiszen micsoda pompás dicsfény veszi körül azt, aki benne ül! Igaz, az a baja megvolt a Nagykristálynak hogy olyan kristályfajtából állt, amely magától ezen a hőmérsékleten mely a járatrendszer ezen pontján honolt, csak egészen kevés fényt adott. De ez nem volt akadály: a trón háta mögé egyszerűen sok-sok rabszolgát kellett állítani, akik tenyerüket a kristály hátoldalára tapasztják, és átadják neki erejüket! S így már a Nagykristály fénylik, ragyog, csudálatos...

És az ugye egészen természetes, hogy ha a királynak csak egyetlen gyermeke van, akkor őutána e gyermek jogosult beleülni ebbe a fénylő csodába.

Vagy mégsem?

Szoraja szerencsétlensége az volt, hogy soha amióta csak létezett a csirip történelem, még nem volt női uralkodójuk. Bár maga a király nemegyszer kijelentette, hogy Szoraja lesz az utóda, de ez azért nem volt még ennek ellenére sem egyértelmű, és hogy nem egyértelmű, azt maga a király viselkedése is mutatta.

Egyrészt ahogy idősödött, egyre türelmetlenebb lett, amiért nem született fia, és egy idő után Szoraja anyjától is elvált, és újránősült. Az a felesége azonban nem szült neki gyermeket. Erre megint újránősült, majd megint és megint és megint, összesen tizennyolcszor, de ebből csak két olyan házassága sikeredett, amiből gyermek is fogant, de azok is leányok lettek. E két leány egyike is meghalt egészen fiatalon, tudniillik egy sziklaomlás végzett vele. A másik leány pedig kegyvesztett lett az uralkodó előtt, mert még négy esztendő sem volt, de erősen csikosodni kezdett az arca. Ebből persze minden józan apa ugyanazt a következtetést vontja volna le, mint amit Indijorszun király is: a felesége megcsalta őt, ráadásul egy csikossal! Pfuj! Ez ugyan képtelen agyrém volt – hogy is tehetne ilyet egy királyné, ha meg is csálja a férjét, de épp egy csikossal?! Ez olyasmi volt, mintha a rabszolgatartás korszakában a Földön, Észak-Amerikában az Elnök felesége összefeküdne egy néger rabszolgával a saját jószántából!

Másképp mégis nehezen lett volna elképzelhető a dolog, így a leányt is, az anyját is elítélte a Nemesi Becsületbíróság, amit persze maga a király hívott össze, és mindkettejüket kilökték Odafentre, a hidegbe, a jégszörnyek birodalmába. Ősi törvény szerint ugyanis nemes nemesnek nem onthatta a vérét, kivéve a háború esetét. De mert mégis fontos volt, hogy egy nemest olykor ki lehessen végezni, emiatt kitalálták e kivégzési módot. Ez nem jár vérontással. Aki megfagy, annak nem folyik a vére...

Nem volt tehát szerencséje a királynak a nőkkel, de a fiúkkal sem. Utóbbiakkal pláne nem, mert fia nem született...

Sőt, problémái megsokasodtak, mert egyszercsak azt kezdték el híresztelni, hogy nem is a nőkben volt a hiba, hanem benne, a királyban! Mert ugye, azon feleségei akik neki nem szültek gyermeket, azok miután ő elvált tőlük, hozzámentek máshoz, ehhez meg ahhoz, és sorra-rendre le is babáztak új férjük mellett, és szépszámu gyermeket szült mindegyikük, még fiúkat is! Egyedül Szoraja édesanyja nem járt így, de csak amiatt, mert őt nem sokkal a válás után baleset érte: elsodorta fürdés közben a barlangi patak, és oly szerencsétlenül, hogy beverte egy sziklába a fejét, és mire sikerült kihúzni, már nem élt. Ez tényleg ritka nagy pech volt, mert nem véletlen ám az úszóhártya a csiripek ujjai közt: kiválóan tud úszni mindegyikük, és a víz alatt is sokáig bírják, bár kopoltyúik nincsenek. A vízbefulladás annyira ritka halálnem náluk, hogy ennél talán még az is gyakoribb, hogy a nagy ijedelemtől megálljon valamelyikük szíve!

Mindenesetre ha ennyi sok feleségtől alig születik a királynak gyermeke, ugyanakkor e sok nő mind bebizonyítja hogy másoktól képes megtermékenyülni, még fiúkat szülni is, nos, akkor az alattvalók némi joggal gyanakodhattak arra, hogy akármilyen férfiasan nézzen is ki Indijorszun király, de mégis őbenne van a hiba!

Ha viszont benne a hiba, akkor akár az is lehet ugye, hogy amint a jégszörnyek közé kitett kislány sem tőle lehetett, úgy talán Szoraja sem Indijorszun király véréből van, hanem őt is valaki mástól foganta az időközben már meghalt anyuka!

Már emiatt sem adtak túl sok tiszteletet a palotabeliek Szorájának. Legálábbis az előkelőbbek. Hiszen lehet, hogy Szoraja nem is a király leánya, hanem valamiféle pórszármazék!

Az árva kis Szoraja maga is hamar megértette mindezt, ha másból nem hát abból, hogy apja iránta érzett érzelmei mennyire hullámoztak. Nyilván mert a

királyapuka is gondolt minderre... mindig amikor új feleséget vett maga mellé, elhidegült Szorajától, és nagyonis szeretettelenül bánt vele, azt sem akarta hogy gyakran lássa, tudni sem akart róla, és Szoraja világosan érezte, de maga Jíkokűnő Kányi is mondta neki, hogy most nagyon okosan és szerényen viselkedjék, mert csak egy vékonyka pókhálófonal választja őt el a vérpadtól! Apja fejbólintása! Pláne, ha az új feleség fiút szül a királypapának!

—Kérlek Kányi, ne emlegess pókhálófonalat, utálok a pókokat, borzadok tőlük!

—Jó, de akkor is tudod, miről beszélek...

—Tudom hát. Bár akkor sem végeztethet ki, mert akkor is nemes vagyok, legfeljebb kitehet engem is a hidegre... ami persze nem jó, de talán nem is olyan iszonyú, mert épp te mesélted, hogy megfagyni nem olyan kínos halál, mint sok másik.

—Az igaz, de élni akkor is jobb! Tehát csak óvatosan, észre se vegyen apád, és épp mostanában nehogy hivatkozz ám arra, hogy te trónörökös lennél!

Efféle figyelmeztetést igencsak sokszor adhatott Szorajának Jíkokűnő Kányi, mert a király elszánt volt, nagyon akart fiút, s emiatt gyakran nősült újra.

De hiába. Nem lett fia...

Mostanára már nem fenyegetett a veszély, hogy valamelyik királyi feleség megajándékozza őt fiúutóddal, mert a király már nagyon idős volt. Százötven esztendő múlt nemrég... a csiripek soká élnek hacsak valami baleset vagy háború nem végez velük, de azért ez még köztük is tisztos kornak számított, többnyire ugyanis a százharmincadik évük környékén halnak meg, már amelyikük olyan szerencsés életet él, hogy van esélye a végelgyengülésre. Ezidőtájt töltötte be Szoraja a huszonötödik életévét – bár ez csak olyan időszámítás amit egy ember használna az esetükben, mert ők másképp mérték az időt. Sokan különben sehogy, azt sem tudták, hány évesek...

Igazából tehát Szoraja is már későn született, Indijorszun király öregkorában, és figyelembe véve hogy egészen addig nem született gyermeke a királynak, s őutána is hiába kísérletezett fiúkkal mert még lányai is alig születtek, Szoraja maga is kezdett úgy vélekedni, hogy ő bizony nem a király vérszerinti leánya! De ezt soha ki nem mondta volna a király előtt. Neki drága volt az élete...

Ha azonban valaki úgy képzei, ezek után biztosabb lehetett a trónörökösi címében Szoraja, az nagyon téved! Mert ha vértestvérei nem is éltek akik veszélyeztethették volna címe jogosságát, sőt még féltestvérei sem, de élt nem is egy unokatestvére, és ezeknél is több még távolabbi rokona! Fiúk-férfiak is! És nem akadt ezek közül egyetlenegy sem, aki ne akart volna őhelyette a csiripek uralkodója lenni!

Még ez sem lett volna azonban végzetes, ám az már annál inkább, hogy a főurak többsége úgy vélte, tényleg jobb lenne, ha Szoraja helyett a királyi család valami oldalági rokona uralkodna, akiben talán kevesebb a királyi vér, de legalább férfi. Egyrészt nagyon megalázó, ha egy nőnek kell engedelmeskedni, másrészt még nem is volt példa rá, hogy a legfőbb hatalom nő kezében legyen, márpedig nem jó dolog a hagyományokkal szakítani, harmadrészt pedig Szoraja úgy általában véve is ritka alkalmatlan valaki az uralomra!

Utóbbi véleményük főként abból fakadt, hogy Szoraja a maga módján talán félénknek volt nevezhető, mindenesetre olyasvalakinek, aki igencsak irtózik a pusztítástól, a kegyetlenségtől, sőt, ennek már a pusztta gondolatától is. Ez a

jellemvonás pontosan aznap uralkodott el benne, amikor úgy rátört a pókoktól való iszony, ott, a kivégzésen.

Azután hogy Jíkokúnó Kányi hazavezette őt, azonnal közölte, hogy ő márpedig többé nem hajlandó selyemruhát magára öltetni!

—Miért? - kérdezte a papnő.

—Mert te mondtad, hogy az a pókoktól van, és nekem nem kell semmi, ami a pókokból jön elő!

—De miért, a selyem nem bánt, hacsak bele nem ragadsz, de ebbe amiből a ruha van, nem tudsz beleragadni! A selyem ugyanis önmaga nem ragadós, mindössze erős, nehezen szakad.

—Akkor a pókok áldozatai miért ragadnak bele?

—Mert a pók ragasztóanyagot is ken a selyemszálakra.

—Nekem akkor sem kell selyem. Mert azt már tudom, hogy a nagy pókok csak csiripeket esznek, és ha elfogadnám a selyemruhát, amihez pókok kellenek, akkor azt is mondhatom hogy elfogadtam a selyemruhát, amihez csiripeknek kellett meghalni, és én nem akarok bűnrészes lenni mások halálában!

Jíkokúnó Kányi, a még nem egészen harminc éves, de már nagyonis tekintélyes főpapnő, elképedve nézte a pöttöm kis Szoraját. Ez messze sokkal komolyabb megnyilatkozás volt, mint amit egy alig hat esztendőes kisgyerektől elvárt volna.

—A Fényhozóra is! - suttogta, és tekintete valahová a távolba meredt. — Lehetséges volna, hogy...?!

De nem mondta ki, hogy mire gondolt, ellenben nagy-nagy szeretettel ölelte át a kislányt, és ezt mondta neki:

—Semmi értelme nincs annak, hogy lemondj a pókselyemről, ha ugyanakkor kész vagy pókhúst is fogyasztani. Márpedig tudok róla, hogy eddig az a kedvenced volt.

Szoraja elgondolkozott. Valóban nagyon kedvelte a pókpecsenyét. Végül ezt válaszolta:

—Az más. A pókok undorítóak, és dögöljenek meg, az úgy van jól, és ha megeszem a pókhúst az nagyon rendben van, mert ahhoz meg kellett halnia egy póknak, és én örülök, ha a pókok megdöglenek!

—Ez nem így van kicsike lány, mert ahhoz hogy a pók felnövekedjék, s így megehess, ahhoz ugyanúgy csiripeket kellett ennie mindaddig, míg elég nagy nem lett ahhoz, hogy pecsenyeként elfogyaszthasd! Ha tehát pókhúst eszel, ugyanúgy a pók egy részét használsz fel, mintha a selyméből készült ruhát öltened magadra!

—Igazad van, akkor is bűnrészes lennék csiripek halálában! Én tehát ezentúl pókhúst sem eszem!

—Másképp az sem helyes, ha a pókok halálát kívánod. A pók nem értelmes lény, nincs sokkal több esze mint egy halnak, talán annyi sem. Nem bűnös, ha megeszik egy csiripet, akit többnyire nem is maga fog el, hanem más csiripek löknek elé. Végülis valamit kell ennie ahhoz, hogy éhen ne haljon.

—Egyen mást!

—Butuskám, ez nem ilyen egyszerű! A pók nagy, ezért nagytestű lényeket kell fogyasztania. Kis lények, például a hangyák, rá se ragadnak a hálójára, és a pók sem veszi észre őket. Halat és más vízi lényeket nem ehet, mert ő maga nem vízben él. Ami lény meg még él a vízen kívül, az többnyire sokkal nagyobb mint a

pók, ritkán foghatja el őket, mert azok is mindenféle szörnyek, amik szétszaggatják a hálót, vagy megölik a pókot!

—Na de mit enne a pók, ha nem lennénk mi csiripek?!

—Ez úgy van kedveském, hogy réges-régen egészen más világban éltünk. Akkoriban még kint élhattünk a felszínen, ott, ahol most a roppant hideg földi be a halál lehellelével az egész tájat, s ahol még a víz is kemény, mint a kristályok! És nem is volt sötét odakint, mert egy roppant lámpa világított fenn a magasban, az adta a meleget is, ezt úgy nevezték őseink, hogy Nap, és minden csodaszép volt, és még dolgozni sem kellett, mert őseink olyan okosak voltak, hogy csudálatos gépeket készítettek, amik elvégeztek minden munkát helyettük. És ekkor élt természetesen számos más állat is kint a felszínen, kicsik is, nagyok is, s ezek közt akadt bőséges mennyiségben olyan méretű is, hogy ezeket ehették a nagy pókok. Akkoriban tehát a nagy pókok nem is ettek csiripeket, legfeljebb ha véletlenül elkapták valamelyiküket, de ez ritkaság volt, mert a pókok kizárólag az egyik nem is túl nagy szigeten éltek, és oda nem sok csirip járt.

—Akkor most miért vagyunk idelent?

—Mert már nincs Napunk ami odafent világítana, s főleg meleget adna.

—Miért nincs?

—Mert az akkori csiripek nagyon okosnak hitték magukat, és úgy gondolták, egy másik világot is a mienk közelébe irányíthatnak. Tudod, a Nap nevű roppant lámpa körül akkoriban számos, a mienkéhez hasonló világ keringett, ezeknek *bolygó* a nevük, és úgy gondolták az akkor élt csiripek, hogy ezek egyikét a mienk közelébe irányítják, és akkor annak is felmelegedik a felszíne, és akkor ott is lehet majd élni. És akkora roppant nagy hatalom birtokában voltak, hogy még sikerült is nekik az egész bolygót a mienk közelébe kormányozni, sajnos azonban mégsem lett jó vége a kísérletüknek, mert túl közelre került a mienkhez az a másik bolygó, és olyan hatással volt a mienkre, hogy annak megváltozott a Nap körül végzett útja, kirepült a Végtelen Sötétségbe, elvesztette a Napját, és azóta is a világunk Nagy Melegítő nélkül kénytelen róni az útját, az idők végezetéig!

—Bár... - sóhajtott egy szomorút, majd legyintett egyet.

—Bár micsoda? - kérdezte Szoraja.

—Hát, ez hosszú történet, és nem hiszem hogy most kéne megtudnod minden részletét – igazság szerint abban sem vagyok biztos, hogy abból megértettél mindent, amit most elmondtam neked! És ez voltaképpen titok is. Nagyon örülnék neki ha megígérnéd, hogy soha senkinek nem beszélsz erről, mert én azzal hogy ezt elmeséltem neked, megszegtem a papnői fogadalmamat mely a titoktartásra vonatkozik, és ha ez kitudódik, engem kivégeznek! Én is ki leszek lökve, hogy megfagyjak! Azaz a kezedben az életem, kis Szoraja!

A kislány szeme kidülledt ijedtében, és hozzásimult a papnőhöz.

—Nem akarlak elveszíteni! Nagyon szeretlek! Soha senkinek sem mondom el!

—Jó, de ha *mégis* kicsúszik a szádon, legalább azt el ne mondd, hogy tőlem tudod!

—Nem mondom! Ígérem! De akkor most már mindörökre így marad minden?! Milyen kár, hogy nem születtem régebben! Olyan szép lehetne odafent a világ, ha meleg volna és fény!

—De hiszen ismered vallásunkat, hogy majd egyszer eljön a Fényhozó, leszáll közénk, s felvezeti népünket, s akkor ott már sokkal kellemesebb világ lesz, meleg is, fény is...

—Igen, ismerem, tudom hogy ezt mondjátok ti papok és papnők, de én ebben nem hiszek. Ha egyszer nincs már Nagy Melegítő amit te Napnak neveztl, akkor ugyan mi is melegíthetné fel a felszínt, ha meg ott hideg van, nem születhet ott Fényhozó, aki lejön közénk!

—Pedig ez egyáltalán nem olyan lehetetlen mint véled, és én igenis hiszek benne, és jó okom van rá, hogy higgyek benne, de erről nagyon ráérsz még többet megtudni! - zárta le a beszélgetést Jíkokűnó.

—De akkor sem akarok selyemruhát.

—No és ha másféle selymet kapnál? Mert mégse járhatsz úgy, mint a parasztok!

—Miféle másféle selymet?

—Selymet nemcsak a pókok adnak, bár azok adják a legfinomabb selymet valóban. De bizonyos kagylók is adnak selymet, bár ez a selyem valamivel durvább, nem olyan finom mint a pókoké. És ezek a kagylók nem esznek csiripeket.

—Akkor nem bánom. Kagylóselymet hajlandó vagyok hordani.

Így aztán a kis Szoraja, aki pedig bizonyos értelemben a csirip nép legelőkelőbb gyermeke volt, olyan ruhákban járt ezentúl, amik bár lényegesen jobbak, drágábbak voltak mint a közemberek öltözékei, de semmiképp sem jobbak, mint valami tisztos mesterember vagy kereskedő ruhái. És emiatt sokan megszólták őt. És ő hiába mondta hogy amiatt, mert nem akar bűnrészes lenni csiripek halálában, e szavaiért csak kinevették, nyámnyilának nevezték, még gyakrabban túl érzelgősnek, aki már pusztán ezzel bebizonyította, hogy a legcsekélyebb mértékben sem való a trónra! Hiszen egy leendő uralkodó kell, hogy adott esetben szívfájdalom nélkül legyen képes ölni, akár sajátkezűleg is, de úgy mindenképp, hogy parancsot ad ilyesmire! De Szoraja kijelentette, hogy a pókok csiripeket esznek, ha tehát ő pókot enne, akkor csiripeket enne, mert ez épp olyan volna; és ha pókselyembe öltözne, akkor az meg olyan volna, mintha halott csiripek bőrét hordaná! Persze sokan hülyének nevezték emiatt.

Kiderült azonban, hogy Szoraja nemcsak ennyire „érzelgős” úgymond, de még sokkal inkább!

Úgy esett a dolog, hogy a pókokról folytatott beszélgetésük után Jíkokűnó Kányi, akire számos nemesi gyermek nevelése volt rábízva, kezdett kitüntető figyelemmel fordulni Szoraja felé. Természetesen eddig is nagy gondot fordított rá, hiszen királyi gyermek volt, és névleg bizonyos értelemben trónörökös. Mindazonáltal Szoraja volt a legkisebb tanítványa, ezért mégsem tanítgatta korábban olyan sokat, mint nemegy másik nemesi gyermeket, akik már nagyobbak voltak, s így több mindent megértettek. A pókeset után viszont majdnem minden idejét Szorájának szentelte, és a többi tanítványát szinte kizárólag néhány papnő-segédjére bízta. Ezt azok nem is bánták – igazság szerint legtöbbjük kifejezetten rühellt tanulni, és csak boldogak voltak, ha a főpapnő nem velük foglalkozott.

Szoraja azonban épp annak örült, ha Kányi vele van. Anyja ugyebár nem élt, apja nagyon rideg, távolságtartó volt, akitől néha még félnie is kellett, sőt az is lehet hogy nem az apja – hát nem is lehetett másként, mint hogy Jíkokűnó Kányi személyében lényegében pótmamáját találta meg!

Jíkokűnó Kányi tehát fölöttébb lelkiismeretesen foglalkozott a kis Szorajával, okította, tanította, és hamarosan Szoraja lett az egész palota legislegokosabb gyermeke, sőt igazság szerint még nyolc esztendőse sem volt, de Jíkokűnó Kányi azt mondta, hogy némely papot és papnőt nem számítva Szoraja bizony

akármelyik másik felnőttél is okosabb! Tud írni, olvasni, számolni, és sok minden mást is a tudományokból.

Aztán egy nap hogy-hogynem, de Szoraja úgy gondolta, ellátogat a királyi konyhába is. Igazság szerint szeretett volna megismerkedni az ételkészítés rejtelseivel. Őszintén szólva kissé még ő is elfáradt a talán túlzásbavitt tanulásban, s úgy gondolta, ez üdítő kikapcsolódás lesz a számára.

A csiripeknél meglehetősen másfajta a konyhaművészet, mint az embereknél. Ők leginkább nyersen szeretik megenni a különböző falatokat, vagy épp elevenen, tudniillik azokat a hangyaféle rovarokat, amiket Babekúnes is annyira szeretett... márpedig a nyers ételek esetében a szakácművészet nyilvánvalóan nem a sütés-főzést kellett jelentse!

A konyhába érve Szoraja azt látta, hogy a számos szakács többsége azon szorgoskodik, hogy a halakat kibelegesse, és belsejüket különböző porokkal tömje meg, illetve krémekkel kenje be. Másutt a húsokat vékony szeletekre vagdalták, ezeket valami csiriz-szerű anyaggal egymásra ragasztották, de váltogatva, például két halszelet közé egy pókhús-szelet vagy kagylóhús-szelet került. Néhol gyanús színű pácolatokban áztatták a húsokat. Olyat is látott Szoraja, hogy egy hernyófajta egyedeit dolgozták fel, mely hernyó különben egy gombafajtán élt, e hernyóra a szakács egyszerűen rátett egy hengeres rudat, ezt végiggörgette rajta, erre a hernyó egész belsősege kipréselődött a feneke táján. E pépet a szakács felhasználta egy mártáshoz, amit egy hínárételhez szolgáltat fel, a kipréselt hernyó burkát pedig mindenféle finom fűszerekkel töltötte meg, majd a különben nem is kicsi, mert jó húsz centis hernyó végét egy hínárfonállal összevarrta, hogy a beletöltött mindenfélét ki ne szóródjanak.

Szoraja iszonyodva nézte a jelenetet.

—De hiszen a hernyó él, és te megöled! - kiáltott a szakácsra.

—Hát már hogynem ölném meg – finom ugyan élve is, de így hogy megtöltöm, még sokkal ízletesebb! Kóstold csak meg!

—Nem! Én nem lehetek bűnös abban, hogy megölöm azt, ami él!

—Ugyan már kis úrnő, kérlek ne beszélj ilyen mulatságos dolgokat – a hal talán nem él, amit megeszel?! Ha azt nem sajnálod, miért sajnálod a hernyót?!

—A hal... de hiszen... tényleg... - sápadt el a kislány. Eddig nem is gondolt erre.

—Ha nem hiszed gyere csak erre hátrébb, itt verik agyon a kuktaim a halakat... - vezette volna arrafelé őt a szakács, de Szoraja megtorpant.

—Nem! Nem bírnám végignézni! Igazad van! A halak is élnek! Ezentúl halat sem eszem!

Persze mindenki kiröhögte. Azaz, Jikokúnó Kányi nem. De még ő is ezt mondta neki:

—Sajnos a fogazatunk alapján azt kell mondjam, nem lehetünk meg olyan anyagok nélkül, kicsikém, amiket kizárólag élőlényekből, méghezváz állatokból nyerhetünk! Azaz ha egyáltalán semmi állatot nem vagy hajlandó enni, akkor rövid idő alatt legyöngösülsz és elpusztulsz! Ez tehát nem jó ötlet.

—De én nem tehetek olyat, hogy megölök valamit, és azt sem tűrhetem, hogy miattam, az élelmem miatt mások öljenek meg élőlényeket!

—Megértelek. Megértelek, bár én magam eszem húst, mert én nem vagyok olyan jó, mint te. De hidd el, megértelek, s még örvendek is neki, hogy ilyen öntudatos és lelkiismeretes vagy! Ám van egy megoldás.

—És mi lenne az?

—Az, ha olyan állatot eszel, ami már meghalt amúgyis, és hozzá nem direkt a te kedvéért ölték meg. Tudod te is például, hogy akad számos hőforrás, amibe élőlényeket sodornak a patakok. Ezek ottvesznek, elpusztulnak, megfőnek a vízben. Tonnaszám gyűlnek össze ezek tetemei néhol. Ha ilyenek húsát eszed, főtt húst, akkor semmiképp sem szeged meg az élet tiszteletét, ezellen nem tiltakozhat a lelkiismereted, hiszen ezek már elpusztultak, és nem te ölted meg őket, és nem is miattad ölték meg őket mások. Ugyanakkor megkap belőlük a szervezeted minden anyagot, amire nagy szüksége van.

—De hát hogy is beszélhetsz ilyet Kányi, el sem hiszem hogy ilyesmire biztatsz engem, hiszen ez *dőgevés*! Ilyesmit kizárólag a galád csíkos gyilkosok művelnek odalent a mélyben! Pfuj hogy én ilyet egyek, hát mindjárt elokádom magamat!

—Hát akkor elárulok neked valamit, de jobb ha ezt sem híreszteled senkinek sem, pláne nem úgy, hogy én mondtam neked, mert ezért aztán garantáltan kivégeznének engem! Ugyanis felségárulásnak, az uralkodócsalád sőt az egész nemzet megsértésének tekintenék!

—Mi... micsodát?! - kérdezte sápadtan Szoraja.

—Tudd meg, hogy *te is* csíkos vagy! Sőt apád a király is! És én is! Mindenki más is! Vagy legalábbis őseink azok voltak. Eredetileg ugyanis nem is élt senki, aki nem volt csíkos. Úgy tartják legendáink, hogy időtlen időkkal ezelőtt, még azelőtt hogy elvesztettük volna Napunkat, olyan buták voltak őseink, hogy nem ismerték még a késeket sem, semmi szerszámot, lényegében állatok voltunk, akik a patakok és tavak közelében éltek, és azt ettünk amit találtunk, főként mindenféle rovarokat s kisebb állatokat, és a vízben úszkálva halakat fogdostunk. Ezeket úgy öltük meg, ahogy most a csíkosok is teszik, kezük villámával. Ezt akkoriban mindenki tudta, mert aki nem tudta, éhenhalt. Tehát akkor mindenki csíkos volt.

Később aztán hogy őseink nagyon okosak lettek, már tudtak maguknak élelmet csinálni mindenféle furfangos gépekkel, s így már azok is életben maradtak, akiknek e képessége csökevényes volt, ők is elszaporodtak, és egyre többen lettek, lassan már ők lettek többségben, és ez így volt akkor is már, amikor Napunkat elvesztettük. Akkor természetesen mindenki leköltözött ide a mélybe, hogy meg ne fagyjon. De odalent oly nagyon meleg volt, amit nem kedveltek őseink, ott már nemhogy hideg lett volna de túl meleg volt, emiatt ahogy az várható is volt, oda a legmélyebb szintekre azok kerültek, akik nem voltak előkelő emberek, azaz a mindenféle kidasztottak, s a bűnözők, utóbbiakból persze csak azok, akik nem követtek el oly súlyos bűnöket, hogy emiatt kilökjék őket a hidegbe vagy megölettessenek. És persze oda vitték be őseink a pókok egy részét is, hogy legyen selymük, és az oda száműzött szerencsétlenek kellett hogy ezeket táplálják önmaguk testével, mert másra úgysem voltak jók.

Ilyen körülmények közt nem csoda, hogy közülük csak a legrátermettebbek maradtak életben! Azaz közülük lényegében mindenki kipusztult, aki nem rendelkezett már a villám képességével, mert az muszáj volt nekik, hogy legyőzzék a különböző szörnyeket, illetve egymást az állandó harcokban, verekedésekben. Így ők újra csíkosak lettek. Mi idefent nem, de attól még ugyanaz a nép vagyunk, vagy legalábbis őseink ugyanazok voltak! Tehát jobb, ha tudod, hogy ők nem valami nagyon különlegesek, azaz inkább nagyonis azok, de csak annyiból, hogy tulajdonképpen *ők az igazi csiripek*, és *mi* vagyunk azok, akik bizony elkorcsosodtunk, hiába hogy többen vagyunk és uralkodunk rajtuk!

—De... de... a döghús akkor is bűdös!

—Én nem erőltetlek, Szoraja, ha akarod, eheted a halat nyersen is, én meg nem tiltom neked...

A dolog vége természetesen az lett, hogy Szoraja megbarátkozott a főtt hallal. Eleinte ugyan gyakran elhányta magát, végül azonban azt mondta, hogy nem is olyan kibírhatatlan. Még később már ízlett is neki. De még évek múlva is csak úgy ette, hogy temérdek növényi és gombaeredetű fűszert használt hozzá, hogy elvegye a szagát.

Mindenki hülyének nézte. E véleményüket többnyire nem is titkolták a kislány előtt. És sokan mondták neki azt is, hogy amit tesz egyszerűen undorító, és így nem is talál majd senkit, aki feleségül venné, mert ugyan ki az az örült férfi, aki ezt eltűrné?! És egyáltalán, egy efféle nő nem méltó a trónra! Egy ilyen művelő férfi se lenne méltó uralkodónak, hát még egy ilyen nő...

De Szoraja nem engedett az elszántságából. És az biztos, hogy akaraterőben nem szűkölködött... Legfeljebb bátorságban. Mert amikor azt mondogatta, hogy ő egyszerűen nem akar megölni más élőlényeket, akkor azt mondták neki, nyilván amiatt, mert gyáva. És Szoraja nem feleselt vissza hogy de igenis bátor, már amiatt sem, mert ő maga sem tudta önmagáról, hogy gyáva-e vagy bátor. Hanem egyszer aztán ez is kiderült. Még hozzá tíz éves kora környékén.

Előbb még azonban más problémát kellett leküzdenie. Ez pedig az ő undorító főtt-hal-evéséből adódott. Mert hát arról szó sem lehetett, hogy az ő kedvéért a királyi konyhán halat főzzenek – először is, mindenki messzire menekült volna az iszonyú bűztől, másodsor meg a kis Szoraja elég okos volt hozzá, hogy jóelőre kijelentse: nem azt akarja, hogy nyers halat megfőzzenek neki, mert az ugyanúgy gyilkosság lenne! Hanem olyan halat akar, ami amúgyis elpusztult, azaz megfőtt!

Na most efféle halat az ő világukban, a sok forróvizű patak és forrás miatt tényleg nem volt nehéz találni, de ilyen nem akadt azért a királyi palota közvetlen közelében, csupán attól mintegy egy órányi járásra. No és mi sem természetesebb, mint hogy senki a palota személyzetéből nem érzett nagy vágyat rá, hogy naponta elballagjon oda, majd vissza, de pláne nem úgy, hogy visszafelé halakat is cipel (elvégre mégiscsak súlya van ám egy efféle tehernek), de legfőképpen amiatt húzódoztak, mert a visszafelé utat éppen főtt hallal kell megtenniük! Hiszen ez azt jelenti, hogy legalább egy óra hosszát ennek az iszonyatos bűzét kell beszívniuk, ott himbálódzik majd a vállukon, a közvetlen közelükben, beleivódik a szag a ruhájukba, sőt, ezt a szagot már az odafelé úton is érezhetik, mert nem dobhatják el a ruhát emiatt minden nap, tehát az első néhány ilyen eset után már amikor magukra öltik hogy elmenjenek benne a forráshoz, már odafelé is e bűzt szagolhatják, ha nem is olyan erősen mint visszafelé... ki vannak téve minden járókelő gúnyának, undorának, akivel útközben találkoznak, no meg az efféle helyeken is míg összeszedik a dögöket, mekkora a bűz...

Az első alkalom után hogy erre utasították, a kukta akire ezt bízták, egyszerűen elszökött valamerre. A következő kukta már előre kijelentette, hogy nagy megtiszteltetés neki a királyi konyhán dolgozni, de nem ám akkor, ha olyasmit végeztetnek vele, ami egy rabszolgához illő feladat, azaz ő ezt bizony nem vállalja! Elvégre szabad ember! És mindenki más is így nyilatkozott. Maradtak volna még az udvarhölgyek, de valahogy úgy esett, hogy Szorajának nem voltak udvarhölgyei. Eleinte nagyon kicsi volt, akkor dajkája volt nem udvarhölgye, aztán lett ugyan udvarhölgye, de ő nagyon hamar kijelentette maga is, hogy

inkább visszaköltözik a szüleihez, s ezt egészen pontosan akkor jelentette be maga is, amikor Szoraja elkezdett főtt halat enni. Ez még azonban nem volt tragédia, mert Szoraja nem igazán volt kényeskedő királyi csemete, kiválóan felöltözött maga is, a csiripek különben sem viseltek sok ruhát. Hanem akkor ki hozza el ezentúl Szoraja halait?! Egyedül Jíkókúnó Kányi tartott ki a kislány mellett, de ilyesmit mégsem bízhatnak egy főpapnőre! Ez különben fel sem merült senkiben sem.

A megoldás végeredményben nyilvánvaló volt, már a kis kukta is rájött. Szoraja mellé kell adjanak egy rabszolgát, akinek ezentúl ez is a feladata lesz.

A dolog mégsem volt olyan egyszerű, mint amilyennek az első pillanatban tűnt. Mert hát Szoraja mégis a trónörökös volt, azaz nem akárki, sőt, Indijorszun Dörmekorku király egyetlen élő gyermeke! Legalábbis hivatalosan... azaz, vigyázni kellett az életére. Márpedig ilyen értékes személyek mellé nem szoktak rabszolgákat rendelni állandó szolgálatra, egyszerűen mert azokban nem lehetett megbízni, a rabszolga mindig haragszik az urára, ott árt neki ahol csak tud, eképp könnyen megtörténhet, hogy a rabszolga megöli a kis Szoraját, csak amiatt, mert gyűlöli a királyt, akinek uralma alatt ő rabszolga! És még ezt a megölést is megteheti úgy, hogy kevés gyanú háruljon reá: például megmérgezi a főtt halakat amikor hozza őket hazafelé, aztán úgy tűnhet hogy Szoraja csak rosszul lett a döghústól – ez ugye cseppet sem hihetetlen lehetőség! - de még az is megtörténhet, hogy reggel elindul halért a hóforráshoz, aztán haza sem jön, mert megszökik!

Hiába, a rabszolgák megbízhatatlanok. Nem véletlen, hogy egyetlen palotabeli személy sem rabszolgákat alkalmazott a közvetlen a személye melletti bizalmi szolgálatára, hanem udvarhölgyeket, akik pedig természetesen szabad emberek voltak, sőt, nemcsak szabad emberek, de mindannyian valami kisebb rangú nemesember lányai! Akiknek ez különben amiatt is jó volt, mert itt a palotában volt a legnagyobb esélyük arra, hogy megakadjon rajtuk valamely partiképes nemesifjú szeme, s így jó házasságot köthessenek...

Tudni lehetett hát, mit kéne tenni Szoraja ügyében, de ez akkora jelentős biztonsági kockázatokat rejtett magában, hogy ebben az ügyben senki sem mert önhatalmúlag cselekedni, és így amikor Szoraja kijelentette hogy márpedig ő ezentúl főként főtt halat fog enni, s amikor mégsem, akkor csak amiatt nem mert növényi vagy gombaeredetű táplálékot, nos, akkor addig-addig tanakodott a konyhamester és az ország néhány jelentősebb tisztségben levő nemese, hogy úgy döntöttek: nem döntenek! Döntsön ezügyben maga a felséges király!

A király ezt egyszerűen el sem akarta hinni. Azzal kezdte az ügyben való vizsgálatot, hogy maga elé rendelte a leányát, és elújságolta neki, milyen képtelen rágalmakat terjesztenek róla, hogy ő, királylány létére, dögöt akarna enni! És mondta, hogy ki mindenki terjeszti ezt róla, és hadd hallja Szoraja vélekedését, mi legyen e szemérmetlen rágalmozók büntetése, miként haljanak meg!

Szoraja azonban maga tanúsította, hogy ez nem rágalom, ez így igaz, mert ugye ő nem akarja senki halálát, még a halakét sem...

A király el sem akarta ezt hinni még Szorajának sem. Szoraja azonban egyre csak bizonygatta, hogy de ez pedig így van!

—Lányom, elment az eszed talán?! - kérdezte végül a király, mert már nem bírt

másra gondolni.

—De apám – feleselt vissza a nyolc éves apróság – hát nem érted, hogy egyszerűen nem akarok bűnt elkövetni?!

—Mi a bűbáratért lenne ez bűn?!

—Mert a világ akkor szép, ha benne senki sem bántja a másikat! Na már most amit mi bántásnak tartunk ha ellenünk követik el, azt nagy valószínűséggel más is bántásnak tartja, ha ellene követjük el! Tehát erkölcsi kötelességünk senkinek sem tenni olyasmit, amit nem szeretnénk, ha mások ellenünk követnének el!

—De hiszen ez hülyeség, az uralkodás nem így működik! Ha így gondolkodol, sosem lesz belőled az utódod, sőt, ha mégis trónra kerülnél, hamarosan letaszítanak róla azok, akiket nem érdekel, bántásnak tartod-e, amit művelnek veled! Igenis bántani fognak téged, azért, hogy uralkodhassanak! Már most tudok mondani legalább tíz személyt kapásból, aki szívesen lenne helyetted trónörökös!

—Hogyne, ezt sejtem én is, például unokaöcsém, unokabátyáim...

—És még sokan mások. De tudod mit, ezt akkor sem hiszem! Ez valami hülye tréfa a részedről! - tört ki a király, majd parancsba adta, hogy azonnal hozzanak elébe egy főtt halat. Odalökte Szoraja elé.

—Nesze, fald fel! De tudom és a Fényhozóra mondom, iszonyatosan elgyepállak ha nem eszed meg, mert nem tűröm hogy a bolondját járasd velem!

De Szoraja megette a főtt halat. Fintorogva, de megette.

—El sem hiszem amit látok, mindjárt kiokádok mindent én magam! - tört ki az öreg király. —És ragaszkodol ezután is hozzá, hogy ilyen ocsmányságokat egyél?!

—Muszáj, papa! Én jó akarok lenni!

—Akkor leszel jó, ha a viselkedésseddel nem hozol szégyent királyi véredre!

—Bocsáss meg apám, de ez nem igaz! A jósnak fokozatai vannak. Én természetesen igyekszem minden erőmmel, hogy méltó utódod legyek majd, de akadhatnak élethelyzetek, amikor valamely kötelességünk meg kell hajoljon valamely magasabbrendű kötelesség vagy érdek előtt! Én úgy ítélem meg, hogy az élet védelmének erkölcsi kötelessége messze fontosabb, mint hogy mit gondolnak rólam mások!

—Beszélni tudsz, azt látom, Jíkokúnó Kányi jó tanárod... másrészt természetesen megérdemelné hogy kivégeztessem, amiért hagyta, hogy ennyire elhülyülj!

Szoraja elsápadt.

—Ha őt kivégeztetted, nyugodtan kivégeztethetsz engem is, mert ha nem teszed akkor is meghalok: azon nyomban kiszaladok Odafentre, hogy megfagyjak!

—Megint bolondokat beszélsz, természetesen minden kijáratot őrzünk, oda nem lehet csak úgy kicsámborogni akárkinek!

—Akkor beugrok valamelyik hőforrásba, vagy máshogy végzek magammal!

—Ennyire megszeretted?

—Ki mást szerettem volna meg, téged talán, apám, amikor újra meg újra idegen nőket veszel magadhoz, és tudom ám jól hogy annak reményében, hogy majd fiút szül neked, és akkor ő lesz a trónörökös, nem én! De még ez is hagyján volna, mert elárulom hogy olyan nagyon nem is érdekel, hogy uralkodom-e majd, hanem mindig amikor új feleséget veszel magadhoz, olyankor undokul bánsz velem! Nem szeretsz! Nem bánsz velem igazán leányodként! És most nyugodtan megpofozhatsz amiért szemtelen voltam szerinted, verj csak meg nyugodtan, nem érdekel, de Jíkokúnó Kányit ne bántsd, mert ő nem tehet semmiről sem, éld ki rajtam a haragodat! De bárhogy verj is meg, a szavaimat nem vonom vissza, mert

ez az igazság, és ezt te is tudod!

A király csak nézte egy darabig Szoraját, majd ezt mondta:

—Nem verlek meg. Megérdemelnéd, de nem teszem. Azért nem teszem, mert bátran viselkedtél. Nem amiatt, mert kimondtad amit igaznak érzel – ez egy újabb bolondságod volt csak. Csak a hülye mondja ki az igazat ha úgy véli, ártalmára lehet. Hanem bátor voltál mégiscsak, ha hülye módon bátor is, mert kiálltál azért, aki fontos neked. A te korodban ez a viselkedés nagyon ritka. Hm... lehet, hogy mégis a lányom vagy... - mormogta. —Hanem ezt a dögevő örültséget felejtsd el sürgősen! Fogalmad sincs, mire készülsz! Ez rosszabb talán, mintha nyomorékká válnál! Ilyesmit csak a legalja pór nép művel, a legislegszegényebbek, sőt, azok sem, csak a koldusok, szökött rabszolgák, no meg természetesen a *csíkosok*!

—No, a csíkosok nem igazán. Tudom már régóta, hogy ők a halat főként a kezük közt megsütve szeretik fogyasztani! Sőt ha nincs más nekik épp csak főtt hal, többnyire azt is megsütik a kezük közt. Csak mi, akiket ők Sápadtaknak és Simaorcájúaknak neveznek, csak mi hiszük róluk hogy főtt halakat esznek, azaz, a műveletlenek hiszik ezt róluk.

—Kikérem magamnak, én nem vagyok műveletlen!

—Akkor ne mondj ilyesmit, apám. Bár én azt hiszem te is tudod amit mondtam, csak szándékosan hazudtál nekem, azért, hogy eképp próbálj lebeszélni őhajomról.

—Akkor is, a lényeg nem változik: dögöt ennél te is, és a csíkosok is dögöt esznek!

—És te is. Mert hacsak nem valami hangyát vagy más bogarat eszel apám, ami húst magadhoz veszel, az már olyan állatból van, ami nem él. Ami pedig nem él, az dög. Legfeljebb nincs megfőve.

—Neked ez ízlik? Mert nem úgy néztél ki, miközben etted!

—Hát, tulajdonképpen nem ízlik. Bár nem olyan rossz, mint hinnéd. Sőt, akad a halnak néhány testrésze, ami tulajdonképpen majdnem jobb így, mint nyersen. De úgy általában véve nem ízlik. De az igazi baj nem az ízével van, hanem a szagával.

—Ha nem ízlik és a szagát sem bírod, miért eszed?

—De apám, annyiszor elmondtam már!

—Mondtad, persze, de nem tudom elhinni, hogy egy ilyen, izé... *elméleti* indok miatt... ekkora kinszenvedést akarj felvállalni!

—Kérlek, ha szeretsz, hadd legyen ez az én dolgom!

—Ha nem mondasz le erről az örültségről, senki nem fog téged feleségül venni! Azt mondják majd, nem is vagy a Simaorcájúak közül való, hanem valami csíkos származék, csak valami trükkkel eltüntetted a csikjaidat!

—Azokat lehetetlen eltüntetni. Egy Halvány talán megpróbálkozhat vele, de egy Csíkos sehogyan sem.

—Akkor is ezt mondják majd.

—Ki fogom bírni férj nélkül.

—Nem is kétlem, de ha nem lesz erőskezű férjed, egykettőre letaszítanak majd a trónról... már ha egyáltalán megkapod azt!

—Apám, a távoli jövő bizonytalan, nem láthatunk belé. Egy biztos: nem vagyok hajlandó itt és most gonoszságot művelni csak amiatt, mert később *talán* valami rossz történik velem!

—Jól van. Meglátjuk, mennyire vagy elszánt! Értek én mindent amit mondasz leányom, csak hogy te nem érted: nem hagyhatom, hogy ekkora szégyent hozz a

királyi családra! - azzal csengetett, s a belépő őrpapancsnoknak így szólt:

—Szoraja királylány ezennel szobafogságra van ítélve! Nem léphet ki a lakhelyéről, nem mehet sehová! És étkezni is a szobájában étkezik, de kizárólag hangyákat és halat kaphat, mindegyiket elevenen!

—Kérlek, apám!

—Csendet. Majd meglátjuk, mennyire vagy elszánt! Állítólag minden vadállatot meg lehet szelídíteni éheztetéssel... és neked ráadásul nem is kell éhezned, ott lesz előtted a finom táplálék...

Szoraja így szobafogságba kényszerült, s bár a csirip fogalmak szerinti legfinomabb csemegék illatoztak az asztalán, de nem vett magához táplálékot. Egyre csak fogyott és fogyott, és persze gyengült. Jíkokúnó Kányi megpróbálkozott azzal, hogy titokban vitt neki főtt halat, de a király résen volt, megparancsolta a katonáknak, hogy senkit be ne engedjenek a lányához, külön kihangsúlyozta hogy ez a főpapnőre is vonatkozik, és ha megtudja hogy olyan táplálékot kap a leánya ami nem él, akkor kínhalállal kivégezteti az összes őrszemet! Azaz, a papnő terve nem sikerült.

A dolog vége az lett, hogy Szoraja majdnem éhenhalt. Dörmekorku király nem arról volt híres, hogy amit elhatároz, attól eltántorítható lenne, de Szoraja sem adta fel. Végül negyvenkét napi éhezés után a király adta be a derekát. Egyszerűen nem akarta, hogy egyetlen gyermeke éhen pusztuljon. Márpedig eddigre Szoraja már fel sem bírt kelni a vánkosairól, és szó szerint csont és bőr volt.

Ekkor végre megengedte a király, hogy kapjon a leánya főtt halat, egyáltalán, azt egyen amit csak akar. A halakat Jíkokúnó hozta Szorájának, de a király azt mondta, ez elmegy most, meg legközelebb, meg azután is, szóval egy darabig, mondjuk addig amíg Szoraja újra egészséges nem lesz, meg nem erősödik, mert úgy is felfoghatják, hogy a papnő most gyógyítja Szoraját, akinek a főtt hal az orvossága. Na de állandóan mégsem művelhet ilyesmit egy főpapnő... azaz, megoldást kell találni a gondra, ha már ilyen önfejű a leánya!

Megtehetette volna, hiszen király volt, hogy hatalmi szóval erre utasít valamely udvarhölgyet. De úgy gondolta, ennek nem lenne jó vége, nem végezne rendes szolgálatot, megsértődne, talán valóban meg is ölné Szoraját valamiképp... sőt, amikor erről gondolkodott, ezt épp hangosan tette, Szoraja fekhelye mellett ülve, és maga Szoraja mondta, hogy ő épp mert jó akar lenni, nem óhajtja, hogy valakit kényszerítsenek olyasmire, amit nem szívesen hajtana végre.

Végül emiatt természetesen nem maradt más megoldás, mint hogy a király úgy döntött, mégis egy rabszolga végezze e feladatot. De hogy nagyobb kedvvel végezze a munkáját, meg mert Szoraja is azt mondta hogy az ő jóságával nem fér össze rabszolgák tartása, ezért azt mondta, hogy megengedi, hogy Szoraja kiválasszon bárki neki tetsző rabszolgát, egy főt, s ez a rabszolga felszabadul, mert ezentúl nem rabszolga lesz, hanem Szoraja udvarhölgye, természetesen azonban udvarhölgyi kötelességei közé értendő Szoraja büzlő haldögjeinek a hurcolbálása is, meg minden, amit csak Szoraja mond neki! Egyáltalán, Szoraja e nő felett élet-halál ura lesz, azaz mégiscsak rabszolga marad a nő majd, Szoraja rabszolgája, de más tekintetben mégsem lesz rabszolga, mert senki más nem tartja majd rabszolgának. Emiatt feltehetőleg nem fog Szoraja ellen ármánykodni, hiszen örül a jólétnek. Csak Szoraja előtt lesz rabszolga, mások szemében nem.

—Én sem tartom majd annak. - mondta a kis Szoraja.

—Persze, persze, de remélem érted hogy mondom! Fogd fel akkor úgy, hogy nem azért leszel az úrnője mert rabszolga, hanem mert amúgyis az lennél, hiszen királylány vagy! Mindenesetre hiába vagy királylány, más udvarhölgy tiltakozna efféle munka ellen, tiltakoztak már eddig is, de az aki rabszolga volt, nem fog!

Szoraja tehát engedéllyel rendelkezett rá, hogy udvarhölgye legyen, s hozzá olyan, aki fölött teljhatalommal rendelkezik! Azaz, a lényegét illetően mégiscsak arról volt szó, hogy kap ajándékba egy rabszolgát, ami pedig nagy szó volt, mert ilyen kis gyermekeknek még nem szoktak rabszolgáik lenni. De hát ez ugye rendkívüli helyzet volt, akár vészhelyzet is...

A király ezt eldöntötte, így rendelkezett, most tehát Szoraján volt a sor, hogy kiválassza leendő udvarhölgyét. Épp csak most rögvést nem tehette ezt meg, mert annyira gyenge volt még a hosszas éhezéstől, hogy fel sem bírt kelni az ágyából. Úgy gondolta, és mondta is Jíkókúnó Kányinak, hogy majd ha megerősödik, kihirdeti hogy udvarhölgyet keres, azt sem hallgatja el, hogy milyen feladata lenne leendő udvarhölgyének, és majd választ az önként jelentkezők közül.

Jíkókúnó Kányi nem szólt erre egy szót sem, de már két nap múlva meglepetéssel szolgált Szorajának. Aznap ugyanis alig észlelték odakintről Szoraja mocorgásából, hogy fenn van a leány, azonnal belépett hozzá Jíkókúnó Kányi, de ezúttal nem hozott neki reggelit, se halat se mást, holott Szoraja világosan érezte a kintről feléje beúszó, s még mindig büdösnek érzett „illatokból”, hogy bizony várja őt odakint pár főtt hal, pontosabban akad odakint főtt hal, nyilván azért, hogy nemsokára elébe hozattassék.

Csodálkozott, miért nem hozta be ezeket neki a papnő, sőt, azon aztán pláne csodálkozott, miként lehet, hogy Jíkókúnó Kányi szemlátomást odakint várakozott az ő ébredésére. A papnőkre nem jellemző, hogy várnának valakire, sokkal inkább ők szoktak megvárakoztatni másokat. Igaz, Jíkókúnó Kányi mindig kitüntetően barátságos volt vele, pláne ha azt vesszük tekintetbe hogy a tanítójául van kinevezve, azaz bizonyos értelemben magasabb rangú mint Szoraja, de még ezt figyelembe véve is nagyon túlzás, hogy kint a szoba előtt az ő ébredésére várjon. Mert ha valami nagyon fontos dologról van szó, akkor nyugodtan felkelthette volna, ha meg nem annyira sürgős, visszajöhetett volna amikor ő már biztosan ébren van.

Igazság szerint ez a dolog annyira szokatlan volt, hogy szinte ijedten meredt a papnőre.

—Mi történt, valami baj van?!

—Nem, dehogy! - mosolygott a nő. —Illetve, baj most még nincs, de lehet. És te döntöd el, lesz-e baj.

—Megijesztesz a szavaiddal! - azzal Szoraja a még mindig nagyon gyenge izmaival megpróbálta ülő helyzetbe tornázni magát. Igyekezetét észrevéve a papnő segített neki és feltámogatta.

—No, megijedni azért nem kell – bárhogya legyen is, ebből neked semmi károd nem származhat, legfeljebb ha kárnak nevezzük az elmaradt hasznot. Ha nem úgy döntesz ahogy szeretném, abból kára származhat valaki másnak, de nem neked.

—Kinek? Miről van szó?

—Tudod ugye, hogy jóapád döntése értelmében jogosult vagy egy rabszolgát felszabadítani, és magad mellé venni udvarhölgynek. Utólagos engedelmeddel én

máris kiválasztottam a szerintem legmegfelelőbb személyt, aki jelenleg kint várakozik, arra a megtiszteltetésre várva, hogy színed elé járulhasson!

—De Kányi, hát azért ez, hm... bevallom, nem igazán tetszik nekem! Úgy illett volna hogy a saját udvarhölgyemet én választom ki, vagy nem?! És apám is megengedte ezt nekem! Mondtam is neked, hogy majd ha erősebb leszek, ki kell hirdetni, és...

—És annak az lett volna a vége – vágott közbe a papnő – hogy ezrek és ezrek jönnek majd eléd, olyan nyomorultak is hogy el sem tudod képzelni azt gyermekem, és e sokezer szánnivaló személyből te kiválaszthatasz *egyetlenegy*et, akinek melletted jó élete lesz! Az összes többi kénytelen lennél elküldeni! És ezek majd csalódottságukban sírnak és zokognak majd, és könyörögnek neked hogy de ő is hadd élhessen melletted, ez is meg az is, és te szívesen is segítenél rajtuk, de mégis kénytelen vagy nemet mondani, mert nem teheted! És ugyan miként is dönts egyvalaki mellett, amikor a mellette térdepelő is ugyanolyan szerencsétlen nyomorult?! Gyermekek, ezt egyszerűen nem bírtad volna elviselni, a szíved szakadt volna meg, de ha mégsem, még akkor is ugyanaz lett volna a helyzet mint a pókkal kapcsolatban két esztendeje: hónapokig rémálmaid lettek volna, csak most a szomorúságtól! Végigzokogtad volna az éjszakákat, és lelkiismeretfurdalás kínozta volna amiatt, hogy hátha mégis rosszul döntöttél, és valaki más ott a tömegben jobban kiérdemelte volna a jólétet melletted mint az, aki mellett végül elkötelezted magadat! Azaz én mint mestered, akinek kötelességem a lelki egészséged felett is örködni tőlem telhetően, a legokosabban úgy cselekedtem, ha egyszerűen magamra vállalom a döntés felelősségét, és ezt meg is tettem! Természetesen jogodban áll visszautasítani azt akit most mindjárt eléd hívok, és ha így teszel az neki baj lesz, nagy baj, de neked nem lesz ettől semmi bajod. Azaz csak annyi, amit az előbb elmondtam. Illetve úgy is dönthetsz hogy igen, válasszak én neked udvarhölgyet, de ne azt, akit mindjárt behívok. Épp csak nem hiszem, hogy ennél jobbat találhatnék.

—Hát... most hogy így mondod, mivel járna egy választás...

—Tudtam hogy megértesz, gyermekem!

—Jöjjön akkor, hadd ismerkedjek meg vele!

—Jaj de szeretem hogy így beszélsz! - simogatta meg arcát a papnő. —Bárki más azt mondta volna, hogy „jöjjön, hadd nézzem meg”! De te nem ezt mondtad, te elsősorban nem megnézni akarod őt, hanem megismerkedni vele! Azaz nem a külseje érdekel főként, hanem a belső tulajdonságai! Hajaj, érzem ám, hogy te még egyszer rendkívül sokra fogod vinni! Kiváló képességeid vannak, és én mindent elkövetek, hogy azokat még fejlesszem is! Tudd meg, nagy terveim vannak veled, nagyon nagyok...! Na de ezeket ráérsz sokkal később meghallgatni... mindenesetre nagyon büszke vagyok rád, Szoraja! Nagyon! No és akkor most valóban ismerkedj meg vele! - azzal tapsolt, s a függönyökön túlról, a folyosóról fiatal lány lépett be hozzájuk, tálcán hozva Szorajának a főtt halakat. Mellettük sok fűszer is fel volt halmozva a tálcára. Az étkeket aztán lerakta Szoraja fekhelye mellé, majd alázatosan, egy szó nélkül térdre ereszkedett, és a fejét is lehajtotta.

A letérdelés teljesen jogos volt a részéről, mert azt a csiripeknél így szokták a szolgálólányok, sőt az udvarhölgyek is, a magas rangúak előtt, de az hogy meg sem szólal, tényleg csak a rabszolgákra volt jellemző.

—Azért mégiscsak hadd nézzelek meg, tehát emeld fel a fejed! Ki vagy te? -

kérdezte Szoraja.

A leány végre felemelte a fejét, és rá mert nézni. Fiatal volt, nagyon fiatal, mégis jócskán idősebb, mint Szoraja – lehetett tizenhárom, talán tizenöt esztendő is.

—A nevem Csili, fenséges úrnőm! És nagyon szépen kérlek hogy ne taszíts el magadtól, esküszöm a Fényhozóra, hogy hű és alázatos szolgád leszek, de ha most azt mondod nem lehetek az udvarhölgyed, akkor a halál vár rám! - és a leány szinte remegett a félelemtől.

—Hogyhogy?! - döbrent meg a királylány.

—Úgy – szólt nem is Csili hanem Jíkokúnó Kányi – hogy Csili bizonyos értelemben nem rabszolga. Hanem halálra ítelt.

—Bűnöző?

—Dehogy, annyi eszem nekem is van gyermekem, hogy nem kockáztatom az életemet valami veszélyes gyilkos idehozásával...! Hanem biztos tudsz róla, hogy odalént a csíkosok nem is olyan rég fellázadtak. Felséges apád serege leverte a lázadást, bár nem volt könnyű. No és mi sem természetesebb, mint hogy ilyenkor következnek a megtorló akciók, és ennek következményeként sokakat lemészároltak közülük, főként természetesen az ottani helytartó rokonságát irtották ki, aki mérészelte magát királynak nevezni! De mégsem mindenkit öltek meg akkor apád katonái, hanem ahogy az szokásban van ilyenkor, számos foglyot is ejtettek, és ezeket hazahozták, hogy itt elrettentő példát statuálva rajtuk, mindenféle kínhalállal végezzenek velük, nagy ünnepségsorozat keretén belül. E foglyok egyike Csili is.

—Nem értelek Kányi, először is hogy mersz egy hadifoglyot udvarhölgyemmé tenni, hiszen ez nagyon veszélyes, mert nyilván haragszik apámra, miránk, rám is, és bosszút állhat a megölésemmel! Idősebb is, erősebb is nálam, pláne most, hogy le vagyok gyengülve! Hogy is bízatsz meg benne?! Azt meg végképp nem értem, miként lehet ő a csíkosok közül való hadifogoly, hiszen egészen világosan látszik rajta, hogy *nem* csíkos!

—Az utóbbi kérdéssel kezdem a választ. Tudod ugye gyermekem, hogy felséges apádnak korábban született egy leánya, aki aztán csíkosnak bizonyult. Persze apád nem ismerte el őt a gyermekének, s anyjával együtt kilökte Odafentre, mert úgy vélte, felesége megcsalta őt. Hiszen hogy is lehetne épp neki egy csíkos gyermeke! No most az cseppet sem kizárható hogy a felesége megcsalta a királyt, tudod, erről már sokat beszélgettünk mi ketten... de az merőben valószínűtlen, hogy egy *csíkossal*! Hanem ez úgy lehet, hogy időnként születnek olyanok népünkben, akiknek valamely tulajdonsága visszaüt az ősidőkre! És mert mint meséltem már neked, réges-régen mindenki csíkos volt...

—Tessék?! - dülledt nagyra Csili szeme, de Jíkokúnó Kányi nem törődött most vele.

—...emiatt az a gyerekszülés is így eshetett. No és ehhez hasonlóan, sőt még ennél is sokkal gyakrabban megesik a csíkosok közt, ezt mi papok és papnők jól tudjuk, hogy náluk olyasvalaki születik, aki bár származását tekintve a legigazibb csíkos, de ez mégsem látszik rajta, s inkább a Halványakra hasonlít, sőt, ritkábban olyan is akad, akinek egyáltalán nincsenek csíkjai, mint ez Csilivel is megesett, s eképp hozzánk, Simaorcájúakhoz hasonlatos! Ez végeredményben elkorcsosulás, ugyanaz tehát ami a mi egész Simaorcájú népünkkel is megesett a hosszú évezredek alatt, s mert ugyanaz, emiatt Csili is teljes joggal mondhatja

hogy ő is Simaorcájú, bár szülei a legigazibb csíkosak voltak!

—De akkor is haragudhat ránk. Rám.

—Nem nagyon hinném. Tudod, amikor megérkeztek a hadifoglyok, azonnal kiszúrtam a nagy tömegben Csilit, hiszen annyira nyilvánvalóan nem csíkos! Sőt, még azt is észrevettem, hogy a hadifoglyok némelyike is milyen rém barátságtalan, rajta töltik ki a haragjukat, egyszerűen mert ránk hasonlít, még ha nem is tehet erről. És megkérdeztem Csilit, miként keveredett oda azok közé, és ekkor megtudtam, hogy ő majdnem úgy járt, mint apádnak az a leánya, akiről az imént beszéltem neked: Csili igazság szerint az imént legyőzött lázadó csíkos helytartó, vagy inkább király leánya, de természetesen az a király sem hitte el, hogy a felesége nem csalta volna meg egy simaorcájúval, és biztosra vette, hogy neki csakis csíkos gyermekei lehetnek! Bár gondolom az sem nagyon érdekelte volna, ha biztosan tudja, hogy Csili az ő leánya, ugyanis Csili a csíkosok fogalmai szerint súlyosan nyomorék, hiszen alig képes a villám erejére... aztán meg az ottani királynak volt Csilin kívül még negyvenhat másik leánya, nem is beszélve a fiairól. Eleinte agyon akarta verni őt és a feleségét, aztán végül mégis kedvesebben bánt velük, mint apád a maga csíkos leányával: egyszerűen elzavarta őket a palotából. Valahogy életben maradtak nagy nyomor közepette; illetve Csili édesanyja nem sokkal a felkelés előtt halt meg, megette egy ragadozó hínár miközben halászott. Aztán hogy apád katonái győztek, sorra mindenkit igyekeztek összefogdosni aki a legyőzött király rokona volt, és mert mindenki tudta arrafelé a szóbeszédet, hogy Csili a király leánya, emiatt őt is elfogták, hiába hajtogatta szegény Csili, hogy neki semmi köze a királyhoz, nem szereti, nem is látta soha, mert már csecsemő korában elkerült a palotából...

—Szóval – folytatta Jíkokűnő Kányi – ez bizony így esett, és emiatt nem hinném, hogy Csili bármennyire is haragudna apja halála miatt terád, amikor sosem szeretted apját, az sem szeretted őt, nem is látta az apukáját, a csíkosok közt egyfolytában nyomorgott, és csak van annyi esze hogy tudja, *neked* aztán végképp semmi közöd a hadjárathoz! De nem kötelező elfogadnod, te döntesz kedveském szabad akaratodból!

—De ha nem fogadsz el, akkor engem visszavisznek és megölnek valami kínhalállal! - remegett a tinilány.

—Mielőtt döntesz – szölt Jíkokűnő Kányi – jó ha tudod, hogy apád tud róla, hogy Csilit kiemeltem a rabok közül, és mi célból, és nagyon-nagyon ellenzi a befogadását! Haragszik rám emiatt! Rád is haragudni fog, azaz ha elfogadod Csilit, azzal apáddal való komoly összeveszést kockáztatsz!

Ebben a pillanatban meglibbent a bejáratí függöny, s azon át maga a király lépett be.

—Na, legalább ezt a javadra írom, Kányi, te mocskos cselszövő, hogy figyelmeztetted a leányomat a következményekre, apai haragomra!

A főpapnő nyugodt méltósággal nézett vissza a királyra.

—Nekem nem az a kötelességem, hogy téged szolgáljalak, hanem hogy Szoraja lehető legnagyobb hasznára legyek! Abban az esetben tehát ha úgy ítélem meg, hogy valami a te károdra van felség, vagy neked nem tetszik, nem akarod, azt még nyugodtan megteszem és bármikor ellenedre cselekszem, ha és amennyiben úgy látom, hogy ez Szoraja hasznára válik illetve érdekében áll! Magától értetődő viszont, hogy kötelességem feltárni minden vonatkozó körülményt is ilyenkor leányod előtt, s ebbe beleértendő az is, hogy tudomására hozom azt a véleményt

is, amit te alkotsz a szóban forgó ügyről! Miért is titkolnám el előle, értelmes leány ő, képes helyesen ítélni, helyes véleményt alkotni, ilyen zseniális és jólelkű gyermekkel még soha nem is találkoztam, és nem is fogok azt hiszem!

—Az eszéről egészen másként vélekedem, hiszen csak egy hülye eszik döghúst, pláne ha nem muszáj... Hanem én azt hiszem Szoraja túlságosan a hatalmadban, a befolyásodban áll, Kányi, emiatt eljöttem, hogy saját fülemmel halljam, valóban az ellenségem leányát akarná-e maga mellé venni udvarhölgynek a leányom! Itt mondja ki a fülem hallatára, ha úgy dönt!

—De apám, mondd, nem ismered még engem?! Hogy is lehetne kétséged a döntésem felől, én még a halakat sem akarom megölni, azt hiszed tán hogy akkor majd hagyom hogy megöld Csilit, sőt, azt hiszed képes lennék őt én magam megölni a visszautasítással?! Pláne ha tudom, hogy ez valami kínhalált jelent a számára?!

—Miféle kínhalált, percek alatt vége lesz, ugyanis nagy kegyet gyakoroltam a foglyok felé: csak a harcosokat kínoztatom halálra, a nőket és gyerekeket mindössze odadobatom a póknak, elvégre annak is kell csemege! Hamar végük lesz!

Ezt hallva Szoraja elsápadt, hátradőlt a fekhelyén, és pillanatok alatt összekádta a ruháját és a vánkosait. Felidéződtek benne rémálmai. A póktól nagyon iszonyodott.

—Tényleg nem ismered a leányodat, felség! - mondta nyugodtan Jíkokűnő Kányi, miközben Csili azonnal ugrott, és igyekezett Szoraja ábrázatát tisztára törölni, holt hivatalosan még nem is volt kinevezve a királylány udvarhölgyévé. —Ha kellett volna valami ami megerősíti Szoraját a döntésében, hát az az volt, hogy épp a póknak akarod dobni Csilit!

—Pedig az tényleg nem is olyan szörnyű halál... de jól van! Megígérem, hogy az lesz a sorsa, amit Szoraja rendelkezik felőle, amennyiben nem fogadja maga mellé! Akár úgy is dönthet, hogy nem kell meghalnia, egyszerűen menjen ahová akar! Beláthatná, hogy nem bízhatunk meg benne!

—Nincs hová mennie, azt hiszem. - felelte Szoraja. —Én tehát úgy döntöttem, hogy bizalmat szavazok neki, és velem maradhat! Szerintem nem is udvarhölgyem lesz ő, de igazi jó barátnőm, akire nagy szükségem van.

—Bízatsz bennem úrnőm, igazán, valóban! - ragyogott fel Csili arca a boldogságtól. —Megszolgálom a bizalmadat, ígérem! És tudom ám, hogy főként mire kellek, és nem lesz itt semmi baj, én olyan nyomorban éltem, hogy magam is kénytelen voltam gyakorta főtt halat enni, nem utálkozom tőle úgy, mint erre felé az előkelőek!

—Túlságosan Jíkokűnő Kányi befolyása alatt vagy. Nem lesz ennek jó vége. - mondta a király.

—Tökéletesen megbízom a mesterem döntésében, különben meg a főthál-evést nem is ő találta ki!

—De Csilit igen.

—Apám, ne is forgass olyasmit a fejedben, hogy elszakítasz Kányitól, mert azonnal megölném magamat! Miért bánt az téged, hogy akad valaki aki szeret engem, helyetted?! Akit én is szerethetek?! Jíkokűnő egyszerűen anyám anyám helyett, s örülj inkább hogy akad valaki, aki gondomat viseli!

—Abban nincs is hiba, a baj az, hogy nem olyanná nevel téged, aki méltó utódom lehetne!

—Jobban örülnél neki ha hatalomvágyó, lelkiismeretlen gazfickóvá nevelném a

gyermekedet, aki még a te életedben uralomra tör, és letaszít téged a trónról?! - kérdezte hűvösen a papnő.

Erre a király csak legyintett egyet, és ott hagyta őket.

* * *

Két esztendő telt el. Ezalatt Csili teljes mértékben rászolgált Szoraja és Jíkokűnő bizalmára! Annyira így volt ez, annyira igyekezett, hogy ő maga is csak olyasmit evett, amit Szoraja is hajlandó volt elfogyasztani, sőt ő maga sem vett fel pókselyemből készült ruhát, hogy ezzel ne sértse meg úrnője érzéseit. Különben is ügyelt rá, hogy semmiképp se öltözzék fényűzőbben, mint Szoraja. Ez utóbbi elég nehéz feladat volt a számára, mert Szoraja azon ritka nők közé tartozott, akik bár megtehették volna hogy fitogtatják a gazdagságukat, de ezt soha nem tették. Szoraja ugyanis nem hordott semmiféle ékszert. Márpedig a csiripek népében bár ismerték az arany- és ezüstékszereket, de ezeket igazából aránylag közönséges dolognak tartották. Egy jómódú kereskedő már például megtehetette, hogy magára aggat néhány aranyékszert. Az igazán előkelők azonban fénylő kristályokból készítették maguknak ékszereket, ezeket természetesen aranyfoglatba rakták, de nem az arany volt a lényeg, hanem a kristály. Szoraja azonban azt mondta, ő nem akarja senki irigységét kivívni, különben meg ha sok fénylő bigyót aggat magára, akkor azok fénye még zavarná is őt, tehát ezek feleslegesek. S minthogy nem hordott ékszereket, s még selyemből is csak kagylóselymet, emiatt elég nehéz volt Csili dolga, ha úgy akart öltözködni, hogy kitetsszék: ő udvarhölgy, eképp több mint egy közönséges szolgálólány, de mégse legyen jobb öltözékben, mint saját úrnője!

Igazából ugyanis Szoraja öltözéke annyira szerény volt, hogy nemcsak Jíkokűnő Kányi festett mellette igazán királynőien, de egy magára valamit is adó, gazdagabb királyi udvarhölgy is akármikor lekörözte őt megjelenésben.

Ezen idő alatt ugyanakkor Szoraja és Csili igazán alaposan összeismerkedtek. Tényleg úgy lett, ahogy már a legelején is remélte a királylány: Csili nemcsak udvarhölgye lett, de igazi jó barátnője és bizalmasa is! Ez nem esett Csilinek nehezére, mert Szoraja igazán végtelenül szelíd, jólelkű leány volt, akinek nem volt nehéz a kedvére tenni, és még csak kényeskedő sem volt. Igazán nem sok mindent várt el Csilitől. Csili dolga tényleg nagyjából kimerült abban, hogy rendszeresen elballagjon valamely hőforráshoz, s ott összeszedje az ehetőnek tartott élelmet a megfőtt halakból s más vízi élőlényekből. S mert szerette volna ha azért a lehetőségekhez képest úrnője minél jobban él, igyekezett olyan haltetemeket kiválogatni, amik meghaltak ugyan, de épp csak hogy, azaz nem nagyon főttek meg, és így állaguk közelebb áll ahhoz, amit ők a csiripek megszoktak: a nyers haléhoz.

Ezen kívül alig akadt dolga. Böven volt hát ideje arra, hogy beszélgessen Szorajával, s összebarátkozzanak. Ez Szorajának is hasznára vált, mert azért Csili mégiscsak sokkal idősebb volt mint ő, és mert nagy nyomorban élt eddig, jól ismerte az életet, és mert a csíkosok közt élt, rengeteg olyasmit tudott, amiről Szorajának nem volt tudomása, de néha még Jíkokűnő Kányit is meglepte ismereteivel. Emiatt aztán a papnő úgy döntött, hogy amikor Szoraját oktatja, jelen lehet Csili is ha épp nincs más dolga, márpedig általában nem volt. Hamarosan már azt is elintézte Jíkokűnő, hogy kizárólag őket kettejük

oktathassa, minden más nemesi csemetét másra, alacsonyabb rangú papnőkre bízott. E kitüntető figyelmen még Szoraja is csodálkozott. Igaz, néha a papnő eltűnt mellőlük, olykor napokra (egy „nap” alatt egy nagyjából 20 órás ébrenléti, és azt követő 3-4 órás alvási időtartamot kell érteni), s ilyenkor csak annyit mondott, hogy papnő mivoltával összefüggő szent kötelességeit végezte. De mindenkor máskor szinte minden idejét velük töltötte, és tanította őket. Főleg természetesen Szoraját, de Csili sem sokkal maradt le a királylánytól a tudását illetően. Megtanította őket például írni-olvasni, méghozzá ez utóbbit két írásfajtaival is. Az egyik írásmódról tudta Szoraja hogy mire szolgál: ezen jegyzetelik az írnokok és a kincstárnok azt amit kell, az adókat, készleteket, a király leveleit... de a másik fajta betűket még soha sehol nem látta alkalmazni. De Jíkokűnő csak annyit szólt neki ezekről, hogy ez még titok, majd később ráér megtudni ennek jelentőségét Szoraja, most csak annyi a dolga, hogy megtanulja így is az írás-olvasást! És nehogy bárkinek is elmondja hogy ő ezt tudja vagy akárcsak tanulja, mert nagy baja lehet belőle!

És Szoraja megbízott Kányiban annyira, hogy megfogadja e tanácsát. A papnő intelmeit természetesen Csili is betartotta, sőt még sokkal komolyabban is bólogatott Jíkokűnő szavaira, talán amiatt, mert nagyobb volt, és jobban megtapasztalta már az élet keserveit. Ő aztán igazán nem akart mégegyszer életveszélybe vagy bármi bajba keveredni, vagy akárcsak visszazuhanni a nyomorba! De az tetszett neki, hogy valami titkos tudományt tanulhat. Ez kissé olyan volt, mintha maga is a társadalom legkiváltságosabbjai közé, a papnők közé tartozó lenne! Azoknak meg aztán aranyéletük van, azokkal többnyire maga a király sem tud semmit sem kezdeni, olyan tekintélyesek! Hiszen lám, tetszik vagy nem tetszik a királynak, de Jíkokűnő is nagyjából úgy neveli a királylányt, ahogyan csak úri kedve óhajtja!

Igyekezett tehát mindent megtanulni, amit csak lehetett.

Aztán egy alkalommal így szólt hozzájuk a papnő:

—Öltözzetek fel melegen. Nagyon-nagyon melegen! Kirándulni fogunk, de messzire megyünk és hideg helyre.

Melegen felöltözni nem is volt olyan egyszerű. A csiripek közt igen ritka volt az, hogy a hideggel kellett volna szembesülniük. Még a felszínhez legközelebbi járatokban is megvolt legalább a tizenöt fokos hőmérséklet általában, azaz nem szorultak rá holmi bundák viselésére, emiatt nem is volt semmi ilyesmijük. De kiderült, hogy Jíkokűnő előre gondolt erre, és hozott mindkettejüknek egy csomagban szőrmebudát! Vagy legalábbis amit hozott, az nagyon hasonlított egy emberek által viselt szőrmebundára. És mondta, hogy a lentebbi járatokban, a csikos nép lakhelye közelében élnek nagy, patkánynak nevezett állatok, s a bunda ezek bőréből van. Csili élénken bólogatott e szavakra, és mondta hogy ő ismeri is ezeket az állatokat, és nagyon finom a húsup, pláne a zsírjuk igazi csemege, csak hogy nagyon ritkán lehet ehhez hozzájutni, mert rém veszélyes állatok, főleg mert nagy csapatokban mászkálnak és egyszerre támadnak, és ha nagyon muszáj még úszni is tudnak, azaz nehéz tőlük megmenekülni! Egyszer őt is majdnem megették.

Szoraja természetesen rögvest kijelentette hogy nem volna méltó hozzá, hogy más élőlények bőrébe burkolódzzék, de most rászólt Jíkokűnő, hogy ez egyrészt kivételes alkalom, másrészt nehogy azt higgye Szoraja, hogy e bundákat

az ő kedvéért csinálták! Nem miatta ölték meg szegény jobb sorsra érdemes patkányokat, e bundák már legalább három nemzedék óta megvannak, azaz nyugodtan belébújhat Szoraja, semmiben nem lesz ezáltal bűnrészessé! S így a királylány engedett az óhajának.

—Hová megyünk? - kérdezte.

—Ki. *Odafentre*. - nézett nyugodtan a szemébe a papnő.

—Hogyan?! Hiszen ott csak a „három H” van, a Hideg, a Hó és a Halál! - riadt meg a leány.

—Hideg és hó az igaz, az van ott bőven, de halál csak arra vár, aki nem öltözik fel jó melegen, és soká marad odakint. És van odakint még azért ez-az ezeken kívül. Márpedig te mint királylány, s pláne mint a tanítványom, illik hogy megismerd a kinti világot is valamennyire! Ne vitatkozz, gyere!

Hát ment. Azaz, utazott inkább... mert a csiripek sem mindig jártak gyalog! Élt odalent egy gyík faj is, nem is kicsi, megvolt jó másfél méter hosszú, a farka nélkül. Bár a farka elég rövid volt gyíkhöz mérten. Ez főként a csiripek ürülékével táplálkozott, azaz igazán gazdaságosan volt tartható... bár egyedül ez a táplálék nem volt elég neki, kellett hogy kapjon mellé még mindenféle mást is kis mennyiségben, főként döghúst. Többnyire ugyanazt szokták kapni, mint amit Szoraja is evett: főtt halat... de ebből csak kevés kellett neki, néhány hétig is elélt kizárólag ürüléken, bár ritkaság volt hogy csak azt kapjon, mert főtt halból aránylag bőviben voltak a csirip világban majdnem mindenfelé. És e gyík szívesen megette azokat a kis bogarakat is, amik azon haltetemeket takarították el, amik a hőforrások környékén a partra vetődnek, de nem szedi össze őket valami nagyobb állat.

Ez a gyík különben nagyon szelíd jószág volt, aminek az is oka lehetett, hogy kizárólag domesztikált változata létezett, azaz szelídített példányok. Nem élt vad változata. Lehet hogy valaha élt, de mára már kipusztult. A csiripek úgy használták, mint az emberek a lovakat. Emellett nagy hasznukra vált amiatt is, mert tojással szaporodott, s e tojást bőven is rakták a nőstény gyíkok, s ezeket a csiripek szívesen fogyasztották. Még Szoraja is megette a tojást, bár egy darabig kételyei voltak afelől, hogy ez jogos-e. Hiszen abból egy élőlény kel ki! De Jíkókűnő megmagyarázta neki, hogy nem az a lényeg, lesz-e valamiből élet. Hiszen végeredményben mindenből kialakulhat élőlény! A lényeg az, hogy tud-e valami szenvedni, hiszen csak annak tudunk bánatot okozni az elfogyasztásával, aki képes szenvedni, fájdalmat érezni. Ez csak azon élőlényeknél elképzelhető, amelyeknek van éntudatuk. A tojásnak nyilvánvalóan nincs. A tojásnak minden mindegy. Azt semmiképp sem bűn megölni, megenni.

Szoraja tehát evett tojást, sőt, nagyonis gyakran evett gyíktojást, Csili pedig még ennél is gyakrabban. Ez nem volt pocséklás, mert a gyíkok sok tojást raktak, de ezeknek jelentős része terméketlen volt amúgyis, és hogy melyik terméketlen azt a csiripek ránézésre megállapították, tudniillik a tojás hőképéből. Ezeket nyugodtan meg lehetett enni.

Sajnos a megtermékenyített tojások jelentős része sem kelt ki, s emiatt a gyíkok drágák voltak. Csak a gazdagabbak engedhették meg maguknak a luxust, hogy gyíkon menjenek ide vagy oda. De hát egy királylánynak természetesen volt saját gyíkja, a papnőnek is volt, és még Csilinek is jutott egy, persze Szoraja gyíkjai közül. Most ezeket felnyergelték, felpattantak a hátukra, és megindultak a felszín felé.

Csili különösen élvezte az utazást. Még sosem ült gyíkháton, azaz még sohasem „gyikagolt”. Most azonban nagyon izgalmas volt, hogy oly gyorsan suhannak el mellette a folyosók falai...

Ahogy egyre feljebb értek, mind hűvösebb lett. Végül jó két órai gyikagolás után megálltak, és Jíkokűnő Kányi gondosan ellenőrizte mindegyikük öltözkését.

—Nemsokára elérkezünk egy Kapuhoz! - mondta. —Ezt természetesen őrség védi mint minden kijáratot. A gyikokat idebent hagyjuk, ártana nekik a kinti hideg. Na jó, induljunk tovább!

Odaértek a kijáráthoz. Egy zsákutcára hasonlító folyosó volt a kijárat, ahol négy őrszem lebzsel. Láthatóan az égvilágon semmi tennivalójuk nem volt itt. Amikor azonban meglátták a papnőt, feszes vigyázállásba vágták magukat. Jíkokűnő Kányinak már a megjelenése is mutatta, hogy előkelő személy. Különben is, Szoraja gyanakodni kezdett, hogy Jíkokűnő, a tanítómestere ugyancsak különös életet élhet, mert úgy kell legyen, igencsak gyakran járkal Odakintre, a Kapu őreinek vezetője ugyanis ezt kérdezte a papnőtől:

—Megint, úrnőm?

—Igen, nyisd csak ki a kaput! Ők is velem jönnek! - mutatott Szorajára és Csilire.

—Parancsodra, úrnőm!

—Milyen az idő Odakint?

—Aránylag egész kellemes, mint máskor.

—Akkor add amit kell, és ne tétovázz!

Egy faliszekrényből az őrparancsnok bőrtömlőket szedett elő, majd kicsit odébb egy nem túl bővizű, de forró vizet adó forrásnál mindet telitöltötte forró vízzel. Ezeket aztán Jíkokűnő Kányi felkötözte a bundák alá Szoraja és Csili testére, úgy, hogy egy ilyen tömlő lógjon a lányok hasa előtt, egy meg a hátukon. Majd erre jött a bunda, amit olyan szorosan kötözött össze, ahogyan csak bírta. Ráadásul egy kisebb bőrtömlő került a fejük tetejére, a kucsma alá is. Most értette csak meg Szoraja, miért ilyen értelmetlenül bő a kucsma: hogy a feje fölé a kucsma alá a melegvizes tömlő is beférjen!

—Kányi, én máris izzadok, ömlik rólam a víz!

—Nem sokáig, hidd el nekem! Na, induljunk akkor!

Az örök nekiveselkedtek a kapunyitásnak. Kiderült, hogy a Kapu nem más, mint egy téglatest alakú szikla, ami henger alakú durva fémöntvényeken nyugszik, s e fémhengerek két sinszálon nyugszanak. A sziklatömbön több fogantyú van. Ezekbe kapaszkodtak az örök, és nagy nyögések közepette lassan hátravonszolták a sziklát. A barlangba azonnal berontott a kinti világ iszonyú hidege. Rögvest megpillanthatta Szoraja a saját lehelletét.

—Induljunk kifelé! Gyerünk, ne tétovázzatok! - vezényelte a papnő, s a két lány követte őt.

Alig léptek ki, mögöttük az örök nekiveselkedtek, és a helyéretolták a roppant sziklát. Szoraja megriadt.

—Hogyan jutunk vissza?!

—Ne aggódj! Lóg a nyakamban egy síp, amit ha megfújok, olyan hangon szól, hogy meghallják odabent az örök, és akkor kinyitják a Kaput nekünk. - nyugtatta meg őt a papnő.

Most már hogy ez tisztázódott, Szoraja kiélesítette minden érzékszervét, és körbenézett. Havat és jeget látott, természetesen, és mert egy mély völgy közepe táján jöttek ki a felszínre, maga fölött egy nagyjából hatvan fokos sávban látta a

csillagos eget is. Főleg ez nyűgözte le. Ilyen látványban még sosem volt része. Csili szegény meg egyenesen ezt mondta:

—Hihetetlen, milyen magasan van felettünk a plafon! Már mióta próbálom megmérni a magasságát, de még mindig nem jön a visszaverődés!

Csili természetesen a csiripek ultrahangos tájékozódási módszerére gondolt, azt próbálta volna használni.

Jíkokúnó Kányi elnevette magát, és magyarázgatni kezdte a leánynak, hogy azért nem tudja megmérni a plafon magasságát, mert felettük nincs is plafon, csak a végtelen üresség.

—De az is véget kell érjen egyszer!

—Nem ér véget sohasem. Vége mindig csak annak lehet, ami *valami*. A semmi amiatt Semmi, mert semmi sincs benne, azaz véggel sem rendelkezhet. Ha a semminek volna vége, akkor máris nem volna semmi hanem valami, tudniillik rendelkezne tulajdonságokkal: volna például nagysága, hiszen aminek van vége, annak van nagysága is, ami a két vég közt megmérhető! De a Semmi az semmi, azaz szükségszerű, hogy ne legyen vége.

Bámulatos élmény volt tehát a két lánynak a fejük feletti üresség látványa. Egész eddigi életükben mindig volt valami a fejük felett, és a legmagasabb terem sem volt soha nagyobb, mint talán száz méter – most meg ez a végtelen üresség...

—Szédülök! - hunyta be a szemét hirtelen Szoraja, és lerogyott a földre.

—Ne nézz akkor fel, nézz magad elé!

—De muszáj felnézni, mert úgy érzem mindjárt zuhanni kezdek, mintha egy mély kút lenne a fejem fölött, ami beszippant!

—Majd hozzászoksz. Akaraterő kérdése ez is. Nézz előre a lábad elé, és indulj!

—Hová megyünk?

—Majd megtudod. Bizz bennem!

—Hogyne bíznék, ha nem bírom benned ki sem jövök ide veled, de kíváncsi vagyok!

—Értem, de neked is értened kell valamit: vannak dolgok, amik nagyon nehezen elmagyarázhatóak szavainkkal annak, aki még sosem tapasztalta ezeket, ezért egyszerűbb megmutatni! Gyertek hát, és igyekezzetek, mert hamar lehül az a víz, ami most melegít benneteket, márpedig messzire kell mennünk!

—Messzire?! Ebben a hidegben?! Hiszen nekem máris fáznak az ujjaim!

—Dugd a kezéd a ruhád alá.

—Igen, de bevallom őszintén, félek!

—Mitől?

—Ha bedugom oda a kezemet, nem tudom majd időben előhúzni a késemet, ha valami veszély fenyegetne.

—De Szoraja, képes lennél ölni?!

—Természetesen kizárólag akkor, ha valami rám támad. Én nem akarok ölni, de az én életem is ér annyit mint bármi más élőlényé, ha tehát semmiképp sem lehet elkerülni a halált, akkor nyilvánvaló, hogy ugyanolyan joggal tartom értékesnek a magam életét, mint másét, ezért ilyenkor megengedhetőnek tartom a támadó elpusztítását.

—Jól beszéltél. De itt semmi veszély nem fenyeget téged. Akár nyugodtan itt is hagyhattok minden fegyvert, akkor könnyebben haladtok. Majd magatokhoz veszitek őket, ha visszatérünk.

—És ha megtámad bennünket valami jégszörny?! - suttogta Csili, s ahogy bele-

gondolt, mi mindent hallott gyermekkorában rebesgetni a Felszín iszonyatos lényeiről, szeme tágra nyílt rémületében.

Jíkokűnő Kányi elnevette magát.

—Nyugodjatok már meg gyerekek, és bízzatok bennem! Én már száznál is többször jártam erre felé, azaz idekint, és még soha semmivel nem találkoztam, ami nemhogy veszélyes lett volna, de akár csak mozgott is volna! Itt a legnagyobb veszély az, hogy megfagytok, illetve hogy megkóstoljátok a mohát ami néhol nő a köveken. Arról ugyanis nem tudom, hogy nem mérgező-e. Valószínűleg nem, de ki tudja!

—De a jégszörnyek! - suttogta még mindig Csili.

—Azok egyszerűen nem léteznek. Biztosíthatlak róla drága gyermekem, hogy a csikosok lakhelye ahol eddig éltél, messze sokkal veszélyesebb mint ez az idekinti világ – eltekintve természetesen a nagy hidegtől! Na jöjjetek már!

Elindultak, de Szoraja lerakta a kését is, ezzel bizonyítva, hogy valóban megbízik Jíkokűnő Kányiban. De megkérdezte:

—Százszor voltál idekint?! Mit lehet itt csinálni olyan sokszor?!

—Majd meglátod! Gyere csak! - nevetett a papnő, azzal előresietett. Ahogy Szoraja körül nézett, úgy látta, valóban gyakran járhatott erre a papnő, mert szinte ösvényt taposott a hóba korábbi útjai során.

Jó fél órát gyalogoltak, és bizony már kezdett nagyon fájni Szoraja! Éppenséggel a teste még nem fázott, mert a vizeztömlők adtak valamennyi meleget még, de a végtagjai nagyon is. Legalábbis a lábai. Mert a két kezét valóban bedugta teste és a melle előtt levő tömlő közé, megfogadva ezzel Jíkokűnő Kányi tanácsát. Épp csak így nagyon kellett vigyáznia az egyensúlyára, hogy fel ne bukjon, el ne csússzon...

Már kijutottak a völgyből, és bekanyarodtak egy másikba, amikor...

Amikor Szoraja fülelni kezdett. De szó szerint, mert úgy érezte, valami nagyon furcsa rezgés torzítja el a teste körüli elektromágneses teret. Kiélesítette minden érzékszervét, és úgy meredt előre, bár a sötét miatt semmit sem látott. De, ha megpróbáljuk emberi fogalmakkal leírni érzéseit, akkor azt mondhatnánk, hogy úgy tűnt neki, mintha messze-messze maga előtt halványan vibrálna a levegő. De ezt persze nem a szemével látta, hanem elektromágneses érzékszervével érzékelte. Ez sem külön érzékszerv volt, az elektromágnesességet érzékelő idegsejtek szerte mindenfelé a bőrében eloszolva voltak, mint például a hideg- vagy a fájdalomérzékelő bőrsejtek. Azaz most tulajdonképpen a bőre egyfajta bizsergéséből érzékelte, hogy ott elől valami nagyon furcsa van. Mondhatni a bőrével „látott”.

Persze Csili is rendelkezett efféle érzékszervvel, és most ezt kérdezte:

—Úrnőm, mi az ott elől?

—A jégszörnyek lakhelye. - válaszolta nyugodtan a papnő.

—Hogy... hogy mi?! Hiszen azt mondtad úrnőm, hogy jégszörnyek nincsenek!

—És ezen állításomat tartom is! Jégszörnyek nincsenek. Lakhelyük azonban attól még lehet. - és nem is lassítva lépteit, haladt tovább előre. Két tanítványa nagyot sóhajtván követte őt. Remélték, nem veszélyes a túra. Jíkokűnő Kányi kell hogy tudja veszélyes-e, ha már oly sokszor járt erre, no és szemlátomást nem esett semmi baja...

Ahogy közelebb értek, egy nagyjából kupolaszerű épületet láttak, illetve, mert nekik csiripeknek fogalmuk sem volt arról, mi az az „épület”, hiszen barlangokban laktak, úgy látták, előttük egy hatalmas domb van, ami azonban

minden bizonnyal fémből készült, bár néhol belepte többé-kevésbé a hó. És igazán hatalmas domb volt, legkevesebb kétszáz méter átmérőjű!

Ahogy még közelebb értek, látták, hogy bár ez kétségtelenül mesterséges eredetű, de mintha nem lenne tökéletes, mintha sérült lenne, mert bizony óriási repedések, horpadások borították! Főleg a talaj közeli részeken. Sőt, Szoraja meg mert volna esküdni rá, hogy ez a valami mélyen be van fúródva a talajba.

De mégis: ez a valami *élt*. Élt, legalábbis Szoraja fogalmai szerint. Mert ők a csiripek aránylag könnyedén eldönthették bármi lényről hogy él-e még: egyszerűen meg kellett figyelniük a lény körüli elektromágneses teret. Minden élőlény, kivétel nélkül mindegyik gerjeszt efféle teret maga körül, azok is amelyek nem képesek elektromos áramúttal kábítani. S bár e tér nagyon csekély intenzitású, a csiripek ezt képesek észlelni. Ha tehát egy lény körül van ilyen tér, az él. Ha nincs, akkor halott.

Ez az óriási objektum pedig nagyonis gerjesztett ilyen teret maga körül. Nem igazán erőset, de jócskán többet, mint egy élő csirip. Épp csak a tér jellege nagyon más volt, mint amit egy csirip, vagy bármi más Szoraja által ismert lény gerjesztett volna.

—Ez a valami – suttogta Szoraja – ez valamikor repült mint a denevérek! Aztán leesett ide, nyomorékká vált... de még mindig *él*! Kányi, menjünk innen mert lehet hogy csak ájult, de ha magához tér, árthat nekünk!

A papnő elnevette magát.

—Teljesen igazad van kedveském, épp csak nem megyünk sehová, mert ez a valami nem árt nekünk, sőt, a barátunk! És nem ájult. Persze, attól még illik értesíteni őt a jövetelünkről! - azzal Szoraja érezte, hogy Jíkokúnó Kányi egészen különleges elektromágneses mintázatot gerjeszt maga körül.

—Ezt jegyezd meg, mert még szükséged lehet e tudásra, elképzelhető ugyanis, hogy valamikor majd egyedül jössz ide! - utasította őt kifejezetten parancsoló hangnemben a főpapnő, ahogyan eddig még nem gyakran beszélt vele.

Alig fejezte be a szavait a főpapnő, megtörtént a Csoda, akkora csoda, hogy Szoraja ijedten kiáltott fel: ugyanis a roppant fémtömeg megmozdult! Vagy legalábbis egy kis része... egyhelyütt ugyanis egy részén ajtó nyílt. Ez úgy történt, hogy mintha csapóajtó lenne, leereszkedett egy jó hat négyzetméteres darabja eléjük, és kényelmes lejtőt képezett, amin felsétálhattak nagyjából három méter magasságba, és az így támadt nyíláson át be az épület belsejébe, amiben mindent jól láthattak, mert a tiszteletükre az ajtónyílással egyidőben ki is világosodott.

Szoraja és Csili minden önuralmára szükség volt, hogy el ne fussanak e váratlan fordulattól. Csak álltak odalent, és csak nézték Jíkokúnó Kányit, aki fellépdelt a rámpán... aztán félúton a papnő megfordult, s így szólt hozzájuk:

—Csak ennyire bíztok bennem?

Erre végre összeszedte a bátorságát a két lány, és megindultak ők is felfelé. Mikor aztán beléptek ők is Jíkokúnó Kányi nyomában, a bejárati ajtó becsukódott mögöttük... és Szoraja nem bírt nem gondolni arra, kinyílik-e mögötte majd valamikor, hogy hazatérhessen...

Jíkokúnó Kányi megfordult, és szigorúan nézett előbb Szoraja, majd Csili szeme közé.

—Most szeretném, ha nagyon bátrak lennétek, gyerekek! Ígérjétek meg, hogy bármi történik, nem fogtok sikoltozni, és megbíztok bennem!

—Hát, ha ami történik, nem fog fájni... - és Szoraja sápadtan meredt körbe.

Szemlátomást végső határán járt a tűrőképessége. Az a terem ugyanis amibe jutott, telis-teli volt mindenféle furcsa dologgal, olyan fémből készült a fala, amit ő nem ismert, néhol nem fémből készült hanem más anyagból, de hogy miből azt nem tudta, mert nem tűnt bőrnek, de csontnak sem, mindenfelé lámpák világítottak, de olyan erősen hogy ő olyat még sosem látott, s egyáltalán, a „lámpa” fogalmát sem ismerte, náluk mindig mindenki kristályokkal világított, már a mécses is nagy ritkaság volt, amit bár ismert, de csak mint technikai érdekességet, ugyanis alig akadt valaki, aki azt használta volna. A mennyezeten világító lámpákat tehát simán különleges kristályoknak nézte. De mindez nagyon furcsa volt neki, mert hőképlátásával észlelte, hogy az izzólámpák belseje forró, sőt, olyan képtelen hőmérsékletet látott odabent a lámpák belsejében, hogy azt egyszerűen el sem hitte. Ilyen hőfokot legfeljebb akkor tapasztalt volna, tudta jól, ha lemegy a bolygó közepe tájára, egészen oda ahol a csikosok laknak, sőt ott is a legmélyebb szintekre, és ott megnézi a Középpontot, ahol már a nagy melegtől a kőzetek is olvadtak... de ez a fényforrás semmi jelét nem mutatja annak, hogy a nagy melegtől el akarna olvadni! Továbbá hőképlátása azt jelezte neki, hogy itt ahova beléptek, hihetetlenül gyors ütemben melegszik a levegő. E meleg forrását is felfedezte: a talpa alól jött, a padló melegedett. És félt, hogy ha ilyen gyorsan melegszik, ez nem annak a jele-e, hogy hamarosan szétolvad a lába alatt.

De nemcsak a hőképlátása zavarodott meg. Mindenfelől titokzatos rezgések érték elektromágneses érzékszervét, egyáltalán, az egésznek olyan jellege volt, mintha ő most egy gigantikus élőlény belsejében lenne. De hát ez nem lehet, élőlények nem állhatnak sosem fémből, és nem lehet bennük olyan hőfok, amilyent most e fénylő micsodák belsejében észlel!

És mégis. Ő is mint minden csirip, annyira természetesnek tartotta, hogy az elektromágneses aktivitás az élet biztos és magától értetődő jele, sőt lényege, mint amennyire egy ember természetesnek veszi, hogy ami izeg-mozog, az él. Na már most a modern ember már nem lepődik meg azon, ha olyasmi is izeg-mozog alkalmasint ami nem él, például egy gép. De képzeljünk csak magunk elé egy ősembert, mit szólna mondjuk egy autóhoz! Magától értetődőnek tartaná, hogy az az izé él, mert mozog. Nos így volt ezzel Szoraja és Csili is: ahová kerültek, az a valami elektromágneses rezgéseket bocsát ki, *tehát él!*

Legalább olyan nehéz volt ettől elvonatkoztatniuk, mint egy őseembernek lett volna nehéz megértenie, hogy nem minden él, ami mozog.

—Szeretném ha nem kezdenétek el sikoltozni attól, ami most történni fog! Nem fog semmi kellemetlen történni, de szokatlan lesz, és nem szeretném, ha a vendéglátónknak az lenne a véleménye rólatok, hogy gyáva férgek vagytok! - szolt ismét hozzájuk Jíkokünó Kányi.

—Nem, nem, izé... nem fogok sikoltozni... - nyögte nagyot nyelve Szoraja. —De hogy emlegethatsz vendéglátót, hát nem azt mondtad, hogy nincsenek már jégszörnyek?! Ha meg nincsenek az csak azt jelentheti, hogy bár ez az ő lakhelyük, de csak régen léteztek, mert mára már meghaltak... esetleg elköltöztek nagyon messzire!

—Ezt nagyon nehéz megmagyarázni. De megpróbálom. Bizonyos értelemben úgy van, ahogyan mondtad, Szoraja. Ez amiben vagy, egy nagyon ügyes gép, amit olyan lények készítettek, akiket nevezhetsz akár jégszörnynek is, mindenesetre többet tudnak nálunk. És ez a valami képes volt rá, hogy repüljön a csillagok közt is, azaz a Semmiben. Csak aztán történt vele valami, és hogy úgy mondjam

baleset érte: lezuhant a mi világunkra! És emiatt mindenki meghalt benne. Legalábbis bizonyos értelemben...

—Mi az, hogy „bizonyos értelemben”?! Valami vagy meghalt vagy nem! Hiszen mindig azt tanítottad nekem, hogy boszorkányság nincs!

—Hát ez megint nagyon hosszú történet. Értsd meg Szoraja, nem vagyok neked képes elmondani mindent két pillanat alatt! Semmit nem akarok eltitkolni előled, hiszen azért is hoztalak ide hogy megtudj mindent, de hadd mondjak el mindent olyan sorrendben, ahogy azt a legjobbnak látom, másképp semmit nem értesz meg!

—Bocsáss meg, természetesen te vagy a tanítómesterem, tégy legjobb belátásod szerint!

—Szóval, mindenki meghalt. Ám életben maradt – ha szabad ezt a szót használnom – maga a gép, amivel repültek! Pontosabban, annak egy része. Az agya. Ami az egészet irányította!

—Egy gépnek nincs agya.

—Ennek volt. Sőt, van is. Ez olyan okos gép. Úgy képzelj el, mintha téged baleset érne, megbénulna minden végtagod, de élnél azért, és tudnál beszélni is, ha akarsz! Ilyesmi történt ezzel a remek géppel. No és most szeretnék bemutatni téged ennek a beszélő gépnek, mert ő a vendéglátónk! Én már régóta ismerem őt, s tőlem megtanult a mi nyelvünkön is beszélni.

—Gép ami beszél?! Hogy lehet az?! A gépek nem beszélnek!

—Arra ami én vagyok, nem is a legjobb szó az, hogy „gép”. Etu a nevem, ez a mi nyelvünkön annak a rövidítése, hogy „Elektronikus TUDat”. De nem hinném, hogy képes vagyok e kifejezést lefordítani a te nyelvedre, mert ahhoz hogy megértsd, még rengeteg dolgot meg kéne tanulnod.

—Majd megtanulja. - válaszolta Jíkókűnó Kányi csendesen.

Szoraja riadtan fordult meg, mert a hang akivel tanárnője beszélt, a háta mögül jött. És amikor odanézett, mégiscsak felsikoltott, hiába ígérte meg, hogy nem teszi: mert mögötte egy kísértet lebegett a levegőben! Egészen olyan volt, mint egy csirip kisleány, igen, mintha egy csirip kislány ülne maga alá húzott lábakkal, csak hogy e leány a levegőben ült, mintegy fél méterrel a padló felett, ráadásul a teste átlátszó volt, mert itt-ott át lehetett látni rajta!

Ugyanakkor kedves, helyes kislány volt, hihetetlenül nagy, kerek szemekkel, ami csirip fogalmak szerint nagyon bájosra tette őt. Ugyan a csiripek szeme különben is nagy, de e kísértetkislány szeme még ezt figyelembe véve is gyermeki volt. Igen, semmi ijesztő nem volt benne, bájos kis gyerek nem vitás, a leghelyesebb akit valaha csak látott Szoraja, na de akkor is kísértet...

—Nyughass, nem bánt! - szólt Jíkókűnó Kányi, és megragadta a hátráló Szoraja vállát.

—Sajnálom, nem akartalak megijeszteni, emiatt jelentem meg a hátad mögött, hogy a váratlan felbukkanásommal ne sokkoljalak, és direkt igyekeztem nem ijesztő alakot felvenni, emiatt is jelentem meg a te néped külsejében! - beszélt tovább a kísértetlány.

—Kányi, miért hazudtad azt, hogy nincsenek kísértetek! - tört ki Szoraja.

Jíkókűnó hangja igencsak hűvös volt, amikor válaszolt neki.

—Kikérem magamnak, nem hazudtam! Mit gondolsz te rólam! Ez akit látsz, természetesen nem kísértet! Hanem azok az értelmes lények akik készítették ezt a lakhelyet, azok olyan ügyesek voltak, hogy rájöttek, miként lehet a pusztá

levegőre is rajzolni, ez tehát amit magad előtt látsz, nem más mint egy ilyen levegőre készített rajz, amit az az okos gép állít elő, amiről már beszéltem neked! Nyugodtan odamehetsz, belenyúlhatsz, akár késsel is vagdalhatod, nem fáj neki, nem árthatsz neki, mert csak a levegőt nyiszálnád, és ő is pontosan annyit képes csak ártani neked, mint a pusztá levegő! Azaz nem kell félni tőle! Sőt, félni aztán kiváltképpen nem kell tőle, mert nemcsak nem ellenségünk, de kifejezetten a barátunk, de annyira, hogy jó ha megtudod már most az elején: azért hoztalak el téged ide, mert én már mindent megtanítottam neked, amit tudtam, azaz ezentúl ő lesz a tanítómestered, úgy beszélj vele!

—Ő?! De hát... hogyan... ez... ez nem lehetséges... és egyáltalán, mire tanítana?!

—Mindenre. Ő egyszerűen *mindent* tud! Mindent! - és Jíkokúnó Kányi elragadtatásában kitárta a kezét két oldalra. —Idáig nem bírtam feltenni neki olyan kérdést, amire ne tudta volna a választ! Az már egészen más dolog, hogy a magyarázatait a legtöbbször egyszerűen nem értettem meg. De amit megértettem, mind mérhetetlen bölcsességgel volt teli, és *soha* nem kaptam rajta ellentmondáson!

—De Kányi, mit kezdjek én azzal a tudással, amit még te sem vagy képes felfogni?!

A papnő erre Szoraja elé lépett, megragadta a királylány két vállát, de nagyon erősen, mert ujjai szinte karmokként mélyedtek bele a lány húsába, oly erősen hogy az már fájt, és szinte kegyetlenül nézett közvetlen közelről Szoraja szemébe.

—Az egy tökéletesen jelentéktelen mellékkörülmény, hogy *én* értek-e valamit, Szoraja! Ugyanis *neked* kell megértened, és meg is fogod érteni, egészen egyszerűen amiatt, mert te sokkal okosabb vagy nálam!

—Micsoda?! Kányi, hagyj engem, ne kábíts, elment az eszed?! Nagyon szépen kérek, ha ez csak valami ostoba tréfa, akkor hagyj abba de azonnal! Hogy is lehetnék én okosabb mint egy főpapnő, pláne gyermek létemre!

—Hát most még biztos is hogy sehogy, de én arról beszélek, hogy több benned az okossághoz a veled született tehetség! Sőt! Még más is! - és Jíkokúnó Kányi olyan tekintettel meredt valahová a távolba, hogy Szoraja most már igazán megriadt. Szilárd meggyőződésévé vált, hogy nagyrabecsült tanítómestere elvesztette a józan esztét.

—De hiszen nem lehetek okosabb nálad! A papnők külön kaszt... te is tudod... te aztán biztos kell tudd... soha nem házasodnak mással, csakis egymás közt a papok és papnők... tenyésztik magukat évszázadok óta, sőt, évezredek óta, hogy minél okosabbak legyenek... teljesen lehetetlen hogy aki nem pap vagy papnő, az versenyre keljen az eszükkel! De különben is, nem értem, mit kéne nekem megtanulni?! És hogyan, talán bizony naponta eljövök majd ide?!

—Neked épp az az előnyöd, hogy nem vagy papnő. Azaz, csak félig vagy az. - mondta erre csendesen Jíkokúnó.

—Mi, hogy én félig?! Ez teljesen lehetetlen!

—Miért, van talán valami bizonyítékom rá, hogy édesanyád nem volt papnő?! Persze hogy nincs, nem is lehet, mert nem is ismerted!

Ez aztán benneakasztotta Szorájában az ellenkezést. Hosszú percekig csak nézett kidülledt szemekkel Kányira, majd ezt nyöszörögte:

—De hiszen a papnőknek tilos mással... mással...

—Mint pappal. Igen. - fejezte be a mondatot helyette Kányi. —Néha azonban

mégis megtörténik. Ilyenkor a vétkest kilövik ide a hidegbe, hogy megfagyjon. No és most elmesélek neked egy réges-régi történetet. Hihetetlen időkkal, sok-sok nemzedékkel ezelőtt történt. De jobb ha leülsz ehhez. Lehet hogy hosszú lesz.

Szoraja már majdnem lecsüccsent a padlóra, amikor egyszer csak kinyílt a fal többhelyütt is, s a nyílásokból apró kerekeken öblös székek gurultak elő. Jutott mindegyiküknek egy. Szoraja már majdnem felsikoltott megint, de aztán összeszedte a bátorságát, és belecsüccsent az egyik székbe. Rendkívül kényelmes ülés esett benne, bár az ő méreteihez képest kissé nagy volt, emiatt majdhogynem beillett fotelnak is.

—Szóval az úgy volt – kezdte Jíkokúnó Kányi – hogy emlékezz csak rá, Szoraja, meséltem neked valaha arról, milyen is a Világ! Hogy amit világnak hisznek a legtöbben, az nem az egész világ: ez ahol élünk nem maga a Világ, csak egyetlen bolygó benne! Na de sok-sok más bolygó is létezik, persze hihetetlenül távol egymástól. És az egyikén él egy nép, ami úgy nevezi magát hogy *csiszi*, és ezek olyan okosak, hogy tudnak efféle ügyes gépeket építeni, amiket úrhajóknak neveznek, és ezek képesek repülni még a Semmiben is! És néhányan ebben amiben most vagy, elindultak, hogy megnézegessenek más bolygókat, mert érdekelte őket, hogy másutt mi hogyan van. No most amikor ideérték a mienk közelébe, akkor baleset érte őket, és lezuhantak ide. Hogy ez miért történt, hogyan, miként, most nem érdekes. Most csak a legfontosabb dolgokat akarom elmesélni, a többit később is ráérsz megtudni. Tehát lezuhantak, és majdnem mindenki elpusztult aki idebent lakott.

—És izé... ők tényleg jégszörnyek voltak?! Ugye nem ugyanúgy néztek ki, mint mi?!

—Kandi, mutasd meg neki, hogy néztek ki! - szólt Jíkokúnó Kányi, és erre meresztett csak nagy szemeket Szoraja, de Csili is! Mekkora hatalma van a papnőnek, és milyen bátor, hogy merészel csak ilyen egyszerűen parancsolni még egy kísértetnek is!

A következő pillanatban váltott a hologram, és máris nem egy magafarmájú gyermeki csiripet mutatott a levegőben ülve, hanem egyszerre két alakot: egy álló emberférfit és -nőt. Meztelenül, hogy jobban szemügyre lehessen venni őket. Szoraja lenyűgözve nézte e produkciót.

—Most, izé, melyik vagy te?! - kérdezte tétován.

—Egyik sem. - hallotta a választ, de az emberképmások nem moccantak, szájuk sem mozdult. —Bármi képet láss is itt a levegőben, az ha mozog is, ha úgy néz is ki hogy beszél, valójában nem én vagyok, ez csak egy kedves kis játék, nomeg előzékenység a részemről, hogy barátságosabb legyen a hangulat a számodra. Én ezen úrhajó nevű tárgyban lakom, ha úgy tetszik hát benne a falakban, itt körülöttem mindenfelé vagyok! Te tulajdonképpen bennem vagy! De nem kell félned tőlem, szándékaim a lehető legbarátságosabbak, és egyáltalán, csak egy szavadba kerül, ha úgy tetszik neked szólj, én kinyitom az ajtót, és máris mehatsz haza!

—Majd... majd ha Jíkokúnó Kányi is úgy dönt, hogy hazamegy...

—Az még odébb lesz, itt még fontos teendők várnak ránk. - mondta a papnő. — Szóval, ezen *úrhajó* – mert jó ha megszokod e nevet – ezen úrhajó utasai mind meghaltak. Azaz, majdnem mind. Egy közülük ugyanis életben maradt. Megsérült ő is, de végül sikerült felgyógyulnia. És látta, hogy az úrhajót nem képes megjavítani úgy, hogy az valaha is még repüljön. Még Kandi is, akivel beszélgettél

az imént, s akit kísértetnek nézel, még ő is nagyon megsérült. Annyira, hogy korábbi önmagához képest szinte elhülyült, alig él, egy csomó mindent elfelejtett. Egészen pontosan ő úgy mondja, hogy korábbi kapacitásának csak mindössze alig fél ezrelékével rendelkezik.

—De azt mondtad, olyan okos, hogy nem tudtál tőle olyat kérdezni, amire ne ismerné a választ!

—Így igaz. Képzeld csak, mennyire okos lehetett akkor, amikor még *mindenre* emlékezett, amit valaha tudott! Most annyira buta korábbi önmagához képest, amennyire buta hozzád képest, Szoraja, egy újszülött! És mégis, mégis milyen okos! Na szóval, az egyetlen túlélője e katasztrófának természetesen kísétált az űrhajóból, s körülnézett, hogy lássa, mi van odakint. Sok reménye ugyan nem volt, de hát mit tehetett volna, gondolta, megnézi, van-e odakint valami ami által segítségre lelhet, ami hasznára válhat... no és ekkor rátalált a barlangjainkra!

—És? - kérdezte Szoraja lélegzetvisszafojtva.

—És bement, és mindenki megijedt tőle. Hiszen láthatod, hozzánk képest valósággal szörnyetegnek néz ki... És megtámadták, és ő védekezett, és sokakat megölt, de végül legyőzte őt a túlerő. De ez akkora áldozatba került, olyan nehéz volt legyőzni, hogy ebből a korból származik az összes, jégszörnyekről szóló mese! Mert ugye idekintről érkezett, és emiatt azt hitték róla, hogy itt az igazi lakhelye az örök hideg honában. Pedig egyáltalán nem, mert ő egy olyan világon élt, ahol legalább olyan meleg van, mint minálunk a barlangban. Ezek az úgymond „jégszörnyek” sem bírják jobban a hideget mint mi csiripek, legalábbis nem akkor, ha meztelenek. Na szóval őt legyőzték, és az akkor élt csiripek úgy megijedtek, hogy a felszínre vezető összes kijáratot eltorlaszolták, vagy zárható Kaput építettek oda, megakadályozandó, hogy ott bejöhessenek a jégszörnyek, amiknek léteben ettől kezdve szilárdan hittek. Eddig ugyanis ilyen kaput csak egy-két helyre építettek, hogy az oda kilökött személyek ne tudjanak visszaszökni és megfagyjanak. Akit egy ilyen helyen kilöktek, arra biztos halál várt, mert előbb fagyott meg, semminthogy vissza tudott volna menni valami másik, nem őrzött bejáraton, az ugyanis túl messze volt neki. De most minden helyre Kapu épült. Csak néhány helyre nem építettek kaput, mert úgy találták a „jégszörnyel” folytatott harcban, hogy az nem igazán tud úszni, azaz olyan helyekre ahol a bejárat útját kellően mély és gyors patak keresztezte, oda nem építettek Kaput, mondván hogy felesleges, ott a jégszörnyek úgysem kelnek át.

Na aztán ez így is maradt egy jódarabig, hanem egyszer valami nagyon érdekes történt. Épp azon a kapun amin most kijöttünk, kilöktek egy papnőt.

—Egy... egy *papnőt*?! - suttogta Szoraja, mert e szavakon úgy megdöbbsent, hogy alig bírta szólásra nyitni a száját.

—Épp azt. - bölintott Jíkokűnó Kányí.

—De hát ahhoz, hogy egy papnőt kilökjének... ahhoz *iszonyatos* dolgot kellett elkövetnie! Ilyesmit csakis a Legfelsőbb Papi Tanács rendelhet el, sőt még ők is csak egyhangú határozattal!

—De Szoraja, kicsikém, ezt épp nekem mondd, amikor magam is papnő vagyok?! Ezt én is tudom!

—Persze, persze, bocsáss meg, csak nagyon meglepődtem... döbbenetem nem ismer határt... mi volt a vétke?

—Sajnálod, hogy kilökték meghalni? - kérdezte Jíkokűnó Kányí, eleresztve a füle mellett a kérdést.

—Persze, én senkinek sem kívánom a halálát, de nőkét aztán különösen nem, hiszen én is nő vagyok! Ahogy belegondolok a dolgokba, hát az a véleményem, hogy bár én nem haboznék megölni valakit az életem védelme érdekében, de hacsak egy mód van rá, még az ellenségemet is igyekeznék inkább úgy legyőzni, hogy ne kelljen megölnöm! És ez a nő akiről mesélsz nekem, nem ártott nekem. Már hogy a csudába ne sajnálnám! Gondolom ugyan valami igen cifra vétket követett el, ha egyszer papnő létére halálra ítélték, de akkor is úgy vélem, talán nem kellett volna halállal megbüntetni! De mit követett el?!

—Nos, ez a nő, akit különben úgy hívtak hogy Fifi Csekmiszen, szóval róla tudnod kell, hogy vétke túlnyomórészt abból állt, hogy oly nagyon szerette a pókokat.

—Pfuj! - sápadt el Szoraja.

—Naphosszat, sőt hétszámra és hónapszámra csak velük foglalkozott, saját pók-tenyésztete volt, és bár a pókok aztán mindennek nevezhetők csak okosoknak nem, de Fifi még azt is elérte, hogy úgy meg tudta szelídíteni némelyiket, hogy egészen a közelükbe mehetett, és e pókok nem támadtak reá. Nemegyszer megtette, hogy bemászott valamelyik kedvence lábai közé, és ott csiklandozta, simogatta őket. És mint mondta, nem minden pókkal szabad ezt megtenni, mert köztük is vannak vadabbak és szelídebbek, de ő hitt benne hogy felismeri a szelídebbeket, amelyektől nem kell félnie.

—Ez a nő komplett örült volt, egy perverz, egy... egy... szavakat sem találok rá! - tört ki Szoraja.

—Olybá tűnik nekem, mintha már kevésbé sajnálnád a halálát! - somolygott Jikokūnó Kányi.

—Én még most sem akarom a halálát, de annyi igaz, hogy sokkal kevésbé rokonszenves nekem mint mielőtt ezt elmondtad volna róla, bevallom! Különben meg olyan érzésem van, hogy nem fog meghalni.

—Ezt szeretem benned, hogy okos vagy és jók a megérzéseid!

—De még mindig nem tudom, mi köze van a pókszeretetének a bűnéhez.

—Szóval, Fifi pókokat tenyésztett, de meg kell mondjam, nem szerette, hogy ezeknek csiripeket kell adni táplálékul! Holott a pókoknak is kell enni valamit. És neki sok pókja volt, mert kitenyésztett olyan pókokat, amelyek szinte állandóan ontják magukból a selymet, olyan dúsan működnek a selyemmirigyeik, márpedig ez remek dolog, gondolom ezt te is elismered Szoraja! Nos addig-addig mesterkedett a tenyészanyaggal Fifi, míg végül elérte, hogy olyan pókokat tenyészessen ki, melyek sokkal kisebbek voltak, mint amiket eddig ismertél. Nem voltak nagyobbak, mint mindössze öklömnyiek!

—De hiszen... hiszen... - és Szoraja arca hirtelen felragyogott. —Akkor már ezek nem is ehettek csiripeket, ugye?!

—Bizony hogy nem! Ezeknek tökéletesen megfelelt mindenféle apró bogár is vagy más apró állat. De ez még semmi, mert ezek a pókok ugyan kisebbek, emiatt egy-egy ilyen kevesebb selymet ad mint egy nagy, de sokkal gyorsabban nőnek fel mint a nagyok, gyorsabban is szaporodnak, így végeredményben akkora helyen mint ahol eddig egyetlen nagy pókot lehetett tartani, annyi ilyen kis pók tenyészthető, melyek összesen akár ötvenszer annyi selymet is adnak ugyanannyi idő alatt, mint a nagy pókok!

—Ez remek hír! Miért nem hallottam még sosem ezekről a pókokról?!

—Mert ez volt a bűne Fifi Csekmiszennek! A Legfelsőbb Papi Tanács elé terjesztette nagy felfedezését. Azt várta természetesen, hogy megjutalmazzák, vagy

legalábbis megdicsérik érte. Ám nem ez történt! A papok megfontolták a tényeket, és úgy találták, hogy ha ezek az új, kisméretű pókok elterjednének, ha ezentúl ezeket tenyészténék, akkor hamarosan nem volna szükség a nagy pókokra. Ezesetben azonban nem volna semmi oka annak, hogy a csíkosok odalent a mélyben rendszeresen élő adót adjanak maguk közül a pókok etetésére, emiatt egyiküknek sem kéne meghalnia, s ez nagyon nem volna jó, mert így hogy az ő haláluk nélkül is volna elég selyem, így gyorsabban szaporodnának mint eddig, és ez felborítaná a csíkosok és a simaorcájúak közti eddigi viszonylagos erőegyensúlyt! Tehát inkább ne legyenek kis pókok és több selyem. Tehát a kis pókokat amiket Fifi Csekmiszen kitenyésztett, mind elpusztították, majd úgy határoztak, hogy ezek kitenyésztésével a papnő lényegében államellenes összeesküvést hajtott végre, s ezért elpusztítandó. De mert természetesen minden papnő nemesnek számít, így a hagyományok értelmében nem onthatták a vérért, ehelyett kilökték ide a hidegbe, hogy megfagyjon.

—Hát ez, ez... ez felháborító! - tátogott döbbenten Szoraja. —Ez... én... szavakat sem találok! Hihetetlen! Elképesztő! Iszonyatos! Szóhoz sem tudok jutni! Ekkora igazságtalanságot! És miféle szörnyetegek ültek akkor papi és papnői pozícióban, hogy ilyen... ilyen... hiszen ezek nem csiripek, ezek állatok, nem, az állatoknál is rosszabbak, hát nem gondoltak bele, hogy ezzel milyen iszonyatos bűnt követnek el, mennyi csiripet ítélnek halálra feleslegesen, hogy voltak képesek ekkora bűnt magukra vállalni?! Hát volt ezeknek lelkiismeretük?!

—De ugye tényleg nem halt meg?! - kérdezte izgatottan Csili. Ám Jíkokúnó Kányi Szoraját nézte titokzatos mosollyal.

—Most bezzeg mennyivel rokonszenvesebb neked a mesém hőse, mint az imént is még... szóval, Fifi Csekmiszent kilökték a hidegbe. Ám most el kell róla árulnom mégvalamit: Fifi Csekmiszen nem akárki volt ám! Rendelkezett egy rendkívül különleges képességgel! Ő tulajdonképpen torzszülött volt. De nem olyan, mint akinek létéről már te is kellett halljál Szoraja, hogy néha születnek szerencsétlenek farokkal, vagy úszóhártya nélkül, vagy egy szemmel, vagy máshogy, hanem ő olyan különleges csirip volt, akinek nem volt csíkos az arca, és mégis képes volt mindarra, amire a legveszedelmesebb csíkosok! Persze, ez utóbbit ügyesen titkolta. De ő is akármikor képes volt például percek alatt ropogósra sütni egy halat a két tenyere közt, ha akarta. Többek közt ez is az egyik titka volt például annak, miért nem félt a pókoktól. Mert bár egy pók egy csikost is képes megenni ha nagyon akarja, de többnyire ha nem nagyon éhes, óvakodik egy ilyen csiripet megtámadni, mert ha kicsit is ügyetlen ő a pók, akkor a csirip esetleg megragadja a lábát és máris akkora ütést mér rá az erejével, hogy a póknak azonnali vége! Többnyire persze a pók győz, de azért ez mégis jelentős kockázat, és a pókok emiatt a csíkosokat nem szívesen támadják meg. Érzik a körülöttük levő térből, hogy ez veszélyes. Szóval Fifi Csekmiszen tulajdonképpen egy titkos csíkos volt.

—Ilyenről még nem is hallottam! - ámult Szoraja.

—Mert akik ilyenek, azok ezt eltitkolják magukról, különben saját, jól felfogott érdekükből. Ha kiderül valamelyikükről, azonnal mindenki félne tőlük, és emiatt sürgősen ki lennének végezve! Pedig biztosra veheted, akad ám ilyen csirip manapság is, ha nem is sok... na szóval kilökték őt, és amikor megtudta mire ítélik, elég büszke volt hozzá, hogy ne könyörögjön kegyelemért. Hanem amikor már ott állt a Kapuban, akkor így kiáltott fel:

—Hanem egyvalakit magammal viszek a halálba közületek, galád férgek! - azzal a

mellette álló főpap övéhez nyúlt, kirántotta onnan a kést, és máris elvágta vele a pap torkát. Majd kiugrott ide a Külvilágba, és elszaladt. És persze senki sem rohant utána a hidegbe...

No most ennek azért van jelentősége, mert így nála maradt a kés. És mint talán tudod, a papok kése nem csontból szokott lenni, hanem fémből, így most ez a kés is ami nála maradt, fémből volt. Különben Fifi Csekmiszennek volt korábban saját kése is, de azt elvették tőle kilökés előtt. Most azonban mégis volt nála kés, a papé.

No és Fifi Csekmiszen okos nő volt! Tudta, hogy kizárólag akkor van esélye a túlélésre – s még úgy sem sok! - ha nagyon-nagyon gyorsan talál valami barlangot, ahol nincs olyan hideg. Emiatt nem is arra ment amerre most mi, hanem amilyen gyorsan csak birt, felkapaszkodott a völgy falán a magasba, remélve, hogy arra talán sikerül valami barlangra lelnie. Ha a völgyben előre ment volna, az kényelmesebb ugyan, de arra barlangot semmiképp sem lelhet.

Mászott felfelé, és egyre jobban fázott, elgémberedtek a végtagjai... végül azt gondolta, megpróbál úgy meleget csinálni magának, mint a csíkosok kovácsai! Azt hallotta ugyanis egyszer, hogy azok közül a kiválóbbak a saját erejükkel olvasztják meg a kisebb vastárgyakat! Most tehát két tenyere közé fogta a fémkés pengéjét, és beleeresztette az erejét. És íme, a kés pillanatokon belül felmelegedett! Nem olvadt meg, de jó forró lett, olyan forró, hogy alig bírta a kezében tartani! És így e meleg pengét hol ide – hol oda tette, a teste különböző részeihez, mindig oda ami nagyon lehűlt, és így azt felmelegíthette. És amikor a késpenge lehűlt, újra felmelegítette azt a saját erejével.

—Ez érdekes! De ez nemcsak mese, ez valóban működik így?! - kételkedett Szoraja. S erre megszólalt Kandi.

—Bizony, ez elképzelhető! Tudományosan úgy magyarázhatnám meg a történeteket, hogy a kés felhevült a belévezetett elektromosság hatására. Nyilván mert nem nagyon tiszta vasból készült, s így elég nagy volt ehhez az ellenállása. Bár amennyire ismerem az anatómiátokat, lehet az is, hogy egyszerűen mikrohullámú sugárzást gerjesztett a két tenyere között Fifi Csekmiszen, és ez örvényáramot indukált a fémben. Na attól aztán pillanatok alatt felmelegszik, de alaposan ám!

—Ne haragudj, de a felét sem értem a szavaidnak!

—Mert amikor valamire nincs szó a nyelvetekben, akkor ahelyett a fogalom csiszí megfelelőjét használom. Mindenesetre amit Jíkókúnó Kányí mondott, az tökéletesen elképzelhető. Már amiatt is, mert ő is ugyanezt mondta el nekem, amikor ide-érkezett.

—Hát eljutott hozzád?!

—Természetesen. - mesélte tovább Jíkókúnó Kányí helyett Kandi maga. — Ugyanis amikor végre hosszas sziklamászás után sem talált barlangot, felért a hegytetőre. No és ő mert csíkos volt ha csíkjai nem is voltak, nagyon érzékeny elektromágneses érzékszervvel rendelkezett, s feltűnt neki az az aktivitás, ami ezen űrhajó körül belengi a teret! A hegytetőről ezt tudta már észlelni, mert nem takarta el előle a hegynyúlvány. És úgy gondolta, ott valamiféle barlang lesz ami nyitott, s amiben élőlények laknak. Bár ő is félt holmi jégszörnyektől, de nem volt más választása mint megpróbálni eljutni oda, mert tudta, akármeddig nem képes melengetni magát a késpengével, mert kimerül. No és éhen is halna idekint. Szóval elindult felém, és itt aztán igen nagyon csodálkozott, pláne amikor

kinyitottam neki is az ajtót... nagyon félt, de amikor már majdnem megfagyott, csak belépett! És itt aztán megjelentem neki, összeismerkedtünk... hát, nem volt könnyű! Nagyon-nagyon félt! És akkor természetesen még a csirip nyelvet sem ismertem. De apránként csak-csak összebarátkoztunk.

—És mit evett idebent?

—Ó hát ez nem igazán volt gond, mert azok a csiszí emberek akik ezt az úrhajót építették – akiket te „jégszörnyeknek” nevezel – azok temérdek konzervet pakoltak be, amiknek java része megmaradt. Ezek olyan ételek, amiket tartósítottak. Sokáig fogyaszthatóak maradnak, tulajdonképpen örökké. Megmutattam Fifinek, miként kell ezeket elfogyasztania, s ezeknek java része ehető volt a számára, sőt a többsége nagyon ízlett neki.

—És mi lett vele? Itt élt ezután és meghalt amikor már öreg lett?

—Több éven át itt élt, valóban. És ezalatt én megtanultam tőle a nyelveteket, és tanítottam mindenfélére. Igencsak kiokosítottam! És persze én is megismertem a beszélgetéseink alapján azt a lenti világot, ahol éltek. No és gondolom nem csodálkoztok rajta, hogy Fifi Csekmiszen esze állandóan a bosszún járt! És amikor kezdett kissé okosabb lenni, azaz kezdett felfogni kissé dolgokat hogy mi hogyan is van a valóságban, amikor tehát már kissé kikupálódott mellettem, amikor már a fejében levő sok-sok babonáság javarészét kitakarítottam, és beledumáltam néminemű természettudományos ismeretet, akkor kezdte végre felfogni, hogy ami itt van az nem varázslat, hanem fejlett technika, és egyszercsak rájött, hogy hát akkor azoknak akik engem építettek, fejlett fegyvereik is kell legyenek! Sőt, arra is rájött lassanként, hogy az egész jégszörny-legenda abból származik, hogy építőim közül egyvalaki életben maradt, bement a lenti járatokba, sőt volt nála valami fejlett fegyver is, és azzal is védekezett amikor megtámadták az őseitek, nem csupán a fizikai erejével! És ez pontosan így is volt. Az a babona például, hogy a jégszörnyek képesek a pillantásukkal megölni valakit, az onnan származik, hogy létezik egy lézerpisztoly nevű fegyver, ami fénysugarat bocsát ki magából, de az olyan erős fénysugár, hogy lyukat éget egy pillanat alatt bárkibe!

No szóval Fifi Csekmiszen egy idő után természetesen ilyen fegyvereket kért tőlem, hogy bosszút álljon azokon, akik őt igazságtalanul elítélték. És akkor én azt mondtam neki, hogy mi emberek – legalábbis az emberek közül azok, akik a csiszí népet alkotják – szívesen segítünk másoknak, s ebbe belefért az, hogy meleg helyet biztosítsak a számára, és megosszam vele azt az élelmet, amire nekem úgyszincs szükségem, hogy meg ne haljon, de az már egészen más dolog, hogy hatékony fegyverek adásával szinte isteni hatalommal ruházzam fel őt népe fölött! Az már erkölcsileg nagyonis aggályos volna, bár bizonyos feltételek teljesülése esetén nem abszolút lehetetlen. Erre ő természetesen megkérdezte, miféle feltételekre gondolok. No és akkor én azt mondtam neki, hogy arra, hogy a tőlem kapott hatalmat jó célra kell felhasználnia. Jó cél alatt pedig azt értem, hogy igyekezzék olyan világot teremteni, ahol nagyjából olyan törvények és szokások vannak, amik nálunk csiszíak közt, és igyekezzék felfejleszteni a technikát úgy, hogy valamikor a távoli jövőben képesek legyenek engem megjavítani, lehetőleg úgy, hogy kapcsolatba léphessenek azokkal, akik küldtek engem. Így magányosan ugyanis eléggé unatkozom. Fifi természetesen megkérdezte, miféle törvényekre gondolok konkrétan... én meg elmeséltem neki legfontosabb alapelveinket, hogy nálunk a nők uralkodnak mert azok ehhez jobban értenek mint a férfiak, és bár ti

nem vagytok emberek, azaz úgymond „jégszörnyek”, de nem nagyon kétlem, hogy ez a ti népetekben is így van, s egyszerűen amiatt merem így gondolni, mert most nálatok ugyanolyan barbárság van mint nálunk is volt sok-sok idővel ezelőtt, és nálatok is férfiak uralkodnak. Azaz most nálatok a férfiak csinálják a barbárságot. Nem kizárt persze hogy a nőitek sem képesek ennél jobbra, de legalábbis érdemesnek tetszik megpróbálni, mert sokat nem veszthettek vele! Meg elmagyaráztam azt is neki, hogy a család intézménye miért nem jó, de úgy vélem erről nem kell már sokat beszélnem neked Szoraja, mert tudok róla, hogy ezzel kapcsolatban alaposan felvilágosított már téged Jíkokünó Kányi. Különben is be kell lásd, hogy legalábbis *neked* nemigen szabad hogy férjed legyen ha majd trónra kerülsz, mert azon nyomban ő akarna helyetted uralkodni!

—Hát a család intézményéről nekem sincs túl jó véleményem, a családon belül a nő mindig rabszolga, a férje rabszolgája, elég csak arra gondolnom, milyen sorsra jutottak apám feleségei, pedig meggyőződésem, hogy nem bennük volt a hiba!

—Végtelenül örvendek, hogy így vélekedel! - válaszolta neki Kandi. —No most mindezt Fifi Csekmiszen is belátta, már amiatt is, mert hozzád hasonlóan ő is nő volt, miért is ne fogadott volna el tehát egy olyan filozófiát, ami azt hirdeti, hogy a nők felsőbbrendűek, - különösképp azonban amiatt volt neki e világnézet szimpatikus, mert akik őt elítélték, azok túlnyomórészt papok, tehát férfiak voltak. Papnő nagyon kevés akadt a felette ítélkező papi bíróság soraiban. No és azt a csiszí elvet is kifejtettem neki, hogy bár mi nagy különbséget teszünk a jogokat illetően férfiak és nők közt, de cseppet sem fogadunk el olyan különbségtevést, mely holmi nemzeti származásra lenne visszavezethető, azaz mi elítéljük azt, ha megkülönböztetik a csikosokat a simaorcájúaktól, pláne ha hátrányosan, mert ha egyáltalán jogos a különbségtevés, akkor okvetlenül a csikosok tekintendők magasabbrendűeknek! Ez is nagyon tetszett neki, hiszen igazából ő is egy titkos csikos volt, ha ez nem is látszott rajta... Szóval mihamar tökéletes lett az egyetértés köztünk, mindenben egyetértett... épp csak el kellett döntení, mi legyen a cselekvésre legelőnyösebb út!

Fifi Csekmiszen nagyon szerette volna, ha egyszerűen a kezébe nyomok valami csodafegyvert, mondjuk egy lézerpisztolyt, legalábbis képletesen nyomok a kezébe, azaz megmutatom hogy hol van, hogyan kell kezelni, és egyszerűen kiolvasztja vele valamelyik bejáratot, visszamegy, és megöl mindenkit aki a halálára szavazott. El is mondta hogy ezt szeretné, sőt még a királyt is megöli, aztán ő lesz a királynő, bevezeti a velem megbeszélt haladó törvényeket... ilyen egyszerűnek tartotta a dolgokat. Na de én erre mondtam neki hogy ne butáskodjon, mert ez igenis nem ilyen egyszerű! Mindenekelőtt: tudja ő is, hogy az úrhajó lezuhanásának volt egy túlélője, aki férfi volt, tehát emiatt is erősebb mint ő, ember is volt tehát pláne erősebb, neki is volt természetesen lézerpisztolya, még más fegyverei is, s azokat jobban is tudta kezelni mint ahogy arra rövid idő alatt megtaníthatnám őt, Fifit, aztán mégis legyőzte őt a túlerő! Azaz ha ezt úgy csinálná Fifi ahogyan elmesélte, annak az lenne a vége, hogy könnyedén megölné a papokat és a királyt, hamar királynő is lenne belőle, de aztán egykettőre megölnék. Például méreggel. Vagy valaki ellopná tőle álmában a csodafegyvert. De különben is kitörne ellene a nagy lázongás, mert senki sem akarna úgy élni ahogyan az a csiszí nézetek szerint helyeselt. A barbárok ugyanis olyan buták, hogy többnyire nem akarják a jót. Ebben nekünk csiszíknak óriási a tapasztalatunk, mert eszméletlenül sokat kínlódtunk már a barbárok

átnevelésével. No és ha kitör Fifi ellen egy általános felkelés, akkor az legyőzi őt, de ha mégsem, akkor is csak úgy tudna felülkerekedni a lázadókon, ha tömegmészárlást rendez a soraikban, és megöl több százezer csiripet, lehet hogy több milliót is! És ezek többsége még csak nem is lesz igazán bűnös, mert mindenféle urak parancsára vonulnak csatába, sokukat erre úgy kényszerítenek! Ez undorító, sőt akár bűnnek is nevezhetjük. És ha ezt vállalja is, a vérfürdő után is megölhetik őt, és akkor csak annyi változik hogy más lesz az uralkodó, semmi nem lesz a jó törvények bevezetéséből, azaz minden hiába volt. Ez tehát nem jó módszer.

Fifi természetesen megkérdezte, hogy mit javasolok. És én mondtam hogy döntse el, hogy most királynősködni akar-e pár évig, kiélni a hatalmat, vagy felteszi-e egész további életét a jó ügy szolgálatára, arra, hogy majd valamikor a népe boldogan éljen! És ő ezt az utóbbit választotta. És akkor én elmeséltem neki, hogy méréseim szerint néhány évszázad múlva e bolygó egy csillag közelébe ér, s amennyire meg tudom ítélni ilyen messziről, olyan pályára áll majd, hogy itt a felszínen is lehetséges lesz az élet, mert itt minden felmelegszik majd! Azaz minden úgy lesz, mint réges-régen, amikor őseitek még nem vették el saját Napjukat. Ekkor nyilván kiköltöznek ide a felszínre a csiripek, legalábbis nagyon sokan közülük, s ez jelentős változásokkal jár majd az életmódjukat illetően is. Annyi minden szokatlan dolgot tapasztalnak majd, annyi minden újdonsággal kell megbarátkozniuk, hogy ha ekkor valaki okos nő ügyesen lépne fel, talán még a csiszi életformát is bevezethetné közöttük, mindenesetre ekkor sokkal több lenne az esélye a sikerre.

Ezt Fifi Csekmiszen is belátta, az volt csak a baj hogy tudta, ő már addigra rég halott lesz! De hát a megoldás nyilvánvaló volt: meg kellett szervezni egy titkos társaságot, amely nemzedékről-nemzedékre továbbadja a nagy titkot, azt, hogy én létezem, hogy a felszín fel fog melegedni, és hogy akkor majd milyen újfajta életmódot szándékozunk bevezetni! Fel kell addig készülni e társaság tagjainak a hatalom megragadására, és persze az is kell, hogy ne csupán egy vagy két személyből álljon a csapat, mert minél többen vannak annál jobb, egyetlen személynek ha jóindulatú is, nem sikerülhet ekkora változást ráerőszakolnia egy egész népre. Persze hihetetlen gondossággal kell megválogatni, kinek mondják el a titkot, mert nem szabad hogy valaki árulójukká legyen!

Ez tetszett Fifi Csekmiszennek, de ne hidd hogy minden jó ötlet tőlem származott volna: neki az jutott az eszébe, hogy óvatosan talán fel lehetne készíteni a műveletlen csiripek nagy tömegét is a bekövetkező változásokra! Éspedig erre a célra a vallást találta alkalmasnak. Vallás úgyis van a csiripek közt, hiszen ő is papnő volt, ő csak tudta – s mert e vallásban a Fényt tisztelik, úgy vélte nem lehetne túlságosan nehéz elterjeszteni egy olyan személy kultuszát, aki a Fény Hírnöke, sőt, szinte a Fény Gyermeke! Ha elterjeszti ennek a tiszteletét, akkor a kellő pillanatban majd felléphet e titkos társaság megfelelő tagja úgy, hogy ő ez a személy, a Fény Gyermeke, s így nagyobb eséllyel engedelmeskednek majd neki!

Nos, így született meg a Fényhozó legendája, Szoraja! - fejezte be a szavait Kandi.

—Arra már rájöttem – szólalt meg ekkor Szoraja – hogy te Jíkokúnó Kányi ennek a titkos szervezetnek a tagja vagy, sőt, minden bizonnyal egyik legfőbb vezetője...

—Az „egyik”-szót e mondatodból nyugodtan elhagyhatod. - vágott közbe méltóság-

teljesen a főpapnő.

—Szóval a legislegfőbb? Ó... na de akkor eszerint Fifi Csekmiszen visszatért és megalapította e szervezetet, igaz?

—Igaz.

—És kapott csodafegyvert Kanditól?

—Kapott, de meg kellett ígérnie, hogy nem arra kell neki, hogy gátlástalanul lövöldözni kezdjen mindenkire vele. Kizárólag végszükség esetén használhatta, mégcsak nem is bosszúállásra. És ezt meg is ígérte, és be is tartotta. Kapott olyan ruhát Kanditól, amiben nagyon sokáig lehet odakint, anélkül hogy megfagyna, ebben elballagott egy olyan kijáráshoz, amit nem őriztek mert patak keresztezte, ő persze simán átúszhatta a patakot, mert nem „jégoszony”, sőt, a ruha még a hideg víztől is megvédte... a túlparton aztán elrejtette e ruhát, és elment messzire, nagyon messzire, világunk egy olyan részére, ahol őt senki sem ismerte. És itt elterjesztette a Fényhozó kultuszát, ami annyira népszerű lett, hogy nem is sok idővel később a papok és papnők is felvállalták ennek népszerűsítését, része lett a hivatalos vallásunknak, mert semmiben nem is mondott ellent a papok hatalmának. Hanem Fifi Csekmiszen nemcsak ennyit tett: megalapította a Fény Szolgálóinak társaságát! Ennek a vezetője vagyok jelenleg én. Mint épp az én esetemből láthatod, még a papi rendben is jelen vagyunk, sőt, legtöbbünk épp hogy pontosan pap illetve papnő. Többnyire papnők. Mi arra várunk, hogy eljőjön az az idő, amikor már elviselhető idekint a hőmérséklet. No és Kandi azt mondja, ez már nemsokára várható, mindenesetre még az én életemben!

—Micsoda?! Hiszen ez azt jelenti... ez azt jelenti hogy ha te megéled, akkor én is megélem! - döbbsent meg Szoraja.

—Naná, persze hogy megéled, sőt, még én sem leszek túl öreg, mert Kandi szerint már huszonöt esztendő múlva elkezdi melegedni a felszín, sőt egyre gyorsabban kezd el melegedni – igazság szerint azt állítja, hogy a felszín már e pillanatban is javában melegszik, csak még nem olyan mértékben, hogy azt mi észrevehessük! De szerinte már huszonöt év múlva is olyan lesz az idő, hogy jó melegen felöltözve melegvizes tömlők nélkül is akármennyi ideig ki lehet majd bírni, harminc év múlva pedig már egész kellemes lesz idekint a hőmérséklet! És ekkor még én sem leszek vénasszony, épp csak telibe középkorú! Te pedig fiatalságod legszebb éveit fogod tapodni: fiatal leszel, de már nem taknyos csitri!

—Ez remek hír! És azt akarod, hogy lépjek be én is a Fény Szolgálóinak társaságába?

—Ezt nem kell külön akarnom, máris be vagy lépve, te is és Csili is, hiszen ismeritek a titkot... én egészen mást mondok neked. Olyat, hogy nagyon jó hogy ülsz, mert úgyis leülnél döbbenetedben.

—Alig hiszem hogy lenne valami, ami jobban megdöbbenetene, mint az eddig tapasztaltak!

—Akkor most jól figyelj. Ugye te is sokszor imádkoztál gyermekkorodban a Fényhozóhoz?

—Hát sokszor épp nem, sosem volt jellemző rám a túlzott vallásosság, de amikor még nagyon kicsi voltam, néha előfordult. Miért?

—Mert ilyenkor az önimádat vétkébe estél. - vigyorgott rá a főpapnő.

—Mi... Hogyan?! Csak nem arra célsz, hogy én... én...

—De bizony! Tudd meg Szoraja, hogy te vagy a Fényhozó!

Szoraja egy szót sem bírt erre kinyögni, csak tátogott döbbenetben. Jíkokűnő

Kányi folytatta:

—Mindig tehát amikor azt imádkoztad, hogy „Jöjjön el a Te országod”, akkor hiába gondoltál valamiféle rajtad kívül álló Fényhozóra, valójában azért fohászkodtál, hogy jöjjön el a *te* uralmadnak az ideje! Továbbá tudd meg azt is, hogy nem akárki vagy, hanem teljes joggal lehetsz büszke az őseidre, ugyanis Fifi Csekmiszen leszármazottja vagy. Ő a te ősanád.

—Ez... ez nagyon megtisztelő, de miért pont én?! Kányi, én nem érzem alkalmasnak magamat efféle szerep eljátszására, legyél inkább te a Fényhozó helyettem! Még akkor is, ha neked talán nem is az őőd Fifi Csekmiszen!

—Hát már hogyan volna az őöm! - nevetett rá a papnő, azzal előhúzta a kését, két tenyere közé fogta azt, és a kés alig tíz másodpercen belül vörös izzásig hevült. Nem is tartogatta azt a markában sokáig a papnő! Gyorsan ledobta a padlóra, hogy meg ne égesse a tenyerét.

—Amindenségit! Akkor te is csíktalan csíkos vagy! - ámult Szoraja.

—Természetesen. Örökölttem e képességemet apámtól-anyámtól, ők a nagyszüleimtől, ők még régebbről, végeredményben pedig Fifi Csekmiszentől.

—De hogy lehet az, hogy nem égette meg a tenyeredet?!

—Láthattad, hogy gyorsan hevítettem fel! Ilyen rövid ideig kibírja bármelyikünk tenyere a nagy hőmérsékletet.

—Hatalmas az erőd, ha ilyen hamar ilyen melegre tudod hevíteni a fémét!

—Hát persze. De meg kell mondjam, ki is merültem belé... nem bírnám naphosszat ezt művelni.

—Akkor is, én erre nem vagyok képes, ez is azt bizonyítja, hogy neked kell a Fényhozónak lenned!

—Eredetileg úgy is volt, hogy én leszek az. - válaszolta nyugodtan a papnő. — Csak, tudod, találtam aztán nálam sokkal megfelelőbbet: *téged*!

—De miért lennék én alkalmasabb, amikor kevesebb az erőm, és kevesebbet is tudok?

—A tudáshiányon könnyen lehet segíteni: majd okosodol. Kandi majd kitanít téged. Ami meg a többit illeti: te jobb vagy nálam, szelídebb, békésebb, és egy szent személynek ilyennek kell lenni! Én például sokkal hevesebben vagyok képes gyűlölni mint te, és ez nem méltó egy szenthez. Bevallom, engem például fikarcnyit sem érdekel, hogy a hal él, ha egy jóízűt akarok falatozni! Szoraja, elmondok neked egy titkot: én, Jíkokűnő Kányi, egyáltalán nem vagyok Jó! Én hasonlóan gondolkodom mint Fifi Csekmiszen gondolkodott egykor: adja oda a markomba a csodafegyvert Kandi, aztán aki nekem rosszat tesz, azt ropogósra pirítom vele! Aki akadályozza a küldetésemet, azt megölöm! Akinek nem tetszik a pofája, aki nem ad elég tiszteletet nekem, azt is megölöm! Még meg is eszem a hulláját, ha nincs más élelem, vagy van, de nem olyan finom! Igen, Szoraja, én így gondolom! - lélegezett mélyet és heveset Jíkokűnő Kányi. Majd folytatta:

—De belátom hogy ez nem megoldás, mert igaza van Kandinak: egy darabig játszhatnám a zsarnokot, de hosszú távon elbuknék, mert a tömeg legyőzne. De értsd meg: nem amiatt tartóztatom meg magamat mert olyan jó vagyok, mert nem vagyok jó. Úgy értem persze jó vagyok olyan értelemben hogy jót akarok tenni, véget akarok vetni a barbárságnak, de cseppet sem vagyok jó olyan értelemben mint te, Szoraja, remélem érted mire célzok ezzel?! Én hatalomvágyó is vagyok, nem úgy mint te, hogy már ilyen kis korban is kijelentetted, hogy nem okvetlenül akarsz trónra ülni.

—Na látod, hogy is lehetnék akkor én a Fényhozó, ha már király sem akarok lenni!

—Épp emiatt. Annak kell uralkodónak lennie, aki nem akarja az uralmat mindenáron, az ugyanis nem fog visszaélni vele. - közölte a királynnyal Kandi.

—Nem is lehetsz annyira hatalomvágyó, Kányi, ha átengeded nekem a legtekintélyesebb szerepet. - ellenkezett Szoraja.

—Nagyon tévedsz, kicsikém! Először is, persze hogy átengedem, mert ez a legbiztosabb módja a sikernek, amit nem akarok kockáztatni. Azon ugyanis hogy épp te légy a Fényhozó, nem nagyon hitetlenkednek majd a csiripek, hiszen te vagy Indijorszun Dörmekorku király leánya, a trónörökös, sőt, addigra már a királynő, emiatt az uralmad jogossága nem vitatható! Így a legbiztosabb tehát a siker. Aztán meg, te olyannak lettél nevelve, hogy mesteredként tisztelsz engem, többnyire tehát úgyis azt teszed majd, amit mondok, azaz ez majdnem olyan, mintha én uralkodnék. Különbözik meg úgyis a családban marad a legtiszteltebb szerepkör, mert tudd meg, hogy édesanyád nem más volt, mint az unokanővérem.

—Tessék?!

—Megismételjem? - vigyorgott Jíkokúnó Kányi.

—Rokonok lennénk?! Ez komoly?!

—Ej-ej Szoraja, csak legalább egyetlenegy esetet említs, amikor komolytalanul beszéltem volna veled!

—De hát miként lehet ez?!

—Egyszerűen úgy, hogy előre tudtuk, Kandinak hála, melyik nemzedék lesz az, amely megéli a Nagy Olvadást, és úgy döntöttünk, hogy mindent elkövetünk annak érdekében, hogy akkor a király majd olyasvalaki legyen, aki egy közülünk. Ennek természetesen az volt a legegyszerűbb módja, ha eleve beleszületik a királyi családba. Tehát el kellett érni, hogy a Fény Szolgálóinak egy megbízható női tagja legyen a királyné. Ez tényleg egyszerű és kézenfekvő megoldás, csupán az a baj vele, hogy bárki legyen is a leendő trónörökös anyja, semmi nem garantálja, hogy a kisgyerek miután felnövekedett, úgy fog majd gondolkodni a világ dolgairól, ahogyan azt mi szeretnénk! Egyetlen megoldás az, ha úgy születne, hogy ő is csíktalan csíkos legyen, ezesetben könnyen belátná, hogy neki köztünk a helye, hiszen állandóan titkolnia kéne igaz kilétét! No és emiatt aztán tettünk róla, hogy a király szeme megakadjon egy olyan nőn, aki közülünk való, és a műveltsége is, s ügyünkhöz való hűsége is kifogástalan! Ez a nő volt az édesanyád. És természetesen ő maga is csíktalan csíkos. Reméltük, a fia is olyan lesz... Sajnos, ez nem sikerült. Nemcsak mert leánya született, de ez a leány – te, Szoraja – még csak nem is vagy csíktalan csíkos, hanem a legközöségesebb simaorcájú!

Persze ez még nem lett volna tragédia, lehet hogy a következő vagy az azutáni szülés már kedvünkre valóbb lett volna, de apád türelmetlen volt, és más nők után nézett. Sőt, egyenesen úgy megharagudott anyádra, hogy azt fontolgatta, hogy megöleti. Ezt egy hű szolgálólánytól tudtuk meg, aki kihallgatta egy beszélgetését amit az egyik bizalmasával folytatott a király. Minthogy nem akartuk hű testvérünk halálát, cselekednünk kellett: megszerveztünk titokban egy balesetet, melyben úgy tűnt, mintha anyád vízbefulladt volna... és...

De Jíkokúnó Kányi nem tudta folytatni. Szoraja ugyanis felkiáltott:

—De hát eszerint édesanyám még él?!

—Úgy nézek én ki, mintha halott volnék? - hallott egy hangot a háta mögül.

Villámgyorsan felugrott a székből, és megfordult. Mögötte egy még nem is egészen negyven évesnek kinéző, fiatal nő állt.

—Igen, megölelheted nyugodtan – ő nem más, mint az édesanyád! - állította határozottan Jíkokúnó Kányi.

De Szoraja annyira döbbent volt, hogy csak állt egyhelyben, se nem szólt, se nem mozdult, így végül édesanyja lépett hozzá, és megölelte őt. És Szoraja még mindig nem bírt megszólalni, ezért Csili kérdezte meg:

—Eszerint ide menekítetted őt ki, úrnőm?

—Nem én. Nem én vagyok ugyanis az egyetlen a Fény Szolgái közül. De igen, ide kihoztuk őt a színlelt baleset után, s azóta is itt él, Kandi gondoskodása alatt. Sőt, nemcsak ő...

—Hát ki még?!

—Természetesen az a leány, aki bár a király vér szerinti gyermeke, de csíkokkal az arcán született! És édesanyja is. Tudtuk mikor lesz a kilőkés, mi sem volt egyszerűbb tehát, mint hogy ekkor a te édesanyád, Szoraja, aki ekkor már egy ideje itt lakott, elballagjon a Kapu közelébe, ott elbújjon, s amikor a kapu becsukódott, elősietett, odaadta nekik a meleg ruhákat... s elhozta ide őket! Sőt, ő maga a királyi feleség is tudta hogy nem kell félnie a kilőkés miatt, tudta hogy lesz aki várja őt és megmenti... mi összetartó csapat vagyunk! És mind nagyon bízunk benned!

—Bennem?! De hát mit tehetnék én?!

—Jó királynőnk leszel. De van még ezen kívül is amit megtehetsz, ám azt ráérsz sokkal később megtudni. Évek múlva... ne is haragudj, de nem árulom el a legnagyobb titkaimat egyelőre még neked. Még tényleg túl fiatal vagy.

—Mi lehet nagyobb titok ennél?!

—Ha elmondanám, máris nem lenne titok. Szóval, ott tartottunk, hogy te nem születél csíktalan csíkosnak, sőt, eleve ott kezdődtek a bajok, hogy nem fiú lettél. És amikor a király újra akart házasodni, igyekeztünk a mi sorainkból feleségeket adni neki, s ez bár nem mindig sikerült, de többnyire igen, mert akadnak köztünk szép nők. De a király nem volt képes fiút nemzeni.

—De én ezek szerint valóban a király vér szerinti leánya vagyok?!

—Efelől semmi kétséged ne legyen! Soha senkivel nem voltam apádon kívül. Erre vágyat sem éreztem. Még apád iránt sem. Tudod, én a nőket szeretem! - válaszolta neki édesanyja nyugodt természetességgel, s nem is ő pirult bele a szavakba, hanem Szoraja.

—Tehát – folytatta Jíkokúnó Kányi – a király nagyjából félévente újránősült édesanyád után, de hiába. És egyre nyilvánvalóbb lett előttünk, hogy nem lesz fia, akit a Fényhozóvá kinevelhetnénk. Úgy gondoltuk, ha nincs más megoldás, majd én leszek a Fényhozó, bár ez több szempont miatt sem látszott ideálisnak, és nemcsak amiatt, mert nem vagyok trónörökös... na de közben mindinkább feltűnt nekem, hogy te Szoraja mennyire okos leány vagy, mennyire tehetséges, sőt, ami talán még fontosabb, mennyire szelíd, jólelkű! És nem tudtam nem arra gondolni, hogy *neked* kell a Fényhozónak lenned! És így mindent megtettem azért, hogy minél okosabb légy, és most beavattalak a titokba is! - fejezte be a beszédét.

—Na de Jíkokúnó Kányi, kérlek, kegyelmezz nekem! Én erre nem vagyok alkalmas! Fogalmam sincs, mi a feladata egy Fényhozónak! Én nem vagyok képes csodákat tenni...

—Dehogynem. Kapsz majd te is csodafegyvert, s azzal például tüzeket gyújthatsz,

sziklákat olvaszthatsz, ami mind csoda, azaz nem kell így megriadnod! - nyugtatgatta őt Kandi.

—Azt sem tudom, mit mondjak...

—Majd megtanítunk addig. Van még elég idő ahhoz hogy tanulj, és fiatal is vagy, könnyen belemegy minden a fejedbe. Különb is ritka jóeszű nő vagy te. - legyintett Jíkokúnó Kányí.

—De én ezt nem is akarom!!

—Kit érdekel, akarod-e?! Nem jöttél még rá, hogy ez nem kedv kérdése, hanem *kötelességed*?! Mert remélem egyetértesz azzal, hogy ha nem segítesz nekünk a szeretet országának megvalósításában, azzal iszonyatos bűnt követsz el, sokkal nagyobb, mint bármiféle élőlény megevésével?!

—De hát izé... ha legalább nagy vonalakban elmondanád, mit vártok el tőlem...

—Rém egyszerű. Te amúgyis uralkodónak készülsz, hiszen te vagy a trónörökös. Természetesen a Fényhozó is uralkodó bizonyos értelemben, azaz ezek cseppet sem összeegyeztethetetlen pozíciók, mindössze neked nem *akármilyen* trónörökösnek kell lenned, hanem olyannak, akit minél nagyobb tömegek szeretnek! Akiért lelkesednek! Bolondulnak! Aki népszerű! Akinek mindent elhisznek! Akiről már azelőtt elhiszik hogy szent, hogy kihirdettük volna róla, hogy ő a Fényhozó! És ha apád meghalna mielőtt a Nagy Olvadás bekövetkezik, ami több mint valószínű, akkor királynőként is ilyennek kell lenned. Ez az egyetlen feladatod van csak tulajdonképpen, hogy legyen tekintélyed és szeressenek is, minden mást mi elvégzünk helyetted. Örülj neki különben hogy van egy titkos, de befolyásos szervezet, ami feltétel nélkül a te oldaladon áll, és segít téged... különben, ez amit elmondtam neked, hogy ez lesz a dolgod, ez nem „csak”! Ez cseppet sem lesz könnyű. Ugyanis egyszerre kell megkedveltetned magadat a simaorcájúakkal és a csikosakkal, no meg a halványakkal is... nem szabad hogy letaszítsanak a trónról a döntő pillanat előtt, ezért nagyon nem léphetsz a nemesek tökére, de mégis kell kedvezz a parasztoknak, a köznépnek is, hogy ők is kedveljenek téged... egyedül a csiktalan csikosokkal nem lesz semmi bajod, mert azok gyakorlatilag mind a Fény Szolgái mára már, legfeljebb néha véletlenül nem az valamelyik, akinek nem tudunk a léteiről. De ilyen alig akadhat. No remélem most már világos a feladatod?!

—Azt hiszem... - nyöszörögte Szoraja. És ezt suttogta:

—Ez iszonyatos felelősség!

—Ne aggódj, szerintem hamar beleszoksz, és remekül fog menni! - nevetett rá édesanyja.

—De bármit tegyek is, ezentúl biztos mindenki látja majd az arcomon a bizonytalanságot, a félelmet!

—Semmi baj, ez nagyon jól áll majd neked, mert el fog terjedni, hogy te milyen bölcs, megfontolt, sőt, együttérző uralkodó vagy! - válaszolta Jíkokúnó Kányí. — No akkor azt hiszem hogy ha szívesen lennél is még édesanyáddal, de most jobb ha indulunk vissza! Ennyi élmény ugyanis elég volt neked mára. De ezentúl rendszeresen eljövünk ide, eleinte velem jössz, majd később egyedül vagy Csilivel is, és Kandi majd tanít téged! Természetesen édesanyád állandóan itt lesz, tőle is tanulhatsz. Azt remélem mondanom sem kell, hogy mindez mélységes titok?!

—Most már dönts el végre Kányí, hogy tényleg okosnak tartasz-e, vagy sült-bolondnak?!

A papnő elnevette magát.

—Derék válasz, méltó hozzád!

—De miként jutunk haza, a víz már rég kihűlt!

—Semmi baj. Az űrhajó régi lakosainak voltak olyan ruhái, amiket ők űrruháknak neveztek, ezek közt akadnak viszonylag kisebb méretűek is, egy ilyenbe belebújsz, s csak közvetlenül a bejárat előtt öltözől át, mielőtt kinyitattnánk a Kaput! Ugyan még a legapróbb ruha is lötyögni fog rajtad, de az biztos hogy nem fagsz meg benne. A ruhát odakint eldugjuk, s majd ha legközelebb kijövünk, átöltözzünk belé! Kandi mindjárt megmutatja neked, miként kell egy ilyet használni...

Nagy élmény volt Szoraja számára az űrruhában közlekedés! Ugyan zavarta hogy a ruha jócskán nagyobb volt mint ő, ez kissé kényelmetlen volt, de úgy gondolta, tulajdonképpen ha alaposan aláöltözne, nem is volna olyan zavaró. Az sokkal kellemetlenebb volt, hogy szép nagy füle számára a sisak belső tere igencsak szűkös volt. Alaposan össze kellett hajtogatnia fülecskéit, hogy beférjenek a sisak alá... mire levette az űrruhát a bejárat közelében, meg is kellett a fülét masszírozni, úgy elzsibbadt.

És Kandi elmagyarázta neki az űrruha minden bizgentyűjének kezelését, funkcióját indulás előtt, ez is eltartott bő egy óra hosszat mire végül megértette, és nagyon tetszett neki, hogy némely műszer által miféle csodákra képes, mennyire fel tud nagyítani például dolgokat hogy alaposan szemügyre vehesse őket... az viszont nagyon nem tetszett neki, hogy mindezen csodák ellenére szinte süketnek és vaknak érzi magát, mert az űrruha tökéletesen elszigetelte őt minden külső elektromágneses tértől, azaz ezen érzékszerve teljesen használhatatlan volt, amíg űrruhában tartózkodott. És mert eddig még soha de soha életében nem volt ennyire leárnnyékolva, emiatt úgy érezte magát mint egy ember, ha hirtelen teljesen megsüketül. Továbbá teljesen használhatatlan volt ultrahangos tájékozódó szerve is, hiszen ha ultrahangot bocsát ki a száján, az azon nyomban visszaverődne a sisak belső oldaláról...

Gyakorlatilag tehát csupán a látása maradt meg az összes érzékszerve közül. Iszonyatos érzés volt, mintha rab lenne, vagy hirtelen megnyomorodna.

—Most pontosan úgy érzed magadat, mint egy ember – azaz, a te szavaiddal élve, „jégzsörny”. - magyarázta neki Kandi.

—Hihetetlen! Hogy bírnak így élni?! Szerencsétlenek! Hogy én mennyire sajnálom őket! Hiszen ezeknek szinte nincsenek érzékszerveik! Jó-jó, azt látom hogy sokkal erősebbek, hiszen legalább másfélszer nagyobbak nálam, és szélesebbek is, izmosabbak is, pláne a férfiak közülük – de én aztán biztos nem cserélnék velük! Az az erőttöbblet egyszerűen semennyire sem kárpótolna azért, amit veszítenék! De örülök annak, hogy nem vagyok ember! Hála érte a Fényhozónak! Azaz mit is beszélek, hiszen én vagyok a Fényhozó... vagy legalábbis leszek... ha nem tudom elkerülni...

—Ezt meg ne halljam többé! - ripakodott rá Jikokűnő Kányi. —Neked nem azon kell törni a fejedet, miként úszd meg, hogy Fényhozó legyél, hanem azon, hogy miként felelhetsz meg a legjobban az elvárásainknak!

—Ez azonban nem Kányi parancsa feléd, hanem ha úgy tetszik az enyém, még inkább azonban a szeretet parancsa, mert ha nem cselekszel így, akkor a néped sem fog jobban élni! - tette hozzá gyorsan Kandi.

—Végülis nekem azellen sincs kifogásom, ha Kányi parancsol nekem, hiszen

okosabb nálam, csak nagyon félek a felelősségtől!

—Legalább annál jobban igyekszel majd. - szólt nyersen a papnő. —Azt viszont ne nagyon mondogasd, hogy okosabb vagyok nálad. Mert ez ugyan igaz jelen pillanatban, de régen rossz lesz az, ha felnövekedve le nem körözől engem észterén! Ez is egyik feladatod ugyanis! Egy szentnek mindig és mindent jobban kell tudni! Na, indulhatunk akkor haza?!

—Jó, de ha már így esett, akkor legalább hadd kapjak abból a lézerpisztoly nevű varázsfegyverből is!

—Még mit nem! - nevetett Kandi. —Kés, villa, olló gyerek kezébe nem való, pláne nem fegyver, főleg nem ilyen hatékony! És te még nagyon fiatal vagy, és nyíltan szólva semmit nem is bizonyítottál előttünk! Majd később, ha közeleg a döntő pillanat, kapsz, de előbb nem. Így legalább nem is leszel kísértésnek kitéve, hogy mindent azzal akarj megoldani!

—És meg sem érdemled. - mondta Jíkokűnő Kányi.

—Miért nem?!

—Mert most is varázsfegyvernek nevezted, holott varázslás nem létezik. Csodafegyvernek mondhatod, bár ez sem a legjobb szó rá. Fejlett technika van, de csodák nincsenek – bár az igaz, hogy eredményét tekintve a fejlett technika gyakorta felér a csodával.

—Akkor hogy nevezzem?

—Lézerpisztolynak. Az a neve! Na, most már tényleg induljunk, mert másképp csodálkoznak majd az örök, miért nem fagytunk már meg, és nem akarok feltűnést kelteni...

Minden baj nélkül visszaértek. Még azt is megtették, hogy mielőtt Jíkokűnő Kányi megfújta volna a sípot, amivel értesíti a kapuőröket a jövetelükről, azelőtt az úrruha levevése után jó tíz percet ott várakoztak hogy alaposan átfázzanak, dideregenek, s így ne legyen gyanús semmi az öröknek.

Még így is feltűnést keltettek pedig. Jó nagy szemeket meresztettek rájuk az örök.

—De örvendek hogy életben látlak nagytiszteletű asszonyom! - szólt az örparancsnok. —Már azt hittem megfagytatok odakint, vagy megevett benneteket valami jégszörny!

—Amint látod, még épp időben érkezünk vissza. Nem sokon múltott a fagyhalálunk valóban, de hát néha kockáztatni kell a Szent Ügy érdekében. Az nem lehet, hogy a trónörökös egyszer se lássa a Fényt. - intett fejével Szoraja felé.

—A Fényt?! Odakint?! - értetlenkedett a férfi, s a papnő kedvessége, hogy egyáltalán szóbaelegyedik vele, a mélyen rangja alatti illetővel, ellenkezésre bátorította. —Hiszen fény csak odalent van, a Közepont környékén, ahol a melegtől majdnem minden vakítóan világít, állandóan fényt adnak a kristályok...

—Ez igaz. Ám van odakint egy fénypont, egy csillag, mely egyre nagyobb lesz, egyre több fényt ad... és ezt nekünk papoknak-papnőknek szemmel kell tartanunk, mert amikor már egészen nagy lesz, na akkor jön el közénk a Fényhozó! - azzal intett Szorájának hogy kövesse, s előresietett.

Távoztában még hallotta, amint az örparancsnok ezt motyogja maga elé:

—Ez mind nagyon szép, de én feleannyi idő alatt is csontkeménnyé fagytam volna...

Hamarosan megtalálták hű hátasaikat, a két gyíkot, és ezeken visszagyikagoltak a palotába. Azaz...

Azaz, később érték oda, mint azt képzelték volna. A késedelem oka pedig az az esemény volt, melynek során végülis kiderült, hogy Szoraja Indijorszun királylány, a trónörökös a legkevésbé sem gyáva! Sőt, nemcsak nem gyáva, de kifejezetten vakmerő valaki!

Mintegy tíz percnyi gyikagolásra lehettek már csak a palotától, amikor nagy kiabálást, lármát hallottak abból az irányból, amerre épp haladtak. A láрма furcsa volt: félig-meddig mintha csatazajra emlékeztetett volna, olyan kiáltásokkal, hogy „Vigyázz!”, „A hátad mögött!”, „Na most megmutatjuk neki!”, „Jól bírja a kicsike!”, másrészt inkább valami vásárra, mutatványosok produkciójára emlékeztetett, mert bőségesen volt a lármában nevetgélés, röhécselés, és elismerő füttyögés is.

Összességében úgy ítélték meg, hogy nemigen fenyegetheti őket veszély, ha arrafelé mennek, meg aztán kíváncsiak is voltak, s így nem fordultak másfele. S amikor végre egy jókora térre értek, meglepő látvány tárult a szemük elé.

A tér szélén parasztok, kereskedők, tisztos iparosok álltak, s a szabad térség középfelé bámészkodtak. Lehettek vagy ötvenen is, ami már felért egy kisebb falu teljes lakosságának létszámával. Ám ennél is többen voltak jelen, mert ott beljebb a palota katonáiból, sőt testőreiből állt huszonöt fő is, és még rajtuk kívül is volt ott katona bőven, nyolc is, de ők már holtan. Haláluk okát is könnyedén megállapíthatta Szoraja: áramütés végzett velük, illetve legalább két fővel nem áramütés hanem mikrohullámú sugárzás, de oly erős, hogy emiatt a bennük levő folyadék, a vér felforrt, és szabályosan szétrobbantotta a testüket: az egyiknek a feje robbant ettől szét, a másikuknak a mellkasa szívtájékon.

Hogy ki tette ezt velük, az is nyilvánvaló volt. A tér kellős közepén ugyanis egy tizenöt év körüli leány állt, azaz inkább már szédelgett csak. Alig bírt egyenesen megállni a lábán, tántorgott, léptei rogyadoztak. Teste csupa véres mocsok volt, ami azonban csak részben lehetett a saját vére, valószínűleg inkább áldozatainak vére sőt agyveleje szennyezte őt be. De még ennek ellenére is tökéletesen lehetett látni arcán a csíkokat. Csíkjai különösen élénkek voltak, ennyire rikító csíkokat még senkin nem látott Szoraja. Ez pedig fontos volt, mert többnyire minél élénkebben ragyogtak a csíkok, annál nagyobb elektromos energiával rendelkezett a csíkos illető! Mondjuk, ez nem volt éppenséggel cáfolhatatlan törvényszerűség: bár eddig Szoraja ezt okvetlenül érvényesülő szabályszerűségnek tartotta, de most már hogy kiderült, a tökéletesen csíktalan Jikokünó Kányi is képes pillanatok alatt a vörösizzásig hevíteni egy késpengét, ezek után óvakodott attól, hogy feltétlenül bizonyosra vegye az ilyesmit. No de még ezt figyelembe véve is úgy vélte, ha nem is biztos e leány nagy ereje, de ez legalábbis valószínűsíthető az ő esetében. Különben is: ha nem így volna, ugyan miként győzhette volna le a katonákat?! Mert fegyver bizony nem volt nála!

Ha a lánynál nem is volt fegyver, akadt a katonáknál! Persze, nem fémfegyver – az nem lett volna előnyös a csíkosokkal folytatott harcban, mert a fém vezeti az elektromosságot, azaz ha az ellenségük megragadja valamiképp a kardpengét, azon át is akkora áramütést adhat a támadóra, hogy az nem köszöni meg, és simán belehalhat! Emiatt harcoltak a katonák jobbára csontfegyverekkel. Hírlett ugyan, hogy némely csíkosok akkora erővel rendelkeznek, hogy még a csonton át is képesek ártani az ellenségeiknek, de ha ez igaz volt is, akkor is

bizonyos hogy nem annyira, mint fémen keresztül. Ezekből a katonák páncélja is vékony csontlemezekből készült. Ennek legalább az a haszna is megvolt, hogy nem olyan nehéz mint a fém.

A katonáknak tehát voltak fegyvereik, kardok és szintűgy csontból készült lándzsáik, a leánynak azonban nem. S a katonák e fegyverekkel szurkálták-piszkálták a leányt, eddigre már számos sebet ejtve rajta, bár e sebek egyike sem volt halálos. A leány azonban nem csupán a fegyvertelensége miatt volt vesztes helyzetben: mindkét lábára és mindkét csuklójára erős, ujjnyi vastag selyemkötél volt kötözve, és ennél fogva ide-oda rángatták őt, hogy nemegyszer felbukott, össze-vissza horzsolva magát, zúzódásokat szerezve, és ilyenkor természetesen nem bírt mindig félreugorni-félrehangeredni a szurkálások elől.

Bár a csiripek közt általános volt a vélekedés, hogy a csíkosok igazán értenek a harchoz, és kegyetlenek, és vadak, és nehéz őket legyőzni – s mindezt maguk a csíkosok is így vélték magukról, mert ez tetszelgett a hiúságuknak, élvezték, hogy legalább valamiben tekintélyük van az uralkodó simaorcájú fajta előtt – de még ezt figyelembe véve is ámulatot váltott ki Szorájában és Jíkokűnő Kányiban az, hogy ez a törékeny kislány ennyi katonát képes volt elpusztítani, ráadásul ennyire egyenlőtlen küzdelmi feltételek mellett! Mert bár a leány szemlátomást idősebb volt mint Szoraja, s emiatt nagyobb is, de még a tinédzserkorú leányok közt sem tűnt különösebben nagynak.

—Mi folyik itt?! - kérdezte szigorú hangon a királylány, és előreügetett a gyíkjával. Persze mindenki kitért az útjából, épp úgy, ahogy egy lovas elől kitérnének a Földön a gyalogosok. Sőt még inkább. A ló többnyire hajlamos kikerülni az embereket, általában a földön fekvő embert is átlépi vagy átugorja, de a gyíkok amiket a csiripek hátnak használtak, sokkal ostobábbak voltak mint a lovak, és nem igazán volt jellemző rájuk efféle viselkedés. Mentek amerre a szemük látott, és teljes nyugalommal rátapostak mindenkire. Igaz, a csiripekhez képest nem voltak olyan nagyok, mint a lovak az emberekhez képest, ellenben az ő taposásuk veszélyesebb volt, mert nem patáik voltak, hanem hegyes karmaik. Azaz, egy efféle gyík elől tényleg jobb volt kitérni, mert bár szelíd volt, de ha pusztán a bambasága miatt rálép egy csirip lábára, simán átfúrhatja a karma a csirip lábfejét.

És meg sem lehetett patkolni. Ugyanis folyamatosan, s hozzá nagyon gyorsan nőttek a karmaik, azaz a patkót szinte havonta cserélni kellett volna. Ellenben épp emiatt nem is volt szükségük patkóra, mert a lekopott karom újra nőtt. Ráadásul a csiripek barlangrendszerében számos meredek út, meredek járat volt található, s ezeknél nagyon előnyös volt a gyíkok karma, mert jól meg tudtak kapaszkodni. Valójában a 45 fokos emelkedőn még könnyedén felmásztak.

A bámészkodók tehát kitértek Szoraja és Jíkokűnő Kányi útjából, és minden szem feléjük fordult. Leginkább természetesen a katonák szeme. Akik azonnal fel is ismerték benne a trónörököst. S mert a királylány szigorú hangjából úgy sejtették, nagyon helyesen, hogy Szoraja valami törvénytelenségre, igazságtalanságra gyanakszik, emiatt a katonák vezetője – akit Szoraja ismert is, és nagy meglepetésére a főhőhöz volt! - ő tehát sietett megmagyarázni a dolgot. Erre az időre természetesen abbamaradt a csíkos lány gyötrése, de a végtagjaira hurkolt köteleket szorosan tartották.

—Igen, igen, mire véljem az öncélú kegyetlenséget?! - kérdezte Jíkokűnő Kányi is. —Ha valami bűnt követett el, miért nem ölitek meg gyorsan, mire ez a minden

ok nélküli, undorító kínzás?!

—Biztosíthatlak róla benneteket, fenséges úrnőim – szölt maga a főhőh – hogy e kínzás cseppet sem öncélú, nagyonis jól megérdemelt sorsát szenvedni el ez a hitvány pór...

Am ekkor közbevágott maga a leány. Közbevágását azzal kezdte, hogy bár aránylag távol állt a hóhértől, de sikerült pompás célzással annak szeme közé köpnie, és ezt mondta:

—Pór az a patkányszuka aki világraszart téged, te dög! Meg pór vagy te és a hozzád hasonló! Sokkal nemesebb vagyok mint te! Megölhetsz, de a tényeket akkor se tagadd le!

—Micsoda?! Ez a lány nemes lenne?! Ha nemes, akkor eleve meg sem ölhetnétek így, hiszen akkor ha bármi halálos bűnt követett is el, ki kéne lökni Odafentre, hogy megfagyjon! - álmélkodott Szoraja.

—Ő felséges királylány, annak nem volna elég elrettentő hatása! Felséges apád maga rendelkezett úgy, hogy látványosan kell őt kivégeznünk, s lehetőleg úgy, hogy sokat szenvedjen! Különben is, hát ha úgy veszem persze valóban nemes, szó se róla, másrészt persze amivel dicsekszik az nem is olyan igazi nemesség, hiszen csak egy csikos némbér, és ugyan mióta vannak igazi nemesek a csikosok rabszolgafajzatja közt?!

—Ó, csak férhetnék a közeledbe, ellátnám a bajodat! - rángatta meg a lány a köteleket. —Én igazi nemes vagyok, Ebru Gunes a nevem, tehát én vagyok Gunes Kidiljor király leánya!

—Apád nem király, mindössze a helytartónk! De már az sem sokáig...

Szoraja tudta, hogy a csikosok közt uralkodó helytartó neve valóban Gunes Kidiljor; az sem lehetetlen természetesen, hogy létezzék neki egy Ebru nevű leánya. De miért van ez a leány itt?! Meg is kérdezte, és a hóhér e választ adta neki:

—Az úgy van úrnőm, hogy felséges apád a lázadásveszély mérséklése érdekében elrendelte, hogy minden csikos nemesúr...

—Aha, tehát te is elismered, hogy a csikosok közt is vannak nemesek! - csapott le e szavakra Szoraja. A hóhér zavarba jött. Szoraja azonban nem őt nézte, hanem egy lapos oldalpillantást vetett a kivégzendő leányra. Amennyire így hamarjában és annak fáradt, izzadt, koszos arcáról megítélhette, a leány mérhetetlenül meglepődött, hogy maga a királylány, az őt elítélő király leánya ismeri el, hogy ő igazi nemesi származék!

—Hát izé... természetesen vannak ott is nemesek, igen, akadnak csikos nemesek, mindenki tudja, én sem tagadom, de ezek mégsem olyan *igazi* nemesek mint mi, nem érnek annyit! - válaszolta a hóhér némileg bizonytalanul. —No szóval – folytatta gyorsan, hogy mielőbb túllegyen e kellemetlen témán – a felséges úr elrendelte, hogy minden ilyen úgynevezett „nemes” küldje el a legidősebb gyermekét a királyi udvarba, túsznak! És ez vonatkozott természetesen magára a csikos helytartóra is. Az ő legidősebb gyermeke ez az Ebru Gunes. No és a túszok épp ma érkeztek meg, alig pár órája, és amikor felséges apád megsejmelte őket, és elbalagott előttük, akkor amikor elért ehhez a némbérhez, ez váratlanul előreugrott, és merényletet kísérelt meg jóapád ellen, úrnőm!

—De hiszen merőben valószínűtlen, hogy fegyver lett volna nála!

—Persze hogy nem volt nála fegyver, nem követhettünk el akkora könnyelműséget, hogy fegyver legyen náluk, de hát ezek a csikosok tudod milyenek, ez a

nő is pusztá kézzel támadt rá jó urunkra!

—Apám tehát már nem él?!

—Hogyne élne, hiszen ő ítélkezett ennek a nőnek az ügyében is!

—Na de hát ez nagyon furcsa, mert ha pusztá kézzel támadt rá, akkor apám nem nagyon értem, miként maradhatott életben, mert ha sikerült neki apám valamely testrészét a két keze közé kapnia...

—De nem sikerült! Talán maga a Fényhozó lépett közbe, de úgy esett, hogy a túsok közül egy másik személy is épp ebben a pillanatban támadt rá édesapádra, egy fiúgyerek! Bizony, pontosan ugyanabban a pillanatban! És a két merénylő nem számított egymásra. Ezért aztán épp édesapád előtt összeütköztek, a földre zuhantak, persze rögvést fel is pattantak, de ez a pillanatnyi késlekedés elég volt ahhoz, hogy apád megmeneküljön, mert ekkor természetesen odarohantak a testőrök, és nagy harcok árán ugyan, de sikerült őket elfogni. Azaz, hát a fiú eközben meghalt. Kár, mert kínosabb halált érdemelt volna.

—Még mindig nem értem, ezesetben mit keres itt e nő, hiszen a logikus az volna, hogy kínpadra vonjátok, hogy kivallja, miért kísérelt meg merényletet!

—Természetesen épp azt akartuk tenni, de erre nem volt szükség, mert még nem mondtam el, hogy az elfogásuk amiatt is történt nagy harcok árán, mert bár ők ketten támadtak elsőként, de ez valamiféle jel lehetett, mert másodpercek múlva minden tusz nekitámadt felséges apádnak, aki alig bírt biztonságos helyre szaladni! Tehát ez egy jól megszervezett merénylet volt, apád csupán csodával határos módon menekült meg, és nyilvánvalóan úgy esett, hogy a csíkosok szándékosan küldtek merénylőket a túsok helyett, hogy így próbálják apádat elpusztítani! Bár végülis mint kiderült, majdnem mindegyikük valóban az volt, akinek mondta magát, azaz a csíkos nemesek fiai-lányai. Épp csak összebeszéltek, hogy majd ők most megölik a király! De ez hála a Fényhozónak nem sikerült nekik. Azaz vallatni teljesen felesleges lett volna ilyen helyzetben, minden nyilvánvaló, most már csak az van hátra, hogy őket kivégezzék, aztán természetesen bosszúhadjáratot kell indítani a szüleik ellen is... és felséges apád azt parancsolta, hogy naponta egyet végezzünk ki a merénylők közül, nagy nyilvánosság előtt, és mert ez az Ebru Gunes a legfőbb bűnös, a vezető, emiatt vele kellett kezdenünk!

—Értem, de miért így?

—Mert így a legnagyobb a látványosság, közben egy jót szórakozunk mi is, a parasztok is...

—Nem hiszem, hogy az a nyolc katona is olyan jól szórakozott volna, akiket Ebru megölt közben! - nézett Szoraja a tetemekre. Azzal végignézett sorra minden katonát, majd jól megfontolva szavait, igyekezett nagyon határozottan kimondani azt, amit óhajt:

—Ennek véget vetek de azonnal, mert ez csak arra jó, hogy még több haláleset történjék jóapám katonái közt! Márpedig semmiképp sem tartom jó ötletnek apám katonai erejének gyengítését.

—Hát ha kívánod úrnőm... végtére úgy is tekinthetem, hogy már elég kínzást mértünk ki rá... szóval akkor vágjátok le, legények!

—Megállj! Nem mondtam azt, hogy öljétek meg! Megparancsolom, hogy azonnal engedjétek el!

—Micsoda?! Úrnőm, ezt nem gondolhatod komolyan, nem tehetsz olyat, hogy hagyod elmenekülni!

—Persze hogy nem. Ne nézz hülyének! Eszem ágában sincs hagyni, hogy elmene-
küljön! Hiszen ugyan mi is lenne vele: ha visszamegy apjához, akkor majd pár hét
múlva hal meg, amikor elér oda apám bosszúálló serege, ha meg nem tér oda
vissza, amit talán szégyellne is a sikertelen merénylet miatt, akkor tolvajjá,
rablóvá züllik, és nem célokom, hogy a rablók számát növeljem az országban, mely
egykor az enyém lesz!

—Akkor nem értem úrnőm, mi a célod ezzel! Mit akarsz hát?

—Neked azt parancsolom, hogy engedd el. Neki pedig, Ebru Gunesnek azt, hogy
miután elengedtetek a köteleit, azokat oldja le magáról, majd jöjjön elé, boruljon
le előttem a földre, és esküdjön örök hűséget nekem: fogadja meg, hogy mindig
engedelmes, serény udvarhölgyem lesz, valamint a testőröm, aki akár az élete
árán is megvéd engem!

—Tessék?! Szoraja, van fogalmad róla, hogy mit beszélsz?! - kiáltotta döbbenten
erre még maga Jíkokúnó Kányi is.

—Persze hogy van róla fogalmam, mit beszélek!

—Bátorkodom kételkedni benne. Ha mindez így történt ahogyan azt ez a férfi
elmondta, márpedig nagyon valószínű hogy úgy történt, mert még maga a
merénylet, Ebru Gunes sem tiltakozott, de különben is kiderülne ha nem úgy
volna, mert felséges apádat akármikor megkérdezheted erről, szóval akkor ez a nő
egy hidegvérű gyilkos! Ezesetben előre készült a merényletre, méghez a *édesapád
elleni merényletre* a csikos helytartó, előre meg volt minden beszélve, hogy ki
támad elsőnek, hogy ez a jel, az egésznek a vezetője, a főnöke épp ez a nő maga és
nem más, és azt azért te is el kell ismerd, hogy épp ebben a nőben, a merénylet
vezetőjében nem bízhatunk meg sosem! Több józanságot vártam el tőled! Hogy
juthat egyáltalán ilyesmi az eszedbe?!

—Kányi, amit elmondtál, mind igaz. De ha most elmegyek, akkor Ebru Gunest
megölik.

—Még szép hogy megölik, de hát mi a csudát várnál el apádtól, ne ölesse meg azt
a nőt, aki sok más személlyel egyetemben az életére tört?! Hiszen mindenki tudja,
hogy a király elleni merényletnek ez a sorsuk! Nyilvánvaló, Ebru Gunes is tudta
már amikor eltervezte a merényletet, hogy az életével játszik!

—Persze hogy tudtam, sőt, sosem hittem hogy túléltem. Hiszen akkor is megöltek
volna a király testőrei, ha sikerül a királyt megölnöm! De vállaltam, mert az én
életem csekély áldozat ahhoz, hogy népünk végre felszabaduljon a simaorcájúak
zsarnoksága alól! - kiáltotta bátran a lány. —S bár sajnálom hogy kudarcot val-
lottam, de büszke vagyok rá, hogy legalább volt merszem megpróbálni, és hősként
halok meg!

—Látod, maga is bevallja! Ha nagyon megsajnálta, tedd azt, amibe a hóhér bele
is egyezett: rendeld el, hogy ne kínozzák tovább, és öljék meg gyorsan. Ennyit
tehetsz érte. Ez belefér abba, hogy te olyan jószívű, könyörületes lány vagy. De
nem a kegyelem, s pláne hogy udvarhölgyeddé tedd! Ez minden képzeletet
felülmúl! Gondolkozz már! Ha az udvarhölgyed lesz, akár ma éjjel is megölhet
téged! Sőt, könnyedén besomfordálhat apádhoz is, és megpróbálhatja megölni!
Képes lennél vállalni e kockázatot?! Egy életen át lelkiismeretfurdalásod lenne,
hogy apád halálát okozta!

—Hát azért ebben nem vagyok ám olyan biztos, Kányi! Ideje végre kimondani az
igazságot, hogy apám nem szeret engem, és soha nem is szeretett. No most
ezesetben miért kéne nekem szeretnem őt?! Szeretem, persze, de tulajdonképpen

nem jobban, mint bárki mást. És mert én úgy döntöttem, hogy sosem hazudok, emiatt ezt ki is merem mondani! Nem kívánom természetesen apám halálát, de mások halálát sem. Ha nem én ölöm meg apámat, hanem más, miért érzek amiatt épp én lelkiismeretfurdalást?! Persze bánkódnék a halála miatt, de más személyek halála ugyanúgy elbúsítana. Tehát Ebru Gunes halála is elbúsítana.

—De felséges úrnőm, talán csak jobban bánkódnál apád, mint egy aljas orgyilkos pusztulása miatt?! - kiáltotta döbbenten a hóhér.

—Semmi kétség efelől, valóban, épp csak ha most megmentem Ebru Gunest, abból nem következik szükségszerűen apám halála, de ha nem mentem meg, akkor Ebru Gunes okvetlenül elpusztul, én pedig szívesebben választom a nem biztos halált a biztos halál helyett! Különben meg egyáltalán nem tartom őt orgyilkosnak. Váratlanul támadt, de nem orvul, és kétségtelen, hogy a biztos halált vállalta. Indokairól vélekedjünk akárhogyis, de én magam szilárdan meg vagyok győződve a bátorságáról! Márpedig én úgy vélem, nekem szükségem van bátor alattvalókra. És amint látom, harcolni is ugyancsak tud. Azaz ügyes is, ért a küzdelemhez. S mert emellett bátor is, azt hiszem kifejezetten szerencsésnek mondhatom magamat, ha épp ő lesz a testőröm. Legalábbis az egyik testőröm.

—De Szoraja – tiltakozott még mindig Jikokűnő Kányi – mit érsz az olyan testőrrel, aki nem a védelmedre van, hanem akitől neked is félned kell?!

—Miért kéne tőle félnem? Hiszen az életét köszönheti nekem!

—Eh, ne bolondozz! Ölni jött ide, s épp te mondtad, hogy a saját életét sem sajnálta volna feláldozni, azaz nem értékelheti olyan sokra az életét!

—De nem engem akart megölni.

—Nem hiszem hogy ettől még nagyon szeretne, elvégre a legnagyobb ellenségük leánya vagy! Nemhogy udvarhölgyednek, de rabszolgádnak sem szabadna ilyen nőt felfogadnod!

—Rabszolgának biztos nem, mert a rabszolga mindig haragszik az urára-úrnőjére. Egy udvarhölgy azért viszont már egészen más poszt, más rang, mint egy rabszolgáé... de rabszolga különben sem lehetne nálam. Nekem ugyanis nincsenek rabszolgáim, de nem is lesznek soha. És ha én azt mondom hogy *soha*, akkor az sohat is jelent szó szerint, tehát akkor sem, ha apám örökébe lépek mint királynő, ugyanis elárulom, sőt bejelentem itt és most, hogy legislegelső törvényem az lesz, hogy országom minden rabszolgájának megadom, kivétel nélkül mindnek, a szabadságot! Ebbe természetesen beleértendőek azok is, akik a csikosok közül való rabszolgák. Nálam nem lesznek rabszolgák, az én uralmam alatt nem lesz olyan, hogy rabszolga!

Látván, Jikokűnő Kányi milyen kétségbeesetten néz rá, így szólt hozzá:

—Tudom hogy te magad is helyeseled e törvényt, legfeljebb amiatt aggódol, jó ötlet volt-e már most figyelmeztetnem erre leendő alattvalóimat. Attól tartasz, emiatt sokan elpártolnak mellőlem, nem akarják majd, hogy királynő legyek, mert szeretnének továbbra is rabszolgákat tartani. És igazad van, lehetnek ilyen személyek. Néhányan. De szerintem lesz sokkal több támogatóm is, épp ezen törvény miatt. Mindenesetre én esküszöm mindegyikötök előtt, esküszöm a becsületedre és tulajdon életemre, de magára a Fényhozóra is, hogy ez lesz a legelső törvényem! És jó, nagyon jó hogy ezt most kimondtam, hogy ki mertem mondani, mert valójában már évek óta fontolgattam, ugyanis én tényleg nem akarom felséges apám halálát, éljen még soká, mert még nekem is nőnöm kell ahhoz, hogy jó királynő lehessenek, sokat is kell tanulnom, s ezen idő alatt

mindenki aki most még tart rabszolgákat, elgondolkozhat ezen, hogy mi lesz ha én leszek a királynő, és felkészülhet rá. Például úgy, hogy nem vesz több rabszolgát. Ekkor ugyanis kisebb lesz a kára. Vagy eladja a rabszolgáját valaki hülyének, aki nem bízik benne hogy én leszek a királynő, s ezesetben épp hogy semmi kára sem lesz neki. No és ennek fényében nemcsak udvarhölgyemmé fogadom Ebru Gunest, de itt előttem felszólítom rá, megparancsolom neki, hogy legfontosabb feladatának azt tartsa, hogy miután beleültem a Nagykristályba, még ugyanazon a napon emlékeztessen engem erre az ígéretemre, ha addig esetleg elfelejteném, bár ezt alig hiszem, és ha szólt nekem, de még egy nappal később sem hoztam meg e törvényt, akkor egészen egyszerűen öljön meg engem! Nem kétlem, amilyen bátor, habozás nélkül meg fogja tenni!

—Naná, az aztán teljesen biztos! Olyan biztos, mint a *halál!* - és Ebru Gunes végre elmosolyodott. —Hát már hogy az istenbe ne ölnék meg, hiszen a rabszolgák majdnem mind az én népemből valóak, csíkosok, minden tíz csíkos rabszolgára csak két halvány jut és egy simaorcájú, nekünk a legalapvetőbb érdekünk, hogy megszűnjön a rabszolgaság!

—Látod, Kányi? Nem kell félti tőle: amíg királynő nem leszek, nem fog megölni. De utána sem, mert igenis bevezetem a törvényt. És a rabszolgafelszabadítás után sem öl meg, mert tudja, hogy akárki is lenne utánam a király vagy királynő, azonnal engedélyezné újra a rabszolgatartást! - azzal Ebru Guneshez fordult:

—Szeretném azonban ha megértenéd: ha most megölnöd apámat, nem lesz semmi sem ebből az egészből! Most még ugyanis egészen valószínűtlen, hogy a helyébe léphetnék. Nem támogatnának elegendően a rokonaimmal szemben. Tehát hiába juthatsz az udvarhölgyemként könnyen apám közelébe, *nem szabad megölnöd*. A saját népednek tennél vele rosszat. Most neked is az az érdeked, hogy apám éljen még. Még legalább tíz-tizenöt évet. Minden csíkosnak ez most az érdeke!

Előhúzta a kését, hogy kiszabadítsa a nőt, de elébeugrott a hóhér.

—Úrnőm, nem teheted, kérlek, értsd meg! Saját tulajdon felséges apád parancsolta meg, hogy ki kell őt végezzük!

—Én viszont egészen mást parancsolok most, és mindig az utolsó parancs az érvényes. Apámmal majd én lerendezem a dolgot.

—De úrnőm, akkor sem engedhetem meg, mert hiszen itt maga a *király* döntött így, és te nem vagy a király, te nem vonhatod vissza a király parancsát!

—Én nem vagyok a király, ez igaz. De majdan én leszek az uralkodó! És ha most nem engedelmeskedel nekem, emlékezni fogok az ellenkezésedre majd akkor is, amikor már királynő leszek! És az neked nagyon nem lesz jó. Ezt akarod? Ellenben ha most engedelmeskedel, akkor is emlékezni fogok rád, de akkor már úgy, hogy te hű alattvalóm vagy, mert már most is, amikor még ilyen fiatal vagyok, már most is a királynőt tiszteled bennem!

A hóhér kétségbeesetten pislogott hol Szorajára, hol Ebru Gunesre, végül ezt válaszolta:

—Legyen ahogy kívánod úrnőm, de akkor én ezt rögvest jelentem jóapádnak, mert másképp nem cselekedhetek!

—Nem tiltom meg, de a helyedben megfontolnám a dolgot. Megtörténhet, hogy apám dühös lesz, és első haragjában lefejeztet téged.

—De mi mást tehetnék?!

—Például azt, hogy megbízol bennem. Elhiszed, hogy nem akarom ezt eltitkolni, s ezt nyugodtan elhiheted, mert elég nehéz lenne eltitkolnom, ha egyszer felbukkan

mellettem Ebru testőrként, ilyen élénken ragyogó csíkokkal az arcán, sebesülten... szóval nem akarom eltitkolni, emiatt első utam innen azonnal a királyhoz vezet! És akkor rám lesz dühös, nem rád.

—De úrnőm, biztos hogy odamész hozzá már most?!

—Miért, mire várjak?

—Hogy a haragja lecsillapodjék.

—Örölnék neki ha megtehetném hogy várok vele, de nem tehetem. Sietnem kell, mert muszáj hogy hamar beszéljek vele. Ugyanis meg kell akadályozzam a háborút.

—Hogyan?! - kiáltotta Ebru.

—Megpróbálom megakadályozni, hogy apám bosszúhadjáratot indítson apád és a többi csíkos ellen. - válaszolta neki Szoraja, majd odalépett a nőhöz, és elvagdalta a kötelékeit. Mindenki némán nézte. Alig hitték amit látnak. Sőt, ezután Szoraja még azt is megtette, hogy odatámogatta a leányt a saját gyíkjához, és így szólt hozzá:

—Ülj fel most te rá, hiszen alig állsz a lábadon! Majd én gyalogolok.

—Eh, akkor már inkább gyalogolok én! - szólalt meg Jíkokűnő Kányi.

—Csak nem akarsz szentebb lenni nálam?! - kérdezte metsző gúnnyal a hangjában Szoraja. Azért használt gúnyos hangsúlyt, hogy kérdését mindenki szemtelenségnek higgye, de ő persze tudta, hogy a papnő érti majd pontosan, mire célóz: hogy neki kell mindenki előtt megértőnek, jószándékúnak, szeretetre méltónak és segítőkésznek mutatkoznia, és nem Jíkokűnő Kányinak. És Kányi meg is értette ezt, és visszaült a gyíkjára.

—Az én dolgom, hogy gyalogoljak! - ellenkezett most Csili.

—Ugyan miért, hiszen te is királylány vagy! - mondta Szoraja.

—Miféle király leánya, az a király aki az apám, már nem él, és soha nem is szeretett engem, nem is ismertem, semmi jót nem kaptam tőle...

—Ezen ne vitatkozzunk. Én döntöttem úgy, hogy Ebru Gunes életben kell maradjon, tehát én gyalogolok, és ez így kell legyen!

—Hogy mi lesz ebből! - csóválta a fejét Jíkokűnő Kányi elkeseredetten. — Iszonyatos kockázatot vállaltál! Egyszerűen *senki* nagyúr nem fog ezek után támogatni téged!

—Eddig sem sokan lelkesedtek az ötletért, hogy királynő legyek, azaz nem sokat veszítek ezzel. Ellenben ha most sikerülne megakadályozni egy bosszúhadjáratot, azzal gyakorlatilag minden csíkot a szövetségesemmé, támogatómmá tennék! Arról már nem is beszélve, hogy ezek után nagyon könnyű lesz eldöntenem, kiben bízhatok meg és kiben nem: aki nem tart rabszolgákat, azokban *talán* megbízhatok, akik tartanak azokban egyáltalán nem, akik pedig tartottak, de eladják vagy felszabadítják őket és ezentúl nem tartanak, azokban biztosan megbízhatom, mert ők ezt nyilván amiatt teszik, mert bíznak benne, hogy én leszek a királynő, sőt ezt talán szeretnék is!

Ebru Gunes lehajolt a gyíkjáról, és megragadta Szoraja vállát, erősen, majdnem fájdalmasan, hogy emiatt a királylány kénytelen volt felnézni rá.

—Ne hallgass rá! - intett Jíkokűnő Kányi felé a csíkos királylány. —Ez is csak egy rohadék simaorcájú! Azok pedig mindig rosszat akarnak nekünk! Te persze kivétel vagy, de az olyan mint te, rendkívül ritka! Én ígérem, hogy mindenben támogatlak! Látom már, közösek az érdekeink: te királynő szeretnél lenni, én meg szabadnak szeretném látni a népemet! Jól látod Szoraja, nagy hasznára lehetünk

egymásnak! Hogy nekem mekkora szerencsém van, a Fényhozóra is! Sosem hittem volna, hogy épp a királylányban találok szövetségesre népem függetlenségének kivívására!

Szoraja megragadta Ebru Gunes kezét, és lefejtette a válláról.

—Attól tartok még semmit nem értesz, és félreérted a szándékaimat. Mikor mondtam én olyasmit, hogy függetlenséget biztosítok a csíkosoknak?! Ilyesmiről ne is álmodj, Ebru! Ha ezt várod el tőlem, akár ebben a pillanatban is nyugodtan megölhetsz, mert erről szó sem lehet! Soha-soha, amíg csak élek! Biztos lehetsz benne, ezt épp annyira ellenzem mint saját tulajdon apám, akit meg akartál gyilkolni, épp csak egyáltalán nem annyira, mert messze-messze sokkal jobban! Én csupán annyit ígértem, hogy eltörlöm a rabszolgaságot. Ezt meg is fogom tenni! Ez azonban cseppet sem azonos a függetlenséggel. Magától értetődik, hogy én természetesen nektek csíkosoknak is a királynőtök akarok lenni. És az is leszek, ebben csak a halálom akadályozhat meg!

—Akkor pedig köztünk nem lehet barátság, mert nagy vágyunk a függetlenség! Szabadon akarunk élni!

—Szabadon élni lehet az uralmam alatt is. Ahhoz nem kell függetlenség. Mire mennétek vele, ha lenne egy saját országotok?! Mert megmondom én neked: annak a vége az lenne, hogy először is legyilkolnátok mindenkit, aki nálatok él, de simaorcájú. Megtennétek bosszúból. Ez egészen biztos, erre a mellettem gyakori Csili a legjobb példa, aki ténylegesen semmiben sem marad el tőled rang terén, mert ő az előző csíkos helytartó leánya, aki a te apád előtt uralkodott ott, épp csak szerencsétlenségére csíktalanul született, és emiatt majdnem megölette őt a tulajdon apja, majd végül megkegyelmezett ugyan neki és anyjának, de száműzte őket, és nagy nyomorban éltek, míg aztán Csili végül hozzám került! Nálatok tehát ez lenne a sorsa a simaorcájúaknak. De a simaorcájúak közt meg az lenne, hogy miután sikerült kivívnotok a saját országot, azután itt nálunk minden csíkos megölnének, sőt, még a halványakat is, szintén bosszúból, mondván mi a nyavalyának élnek itt, miért nem mennek közétek! De nem hagynák az odaköltözést, hanem megölnék őket, s ezt nem tudnám megakadályozni, akkora lenne a népharag. De ez még mind semmi, mert a legfontosabb, hogy azonnal mindkét ország elkezdene fegyverkezni, hadsereget fejleszteni, mert nem bízna a másikban, hogy az nem támadja meg. És persze előbb-utóbb emiatt ki is tör a háború, mert minden hadsereget és minden fegyvert felhasználnak előbb-utóbb. És akkor lesz nagy véröntás. És amelyik fél győz, az azonnal elnyomja a másikat, a legyőzöttet, azaz elvesz újra majd a szabadságotok, vagy esetleg ti veszitek el a mi szabadságunkat, ha ti győztök. No és én ezek egyikét sem akarom.

—Akkor mit akarsz?!

—Azt, hogy megtanítsam a népemet – és benneteket csíkosakat is a népemnek tartom! - arra, miként lehet egymással békében élni, egymást szeretni, vagy legalábbis elviselni! Ha megbíztok bennem, jó királynőtök leszek.

—Erről szó sem lehet, felejtsd el azonnal! Egyszerűen nem lehet úgy élni, hogy rendszeresen elviszik a lakosság számottevő részét a pókoknak élelemül, csak amiatt, hogy ti gazfickók selyemruhában pompáztatok!

—Látsz rajtam selymet?

—Hogyne!

—Akkor vizsgálj meg. Pókselyem az?

—Hát izé... nem.

—Látod? Az én uralmam alatt egyáltalán senki sem lesz odadobva a pókoknak. Ezt is megígérhetem.

—Akkor nem lesz selymed!

—Majd tartunk több kagylót. De különben meg én azt hiszem még sokkal de sokkal több selymem is lesz mint most, de annyi, hogy abból jut nektek csíkosoknak is, még hozzá a legfinomabb pókselyem, de ne haragudj, erről ha megölsz se mondok többet egyelőre, ez akkora titok. Bízz meg bennem, és nem bánod meg. Már eddig is sokat ígértem, és ennél többet is teszek majd. Nincs más választásod csak ez: megbízol bennem, vagy megölsz!

—Dehogy öllek, azzal még nagyon ráérek... de azt nem fogom hagyni, hogy kihasználj bennünket a hatalomvágyad kedvéért, aztán becsapj!

Szoraja felkacagott.

—Hogy te mekkora tévedésben élsz! Ha hiszed, ha nem, de egyáltalán semmi hatalomvágy nincs bennem! Valójában nemhogy a csíkosok királynője nem akarok lenni, de még csak a simaorcájúaké sem!

—Na hülyítsd az öreganyádat! - tört ki bosszúsan Ebru. Cseppet sem úgy beszélt tehát, ahogy azt egy alázatos szolga vagy egy tisztelettudó udvarhölgy tenné. De Szoraja nem sértődött meg.

—Miért is akarnék királynő lenni?! Nem valami vonzó szakma a szememben. Először is míg az lehetek, egy csomót kell idegeskednem, és félni a merénylőktől, cselszövőktől, pártütőktől... de ezektől utána is félnék, meg még a trónkövetelőktől is. Egyszerű idegesség lesz az életem! Plusz ott az az óriási nyugtalanság, amit a felelősségtől való félelem okoz bennem. Ha döntök, mindig kínozhat a lelkiismeretfurdalás, hogy helyesen döntök-e! Nem, nem, merem állítani, sokkal szívesebben lennék mondjuk algatermelő paraszt. Persze csak akkor, ha nem kéne félnem tőle hogy parasztként megerőszkol az uraság, meg hogy elvisz mindent amit termeltem, adóba.

—Jó, akkor szavadon foglak! Ha így gondolod, hadd legyek én a királynő helyetted!

—Nem rajtam múlik, hogy nem lehetsz királynő, Ebru! De figyelj már, gondolod hogy sikerülne neked, ha hagynám is?! Még nekem is kérdéses hogy sikerülhet-e, pedig nem vagyok csíkos, és teljesen jogszerűen én vagyok a trónörökös, és apám is azt akarja, hogy én kövessem majd az uralomban! Téged egykettőre meggyilkolnának ha ilyen igénnyel állsz elő, megölnének akármilyen jó harcos vagy is! Teljesen halva született ötlet! Ez *akkora* butaság, hogy el sem hiszem, hogy egy pillanatig is komolyan gondolod! Emiatt erre kár is szót fecsérelni. Beszéljünk inkább arról, hogy jó lesz, ha megbarátkozol Jíkokúnó Kányival.

—Azzal, aki a halálomat akarta?! Aki majdnem lebeszélt téged róla, hogy megments engem?!

—Persze hogy vele. Nem szeretném, ha még egyszer csúnyákat beszélne róla. Mi négyen, tehát te, én, Kányi és Csili jó barátok kell legyünk. Szeretnünk kell egymást. Ha köztünk is ellenségeskedés van, akkor vége a nagy álomnak, hogy királynő leszek és néped hasznára lehetek! És Jíkokúnó Kányi csak amiatt mondta amit mondott, mert féltett engem tőled. Ha rájön hogy megbízhat benned, hidd el, nagyon barátságos lesz veled is! Ami nagy hasznodra válhat, mert most szerintem egy műveletlen tahó vagy hozzám képest is, minden vitézséged ellenére, hát még milyen buta vagy Kányihoz képest! Ugyanis tudd meg, hogy mindent amit tudok, tőle tanultam, ő az én mesterem, sőt, nevelőanyámnak is tekintem!

Semmiképp sem vagyok hajlandó eltűnni, hogy ártalmára légy, akárcsak szavakkal is, pláne nem tettelesen, különben meg ami a verekedést illeti, neked sem biztos hogy jó ötlet volna kikezdened velem, mert attól tartok e téren cifra meglepetések érhetnének téged... azaz szeretném, sőt: *elvárom*, hogy megígéred, hogy barátián viselkedel velem szemben, de legalábbis tiszteletteljes udvariassággal, ami ki is jár neki, mint minden főpapnőnek!

—Természetesen csak előtted beszéltem így róla...

—*Ezentúl előtttem sem!* Hallottad mit követelek, ehhez tartsd magadat! Én vagyok a trónörökös, de számodra már jelen pillanatban is a királynő kell legyek, ez tehát királynői parancsom!

—Jó. Nem szeretem ha parancsolgatnak nekem, de beleegyezek. De ne feledd Szoraja: úgy tekintem, hogy köztünk kötött egy egyezség, és ezt te is be kell tartsd majd a maga idejében!

—Már előbb elkezdem betartani. Hiszen megpróbálom lebeszélni apámat a hadjáratról. Nagyon kérdéses, hogy sikerül-e, de hátha...

Nagy, nagyon nagy lett az álmélkodás a palotában, amikor végre megérkeztek! Hiszen nem is olyan rég történt a merénylet, azalatt az idő alatt amíg Szoraja megismerkedett Odafent az úrhajóban Kandival, néhány órája tehát csupán, azaz még jól emlékeztek rá. No és bár útközben Szoraják megálltak egy forrás mellett, és itt Ebru Gunes megmosakodott, de az még így is látszott rajta, hogy alaposan helybenhagyták. Már amiatt is, mert ruhái még most is rongyokban lógtak rajta.

Épp emiatt Szoraja alig lépett be a palotába, elvezette őt a saját királylánya fürdőszobájába, hogy rendbehozza magát, és vitt neki ruhákat is, ugyan nem a magáéból, mert ő nagyon kicsi volt Ebruhoz képest, de kért Kányitól, akinek nagysága nagyjából azonos volt Ebruével, és a papnő mondta, hogy küld. Még ezelőtt azonban Szoraja elszalajtott egy apródot apjához, és kérte, hogy fontos ügyben hadd tegye tiszteletét nála mintegy fél óra múlva.

Ebből azonban semmi sem lett. Apja választ sem küldött az üzenetre, ehelyett nem telt bele tíz percbe sem, berontott leánya fürdőszobájába, nem érdekelte hogy Szoraja épp meztelen-e (persze nem volt meztelen – Ebru Gunes volt csak meztelen, aki a jó forró fürdőben kúrálgatta épp meggyötört testét), és azzal kezdte a beszélgetést a felséges papa, hogy két hatalmas pofont kevert le Szorajának. No de több sem kellett erre Ebrunak: azonnal kipattant a vízből, és pancsikálását abbahagyva odaugrott, ellökte Szoraja mellől a királyt, odaállt kettejük közé, pucéran de elszántan, két kezét oldalra kitérte, mintha csak egy keresztre feszített embert akart volna utánozni, ám két tenyere közt rögvest felragyogott a vakító ívfény. Ezen Szoraja is csak ámult. Minél távolabb van egymástól a két tenyér, annál nehezebb létrehozni a kisülést, tudta jól. Ilyen nagy távolságból ezt még senkitől sem látta. Holott Ebru már alaposan ki lehet merülve a korábbi csetepaté miatt!

Igaz, a leány nem produkálta a kisülést folyamatosan. Csak néhány pillanatra hozta létre, mintegy figyelmeztetésül, jelezve ezzel a királynak, nem tűri, hogy az tovább verje Szoraját. A király nem is mert tovább erőszakoskodni. Ehelyett így beszélt a leányához:

—Mondd, te *teljesen* megőrültél?! Képes vagy apád gyilkosát a szolgálatodba fogadni?! Mert tudom ám, miért akartál beszélni velem, azért hogy ezt elmondd, de

megtudtam ám anélkül is! Neked teljesen elment az eszed! Azt hiszed eltűröm, hogy itt lebzseljen a palotában, és ha épp úgy tartja kedve, ha gondol egyet, akkor szétrobbantja a fejemet?!

—Úgy látom apám, korántsem mindent mondtak el neked a hírnökeid! Akkor ugyanis tudnád, hogy ilyen veszély nem fenyeget téged, sőt, Ebru Gunes most már kész lenne a te védelmedre is akármikor! Bizony-bizony, sokkal jobb lett volna, ha nem hallgatsz a pusmogókra, hanem megvárod, míg én mondhatok el neked mindent!

—Micsoda?! Hogy ez az izé, a merénylők vezetője védene meg engem?! Leányom, ilyet ne mondj mert nagyon vén vagyok már, s emiatt ha elkezdek ezen röhögni, még bele is halhatok!

—Meghallgatsz?

—Mondd csak, bár nem kétlem, valami hihetetlen hülyeséget hallok mindjárt!

—Ebru Gunes és én kötöttünk egy becsületbeli egyezséget. Ennek értelmében ő megígérte, hogy nemcsak nem lesz ártalmamra, de kész akármikor megvédelmezni engem az élete árán is, azaz a testőröm lesz. De azt is megígérte, hogy téged sem öl meg apám, sőt, téged is megvédelmez. Ennek oka pedig az, hogy ő is azt szeretné amit te apám, hogy teutánad én uralkodjam majd! És amiatt szeretné ezt, mert én megígértem neki, hogy amint uralkodó leszek, eltörölöm a rabszolgaságot! Megszüntetem! Minden rabszolgát felszabadítok! Azt meg te is könnyen beláthatod apám, ez mennyire előnyös a csikosoknak, hiszen a rabszolgák legalább háromnegyede belőlük kerül ki!

—Hát az nem is vitás ezek után, hogy elpárolgott minden józanságod! Ha nincsenek rabszolgák, ki fog ránk dolgozni?!

—A parasztok nem azt tették eddig talán?! Apám, gondolj bele kérlek, a népesség csupán csekélyke töredéke rendelkezik rabszolgákkal! A palota, a kincstár bevételei nem a rabszolgákból származnak, hanem a parasztokból! És nem úgy volt-e, hogy többször is megtörtént, hogy amikor valami hadjáratra indultál, például épp a csikosok ellen, vagy valami lázadó nagyúr ellen, akkor a rabszolgák ezt jó alkalomnak tartották a lázadásra?! A rabszolga mindig veszélyforrás, és keveset is termel, mert nem érdeke dolgozni. Én tehát nem akarok rabszolgákat.

—Ebbe én nem kívánok beleszólni, szerencsére mindegy lesz már akkor nekem, milyen törvényeket hozol a halálom után, de hát ezek után semmi reményed a trónra! Senki nagyúr nem fog ebben támogatni téged!

—Ez nem biztos, lehetnek ám azok közt is értelmes fejek... ellenben biztosan támogatnak majd a csikosok! És az azért adott esetben nem mindegy.

—Aha. Szóval képes lennél összeszövetkezni velük, elárulva a saját népedet!

—Az én népem nem a simaorcájúak, de nem is a csikosok. Nekem *minden* csirip a népem! Tudod apám ha úgy gondolkodol, hogy a csikosok neked nem a néped, akkor nem is csodálom, hogy mindössze egy elnyomó zsarnokot látnak benned, akit ha tudnak, szívesen meggyilkolnak!

—Azt hiszed, te jobb uralkodó leszel?!

—Merem remélni! Sőt, én még csak nem is uralkodó szeretnék lenni.

—Hát mi az isten?!

—Nem, nem isten, de majdnem. Én leszek a Nép Anyja! Az a célom, hogy lehetőleg mindenki szeressen, tiszteljen, becsüljön, s amit mondok, ne azért tegyék meg, mert parancs, hanem mert attól tartanak, hogy ha nem teszik meg, akkor azzal szomorúságot okoznak nekem!

—Hát én mindjárt becsavarodok, ilyen nincs! Azaz, nem én csavarodtam be, hanem te, de jócskán! Ha ezt komolyan gondolod, annak az lesz a vége, hogy hamarosan megöl valaki, és trónra lép helyetted!

—Minden uralomnak megvan ez a veszélye. Ez a zsarnokoknál is fennáll mint szakmai kockázat, hiszen te is majdnem áldozatul estél egy merényletnek épp ma! Én úgy vélem, ha nem leszek zsarnok, akkor épp hogy *csökken* a merényletet megkísérelni szándékozók száma, egyszerűen, mert nem lesz *okuk* merényelni! Mert bár nem tagadom, a jó lényeket is bántják, még meg is ölik olykor, többnyire azonban a rosszak, a zsarnokok elpusztítására éreznek vágyat az alattvalók! Már amiatt is, mert félnek tőlük, s mindenki szereti megszüntetni félelme kiváltóokát. Hát tőlem nem kell majd félniük. Ez ilyen egyszerű. Mindenesetre, Ebru Gunestől nem kell tartás ezek után, mert megmagyaráztam neki, hogy jelenleg neki és minden csikosnak a te életed és nem a halálad az érdekük, mert még nem tudnék trónra lépni a halálad után apám, ha most térnél meg dicső őseid közé. Ő tehát most már komolyan az egyik megbízható hívednek tekinthető, bár tulajdonképpen nem téged szolgál, hanem engem.

—A pofám leszakad, de mindjárt!

—Apám, kérlek, hallgass meg mégvalamit! Szeretnélek megkérni arra, hogy mindenkit aki még él merénylőid közül, tehát a túszként jöttek közül, őket tehát engeddd el, pontosabban engeddd meg, hogy ők is a szolgálatomba lépjenek, mint testőreim, a testőrkapitányom, Ebru Gunes parancsnoksága alatt! Ebru Gunes természetesen a fejével felel azért, hogy merénylő ne akadjon köztük. De ezt gondolom könnyű lesz elérnie, amennyiben elmondja nekik, miben egyezett meg velem. Ők is be kell lássák, hogy addig míg királynő lehettek, még jócskán nőniük kell, s ezalatt neked kell uralkodnod, mert ha hamar meghalsz, nem én leszek a királynő, és vége lesz a szép álomnak, hogy eltörlöm a rabszolgaságot!

—Azt sem tudom, sírjak-e vagy nevessek! Hülyegyerekem született! Minő csapás! Persze azok után, hogy főtt halat eszel, mindenre el lehettem volna készülve, az is igaz!

—Micsoda?! Te Szoraja főtt halat eszel?! - kérdezte Ebru mélyen megrökönyödve.

—Muszáj, mert én még a halak életét sem akarom kioltani.

—Hát akkor te szinte igazi szent vagy, neked papnőnek kellett volna menned!

—De ha egyszer királynőnek születtem... és még valami, apám! Természetesen Ebru Gunes és a szabadon bocsátott, pontosabban a szolgálatomba lépő merénylők hűségében csak akkor bízhatunk meg, ha lemondasz a bosszúhadjáratról.

—Azt hiszem, te tényleg nem vagy magadnál! Gondolkozz már, Szoraja! Ha ezt eltűröm, oda minden tekintélyem! Sőt, küldenek más merénylőket!

—Nem küldenek, sőt, biztos lehetsz benne, hogy hátralevő éveidben egyáltalán nem fenyeget majd téged a csikosok lázadásának veszélye! Úgy terveztem ugyanis, hogy akiket most elengedel, azokat Ebru Gunessel hazaküldöm, és ott Ebru elmondja majd apjának, a helytartónak, hogy miben egyezett meg velem. No és aztán természetesen visszajön. És ezek után a helytartó nem fog lázadozni, mert tudja, hogy két eset van: a lázadása vagy sikerül, vagy nem. Ha nem sikerül, akkor az ugye régen rossz neki, és kár volt belekezdeni. Ha azonban sikerül, az is rossz, mert az cseppet sem valószínű, hogy meg tudná hódítani tartósan a sima-orcájúakat, az egésznek csak az volna az eredménye hogy nem én kerülök itt trónra, de akkor aki helyettem és helyetted uralkodik majd, az nem törli el a rabszolgaságot, és igyekszik legyőzni újra a csikosokat! A legtöbbet azzal

nyerhetnek, ha most pár évig nyugton gunnyasztanak a fenekükön, és kivárlják, míg én lépek az öröködbe, apám! Azaz lásd be kérlek, ha hátralevő éveidre nyugodt, békés uralkodást szeretnél magadnak, akkor ezt kell tenned, bele kell egyezz abba, amit kérek!

A király pár pillanatig mérgesen nézett Szoraja szeme közé, majd türelmetlen járkálásba kezdett a fürdőszobában, oda-vissza, oda-vissza. Végül ezt vetette oda válaszként:

—Beszélek Jíkokúnó Kányival is, mi a véleménye erről!

A beszélgetés soká húzódott, már legalább három órája befejezte a fürdést és sebei ápolását Ebru Gunes, mire végül a király megint megtisztelte őket jelenlétével.

—Leányom, megfontoltam a dolgokat, és úgy találtam, nagyon mélyen elszántad magadat arra, hogy életedet e cél érdekében éled ezentúl! Azt hiszem igazam van amikor ezek után az a véleményem rólad, hogy te nem vagy normális. Ilyet csak egy örült tesz – vagy egy szent, ahogy azt ez az Ebru mondta ott a fürdőben rólad! S mert én nem szívesen ismerném el, hogy az egyetlen leányom örült, emiatt inkább gondolom azt, hogy szent vagy!

Na de a szentséggel az a baj, hogy nem lehet belőle megélni. És én a legkevésbé sem látom biztosítottnak azt, hogy furcsa elveid révén utódomként megállod majd a helyedet, sőt, hogy egyáltalán megválasztanának téged a nemesek királynőnek a halálom után. Ami remélem soká lesz még, ámbár már holnap is bekövetkezhet, mert vén vagyok. Tehát megparancsolom neked, hogy holnap reggelre nagyon szépen csinosítsad ki magadat, és egy órával ebéd előtt légy a trónteremben, mert nagy nap fog bekövetkezni az életedben!

—Szabad megkérdezni, hogy mi?

—Hát tulajdonképpen meglepetésnek szántam, de inkább elmondom előre, hogy felkészülhess rá: részben megfogadom a tanácsodat, és nem indítok bosszúhadjáratot! Ellenben kinevezlek az összes csíkosok fölé alkirálynőnek! Ez azt jelenti, hogy lényegében te leszel a helytartójuk, a mostani helytartó köteles azt tenni, amit te parancsolsz neki, akár a torkát is el kell vágja ha azt akarod. Továbbá, minden csíkos személy ügyében tied a legfelsőbb hatalom, minden bírósági ügyben is például, ha az csíkosokkal kapcsolatos, a végső fellebbezés ami eddig a király elé került, ezentúl hozzád kerül. Mindehhez természetesen nagykorúnak kell lenned, tehát holnaptól nagykorú vagy! Mint alkirálynő, elítélhetsz, kivégeztethetsz és kegyelmet oszthatsz tetszésed szerint, de csakis csíkosoknak! Lényegében a csíkosok ügyének minisztere leszel, de az hogy alkirálynő, szebben hangzik, emiatt így nevezlek. No és meglátjuk majd, hogy fura elveiddel miként is tudsz rendet tartani e gyilkos, vad banda sorai közt! - pillantott mérgesen Ebru Gunesra. —Szerezhetsz egy kis uralkodói tapasztalatot... szerintem rájössz majd, hogy az elveid nem válnak be! Lehet hogy túl sem éled a kalandot, de magadra vess... Azt persze elvárom hogy továbbra is legalább ugyanannyi adó érkezzék be tőlük hozzám, mint eddig, de inkább több, és ne lázadozzanak! Ellenben holnap megerősítem, hogy továbbra is téged tekintelek trónörökösnek, s kihangsúlyozom, hogy tudok a rabszolgafelszabadítási ötletedről, de ennek ellenére is te vagy a szememben a trónörökös! Viszont azt is kijelentem, hogy amíg élek, szó sem lehet rabszolgafelszabadításról. Remélem ez azzal jár, hogy sokan izgulnak majd az életemért, mert addig biztos a rabszolgatartási lehetőség amíg élek, nem tovább...

—Hála a Fényhozónak! - kiáltotta Ebru Gunes. —Hiszen eszerint holnaptól lényegében függetlenek vagyunk, Szoraja Indijorszun királylány uralma alatt! Megvan a külön országunk!

—Erről szó sincs, mondtam hogy adózni továbbra is kell!!!

—Az adó miatt ne aggódj apám. Néhány év múlva a sokszorosát kapod annak, amit eddig, és a csíkosok mégsem érzik majd kizsákmányolva magukat. De azt kérem, ha elmegyek a csíkosok közé, Jíkokűnő Kányi velem jöhessen.

—Mi?! Te el akarsz költözni hozzájuk, arra a vad vidékre?!

—Nem végleg. De egy darabig biztos. Hiszen hogy is teremthetnék ott rendet, ha azt sem tudom, mi van arrafelé?! De Jíkokűnő Kányira nagy szükségem lesz.

—Jíkokűnő természetesen főpapnő, azaz oda megy ahova csak akar, azt csinál amit akar. Ebbe bele nem szólhatok. Intézd el vele. - zárta le a beszélgetést a király, azzal megcsóválta a fejét, mint aki nem nagyon hisz e terv sikerében, és távozott.

Jíkokűnő Kányi természetesen hajlandó volt Szorajával tartani.

—Igazság szerint – mondta – ez az út úgyis szerepelt a terveim közt, mondhatnám azt is, elkerülhetetlen volt. Épp csak nem ilyen koránra terveztem, hanem néhány évvel későbbre. Mondhatnám, *jónéhány* évvel későbbre... de most mit tehetnék, ha egyszer ilyen képtelen ötleteid vannak! Fogalmad sincs, mit műveltél: apád azt fontolgatta, hogy egyszerűen megfoszt téged a trónörökösi címedtől, és egyik unokabátyádra ruházza át! Alig tudtam lebeszélni róla.

—Hát te tetted?!

—Én. Azt mondtam neki, adjon egy esélyt neked. Végeredményben úgyis nagy az esélye annak, hogy ottpusztulsz a csíkosok közt, s akkor még mindig ráér más trónörököst kinevezni. Nem veszít vele semmit. S akkor nincs is olyan látszatja a dolognak, hogy kitagadta a saját vérét, tehát nem éri szégyen a királyi családot.

—És én már kezdtem azt hinni, hogy belátta hogy igazam van, sőt, már-már arra gyanakodtam, hogy elkezdett szeretni!!

—Jó lenne ha felfognád már végre, hogy nálunk nem a szeretet uralkodik, Szoraja, ugyanis épp emiatt az a te dolgod, és pontosan a tied, nem másé, hogy megvalósítsd a Szeretet Országát! Szerintem, tudd meg, apád mérhetetlenül elcsodálkozna, ha sikerülne neked megállnod a helyedet a csíkosok közt, sőt, már azon is, ha egyáltalán életben lennél még egy év múlva is! Szerintem apád rég leszámolt veled, magában halottnak tekint téged, de emiatt már nem is nagyon búslakodik, mert minek bánkódni egy örült halála miatt!

—De te remélem nem így vélekedel?

—Nem tudom hogy mit gondoljak Szoraja, én egészen másként képzeltem ezt az egészet, olyan útra léptél ami rém kockázatos, de ezt mondtam már.

—Szentet játszani mindenképp kockázatos, azt hiszem. De legalább kitartasz melletttem, ha nem is értesz egyet velem!

—Ez a dolgom, hiszen mestered vagyok! Ez a dolgom akkor is, ha a tanítványom engedetlenkedik, önkényeskedik is!

—Szerintem Ebru Gunes kiváló testőröm lesz!

—Hát persze. Szeretném azonban felhívni a figyelmedet arra, hogy a politikához nem sokat értesz, egyrészt mert túl fiatal vagy, másrészt mert túlságosan becsületes, egyenes jellem vagy! A politika azonban nem más, mint az aljasság tudománya, legalábbis legnagyobbbrészt. Te most biztos azt hiszed, a csíkosok

közt istennőként fogadnak, mert megmentetted őket a bosszúhadjárattól, engedelmeskednek minden parancsodnak, hamar kiadod a teszerinted jó törvényeket, azokat ők majd betartják, kitenyészted újra a kis pókokat amik sok selymet adnak, ennek a csikosok örvendeznek mert megszűnik a csiripek feláldozása, apád is örvend mert dőlni fog majd hozzá a sok selyem, és mindenki boldog lesz!

—Igen, és mielőtt folytatnád, sietve közlöm, hogy gondoltam arra is, hogy túl ne szaporodjanak: népességkorlátozást vezetek be! Náluk jól tudom, megszokott a párbaj: ezentúl is lesz ilyen, bár én tudásviadalra is gondoltam, és párbajokra, ellenben aki veszít azt sem ölik meg, hanem mindössze nem szabad utódot nem-zenie! Így halál nélkül is csak annyian lesznek, amennyien még kényelmesen élhetnek arrafelé!

—Juj de naív vagy! - csóválta a fejét Jíkokűnó Kányi. —*Temérdek* nehézséged lesz majd, látom előre, és sok csalódásban lesz részed! De még ha minden jól is alakulna ott, akkor is, én már előre számítok rá, hogy hiába válnak legszebb reményeid valóra, ezalatt apád itt beleéli magát a gondolatba hogy mégis valamelyik unokafivéred lesz az ő utódja, megnyugszik ebben, és emiatt amikor majd közeledik a halála órája, mégsem téged nevez meg utódának, hiába arattál akármekkora sikereket is, de az unokatestvéreid valamelyikét nevezi meg! Egyszerűen mert ő van közelebb! Vagy kitart melletted, de akik a halálos ágy amellet állnak, összebeszélnek, és azt hazudják majd, hogy nem téged nevezett meg!

—És akkor mi lesz? - kérdezte Szoraja.

—Háború. - válaszolta Jíkokűnó Kányi magától értetődő hangsúllyal.

—Nem akarok háborút!

—Én sem. De ez nem mindig tőlünk függ. A háborút többnyire mindig csak *egy* fél szokta akarni: tudniillik az erősebbik! Na de ne is erről beszéljünk. Hanem hadd kérdezzek meg: gondoltál-e rá, hogy így nem találkozatsz éveken át sem édesanyáddal, sem Kandival?!

—Igen, de mi mást tehetnék?

—Anyádat illetően semmit. Kandival azonban más a helyzet. - azzal Kányi előre-nyújtotta a tenyerét. Azon egy borsószemnyi fémdarabka feküdt. —Ezt beteszem most a fülecskédba, jó mélyre. Oda fog tapadni. Eleinte talán szokatlan lesz, de majd hozzászoksz. Tudd meg ugyanis, hogy ez egy úgynevezett „etu kommunikátor”. Sajnos még el sem kezdődött az okításod, civilizálásod, emiatt nem érted mi ez, tehát egyszerű szavakkal mondom el neked: ez egy olyan bigyó, amiben benne lakik Kandi, és beszélgethetsz vele! Azaz, ő ezentúl mindent de mindent hall amit te, ami veled történik, semmit el nem titkolhatsz előle, ellenben ő is beszélhet hozzád, halkan ugyan hogy más ne hallja de te azért hallani fogod, mert hisz benne van a füledben!

—Kandi beleköltözött ebbe az izébe?!

—Nem, a dolog ennél bonyolultabb. Csinált magáról egy másolatot, és az lakik ebben. Sajnos magával az igazi, a „nagy” Kandival nem beszélgethetsz, mert a köztük levő sok közet leárnyékolja a rádióhullámokat... na mindegy. Szóval, ez a te saját Kandid, úgy tekintheted. Mindent tud amit az a másik akivel megismerkedtél, de arról nincs tudomása, ami azóta odafent történt, vagy történni fog. Na gyere, hadd tegyem a füledbe...

—Van rá mód, hogy elbúcsúzzak anyámtól és a nagy Kanditól?

—Miért is ne. Hiszen nem rögtön indulsz... előbb még Ebru Gunes el kell hogy mondjon merénylőtársainak mindent rólad, ígéretedről, elő kell készíteni a követiséget az útra... és ezalatt nyugodtan kimehetsz Odafentre! Természetesen velem együtt. Ám most feltételem, hogy ne jöjjön veled senki! Csili sem. Csak ketten megyünk, te meg én.

—Te megint készülsz valamire!

—Nem is titkolom. És nem kell húzni az időt, indulhatunk akár azonnal is.

Indultak. Ki is érték minden baj nélkül. Amikor bezáródott mögöttük a Kapu, Szoraja azonnal az úrruhákhoz indult, amit előzőleg itt nem messze rejtettek el, de Kányi megragadta a karját.

—Várj! Ha azt felveszed, nem tudok beszélni veled, holott okvetlenül mutatni akarok neked valamit. Gyere csak távolabb!

Vagy száz métert ballagtak előre, majd a papnő benyúlt a ruhája alá, és onnan előkotorászott egy nagyjából húsz centiméteres szerkentyűt.

—Látod ezt, Szoraja? No, ez az a lézerpisztoly, a „csodafegyver”, amiről beszélt neked Kandi!

—Neked tehát adott?

—Persze hogy nem. De nem is kértem tőle. Ez egy nagyon régi fegyver: ez valaha még Fifi Csekmiszené volt! Azóta száll csiripről-csiripre... most az enyém. Figyelj csak, megmutatom, mit tud! - azzal a papnő ráfogta a fegyvert egy tőlük talán húsz méterre levő sziklára, és...

És a következő pillanatban Szoraja szemét elkápráztatta a fegyverből kilövellő tűvékony, de vakító sugárzás. Méginkább azonban az, hogy a szikla pillanatok alatt felizzott, majd egyszerűen szétolvadt, lávatócsát képezve a talajon. A közelben a jég is egykettőre megolvadt és elpárolgott. Pár pillanatig fullasztó pára lengte be a környéket, és cseppet sem volt már hideg! Természetesen nagyon hamar lehűlt minden újra.

—Ha ezt megnyomod itt, na akkor jön ki belőle a gyilkos sugárzás. Jól gondold meg tehát, merre tartod akkor, amikor ezt nyomkodod, mert ugye világos, hogy ha a szikla elolvadt tőle, akkor egyetlen élőlény sem éli túl, ha beléhatol! Nesze, fogd, mától a tied! - nyomta Szoraja kezébe a fegyvert.

—Mi?! Hogy az enyém?! Na ne! Nem gondolhatod komolyan! Hiszen akkor neked nem marad!

—Nem is kell. Nem volna jó. Nem való, hogy én is képes legyek ugyanolyan csodák művelésére, mint a Fényhozó!

—De Kányi, hiszen még egy napja sincs, hogy az úrhajóban azt mondogattad, de Kandi is azt mondta, hogy még gyerek vagyok, nem bizonyítottam, még nem kaphatok ilyet...

—Mindezt most is fenntartom. De a szükség törvényt bont. Nem terveztem ilyen hamarra, valóban... de most mi a csudát csinálhatnék?! Veszélyes helyre mész. Ellenségeid lehetnek mindenféle szörnyek, még inkább azonban csiripek. A csikosok pláne előnyben lesznek veled szemben, mert te nem vagy csikos... jó, ha van ilyesmi nálad. Természetesen ha csak nem muszáj, ne használd. Kizárólag a legszörnyesebb életveszély esetén szabad csak működtetned! Különben is, ott van a füledben Kandi, hallgass majd rá!

—Én senkit nem akarok megölni, ha nem muszáj.

—Ez nagyon helyes elv, én sem akarom hogy megölj valakit ha nem muszáj, sőt, ha muszáj, lehetőleg akkor se te tedd meg, hanem bízd ezt Ebru Gunesra, azért a

testöröd, hogy ő öldököljön helyetted ha kell, a parancsodra, sőt parancsod nélkül is, ha veszélyben vagy! Ez a fegyver végszükség esetére való, ha például maga Ebru Gunes is árulóddá válna, vagy meghalna, vagy akármi más történik. Mindenesetre elvárom, hogy erről neki se szólj, sőt Csilinek sem, ez titok kell maradjon! Ha mégis észrevennék, mondd azt egyszerűen, hogy ez a te talizmánod, és kész! És most menjünk vissza, öltözz úrruhába, búcsúzz el anyádtól, Kanditól, aztán készülj az útra...

Szoraja édesanyja egyáltalán nem aggódott leánya nagy útja miatt. Sőt ezt mondta:

—Nagyon örülök neki, hogy már ilyen fiatalon ilyen rangos megbízatásban van részed, gyermekem! Én azt hiszem, helyesen döntöttél. Sajnálom hogy nem lehetek melletted, de nem akarom kockáztatni, hogy felismerjen valaki. Viszont nem kétlem, hogy kiválóan megállod majd a helyedet!

Aztán visszatértek a palotába. Eddigre itt már javában állt a nagy készülődés. Mint kiderült, már a merénylőket is kiengedték, és eddigre már Ebru Gunes szépen elmagyarázott nekik mindent, hogy mi meg hogy volt, és ezen nem győztek csodálkozni. De elhitték, mert más magyarázata igazán nem lehetett annak, hogy őket, a merénylőket kiengedik a tömlőcből, de nem azért ám hogy kivégezzék őket, hanem hogy visszaengedjék mindőjüket a szüleikhez, szeretteikhez, hogy hazamehessenek!

Emiatt aztán amikor Jíkokűnó Kányi és Szoraja megérkeztek, s betoppantak abba a terembe, ahol a kiengedett merénylők épp a sebeiket ápolgatták, öltözködtek, s készülődtek az útra, őket megpillantva Ebru Gunes így kiáltott fel:

—Éljen soká a mi szeretett királynőnk, a kegyes és hatalmas Szoraja Indijorszun!

S erre aztán mindenki leborult Szoraja előtt, s fejüket a csiripek a földre hajtották.

Szoraja kissé zavarban volt emiatt. Végül köhintett egyet, ránézett Jíkokűnó Kányira... de a papnő csak állt egyhelyben kiismerhetetlen arccal. Úgy tűnt, Szorajára bízta, miként viselkedik most. Végül Szoraja így szólt:

—Tudjátok mit, álljatok csak fel! És semmi szükség rá, hogy ezentúl a földet nyalogassátok, ha engem láttok. A térdeteket sem érdemes koptatni a talajon, minek azt?! Ha igazán a híveim vagytok, okosabb, ha nagyonis állva maradtok, mert képzeljétek csak el, ha valami veszély fenyeget engem, ha valaki rám támadna, hogy a csudába védtek meg, ha így viselkedtek mint most?! Mire feltápáskodtok, én már rég hulla vagyok! Sőt, hiszen nem is engem néztek, a földet bámultátok! Olyan ronda lennék, hogy inkább a porban csúszkáló férgek nézitek helyettem?! Így észre sem veszitek a veszélyt, ami netán felém közeledik! Szóval ilyen ne legyen többé. Az persze helyes, ha illő tiszteletet tanúsítotok felém, de annak akadhat ezernyi más módja is. Habár én elsősorban nem is azt várom el tőletek vagy bárki más alattvalómtól, hogy tiszteljen.

—Hát mit?! - kérdezte csodálkozva Ebru Gunes.

—Épp te kérded?! Hiszen hallhattad, amikor megmentettelek: azt, hogy engedelmeskedjetek, és azt, hogy szeressetek! Ott voltál, amikor saját királyapámnak is megmondtam mindezt! Ekkor neveztél szentnek! Igaz, az amiatt volt mert megtudtad hogy főtt halat eszem, de ugyanakkor mondtam meg ezt is! Engedelmisség

és szeretet, e kettő kell nekem! Természetesen amiatt kell engedelmeskednetek, mert szerettek, és nem akartok megbúsítani az engedetlenséggel! Én a Nép Anyja akarok lenni, márpedig minden gyermek szereti az édesanyját!

—Érdekes, a csiszi királynő is a Nép Anyjának van nevezve... - dűnnyögte Szoraja fülében Kandi. —De amíg eléred, hogy valóban annak tekintsenek...

—Az sem tetszik – folytatta Szoraja – hogy „hatalmasnak” neveztek. Nézzetek már rám, nem röhejes ez a címzés?! Könyörgök nektek, legyen egy csepp eszetek! Mindössze tíz esztendő vagyok! Tehát pici! És még csak nem is fiú, márpedig a fiúk nagyobbak ebben a korban a lányoknál! Figyeljete, én nem szeretem a hazugságot. Lássuk be: én egyszerűen egy girnyó kis csöppség vagyok. Ez nem az én hibám, életkoromból adódik, majd apránként kinövöm. Remélem, egykor majd sudár, szép lány leszek. De nagyon csodálnám, ha valami roppant akármivé nőném ki magamat, valószínűleg felnőttkoromban is lesznek nálam nagyobbak, főleg a férfiak közt, akkor mire fel lennék hatalmas?! De ha egykor az leszek, most akkor sem vagyok az. Ha meg az uralkodói hatalmamra gondoltok, az is édeskevés. Ha ti úgy döntötök, ti néhányan, hogy nem engedelmeskedtek nekem, nem sok mindent tehetnék ezellen. De különben is úgy van az, hogy hiába vagyok hivatalosan is a királynőtök, apám akaratából, apám az, aki ilyen értelemben igazán hatalmas, mert csak egy fejbőlintásába kerül, és máris nem vagyok a királynőtök! Tehát ezt se halljam többé! És az sem jó, hogy „kegyes”. A kegy-szó mindig valami kivételezést jelent, de én annak nem vagyok a híve, mert sokkal inkább akarok kegyes helyett igazságos lenni! És nem óhajtok kivételezni amiatt sem, mert én minden alattvalómat egyformán szándékozom szeretni. A félreértések elkerülése végett most rögvést közlöm veletek, hogy a *simaorcájúakat* is, azaz ne higgyétek, hogy én valamiképp most a csíkosok nagy pártfogója lennék, erről szó sincs! A szememben egyszerűen mindenki egyforma, egyformán csirip, akinek szüksége van szeretetre, törődésre!

—Akkor milyen címet parancsolsz, úrnőnk? - kérdezte engedékenyen Ebru Gunes.

—Az amit elsőnek mondtál, hogy „szeretett”, az nagyon jó lesz. Az akarok lenni ugyanis, szeretetre méltó. És lehet azt is mondani, hogy igazságos, sőt, azellen sincs kifogásom, ha bölcsnek neveztek, mert bár úgy érzem még nem igazán szolgáltam rá e címre, mert rengeteg tanulnivalóm van, de legalábbis *szándékomban áll* bölcsnek lenni, szeretnék az lenni. Emiatt lehet okosnak is nevezni engem. És lehetek szelíd is, meg türelmes, meg jószívű. De azt például kifejezetten nem szeretném, ha olyasmiket mondogatnátok, mint némely királyokról, hogy én például „félelmetes” vagyok, meg „rettegett” meg ilyesmi.

—Igyekszem megjegyezni. - bólintott e szavakra Ebru.

—Nem lesz nehéz – szólalt meg most Jikokűnő Kányi – gondold arra, hogy te magad nevezted Szoraját szentnek! Ha valami címmel akarsz kedveskedni neki, gondold előbb át, illik-e az a tulajdonság egy szenthez, és aszerint cselekedj!

—Azt hiszem akkor, hogy a legmegfelelőbb egyszerűen az lesz, ha ezentúl mindössze így köszöntjük őt - és e szavaknál Ebru Gunes elkiáltotta magát:

—Éljen soká a mi szent királynőnk, Szoraja Indijorszun!

—Hát izé... - pirult el Szoraja – ez talán túlzás... nem mondom, tetszik, de, hogy is mondjam... még nem igazán szolgáltam rá...

—Királynőnk nemcsak szent, de szerény is! Aki megakadályoz egy iszonyatos vérfürdővel járó háborút, az nagyonis szent! - vitázott vele Ebru Gunes.

—Gyerme kem – szólalt meg Kányi – képes lennél megakadályozni, hogy így szólítsanak, amikor ezzel elbúsítanád őket?! Hát nézz végig rajtuk, mennyire örvendenek neki, hogy a királynőjük egy igazi szent! Mekkora öröm, minő megtiszteltetés, ha valakinek az uralkodója nem egy vérszomjas zsarnok, de egy igazi szent! Akinek ilyen úrnője van, az maga is kissé szentnek tarthatja önmagát! Volna szíved ettől a pompás érzéstől megfosztanod őket?!

—Hát, ha így nézzük a dolgot...

—Akkor a kérdés eldőlt. Szabad őt így szólítanotok. - zárta le a témát Jíkokúnó Kányi.

—De csak ha nem szólítotok úgy, hogy „kis szentem”! - jegyezte meg gyorsan Szoraja, s erre mindenki felkacagott.

—Ez az, szeretem ha vidámak a csiripek körülöttem! - mosolygott Szoraja.

—Viszont – szól most Ebru Gunes – amíg távol voltál szentséges úrnőm, felmerült a kívánság a barátaimban – mutatott körbe – hogy megismételd a nekem tett ígéreteidet a fülük hallatára is, mert azok oly hihetetlenek és csodálatosak! Kérlek ne haragudj rájuk emiatt!

—Eszem ágában sincs haragudni, sőt, ez teljesen jogos kívánság a részükről! - és Szoraja kihúzta magát. —Én tehát emiatt nemcsak megismétlem amit neked elmondtam, de kifejezetten esküszöm itt mindegyikőtök előtt, hogy amint királynő leszek, de nem csak úgy a ti királynőtök mint most, hanem amint beleülhetek a Nagykristályba, azonnal, legelső törvényemként úgy rendelkezem, hogy kivétel nélkül minden rabszolgát felszabadítok, akár csikos, akár nem csikos, de úgy, hogy egyben a rabszolgaság egész intézményét is eltörölöm, tehát azontúl senkinek nem szabad rabszolgákat tartani! Bár nem óhajtok gyilkolni, de aki e parancsomat megszegi, az büntetessék úgy, hogy belelökik valamelyik zubogó hőforrásba! Ez lesz az első törvényem. És megparancsoltam Ebru Gunesnak, s most e parancsomat megismétlem, hogy miután királynő lettem, emlékeztessen engem ezen eskümre ha netán elfelejteném, s ha figyelmeztetésétől számított egy napon belül mégsem tartanám be az eskümet, úgy egyszerűen öljön meg engem! - azzal ezt kérdezte:

—Csili merre van?

—Itt vagyok, szentséges úrnőm! Itt, a hátad mögött!

—Jó, de nem kell azért únos-untalan a szentségemet emlegetni. Megengedem mindenkinek aki itt van, hogy egyszerűen csak a nevemen szólítson, úgy, hogy Szoraja. Azt hogy szentséges meg a többi mindenféle címemet amivel el akartok halmozni, nagyon ráér csak ünnepélyes alkalmakkor mondogatni. Ha nem így tesztek, kiüresednek, kilúgozódik belőlük a tartalom!

—Most ezt nagyon okosan mondtad, Szoraja! - dicsérte meg őt a fülében Kandi.

—Szóval Csili, halljuk, elkészültél-e már a csomagolással?

—Természetesen úrnőm, mindennel kész vagyok!

—Remek, akkor gyerünk, induljunk máris!

—Máris?! - ámult Ebru Gunes.

—Persze. Vagy megkockáztatjátok, hogy ha sokáig itt lebzseltek, apám meggondolja magát?! Mert elárulom, de Jíkokúnó Kányi a tanúm rá, nem sokon múltott ám, hogy így rendelkezett!

—Igazad van Szoraja. Jobb ha sürgősen indulunk! - bölintott a leány.

Azonnal az istállóba siettek hát, felnyergelték a gyíkokat, s már indultak is...

Két napon át egyfolytában csak haladtak előre. Soká tartott lefelé az út... persze ne higgye senki, hogy egyenesen lefelé mentek volna! Természetesen ide-oda kanyargott az út, néha csak egészen enyhén lejtett, néha meredeken, néha szinte szerpentinúthoz hasonlított, néha lépcsők voltak a sziklába vájva, hogy lehetővé tegyék a közlekedést. És természetesen nem is ez volt az egyetlen út a mélybe, ahol a csíkosok laktak. Ellenben Ebru Gunes azt állította, hogy ez a legbiztonságosabb. Amikor Szoraja megkérdezte, hogy ezt miből tudja, azt válaszolta hogy abból, hogy már többször járt erre, de másfele is, igazából ő szinte világutazónak mondhatja magát.

—Majdnem mindenütt jártam már, amit érdemes megnézni a világunkban – mesélte – még az egészen vad helyek némelyikén is.

Ebben igaza is lehetett, volt helyismerete bőven. Például néhány napi lefelé haladás után egyszercsak azt mondta Szorajának, hogy a rövidebbik úton mennek, mert úgy sok időt nyerhetnek.

—Nemsokára elérkezünk egy olyan részhez – mondta – amit nagyon nem szívesen használnék, ha egyedül mennék! Ugyanis egyedülálló utazónak nagyon veszélyes.

—És ha nem egyedül van valaki?

—Akkor nem sok veszély fenyegeti, legalábbis ha a társa hajlandó segíteni rajta... azaz, ez csak csiripekre vonatkozik. Állatoknak ha csapatostól vannak is, veszélyes az a környék, mert állatok nem szoktak segíteni egymáson. Egy-két óra múlva odaérünk.

—Miről van szó?! Ebru, megijesztesz, nyugtalanná tettél!

—Á, most nincs félnivalód, különben meg a látvány gyönyörűsége...

Hamarosan oda is érkeztek a mondott helyhez. Ez azt jelentette, hogy tekervényes, labirintusszerű folyosórengetegen kellett áthaladniuk sok kilométeren át, s e folyosók többnyire különösen magasak voltak, ugyanakkor viszont aránylag keskenyek! E folyosók magas tetején pedig megannyi apró fényfolt tündökölt. Szoraját a látvány az Odakint, a Felszínen látott csillagos égre emlékeztette. Többnyire azonban nemcsak a folyosó tetején csillogtak fényfoltok, de elég gyakran a levegőben is itt és ott, és Szoraja hamar megállapította róluk, hogy ezek apró gömböcskék. E gömbök valami sűrű folyadékseppből állnak, és egészen mikroszkopikus vékonyságú selyemszálakon nyugszanak. Mindezt neki az ultrahangos tájékozódószerve, a szonárja „mondta meg”. Szemének ugyanis errefelé nem sok hasznát vette, mert itt egyáltalán semmi nem volt a fénylő kristályokból, a falak sem foszforeszkáltak... itt bizony koromsötét volt, csupán e gömbök világítottak, és a magasban az a néhány csillagszerű pötty...

A látvány mesés szép volt, de Ebru Gunes figyelmeztette Szoraját a látvány veszélyeire is.

—Ez világunk egyik része abból a kevésből, ahol semmi fény nincs magától. Ezt használják ki némely élőlények. Azok a fénypontok odafent a magasban egyfajta csigától származnak. E csigák nagyjából egy méter hosszúak, meztelencsigák, de cseppet sem védtelenek, mert igen erős állkapcsuk van, aminek harapása ráadásul mérgező is! És a bőrük nagyon szívós, késsel is nehéz megvágni őket. E vékony selyemszálakat ők bocsátják ki, s odaragasztják ezeket a barlang mennyezetéhez, de hozzájuk is vezet onnan selyemszál. Mondhatni, ez itt egy fura

pókháló. A ragyogó csepp a szálakon ragasztócsepp. Azt hogy mitől fénylik, nem tudom, de a mennyezeti fénypont a meztelencsiga feneke tájékán található.

—A ragasztócsepp minden bizonnyal a benne élő baktériumoktól fénylik. - szolt Szoraja fülében Kandi. Ezen Szoraja elcsodálkozott, nemcsak mert nem ismerte a baktérium-szót, de azon is, hogy miként láthat Kandi, ha a fülében van. Később amikor négy szemközt voltak, Kanditól ezt meg is kérdezte, s azt a választ kapta, hogy azért odabent is érzi Kandi a környezet elektromágneses rezgéseinek egy részét. A fényt valóban nem, de a többit igen, azaz nagyjából azt „látja”, amit Szoraja is érzékelne, ha a szemét behúnyná.

—E fénypontok – folytatta Ebru Gunes – azt a célt szolgálják, hogy az erre járó állatokat magához csalogassa a csiga, melyek belekeverednek a ragadós szálakba, aztán e szálakon a ragasztó nemcsak nagyon ragadós, de ha valamire ráragadt, ami élőlény, akkor az élőlénybe gyorsan átszivárog a ragasztócseppből a nedvesség, ettől az élőlény húsa megduzzad, a ragasztócsepp ellenben összezsugorodik, közben összehúzza a selyemszálat, az bevágódik az élőlény húzába, összeszorítja azt, elszorítja a vérkeringést, ettől az állat végtagja megbénul... a rángatózást érzi odafent a csiga is, és abba az irányba ahol a fénypont mozog a selyemszálon, fentről nyálat köp, ami szintén ragadós. És ekkor a selyemszálon le is csúszik, és beleharap az áldozatba, aki a méregtől még gyorsabban meghal. Akkor aztán a csiga apránként megeszi őt, majd visszamászik a plafonra. De fejfelé lógva mászik vissza, maga után megeszi a már elhasznált selyemszálat is, aztán kis idő múlva leereszt felülről egy újat. No most amint láthatod itt e milliónyi selyemszálat, szinte lehetetlen itt úgy keresztültörnie egy utazónak, hogy hozzá ne érjen valamelyikhez! Aki magányos vándor erre jár, annak szinte biztosan vége. Ha figyelmesen megnézed a talajt magunk alatt, láthatsz is itt-ott csiripcsontokat... De nekünk van egy anyagunk, amivel ha bevonjuk a kardpengét, akkor az aránylag könnyen elvágja a selyemszálakat. Úgy értem, nem ragad hozzá ez a ragasztóanyag... egy idő után persze lekopik róla, de akkor újra bekenjük. Ha tehát valamelyikünkhez hozzáér, levágjuk a szálat és kész. Ez az anyag a ragasztót fel is oldja, azaz lemoshatjuk magunkról. De egyedül nagyon veszélyes erre járni még ezen anyag birtokában is, mert ha valahogy nagyon belegabalyodunk, pillanatok alatt csapdába eshetünk, aztán akkor már kezünket-lábunkat se tudjuk mozgatni... ám ha többen vagyunk, segíthetünk egymásnak.

Így aztán nagyon vigyázva haladtak előre. És bizony csapkodhatták a selyemszálakat a kardjukkal bőszen, a gyíkjaikon ülve... mire ezt a részt maguk mögött hagyták, állataik egymerő selyembe csomagoltan néztek ki, mosogathatták le róluk a ragadós selymet szorgalmasan! Mindegyik gyík úgy mutatott, mintha valami bebábozódni készülő lepke volna.

Ettől az egy esettől eltekintve azonban útjuk lényegében izgalmas események nélkül telt el. Ezen Szoraja nem győzött csodálkozni, de Ebru Gunes csak a vállát vonogatta, hogy hát hiszen ő *megmondta*, hogy a legbiztonságosabb útvonalon haladnak.

—Lehetett volna ennél is biztonságosabb, ha nem vezetlek át a meztelencsigák területén – magyarázta – de akkor jócskán meghosszabbodott volna az utunk, s tudtam hogy amilyen sokan vagyunk, ezt nyugodtan vállalhatjuk, mert ennyi csiripnek ez nem igazán veszélyes. És igazad van, minél közelebb érünk a

Középponthoz, annál több mindenféle veszély leselkedik ránk, de azért akadnak még közvetlenül a Középpont közelében is biztonságos részek, tudniillik a legfontosabb, legforgalmasabb, leglátogatottabb helyek, utak, azaz korántsem igaz, hogy a csíkosoknál okvetlenül minden pillanatban rettegni kell, mert akkora életveszélyben lenne mindenki! Ez csak egy simaorcájú babona! Annyi persze igaz, hogy a biztonságos, nyugodt helyek bizonyos értelemben drágák: ott csak a vagyonosabbak laknak, azok tudják megfizetni, illetve az ott lakóknak ha a szörnyektől nem is kell félniük, de attól igen, hogy valaki megirigyli a lakhelyüket, és kihívja párbajra őket. No meg, aki ott lakik, arra apám a király jókora adót szokott kivetni, aztán ha nem tud fizetni, megnézheti magát, hacsak el nem menekül valahova, természetesen valami kevésbé biztonságos helyre... mert tudod az úgy van, hogy lényegében a csíkosok nem mindegyikére terjed ki a király hatalma. A csíkosok királyának, akit a te apád, Szoraja, helytartónak nevez, annak a hatalma sem. Minél közelebb lakik valaki a palotájához, no annál inkább kiterjed rá a hatalma, de annál biztonságosabban is él, feltéve természetesen, hogy engedelmeskedik az uralkodónak. Minél távolabb él, annál függetlenebb, annál szabadabb a királytól, de annál inkább ki van téve holmi szörnyek támadásának, de a többi csirip támadásának is. Aztán hogy ki melyik életmódot választja, mennyi kell neki a szabadságból, cserébe a biztonsághiányért, azt ő választhatja meg...

Nem messze a csíkosok palotájától aztán óriási haderővel találták szembe magukat. A csíkosok királya őriztette az odafelé vezető utakat a legvédehetőbb helyeken a legképzettebb ezredeivel. És ezek alig akarták elhinni, hogy Ebru Gunesék visszatértek! Jól tudták ugyanis, mi célból mentek el... és épp amiatt volt itt az őrség, hogy ha a merénylet nem sikerülne és jönne a bosszúhadjárat, vagy ha sikerül a merénylet de akkor is indít az új simaorcájú király bosszúhadjáratot, akkor itt vegyék fel a támadókkal a küzdelmet, itt, ahol ez a legelőnyösebb a számukra.

E haderő tisztjei nem tudtak hova lenni az ámulattól, amikor megtudták, hogy Ebru Gunes természetesen megkísérelte a merényletet, ami nem sikerült ugyan, de ennek ellenére bántatlanul elengedte őket a király...

—Hát, hogy bántatlanul, az enyhe túlzás, még most is minden bajom van, úgy helyben hagytak... bár nem panaszkodom, mert megérte: sokukat megöltem! - húzta ki magát büszkén a leány. —Mindenesetre semmi kétség, rég halott lennék, ha arra nem jön a király leánya, a Szent Szoraja Indijorszun, és végtelen bölcsességében fel nem ismeri bennem azt a nőt, aki bár apja halálát akarta, de alapvetően jó célért küzd! Ő, tudjátok meg, népünk, a csíkosok nagy barátja, bár természetesen saját népét is ugyanúgy szereti, ám épp emiatt nem is lehet azt mondani, hogy a nem csíkosok népe az ő saját népe volna, mert az ő népe minden csirip, csíkos is, nem csíkos is egyaránt! - azzal elmondta, milyen ígéreteket tett Szoraja a rabszolgákra vonatkozóan. És bizony ezt hallva mindenki csak tátotta a száját csodálkozva.

—Ez kiváló hír - ujjongott a katonák főparancsnoka, a hadvezér - mert még ha nem tartja is be az ígértét Szoraja királylány, akkor is úgy tekinthetjük, hogy sikeresen megmenekültetek a merénylet után, sőt, magatokkal hoztatok egy értékes túszt is, a király egyetlen leányát! Micsoda pompás eredmény!

—Ebből elég legyen! - csattant fel haragosan Ebru. —Meg ne halljak mégegyszer ilyen beszédet! Indijorszun Dörmekorku király akaratából ennek az egész min-

denségnek itt, aminek a neve a csíkosok országa, ennek legfőbb úrnője, parancsolója, mondhatni *istene* nem más, mint Szoraja Indijorszun, már e pillanatban is, a te úrnőd is, és bár én is utálok Indijorszun Dörmekorku királyt, de bevallom, ezen egyetlen parancsával mélységesen egyetértek, nekem nagyon kedvemrevaló, hogy Szoraja az úrnöm, s mindenki más úrnője is, mert az elmúlt időkben meggyőződhettem róla, hogy egyrészt végtelenül kedves, aranyos lány, akivel nem nehéz jól kijönni, másrészt tapasztalhattam az ő végtelen bölcsességét is, márpedig nézzétek csak, milyen pöttöm, nőni fog még alaposan, a feje is, benne az agyával, márpedig ha már ilyen fiatalon ennyi esze van, minő temérdek okosságot fog tudni, ha majd felnőtt lesz! Mindemellé pedig nem dicsekvésként mondtam, hogy szent: ő ténylegesen, a szó legvalóságosabb értelmében *igazi szent*, és szentségéről is meggyőződhettem nem is egyszer, s nemcsak abból, hogy az én méltatlan személyemet megmentette a haláltól, de abból is, hogy kizárólag olyasmit eszik, amihez nem kell élőlényeket megölni! Halból is tehát csak főttet, ami amúgyis megdöglött már, s nem az ő kedvéért pusztították el! Ilyen uralkodóra büszkék lehetünk, s elvárom hogy habozás nélkül mindenki engedelmeskedjék neki, s ezt én mondom, én, Ebru Gunes, mert aki nem tesz így, azt habozás nélkül megölöm, és szívfájdalom nélkül! Mert Szorajától nem kell félnetek, ő olyan szelíd, de én cseppet sem vagyok az! S ezt olyan komolyan mondom, hogy kijelentem, sőt, megesküszöm rá, egyenesen a Fényhozóra mondom, úgy bizony, hogy ha kell, akár saját édesapámat is kész vagyok megölni, ha ellenkezne Szoraja akaratával! Amiatt tennék így, mert mély meggyőződése, hogy egész népünknek úgy a jó, ha a szentséges Szoraja bölcs törvényei szerint élünk majd ezentúl, márpedig én az életemet népünk jólétének szolgálatára tettem fel! És ha a saját életemet sem féltém, akkor nem fogom féltetni és kímélni mások életét sem a nagy, szent célért! Szoraja tehát nem tús, ő itt a királynő, s aki nem ennek megfelelően viselkedik vele, annak keserves leckében lesz része, mert velem gyúlik meg a baja!

—Nő mint uralkodó?! Ebru, ezt nem gondolhatod komolyan! Tisztellek és becsüllek, de te is tudod, hogy a nőknek hol a helyük! A nők azt kell tegyék, amit a férfiak parancsolnak nekik, ez nyilvánvaló! Hová is jutna a világ, ha a nők azt tehetnék amit csak akarnak, te meg azt akarnád, hogy ennél is jobban megalázkodjunk mi férfiak, s egyenesen mi férfiak tegyük azt, amit egy nő parancsol nekünk?! Ez már megbocsáss de tragikomikus, azt sem tudom, sírjak-e vagy nevessek!

—Szoraja azt állítja, a nők semmiben sem maradnak el ész terén a férfiaktól, és én hiszek neki! Különbem meg én is nő vagyok, mégis én vezettem a merénylők egész csapatát, s bár kudarcot vallottunk, de azt senki nem tagadhatja, hogy bátorságban nem szűkölködtem!

—De ugye hogy te is azt tetted amit apád, egy férfi parancsolt neked!

—Ennek semmi jelentősége, mert meggyőződésből cselekedtem. Most tehát megparancsolom neked, hogy térdelj le királynöm, Szoraja Indijorszun, a szent uralkodó előtt, és esküdj örök hűséget neki!

—Ebru Gunes! Te vagy népünk legelső nője, a király leánya! Tisztellek és becsüllek! Kész lennék védelmedre kelni életem kockáztatásával! De még neked sem túrném el, hogy apád helyébe lépj és uralkodj az összes csíkosok fölött, beleértve a férfiakat is! Pontosabban, semmit nem tennék ellened ha megkoronáztatnád magadat, de *jómagam* csak akkor engedelmeskednék neked, ha

úgy látnám jónak, mert én férfi vagyok, és egy férfinak soha nem lehet az ura egy nő, mert ez természetellenes, perverz dolog! Hát még mennyire nem vagyok hajlandó uramnak elismerni egy simaorcájú nőt! Hiszen ez megalázná minden férfiúi méltóságomat! Elhiszem, hogy ez a Szoraja nagyon rendes, szeretetre méltó leány, még azt is hogy okos is, de akkor is simaorcájú, és akkor is nő! Erről tehát szó sem lehet!

—Majd mindjárt meglátjuk, hogy olyan nagy legény vagy-e, amekkora a pofád! - köpött a hadvezér elé Ebru Gunes. —Mindjárt bebizonyítom neked, hogy mi nők is érünk annyit, mint bármelyik férfi! - azzal hátralökte a földre a köpenyét, előhúzta a kardját, s így szólt:

—Hódolj be de azonnal, vagy küzdj meg velem, ha olyan nagy legény vagy!

—Ne nevetess Ebru, ismersz régóta, tudhatod, hogy a legislegkiválóbb kard-forgatók egyike vagyok, s bár jól tudom hogy te is igen vitéz vagy e fegyver kezelésében, de az én ügyességemet mégsem éred utol, arról nem is beszélve, hogy erősebb vagyok! Miért akarsz a halálba szaladni?!

—Mahcsej kapitány, te olyan ostoba vagy, mint a gyíkszar, ha még mindig nem jöttél rá, hogy én *hiszek* abban, hogy a jó ügy végül győzedelmeskedik! Erősen hiszem emiatt most is, hogy e párbajban én fogok győzni! Vagy gyáva lennél kiállni ellenem, egy nő ellen?!

—Ha ez a kívánságod, hát legyen párbaj! De tanúul szólítok mindenkit, hogy nem én akartam e párbajt, nem miattam vesztí mindjárt az életét a király leánya! - felelte a férfi. Azzal ő is kardot húzott...

—Megállj! - kiáltotta ekkor Jíkokűnő Kányi. —E párbajnak semmi értelme nincs. Tisztelen Ebru Gunes bátorságát, és teljesen egy véleményen is vagyok vele. Azonban ha győzne is, azzal semmit nem bizonyítana.

—Már dehogynem!

—Pedig nem. Ez az öntelt férfi ugyanis nemcsak azt kétli, ér-e egy nő ugyanannyit mint egy férfi, de azt is fennhangosan hirdeti, hogy a simaorcájúak kevesebbet érnek, mint a csíkosok.

—De hiszen ez nyilvánvaló! - ámult a férfi.

—Többnyire valóban. Ám ez nem jelenti azt, hogy Szoraja Indijorszun ne lenne messze értékesebb, mint bármely csíkos, akár csíkos férfi is! Néha ugyanis születhetnek a csíkosok közé is kivételes egyedek. Ő igazi szent, s ezt én állítom róla, én, Jíkokűnő Kányi főpapnő! Emiatt kell engedelmeskedni neki. És ezen állításomat hajlandó vagyok istenítélettel bebizonyítani! Kérem a Fényhozót, adjon nekem erőt a most következő küzdelemhez, mert nem te fogsz megküzdeni a kapitánnyal, Ebru, hanem én! Én, Jíkokűnő Kányi, a főpapnő!

—De nagytiszteletű asszonyom, hiszen te, gondolom, sosem tanultál kard-forgatást! - ámult Ebru Gunes.

—Valóban nem. De nem is lesz szükségem e tudományra. Fegyvertelenül, pusztán kézzel küzdök meg majd vele. Természetesen ő sem szabad hogy kardot használhasson. Az ősi módon, test test ellen kell megküzdenünk! Az az igazi istenítélet!

—Na de már megbocsáss tiszteletre méltó főpapnő – ellenkezett döbbenten Ebru Gunes – ez merő képtelenség! Te nem vagy csíkos, nincs meg benned a villám ereje, s izmaid ereje is jócskán elmarad Mahcsej kapitányétól, hiszen nő vagy! A biztos halálba futsz!

—Eszem ágában sincs futni. Sehova sem futok. Pláne nem e nagyhangú hím elől. Ez igazi istenítélet lesz, mert épp abból amit elmondtál, világosan következik,

hogy ha mégis én győzök, az semmi más módon nem képzelhető el, csak úgy, ha maga a Fényhozó ad nekem kellő erőt a győzelemhez! És egészen bizonyos vagyok benne, hogy ad, mert egyrészt jó ügy érdekében állok ki, másrészt Szent Szoraja imáira eddig még minden esetben hallgatott a Fényhozó, úgy bizony, az Ő imája még mindig meghallgattatott, így most megkérem őt, emelje fel szívét lélekben a Fényhozóhoz, hogy én győzedelmeskedjem!

Szoraja nagyot sóhajtott. Nem tetszett neki a hazudozás, de mit tehetett volna?! Megcsóválta a fejét.

—Kányi, minek vitézkedel, ha nem muszáj?! Tudod, hogy nem szeretem a gyilkolást! Kérlek szépen, kíméld őt, és ne öld meg!

Ezen aztán mindenki csak ámult-bámult. Szoraja úgy tűnik cseppet sem félti a papnőt! Még ilyen egyenlőtlen küzdelemben sem!

—De Szoraja, én vagyok a testőröd, az én dolgom, hogy... - kezdte Ebru Gunes. Ám Szoraja úgy vélte, ha a kapitány valóban annyira vitéz kardforgató, mint azt hirdette magáról, és ezellen ugye maga Ebru Gunes sem tiltakozott, akkor legalábbis kérdéses, hogy Ebru győzne-e vagy a kapitány, és ő nem akarta Ebru Gunes halálát. Jíkokúnó Kányi képességeiben azonban annál inkább bizakodott. Már amiatt is, mert tudta, hogy a kapitány mélyen lebecsüli Jíkokúnó Kányit, akiről úgy tudja, hogy csak egy gyöngye simaorcájú. Emiatt így szólt:

—Én vagyok a királynő, Ebru, és én így döntöttem! Különben is Kányi fog győzni, figyeld csak meg! Ez így lesz, maga a Fényhozó súgta most a fülembe. Itt csak az a kérdéses, a kapitány életben marad-e és csak megnyomorodik, vagy meg is hal.

—Na ebből nekem elegendem van! - húzta ki magát a kapitány gőgösen. —Nem tűröm, hogy vitézségemet pocskondiázzák! Azt elhiszem hogy a simaorcájú király, az a bűzös dög úgy rendelkezett, hogy a leánya hatalmaskodjék felettünk, de azt nem, hogy kapcsolatban van a Fényhozóval! Attól hogy ezt állítja, nem lesz szent, sőt épp ellenkezőleg: szentséggyalázást követ el! S ezt mindjárt be is bizonyítom! - azzal lerakta a földre a fegyvereit, ujjait megropogtatta, majd hagyományos harci pozícióba állt. Ez azt jelentette a csíkosoknál, hogy vállszélességű terpeszbe állt, és két tenyerét is vállá magasságába emelte, a tenyerek egymás felé néztek – bármelyik pillanatban ha úgy dönt, felragyoghatott köztük az ívfény. Márpedig aki abba belenyúl, az nem köszöni meg...

Jíkokúnó Kányi is így tett, de neki annyiból könnyebb volt a dolga, hogy nem kellett a fegyvereit lerakni, mert csak egy kés volt nála, igaz, az fémből, híven a papi-papnői hagyományokhoz. Ezt most egyszerűen Csili kezébe nyomta.

—Fogd!

Nála tehát csak ennyiből állt a nekikészülődés.

—Védekező pozícióba állsz? Nem lehetsz valami biztos a dolgodban, ha csak ennyi telik tőled! - kérdezte aztán gúnyosan a kapitánytól.

—Csak szeretném a látszatát is elkerülni annak, hogy szándékosan keresem a halálokat, emiatt nem akartam én támadni!

—Azt szeretnéd mindenáron, ha én támadnék?

—Igen, mert azt szokták mondani, a támadó előnyben van, és te úgyis annyira vesztes helyzetben vagy, hogy nyugodtan adhatok ennyi előnyt neked.

—Nagyon tévedsz. Én vagyok előnyben, hiszem *megmondtam*, én, a papnő mondtam meg, hogy ez istenítélet! Engem segít a Fényhozó, tehát lehetetlen, hogy ne én győzzek! Vagy istenkáromlásra vetemedel, és tagadod az Ő hatalmát?!

—Azt nem, de azt igen, hogy a te oldaladon állna!

—Akkor bizonyíts! Sok a süket szövegelés, ha a szüleid ennyit beszélgettek volna a fogantatásod éjszakáján, most nem is léteznél, fiacskám! Nekem nagyon olybá tűnik, hogy csak a gyávaságot akarod leplezni, mert egyszerűen és nyíltan szólva igenis félsz tőlem, a nőtől!

—Gyáva féreg, igen, látszik rajta! - kiáltotta Csili is, segíteni próbálván a maga szerény eszközeivel Jíkokúnó Kányinak.

A kapitány erre már tényleg megmérgesedett. Senki sem szereti, ha gyávának nevezik – ő maga sem szeretette!

—Jól van, de tanúm rá mindenki, hogy nem én akartam, hogy így legyen! - azzal megindult előre. Jíkokúnó Kányi nyugodtan állt a helyén. A kapitány semmi rosszra nem számított. Jíkokúnó Kányi szemmel láthatóan fegyvertelen, s még csak nem is csikos!

Amikor közel ért, két kezét előrenyújtotta, meg akarta ragadni a papnő fejét, kétoldalt, a nő halántékánál, de Jíkokúnó Kányi gyorsabb volt. Két keze villámgyorsan kilendült, és elkapta a férfi mindkét csuklóját.

Ha két csikos küzd, akkor az, akinek így elkapják a csuklóját - halott! Vége van! Mert aki elkapja a másik csuklóit, beleengedi a nagyfeszültséget, s a másiknak vége. No de a kapitány semmi ilyesmire nem számított, hiszen Jíkokúnó Kányi *nem* csikos!

Csíkjai nem voltak, az igaz, de volt neki minden más, ami kellett egy harchoz... a következő pillanatban ugyanis a kapitány akkorát ugrott, hogy a talpa is magasabbra került, mint a főpapnő feje, majd nyekkenve és ájultan terült el a talajon. Ennek oka természetesen a Jíkokúnó Kányi testéből belévezetett elektromos áram volt. Kányi nem takarékoskodott a feszültséggel, már amiatt sem, mert a csikosok tudvalevőleg sokkal ellenállóbbak mások áramával szemben is, mint a simaorcájúak. De azért mégsem adott bele most „apait-anyait”, csak annyit, hogy egészen biztosan győzzön. Aztán ettől vagy meghal a férfi, vagy nem...

Hát nem halt meg, de mindkét csuklóján szénné égett a hús, néhol a csont is kilátszott, és órák hosszat eszméletlen maradt. S még azután is napokig csak dadogva bírt beszélni, és hordágyon kellett szállítani, mert hetekig lábra sem bírt állni. Gyakorlatilag valami megsérült az agyában, s emiatt újra meg kellett tanulnia járni, sőt, szégyenszemre fél évig a vizeletét és székletét sem volt képes szabályozni, azaz állandóan maga alá csinált. De végül életben maradt, és apránként teljesen felgyógyult. Azaz Jíkokúnó Kányi teljesítette Szoraja kérését: nem ölte meg a kapitányt, bár ez egy hajszálon múlt csak. De nem akart semmit sem kockáztatni, elvégre ezen múltott Szoraja tekintélye!

Mindenesetre mindenkit mélyen megdöbbentett, hogy egy simaorcájú legyőzte a csikos kapitányt, pláne hogy ilyen hirtelen! Ez tényleg nem lehetett másként, mint hogy a Fényhozó erőt adott Jíkokúnó Kányinak a döntő pillanatban!

S így aztán az egész sereg hűségét esküdött még a kapitány magáhoztérése előtt Szorájának – bár igazából Szoraja nem is tett semmi különöset. Ám Jíkokúnó Kányi győzelme őt támogatta, neki szerzett tekintélyt.

Ezek után pedig a palotához vonultak. Csak úgy, seregestül. Szoraja állította, hogy nem kell támadástól tartaniuk apja részéről. Így ellenben volt már díszkísérete, ami mindenesetre megnövelte még jobban a tekintélyét.

Útközben azért Szoraja is sikeresen kergette döbbenetbe újdonsült híveit. Az történt, hogy egy nagyobbacska falun haladtak keresztül. S itt volt épp maga

az uraság is, akihez e falu tartozott. Hogy miért volt itt, az is világos volt: a falu főutcája (ami alatt a legszélesebb barlangjáratot kell érteni...) kétoldalt teli volt felszegelt csiripekkel.

A „felszegelés” egy olyan kivégzési módszer volt a csiripeknél, mely nagyjából megfelelt az emberek által ismert keresztre feszítésnek. Épp csak itt nem volt kereszt. Nem kellett. Úgy csinálták, hogy kerestek egy olyan helyet a barlangban, ahol alkalmasnak találták erre a barlang falát, és odaszegelték a csiripet a csuklóinál fogva. Ez persze nagyon fájt, de tulajdonképpen aránylag nem is szenvedett így soká, mert a saját súlya úgy lehúzta a karjainál fogva, hogy egykettőre elfáradtak a lélegzésben a mellizmok, s egyszerűen megfulladt. Emiatt többnyire a két bokáját is a sziklához szokták szegelni, hogy megtámaszkodhasson azon, s így már nem fulladt meg. Eképp aztán napokig is ott szenvedhetett.

Most épp azon mesterkedett az uraság, hogy egy csomó csiripet eképp felszegeltesen a katonáival a falra. Némelyiket már fel is szegelte, lógtak ott vagy tucatnyian is, de még legalább háromszor ennyi várt a sorsára.

—Mi történik itt? - érdeklődött Szoraja.

Az uraság, aki persze maga is csíkos volt, igencsak megdöbbent! Itt, náluk lent egy simaorcájú, pláne egy gyermek, és ilyen fényes kísérettel?! De Jíkokűnő Kányi hamar elmagyarázta neki a helyzetet, Ebru Gunes is tanúsította a papnő minden szavát, sőt azt is, hogy semmi kétely nem férhet Szoraja szentségéhez, hiszen ez egy káprázatos istenítéleten is bebizonyosodott, amelynek vesztese, a kapitány még most is megszemlélhető, mert magukkal hozták ájult testét pokrócba csavarva és egy gyík hátára felkötözve...

Az uraság tehát válaszolt nekik:

—Felséges úrnóm, ezek a piszok rabszolgák fellázadtak! Meg akartam büntetni kettőt közülük, erre azok elleneszegültek akaratomnak, fellázadtak, menekülni akartak, sőt ellenem is támadtak, aztán ezt látva a többi rabszolga is melléjük szegődött, bűnrészessé válva a lázadásban, de végül legyőztem őket! Néhányan azonban elmenekültek, s e falu menedéket adott nekik. De amikor ezt megtudtam, természetesen a falut is elfoglaltam, és most példát statuálok. S hogy az elrettentés hatásosabb legyen, itt végeztetem ki a korábban elfogott rabszolgákat is!

—Azért engem érdekelne, miért lázadtak fel a rabszolgák. - vonta össze a szemöldökét Jíkokűnő Kányi. Ám e beszédet hallva Szoraja megint szembehelyezkedett tisztelt mesterével.

—Engem viszont nem igazán érdekel. - válaszolta. —Természetesen szívesen meghallgatom alkalomadtán, de semmi különösebb jelentősége nincs az egésznek. Ebru, légy oly végtelenül kedves, és azonnal szeded le ezeket a szerencsétleneket a falról, s a többieket is oldozd el! És nyugodtan megmondhatod azt is nekik, hogy mostantól természetesen szabadok, mehetnek ahova akarnak. De azt megtiltom, hogy sérelmeikért bosszút álljanak volt urukon vagy akárki máson is.

—Hogy *micsoda*?! - képedt el az uraság.

—Most mit csodálkozol - válaszolta neki nem is Szoraja de Csili - hiszen hallhattad az imént, hogy szentséges úrnóm megígérte, hogy amint hatalomra kerül, eltörli a rabszolgaságot, és minden rabszolga szabad lesz! Úgy látom semmi különös nem történik, mint hogy bebizonyítja, hogy komolyan gondolta a szavát, és kezdi betartani ígéretét! Ó igen, az én úrnóm szavában meg lehet bízni, látszik!

—Igen, és nekem is tetszik, hogy nem csinál segget a szájából, és komolyan veszi, amit mond! - felelte Ebru Gunes is szabadszájúan, majd intett a katonáknak: — Mit álltok ott, mintha megfagytatok volna a jégszörnyek birodalmában?! Mozogjatok már és szedjétek le a falról a kiszegelteket, és vágjátok el a többiek köteleit, másképp szétszaggatlak benneteket, mint egy két hete éhező koldus a nekidobott pecsenyét!

A katonák neki is kezdtek e munkának, és az uraság katonái ezt nem merték megakadályozni, mert a Szorajával együtt jöttek sokkal többen voltak. Maga az uraság azonban hevesen tiltakozott.

—De felséges úrnőm, ezt nem teheted, ezek az én rabszolgáim, így súlyos kár ér engem...

—Ne hazudj! - villant rá Szoraja tekintete. —Egyáltalán semmiféle kár nem ér téged, hiszen meg akartad ölni őket! Azt akarod mondani, hogy származott volna bármi hasznod is a halálukból?! Olyan hülyének nézel engem, hogy ezt a nagyonis átlátszó hazugságot elhiszem neked?!

—Hadd tanítsam tisztességre őt, Szoraja! - ugrott oda Ebru Gunes. —Kérlek engeddd meg, hogy megtanítsam neki, hol a helye hozzád képest! Csak egy szavadba kerül, és úgy lefejelem, mint a barlangi manó a kalapos gombát!

—Csillapodj már kérlek, tudod, hogy nem szeretem a halált!

—De hiszen nem ölném meg, legfeljebb néhány hétig ápolgathatná az orrát, de talán a fülét is, ha kissé kicsipkézem neki...

—Mitől ilyen nagy a buzgóság benned, Ebru?

—Hát már hogyan volna az, hiszen örülök, hogy komolyan veszed az ígéretedet! De meg különben is cáfolhatatlan bizonyítékát kaptam a szentségednek: előre megmondtad, hogy Jíkokünó Kányi győz, és ez úgy lett, te aztán igazi szent vagy, nem is vitás, amit te mondasz, annak úgy kell lenni, és még ha valamiképp meg is koronáznának épp engem királynőnek, azt is csak amiatt fogadnám el, hogy rögvest átadhassam neked a Nagykristályt! Neked kell uralkodnod Szoraja, semmi kétség, aki tehát csak kicsit is ellenkezik veled, az méltó akár a kínhalálra is, és már az is meg nem érdemelt kegy az ellenkező felé, ha csak simán, fájdalommentesen ölöm meg! Én, Szoraja, egyszerűen és mindössze csupán égek a vágytól, hogy hűségemet valami látványos tettel bizonyítsam feléd!

—Akkor arra kérlek, bizonyítsd azzal, hogy nyugton maradsz egy cseppet.

—Jó, de a csuda tudja, a türelmem meddig tart, ha ez a féreg tovább ellenkezik és hazudozik! - bökött ujjával dühösen az uraságra. Az azonban nem ijedt meg túlságosan, mert tovább érvelt:

—Ha ezeket szabadsággal jutalmazod a lázadásukért, úrnőm – beszélt tovább – ettől csak vérszemet kap a többi rabszolgám, és azok is fellázadnak!

—Megnyugtatlak akkor – szólt Szoraja – mert ez nem történhet meg! Mert először is, őket én nem megjutalmazom, és nem a lázadásért. Én őnekik mindössze megmentem az életüket, és visszaadom a szabadságukat. És ennek semmi köze a lázadásukhoz, hát nem hallottad tán, hogy nem is érdekel, miért lázadoztak?! De a leglényegesebb, hogy szó sem lehet róla, hogy a többi rabszolgád emiatt fellázadjon.

—Miért nem?

—Mert nincs már egy szál rabszolgád sem. Nem érted?! Parancsom nem csupán ezekre vonatkozik! Minden rabszolgára, aki csak él a birtokaidon, aki csak a tied! Mind szabad mától! Nem kell ehhez fellázadniuk: anélkül is megadtam nekik a

szabadságot!

—De úrnőm, hiszen én semmi rosszat nem tettem neked, miért büntetsz ezzel?!

—Nem büntetlek. Ne hidd, hogy a te sorsod valamiképp is különleges lenne. Biztosíthatlak róla, a csíkosok tartományában élő valamennyi rabszolgatartó uraság így fog járni. Amint elértem Gunes Kidiljor palotájába, megparancsolom Ebru Gunes apjának, hogy rendelkezzen így, ennek értelmében, küldjön mindenüvé hírnököket e törvénnyel... érted már?!

—De hiszen még nem is te vagy a királynő, még nem ültél bele a Nagykristályba...

—De itt a csíkosoknál igenis hogy királynő vagyok már e pillanatban is, e területen tehát érvényesek a törvények amiket hozok, és nekem ilyen törvényre van kedvem, mert ezt tartom bölcs törvénynek! No és most már nagyon unom a vitát, tehát választhatsz hogy befejezed-e, vagy a továbbiakat hű hívemmel, Ebru Gunessel beszélheted meg!

Ezt azonban nem vállalta az uraság, és elkotródott inkább. Eddigre a rabokat is elengedték a katonák, s ezektől kicsit később megtudta Szoraja, hogy a lázadás nem is volt épp ok nélküli: az egyik rabszolgánnyal szeretett volna hálni az uraság, akinek azonban volt egy szerelmese, s ezt érthetően sem a leány nem szerette volna, sem a szerelmes fiú; ráadásul az uraság épp azt tervezte, hogy a fiút eladja valamerre messzire, el is szakítva őket egymástól. Így ők megpróbálkoztak a szökéssel. De az uraság utolérte őket. Ekkor harcba kezdtek ahelyett, hogy megadták volna magukat. Ám legyőzték őket. Aztán amikor vissza lettek cipelve, egyik barátjuk ki akarta szabadítani őket titokban, de lelepleződött; ám ekkor más rabszolgák is a segítségére siettek, így a lázadás elterjedt, mert ez különben is egy kegyetlen uraság volt...

Szoraja ezt hallva csak legyintett.

—Jó-jó, hát én elhiszem hogy így volt, de ne is melegegjetek bele a részletek elmesélésébe kedveskéim – mondta a nála majdnem kétszer idősebb fiúnak és leánynak – ugyanis nem nagyon érdekel. Mert ami történt veletek, szomorú, de egyrészt legalább a vége jó, másrészt nagyonis jól tudom, hogy efféle igazságtalanság rengeteg folyik minden egyes percben szerte a világunkon. No de épp ez az, aminek mindjárt véget vetek, amint erre módom nyílik! S errefelé, itt a csíkosok közt erre igenis nyílik módom, és nem is habozok élni a lehetőségeimmel!

A fiú és a leány azonban továbbra is csak hálálkodott neki, és fogadkoztak, hogy hű alattvalói lesznek, és életük Szorajáé... sőt, a leány sírva fakadt, és azt hüppögte, bocsássa meg Szoraja, hogy eddig minden rosszat elhitt a simaorcájúak gonoszságáról, de most rájött hogy ez nem igaz, mert Szoraja annyira jószívú... erre azonban Jíkokünó Kányi szólalt meg, mondván, hogy Szoraja persze jószívú, meg szeretetre méltó meg minden ilyesmi, de ez nem amiatt van, mert simaorcájú! Szerinte a simaorcájúak nem jobbak mint a csíkosok, de nem is rosszabbak. Egyforma a két nép e szempontból. Szoraja azonban egészen különleges valaki: nem amiatt mert ilyen vagy olyan az arca, hanem mert ő *szent*!

A fiú és a lány meg bólogatott, és ezt nemcsak elhitték, de magától értetődőnek tartották. Persze hogy Szoraja szent, nem is lehet más az, aki ekkora jót tesz nekik!

Mindazonáltal Szoraja tette cseppet sem nyerte meg mindenki tetszését. Kiderült, hogy Kandi hallása bizony jobb, mint Szorajáé, hiába hogy be van dugva a leány fülébe, és olyasmit is meghall, amit Szoraja nem! És most mondta a

királylányának, hogy ő bizony nem is egy katonát hall pusmogni olyasmiről, hogy hát azért nem kéne ám mindent túlzásba vinnie még egy szentnek sem – elég lenne csak a simaorcájúak közt felszabadítania a rabszolgákat, ha majd ott is királynő lesz! Sőt, elég lenne ott is csak a csíkosokat, a simaorcájúak maradhatnának rabszolgának, aki közülük rabszolga lesz, meg is érdemi... De meg különben is, eddig remélhették, hogy ők is elég gazdagok lesznek majd valamikor, hogy saját maguk is tarthassanak rabszolgákat, na de így, ahogy most kezdenek menni a dolgok...

Sőt, volt köztük olyan is, akinek akadt is otthon egy vagy két rabszolgája, tehát nem sok ugyan, de most ezeket is veszteség érte!

Szoraja azonban nem könyörült meg rajtuk. Ehelyett beszédet mondott a seregének, és közölte velük, hogy megismétli: *mindenkire* vonatkozik e törvény!

—S gondolatok arra – folytatta – hogy ennek megvan az a haszna is, hogy *ti sem* lehettek sosem rabszolgák az én uralmam alatt, bármint alakuljon is a sorsotok!

—És – folytatta – ne higgyétek, hogy nem tudom ám, mit fecsegték rólam! Hogy ti szeretnétek rabszolgákat tartani, meg hogy csak a csíkosokat szabadítsam fel, de a simaorcájúak maradjanak meg rabszolgának... erről ne is álmodjatok! De nem ám, igenis ne csak ne beszéljete róla, de még csak ne is *gondolatok* ilyesmire, mert még a gondolataitokat is ismerem, a Fényhozó megsúgta nekem! - azzal odafordult az egyik legnagyobb katonához. —Te például olyasmit sutyorogtál a barátoddal, hogy amint a palotához értünk, elhagyod a sereget és hazaszaladsz, és ott gyorsan eladod a rabszolgáidat valakinek! Te azt mondtad, - fordult a mellette állóhoz – hogy nem is biztos hogy igazi szent vagyok, csak afféle pórszármazék, mert a rabszolgáknak akarok jót! Teszerinted meg – szólt egy harmadikhoz – illene hogy a saját katonáimnak kedvezzek legalább, és biztos csak amiatt nincs így, mert egy érzelgős, pisás kislány vagyok! Ezt mormogtátok?!

A katonák elsápadtak. Olyan távol álltak, hogy lehetetlennek tűnt, hogy pusmogásukat Szoraja meghallja. De *mégis* tudta!

—Hadd törjem ki a nyakukat, Szoraja! - kérte Ebru Gunes.

—Csillapodj! Nem akarok halált! Csak ezentúl fontolják meg, hogy előttem nem lehet senkinek sem titka!

Hát ezek után mindenki mély tisztelettel pislogott rá, az biztos is!

Odaértek aztán a palota folyosóihoz. Meg kell mondani, emberi fogalmak szerint e környék sokkal inkább kinézett palotának, mint az a palota, ahol eddig a simaorcájúak közt lakott Szoraja: errefelé ahol a csíkosok éltek, ugyanis *nagyon* világos volt! Itt minden teli volt kristályokkal, sajnos azonban többnyire olyan kristályokkal, melyek bár maguk világítottak, de csupán ezen a hőfokon adtak fényt, azaz ha feljebb vitték volna őket Szoraja apjának palotájába, már kihúnyt volna a ragyogásuk. És elektromosság hatására sem világítottak volna. Azaz nem volt érdemes ezeket ellopni. Mindenesetre e kristályok majdnem mindenfelé bőven hemzsegték e mélyebb szinteken, s ettől itt már majdnem volt olyan világosság, mint a Földön vagy a Bargon bolygón lenne egy kissé borúsabb nappalon. Ez pedig a csiripek számára már szinte szemképráztató ragyogásnak is beillett.

A palota azonban még ennél is jobban ki volt világítva. Ide ugyanis bőségesen hoztak olyan kristályokat is, melyek bár nem világítottak maguktól, vagy úgy csak egészen keveset fénylettek, ám ha egy csirip megserkentette őket a maga testének elektromosságával, akkor bőven ontották magukból a fényt. Efféle

kristályokkal itt sokhelyütt beburkolták a folyosók falait és bizonyos oszlopokat, és ezek közelébe egy vagy néhány rabszolga volt odaláncolva, hogy a kristályokat táplálja az erejével. Néhány méterenként e legyengült szerencsétlenekre korbácsos csiripek vigyáztak, és ha a rájuk bízott kristály fénye lankadni kezdett, megütötték őket, hogy jobban igyekezzenek. Amelyikük már nem bírta tovább, azt leoldották a láncról, és odadoztak valami csiripevő állatnak, többnyire a pókoknak. Amelyik csirip ugyanis egy bizonyos mértékűnél jobban lemerül, azt már lehetetlen meggyógyítani, és hamarosan meghal úgysis.

Mindez megszokott látvány volt Ebru Gunes és a többi csíkos csirip számára, sőt, ilyesmit maga Szoraja is tapasztalt néha a saját palotájukban. Most azonban megdöbbsent, mennyi sok rabszolga van e célra felhasználva.

—Nálatok ez mindig így van?! - kérdezte Ebru Gunest, és a rabszolgákra mutatott.

—Miért, nálatok is, láttam!

—Úgy értem, mindig ennyi sok rabszolga van erre használva, vagy csak megtudta apád, hogy érkezünk, és a mi tiszteletünkre van e díszkivilágítás!

—Persze hogy tud a jövetelünkről, küldtem előre hírnököket, de ennek semmi köze az érkezésünkhöz. Apám egyszerűen szereti a fényt.

—Azt én is szeretem, de a szenvedést nem. És ekkora pocséklást! Szóhoz sem tudok jutni!

—De Szoraja, hiszen ezek nincsenek is olyan sokan, ahhoz képest, amennyi életet a pókoknak kell áldoznunk naponta!

—Mindegy, ez így nem mehet tovább! Azonnal engedd el őket, - mostantól szabadok! Gondolom, nem lepődöl meg a döntésemem!

—Sőt, biztos voltam benne előre!

—Akkor cselekedj!

E döntés eredményeképp persze a palota ragyogása jelentősen mérséklődött, de még így is minden jóval világosabb maradt, mint Szoraja palotájában, ahonnan érkezett.

Mindez természetesen nem tetszett a csíkosok királyának! Nagyon örvendett a leánya megmenekülésének, de Szoraja rendelkezése mélyen megdöbbsentette. Ám őszinte csirip lehetett, mert rosszallását nem is titkolta. Sőt, még azt sem, hogy tulajdonképpen sajnálkozik, amiért a leányát most életben látja. Már a viszontlátás első másodperceiben is, miközben Ebru Gunest átölelte, ezt mondta:

—Nagyon örülök neki, hogy hazatértél, gyermekem, de igazság szerint jobban örvendtem volna, ha sikerrel jársz, és elpusztítod népünk zsarnokát!

—De hiszen ez Ebru Gunes halálával járt volna! - ámult Szoraja.

—Valóban, de megérte volna. Igen, nem is vitás, jobban örvidenék, ha Ebru halálának híréhez csak, s nem őt magát láthatom, ám halálhíre mellé a te apád, a simaorcájú király halálának híréhez is meghozzák nekem!

—Ha így beszélsz, nem is szeretted a leányodat igazán!

—Pedig igen, ám a szabadságot sokkal jobban!

—Akkor miért firtogtál, amikor megtudtad, hogy eltörlöm a rabszolgaságot?!

—Azellen oly nagy kifogásom még nincs is, épp csak a palotámat elvárom hogy kivételnek tartsd! Uralkodói méltóságom megköveteli, hogy...

—A méltóságod azt követeli meg, hogy példát mutass az előkelőségeknek, és élen

járj a haladó törvények bevezetésében, alkalmazásában! - vágott közbe Szoraja.

—Ezt hadd döntsem el *én*, jobban tudom, mi illik egy uralkodóhoz és mi nem!

—Nem döntheted el. Én döntöm el, mert ÉN vagyok az uralkodó itt, és nem *te*!

—És ha én nem fogadom el, hogy kölyök létedre parancsolgass?!

—Akkor baj lesz apám – bontakozott ki az öleléséből Ebru Gunes – mert tudd meg, hogy én a legőszintébb híve vagyok Szent Szorajának, életem árán is megvédelmezem őt, és gondolkodás nélkül engedelmeskedem minden parancsának, nagyon sajnálom, de akár még akkor is, ha emiatt teellened kell cselekednem!

—Ha ezt komolyan gondolod, akkor egyszerűen nem vagy a leányom. Akkor megálázod nemesi származásodat, mert önként behódolsz egy simaorcájúnak, aki ráadásul nő, sőt, mindezek tetejébe, szégyenedet fokozandó, még gyermek is!

—Nem, még nem nő, majd csak *lesz* az. Most csak kislány.

—Na épp ez az, látod!

—Látom hát! Hatalmas dicsőség és tisztesség nekem őt szolgálni, mert ha már ilyen zseniális ilyen – hogy úgy mondjam – taknyosfiatalon, már bocsáss meg a szóért Szoraja, igen, már most amikor még jószerivel ki sem látszik a földből, nos, akkor minő eszes lesz majd, ha felnőtt? Erősen hiszem, hogy igenis felvirágoztatja majd a népünket!

—És ezt azzal kezdi, hogy elcsúfítja a palotámat?!

—Az igazságosság áldozatokat követel.

—De ez jelentéktelen mennyiségű rabszolga ahhoz képest, amennyit naponta áldozunk a pókoknak a selyemért! Mi haszna van ennek, ha azt a nagyobb csirip-veszteséget nem tudja Szoraja megszüntetni?!

—De megszüntetem. - válaszolta Szoraja.

—Kíváncsi leszek én arra!

—Megtegyem már ma?

—Ha elrendeled, hogy többé nem adhatunk csiripeket a pókoknak, nem lesz selyem, és saját apád is megharagszik rád!

—Pedig elrendelem, épp itt és most, de a selyemtermeléssel nem lesz semmi gond, mert mindjárt megmondom, mit ehetnek a pókok csiripek helyett.

—Hogy mit mondasz?! - kapta fel a fejét ámultan Ebru Gunes.

—Remélem jól hallottad... - vonogatta a vállát majdnem pimaszul Szoraja, ajkán enyhe mosollyal. —Mint tudod, én egészen különleges kapcsolatban állok magával a Fényhozóval, és emiatt ő néha megajándékoz engem az ő végtelen bölcsességének néhány morzsájával. Mi sem volt egyszerűbb, mint hogy megkérdezzem őt e nagy gondunk megoldása felől, és ő kegyeskedett válaszolni nekem. Természetesen – tette hozzá – nem szabad őt mindenféle aprósággal zaklatnom. Azaz ne is húzzuk az időt, gondolom égtek a vágytól, hogy bizonyítsak, tehát menjünk egy póktenyészethez, aztán majd ott megmondom hogy mi meg hogyan legyen, és meggyőződhetek róla, hogy nem beszélek a levegőbe!

—Szoraja, ha olyasmit forgatsz a fejedben, hogy állatokat adjunk a pókoknak enni, előre szólok hogy nem vagyunk ám mi sem teljesen hülyék, gondoltunk erre, de ez még sosem sikerült, a legtöbb állat ugyanis túl apró ahhoz, hogy a pók törődjön vele, amelyik pedig mégsem, az túl nagy, mint például a gyíkok, és nem támadja meg őket! Illetve, kölyökállatokat adhatnánk nekik, például kis gyíkokat, de az iszonyatosan drága lenne. Arról nem is beszélve, hogy a vízi állatok eleve teljesen használhatatlanok, mert a selyemszál nem is tapad rájuk!

De Szoraja csak legyintett.

—Nem voltatok elég okosak, ennyi az egész. Na, megyünk?

—Jó, menjünk! - vont vállat a király, s ezt mormogta:

—Szemtelen csitri!

Holott tévedett. Szoraja az imént majdnem igazat mondott. Nem abban, hogy kapcsolatban lett volna a Fényhozóval, de ha nem is a Fényhozóval, ám igenis *kapcsolatban volt* – tudniillik a fülében levő Kandival! Aki az utazás ideje alatt egyre csak tanítgatta őt mindenfelére, s az is ő volt, Kandi, aki kitalálta, miként lehetne a pókokat nem csak csiripekkel etetni.

Nem volt messze a legközelebbi póktenyészet. Ugyanúgy nézett ki, mint az a hely, amit még gyermekkorában látott Szoraja: jókora lyuk, körbevéve fallal, s a fal körül forró víz. Ám e lyuk fölött híd vezetett át, és erről épp egy csirip férfit akartak a mélybe taszítani.

—Állj! - kiáltotta Szoraja. —Most másképp oldjuk meg a póketetést.

—Igen, hozzátok csak vissza a fickót, most fontos kísérletet bonyolítunk le. - szólt maga a király is.

Természetesen engedelmeskedtek az uralkodó szavának a pók gazdái. A férfi akit be akartak lökni, mérhetetlenül megkönnyebbült. Igazán a legjobbkor érkeztek ide Szorajáék...

—Hozzatok ide két nagyon hosszú drótot, és egy csiripnagyságú döglött, de nem főtt halat! - vezényelt Szoraja.

Ezt hallva a király legyintett egyet.

—Már-már azt hittem, valóban lesz valami jó ötleted, de látom hogy semmi! Azt hiszed, nem próbálkoztunk már meg ezzel?! Mondom, hogy semmi értelme, a hal nedves, síkos, nyálkás, csuszamlós, nem tapad rá a selyem, de azzal se mennél semmire, ha valamiképp megtisztítod és megszárogatod, mert az csak úgy megy ha valóban döglött már a hal, de akkor nem mozog, és a pók semmit meg nem eszik ami halott, ami nem mozog, szerintem észre sem veszi azt, ami nem él!

—Hozzatok csak azért a halat! - parancsolta Ebru Gunes. Úgy látszik ő mégis bízott Szorajában és annak ötleteiben...

Némi idővel később előttük hevert egy majdnem két méteres, döglött hal. Még egészen friss volt. Hoztak Szorájának a király aranyművésének műhelyéből vagy száz méter vékony aranydrótot is.

—Ebru, légy oly kedves, és nyúzd meg a halat! Azaz, fejtsd ki a bőréből! - kérte Szoraja.

A csíkos királylány ezt hamar megtette neki.

—Most az egyik végére erősítsétek fel az egyik drótot – mutatta Szoraja, - mondjuk oda a farka tájékára, és oda a kopoltyú környékére, a másik végére pedig a másik drótot! Aztán ha ez megvan, szépen eresszétek le valahova a pók hálójára a haltetemet, de úgy, hogy te Ebru mindkét kezeden tartsd a két drótot, egyikben az egyik drótot, a másikban a másik drótot, és a két drót semmiképp se érintkezzék egymással!

Ezzel is megvolt a leány hamar. Ott állt a hídon, a haltetem lent feküdt a pókhálón, ő pedig a drótokat ott tartotta a kezében. A pók nem mozdult.

—És most? - kérdezte a leány.

—Most pedig kérlek eressz bele a drótbba az erődből egy keveset! De tényleg keveset, egészen keveset csak!

Ebru Gunes megtette ezt. És már egészen csekély feszültség hatására is vonaglani kezdett odalent a döglött hal, mert az izmok rángatóztak,

összehúzódtak az elektromos áram hatására...

Több sem kellett erre a póknak, mely már napok óta várta az etetést! Pillanatok alatt kirohant a vackából, rágóit belemélyesztette a haltetembe...

—No most egyszerűen dobd a mélybe a drótot! - parancsolta Szoraja.

Ebru Gunes megtette, és csak nézett rá ámultan.

—Valóban megettetted a pókot haldöggel, Szoraja! Hihetetlen!

—Na, azért remélem, ha hihetetlen is, de te mégis elhiszed...

—Naná, hiszen láttam! Tényleg zseni vagy, erre még senki sem gondolt!

—Úgy van. Hála a Fényhozónak, megmentettem egy csiripet a haláltól!

—És nemcsak engem – szólalt meg most a feláldozásra szánt férfi – ugyanis itt állnak mögöttem a gyermekeim és a feleségem is! Engem legyőztek párbajban, és az egész családomat is a pókoknak vetették volna emiatt!

—Erről szó sem lehet, erre ezentúl semmi szükség! Láttad ugye – fordult a királyhoz Szoraja – miként kell ezt csinálni?! Ezentúl *így* etessétek a pókokat!

—Úgy lesz... úgy lesz... természetesen! - motyogta döbbenten a király. Még alig tért magához az ámulattól. Hiszen ez valóban pofonegyszerű! De *senki* nem jött még eddig rá. Egyedül csak Szoraja, ez a kis csöppség, aki alig látszik ki a földből!

Hm... talán mégis oka van annak, hogy leánya, Ebru annyira rajong a simaorcájú királylány iránt... az biztos, hogy ezen ötletével óriási hasznukra vált!

Az esemény híre szélvészfényként terjedt el mindenfelé. És ezek után elég kevesen akadtak, akik kételkedni merészeltek volna abban, hogy Szoraja igazi szent. Hogy is lehetne más! Még szinte meg sem érkezik, még ki sem jelölték a palotában a szállását, de máris megmenti a csíkosok népét attól az iszonyattól, mely nemzedékek hosszú sora óta átokként nehezedett rájuk: hogy önnönmagukkal legyenek kénytelenek etetni a nagy pókokat! És ezt a kis Szoraja milyen egykettőre megoldotta, sőt, gondolkodás nélkül, csak úgy, röptiben, első teendőjeként!

Ki más is lehetne szent, ha nem ő!

Mindez persze nem jelenti azt, hogy mindenki rajongott volna érte. A legtöbben igen, de akiknek eddig rabszolgái voltak, azok nem nagyon. Amiatt, mert csak eddig voltak rabszolgáik, ezek után nem... bár még köztük is akadtak, akik azt mondták, ha veszteség érte is őket a rabszolgafelszabadítással, de ez nem nagy ár azért, amit Szoraja már eddig is cselekedett, márpedig remélik, lesz még sok lángeszű ötlete... és amikor ez Szoraja fülébe jutott, mosolyogva nyugtatgatta őket, hogy ne féljenek, mert neki nemcsak *lesznek* jó ötletei, de már most, e pillanatban is van egy egész rakás, épp csak azt meg is kell valósítani!

—Például – mondta – hamarosan nem kell hogy búsuljon Gunes Kidiljor helytartó a palota fényének fakulása miatt, mert fog az még sokkal szebben is világítani, mint korábban, épp csak ehhez egyetlen csiripetnek sem kell lemerítenie magát!

No ez már végképp olybá tűnt a király és mindenki más számára, mint ami csupán holmi lázálomszerű képzelgés. Ilyen csak a mesékben van! De Szoraja erősítgette, hogy ez igenis megvalósítható, sőt, még csak nem is lesz olyan borzasztó nehéz...

—De – szolt – szükségem lesz hozzá számos munkáskézre! Épp emiatt, ha valamely mostanában felszabadított rabszolga úgy véli, nincs hova mennie, nem tud mit kezdeni váratlanul jött szabadságával, az csak keressen meg engem, adok

én neki munkát bőven... sajnos azonban ami az élelmezését illeti, az nem hinném hogy eleinte nagyon bőséges volna. Nagyjából az lesz, amit én eszem: főtt hal, és kisebbrészt tojások. Persze a halat meg is sütheti, ha akarja. De azt ígérem, hogy nem lesz verve, és bár eleinte rengeteget kell dolgoznia, később kevesebbet, és mindenféle bámulatos csoda segíti majd a munkáját egyre inkább, később már alig-alig kell csak dolgoznia, azaz mind jobbra válik majd az élete...

—Hát erre nagyon kíváncsi vagyok! - szolt a király. —És kívánom, hogy sikerüljön, akármit találtál is ki, már amiatt is, mert komolyan aggódom, a sok felszabadított rabszolga miből él majd meg! Mert attól félek ezek rablóbandákba állnak majd, és mert mást nem tehetnek, ölni-fosztogatni fognak!

—Ez bizony teljesen valóságos veszély, úgyhogy nem is késlekedek, s máris bizonnyítok neked! Kezdjük is rögvést a palotáddal, jó?

—Nemcsak jó, *kiváló!* Úgy illik, hogy ha elvetted a palotám fényét, add is vissza mihamarabb!

—Megteszem. Csak add mellém a legügyesebb kézműveseket, kovácsokat és aranyműveseket!

A király megtette. És nem telt bele három alvás-ébrenlét ideje, azaz pongyolán fogalmazva „nap”, és Szoraja máris a legnagyobb ámulatba kergethette a királyt! Ugyanis elvezette őt a palota egyik nagy oszlopához, mely körbe volt vonva kristályokkal, amiket korábban harminc rabszolga táplált az erejével. Ez a hagyományos módon történt: bal kezüket lehelyezték az oszlop előtt a földre, jobbjukat a kristályra tapasztották, így létesítve áramkört. Most természetesen egy rabszolga sem volt ott, hiszen szabadságot nyertek Szorajától!

S emiatt az oszlop sem világított. Sötét volt, mondhatni „halott”.

Ám két vékony drót vezetett hozzá valahonnan messziről. Az egyik eltűnt az oszlop közelében a földben, a másik rá volt csatlakoztatva az oszlop tetejére, az egyik kristályra. S minden egyes kristályt alig látható, rövid és vékony drótok kötöttek össze ezen legfelső kristállyal.

—Most figyelj, király! - szolt büszkén Szoraja, azzal lehajolt, s az oszlophoz vezető egyik dróton zárt egy kapcsolót.

A következő pillanatban a király felkiáltott, és be kellett húnyja a szemét, oly vakító fényességgel kezdett el az oszlop világítani. Úgy tündökölt mindegyik kristály, ahogy még sosem, akkor sem, amikor a legtöbb rabszolga táplálta az erejével. Valójában legalább háromszor olyan fényesen ragyogott, mint bármikor korábban.

És egyetlen rabszolga sem kellett hozzá!

—Hát ezt meg hogy csináltad?! - álmélkodott a király, és körbejárta az oszlopot. De hiába, mert sehol sem látott csiripeket. Végül azonban arca ravasz vigyorra húzódott.

—Tudom már! Ugyanaz a trükk, mint a pókok etetésénél! A drótokon át vezeted el ide az erőt, igaz?

—Hát persze, ez csak kézenfekvő!

—Nem mondom, ügyes: így a sok ágrólszakadt nem csúfítja el a jelenlétével a termeket! De ezzel nem spórolsz meg csiripeket.

—Akkor talán méltóztass megkeresni a világítószemélyzetet! - javasolta Szoraja.

A király erre elkezdte követni a drótot. Mintegy kétszáz méter után az egyik hőforráshoz jutott, amiről persze már korábban is tudta, hogy errefelé van... ám most azt látta, hogy a hőforrás gőzét egy egyre keskenyedő csőbe terelték, e cső

vége úgy van kialakítva, hogy forogni tudjon a belsejében áthaladó gőz hatására, azaz ez lényegében egy kezdetleges turbina volt. E forgó csődarab felületére temérdek drót van tekercselve, sűrű menetekben, és a két széléhez csatlakozik szénkefékkel az a két drót, ami a király fénylő oszlopától idáig vezetett. A szénkefék természetesen állandóan szikráztak egy icipicit.

A király hosszú-hosszú ideig csak nézte a szerkentyűt, próbált rájönni a működésére, persze sikertelenül. Azt azonban be kellett lássa, hogy itt bizony egyetlenegy csirip sincs! Illetve, épp pontosan *egy* csirip volt itt, de az is csak arra, hogy amint megtanította neki azt Szoraja, időnként – úgy húsz-harminc óránként – kicserélje valamelyik szénkefét, ha az már nagyon elkopott a súrlódástól. Igazán kényelmes, úri munka volt ez!

Igazság szerint persze nemcsak a király, de Szoraja maga sem tudta, hogyan, miért működik ez, mitől termel áramot. Mindössze elkészíttette Kandi magyarázata alapján. Ellenben ha nem tudta is mitől működik, a lényeg, hogy *működik*...

A király palotája napokon belül úgy kivilágosodott, mint még soha. Dehogyan bánta már a király, hogy nincsenek világító rabszolgái! Egyetlenegy férfi foglalkozott ezentúl a teljes palota világításával, sorra járta mindegyik áramtermelő egységet, ellenőrizte azokat, cserélgette a szénkeféket, ügyelt rá, hogy a drótokat el ne szakítsa valaki... s a király is örült, mert így nem kellett rabszolgákat etetnie, azok nem piszkították össze maguk alatt a padlót, nem kaphatott el betegséget tőlük, nem jajgattak, nem csattogott a korbács, egyáltalán, az egész sokkal kulturáltabb, *előkelőbb* volt... és Szoraja fogadkozott, hogy á, ez *semmi*, majd csak ezután jönnek az igazi nagy csodák, és ez biztos is, mert ezt mondta neki a Fényhozó...

S most már a király is kezdte ugyancsak komolyan venni Szoraja efféle beszédét!

És Szoraja betartotta a szavát. Keze, azaz inkább irányítása alatt – még pontosabban Kandi irányítása szerint, akiről senki sem tudott, de akiknek az utasításait Szoraja közvetítette mindenkinek – sorra születtek a különböző találmányok. Legelsőbbben is a villanymotor! Persze nem kell semmi csodára gondolni: ezek az első villanymotorok még rém kezdetleges tákolmányok voltak, nagy, otromba jószágok, főként amiatt, mert a tekercselésük kézzel történt, pontatlanul, s emiatt, meg mert már a tengelyek, a forgórész és az állórész sem volt teljesen kör alakú és sima felületű, állandóan csikorogtak, nyikorogtak, szikráztak, egyenlőtlenül forogtak, emiatt vibráltak is... és persze gyakran elromlottak. És nem is adtak sok erőt, energiát. Gyengék voltak. Kandi azt mondta Szorajának, hogy becslése szerint a legjobb efféle tákolmányuk sem éri el egy igazi csiszí villanymotor hatékonyságának egyetlen ezrelékét sem!

Na de ahogy mondani szokás, minden kezdet nehéz... és már a legelső néhány efféle motor is nagy mértékben megkönnyítette nekik – no nem a mindennapi életet, de a további, jobb motorok gyártását! Mert bármilyen szánszalmasan kezdetlegesek legyenek is, de arra jók voltak, hogy valami szintén kezdetleges esztergagépet hajtassanak meg velük, és ez mindenesetre sokkal pontosabban megformázta a „következő generációs” villanymotorok álló- és forgórészeit, mintha akár a legprecízebb aranyműves csiszolta is volna ki azokat

kézzel... azaz, a villanymotorok minősége ettől kezdve ugrásszerűen javult!

Persze, akadtak azért problémák ezek után is. Súlyos gondok. Olyan súlyosak, hogy haláleset is történt miattuk... mert sajnos még Kandi sem tudott mindent! Volt, amire nem gondolt. Figyelmeztette ugyan Szoraja által a csiripeket, hogy óvakodjanak az elektromos áramtól, és azt hitte, ezzel a dolog el van intézve, pláne, mert a csiripek – ellentétben az emberekkel – közvetlenül képesek érezni a közeli elektromágneses teret, azaz szinte „látják”, ha valahol feszültség van valamiben! És olyankor persze bolondok lennének megfogdosni azt!

Épp Kandi tehát igazán nem hitte volna, hogy pont egy csiripet fenyegeessen az áramütés veszélye – ez mégis megtörtént! S hozzá egészen kis feszültségnél, ami nem volt nagyobb, mint százhusz volt, s még az áramerősség sem volt hatalmas. Kandi maga sem értette jódarabig, miként is halhatott meg az egyik marógépüket kezelő csirip, épp áramütéstől, amikor a csiripek azért úgy általában véve is aránylag ellenállóak ezt illetően, pláne a csíkosok, hogy is ne lennének azok, amikor ők maguk is képesek többnyire valamekkora áram termelésére! Sőt, legalábbis a csíkosok körében eléggé elterjedt volt jóbarátok közt, hogy ha valamelyikük nagyon „lemerül”, akkor a barát ad át neki a maga elektromos kapacitásából, mintegy tehát „megráztatja”, azaz inkább feltölti...

És mégis áramütés végzett Szoraja egyik hívével! Végül aztán némi óvatos kísérletezés után Kandi kiderítette, azaz inkább Szoraja, Kandi instrukciói szerint – hogy arról van szó, hogy a csiripek valóban bámulatosan ellenállóak az elektromos áramnak. De csak az egyenáramnak... ők ugyanis egyenáramot termelnek magukban. Ám a generátorokkal, turbinákkal Szoraja váltóáramot termelt, mert ez volt a legkézenfekvőbb, legkönnyebb a számára a konstrukcióból adódóan. És íme, kiderült, hogy ezt a csiripek nagyon nehezen viselik el, és nehezen is észlelik! Megérzik ezt is az elektromos szervükkel, sokkal jobban mint az emberek, de alig-alig ahhoz képest, ahogy az egyenáramot észlelik. Nagyjából századannyira csak. Azaz, valamely váltóáramú feszültséget hajlamosak századakkora egyenáramnak tartani, emiatt tehát veszélytelennek, no és ekkor bizony megtörténhet a baj...

Ez persze nem akadályozta meg a technika további fejlesztését, legfeljebb óvatosabbak lettek a Szoraja által feltalált gépekkel szemben a csiripek. Igazából inkább még tetszett is nekik, hogy rájöttek a váltóáram veszélyességére. Egy alkalommal épp Szoraja füle hallatára fejtegette az egyik katonatiszt, hogy majd felállítanak elektromos kerítéseket a fontosabb folyosókra, ahol a simaorcájú seregek szoktak betörni hozzájuk, de e kerítésekben váltóáram lesz, és akkor majd lesz ám kellemetlen meglepetése azoknak a pizsok támadóknak!

Szoraja nagyon megszidta a férfit, és azt mondta, hogy erről szó sem lehet, ő nem azért ajándékozza meg e találmányokkal a csíkosokat, hogy azok ezeket fegyverként használják, hanem hogy felvirágoztassa a népüket! És természetesen a simaorcájúaknak is elmondja ezeket majd a maga idejében, ha visszatér apja mellé. Ő békét akar, tessék tehát mindenkinek ennek megfelelően viselkedni!

És tényleg békés célok érdekében igyekezett fejleszteni a technikát. Villanymotorjait olyasféle gépek meghajtására használta, mint a fűrészgép (ezzel nem fákat fűrészelték amik odalent nem nőttek, hanem csontokat: a csirip kultúrában rengeteg mindenféle készült csontból); préselőgép (ez fontos volt a hínárokból

készült ruhák előállításához); szövőgép; fonógép; de csinált dróthúzógépet is, aminek nagyon örvendtek az ékszerészek, bár ezt Szoraja főként magának gyártotta, mert sok drót kellett a villanymotorokba. Csinált szivattyút is, ami talán a legjobban megnyerte a csiripek tetszését az összes találmányok közül, mert vízben gazdag világban éltek, ennek ellenére azonban (vagy épp ezért...) a víz nagyon fontos volt a számukra, hol jó-, hol rossz értelemben: néha szerették volna a vizet olyan helyre eljuttatni ahol nem volt, máskor meg néha betört a víz ide vagy oda váratlanul, s akkor ha tudták igyekeztek onnan eltávolítani... Szoraja szivattyúja mindegyik esetben segített. Pedig ez volt a legrosszabbul működő találmánya: nem járt simán, lüktetett, fröcskölt, szörcsögött, lötyögött... de legalább akkor sem a csiripeknek kellett százszámra vödörrel cipelni a vizet! No meg, hála a szivattyúnak, a nagyurak, kezdve a királlyal, azonnal egy rakás szökőkutat állítottak be a palotáikba...

Néhány apróságot is készített, például elektromos órát, ami megkönnyítette az időmérést. Kitalálta az elektromos tűzhelyet is, ami azért fontos, mert a csikosok szeretik a sült halat (ellentétben a simaorcájúakkal...), és ezentúl azt nem a két tenyerük közt kellett megsütni, ami azért nekik is fárasztó, de nem is higiénikus. Ez *nagyon* tetszett a királynak! Mert azt amit ő megeszik, ezentúl nem kell hogy a mindenféle koszos kukták mancsolják össze a konyhán a praclijukkal! Mennyivel előkelőbb is ez! Ez a Szoraja igazi lángész valóban!

De Szoraja készített ventillátort is. No és ez aztán igazi csoda volt, mert odalent a barlangokban nem ismerték a szelet, ellenben itt lent a csiripeknél már állandóan trópusi hőség uralkodott, az átlaghőmérséklet majdnem mindenütt negyven fok fölött járt, de nem volt ritka a hatvan fokos kánikula sem. Ezt a csiripek gond nélkül elviselték, de azért ilyen melegben már ők is szívesen hűsöltek alkalomadtán. No és erre eddig egyetlen módjuk az volt, hogy keresnek valami hidegvizes patakot, amik mind felülről folytak lefelé, és abban megfürdenek. Vagy akinek van erre pénze, az egy rabszolgával legyezteti magát. De az tényleg sokba kerül, illetve most már nincsenek is rabszolgák... és nem is hatékony. Most azonban a király egyszerűen felállítatott a trónszéke mellé egy óriási ventillátort, és nem kellett levetkőznie, fürdenie, mégis hűsölhetett! Micsoda kényelem!

Kezdett úgy vélekedni, előbb lenne hajlandó a halálba küldeni az összes gyermekét, a fiait is beleértve, mint Szoraját. Szoraja ugyanis messze sokkal többet ér...

Mindez persze nem ment máról holnapra. Ugyan az első példányait e gépeknek elég hamar elkészítette, már néhány hét alatt, pláne mert a villanymotor elkészülte után már nem is kellett túl sokat dolgoznia öneki, az ügyes mesteremberek hamar rájöttek, mi mindenre lehet használni e motorokat, így Szoraja dolga csak annyi volt, hogy néha egy-egy géptervet leskicceljen nekik a homokba, vagy segítsen nekik, ha megakadtak valamely részletkérdésben. Hosszú ideig az tartott, hogy e találmányok elterjedjenek!

Igaz, nagyon gyorsan terjedtek e találmányok. Főként a nagyurak közt! Ezeknek egyrészt nagyon megtetszett a rengeteg luxusholmi: a soha nem tapasztalt fényességgel ragyogó kristályok, a ventillátor, az elektromos tűzhely és a többi... mily roppant előkelő! Másrészt és még inkább, nekik létérdekük volt, hogy bevezessék a számos technikai újítást, mert már nem voltak rabszolgáik,

akikkel mindezen munkákat megvalósíthatták volna! Például a ruhaszövést, a hínárok víztelenítését préssel, s az összes többi... Persze, felfogadhatnak e célra fizetett munkásokat, de hát az kész anyagi tönkremenés! Messze kifizetődőbbnek tartották, hogy csak tizedannyi csiripet fogadjanak fel, a hiányzók helyett pedig készíttessenek pár ügyes gépet Szoraja leírásai alapján. Ennél is egyszerűbb volt, hogy a gépeket se készíttessék, hanem csak úgy megvegyék Szorajától.

Mert Szoraja is pénzért adta e gépeket, de igazán nem kért sokat értük. Neki nem az volt a célja, hogy meggazdagodjék, hanem hogy találmányai elterjedjenek. Ezért csak akkora árat szabott, ami alig volt több, mint az alapanyagok ára. Eredetileg ennyit sem akart kérni, de Gunes Kidiljor ekkor megmakacsolta magát, hogy márpedig ő nem bohóca egyik nemesének sem, hogy ingyen osztogasson nekik bármit is!

—A nemesek dolga hogy adózzanak nekem, nem az enyém, hogy adózzak *nekik*! - harsogta. És Szoraja nem vitatkozott vele, úgy vélte, nem ér annyit az ügy. Jó, fizessék meg legalább az anyagköltséget!

A találmányok tehát terjedtek, gyorsan, legalábbis a nemesség körében – de mégis lassan, olyan értelemben, hogy azért nem ment máról holnapra a csirip gazdaság gépesítése, és néha bizony jelentős feszültségek is keletkeztek! Mert például mit dolgozzanak a korábban rabszolgaként élt személyek?!

Szoraja kitalálta, hogy nagy, központi erőműveket kell építeni, ezek munkálatainál segítsenek. De akkor is kell etetni őket, míg ezt végzik. No, most jól jött hogy a király mégsem akarta ingyen adni a szerkentyűket a nemeseknek: az azért kapott árból, ami maradt az anyagköltségen felül, el lehetett látni élelemmel a munkáshadat.

De nem minden csirip építkezett. Szoraja azt mondta, ő egyszerűen nem akar holmi szörnyektől rettegni!

—Ti csikosok furtonfurt azzal hencegtek, hogy mennyire vitézek vagytok! Hát akkor tessék, és vitézkedjete a szörnyek ellen! Most már nem kell abban meghalnotok, hogy a pókoknak dobnak benneteket, apám ellen sem kell harcolnotok, tehát szervezzetek meg egy hadjáratot, de nem ám a simaorcájúak ellen, hanem a mindenféle hemzsegő szörnyek ellen! Irtsátok ki őket, vagy zárjátok be őket olyan helyekre, ahonnan nem tudnak kijönni! Mert én nem óhajtom még a szörnyek halálát sem, de inkább azok pusztuljanak, mint a csiripek! És ahol lehet, s ahol nem kell nekünk a terület, ott tényleg ne öljétek meg őket sem, egyszerűen állítsatok fel erős fémkerítéseket, és vezessetek belé váltóáramot! Azt hiszem az hathatós védelem lesz ellenük! Ezzel foglalkozzatok! Van itt munka bőven, ezzel kell foglalkozni, nem egymás irtásával! Civilizálni kell a lakhelyeteket, hogy ne kelljen félni többé senkitől és semmitől!

Ez így is lett, bár a mindenféle szörnyek – hatalmas kígyók, skorpiószerű állatok, roppant hangyák és egyéb rémségek – bizony sok-sok csiripet megöltek eközben! De még mindig jóval kevesebbet, mint amennyit ezen idő alatt a pókok ettek volna meg, ha Szoraja meg nem érkezik hozzájuk.

Még ezután is maradtak azonban „csúnya” dolgok az országukban, de ezek legalább csak a vízben éltek már jobbára, ahol nem működött az elektromos kerítés. Persze a „szörnyetlenítés” sem ment máról holnapra, csak szép fokozatosan haladhattak, mert sok-sok járatot, nagy-nagy területet kellett módszeresen átvizsgálniuk.

Más problémák is felmerültek. Például Szoraja erőműveivel kapcsolatban. Ahol ugyanis nem a szörnyek laktak, az a terület mind valakié volt, akiknek többnyire nem tetszett, hogy most valamelyik hőforráshoz erőművet akar Szoraja építtetni! Igazából az erőmű ellen még általában nem is volt semmi kifogásuk, de azt hangoztatták, hogy a forrás az övék, tehát az áram is, amit ad! Szoraja ellenben ingyen akarta osztogatni az elektromos energiát, mondván, akkor fejlődik az ország, ha a termelőerő nincs korlátozva! És persze úgy lett ahogy ő akarta, de ehhez néha bizony a hadsereg segítsége is kellett, pár okvetetlenkedő nagyúr ellen...

Aztán, Szoraja idejekorán gondolt rá, nem lesz annak jó vége, ha nem mérsékli a népességnövekedést. Erre különben Kandi is figyelmeztette. És kihirdette, hogy ezentúl minden faluban és városban népesedésügyi biztosokat kell kinevezni, akik minden nőről számon kell tartsák, hányszor szült már. Kétszer mindenki szülhet, állampolgári jogon. Egy harmadik gyermeket is szülhet minden nő, de csak akkor, ha valamely korábban szült leánygyermek elpusztul, mielőtt unokát szülhetett volna édesanyjának. Ennél többször csak akkor szülhet egy nő, ha bebizonyítja, hogy a gyermek akit szülni fog, nagy valószínűséggel egészen kiváló lesz!

No most miként bizonyíthatja be ezt a nő? Hát úgy, hogy bebizonyítja, hogy a gyermek szülei - vagy legalábbis egyik szülője - kiváló adottságokkal rendelkezik! Tehát a nő például jelentkezhet valamely tudásversenyre, amiket Szoraja rendszeresített a csíkosok közt, és ha itt kimagasló eredményt ér el, akkor szülhet. Hogy ki lesz a gyerek apja, ekkor ő maga választhatja meg, nem számít, a férje-e vagy sem. (Szoraja elrendelte, hogy senki nőt nem szabad megbüntetni megcsalás miatt... ez sokaknak nem tetszett!)

De az is megtörténhetett, hogy valamely férfi bizonyította be, hogy ő egészen kiváló. Például ő is egy tudásversenyen. Vagy azt bizonyította be, hogy kivételes erősségű áram gerjesztésére képes a testében. (Ennek mértékét eddigre Szoraja műszerei már egészen precízen meg tudták mérni, azaz ehhez nem kellett párbajt vívni a férfiaknak egymással...). Vagy valami sporteseményen győzött a férfi. Ilyen esetben a férfi jogosult volt gyermeket nemzeni bármely nőnek akit kiválaszt, feltéve, ha a nő ebbe beleegyezik. Ezesetben nem számított, hogy a nő hányszor szült már, mert a lényeg az volt, hogy a férfi kiváló, azaz remélhető, hogy a leendő utód is kiváló lesz.

Persze mindenütt megnövekedett a tanulni vágyók száma... az írni-olvasni tudást elsajátítani vágyók száma is!

S akadtak, akiknek mindez nem tetszett. Érdekes módon főleg a férfiak háborogtak, holott épp ők végeredményben jobb helyzetben voltak, mint a nők ezt illetően! Mert náluk senki nem tartotta számon, hogy hány gyermeket nemzettek már. Ellenben ha elég kiválóak, még az a nő is szülhet tőlük, akinek ez különben nincs engedélyezve. Mégis hóbörögtek páran, hogy micsoda dolog ez, hogy ezentúl egy nő nem szülhet akármennyit! Holott Szoraja kijelentette, hogy most, kezdetben, azon nők is szülhetnek még két gyereket, akik már akárhány gyermeket is szültek eddig. Csak az számít, hogy *mostantól*, e naptól fogva hányat szültek...

Hiába háborogtak, Szoraja makacs maradt.

—Értsétek meg – tartott nem is egy helyen beszédet az egybegyűlteknél – nem szaporodhatunk úgy, mint a patkányok, mert akkor egyszerűen éhen döglünk,

vagy megint egymást kell irtani ahhoz, hogy az életben maradók elkerüljék az éhhalált! S mert én nem óhajtok visszatérni ahhoz a barbársághoz, hogy egymást lemészároljátok, sőt, a legyőzött családját is, emiatt ezt el kell kerülni, s ennek egyetlen módja az, hogy korlátozzuk a megszületendőek számát!

—De hát ez teljesen természetellenes! - kiáltotta neki egyik hallgatója.

—Igazad van – nézett a férfira Szoraja – ez valóban a legteljesebb mértékben természetellenes!

S e válaszon mindenki mélyen megdöbbsent. Azt hitték, Szoraja majd tagadni fogja ezt. De Szoraja folytatta, s meg is ismételte válaszát.

—Ez tényleg a legteljesebb mértékben természetellenes! Mondhatnám, nem normális. És higgyétek el, nekem sem tetszik, hogy mérsékelni kell az életre hívott csiripek számát! De muszáj. Mert hiába természetellenes ez, mégis ezt kell tennünk, egyszerűen amiatt, mert ahogyan élünk, az más szempontból is teljesen természetellenes! És nem lehet természetes módon élnünk és szaporodnunk úgy, hogy más szempontból természetellenesen viselkedünk. Mert megmondjam nektek, mi a természetes életmód?! Hát az az, hogy nincs se ruhátok, se fegyveretek, semmi szerszámozatok, csak éltek egy patak vagy tó vagy forrás közelében, és ha éhesek vagytok, beúsztok oda, elkapjátok a halat ha ugyan tudjátok, és megeszitek! Ha kell valamelyiketeknek egy nő, odamentek hozzá, és ha erősebbek vagytok, megerőszakoljátok. Ha a nőnek már van férje, megölik, ha tudjátok. Ha ügyetlenek vagytok a vadászatban, éhen döglötök. Ha jön valami szörny, megesz benneteket, és ha betegek vagytok, nincs aki meggyógyítson titeket, mert nincs orvosságotok, hiszen az orvosság is valami modern kitaláció, ami természetellenes! Hogy is ne lenne az, nincs a természetben... ha megöregedtek, és lelassulnak a mozgólataik, akkor is megdöglötök. Ha a szülés közben valami komplikáció lép fel, megdöglik az anya, persze a gyerekével. Szóval ez az az életmód, ami természetes: állat módjára élni! Lássunk világosan ó népem: a csiripet épp az teszi csirippé, és épp az különbözteti meg az állatoktól, hogy *nem* él természetesen, hanem egy csomó mindent csinál, ami természetellenes! A csiripet csirippé az ő természetellenes életmódja teszi! És ha kicsit is kinyitottátok a szemeket, rájöhettek, hogy találmányaim még sokkal természetellenesebbé teszik életmódokat, mint volt eddig, de megkockáztatom az állítást, hogy emiatt az az élet sokkal méltóbb is lesz a csiripekhez, mint a korábbi életforma!

A népességekorrólátózás tehát valóban természetellenes, de ez csak annyit jelent, hogy *csiriphez méltó*. És semmi esetre se higgyétek, hogy az ősidőkben, amikor réges-régi ősapáitok-ősanýáitok állat módra éltek, küszködve a Természet megannyi nehézségével, hogy akkor tehát nem volt népességekorrólátózás! Hogyne lett volna! Sőt, akkor volt csak igazán! Csak akkor a korlátozást nem Szoraja királynő törvényei jelentették, hanem így hívták az akkori korlátozókat: Éhség, Betegség, Vadállatok, sőt: A Másik Csirip Támadása!

Akkoriban helyes is volt, ha annyi gyermeket szültök, amennyit csak tudtok, mert úgyis csak alig néhány maradt életben a sok tucat kisgyerekből is. Most már azonban másként lesz.

—Na de mi lesz azzal a nővel, aki többet szül, mint ahányat szabad neki?! - kérdezte egy fiatal lány.

—Két eset van. Vagy tehet róla, vagy nem. Nem tehet róla, ha bebizonyosodik, hogy megerőszakolták, s emiatt esett teherbe. Ekkor semmi baja nem esik. Ellenben, bár nem szeretek gyilkolni, de megparancsolom, hogy ilyen esetben azt

aki megerőszakolta, igenis dobják oda a pókoknak!

Ha a nő tehet a terhességéről, tehát minden más esetben, nos, ez esetben úgy rendelkezem, hogy ő dobassék a pókoknak! A gyereke életben maradhat, ha valaki örökbe fogadja, ha azonban ilyen nevelőszülő nem akad, akkor a kisgyerek is ölessék meg valami fájdalommentes, gyors módszerrel, mert úgy a legjobb neki is. És higgyétek el, nem szívesen rendelkezem így, én aztán igazán nem akarok ölni, tudjátok jól, de világosan látom, hogy ha nem vezetek be ilyen szigorú törvényeket, akkor pillanatokon belül úgy elszaporodunk mint a hangyák, és annak a vége csak iszonyú nyomor lehet, a bűnözés megnövekedése, belháborúk, éhség, végeredményben tehát messze sokkal több halál, mint amit most a szigorú törvényeim okoznak majd néha-néha talán, amíg mindenki meg nem tanulja, hogy igenis komolyan gondolom mindezt!

—De hát ezt nem értem – szólta a kérdező nő – miért kegyelmezel meg akkor a megerőszakolt nőknek, hiszen ha megerőszakolják is, de akkor is tudja szabályozni, hogy várandós lesz-e!

Ezzel a nő teljesen igazat beszélt. A csirip nők ugyanis képesek voltak akaratlagosan szabályozni a teherbe esésüket. Ha nem akarták, nem lett gyermekük. Néha akkor sem, ha akarták... mert meddőség náluk is előfordult ritkán. De olyan még nem volt, hogy egy nő szült volna, ha nem akarta. Kandi szerint ez annak a jele volt, hogy réges-régen a csiripek ősei iszonyatos nyomorban éltek, amikor egy nő nagyon meg kellett gondolja, szül-e, ezzel ugyanis az életét kockáztatta. Akkor alakulhatott ki e képességük.

—Igazad van – válaszolta Szoraja – de kénytelen vagyok gondolni rá, hogy akit épp erőszakolnak, az esetleg nagyon meg van ijedve, rémült, eszébe sem jut azzal foglalkoznia, hogy ne akarjon gyereket, nem ezzel törődik, szenved, fél... vagy épp leütik és amíg ájult, azalatt erőszakolják meg, aztán amikor magához tér, már késő... remélem azonban, nem sok ilyen eset fordul elő. Mindenesetre a vétkes sokat kockáztat, mert hallottátok: ha elkapják, pókeledel lesz belőle! Bár már nem csiripeket esznek a pókjaink, de azért még most sem szeretem őket. Ám az erőszakoskodókat még kevésbé. A pók végülis nem tehet róla, hogy ő pók. Az erőszaktevő azonban nagyonis!

Mindemellett Szoraja nem feledkezett meg arról sem, amit még Odafent mesélt neki Jíkókűnő Kányi és Kandi. Nekiállt kitenyészteni a kis pókokat újra. De mert tényleg nem szerette a pókokat, ezt inkább arra a szerelmespárra bízta, akiket elsőként megmentett a rabszolgaságból, és szólt Ebru Gunes apjának, hogy e projectet jó lenne titokban végrehajtani, hogy a papok ne tudjanak róla, azaz csak akkor tudják meg, amikor már vannak kis pókok, sokan, nagyon sokan, és akkor néhány darabjával szét lehet őket telepíteni mindenfelé ahol csíkosok élnek, s ha számtalan ilyen tenyészet lesz, akkor már talán nem tudják a papok megsemmisíteni azokat...

Bár akkor már az sem biztos, hogy megpróbálják. Hiszen ennél jóval nagyobb változások is történnek addigra itt a csíkosok közt, ráadásul Szoraja királyapja is ezt pártolja feltehetőleg...

Ez utóbbi elég bizonyosnak látszott. Ugyan a kis pókokról még fogalma sem volt Indijorszun Dörmekorku királynak, de egy évvel azután, hogy Szoraja elgyikagolt a csíkosokhoz, hírnököt küldött Szorájához, aki azt az üzenetet vitte, hogy bár elképesztő furcsaságokat pletykálnak arról, miféle ámokfutást rendezett odalent Szoraja a csíkosok szokásainak felrúgásával, a hagyományok semmibe-

vevésével s egyebekkel, de egyelőre nagyon meg van elégedve Szorajával! Ennek oka pedig az, hogy Szoraja az utóbbi hónapokban egyre több selymet küld neki, hónapról-hónapra többet, és fénylő kristályokat is!

A selyemtermelés felfutása nem a kis pókoknak volt köszönhető, azok ekkor még létre sem jöttek, egyelőre az újabb nemzedékek bár már kisebbek voltak, de még nem sokkal. Hanem most hogy nem csiripekkel etették a pókokat, mi sem akadályozta meg őket abban, hogy a tenyésztelepek számát megsokszorozzák. Eddigre már háromszor annyi pókot tartottak mint korábban, s bár ezek mind nagy pókok voltak, s még nem is mindegyik nőtt meg akkorára hogy sok selymet adjon, ez mégis azt jelentette, hogy eddigre már majdnem kétszer annyi selymet küldhettek a királynak havonta, mint korábban, ráadásul amellet, hogy nekik a csíkosoknak is több maradt!

A kristályokra meg az a magyarázat, hogy bár Szoraja nem tudta, miként lehetne ilyen kristályokat gyártani, de egyszerűen elkobzott minden olyan kristályt, amire rálelt és ami magától is szépen fénylett. És ezeket sorra elküldte apjának. Ezek odafent a hidegebb éghajlat alatt is világítottak, s hozzá maguktól, bár nem olyan erősen. És ezen elkobzóhadjáratát nem sokan bánták, mert már semmi szükségük nem volt e kristályokra, mert a csak elektromosság hatására működők is adtak nekik jóval több fényt, mint az elküldöttek, hála az áramfejlesztő telepeknek...

S teltek-múltak az évek. Mire Szoraja tizenöt esztendőse lett, azaz már az ötödik évét töltötte a csíkosok közt, eddigre már havonta hatszor annyi selymet küldhetett királyapjának, mint korábban három hónap alatt. Azaz a selyemtermelést tizennyolcszorosára futtatta fel! Ennek oka az is volt többek közt, hogy termelni kezdett ezen utolsó évben a kis pókok néhány tenyésztelepe is, bár ezek a pókok még nem is voltak annyira kicsik mint Szoraja szerette volna: nem öklömnnyiek voltak, hanem annál háromszor nagyobbak is. Azaz akadt még munkája a tenyésztőinek... de már ezek is sokkal szaporábban termelték a selymet. Gyorsabban nőttek, könnyebb volt őket kezelni, etetni, nem kellett úgy félni tőlük... és több fért el ugyanakkora helyen belőlük.

Talán mondani sem kell, Szoraja édesapja még csak nem is hallott e pókokról. Szoraja emberei tudtak titkot tartani, de a csíkosokra különben sem az volt a jellemző, hogy oly szívesen megosztották volna tudásukat és híreiket a simaocájúakkal. Indijorszun Dörmekorku királyhoz csupán annyi hír jutott el Szoraja egész eddigi tevékenységéből, hogy Szoraja fura törvényeket hoz, melyeknek a csíkosok csodálatosképpen önként engedelmeskednek, legalábbis többnyire, mert túlnyomórészüik szentnek tartja Szoraját. És Szoraja elérte valahogy, hogy a pókok ezentúl ne csiripeket egyenek, mert Szoraja szentsége oly végtelen, hogy neki még az ostoba, agyatlan pókok is engedelmeskednek és behódolnak, mert érzik a Szorajából sugárzó jószágot, szentséget és misztikus erőt... és még a selymet is dúsabban adják, mert még ők a pókok is azon igyekeznek, hogy örömet szerezzenek Szent Szorajának, s emiatt serénykednek, és percnyi pihenés nélkül csak szövik és szövik neki a selymet...

Volt annyi esze a királynak, hogy ezt el ne higgye, de el sem tudta képzelni, mi áll a dolgok háttérében. Szívesen elutazott volna, körülnézni a csíkosok közt,

de túl öreg volt már ehhez az úthoz. Így aztán évről-évre csak megdicsérte követek útján tehetséges leányát, aztán kikérdezte a követeit... de azok bizony semmit nem tudtak mondani neki, csak hogy a csikos helytartó palotájában minden ragyog a fénytől, s ehhez rabszolgák sem kellenek, és Szoraja azt állítja, hogy ezt egy ügyes gép segítségével oldotta meg, és majd ha visszatér, csinál ilyet apja palotájába is. Erre a király nagy kedvet érzett Szoraja visszahívásához, de aztán ezt nem tette, mert attól félt, akkor azonnal abbamarad a selyembehozatal, vagy talán fel is lázadnak a csikosok. Neki pedig nagyon jól megfelelt a mostani nyugalom. Pláne hogy majdnem húszszor annyi adót kap, mint bármikor!

De hogy ezt Szoraja hogyan érthette el?! Rejtély!

Az, hogy a csikosok Szoraját szentnek tartották, egyáltalán nem mindenkire volt igaz. Akadtak azért nem is kevesen, s főleg az értelmesebbek közül, akik úgy vélték, Szoraja nem szent, bár kétségtelenül zseni. És ezek bizony ki is mondták, amit gondoltak, s e gondolatok közt volt az is, hogy ha már ilyen remek gépeik vannak, akkor ezekkel remek fegyverek is gyárthatóak, amivel rövid időn belül ki lehetne irtani minden simaorcájút! Na, mondjuk Szoraja kivételével. Sőt, mert ők jó csiripek, nem akarnak Szorajának szomorúságot okozni, emiatt életben hagynák Szoraja barátnőit, Jíkokúnó Kányit és Csilit is. A simaocájúakra úgyszincs semmi szükség, mert nem lehet megbízni bennük, de meg különben is alsóbbrendűek, mert alig vagy egyáltalán nem képesek a villám erejének előállítására testükben!

Ezek tehát elkezdtek kutatni, miként is lehetne fejlett fegyvereket készíteni Szoraja gépeiből. E téren ugyan nem sok mindenre jöttek rá, de mert ekkorra Szoraja már számos iskolát is nyitattott, ahol ingyen tanulhatott mindenki, emiatt sokan akadtak akiket érdekeltek a kísérletezések, s egy szép nap ezen tehetséges ifjak egyike összekevert három, eléggé közönséges anyagot...

S nem sokkal később robbanás omlasztotta be a járatot, ahol ő lakott.

Túlélte, de belenyomorodott: amputálni kellett mindkét lábát. Ám felfedezése elterjedt, s ezt Szoraja nem tudta megakadályozni, mert mire a lőpor felfedezésének híre eljutott hozzá, sok idő eltelt, ugyanis mindez nem a közelében történt. Olyan messze történt tőle, hogy mire ennek hírét vette, addigra nemcsak széles körben elterjedt a lőpor titka, nemcsak készítettek belőle sok mázsányit, de még az első kezdetleges puskákból is elkészült néhány tucat, mert még erre is rájöttek a csiripek.

Hiába, nem voltak azok sem hülyék... őseik még a bolygók irányítására is rájöttek egykor! Szoraja elindította náluk a felfedezőkedvet, és most döbbenet tapasztalta, hogy az bizony olyan irányokba is megnyilvánul, mely irányokat ő a legislegkevésbé sem tart kíváncsnak!

Elutazott a felfedezés színhelyére. Ott már rengeteg csirip szorgoskodott. Puskákat gyártottak, ehhez számos gép nyújtott nekik segítséget azok közül, melyeket Szoraja tervezett: esztergagép, marógép, villanymotoros köszörűkő, sajtológép és egyebek... másutt lőport kevertek tonnaszám...

—Állj, állj! Ezt azonnal hagyjátok abba! - kiabálta, és majdnem sírva fakadt a

látványtól. —Hát nem értettetek meg semmit abból, amit mondtam?! Én nem akarok háborút! Tessék azonnal abbahagyni a lőpor készítését! Mit gondoltok, véletlen tán, hogy nem mondtam el nektek?!

—Hát tudtad?! - kérdezte az az uraság, akinek mindez a birtokán történt.

—Persze, még szép! - válaszolta Szoraja, és nem is hazudott neki. Az elmúlt fél évtized alatt ugyanis nemcsak az történt vele, hogy gyönyörű leánnyá serdült, s nemcsak csirip fogalmak szerint, de az emberek közül is szépnek tartotta volna őt számos férfi, bár nem mindenki, csak azok, akik nagyon kedvelik az egzotikumokat. Hanem ezen idő alatt igazán kiváló oktatásban részesült Kanditól. Persze hogy tudta, miként készíthetne lőport! Rengeteg minden egyebet is tudott.

—Azért nem mondtam el nektek - szólt - mert előre tudtam, hogy e tudást rosszra használnátok!

—Dehogy rossz ez, *kiváló* anyag, nagy hasznát vesszük a bányászatban, útépítésnél, és sok más helyen!

—De ti gyilkolóeszközöket készítetek belőle!

—Nem belőle! Vasból készítjük a puskát. A lőport csak beletesszük! - nevetett a férfi.

—Mindegy. Azonnal tessék megsemmisíteni az összes puskát! A lőport nem bánom, valóban hasznos lehet építkezésekhez, használjátok hát, ha már rájöttetek, de csak akkor gyárthatjátok, ha megígéritek, hogy nem készítetek lőport használó fegyvereket!

A férfi lassan megrázta a fejét.

—Erről tégy le, Szoraja! Még akkor sem engedelmeskednék neked, ha te adtad volna nekünk a lőpor és a puska ötletét. De nem te adtad! Ez a mi találmányunk, teljes mértékben jogunk van tehát hozzá! És megcsináltuk, és csinálni is fogjuk, és nem akadályozhatod meg! Annyit megígérek, hogy nem támadok vele apád ellen, de ha idejön, védekezni fogok. Jó ha van fegyverünk, tudod, biztos ami biztos!

—De nem jó ha van fegyvered, mert ahol van puska, az a puska előbb-utóbb el is sül! Minden fegyvert használ majd valaki idővel. Apámnak esze ágában sincs ellenetek támadni, nemrég volt nálam egy újabb követe, megdicsért a sok adóért...

—És ha apád halála után nem te leszel a királynő?! Akkor mi van?! Mert a másik király talán támadni fog. De különben is: mi a jégszörny-fingért adózzunk mi, azt mondd meg?! Mi jögon viszi el apád a sok selymet, kristályt, miegyebet tőlünk, mi?! Miért nem a simaorcájúak adóznak nekünk, miért mi önekik?! Hát mi a gyikszart kaptunk mi tőlük e sok kincsért cserébe, azt mondd meg!

—Engem. - válaszolta csendesesen Szoraja, merően nézve a férfi szemébe. Abban egy pillanatig benneakadt a szusz. Körös-körül azonban felhangzott a suttogás, majd később már kiabálás:

—Ez az! Igen, jól beszél! Ő Szent Szoraja, ő minden kincset megér!

A férfi pár pillanatig zavartan topogott, majd így kiáltott:

—Nem igaz! Hallgassatok el! Szoraja nem szent, bár nagyon szelíd, kedves, és zseni is. De sültbolond a politikához! A simaorcájúak királya idővel megirigyli majd a gazdagságunkat, s idejön a seregével, hogy elvegyen mindent. Ez így lesz, mert az galád népség. És akkor megerőszakolják majd leányainkat, megölik fiainkat, és minket újra rabszolgaságba vetnek! Nem bízhatunk bennük, az egyetlen mód az, ha meg tudjuk védeni magunkat, igen, az az egyetlen módja annak, hogy ne

kelljen félnünk tőle és népétől, és ehhez fegyverek kellenek!

—Igen, igaza van! - hangzott e beszédre is innen-onnan. Szoraja tekintélye óriási volt előttük, de a simaocájúakat is nagyon utálták. Utálatuk pedig sok szempontból jogos is volt. Nem bántak szépen velük azok valóban, hosszú időn át! Persze hogy nem bíztak bennük. És most itt vannak e remek fegyverek, és Szoraja azt akarja, hogy megsemmisítsék őket?!

—Szoraja nem szent, és nem ért a politikához sem. Hálásak kell legyünk neki, de az ország irányítását nem szabad rábízni. Ő csak találjon fel nekünk még sok-sok gépet, de hogy mit kezdünk velük, azt bízza ránk! Ránk, csíkosokra, s főleg ránk, férfiakra! Ő nem csíkos és nem is férfi, mit érthet hozzá?!

—Ragaszkodom a fegyverek megsemmisítéséhez. Ez számomra nem vitatéma! - villant Szoraja szeme határozottan, és közelebb lépett.

A férfi egy tapodtat sem mozdult. Felkiáltott.

—Ha továbbra is ragaszkodik e képtelen követelésedhez, azt kell hinnem, rosszat akarsz nekünk, és valójában valami titkos galádságban töröd a fejedet ellenünk!

—Nem vitatkozom veled. Én vagyok a királynő, és ez *parancs*. Ebru, intézkedj, hogy a katonáim megsemmisítsék az összes fegyvert! Dobják be őket egy vasolvasztóba!

—Azt már nem! - kiáltotta a férfi. —Még mit nem! - és Szoraja hirtelen azt vette észre, hogy az uraság keze már nem üres, mert valahonnét egy pisztolyt rántott elő. Észre sem vette, hogy van annál ilyesmi, holott különben képes volt jól érzékelni a fémtárgyakat ruha alatt. De a férfi a pisztolyt a háta mögött tarthatta, az övbe tűzve. Most ráfogta.

—Látod?! - vigyorgott. —Nem vagyunk rádszorulva! Vannak nekünk is ötleteink! Még ilyen kis puskát is tudunk készíteni! Vond vissza a törvényedet!

—Soha.

—Akkor meghalsz! Megismétlem a követelésemet: jelentsd ki, hogy nem kell megsemmisíteni a fegyvereket! Ha ugyanis ezt elkezdik a katonáid, neked véged, lelőlek!

—Azt csak hiszed. - szólalt meg most Ebru Gunes, azzal odapattant Szoraja elé, majd intett legisleghűbb legényeinek:

—Most már nem árthat a mi drága királynőnknek! Öljétek meg gyorsan ezt a rohadékot!

—Hülyegyerek. Több lövésre is képes a fegyverem, ezzel nem mented meg! - vetette oda neki a férfi, de még be sem fejezte a szavát, máris lőtt. Ebru fájdalmasan kiáltott fel, a lövedék átfúrta a vállát, majdnem eltalálva a szívét. De így is hátrátántorodott a lövés erejétől. És Szoraja is felkiáltott, mert az Ebru testén áthaladó lövedék őt is eltalálta, őt a felkarján. Nem volt veszélyes a seb, de csúnya, és mélyen vérzett. Ebru Gunes a földre hanyatlott, és Szoraja is gyorsan leguggolt mellé, mert rögvest az jutott az eszébe, hogy hátha segíthet rajta.

—Ne mozduljatok, mert agyonlövöm! - hallotta maga fölött az uraság hangját, és feltételezte, hogy őrá fogja a pisztolyt. De mást is hallott a fülében. Kandi hangját.

—Használd a sugárpisztolyt! Most nem lehetsz tekintettel az életére! Ha téged nem is lő le, Ebru Gunes meghal, ha sokáig nem tudsz segíteni rajta!

És később Szoraja maga sem tudta, miként is tehetett olyasmit, hogy életében először gyilkolt. Ő nem akart ölni, ő még a halakat sem akarta megölni, emiatt is evett állandóan főtt húst, dögöt, aminek pedig a szagát sem bírta... de ő is egy pillanat alatt átlátta, hogy Kandinak igaza van. Ebru Gunes a barátnője, és

sebéből lüktetve spriccel a vér. Segíteni kell rajta. De nem teheti, amíg ez a hülye férfi ott hadonászik felette a pisztollyal. Addig senki nem mer idejönni mellé. És ő nem fogja hagyni, hogy Ebrut megöljék, hogy Ebru meghaljon! És különben is: ő a királynő! Ha most meghátrál, örökre oda a tekintélye, ami még hagyján is volna, de akkor ezek valóban milliószer gyártanak majd puskákat, és megindulnak, és annak az lesz a vége, hogy vérfürdőt rendeznek a simaorcájúak közt... ezt meg kell akadályoznia! És meg is fogja akadályozni. Inkább egyetlen halál essen, mint sokezernyi.

Úgy érezte, mintha álomban cselekedne. Arcára kísérteties mosoly ült ki, és később amikor maga elé idézte a tetteit, olyan kristálytisztán emlékezett mindenre, mintha csak lassított felvételen látná, emiatt is tűnhetett az egész olyan álomszerűnek, holott minden bizonyos gyorsan cselekedett...

Elengedte Ebru Gunes fejét, amit eddig karjaiban tartott. A testőrlány feje a földre hanyatlott. Most Szoraja benyúlt a ruhája alá, és a selyemruha alól kihúzta a lézerpisztolyt. Igen, selyemruhát viselt, s hozzá már pókselymet, tehetette, mert már ehhez sem kellett csiripeknek meghalniuk...

Bár a sugárpisztoly eléggé hasonló volt ahhoz a pisztolyhoz, amivel a férfi hadonászott fölötte, az uraság mégsem vette észre időben, mi készül ellene. Nem tartott a szelíd Szorajától. Hiszen az csak egy nő, és valóban szelíd is! Szoraja katonáira figyelt. Fegyver is csak azoknál volt. Legalábbis eddig úgy tudta...

Meglepődni sem volt ideje. Szoraja fegyveréből kitört a sugárzás. Egy pillanatilig fénylő vonal kötötte össze a fegyvercsövet a férfi testével, majd az hirtelen milliónyi apró kis darabkára robbant szét, egyszerűen mert úgy felforrt a benne levő vér. Mindenkit beszennyezett a sok vércsepp, no meg a hús- és agyvelődarabok aki a közelben állt, legrosszabbul természetesen épp maga Szoraja és Ebru Gunes jártak, akik a legközelebb voltak. De Szoraját ez nem érdekelte.

—Orvost, gyorsan! Mentsétek meg Ebru Gunest!

Addig ő maga sem tisztálkodott meg, amíg meg nem győződött róla, hogy a lehetőségekhez képest barátnője a lehető leggondosabban el lett látva. De még ezután sem azzal törődött, hogy megmosakodjék, hanem sorra járta a környéket, és sugárpisztolyával megsemmisítette a teljes lőporkészletet, s főként a puskákat, pisztolyokat, s az ezek gyártására szolgáló gépeket.

Senki nem szegült szembe vele. Mindenki megijedt tőle. És elterjedt a nép körében, hogy Szoraját maga a Fényhozó ajándékozta meg egy félelmetes csodafegyverrel...

Kiderült aztán az is, hogy Ebru Gunes sebe nem halálos, és hacsak el nem fertőződik, túléli, sőt, bele se nyomorodik. Pesze sokáig kell majd lábadoznia. Ennél nagyobb baj volt, hogy amikor mindezt megtudta Jíkokúnó Kányi, igencsak elkomorodott!

—Nem helyes, nagyon nem helyes, hogy lelepleződött a fegyvered!

—De tényleg életveszélyben voltam! És Kandi is azt mondta, hogy használjam!

—Akkor sem helyes. Ezesetben merészelek ellenvéleményen lenni. Most nem volt igaza Kandinak!

—De veszélyben voltam!

—Nem voltál veszélyben. Nem ölt volna meg téged a pisztolyos. El kellett volna

menned, és kész. Aztán...

—Aztán Ebru Gunes meghalt volna!

—Nem biztos. De ha meghal is, jobb lett volna, semhogy lelepleződjön a fegyvered!

—Mire a fegyver, ha nem merem sosem használni?!

—Nem szabad használni, ha van más módszer is.

—De most nem volt!

—De igenis lett volna. Elmész, aztán Gunes Kidiljor király odavonul a seregével, és kivégzi a renitenskedőket!

—Hacsak nem épp azok győznek, mert puskáik vannak!

—Hiába, ha sokkal kevesebben vannak. És ha mégis úgy adódik, ráértél volna akkor vitézkedni a fegyverrel.

—Most nagyon nincs igazad, Kányí! A gáz akkor kell kitépni, amikor még kicsi. Mire visszaérek, a fegyverek egy részét el is dughatják...

—Kit érdekel! Nem a fegyver a lényeg, hanem aki használja! Hiszen tudják, miként készíthető, lehet, hogy valamelyikük már e pillanatban is épp puskát gyárt!

—De most már nem merik megcsinálni. S ha mégis, tényleg csak titokban, és ez a lényeg, mert úgy nem lehet sokat gyártani belőlük! Annyit semmiképp, hogy elég legyen a simaorcájúak elleni háborúhoz! Azaz nem lesz tömegmészárlásba torkolló háború modern fegyverekkel! És így egészen biztosan megmentettem Ebru Gunes életét is, ami nagyon kedvemre való, mert jó barátnőm, de meg különben is mást se hallok Kanditól évek óta, mint hogy az összetartás nemes erény! Pláne a csizik közt! Én meg már régóta lényegében csizínek tartom magamat, ha nem vagyok is jégszörny! Akarommondani ember. Mindenesetre a világnézetükkel nagyonis egyetértek! És most már nem lesz mégegyszer olyan, hogy ilyen pofátlanul szembeszálljanak az akaratommal, és vissza igyekezzenek táncolni a legmélyebb barbárságba!

—Azt te csak hiszed! - mormogta Kányí, és vad járkálásba kezdett a teremben. — Lehet, hogy ezek után még a csikosok ellenségének is kikiáltanak majd téged... nem, cseppet sem hiszem, hogy ettől olyan nagy lenne a tekintélyed előttük! Félnék majd téled, persze, de biztos lehetsz benne, egyszerűen úgy vélik majd, csináltál magadnak egy olyan pisztolyt, ami sokkal jobb mint amit ők ismernek, de ennek titkát nem árulod el nekik. És kész, ennyi. Egy pisztoly meg ha jó is, csak egyetlen pisztoly, minek féljenek tőle oly nagyon?! Igen, tudom, némelyek azt hiszik, a Fényhozó maga adta a kezedbe e csodapisztolyt. De ha ő adta, ez akkor is csak egyetlen pisztoly. Egy, és nem több. Ellenben továbbra is nő maradsz a szemükben, és simaorcájú is. Hidd el, sokan gondolkodnak úgy, mint az általad lelőtt nemesúr... Ráadásul gyerek vagy.

—Ne viccelj Kányí, hiszen amikor ideérkeztem, még gyerekebb voltam, csak épp tíz esztendő, most meg már tizenöt vagyok, az ilyen korú lányok gyakran már szülnék is, azaz anyák! Most még több tekintélyem kéne legyen!

—Ellenkezőleg. Amikor tíz éves voltál, igazi csöppség valóban, akkor épp a kicsiséged adott neked nagyobb tekintélyt, mert akkora ellentétben állt a tudásoddal, bölcsességeddel! Az hogy úgy mondjam, „szentebbnek tüntetett fel” téged mindenki előtt, mert kissé misztikusnak tűnt, hisz honnét lehetne ennyi tudásod ilyen fiatalon, ha nem magától a Fényhozótól?! Kicsiséged a szentséged bizonyítéka volt mindenki szemében!

Most már azonban nem vagy kicsi. Okosságodat a csiripek megszokták.

Méretre valóban felnőtt vagy. „Itt egy felnőtt nő – gondolják – aki okos. Na és?!”
—Érted már, Szoraja?! - folytatta a papnő. —Már nem vagy rendkívüli a szemükben. Méretre felnőtt vagy, de annyira fiatalnak látszol, hogy felnőttként gyerek vagy a szemükben. De semmiképp sem annyira, hogy ettől még most is elámuljanak! Azaz amikor gyereknek volna jó tünőd a szemükben, akkor a felnőttet látják benned, amikor az volna jó hogy tiszteljék benned a felnőttet, akkor meg gyereknek tartanak, és *milyen kínos*, megalázó dolog engedelmeskedni egy gyermeknek! Pláne leánygyermeknek. Azaz, tekintélyed megroppant, pláne mert sokak szemében a csíkosok ellen fordultál a fegyverek megsemmisítésével. Ki kéne találni valamit a tekintélyed, sőt: a *szentséged* újbóli igazolására!

—Attól félek hogy bár még számos új találmányt alkothatsz, de ez nem lesz elegendő.

—Helyesen látod. Már megszokták a csiripek, hogy rendszeresen előrukkolsz valami meglepővel. Szerintem azon sem csodálkoznának, ha egy órán belül az történné, hogy köpnél egy nagyot, s a köpeted hirtelen átválna földalattjárógéppé, vagy kiderülne róla, hogy láthatatlanná tevő csodaszert lehet párolni belőle! Valami egészen rendkívüli dolgot kell művelned, ami *teljesen más*, mint az eddig végzett műveid... és én már *tudom is*, hogy az mi lesz! Tulajdonképpen e válság bekövetkezte előtt is úgy gondoltam, hogy idővel végre kell ezt hajtanod, hiszen emlékszel talán, említettem neked pár éve, mindenképpen elvittelek volna téged ide a csíkosok közé, csak nem olyan korán... no hát *emiatt* gondoltam erre, emiatt, ami feladatot most szánok neked! És ez pedig olyasmi – tette hozzá büszkén a főpapnő – amiről Kandinak sincs fogalma sem!

—Tessék?! - ámult Szoraja fülében Kandi. S akkora hangerővel, hogy ettől szegény Szoraja majdnem megsüketült, ellenben Jíkokünó Kányi még épp meghallotta.

—Hallom, Kandi is csodálkozik... ne is húzzuk tovább a kíváncsiságát, különben is ajánlatos mielőbb meghökkenteni valamivel a csiripeket, hogy bebizonyítsd nekik a szentségedet, pláne mert attól tartok, Ebru Gunes apja is úgy van ezzel, hogy lánya megmentésének örvend, de a fegyverek elpusztításának cseppet sem... azaz add ki a parancsot, hogy nyergeljék a gyíkokat, aztán menjünk!

Hát mentek.

Mentek-mendégéltek... és jó sokáig mendégéltek, mert útjuk bő egy hétig tartott! Tekervényes úton haladtak, s olyan területen, ami igazából meg sem volt még mindig tisztítva teljesen a különböző vadállatoktól. Ennek főleg az volt az oka, hogy jobbra lefelé haladtak a Közepont felé még mindig, és ez jószerivel amúgyis lakatlan terület volt, mert itt már olyan iszonyú forróság tombolt, hogy nem volt ritka egyes helyeken a nyolcvan fokos hőség sem, az átlaghőmérséklet meg többnyire hatvan fok volt. De mert eddigre már készített hőmérőt is Szoraja, megállapíthatta azon, hogy néhol bizony rövid időkre kilencven fokos meleget is el kellett viselniük, amikor gyorsan átvágtak egy-egy forró szakaszon. Különben meg hőmérő nélkül is látta hogy meleg van, hiszen volt hőképlátása... és érezte a meleget a bőrén is. De más út bizony nem vezetett erre... és ez már bizony a csiripeknek is igazán kellemetlen hőség volt. Pláne, mert olyan volt mint egy szaunában, mindent belengett a fullasztó pára... izzadtak is jócskán! Mindenesetre ilyen helyen még szönyből sem élt sok, ezek nagy részét is kiirtották

eddigre, s remélték, ha jön mégis valami, lesz idejük, hogy Szoraja lelője azt a lézerpisztollyal.

De nem jött semmi vadállat ellenük, csak a meleggel kellett megküzdeniük.

—Hová vezetsz engem, Kányí?! - lihegte a királylány. —Mert már nem sokáig bírom!

—Csak egy darabig viseld el. Nemsokára ott vagyunk.

—Hol? Egy lávatónál?

—Nem.

—Hát akkor?

—Majd meglátod.

—Megint valami titkos helyre vezetsz?

—Persze. Mit gondolsz, miért nem hívtam el ide senki mást, csak téged és Csilit?!

Szoraja nem válaszolt semmit, csak elkeseredetten törölgette a homlokát a tenyerével. Ruhával felesleges lett volna, minden csurom víz volt rajta a párától és az izzadtságtól.

Aztán néhány óra múlva valóban elérkezhetek valahová... a hely látszatra semmiben sem különbözött bármi más helytől. Kis patak keresztezte az útjukat, de bugyborékol, olyan forró volt.

Jíkokúnó Kányí oldalt lépett, az egyik nagy sziklához, és minden erejét összeszedve igyekezett azt elgörgetni. A szikla egy darabig ellenállt az erejének, majd hirtelen engedett... de ezzel egyidőben nemcsak e szikla mozdult, hanem valami kinyílnak a patakmeder alján is, mert a kis patak abba hirtelen belefolyt, ami valami újonnan nyílt szakadék lehetett... ennek megfelelően azonban a patak alsó része víz nélkül maradt! A korábban odafolyt víznek megszűnt az utánpótlása, s így most a meder feltárult előttük. És e meder alján jókora csapóajtó pompázott, s hozzá szintisza aranyból!

—Nehéz lesz, de gyertek, emeljük meg! - intett feléjük Jíkokúnó Kányí. Ám nem emelhették meg azonnal, előbb várniuk kellett, míg az kissé lehűlt, mert hisz ugyanolyan forró volt, mint korábban a patak vize.

Aztán hogy mégis felemelték, letről olyan hűs levegő csapta meg Szoraja arcát, mintha csak egy pince mélyéről jönne elő. Most kifejezetten jólesett ez neki.

Lépcsőn ereszkedhetett le a mélybe Kányí nyomában, mögötte pedig Csili haladt. És nem kellett ide a hőképlátása, mert minden vakítóan fénylett, ugyanis a falak, a tető a fejük fölött, de a padló is megannyi fénylő kristályból állt.

Egy folyosón voltak, mely valahová a mélybe vezetett. Még mélyebbre, mint ahol eddig voltak...

—Csili, csukd vissza az aranyajtót, innen letről könnyen fog menni! - kérte Jíkokúnó Kányí, majd intett nekik:

—Kövessetek!

Minthogy ide már gyalog ereszkedtek le, sokáig ballaghattak a tüneményes folyosón. Jó félóra tellett, míg megérkeztek, s bár csaknem negyvenöt fokos szögben ereszkedtek le a mélybe, nem lett ettől melegebb körülöttük. Végül azonban egy igazán furcsa helyhez értek.

A folyosó fala itt megváltozott, de az alja és a teteje is, ugyanis apránként üvegszerűvé alakult. No és az üveg, az átlátszó... persze, szó sem lehetett róla, hogy ez igazi üveg legyen. Az ugyanis rég elolvadt volna. Mert ha Szoraja körbenézett, döbbenet láthatta, hogy immár szó sincs igazi barlangfolyosóról, valójában egy csőben haladnak tovább, bő tíz méter széles csőben, ismeretlen

anyagból készült átlátszó csőben, és e cső falain kívül tüzes pokol tombol!

Odakint ugyanis olvadt kőzet, azaz láva hömpölyög, vörös és fehér izzással, keresztülfonja izzó ölelésével a csövet amiben ők hárman haladnak, lángujjaival nyaldossa azt, - de hiába! Valami ismeretlen erő nemcsak nem engedte a csövük megolvasztását, de még csak be sem szívárgott hozzájuk a kinti iszonyatos forróság, holott már annak színéből úgy sejtette Szoraja, hogy az meg kell legyen legkevesebb háromezer fok.

Mikor rájött, a döbbenettől úgy megszedült, hogy Csili kellett elkapja.

—Kányi...! - nyöszörögte elhaló, vékonyka hangon tanítómesterének, a főpapnőnek. —Ugye nem igaz az, amit hiszek?!

—Hát már hogyan lenne igaz. Természetesen pontosan oda tartunk, ahova gondolod. Sőt, már ott is vagyunk mindjárt.

—De hát *senki* nem élheti túl, ha leereszkedik a legközepebb Középpontba! Ez merő lehetetlenség!

—Akkor megnyugodhatsz, mert ha lehetetlenség, akkor te sem vagy most itt, tehát nem kell félned, mert ha nem vagy itt, ugyan mi bajod eshetne?!

—Kérlek ne gúnyolódj!

—Akkor meg ne beszélj hülyeségeket! - mordult rá ritka modortalanul a papnő. — Nem szeretem, ha valaki letagadja a tényeket. Látod hol vagyunk, és a tényekkel jobb ha nem vitatkozol, mert ha megteszed, attól nem a tényeknek lesz rosszabb, hanem neked, a te tulajdon legszentségesebb önmagadnak!

—De hát miként lehet ez?! Mitől nem olvad el ez a folyosó?! Ki csinálta ezt, hogyan, mi célból?!

—Még két perc, és megtudod. - vetette oda neki a papnő, és csak ment tovább. Szoraja nem tehetett mást, követte a papnőt, és íme, maga előtt végre csillogást fedezett fel.

Nehezen vette észre a fényt, mert mindent betöltött az olvadt kőzet ragyogása amúgyis körülötte, így aztán nem is volt már olyan nagyon messze tőle e fény, mire felfigyelt rá.

Mire odaérkezett, láthatta hogy az eddig egyre meredeken lefelé vezető folyosó most végre enyhe hajlattal vízszintes irányúvá változik, és ki is szélesedik. De annyira, hogy tulajdonképpen egy roppant, kupolaszerű terembe jutottak, mely csaknem pontosan félgömb alakú volt. A terem átmérője meglehetett valami ötszáz méter is, és középen kis, ragyogó emberalak látszódott, aki a lábait maga alá húzva pihen. Egészen úgy nézett ki, mintha egy földi buddha-szobor volna, épp csak női buddha lett volna ez, ami igen furcsa, de Szorájának nem tűnt fel e furcsaság, hiszen igazi buddha-szobrot sem látott soha. Továbbá, ez az emberalak – mert valóban emberalakú volt ez a valami, nem csiripalakú – ez olyan vakítóan fénylett, hogy Szoraja alig bírta feléje fordítani a szemét, és állandóan pislogni volt kénytelen.

Nem ez a fénylő illető volt azonban az egyetlen figura a teremben. A nagy terem lényegében két részre volt osztva, méghozzá valami vibráló energiasfal osztotta két koncentrikus részre a termet: a külső rész nagyjából ötven méter széles lehetett, itt voltak Szorajáék is, aztán az alig látható, de mégis észlelhető, vibráló fal következett, és emögött a nagy-nagy üresség mögött végül a terem középpontjában a fénylő, ücsörgő nőalak. Aki ráadásul hiába nézett ki úgy, mint aki ül, de igazából nem ült, hanem lebegett... jó másfél méter magasan méghozzá!

A hozzá vezető képzeletbeli úton, azaz a Szoraját ezen ücsörgő alakkal

összekötő képzeletbeli egyenes mentén pedig számos csirip testét fedezte fel Szoraja az energiafüggöny mögött, többnyire nőket, bár akadt itt pár férfi is. De míg a nőkből volt legkevesebb száz, férfiakból talán öt sem. E testek ráadásul mind az energiafüggönyhöz közel helyezkedtek el: mind annak túloldalán, de tőle nem messzebb mint talán ötven-hatvan méter. Egyikük sem jutott a fénylő alak közelébe. Még csak megközelítőleg sem.

Illetve... illetve nagyjából félúton, azaz valami száz méterre Szorajától is és a fénylő alaktól is, ott valami olyasmi feküdt, ami igencsak nem nézett ki csiripnek! —Az ott... az ott... - hebegte Szoraja, és remegő ujjal mutatott arrafelé. —Az ott nem egy jégszörny?!

—Szokj már le erről a hülye névről, hogy jégszörny! És igen, persze hogy az. Azaz, egy ember. Emberférfi. És éppen miatta hívtalak ide.

—Félek, Kányi! Mi ez az egész?! Azok odabent mind meghaltak?! Aki bemegy oda, az meghal?! És már sejtem, azt akarod, hogy én is menjek be oda?! De miről van itt szó?! Ki az a ragyogó valaki ott középen, aki majdnem úgy néz ki, mint egy ember, csak nőben, és most ő él vagy nem él, és, és... semmit sem értek...

—Akkor ne hebegj-habogj, úgyis sejthetnéd, hogy mindjárt elmondok neked mindent! Na figyelj csak ide! - kezdte Jikokүнó Kányi. —Tudd meg, amit még Kandi sem tud, mert nem mondtam el neki. Nem amiatt, mintha nem bíztam volna meg benne, de el sem hitte volna. Na de haladjunk sorjában. Ahhoz hogy mindent megérts, eszedbe kell idéznem azt a történetet, amit Odafent kezdtem el mesélni neked évekkal ezelőtt, Fifi Csekmiszenről. - azzal kézenfogta Szoraját, egészen az energiafüggöny legszéléhez vezette, és befelé mutatott a kezével.

—Látod azt a női testet ott, Szoraja? Annak az idős csirip nőnek a testét ott, aki a legközelebb jutott a középen lebegő nőalakhoz? No úgy nézd meg őt, hogy ő Fifi Csekmiszen!

—Szegény! De hát miért ment oda be?! Nem tudta, nem érezte, hogy ez veszélyes? És ha ő nem tudta is, de a sok-sok többi nő és férfi, azok már látták az ő tetemét, sejthették hogy nem jó dolog oda bemenni...

—Ne vágj közbe Szoraja, mert még semmit nem értesz, és a közbevágásaiddal csak húzod az időt. Figyelj inkább! Tehát ott hagytam abba a mesémet korábban, hogy Fifi Csekmiszen megalapította a Fény Szolgálóinak titkos társaságát. És e társaság még az ő életében igen nagy befolyásra tett szert. Igaz, jobbára csak a simaocájúak körében, egyszerűen mert majdnem mindegyikük csíktalan csíkos volt, vagy épp teljesen közönséges csíktalan simaorcájú, emiatt a csíkosok nem nagyon bíztak meg bennük, legalábbis eleinte. Bár még most sem nagyon, hiszen tapasztalod mekkora a simaocájúak iránti gyűlölet a csíkosok körében...

Na de amikor Fifi Csekmiszen már jópár éve tevékenykedett a nagy ügy érdekében, akkoriban azt is elérték, hogy pár megbízható hívük bekerüljön a legfelső papi körökbe. És itt aztán olyan dolgokat tudtak meg, amiket eddig még soha senkinek nem mondtak el a papok! Még Fifi Csekmiszen sem tudta, holott ő is felszentelt papnő volt korábban. Ám nem volt elég magas rangú ahhoz, hogy minden titkot megosszanak vele!

Megtudta azonban most azt, hogy a papok úgy vélik, világunk Közepében ott rejlik az Örök Élet Forrása! Hogy ezt konkrétan miként képzelik el, azt nem tudta, azt senki nem tudja, szerintem maguk a papok sem tudják, csak beszélnek róla... és ezt jelentéktelen babonának tarthatnád, ha nem úgy volna, hogy egy másik történet szerint az a jégszörny aki betört a világukba és a legmélyebbre

jutott, az a mese szerint állítólag épp ezt, az örök életet kereste, amiatt haladt egyre mélyebbre és mélyebbre! Jégszörny alatt természetesen embert kell érteni, csak amiatt mondom én is jégszörnynek, mert a papok titkos meséjében e szóval szerepel. És nyilvánvalóan ugyanarról az emberről van szó, aki a csiszi úrhajó lezuhanását túlélte.

—De Kányi, mi az oka annak, hogy egy bugyuta mesét eltitkoltak a papok?!

—Semmi más, mint hogy nem biztosak benne, hogy a mese valóban olyan bugyuta volna! Tudd meg ugyanis, hogy ezen emberi túlélőről elég sok pontos feljegyzés maradt ám fenn az akkori korból! Ezeket is mind megszerezte Fifi Csekmiszen. És az egyik ilyen feljegyzés leírja, hogy a jégszörnyet egyre beljebb szorították a Középpont felé, bár hősieken védekezett. Hősiesen, de egyre lanyhábbul, mert ő mint jégszörny a hideget bírta csak jól, de itt még a csiripek számára is túl nagy már a meleg, ő tehát ezt nem nagyon bírta... itt már olyan meleg volt, hogy ide már senki csirip nem jött lakni, ezért azt sem nagyon tudták, mi van erre. De a jégszörny ide kellett menekülni, mert ide üldözték. No és ahogy üldözték őt, egyszer csak fura helyre jutottak: a jégszörny tüzes tekintete – amiről már sejtheted Szoraja, hogy a lézerpisztoly sugarát jelenti – az tehát egy alkalommal célt tévesztett, és az egyik amúgyis forró sziklafalat teljesen szétolvasztotta. Mögötte pedig feltárult egy mély szakadék, melynek aljáról hűvös folyosó vezetett valamerre...

Természetesen amint megszilárdult az olvadék, azonnal arrafelé igyekezett a jégszörny, bevetette magát a szakadékba, túlélte az ugrást, és iszkolt tovább! A csiripek is utánaeredtek valamivel később. Nagyon féltek a jégszörnytől, de elkapta őket az üldözés láza, és különben sem mertek visszatérni a hullája nélkül, mert ez volt a parancsuk.

No és mint azt bizonyára sejted Szoraja, éppen pontosan azon a folyosón jöttek végig, amin mi is! A jégszörny, nyomában az üldözőkkel, eljutott ebbe a terembe, a Csodák Termébe! - mutatott körbe elragadtatva a kezével. Ám csodálatában Szoraja nem osztozott.

—Mondanád a Csodák Terme helyett a Halál Terme nevet, az jobban illene ide! - mutatott az energiafüggöny mögötti testekre a királylány.

—Elhallgass már te lány, semmit nem értesz! - legyintett Jíkokűnó Kányi, azzal Szoraja felkiáltott, mert tanítómestere hirtelen előrelépett – át az energiafüggönyön! Ott állt annak túloldalán, két lépést még meg is tett a fénylő alak felé, majd visszafordult, és kilépett újra az energiafüggöny mögül.

—Na?! Ki mondta azt neked, hogy aki oda belép, annak okvetlenül meg kell halnia?! Hallgass már el, kérlek ne zavarj a locsogásoddal, mert semmit nem értesz még, de tényleg! Ez életem legnagyobb napja, kérlek ne rontsd el! Én tulajdonképpen e pillanatért éltem eddig, majdhogynem azt mondhatom!

—Bocsáss meg! - suttogta a döbbent Szoraja.

—Nem, nem bocsátok meg, kizárólag akkor, ha figyelmesen végighallgatsz, és utána teszed amit mondok, sőt: *ha sikerrel jársz!*

—Meghallgatlak. - bólintott Szoraja. Azt hogy teszi is amit Jíkokűnó Kányi kíván tőle, nem tette hozzá. Cseppet sem volt biztos benne ugyanis, lesz-e hozzá bátorsága. Valószínűnek tartotta hogy akármi legyen is Kányi kívánsága, ahhoz neki is be kell oda mennie a tetemek közé, és ehhez semmi de semmi kedvet nem érzett.

—A jégszörny tehát menekült. És nagyon csodálkozott ő is, gondolom, bár a gondolatait érthető okokból nem tudták leírni a krónikák... de egészen biztos

hogy mély ámulatba kergette őt minden, amit itt látott! Igaz, tetemek akkor még nem voltak itt, senki nem volt itt, csak Ő ott középen – mutatott a fénylő alakra a papnő. —De gondolom már azon is elámult amin te, hogy miért nem olvad el ez az egész, ha egyszer odakint tombol a forróság, s már minden olvadt...

Tehát eljutott ide. S mert üldözői a nyomában voltak, nemigen tehetett mást, mint hogy berohant *oda!* - mutatott ismét befelé a papnő.

—De hiszen ha nála volt a lézerpisztoly, megtehetette volna, hogy egyszerűen lelő mindenkit, aki a nyomában van. Nem olyan nagyon széles az a folyosó amin jöttünk, nem bújhattak volna el a lövései elől.

—Mégsem ezt tette. Talán kimerült a pisztolya energiatöltete – bár ezt valószínűtlennek tartom. Az is lehet, hogy csak nem akart annyi csiripet megölni. Tudod, nemcsak te lehetsz ám az egyetlen, aki nem szeret gyilkolni... az is lehet, hogy nem mert itt lövöldözni, például mert félt hogy a lövése kilyukasztja a folyosó falát, és akkor beömlik ide a kinti sok forró láva, és mindenki meghal, még ő maga is... de tudod, szerintem a legfőbb ok az, hogy nem is nagyon érdekelte már őt az, hogy üldözik, lehet hogy amint ezt itt meglátta el is feledkezett arról, miként került ide, és csak az érdekelte, hogy megfejtse a titkot, azt, hogy mi ez az egész! Hiszen ő, ha jégszörnyként szerepel is a történetben, de valójában ember, és csiszí, Kanditól pedig megtudhattad már rég, hogy a csiszík rajonganak az új felfedezésekért!

Ő tehát belépett ide e vibráló vonal mögé, és úgy döntött, elmegy oda közepre, ahol az a nőszerű alak lebeg. Feltételezem, hogy nem tudta, mit tegyen majd ha odaér, de biztos remélte, majd kitalálja akkor. No de nem sikerült eljutnia addig.

—Mi történt vele?

—Az üldözőinek a parancsnoka később leírta a visszaemlékezéseit, ezt őrizték titokban a papok. Onnan tudjuk, hogy a jégszörny egyre lassabban haladt előre, óvatosan – majd megállt, és sokáig várakozott ott állva, egy helyen. Aztán mégis megindult előre, de két lépés után összeesett és nem mozdult többet. Senki nem tudja, mi lett a sorsa, mármint hogy miért esett össze. De annyi bizonyos, hogy láthatod: a teteme úgy néz ki, mintha csak aludna, nem rohad, semmi változás rajta, nem is mumifikálódott...

—Az üldözői – folytatta Jíkokúnó Kányi, és a szemét is behunyta mesélés közben, mintha csak emlékezne a régi időkre – az üldözői nem merték követni! Ellenben hajigáltak rá lándzsákat, késeket, de azok nem repültek át ezen a vibráló falon, lehullottak előtte. És nem sok olyan csirip akadt aki megpróbálkozott volna azzal, hogy ide belépjen, hosszú órákig itt ácsorogtak, míg végül valaki meg merte próbálni, de nem sikerült neki, egyszerűen nem bírt átlépni ezen a fényfüggönyön! És nem csak ő, de más sem. No és ekkor nem tehettek mást, eljöttek innen. Örökké mégsem maradhattak itt mert éhen halnak, de nem is érezték itt biztonságban magukat. És végeredményben, úgy vélték, elérték a céljukat: a jégszörny meghalt, ha a tetemét nem is tudják elvinni a megbízóiknak!

Ám miután elhagyták e helyet, az üldözők parancsnoka úgy döntött, hogy biztos ami biztos, és hogy a jégszörny soha ki ne tudjon jönni innen, még akkor sem ha netán nem halt meg és magához térne, emiatt a folyosó bejáratát odakint a legényeivel beomlasztattatta.

Aztán visszatért, és megírta az élményeit. De azt nem írta meg, hogy hol történt mindez, mert azt veszélyesnek tartotta volna. Mert ugye hátha valaki

odamegy, és kiszabadítja a jégszörnyet a föld alól, ha az netán mégsem halt volna meg!

A hír a papok fülébe is eljutott, és elkobozták a férfi irományát, az egykori üldözőtársait kivégezték, hogy a titkot senki meg ne tudja, a férfit pedig arra kényszerítették, hogy mutassa meg nekik a bejáratot. Ám kiderült, hogy nem képes visszatalálni oda! A környék időközben a nagy meleg, a sok talajmozgás hatására teljesen megváltozott. Ekkor a férfit megölték, s a titok teljes feledésbe merült, elsüllyedt a papok sok-sok feljegyzése közt.

—No most meg kell tudd Szoraja – folytatta Jíkokúnó Kányi – miért nem tudott az üldözők vezetője visszatalálni ide! Hát amiatt nem volt rá képes, mert mire visszajött volna ide, a környék megváltozott. De e változást nemcsak a Természet vak erői okozták, hanem más is... ugyanis a jégszörnynek nemcsak ellenségei voltak, de egypár barátira is szert tett a rövid idő alatt, amit idelent töltött. Akadt például néhány férfi és nő, akiket megmentett a lézerpisztolyával pókoktól, egyéb szörnyektől. Persze ezekkel sem volt még együtt annyi ideig, hogy megtanulja a nyelvünket vagy azok az övét, de azok azért biztosak voltak benne, hogy a jégszörny nem gonosz!

Persze nem voltak sokan, nem tudtak neki segíteni amikor üldözték, de követték az üldözőket, s amikor látták hogy azok eltorlaszolja az idevezető bejáratot, az üldözők távozása után előbújtak, és kibontották azt. Bejöttek ide... látták, hogy nem segíthetnek a jégszörnyön. S akkor úgy gondolták, elrejtik ők is a bejáratot, de úgy, hogy soha senki ne háboríthassa meg a jégszörny végső nyugalma! No így készítettek el az arany csapóajtót, és föléje vezették a patakot is. Amikor tehát a papok jöttek volna erre, minden teljesen más volt már mint korábban, és nem találtak le ide.

Aztán jött Fifi Csekmiszen. És amikor megtudta e régi legendát, azonnal nagyon érdekelni kezdte. S mert ő eddigre nagy népszerűsége tett szert sok csirip közt, lassanként bizalmukba fogadták őt azok, akik tudtak e nagy titokról, elmondták ezt neki, és ő lejött ide...

No és amikor itt körbenézett, s meglátta őt – mutatott a középen ülő nőalakra – akkor rögvést úgy gondolta, hogy vele azon ritka esetek egyike történt, amikor valaki azt hiszi hazudik, de közben véletlenül rájött az igazságra! Legalábbis majdnem. Mert ő ugye kitalálta a Fényhozó legendáját, amiről azt hitte, csak az ő elmeszüleménye, közben pedig az nagyonis létezik, s mindössze annyit tévedett, hogy azt hitte, odafentről a fagy világából jön le ide a csiripek közé, miközben valójában innen a mélyből, a Közepponthból érkezik meg, innen jön majd fel... bár az sem kizárt hogy korábban odafent élt, csak átmenetileg ideköltözött. Mindenesetre bárhogy legyen is, ellenállhatatlan vágy fogta el, hogy megszólítsa őt, hogy beszélgessen vele, hogy felébressze – mert nem hitte egy pillanatig sem, hogy halott volna, vagy csak valami szobor. Ezt különben én sem hiszem. Minden bizonnyal alszik. Évek, évszázadok, talán évezredek óta... *de él!* No és ekkor Fifi Csekmiszen belépett oda, elindult feléje... de mint látod még odáig sem ért, ahol most a jégszörny van, és ő is összeesett.

No de eddigre ő már nem egyedül volt a Fény Szolgálói közül, és akadtak, akik nagyon szerették őt. És volt, aki megpróbálkozott vele, hogy utánamegy és kihozza! És az első ilyen próbálkozó nem ment el egészen a testéig, hanem visszafordult, kijött, és elmesélte az odakint várakozóknak, hogy amint néhány lépést megtett befelé, mintha egy hang szólt volna a fejében, azt mondván neki,

hogy ez tiltott terület: ide csak a *jó lények* léphetnek be! Minél jóakarátúbb, kedvesebb, szelídebb, szeretetreméltóbb a lény, annál közelebb juthat *őhozzá!* - mutatott a fénylő alakra. —Ha azonban közelebb lép, mint amire a jósága őt feljogosítja - akkor megszűnik a számára az idő!

—Ööö... ez mit jelent konkrétan?! - kérdezte óvatosan Szoraja.

—Azt - felelte lelkesülten Jikokүнó Kányi - hogy *ők* - mutatott oda be - *nem haltak meg!* Hiszen a halál azt jelenti, hogy egyik pillanatban még élnek, azután nem! A halál időben lejátszódó esemény! De ha nincs idő, nincs esemény sem, mert nem történhet soha semmi, kizárólag időben! No és mert nem haltak meg, nem múlik a számukra az idő, emiatt újra élhetnek is! És erre bizonyítékaim is vannak! Ugyanis tudd meg, hogy ezután számos testvérünk próbált oda bemenni, nem is azért főleg, hogy a fénylő alak közelébe jussunk, hanem hogy elérkezzenek a jégszörnyig, vagyishát az emberig, hogy őt kihozzák onnét, mert úgy vélték, sokat segíthetne nekik, no meg Fifi Csekmiszent, mozgalmunk alapítóját, ös-anyját is szerettük volna kihozni onnan, remélve, akkor magához tér - de senki nem jutott a közelükbe. Ők úgy látszik annyira nagyon jók voltak, hogy őket nem közelíthették meg késői követőik... és látod Szoraja, ki eddig jutott befelé, ki addig, annál messzebb, minél jobb volt, minél méltóbb volt a Közép felé jutásra... No de időnként megtörtént, hogy aki újra megkísérelte a bejutást, az tovább jutott, mint valamely korábbi próbálkozó. És ilyenkor többnyire azt tette, hogy aki mellett elhaladt, azt kihúzta közénk, visszahúzta, és csak azután haladt beljebb... no és ezek a testvéreink mind magukhoz tértek! Néha még el sem kellett hagyniuk ezt az energiafüggőnyt, már odabent magukhoz tértek, amint kissé hátrébb kerültek attól a ponttól, ahol megszűnt számukra az idő... azaz, nem kell félned! Aki oda bemegy, ha összeesik is, de nem hal meg! Olyan, mintha álomtalanul aludna, és valamikor okvetlenül magához is tér, legfeljebb nagyon sokára, amikor valaki kihúzza őt onnan! Szerintem a jégszörny is így lehetett ezzel: hallotta a hangot, de gondolta, hátha eljut odáig, ha meg mégsem, legalább nem hal meg - elvégre nem várakozhatott odabent akármeddig, mert akkor éhen hal! Így biztonságban van. Ellenségei nem húzhatják ki, mert erősen hiszem, senki aki rosszat akar az odabentieknek, nem juthat el hozzájuk, mert az nem olyan jó!

—De lehet hogy ha oda bemegyek, nagyon messzire jutok, ott összeesek, és akár évezredek is eltelhetnek, míg egy annyira jó személy érkezik, aki eljut hozzám és kihúzhat!

—Persze, de ez nem számít, mert akkor sem halsz meg. Különben is, soha még annyira jó valakivel nem találkoztam, mint te.

—És miért nem cselekedtetek úgy, hogy aki bemegy, a derekára köt egy kötelet, s ha összeesik, akkor kihúzhatjátok?

—Mert nem lehet. Akin bármi fegyver van, vagy bármi ami hosszabb mint két méter, nem tud az energiafüggöny mögé lépni. Biztos mert a hosszú madzagokat is fegyverszámba veszi, például mert ostorként használható.

—Tehát odabent épp azok vannak most, akik mozgalmunk, a Fény Szolgálóinak legjobbjai, legkiválóbbjai, mert amiatt nem tudta még senki sem kihozni őket, mert nem jutott hozzájuk.

—Igen. Nagy szükségünk van rájuk. És természetesen a te dolgod kihozni őket, Szoraja! Az embert is. És ha ezzel megvagy, elmész *oda*, és beszélsz *vele!* - mutatott a fénylő alakra.

—Menj te, Kányi!

—Lehetetlen. Én nem sokáig jutnék. Én nagyonis tudok gyűlölni. Te Szoraja nem, vagy csak egészen kicsit.

—De figyelj, te ezt végig tudtad, tehát hazudtál nekem, amikor azt mondtad, én vagyok a Fényhozó!

—Igen, ez is mutatja hogy én nem mehetek be, mert könnyedén hazudok, azaz nem vagyok elég jó. De azért nem hazudtam sokat: látod mennyire fénylik ő, és őt, tehát a Fényt, igenis te hozod el nekünk most mindjárt!

—Még mindig nem értem, miért kellett hazudnod nekem. Mert amit elmondtál, az erre nem magyarázat.

—De hát nem igyekeztél-e jobban, hogy azt hitted, te vagy a Fényhozó?! Úgy érezted, iszonyatos felelősség nyomja a válladat, s mindent megtettél, hogy eleget tégysz a követelményeknek! A lehető legigazibb szent szerettél volna lenni... és az is lettél! És ez *nagyon* fontos volt nekem, nekünk, az egész népednek, mert ha nem vagy igazán szent, nincs esélyed arra, hogy eljuthass *ő*hozzá! Az igazi Fényhozóhoz! Na de most már mindent tudsz, tehát indulj kérlek!

—Igazán? Hiszen még azt sem tudom, mit mondjak neki, ha odaérek!

—Szerintem semmit nem kell mondanod, legfeljebb, hogy ideje ébrednie, mert nagy szükségünk van rá, és ugyan legyen már olyan jó, és hozza el a Szeretet Országát nekünk!

—Kányi, eddig azt hittem nem vagy vallásos, de most már rájöttem, tévedtem! Eddig mindig megfontoltnak, hidegfejűnek ismertelek, de most éppoly bugyután gondolkodol, mint a legbutább vallásőrült fajankók, már megbocsáss! A *fundik*, hogy a csiszi szót használjam erre, mert nagyon ideillik! Mert figyelj csak, két eset van: ez a fénylő izé odabent vagy jó, vagy nem jó. Ha nem jó, akkor bizony nem okos dolog őt ébresztgetnem, mert sokkal jobb nekünk ha tovább durmol; sőt, ha nem gonosz csak amolyan simán átlagos valaki, akkor is megharagudhat ha félbeszakítom az álmát! Ha viszont jó, akkor már réges-rég megvalósította volna a Szeretet Országát ha képes rá, de mert ezt nem tette meg, ebből következik, hogy ezt nem is tudja megtenni!

—Szoraja, ne vitatkozz, tedd kérlek amit mondtam, és indulj!

Szoraja nagyot sóhajtott.

—Tudni szeretném Kandi véleményét is.

—Az a baj – hallotta a fülében az etu hangját – hogy nem sok mindent látok a környékből – például *semmit*, ami az energiafüggöny túloldalán van! De ha így állnak a dolgok ahogy Jíkokűnő Kányi mesélte, ha van remény rá, hogy a csiszi férfi újra élhet, akkor be kéne menned oda Szoraja, mert te nemegyszer olyan kijelentést tettél nekem, hogy te magadat lényegében csiszínek tartod, ha nem is vagy ember! No most csiszi törvények szerint te bizony ettől kezdve csiszínek is számítász, mert ez a kijelentés, a mentális hozzáállás a lényege a csiszíségnek, nem az, hogy ember vagy-e. Hiszen én sem vagyok ember, aztán mégis csiszi vagyok. No és egy csiszi legalapvetőbb kötelessége, hogy megpróbáljon segíteni a másikon. Különbözik meg aki odabent fekszik, a ti híres „jégszörnyetek”, az olyasvalaki, akit természetesen nagyon jól ismertem, úgy hívják hogy Szangur, és biztosíthatlak róla, hogy az egyik legislegrokszenvesebb férfi még a csiszik közt is! Egy alkalommal, még Tlaxánon, a bolygónkon, például egy folyó elsodort egy gyermeket, de ő utánaúszott, és élete kockáztatásával kimentette a kicsit. Nagyonis megérdemli tehát, hogy megpróbálj segíteni rajta.

—És az a fénylő nő ott középen?

—Nem tudom, hogy vele mi legyen, kevés az információm. De egyelőre úgyis az a legfontosabb, hogy kimentsd onnan Szangurt, s lehetőleg a többieket is. Bár el nem tudom képzelni, miként állhat meg valakinek az idő... s *ennyire!* Amióta oda Szangur bement, eltelt több mint kétezer év! De Fifi Csekmiszen bemenetele óta is sok-sok évszázad múlt el...

Szoraja ismét sóhajtott egyet, majd kihúzta magát.

—Jó! Bemegyek. Bár amit elmondtál, Kányi, az ilyen formában biztos nem történt meg.

—Hogyhogy?!

—Úgy, hogy azt mondtad, fegyverrel nem lehet bemenni oda. Holott elbeszéléseid szerint a jégyszörnynél... akarommondani Szangurnál, volt lézerpisztoly!

Jíkokűnó Kányi elgondolkodott.

—Igen, most hogy mondd, ez nekem is furcsának tűnik... talán lerakta idekint!

—Ugyan már, hiszen amíg be nem ment oda, azt sem tudta, veszélyes-e odabent neki, no meg teljesen életszerűtlen azt képzelni, hogy épp akkor amikor üldözik, megvált a fegyverétől, s pláne idekint lerakja, hogy a csodafegyver az üldözői kezébe jusson!

—Hm! Igazad van, de nem vagyok képes megoldani a rejtélyt!

—Szerintem – folytatta Szoraja – erre egyetlen magyarázat az lehet, hogy a lézerpisztoly bevitelét ez az energiafüggöny nem tiltja meg. - azzal nem is várva válasza, átlépett a fényfüggönyön. Holott nála volt a lézerpisztoly. És ettől még valóban be is jutott oda.

Amint átlépett az energiafüggönyön, úgy érezte, mintha megsüketült volna. Egyszerűen semmi hang nem jutott át hozzá a túloldalról. Természetesen ahol korábban állt, ott sem volt nagy a zaj, éppenséggel semmi, de mert neki kiváló volt a hallása, akkor azért hallotta Jíkokűnó Kányi és Csili lélegzését, lépteik neszt, ruháik súrlódását... most azonban ebből egyáltalán semmit sem hallott. A saját lépteit hallotta, azaz mindent ami az energiafüggöny ezen oldalán történt – épp csak itt semmi sem történt, amit nem ő idézett elő. Itt nem volt mozgás és változás.

Óvatosan, lassan megtett előre vagy öt lépést. S ekkor meghallotta a fejében a hangot. Nem a fülével hallotta a szavakat, hanem mintha csak képzelné az üzenetet. Egészen olyan volt, mintha álmodna, és álmainak valamelyik szereplője mondana valamit neki.

—Most még visszafordulhatsz! - szólt a Hang. —Figyelmeztetlek azonban, hogy ha tovább mész beljebb, mint amire jogosult vagy a jószágod alapján, akkor megszűnik számodra az Idő, és mindaddig ott maradsz majd, beleragadva a számodra örökké vált Itt-be és Most-ba, mígcsak valaki nálad jobb személy ki nem szabadít téged onnan! - és a Hang elhallgatott.

—És... és meg fogom tudni azt valahonnan, hol húzódik számomra a határ, amit nem léphetek át?! - kérdezte izgatottan Szoraja.

—Nem. - hallatszott a hűvös válasz.

—De ki vagy te?!

—Egy aljas gazember.

—Tessék?! - kiáltott fel Szoraja önkéntelenül is hangosan, s hozzá igazán jókora hangerővel.

—Egy aljas gazember. - ismételte meg a Hang. Bár eközben a középben ülő fénylő

alakon a legkisebb változás sem látszódott, holott Szoraja nagyon figyelte őt, mert ugyan ki mástól is származhatna az információ?!

—Te gonosz vagy? - kérdezte tőle óvatosan.

—Ehhez a legkisebb kétely sem férhet. A Világmindenség legislegelvetemültebb lényei közé tartozom.

—De miért? Mit követtél el?

—Több milliárd, sőt, valószínűleg több százmilliárd értelmes és szeretetre méltó lény iszonyatos kínhalálát okoztam, kizárólag azért, hogy kielégüljön a hiúságom, s hogy fitogtassam a hatalmammat.

—Hát ízé... - és Szoraja óvatosan hátralépett. —Ez, hm... ez valóban... szóval... nagyon csúnyán hangzik... ez... ez tényleg úgy hangzik, mint a gonoszság...

—Akkor egyetértünk. - válaszolta a Hang.

—De miért vallod ezt be most?

—Mert kérdezted.

—De miért nem titkolod el?

—Minek?

—Hát például, hogy mások ne vessenek meg érte. Meg hogy ne büntessenek meg miatta.

—Nem sok olyan lény él a világban, aki képes lenne engem megbüntetni. Akik pedig képesek lennének rá, túl jók ahhoz, hogy megtegyék ezt velem.

—Úgy érted, téged nem lehet megölni? Halhatatlan vagy?

—Persze hogy az vagyok. Magamtól sosem halnék meg, de attól még meg lehet ölni engem is, igaz, ez nem olyan egyszerű, mint mondjuk a te esetedben lenne.

—És, hm, most miért vagy itt? Nem unalmas itt?

—Nem. Hiszen te sem unatkozol, amikor alszol.

—De hiszen nyilvánvalóan nem aludhatsz, ha veled beszélgetek!

—Hogy is ne aludnék. Én most álmomban beszélek. Teveled is előfordulhat néha. Még olyan is van, amikor az alvó válaszol a hozzá intézett kérdésekre, mert agyának egy kicsike része nem alszik. Épp ez van most énvelem is. Alszom, de szándékosan úgy intéztem sok-sok ezer évvel ezelőtt, hogy így aludjak, hogy válaszolhaszak annak, aki kérdez. De ettől még nem vagyok ébren. Tudatomnak egy egészen apró morzsája van csak ébren. Például semmi érzelmet nem érzek, kivéve azt, amit nem tiltottam le álombamerülésemkor: a bánatot, szomorúságot, önmagam mély megvetését, azt a tudatot, hogy én mennyire végtelenül hitvány vagyok! Ezeket nem is akarom nem érezni, mert nem akarok újra akkora bűnt elkövetni, mint amit tettem korábban. Amíg ezt érzem, nem érzek vágyat rá, hogy felébredjek, és ez nagyon jól van így, mert ki tudja ha felébredek, milyen egyéb iszonyú rémtetteket hajtanék végre!

—Most nem értem, téged akkor ide valaki bezárt, mint egy börtönbe?

—Dehogy. Magam jöttem ide. Ha úgy tetszik, magam csináltam meg e börtönt magamnak.

—Akkor te megbántad a korábbi rémtetteidet?

—Persze, csak ettől még az sajnos nem vált semmivé.

—De ha ennyire sajnálod, miért nem menekülsz a halálba a bánat elől?

—Mert nem érdemlem meg a halál könnyebbségét. Tudok róla, merre akadnak a Világmindenségben olyan lények, akik képesek lennének a megölésemre, s boldogan meg is tennék; - csak hogy a halál nekem tényleg nem büntetés volna, hanem nagy ajándék. Ha tehát ezt az utat választom, azzal még nagyobb bűnt követnék

el, mert gyáva is lennék, gyáva a büntetés elviselésére. Meg aztán nektek sem volna jó az, ha elmennék innen.

—Miért? Mi közöd van hozzánk?

—Az, hogy rég megfagytatok volna, ha nem lennék. Ez a bolygó csak amiatt élhető a számotokra, mert én az energiámból olvadtan tartom a közepét.

—Hát te tartasz életben bennünket?

—Ilyen értelemben igen.

—De akkor miért nem teremtesz meleget a felszínen is, hogy ott élhessünk, mint régen?!

—Mert csillagot teremteni nem tudok, az meghaladja a hatalmamat. És ha odafent meleget csinálnék valamiképp, s kimennétek oda, hamarosan meghalnatok. Mert nem elég a meleg. Az odakinti időt most csak rövid ideig viselhetnétek el károsodás nélkül, tudniillik a káros kozmikus sugárzások miatt. A felszín csak akkor lesz a számotokra élhető, ha e bolygó valamely csillag körüli pályára áll, mert akkor újra kialakul az ózonréteg is odafent a légkörben, és ez megszüri a sugárzások javarészét majd.

—Akkor... akkor hadd kérdezzek meg... megengeded, hogy a többiek testét kihúzgáljam innen, hogy újra éljenek?

—Azt csinálsz amit akarsz, a te dolgod.

—De szólhatnál, mikor ne menjek közelebb hozzád.

—Nem szólok.

—Miért nem?

—Mert nem tőlem függ. Az, hogy kit mikor rak sztázisba az erőterem, jóságától függően, egy automatikus, önműködő folyamat, amire semmi hatásom nincs. Mondtam már, hogy én most alszom. Ezt csak akkor tudnám befolyásolni, ha újra felébrednék, de erre semmi kedvem. Igazából ha felébrednék, akkora bánatot és büntudatot éreznék, hogy nem bírnám elviselni, és okvetlenül tenni akarnék valamit korábbi gonoszágom helyrehozására, de azzal egészen biztos, hogy csak még tovább rontanám a helyzetet. Tehát nem akarok felébredni. Én most voltaképp olyan vagyok, a te fogalmad szerint, mint aki kábítószert szedett, hogy elviselje a világ nyomorúságának tudatát, és önnön hitványságát. Kábult, akinek majdnem minden mindegy. Alig vagyok magamnál. Emiatt azonban, mert nem vagyok ébren, nincs is befolyásom semmire sem. Tehát azt csinálsz amit akarsz, de a saját kockázatodra. Engem tulajdonképpen még az sem nagyon érdekelne ha megölnél, még csak nem is védekeznék, bár erre nem vagy képes. De ha el tudsz jutni hozzám, és úgy döntesz hogy jobb ha nem élek és megölsz, csak tedd nyugodtan, nem fogok tiltakozni. Például könnyen megölhetsz úgy, ha megfojtasz. Nem lesz egy rossz szavam sem ellene.

—És nem haragszol, ha kérdezgetlek?

—Nekem mindegy.

—Miért csináltad ezt a... az erőteret... és épp ilyenné, hogy egy idő után mindenki elájuljon... vagy hogy nevezzem ezt a dolgot?

—Sztázisba kerülnek. Megszűnik számukra az idő. És hát mi mást is tehettem volna, ha meg akarom védeni magamat? De nem magam miatt akartam magamat megvédeni, csak mert ha nem élek, ti is meghaltok, mert megszűnik a meleg forrása. Megtehettem volna, hogy aki átlépi a kört, azonnal meghal, de nem akartam gyilkolni többet már. Gondolkoztam, mit tegyek, s ez jutott az eszembe. Így senki nem hal meg.

Szoraja is gondolataiba mélyedt most. Még habozva hátra is nézett. Odakint látta, amint Jíkokúnó Kányi hevesen integet neki, türelmetlenkedik, hogy tegyen már valamit, még a szája is mozgott, de a papnő hangja nem jutott el hozzá.

Visszafordult a fénylő alak felé.

—Szeretnék segíteni rajtad.

—Nem tudsz.

—Mindig lehet segíteni mindenkin, ezt erősen hiszem.

—Rajtam nem. A világ legisleggonoszabb lényje vagyok. Annyira gonosz, hogy még én is undorodom magamtól.

—Ez egyszerűen nem igaz. Lehet hogy régen az voltál, de most már biztos nem vagy az, mert megbántad, amit tettél.

—Akkor is olyan nagy bűnt követtem el, amire nincs bocsánat.

—De van. Én megbocsátok neked.

—Mert nem ellened vétkeztem. Emiatt nincs is jogod megbocsátani nekem.

—Nincs igazad, hiszen szükségszerű, hogy nem bocsáthatnak meg neked azok, akik meghaltak miattad, tehát kizárólag élő adhat csak bocsánatot a bűnösöknek, ez magától értetődő!

—De te még csak nem is vagy azoknak a fajából való, akik ellen a bűnt elkövettem. Ők azonban talán már nem is léteznek, holott nekem kizárólag ők bocsáthatnának meg. Persze a bűn súlya akkor is engem terhelne, de akkor talán valóban lehet hogy kissé jobban érezném magamat. Ám annak hogy te, Szoraja, megbocsátasz-e nekem, semmi de semmi jelentősége.

—Honnan tudod a nevemet?

—Mindent tudok, amit te, vagy bárki, aki belépett e körbe. Aki valaha is belépett ide, annak a teljes tudásával rendelkezem. Semmi újat nem tudsz mondani magadról, amit ne tudnék. Ez szükségszerű is: ha nem tudnék én és a varázsköröm mindent, amit az ide belépő, nem lehetne eldönteni, mennyire jó a látogató, és mennyire szabad megközelítenie engem.

—Ez tehát varázslás?

—Persze hogy az.

—Jíkokúnó Kányi azt mondta nekem, varázslás nincs.

—Tévedett. Persze ez attól is függ, mit értesz varázslás alatt. De ennek nincs nagy jelentősége a számotokra. Minden bizonnyal én vagyok az egyetlen olyan esemény az életedben, amit igazi varázslásnak tekinthetsz.

—De figyelj már, én annyira szeretnék segíteni rajtad! - és Szoraja elsírta magát. —Te vagy a legnyomorúságosabb, legszánnivalóbb lény, akivel valaha is találkoztam, az nem lehet, hogy semmit se tegyek érted!

—De ha egyszer nem tudsz!

—De én szeretlek téged!

—Jobb ha nem teszed, mert nem érdemlem meg. Különbben se légy őrült: csak a bolondok szeretik a gonoszokat.

—De te már nem vagy gonosz. Különbben is, a jó amiatt jó, mert nem csak a jókat szereti, de a rosszakat is.

—Egy bizonyos határig ez persze így igaz. Én azonban messze túlléptem minden megengedhető határt.

—Mi az oka annak, hogy bejöttem ide lézerpisztollyal?

—Mert az itt már nem veszélyes. Az energiafegyver, és a védőerőterem nem tiltotta le a behozatalt, mert egyszerűbben is semlegesíthette: kiszívta belőle az energiát,

így most már használhatatlan.

—És működik majd újra, ha kiléptem innét?

—Igen, ha fel tudod tölteni valahonnét energiával, mondjuk a csiszi úrhajóból.

—És ha nem töltöm fel?

—Amíg fel nem töltöd, használhatatlan.

Szoraja megint töprengett egy darabig, és szándékosan nem nézett hátra, hogy ne lássa az őt sürgető Jíkokúnó Kányít. Úgy vélte, semmi oka annak, hogy siessen. Végül azonban mégsem tehetett mást, belátta, ha nem akar visszafordulni, tovább kell menjen!

Előrelépdelt, óvatosan, lassan, bár sejtette, a lassúság nem védi őt meg. Előrement, egészen a legközelebbi testig. Középkorú nő teste volt az, ami ott feküdt. Szoraja lehajolt, megragadta a bokáit, és megkönnyebbülten hátrahúzta. Bármilyen történjen is vele ezután, nem volt hiábavaló, hogy belépett ide: egyvalakit már megmentett!

A test hátrahúzása könnyen ment, mert valami ismeretlen anyagból készült, ám elég csúszós padlón feküdt. S nem is kellett soká húzgálnia: még ki sem ért a körből, még három métert sem húzta hátrafele, a nő máris megmoccan. Kinyitotta a szemét, és pillantása Szoraja arcára szegeződött.

—Hány év telt el? - kérdezte.

—Nem tudom, mikor léptél be ide. Nem ismerlek, a nevedet sem tudom. Engem különben Szorajának hívnak. - válaszolta neki a királylány.

—Köszönöm, hogy bejöttél értem. Mész tovább, vagy nem kockáztatsz többet?

—Persze hogy megyek tovább. Muszáj. Kötelességem. De... *ugye nem fáj?! -* kérdezte aggódva.

—Cseppet sem. Semmit nem érzel. Csak annyit, hogy hirtelen elbágyadsz... aztán a következő pillanatban már magamhoz tértem, mert éreztem, hogy húzol a lábamnál fogva. Nem kell félned!

—Ezt megnyugtató volt hallanom! De mintha nem is bántódnál azon, hogy elbuktál, hogy nem sikerült neked, hogy én ébresztettelek fel!

—Minek is bántódjам, sőt, hiszen most már minden rendben van a részemről, mert akadt valaki aki jobb nálam, most már a tied minden felelősség, nem az enyém! - nevetett a nő Szorajára.

—Hm... Ebben igazad van! - komorodott el a királylány.

—Akkor megyek is ki. Sok sikert!

A nő elment, Szoraja pedig nekikezdett sorra mindenkit hátrébb húzgálni, hogy magukhoz térjenek, s kimehessenek Jíkokúnó Kányíhoz. És elhatározta, hogy nem izgatja magát azon, összeesik-e, azaz, ahogy az a fénylő valaki mondta, „sztázisba kerül” netán. Sőt, ahogy hirtelen belegondolt, rájött, ez tulajdonképpen nem is volna a számára tragédia, épp ellenkezőleg: nagy szerencse volna neki! Mert ugye mi történik vele, ha sztázisba kerül: fájdalmat nem érezne, mintha csak álomtalanul aludna, aztán egyszer csak majd valaki – lehet hogy sokezer év múlva – hátrahúzza, akkor magához tér – s lehet hogy az már egy szebb, jobb világban következik be! És akkor már ő nem számít királylánynak, Fényhozónak sem, senki nem is vár el tőle semmi különlegeset, nem kell megfelelnie holmi Követelményeknek, amivel képzelt szentsége jár, végre önmaga lehet, nyugodtan élhet – milyen szép is volna az! Igen, senki sem várna el tőle semmi hőstettet, semmi különlegeset, miért is várnának el, hiszen csakis olyasvalaki tudná őt

hátrahúzni, aki jobb mint ő, s így már annak a vállára nehezedne minden felelősség...

Sorra húzgálta a testeket hátra, a végefelé már nem is köszönt senkinek sem akit hátrahúzott, be sem mutatkozott, az ő nevüket sem kérdezte meg, meg sem várta azt sem hogy megköszönjék neki, hogy azok üdvözölgék őt, amint az illető mocorogni kezdett és kinyitotta a szemét, ő már ment is előre a következőhöz... és már inkább sóvárogva várta, hogy végre-valahára összeessék, hogy jöjjön a nagy Semmi, a nyugalom és béke... amikor nem kell már aggódnia olyasmi miatt, hogy találmányaiból gonosz csiripek fegyvereket gyártanak, amikor neki sem kell többé ölnie... de nem jött el a nyugalom ideje a számára. Egy idő után ugyanis azt vette észre, hogy már senki nem maradt akit kimenthetne, még maga Fifi Csekmiszen sem, már őt is hátrahúzta, legendás hősüket, észre sem vette mikor, fel sem tűnt neki, mekkora nagy hőstettet hajtott végre ezzel ő maga is... nem, senki sem maradt már, csak messze maga előtt a jégszörny, azaz dehogyis szörny, az ember, a csiszi férfi, akiről már tudta Kandinak hála, hogy Szangur a neve...

Megindult előre, de most habozva. Hirtelen nem is nagyon vágyott rá, hogy sztázisba kerüljön. Mert elkapta a kíváncsiság. Szerette volna igazán alaposan szemügyre venni azt, aki ott fekszik. Egy embert. Az *embert!* Azt a különleges valakit, aki egy olyan nép képviselője, akik akkora mérhetetlen hatalommal rendelkeznek, hogy képesek a végtelen Ürességet átszelő gépeket készíteni, akik képesek megalkotni Kandit...

És oda is ért a férfihoz. A logikus az lett volna, ha megragadja Szangur lábát, s hátrahúzza, elvégre ha megkerüli és a fejéhez megy, akkor közelebb kerül a fénylő valakihez, és lehet, hogy akkor maga is sztázisba kerül, s nem tud segíteni a férfin... de Szoraja nem ragadta meg Szangur bokáit, ehelyett valóban előrelépett annak fejéig. Jól látta az arcát, mert Szangur az oldalán hevert, ráadásul egy olyan helyzetben, ami teljesen elképzelhetetlen volt: minden normális esetben hanyatt kellett volna dőlnie a saját súlyától, ilyen bizonytalan egyensúlyi helyzetben nem lehet megmaradni – de hát ez nem következett be, mert hiszen Szangur számára megállt az Idő!

Hozzá se nyúlt a férfihoz. Leguggolt elé, és alaposan megnézegette. Nagyon régen látott utoljára embert, és akkor is csak hologramon, fent az űrhajóban. Kandi ugyan azt mondta neki, képes hologramot vetíteni a levegőbe még most is, hogy a fülében van, de azt mondta, ez elég sok energiába kerül ahhoz képest amivel rendelkezik, mert nem sok energiája van, nem sok fér bele ugyanis abba a kis morzsába, ami Szoraja fülében rejtezik, s így inkább takarékoskodik ezzel. Tehát Szoraja csak nagyon homályos elképzelésekkel rendelkezett az emberekről. Tudta, hogy azok is kétlábúak, két kezük is van, és a füleik picinyek, nem olyan szép nagyok, mint az övéi. Sőt, az emberek fogazata is ugyancsak satnya az övéhez képest, mert mint azt megtudta már eddig Kanditól, az emberek a mindenevők csoportjába tartoznak, meg is maradtak mindenevőnek, a csiripek azonban a roverevőkből alakultak ki, ami azt jelenti, hogy bizony legfőbb eledelük a hús, ehhez való a fogazatuk is, ami meg is maradt roverevő fogazatnak, még ha a mostani csiripek gyakran esznek már holmi növényeket és gombákat is. De táplálékuk legnagyobb hányada akkor is hús kell legyen még manapság is. Igazság szerint Szoraja eddig a pillanatig meg volt róla győződve, hogy ha valaha találkozna egy élő emberrel, akkor azt a legkevésbé sem tartaná szépnek!

Most azonban szépnak tartotta. Mindenekelőtt: bár Szoraja nem a csíkosok közül származott, de azért a simaorcájúak közt is jellemző volt, hogy a nagyobb, erősebb férfiakat szebbnek tartották! Nem ez volt persze az egyetlen szempont a szépségük megítélésében, de ez is szerepet kapott. És Szangur igazán nagy volt, hatalmas, jócskán nagyobb, mint a legnagyobb csirip férfi, akivel csak valaha is találkozott Szoraja! És még izmosnak is látszott. Erősnek. És Szoraja hirtelen vágyat érzett rá, hogy ez a roppantul erős valaki átölelje őt, hogy elbújjon a karjai közt, és így védve legyen a Világ megannyi rosszasa, gonoszsága elől...

De Szangur arca sem volt csúnya. Inkább gyerekes. Főleg a kis fülei miatt, de különben is... Szoraja persze jól tudta, hogy emberi fogalmak szerint ez egy felnőtt férfi, de a csirip esztétika szerint Szangur arca olyan volt, mint egy nagyra nőtt gyermeké. Tehát kedves, helyes, szeretetre méltó, fiatalos...

Szoraja megfordult, és ránézett a középen lebegő nőalakra. Ezt kérdezte tőle gondolatban:

—Nem szeretnéd, ha felébresztenélek?

—Nem. - hallotta a választ.

—Elárulod, hogy hívnak?

—Az a nevem, hogy *Deja*.

—Hát akkor *Deja*, akárki légy is, nem háborgatlak! Nem foglak felébreszteni... egy darabig egészen biztosan nem.

—Köszönöm neked. - válaszolta udvariasan a titokzatos lény.

Szoraja ezután lehajolt, és hátrahúzta a csiszi férfi testét. Ez már jócskán nehezebben ment neki, mint a csirip testek húzgálása, mert az ember is lényegesen nehezebb volt, mint a csiripek. De azért sikerült. És nem is kellett messzire húznia: két méter elég volt ehhez. Ekkor ugyanis a férfi már kinyitotta a szemét...

És nem látott senkit maga fölött. Nem, mert ő ekkor a hátán feküdt, de Szoraja nem hajolt föléje, hanem a lába előtt guggolt a földön. De ezt a férfi csak akkor vette észre, amikor végre felült. S mert emlékezett rá, hogy miután bemene-
kült ide üldözői elől, azután a Hang azt mondta neki, egy bizonyos pontnál megszűnhet számára az idő, s csak akkor él majd újra ha valaki nálánál jobb lény kihúzza onnan – ezért tudta, hogy most valaki itt kell legyen a közelében, aki ezt megtette vele és érte. Felült hát, és azonnal meg is pillantotta Szoráját. A leány is észrevette hogy az emberférfi felült, s most megmozdult: eddig guggolt, de most guggoltából térdelésbe váltott. Szangur pedig épp ezt kérdezte e pillanatokban:

—Ki vagy te?

Ezt persze saját anyanyelvén, csisziül kérdezte, mert nem tudott csiripül. És hirtelen nem jutott eszébe, hogy hát honnan is tudhatna ez a leány csiszi nyelven! De Szoraja megértette a kérdést, mert Kanditól eddigre egész tűrhetően megtanult csiszi nyelven, bár messze nem tökéletesen. És most ezt válaszolta tört csiszi nyelven Szangurnak:

—Én van a te hűséges és engedelmes feleség, ha elfogadsz! De ha nem elfogadsz, kérlek öl meg engem inkább! - azzal kihúzta a ruhájából a különben használhatatlan, mert lemerült lézerpisztolyt, a fejét alázatosan lehajtotta, a fegyvert azonban magasba tartotta Szangur felé. Azaz, Szoraja teljesen szabályosan elvégezte Szangur előtt az ősi leborulási szertartást, az egyetlen cselekvést a csirip hagyományok szerint, mellyel egy nő a tudára adhatja egy férfinak, hogy szeretne a felesége lenni! Épp csak nem kést tartott a magasba, mert kés nem volt nála,

hanem a lézerpisztolyt a kés helyett. S az igaz hogy a lézerpisztoly nem működött, de nem is ez volt a lényeg, hanem a jelképes aktus. Különben meg nem sok kételye lehetett afelől, hogy ha a férfi meg akarja őt ölni, azt megteheti egyetlen ütéssel, pusztá kézzel is, mert annyira sokkal erősebb.

Ezen néhány másodperc alatt egyesítette adatbázisait a két Kandi – az, aki Szoraja fülében lakott, és az, aki Szangur fülében. Mert volt természetesen Kandija Szangurnak is... és ezen utóbbi Kandi számára is megszűnt mostanáig az idő, természetesen, amíg Szangurt Szoraja ki nem húzta a sztázismezőből. És most Kandi (mindegy már melyikre gondolunk, mert mindegyikük tudott már mindent, amit korábban csak egyikük) most tehát Kandi így szólt Szorajához:

—Elment az eszed, Szoraja?! Mit művelsz te?! Hiszen egészen mostanáig azzal hencegtél, hogy te csiszínek tartod magadat, de tudnod kell akkor, hogy egy csiszínek nincs férje vagy felesége! Az a szó hogy „csiszí”, eleve azt is jelenti az ősi csiszí nyelven, hogy „férj nélküli”! Különben is, hiszen nemegyszer éppoly lesújtóan vélekedtél a házasságról, mint a legigazibb csiszík, például, hogy a házasságon belül a nő a férfi rabszolgája!

—Lehet. - gondolta Szoraja, de nem válaszolt Kandinak. —Lehet - gondolta még egyszer, mintha csak önmagával vitatkozna gondolatban – de nekem elegendő van a nagy felelősségből! Mentse meg más a világot, például épp Szangur, a férjem! De meg aztán úgyis férjhez kéne mennem idővel, akkor meg már ő legyen inkább a férjem, nem más – nála kiválóbb valakit úgysem kaphatnék! - és továbbra sem lett volna hajlandó felnézni, a világot sem, mert az nem illett ilyenkor, nem illik hogy a nő felnézzen, amíg a férfi fel nem szólítja erre, amíg választ nem ad neki, mely válasz lehet akár az is, hogy felemeli, magához öleli, igen, ez a legjobb válasz, mert az azt jelenti hogy elfogadja a feleségének, sőt, nagyon örvend annak, hogy a nő a felesége szeretne lenni... persze az is lehet hogy csak azt mondja: —Elfogadlak feleségemnek!, igen, ezt is mondhatja, ez is siker a nő számára, de nem annyira mint az előző változat, mert ha nem öleli magához, akkor az azt jelenti hogy elfogadja ugyan, de csak mintegy száanalomból, nem igazán örül a történeteknek... végül persze az is lehet, hogy elveszi a nőtől a fegyvert, és lesújt vele... sőt, még ez sem a legrosszabb, mert ekkor a nő meghal ugyan, de ennél ezerszer rosszabb, ha a férfi csak hátat fordít és elmegy szó nélkül, mert ha ő maga öli meg a nőt, akkor azzal meghagyja legalább a nő becsületét, s elismeri hogy a nő legalább bátor volt, méltó rá hogy foglalkozzék vele, hogy megölje, de ha elmegy a férfi, azzal azt mutatja hogy a nő semmit nem ér, annyit se mint egy légy piszok, nem érdemes foglalkozni vele, olyan hitvány... és akkor is meghal a nő, épp csak akkor elkezdik a többi csiripek gúnyolni, piszkálni, illetlennek nevezik, erkölcstelennek, és addig gyötrik míg bele nem hal, ez ugyanis szabad nekik akkor a törvények szerint, s így ekkor a nő többnyire maga követ el öngyilkosságot, ha ugyan van rá módja és ideje...

Ez utóbbtól Szoraja most nem félt: senki nincs itt aki a halálba üldözhetné, de jaj mekkora szégyen, ha nem fogadja el őt a férfi!

És a férfi soká-soká nem válaszolt neki! Nyilván arra figyelt, amit Kandi magyarázott neki a fülében... Végül aztán mégiscsak azt érezte Szoraja, hogy valaki hozzáér. Szangur kivette a fegyvert Szoraja kezéből, visszadugta a helyére, majd tenyerével végtelenül gyöngéden Szoraja álla alá nyúlt, és maga felé fordította a fejét.

—Úgy hallok Kanditól, te csiszínek tartod magadat! Akkor hogy is lehetnél a feleségem?

—De hiszen minden csiszínő feleség minden csiszí férfié!

—No igen, de attól tartok, mintha te ennél többet akarnál!

—Miért is ne, ebben a világban én van az egyetlen nő aki tartja magát csiszí! E világ szabályai szerint is tehát én lehet tied feleség, igaz van ez vagy nem?

—Hát... tulajdonképpen igen! - mosolyodott el a férfi. —És persze el is fogadlak a feleségemnek, nagyon aranyos kislány vagy, kedves, és tetszel is nekem, azaz hogy úgy mondjam ne haragudj rám, de tudod nagyon meglepődtem, hogy akad valaki, aki beszél a nyelvemen, meg hogy rögvést amint magamhoz térek, akad egy feleségem...

—Dehogy haragszom, de ha mégis akarsz engem kiengesztel, kérlek ölelj magadnak, mert odakint többiek néz engem, és ha nem ölelsz meg, az enyim nagy szégyen!

—Boldogan megölellek, nekem is nagy öröm, ha akad valaki, aki szeret engem! - azzal Szangur lehajolt, átölelte Szoraja derekát, a magasba emelte, magához szorította hogy csak úgy ropogott a leány minden csontja, és még meg is csókolta a leányt. Eközben meg is fordult, s így az energiamező túloldaláról őket figyelők mindent jól láthattak, eképp kétségük sem lehetett afelől, hogy Szoraja immár az ő saját hagyományaik szerint is teljesen törvényesen Szangur hitvesének számít!

És Szoraja, akinek jó szeme volt, látta is hogy odakint Csili hangos éljenzésbe kezd, még ugrál is örömeiben – ellenben Jíkokúnó Kányi igencsak dühös képet vág!

—Menjünk ki! - szólt Szangurhoz, s megindult előre. A férfi követte őt. Eközben Kandi nem szólt egy szót sem hozzá, ellenben újdonsült férjét figyelve, annak arc kifejezését látva Szoraja azt gyanította, hogy Kandi neki, a férfinak igencsak hevesen magyarázhat, s férje arra figyelhet! Nyilván azt mondhatta el neki Kandi, kik is azok, akik odakint várnak rá.

Alig lépett ki, Jíkokúnó Kányi azonnal elébük pattant. Úgy tűnt egyáltalán nem fél az embertől, sőt, még csak nem is törődik vele. Olyan mérges volt, mint még soha.

—Ezzel meg mi a búbánatos jó nyavalya célod volt, mi?!

—Azzal, hogy a felesége lettem?! - kérdezte vissza bátran Szoraja, bár bátorságát meghazudtolva egy lépést hátralepett, hogy háta Szangur mellkasához simuljon. Bár feje búbja épp csak hogy elért a férfi szíve magasságáig. Ellenben Szangur tényleg kedvelhette, mert két erős karja azonnal átölelte őt, mintha csak valami pánt, valami heveder szorította volna Szoraja mellét. Ez nagyon jólesett a leánynak.

—Igen, igen, ne tettesd hülyének magadat Szoraja, épp erre céloztam, miért vetetted magadat feleségül az emberrel?! - kérdezte a papnő, de igazán felbőszült hangon. És mert oly közel volt Szoraja a férjéhez, hiszen épp annak karjaiban volt, épp hallotta, amint annak fülében Kandi csiszí nyelvre tolmácsolja Jíkokúnó Kányi szavait Szangurnak. Tehát mindazt ami itt elhangzik, a férfi is érteni fogja... nos, annál jobb!

S mert tökéletesen biztonságban érezte most magát, kissé szemtelenül így vágott vissza:

—Miért is ne tettem volna meg amit megtettem, ha egyszer így tartotta kedvem,

sőt, Szangurnak sincs ez kedve ellenére, látható! Vagy talán bizony féltékeny vagy, Kányi, mert te szerettél volna egy úgymond „jégszörny” felesége lenni?!

Azt várta, a papnő erre szinte felrobban majd a dühtől, és szemtelennek nevezi őt, pimasznak, modortalannak – és igazából ezt is akarta! Szerette volna, ha most Kányi minél dühösebb lesz, és éppen emiatt, mert akkor talán kevesebb mérge marad arra, amit mindjárt közölni fog vele – hogy ne is számítsen rá, hogy felkelti azt a Deja nevű akárcicsodát, aki odabent a kör közepén ül! Ám legnagyobb meglepetésére a papnő csak mérgesen szorította össze a fogát, és ezt válaszolta:

—Igen, igen, pontosan ez volt a célom, hogy épp én legyek a felesége! És szabad tudnom, hogy ha ezt ilyen remekül kitaláltad, akkor hogy követhetél el ilyen szemérmetlenséget, hogy pofátlanul elhalászod a kiválasztottamat az orrom elől, amikor pedig oly sokat köszönhetnél épp énnekem?! Te hálátlan ribanc!

Szoraja csak tátozott a meglepetéstől.

—De hiszen... hiszen én ezt csak ízé... tréfából mondtam... eszem ágában sem volt, hogy... hogy erre gondoljak... hogy te... és... és...

—Ne add az ártatlant, bőven több eszed van ám neked annál, hogy ne gondold erre, okosabb vagy még nálam is!

—Figyelj, Kányi, hidd el, nem leszek féltékeny, tőlem aztán nyugodtan lehetsz te is Szangur felesége, egyetlen szóval sem fogok tiltakozni ellene...

—Micsoda?! Hogy én, én, Jíkokűnő Kányi főpapnő csak *második* feleség legyek valahol, valaki mellett?! Hát azt már nem! Szó sem lehet róla, mit képzelsz te! Ekkora pimaszságot! Ne is folytasd, mert nem állok jót magamért!

—De hát miért akartál volna te Szangur felesége lenni?!

—Azért, amiért talán te is! Hogy mellette különleges valakinek érezhessem magamat! A tekintély végett, amit e házasság ad! És hogy állandóan mellette lehessek, és megmondjam neki, mikor mit csináljon, hiszen ő még semmit nem ismer itt, nem tudja mi meg hogy van, mitévő legyen...

—Semmi baj, úgy érzem hű feleségeként e feladatot én magam is kitűnően ellátom majd mellette! - vágta rá Szoraja.

—Csakhogy neked nem az a dolgod, hogy Szangurral foglalkozz, hanem hogy népünk szentje legyél! Sőt, nagyon szeretném, ha most azonnal kijelentenéd, hogy ezt a házasságot nem gondoltad komolyan! Te ugyanis nem lehetsz még jódarabig senki felesége, se csiripé, se emberé, te ugyanis szent kell legyél, és egy szent nem élhet házasságban! A szentet ugyanis a nép minden tagja kissé a saját feleségének tekinti, rajong érte, de amint feleség lesz, irigység ébred benne a férfi iránt, aki a szent nőt birtokolhatja, aki naponta hálhat vele, s máris úgy érzik majd, s hozzá teljes joggal, hogy a szent nem szeret mindenkit egyformán, merthogy a férjét nyilván jobban szereti mint azokat akik nem a férjei, s ez a szent nő iránt érzett rajongás megfakulásával jár, azaz ha házasságra lépsz, Szoraja, az azt jelenti, hogy szentséged mértéke a nép szemében igencsak megfogyatkozik!

—Csakhogy, Jíkokűnő Kányi, ezennel közlöm veled, hogy én nyíltan szólva mostantól kezdve magasan tojok a szentségemre! Nekem ebből elegendő volt! Én idáig igazán tisztességesen igyekeztem helytállni, megfelelni a rám kirótt elvárásoknak, de most már úgy érzem, jogom van végre a saját életemet élnem! És engem nem érdekel hogy szent legyek, elegendő van a felelősségből, én még királynő sem akarok lenni, nekem nyugalom és béke kell, s egy szerető férj! Meleg, békés otthont akarok, gyermekeket, és azt, hogy ne kelljen naponta azon izgulni, mi lesz

a következménye minden egyes kimondott szavamnak! Én már nagyon sokat tettem a cél érdekében, hogy mást ne is mondjak, kihoztam onnan mindenkit, most már csináljon más is valamit, ne csak mindig én! Gyűlölöm a felelősséget, és...

Jíkokűnő Kányi közbevágott.

—Hálátlan vagy! Rengeteg mindent tettünk mi is, például mi alapítottuk meg a Fény Szolgálóinak rendjét is, és te személyesen is nagy hálával kell tartozz nekem, nekünk...

Most Szoraja vágott közbe.

—*Semmiféle* hálával nem tartozom, mert kezdettől fogva csak fel akartál használni! Mondhatni, kihasználni! Meglehet tán, nem önző érdekekből, de akkor sem kifejezetten értem tettet, amit tettél!

Most azonban megszólalt maga a „nagy legenda”, Fifi Csekmiszen! Oda-lépett Szorajához, és átölelte.

—Én megértem Szoraját. Igazán! Teljesen átérzem az érzelmeit. Én magam is át-estem ezen, sőt, nem is egyszer. Számtalan alkalommal éltem át mély kétségbe-esést, s olyasmiket magyarázgattam magamnak, hogy nem az én kötelességem a világot megjobbitani, nem tartozom felelősséggel semmiért sem, hagyjon engem mindenki békén, nyugodtan élni, az én dolgom hogy magammal törődjem, mert miért is törődjek én másokkal, ha mások sem törődnek velem, s a csiripek különben is rosszak, nem érdemlik meg, hogy feláldozzam az életemet értük... hiszen én oly kevésre vágyom, csupán egy kis szeretetre, békére, törődésre...

—Pontosan erről van szó! - bölintott határozottan Szoraja.

—Na de a legtöbb csirip nő szintén ugyanerre vágyik. De nem kaphatják meg, ha nem teremtünk nekik ehhez megfelelő világot!

—Akkor teremtsd meg te, Fifi Csekmiszen! - szólt keményen a királylány.

—Boldogan átvállalom tőled a felelősséget! - mosolygott rá az élő legenda. Mert már valóban illett rá e név, hiszen élt újra...

—Tessék?! - ámult Szoraja, aki azt hitte, kemény küzdelemre kell elkészülnie, legalábbis átvitt értelemben, azaz heves vitára.

—Ugyanis én cseppet sem vagyok szent! - mosolygott rá az idős csirip nő. — Tudom már, mindenki mélyen tisztel engem a Fény Szolgálói közül, abban a rendben tehát, amit én alapítottam, de elárulom neked, e tisztelet jórészt teljes-séggel megalapozatlan! Én ugyanis rém hatalomvágyó valaki vagyok. Tehát sokkal de sokkal rosszabb, mint te, kedveském! Emiatt eszem ágában sincs holmi felelősség miatt aggódni! Én szeretem a hatalmat, akkor is, ha nagy felelősséggel jár, és nem izgatom magamat azon, ha netán tévedek, akkor sem, ha emiatt sokan meghalnak. Meggyőződésemmel ugyanis, hogy ritkábban tévedek mint mások, s ez a lényeg, mert így jobb főnök, vezető, úrnő vagyok, mint más lenne helyettem! Tehát nem kell félned holmi felelősségtől! Leszek én helyetted szent ha akarod, de még királynő is ha kell... sajnos azonban attól félek, nem válnék be úgy szentnek mint te, ha akarnám sem! Mert nem vagyok olyan jó, mint te. De megpróbál-hatom, ezen ne múljék... épp csak előtte fel kell éleszd az odabenti lényt, mert erre csak te vagy képes!

—Na ez az, amit biztos nem teszek meg. Ugyanis nem volna értelme. Deja elmondta nekem, hogy először is nem akar felébredni, azaz udvariatlanság volna mégis felkeltenem, másrészt nem is volna semmi értelme, mert amíg egy csillag közelébe nem ér a bolygónk, addig valami sugárzás nevű dolog miatt a felszínen

nem szabad sok időt eltöltenünk akkor sem, ha meleg volna ott, mert belehalnánk!

—Ez bizony igaz lehet! - állította Kandi Fifi Csekmiszen fülében. Mert neki is volt Kandija a fülében...

Egy darabig hevesen vitatkoztak ezen, mert Jíkokúnó Kányi nagyon csalódott volt, amiért az ébresztésből nem lett semmi; ám végül elfogadták Szoraja és Kandi érvét.

—Jó! - lélegzett végül mélyet a papnő. —Akkor majd visszajövünk ide néhány év múlva! Induljunk haza!

Nagyot nézett ám Ebru Gunes, meg a csíkosok királya, meg mindenki más is, mennyire megsziporodva tértek vissza a palotába! Pláne, mert azok közül akiket Szoraja kiszabadított a sztázismezőből, azok közt akadt jónéhány csíkos is, és ezek közül bizony felismertek párat a palotában dolgozó idősebb csiripek, hogy ez meg az például harminc-negyven vagy még több évvel ezelőtt eltűnt, senki sem tudta, mi lett vele... de íme most előbukkantak, s hozzá éppoly fiatalon, mint amilyenek eltűnésük idején voltak! De olyannyira így volt ez, hogy Gunes Kidiljor király még az ő legislegkedvesebb szeretőjét is megpillantotta közöttük, egy gyönyörű, huszonegy esztendő leánykát, aki ezelőtt majdnem ötven esztendővel tűnt el mellőle, és mindenütt kerestette, de senki sem tudta, mi lett vele! Most a leány visszatért, és ő is ugyanolyan fiatal volt, igazi szívfájdító szépség, mint korábban... mert ugye ő is a Fény Szolgálói közé tartozott titokban, csak ezt nem tudta róla a király...

De hát azóta eltelt majdnem fél évszázad, és a leány semmi hajlandóságot nem mutatott rá, hogy újra befeküdjék a király ágyába! Aki ugyan csirip fogalmak szerint nem volt még éppen vénségnek mondható, de az biztos, hogy középkorúsága éveinek vége felé ballagott már. És azt is becsületesen megmondta, hogy ő igazából soha de soha nem szerette a királyt, tulajdonképpen a Fény Szolgálóinak kémje volt a király mellett, azaz, hát akkor amikor ő még Gunes Kidiljor szeretője volt, akkor még a férfi nem is volt király, csak egy magas rangú nemes, mert akkor még az előző király uralkodott... de már akkor is előnyös volt, ha egy ilyen nagy uraság mellett van valaki, aki figyeli minden lépését! Szóval soha nem szerette, bár a férfi nem bánt rosszul vele... de hát az ő igazi szerelme akkor is a Fényhozó, sőt: a Nagy Ügy, a Nemes Cél, hogy jó irányba változzék a társadalom a csiripek közt!

Ez igazság szerint nem is nagyon bántotta a királyt, rég volt ez, azóta voltak már más szeretői is... hanem igencsak érdekelte őt, honnan bukkantak elő hirtelen e rég elveszettnek hitt személyek! Pláne ilyen fiatalon! No és erre más nem is lehetett a válasz, mint hogy Szoraja szentsége oly nagy, hogy imái hatására a Fényhozó feltámasztotta a rég meghaltak egy részét is! Legalábbis közülük azokat, akik igazán jók voltak...

Azaz, mégsem tudott szabadulni Szoraja a szentség rabságából! Mert ezután igazán mély tisztelettel pislogtak Rá, Akinek A Halál Fölött Is Hatalma Van!

—De Kányi, nekem ez nem tetszik, ez már aztán tényleg nagyon durva hazugság! - ellenkezett Szoraja.

—Miért lenne ez hazugság?! Hiszen valóban a Fényhozó engedte el őket, mert eddig az ő sztázismezőjében szunnyadtak; s ha nem is az imáid hatására, de miattad szabadulhattak ki onnan, mert te húzgáltad ki onnét őket!

—De nem voltak halottak!

—Szerintem igen, amennyiben a halált úgy definiáljuk, hogy halott az, aki nem él! Márpedig ők nem éltek, mert megszűnt a számukra az idő, azaz halottak voltak!

—Na de mi lesz, ha mások is azt akarják, hogy feltámasszam valami szerettüket?

—Nem vagy rá képes és kész, ez egyszeri alkalom volt, hosszú ideig nem lesz rá újra módod.

—És mikor lesz rá módom újra, mi?! Mert szerintem soha!

—Jaj, dehogynem! Amikor már kiköltözhetünk újra a felszínre, akkor hamar épülnek majd mindenféle gépek, s ezekkel olyan betegeket is megmenthetünk, akik pedig különben simán meghalnának, azaz ha úgy vesszük, feltámasztjuk a halottakat!

—Ez akkor sem ugyanaz!

—De ér ugyanannyit! Különbözik meg már itt is lehet egyre fejlettebb gépeket építeni, kezdj hozzá, Szoraja!

—Már eddig is bőven eleget tettem, gépépítés terén is, csinálja ezt más, aki jobban ért hozzá! Fifi Csekmiszen, vagy te, vagy leginkább maga a férjem!

—Pontosan erről van szó, persze hogy ő intézi majd, mert ő ért a saját gépeihez a legjobban, de te mint hű feleség, illik hogy segíts neki!

—Miben?!

—Ne butáskodj, hát természetesen abban, hogy tolmácsolod a szavait, mert ő teljesen kizárt, hogy valaha is megtanuljon csirip nyelven, egyszerűen ugyanis nem képes a hangjaink kiejtésére...

Így történt, hogy bár Szoraja Szangur felesége lett, eképp férjes és egyben nemesi asszonyként a csirip szokások szerint már három neve lett: Szoraja Szangur Indijorszun, de ez mégsem jelentette azt, amit szeretett volna, hogy hátat fordíthat az országépítésnek, mert férje, a „jégszörny” ugyan mi mást is tehetett volna, tovább fejlesztette náluk a technikát... bár nagy óvatosan nem az ipari gépeket fejlesztette egyelőre, azt mondta, az nagyon ráér majd akkor, amikor Szoraja lesz végre az egész bolygó királynője, mert úgy nem lesz egyenlőtlen a technikai fejlődés! Olyasmikkel foglalkozott, amikből úgy vélte, nem lehet nagy baj: például felfedezte a kloroformot, ami a csiripekre is altatólag hatott, s így végre lehetővé vált az altatásban végzett, fájdalommentes műtét. Nagy szó volt ez!

S mert mindenütt Szoraja tolmácsolt Szangurnak, ezért elkerülhetetlen lett, hogy mindenütt éltessék és a szentet tiszteljék benne, aki bizony akkora hatalmas szent, hogy a halottakat is feltámasztja, sőt, valahonnét még egy jégszörnyet is kerít magának, és a vad, félelmetes jégszörnyet képes annyira megszelídíteni – természetesen a szentsége által! - hogy az a férje lesz, s ahelyett hogy agyonverné, segít neki mindenféle hasznos ötletekkel!

Ezek után pedig nem is történt velük semmi különösebb kaland vagy izgalom. Semmi, jó öt évig! Sőt, ezalatt még csak az a kérdés sem merült fel újra, készítsenek-e újra puskákat... vélhetőleg a csiripeket teljesen megbabonázta a rendkívüli csoda, hogy Szoraja akkora szent, hogy egy jégszörny felesége lett! Ez aztán tényleg nem pusztán zsenialitás már, hanem a legislegigazibb csoda, hiszen a jégszörnyet mindegyikük láthatta akármikor Szoraja mellett, gyakran meg is pusztította egymást Szoraja és a jégszörny, átölelték egymást... és Szoraja annyira

megszelídítette e félelmetes fenevadat, hogy az szinte a gyerekek kedvence is lett, szívesen játszott velük, és nem ölt meg senkit...

Jól éltek, szépen, nyugalomban, s bár Szoraja megmaradt szentnek, de tényleg igyekezett minél kevesebbet mutatkozni a nyilvánosság előtt, s amit csak lehetett, átengedett a közszereplésből Jíkokűnő Kányinak és Fifi Csekmiszennek. És tulajdonképpen nagyon boldog volt így, az ő „jégszörny”-férje mellett... eddigre már csiszí nyelven is tökéletesen megtanult mellette... és már tulajdonképpen csak azt várta, mikor jön el az a boldog pillanat, amikor végre annyira felmelegedik a felszín, hogy kiléphet oda, és megcsodálhatja melegben és napfényben is a fenti világot. Ez sokkal de sokkal jobban érdekelte, mint hogy királynő lesz majd valamikor.

Aztán alig múlt el huszadik születésnapja, megérkezett hozzá édesapja üzenete, hogy márpedig most már mégiscsak látogassa meg őt Szoraja, mert szép-szép, hogy milyen sok adót kap a csíkosoktól, Szorajának hála, de most már mindent ami ott történt, hallani akar Szoraja tulajdon szájából! És Szoraja hozza magával a férjét is, mert azt hallotta, hogy Szoraja férjhez ment, s egészen különleges férje van: állítólag egy jégszörny! Igazából nem is volt szép Szorajától, hogy csak úgy férjhez ment édesapja engedélye, sőt megkérdezése nélkül, ráadásul utólag sem tájékoztatta erről királyapukáját, úgy kellett hónapokkal később megtudnia e hírt afféle szóbeszédként, sokadkézből, de hát Szoraja igazán furcsa leány... mindenesetre most látni akarja a férjét! Ha Szoraját nem verte agyon szörny létére, remélhetőleg őt, a királyt sem fogja...

De különben is nagyon időszerű lesz már, hogy Szoraja ellátogasson hazulra, mert ő a király nagyon beteges az utóbbi időkben, ki tudja meddig él, azaz időszerű volna a hatalom átadására gondolni!

A király kérését nem lett volna bölcs dolog figyelmen kívül hagyni, de Szoraja nem is akart el nem utazni, hiszen rég járt odahaza; különben is kiderült az üzenetből, hogy a király őt tartja a kiszemelt utódának! Így aztán felkerekedtek, gyíkhátra pattantak, még maga Szangur is, habár az ő teste mintha kissé nehéz lett volna a gyíkoknak; mindenesetre elbírták azért, legfeljebb kissé többször álltak meg pihenni emiatt. És útnakeredtek. Csapatukat most is mint idefelé jövet, Ebru Gunes vezette, aki eddigre teljesen felgyógyult már, sőt, még ő maga is megtanult csiszí nyelven, és igazság szerint olyan jól összebarátkozott Szangurral, hogy kijelentette: ő maga is csiszínek tartja magát, és tulajdonképpen szívesen lenne ő maga is egy ember felesége! Igen, mondhatta hogy csiszínek tartja magát, mert miután oly hősiesen Szoraja elé vetette magát, hogy a testével védelmezze a királylányt a pisztolylövés ellen, azután hősiességét Szoraja azzal jutalmazta, hogy beavatta őt minden titkukba – mármint azután, hogy visszatértek a Közeppontra tett utazásukból. Ám a megtudott újdonságok nem csökkentették Ebru Gunes hűségét, s továbbra is Szoraja nagy csodálója maradt. —Végülis – mondta erre Ebru Gunesnak Szangur – a csirip szokások szerint lehetsz te is a feleségem, mert nálatok egy férfinak lehet több felesége, és nekem sincs kifogásom ezellen! Csiszí gondolkodás szerint pedig még Szoraja sem a feleségem, azaz ha te is csiszínek tartod magadat, ugyanúgy hozzám tartozol mint Szoraja is, nem jobban és nem kevésbé, sőt akár még hálhatok veled is, ha

akarod, bár úgy vettem észre, nálatok is az a helyzet mint nálunk emberek közt, hogy a nők sokkal kevésbé lelkesednek eziránt, mint a férfiak. Gondolom tehát, te sem emiatt akarnál a feleségem lenni!

—Ugyan már Szangur, én egyáltalán nem akarok a te feleséged lenni! És persze hogy nem is hálok veled sosem. Mert tudod csiszíség ide vagy oda, de szerintem Szoraja nagyonis csirip fogalmak szerint gondolja azt, hogy a te feleséged, hiába beszél róla, hogy ő már csiszi! És emiatt azt hiszem ha nem is mondaná, de mégis rosszulesne neki, ha hirtelen csak úgy befeküdnék melléd az ágyba, és bitorolni kezdeném mellette a feleség szerepkörét! Még akkor is, ha nálunk csiripeknél valóban lehet akárhány felesége is egy férfinak. Mert azért akkor is úgy van ám az, hogy a feleség akkor a legboldogabb, ha ő nemcsak az első, de az egyetlen feleség is! No és én tehát valóban szívesen lennék egy ember felesége, csak hogy én is egyedüli feleség óhajtanék lenni, ha csak egy mód van erre. És persze hogy nem a szex kedvéért, jól sejted, hanem mert úgy vélem hatalmas megtiszteltetés, ha egy ember a férjem!

S e véleményével Ebru Gunes egyáltalán nem volt egyedül, mert még maga Fifi Csekmiszen is azt mondta, sokkal szívesebben lenne egy ember felesége, mint királynő, feltéve persze hogy egyedüli feleség az ember mellett vagy legalábbis a legelső, legrangosabb feleség, s az esetben, ha elrepülhet a férjével az emberek bolygójára, látni azt a sok-sok csodát, ami ott lehet...

Elutaztak tehát Indijorszun Dörmekorku királyhoz, népes kísérettel, velük volt természetesen Csili is meg Jíkókúnó Kányi is, és útközben mindenki a csodájukra járt – azaz, inkább Szangur, az ember, tehát a csiripek szemében a „jégszörny” csodájára!

És végül célhozértek. A palota szállásmestere gyorsan elhelyezte őket, majd közölte velük, hogy a király azonnal látni óhajtja a leányát és annak férjét. Bár ez udvariasan hangzott, valójában természetesen parancs volt, de hát úgysem akartak ők nemet mondani... Szoraja még csak nem is izgult különösebben. Az üzenet, amivel hazahívta őt édesapja, kifejezetten barátságos volt, s olyan, ami elismeri az ő érdemeit. Épp csak amiatt aggódhatott volna legfeljebb, mit szól különleges férjéhez édesapja, de hát emiatt sem érdemes idegeskednie, mert már tud minden lényegeset apukája, tudja, hogy egy szörnyeteg a férje, volt bőven elég ideje rá, hogy megbékéljen a gondolattal, talán még ő maga is megtiszteltetésnek tartja majd e házasságot... igaz, igaz, nagy udvariatlanság volt, hogy nem szólt neki előre erről, meg hogy nem volt holmi királyi lakodalma... de végeredményben ez is érthető: nem volt olyan a helyzet! Nem gyakran kínálkozik lehetőség rá, hogy valaki egy jégszörny feleségének ajánlkozhat, s a jó alkalmat ki kell használni, mert erre egy királylánynak sem sűrűn nyílik módja!

Beléptek tehát a király magánlakosztályába, mert Indijorszun Dörmekorku ragaszkodott hozzá, hogy négyszemközt fogadhassa őket. Ez különben Szorajának is öröme szolgált, mert sokkal meghittebb, bizalmasabb volt így. Remélte, most hogy oly remekül helytállt a csikosok közt, végre kiérdemeli édesapja szeretetét.

A király ágyban fekve fogadta őket, és Szoraja bizony meg kellett állapítsa, igencsak sokat vénült a felséges úr, mióta utoljára látta! No igen, azóta eltelt egy teljes évtized is: ez rajta, Szoraján is látványos nyomokat hagyott, épp csak rajta csupa előnyöset, mert csirip fogalmak szerint igazán elragadó, gyönyörű leánnyá

serdült, bizony, nem vitatható, hogy a legislegszebb csirip lányok közé tartozik, de úgy látszik az emberek is szépnek tartanak, legalábbis Szangur azt mondja, hogy tetszik neki – ám édesapjával kapcsolatban sajnos egészen másként festett a helyzet! Az ő korában is sokat jelentett már egy évtizednyi korkülönbség, bizony, igencsak ráncos lett az arca, a tartása is mintha görbébb lenne, ezt még ülve is észre lehetett venni rajta... de azért ahhoz képest hogy azt üzente, ideje a hatalomátadásra gondolni, ehhez képest Szoraja tulajdonképpen messze sokkal rosszabbra számított! Szó se róla, a király igencsak aggastyánnak látszott, és nyilván gyenge volt, ha egyszer ágyban feküdt, ám korántsem tűnt holmi halálosan beteg, nemsokára őseihez költöző totyakos roncsnak! Egyszerűen egy nagyon-nagyon öreg vénember volt, aki azonban még akár két-három évig is simán elhúzhatja, minden különösebb orvosi segítség nélkül is. Holott Szoraja jól tudta, apja már így is legalább harminc évvel túlélte a csirip történelem legidősebb öregeit is.

Nem is köszöntötte emiatt másként apját, csak így:

—Örülök édesapám, hogy jó egészségből látlak!

—Ugyan, lányom, hagyd ezt, rég nem vagyok a régi... annyira nem, hogy pár éve már az összes ágyasomat is elküldtem, feleségem sincs már, minek, a kuka-commal nemhogy az a dolog nem megy, de lassan annak is örülök, ha sikerül egy kiadósat hugyoznom... - és rekedtesen felnevetett. A király sosem törődött az illemmel, és szerette a vaskos humort. Most sem ő pirult el, hanem Szoraja.

—Ez végülis várható volt már rég a te korodban apám... de akkor is az a lényeg, hogy bevallom, sokkal rosszabb állapotban levőnek tartottalak az üzeneted alapján!

—És nem is hazudtam, mert néha fura gyengeségek törnek rám, amikor hosszú időközön át csak alszom és alszom, mintha ájult lennék... aztán ki tudja, egyszer nem alszom-e el örökre?! És biztos is, hogy ez megtörténik majd valamikor velem! És lehet hogy már nem is sokára... de nem panaszkodom: az efféle elmúlás igen-csak kellemesnek tűnik a szememben, jobbat nem is kívánhatnék magamnak! És úgylis soká éltem. Mindenesetre egy utolsó kötelességem még van: át kell adnom a hatalmat kiszemelt utódomnak!

—És az én volnék? - kérdezte nyíltan Szoraja.

A király elvigyorodott.

—Rengeteg ajánlkozó van a trónra, leányom! *Rengeteg!* Például unokabátyád, Robág Návi is! Sőt, ő a leginkább... úgy értem, talán ő szeretne a legjobban a helyembe lépni, nyíltan hangoztatja, hogy joga van a trónra, és hogy micsoda dolog lenne, ha nő ülne be a Nagykristályba... hogy ez perverz, természetellenes dolog... és ami az érzelmeimet illeti, bizonyos mértékig még igazat is adok neki, úgy értem, megértem! Nekem sem tetszik, hogy nincs fiam... - és sóhajtott egyet.

—No és - folytatta - Robág Návi rendelkezik a legtöbb támogatóval is a trónra áhítozók közül! Különben majd találkozatsz vele, mert meghívtam őt is meg mindenki más szóbajöhető jelöltet ide a palotába, sőt, a tekintélyesebb nemeseket is, mindenkit... na de ne merüljünk ennyire bele a részletekbe, előbb meséljetek már magatokról! Szeretnék hallani már mindent végre a legilletékesebb helyről, tőled, Szoraja! És jöjjön már közelebb a férjed is, nem harapom le a fejét amiért elszerette a leányomat, hogy is tehetném, nem az én szokásom a harapdálás, hanem a jégszörnyek azok, amik gyilkolni és öldökölni szoktak... bár ez igen szelídnek látszik! Mondd meg neki, hogy jöjjön ide, soha nem láttam még jég-

szörnyet közlőről!

—Nem kell megmondanom neki, mert ő nem tud ugyan csiripül, csak egy-két szót képes kimondani rém rossz hangsúllyal, nem alkalmas ugyanis a szája a hangjaink kiejtésére, ellenben ért mindent, amit mondasz neki! - felelte Szoraja. És igazat mondott, bár természetesen korántsem Szangur értette a csirip szavakat, hanem Kandi tolmácsolta neki a fülében a király szavait csiszí nyelvre. De a lényeg persze az volt, hogy valóban értett mindent.

S most oda is lépett a király ágya mellé, és szolgálatkészen le is guggolt, hogy a király, aki állva is eltörpült volna mellette, de így az ágyban félig fekvő még inkább, ő tehát alaposan megnézegethesse, sőt, a király még végig is tapogatta érdeklődve! A száját is kinyitatta, és csodálkozott, mert azt hitte, a jégszörnyek fogai sokkal nagyobbak, veszedelmesebbek...

Aztán elmeséltetett mindent Szorajával. És leánya válaszolt is neki a lehető legőszintébben, bár igyekezett annyira leegyszerűsíteni a dolgokat, amennyire csak lehetett. Például nem tért ki olyan részletekre, hogy Szangur úrhajóját szerencsétlenség érte, egyszerűen azt mondta, a jégszörnyek – akiknek *ember* a nevük – képesek olyan gépeket készíteni, amikkel átrepülnek a világok közti ürességet, egy ilyenkel érkezett Szangur is, ő találkozott vele, megszerették egymást, és bevallja hogy bizony olyasmit tett, ami nem igazán méltó nemesi származásához: felkínálkozott neki a leborulás szertartásával! És Szangur ezt kedvezően fogadta, és immár pár éve teljesen hivatalosan a feleségének számít...

Azaz, Szoraja egy szót sem szólt apjának a Középpontba tett látogatásáról, Kandiról, sztázismezőről, a Fény Szolgálóiról, sőt, a maga szerepét is igyekezett kisebbíteni ami a csíkosoknál végrehajtott technikai fejlesztést illeti, bár ezt inkább csak udvariasságból: elmondta, hogy az ő legnagyobb ötlete inkább csak az volt, hogy a pókokat hogyan kell megetetni döghússal csiripek helyett!

—Persze ezen kívül is kitaláltam pár érdekes dolgot – mondta – de sok érdem illeti kedves férjemet, Szangurt is!

—Ez mind nagyon szép – sóhajtott a király – sajnos azonban mégis szomorú vagyok, mert így magva szakad a családomnak, hiszen nincs fiam, leányom sem rajtad kívül, s unokáim sem lesznek! Persze, ha esetleg a férjed nem volna féltékeny, és így esetleg lehetséges volna, hogy mégis unokát szülj...

Szoraja elpirult.

—De papa, mit képzelsz te, *én tisztességes nő vagyok!* És különben sincs erre semmi szükség. Ugyanis még nem mondtam el neked a leglényegesebbet. A végére tartogattam. Nem sokkal azelőtt vettem észre magamon, hogy megérkezett volna a hazahívó üzeneted. Igenis fogok unokát szülni a számodra, még inkább azonban természetesen a magam boldogságára!

—Tessék?! - fordult felé ámulatlan Szangur, csiszí nyelven mondván e szót.

—Micsoda?! - álmélkodott Kandi is Szoraja fülében.

—De hiszen ez lehetetlen! - tátotta el a száját a király.

—Nem győzők rajta csodálkozni én magam sem, de bizony a testem határozottan azt mondja, hogy várandós vagyok, és azért is nem szóltam eddig senkinek sem róla, amint látod még a férjemnek sem, mert magam sem hittem jódarabig benne. Végeredményben igencsak más fajhoz tartozunk mi ketten, mondhatnám szinte annyira, mint egy gyík és egy pók, és azoknak sincs utódjuk egymástól...

—No, annyira azért csak nem különböztek, a pók nyolclábú, a gyík meg...

—Mindegy. - legyintett közbevágyva Szoraja. —Lényeg az, hogy én is tudom apám,

min álmélkodol, én sem hittem hogy ez lehetséges volna, de a tényeket nem tagadhatom le! Bizony, már pár hónapja várandós vagyok, egyre nagyobb bennem a kicsi, már a rúgásait is érzem, és fogalmam sincs, hogyan fog kinézni, ha megszületik, nem tudom apjára vagy anyjára hasonlít-e majd... de remélem, egészséges lesz!

—De hiszen nem is látszik rajtad! - jegyezte meg Szangur.

—Hogy a csudába ne látszana, amiatt is vettem fel bő ruhákat az utóbbi időben, mert nem akartam, hogy bárki észrevegye... egyedül csak te láthattál meztelenül, drágám, vártam is, mikor szólsz, hogy mitől hízom, de eszedbe sem jutott, észre sem vetted...

—De igen, észrevettem, de épp ez az: azt hittem, csak híztál egy kicsit! Nem gondoltam *gyermekre*... de különben sem híztál olyan sokat, tulajdonképpen még jól is áll neked, mert olyan vékonyka vagy!

—Megtudhatnám, miről beszélgettek? - kérdezte a király.

Szoraja elmondta neki.

—Na jó, szóval én nem tudom ez hogy lehetséges, de eszerint úgy néz ki, lesz egy unokám, aki félig jégszörny?

—Hát... - vonogatta a vállát Szoraja olyan mosollyal az arcán, ami egyszerre volt szégyenlős is és büszke is.

—Ez mindenesetre megerősít engem az elhatározásomban. - szólt a király. — Tudod lányom, én már semmit nem várok az élettől, egyetlen kívánságom, hogy ne azt tegyétek velem mint a korábbi királyokkal, halálom után ne egy látatóba vessétek a testemet, hanem vigyétek ki Odafentre, hogy a csillagok fénye érjen majd engem, amíg csak világ a világ! Egyszer gyermekkoromban voltam én is Odafent, és az olyan szép volt, hogy ott akarok feküdni örökkön-örökké! Nekem már csak ez az egyetlen óhajom van. Hanem az még feladatom, hogy a trónt arra méltó valakinek adjam át. És hát ez bizony nem lehetsz te, Szoraja, mert többször kijelentetted, hogy nem is nagyon szeretnél királynő lenni. Igaz, a csíkosok közt remekül megálltad a helyedet, de én élek a sanda gyanúval, hogy ez csak a pusztaság látszat, és mégsem mondtál el nekem mindent, vagyis én úgy sejtem, érdemeid jelentős része nem a tied, hanem Jíkokúnó Kányiéi, mert az aztán olyan nő ám, de olyan, hogy...! - és a király legyintett egyet. —És persze téged tolt előtérbe, mert neki ez roppantul előnyös, azaz látszatra te uralkodtál, de valójában ő.

—Nem mindegy ez, ha minden jól történt? - kérdezte Szoraja.

—Talán igen - vont vállat a király - mert úgy is felfoghatom, hogy hüen szolgált a lányomat. Ám abból a szempontból nem mindegy, hogy neki sem fütyi lóg a lába közt, és bizony különben sem lelkesednek a nemesek a gondolatért, hogy egy nő parancsolgasson majd nekik, de pláne nem így, hogy olyan hírek terjedtek el mifelénk, hogy te elképesztő jogokat adtál a csíkosok közt a nőknek! Lassan majdnem ugyanannyi joguk van, mint a férfiaknak! És félnek, hogy ha te kerülsz hatalomra, itt is így lesz. Sokaknak meg persze az sem tetszik, hogy fel akarod szabadítani a rabszolgákat. Tehát én nagyon attól félek, hogy ha téged tennék meg utódomnak, annak az lenne a vége, hogy addig sem volnál királynő, amíg megszülsz az unokámat, és máris kicsavarnák a kezedből a hatalmat. Pláne mert nem is küzdenél minden erővel érte, hiszen mint mondtad párszor, nem nagyon akarsz királynő lenni, márpedig a csirip csak azt éri el, amit nagyon akar, amiért erősen küzd... sokszor még azt sem. De amit csak úgy ímmel-ámmal akar, azt soha! És nem is vagy te elég kegyetlen és erőszakos ahhoz, hogy megtartsd a

hatalmat. Túl szelíd vagy! És ezt tudják is rólad. Nem félnének tőled. Tehát én eredetileg azt gondoltam, hogy mégis az unokabátyádat nevezem ki utódomnak, Robág Návit. Sőt, eredetileg feltett szándékom volt, hogy nőül adlak hozzá!

—De hiszen az vérfertőzés lett volna! - sápadt el Szoraja.

—A szükség törvényt bont... - vont vállat a király. —Ám ne rémüldözz, mert bár épp ki akartam ezt hirdetni, és épp futárt küldtem volna hozzád, hogy gyere, mert lesz a lakodalmad, amikor hallottam, hogy férjhez mentél valami jégszörnyhöz... no és ekkor már én sem akartam azt, amit korábban, mert megszületett bennem az ötlet! Az, hogy várok pár évet, s ha a házasságotok jól működik, akkor nem akárkit nevezek ki utódomnak, hanem a *férjedet*!

—A... a... *Szangurt*?! - álmélkodott Szoraja.

—Igen, őt, a szörnyeteg férjedet! Tőle minden bizonnyal félnének, nem úgy, mint tőled, Szoraja... ő aztán nem olyan szelíd mint te! Vagy ha az is, de ezt senki nem hiszi el egy szörnyről! Hehehe! Nagyszerű terv, nem?! De most mégsem ez lesz.

—Hát akkor mi?

—Természetesen unokámat nevezem ki utódomnak, már most, azaz mindjárt, órákon belül, mindegy, hogy fiú lesz-e vagy lány, mindegy hogy az apjára vagy az anyjára hasonlít-e majd... ám amíg felnőtt, addig régensnek a férjedet nevezem ki, hogy a csecsemő király vagy királynő helyett addig ő uralkodjék! Ez a legbiztosabb módja annak, hogy az én véremnek maradjon meg a hatalom, és senki el ne vegye tőle! Egy szörnyeteg talán elég tekintélyes valaki ahhoz, hogy senki fingani se merjen, és ne lázadozzék ellene! - majd legyintett. —Menjetek most, nagyon elfáradtam! Pihenek egy keveset, aztán pár óra múlva összehívom az országnagyokat, és bejelentem nekik a döntésemet!

Szoraja megpuszilta apja kezét, majd távoztak.

Nem értek még azonban messzire, két termen sem haladtak át – mindegyik néptelen volt – amikor a király hálósobájából nagy durranás hallatszott. Épp olyan, mint egy lövés zaja...

A hang olyan erővel szólt, hogy mindketten összerezzenek. És azonnal megfordultak, és rohantak vissza.

A bejáratnál függőnyt félrelébbentve azonnal láthatták, hogy mi történt. A király az ágyán feküdt még most is, de melléből lüktetve spriccelt a vér. Ágya előtt pedig a drága szőnyegre ledobva egy kezdetleges pisztoly hevert. A levegőben lőporszag terjengett. A király szeme le volt hűnyva, és nem is lélegzett már. És Szoraja látta, hogy apja hőképe rohamosan halványodik.

—Hozzá ne nyúlj a pisztolyhoz, ez csapda! Tűnj el innen! - kiáltotta Kandi Szoraja fülében. Ám Szoraja nem hallgatott rá, ehelyett leborult apjára.

—Apa! Apuci! - kiáltotta.

Érezte, hogy Szangur megragadja a vállát, s igyekszik elrángatni onnan.

—Gyere már, mert még a végén ránk fogják, hogy mi tettük! - kiáltotta a férfi.

Szoraja megfordult, de ekkor látta, hogy akár nyugodtan maradhatna is apja mellett: már egyáltalán nem voltak magukban. A lövés zajára sokan ide-siettek a palotabeliek közül: szolgák, testőrök, nemesek... legelől pedig egy díszes öltözetű nemesifjú állt.

—Mocskos gyilkosok! - kiáltotta. —Királygyilkosok! Fogjátok el őket!

—Nem mi tettük! - kiáltotta Szoraja. —Mi is csak a zajra siettünk ide!

—Hazudsz! Persze hogy ti voltatok, nem kellett idesietnetek, hiszen itt voltatok,

magánkihallgatáson!

—De aztán elmentünk, és azután történt a lövés! És nézd csak meg, apám szobájának van egy másik ajtaja is, biztos azon át jött be a gyilkos!

—Ne hazudozz, le sem tagadhatod hogy te tetted, vagy a szörnyeteg férjed, hát hiszen látja mindenki, hogy nem tör vagy kard végzett a királlyal, hanem ez az újmódi, galád fegyver, amit végtelen, gyilkos ármányodban te kísérleteztél ki odalent a mélyben, az aljas csíkosok közt! - bökött a földön heverő pisztoly felé. — Ilyen fegyvere senkinek sincs errefelé, ezt te kellett hogy elhozod magaddal, és használtad is! És sejtem is, hogy miért: nyilván az történt, hogy a felséges úr megmondta neked, hogy nem szegi meg az ősi hagyományokat, nem tesz meg egy pisás, és a csíkosokkal barátkozó nőt utódául, pláne nem egy olyan nőt, aki fajgyalázást követ el, és mintha csak az állatokkal üzekedne, szétteszi a lábát egy szörnyetegnek is! Hiszen ez rosszabb, mintha egy patkánnyal üzekednél! Megmondta ezt neked, így eshetett, s azt is megmondta biztos, hogy engem akar helyetted a Nagykristályban látni, engem, Robág Návit! S te ekkor lelőtted őt! De ezt nem tűrhetjük, igaz, legények?! Fogjátok el őket! - intett.

Szangur most nagyon sajnálta, hogy nem mentek fel előbb a felszínre, hogy az űrhajóban feltöltse a sugárpisztolyt! Így azonban csak az öklében bízhatott. S amikor a csiripek nekitámadtak, le is ütött közülük kettőt, a harmadiknak kicsavarta a kezéből a lándzsát... ám ellenfelei nagyon sokan voltak, s egyszer csak azt érezte, hogy valami a fejének ütődik, talán egy kő, talán másvalami... és a világ elsötétedett előtte.

Szoraja természetesen meg sem próbált vitézkedni, harcolni... különben sem tette volna, pláne nem így, hogy várandós volt! Így őt aztán le sem kellett ütni, ehelyett egyszerűen ráhurkoltak a csuklójára egy jó erős selyemkötelet, átkutatták, van-e fegyver nála, persze mit sem találtak, aztán belökdösték egy olyan barlangjáratba, ami a tömlőc szerepét töltötte be: ténylegesen börtöncellák voltak itt kétoldalt, erős rácsokkal. Mint királylány, Szoraja tudta is, hogy errefelé vannak a börtönök, egy részük legalábbis, de még soha életében nem járt erre.

Olyan cellába rakták, amelyben egyedül lehetett. Ilyen cellát nem volt nehéz találni neki, mert a királyi börtön majdhogynem kongott az ürességtől, alig volt itt rab – ide ugyanis nem kerülhetett akárki, csak a rangosabb vétkesek, de ezek sem töltöttek itt sok időt, mert a király elve az volt, hogy minek etessen ingyen-élőket, azaz hamar kivizsgálták az ügyüket, és vagy kivégezték őket, vagy ha eléggé nemesek voltak ehhez, akkor kilökték őket a Felszínre, hogy megfagyjanak.

Persze amint egyedül maradt, Szoraja első dolga az volt, hogy tanácsot kért Kanditól. De Kandi csak annyit tudott neki mondani, hogy nyilván Robág Návi a gyilkos, aki hallgatózott, s mert így megtudta hogy nem ő lesz mégsem a kijelölt utód, emiatt gyilkolta meg a királyt. Pisztolyt nyilván már korábban szerzett magának végszükség esetére. Azaz, feltehetőleg jóideje készült már a merényletre.

—Ezt én is tudom, de most mit tegyek?! - kérdezte a leány.

—Attól tartok, nem sok mindent tehetünk... éppenséggel semmit! - válaszolta Kandi. —Mindössze abban reménykedhetünk, hogy téged, mert te aztán igazán nemes vagy, hiszen ki más, ha nem te, téged nem végeznek ki karddal vagy más efféle módon, hanem kilöknék a hidegbe. No és akkor elmész az űrhajóhoz, aztán hozol egy lézerpisztolyt, és visszatérsz, aztán rendet csinálsz... eredetileg nem így gondoltam a dolgot, de most már attól tartok minden mindegy, és nem

finomkodhatunk!

—De lehet, hogy Szangurt előbb ölik meg! És őt biztos nem lökik ki oda, hiszen úgy tudják hogy ő egy jégszörny, és nem fagy meg!

—Igen, ez igaz, de tényleg nem tudok semmi mást kitalálni!

—És ha vetítenél valami hologramot a levegőbe, és ettől megijednének?!

—Most az sem segítene, mert be vagy zárva, de ha visznek valahová, akkor sem érne sokat, mert ha meg is ijednek, s te elmenekülsz, messzire nem futhatsz, fegyvered nincs, a kapukon nem mehetsz ki a felszínre mert azokat őrzik, s téged felismernének, de meg különben is: ha meg is ijednek a hologramtól, amint menekülni kezdesz, kihasználva az ijedelmüket, az őreid látják majd hogy menekülsz, s ebből megértik, hogy nem kell féljenek tőled, hiszen mindig az a gyengébb, aki fut... sőt, ijedelmükben esetleg beléd szúrnak valami fegyvert, és meghalsz! Nem, ez nem jó ötlet! Reménykedjünk abban, hogy téged végeznek ki elsőnek, és kilökésre ítélnék!

—Simán megfagyok, mielőtt eljutnék az űrhajóhoz! Most nem lesz nálam melegvizes tömlő, és késsel sem tudnám melengetni magamat, mint egykor Fifi Csekmiszen tette!

—De ha ugyanazon a kijáraton löknek ki téged, mint egykor őt, akkor a közelben van elrejtve az űrruha, emlékezz csak...

—És ha nem ott löknek ki?!

—Akkor sürgősen fel kell mássz egy dombtetőre, és onnan igyekszem elérni rádióhullámokkal az űrhajóban levő másik önmagam, s az ottani Kandi megmondja majd anyádnak, hogy jöjjön eléd egy másik űrruhával, s így félúton találkoztok, s addig talán kibírod.

Szoraja mit sem tehetett mást, leült a földre, és várt... egyszerűen nem volt olyan helyzetben, hogy bármit is kezdeményezhessen!

Mások azonban nagyonis voltak ilyen helyzetben... mert nem telt el húsz óra sem az ő börtönbe vettetésétől számítva, megjelent cellája előtt udvarhölgye, Csili! Természetesen nem egyedül, hanem egy börtönőr kíséretében.

—Hát te?! - kérdezte ámultan Szoraja. Igazság szerint meg volt róla győződve, hogy mindenkit elfogtak, akivel együtt érkezett ide, apját meglátogatandó.

—Felséges úrnőm, én amiatt jöttem, hogy elhozzam neked az élelmedet, a főtt halakat! - válaszolta alázatosan Csili.

—Hát téged nem fogtak el? És mi van a többiekkel?

—Mindenki börtönbe került, csak én nem. Engem szabadon hagytak, mert túl jelentéktelen vagyok, csikos sem vagyok, és kell valaki aki a főtt halakat cipeli neked, hiszen te csak azt eszed, és nem akarják hogy éhen halj, amíg meg nem lesz a tárgyalás feletted.

—Miféle tárgyalás?

—Hát hiszen egy királylányt nem lehet csak úgy kivégezni, mint egy pórt... a Nemesi Becsületbíróság fog ítélni feletted, amit Robág Návi hívott össze! De míg az összeül, az némi időbe telik, mert a tagjai itt vannak meg ott, mindenfelé...

—Sok a beszéd, lökd már oda neki a halakat, aztán menjünk innen! Pfuj de bűdös állat ez a királylány hogy ilyen zabál, már emiatt is megérdemelné hogy kivégezzék, felfordul a gyomrom a szagtól! - parancsolta Csilinek a börtönőr.

—Mi van Szangurral és a többiekkel, élnek?! - kérdezte gyorsan Szoraja.

—Hogyne, épp csak Szangurt amíg ájult volt, vasra verték... és Ebru Gunes nem tudom hogy túléli-e, mert őt nem volt könnyű elfogni, és majdnem úgy fogták

csak el, mint Szangurt, parittyával fejbőlötték, és úgy tudom magához tért ugyan már, de rengeteg vért vesztett... tessék úrnőm, itt a halad, ne haragudj de csak egyesével tudom benyújtogatni őket, mert az egész szatyor nem fér át itt a rácsokon egyszerre...

—És Jíkokúnó Kányi? Merészeltek talán elfogni egy főpapnőt is?!

—Igen. Felette persze a papok ítélkeznek majd, de nem sok reményünk lehet őt illetően sem, tudod, mert már mindenki azt beszéli, hogy a papok kiátkozták a kis pókokat és a villanyvilágítást is, a Gonosz Erők cselszövésének tartva mindet, és ebben a főbűnösnek épp Kányit tartják... de úrnőm, hogyhogy Szangurt egy cellába rakták veled?

—Miről beszélsz?! - értetlenkedett Szoraja.

—Hát az ott a sarokban nem a jégszörny?! - mutatott befelé Csili, egy jókora sziklára.

—Miről beszélsz?! - kérdezte a börtönőr is ámultan, sőt ijedten, és odaugrott a rácshoz, hogy alaposan benézzon oda. De a cellában természetesen nem volt senki más, csakis Szoraja maga.

Ám most a börtönőr ámulatát, figyelemelterelődését felhasználva Csili kihúzott egy minden eddiginél nagyobb halat a szatyorból, villámgyorsan a szájához emelte azt, éles fogával kettéharapta, s íme, kiderült, hogy abban valami vászondarab van... ezt most megragadta, majd ráugrott a börtönőr hátára, s a vászondarabot annak orrára nyomta. A börtönőr persze igyekezett lerángatni magáról Csilit, s ez minden bizonnyal sikerült is volna neki igen hamar... ám erre nem volt ideje! A mozdulatai ugyanis pillanatok alatt lelassultak, majd lerogyott a földre...

—Kloroform! - lihegte bágyadtan Csili, mert ő is szippantott egy keveset a párából elkerülhetetlenül. Majd tétova mozdulatokkal megkereste a börtönőr ruhájában a kulcskarikát, s behajította azt Szorájának. Ő maga pedig aztán elszedte az őr kését is, és az iszonyodó képet vágó Szoraja szeme láttára fülig metszette a férfi torkát.

—Így ni! No és most gyorsan, gyorsan úrnőm, kérlek ne tétovázz, és öltözz át a ruháimba! - s ő maga vetközni is kezdett.

—De mit beszélsz!

—Azt, hogy el kell szöknöd mielőbb, de csak az én öltözetemben tudsz kijutni! És ha kérdeznének, mondd azt, hogy a börtönőr akivel jöttem ide be, azt ellenőrzi, hogy a királylány cellája jól van-e bezárva, mindenesetre neked azt mondta hogy takarodj innen, mert még a halas szatyrod is bűdös!

—És veled mi lesz?

—Fogalmam sincs, de nem is számít: te vagy a fontos! Majd igyekezz jó fegyverhez jutni, és akkor kiszabadíthatsz engem. Ha időben visszatérsz. Ha nem, hát annyi baj legyen... mindenesetre ketten semmiképp sem mehetünk ki, mert csak egy nő jött ide be...

—Köszönöm neked! Igaz barátnőm vagy! Mindent megteszek hogy megmentselek! Még nem tudom hogyan, de meg fogom próbálni!

Szoraja gyorsan átöltözött Csili ruháiba, és nagyon remélte, nemigen fogják az arcát vizsgálgatni! És ez így is volt, még csak hozzá sem szóltak, azt sem kérdezték meg a porkolábok, merre van a vele a tömlőcfolyosóra bement börtönőr...

Ám mégsem volt szerencséje. Mert még ki sem ért a börtönrészlegből, máris

azt vette észre, hogy Robág Návi jön vele szemben. És a férfi már nagyon is felismerte őt...

—Nocsak, nocsak! Milyen érdekes találkozás! - szólt gúnyolódva. —Csak tudnám, hogyan szökhettél onnan ki... fogjátok el! - intett a legényeinek. Mert nem egyedül volt: jöttek vele hatan is.

—Azt hiszem kivégeztetem az összes börtönőrt, aki ma teljesített szolgálatot - ez jó lecke lesz a többieknek! Te meg aranyoskám, ne hidd hogy meglóghatsz! Ezentúl még sokkal szorosabban őriztetlek majd, és láncot is rakatok a bokádra! Úgy látszik kénytelen vagyok olyan alaposan őriztetni téged, mint szörnyeteg szerelmesed, ha nem akarom kockáztatni, hogy meglépj, és világrahozz egy fajgyalázásból származó, gonosz félcsirip-féljégszörny teremtményt!

—Az hogy tudsz várandós voltomról, híven bizonyítja hogy te ölted meg apámat, mert még senkinek nem mondtam el ezt, azaz erről csak onnan tudhatsz, hogy hallgatóztál! - vágta rá bátran Szoraja.

—Miért is kéne ehhez hallgatóznom, maga a tény hogy a férjed, már valószínűsíti, amit mondtam, mert aki képes arra az undokságra hogy egy szörny felesége legyen, az nyilván hálni is fog vele... na vigyétek, zárjátok vissza, az őreit húzzátok karóba amiért hagyták megszökni... de te Szoraja ne aggódj: nem leszel sokáig a dutyiban! Hamar véged lesz neked is. Olyan hamarra hívtam össze a bíróságot fölötted, amilyen hamarra csak lehetséges! De hát mindennek a maga sorrendjében kell menni. Előbb megadjuk a vén királynak a végtisztességet, már amiatt is, hogy meg ne bűdösödjék. Ez azt jelenti, hogy épp most viszik ki a hidegbe. És ő természetesen nem tehet róla, milyen erkölcstelen leánya született, tehát miért ne legyen meg az öröme, hogy odakint a hullájára merednek a csillagok!

—Ezt is csak onnan tudhatod, hogy hallgatóztál!

—Ugyan már, évek óta azzal nyaggat mindenkit, hogy ő efféle jégbe temetést szeretne ahogy ő mondja, mert gyerekkorában olyan szép látvány volt a fenti világ... vénségére azt hiszem kissé szenilis lett az öreg, túl sokat érzélgösködött... de nekem mindegy, miért ne legyen így, semmibe se kerül ez nekem... azután majd ítélkeznek a papok Jíkokúnó Kányi felett is, aki a bűnrészesed volt, ha nem is a királygyilkosságban, de bűnrészes volt a pisztoly kitalálásában meg abban, hogy a csikosok közt olyan kedvezőtlenül menjenek manapság a dolgok...

—Miért mennének kedvezőtlenül, remekül élnek, adót is sokat fizetnek...

—De túl sokan vannak. És ez neked, meg Kányinak és az új póketetési módszereiteknek köszönhető, meg a kis pókoknak... tudok ám róluk, nekem is vannak kémeim! No és miután Kányi is el lett ítélve, azután jössz te és a szörnyeteg férjed, mint főbűnösök!

Odaértek a cellához, amiben eddig Szoraja raboskodott. Persze azonnal felfedezték Csilit. Robág Návi elvigyorodott.

—Aha, most már minden világos! Csodálkoztam is, miért láttalak ilyen hitvány ruhában, Szoraja... de most már értem! Szóval bűntársra leltél! Persze gondolhattam volna erre előre. Igen. Hát a játéknak mindenesetre vége!

—Megöljem őt, uram? - húzta ki a kardját az egyik kísérője.

—Ugyan, hagyd csak! Mit képzelsz te! - vigyorgott gúnyosan a férfi. —Tiszteljük az ősi hagyományokat, elvégre mi nem vagyunk olyanok, mint ez a Szoraja is! Márpedig ne feledjük, hogy mindenki tudja, hogy ez a Csili, ha most udvarhölgy is Szoraja mellett, de születésére nézve az előző csikos helytartó leánya, azaz nemesi származék! Vigyétek és lökjétek ki a hidegbe! Nem szeretném ugyanis ha azt

beszelnék rólam, hogy nem tisztelem a hagyományokat. Tudjátok, én úgy szeretnék bekerülni a krónikákba, mint aki *visszaállította* a régi hagyományokat, s a rendet, a megszokott életet a birodalomban, s nem úgy, mint aki nem tiszteli az ősoktól ráhagyományozódott bölcsességeket! De mielőtt vizitek, cseréljék csak vissza a ruháikat, mert nem méltó mégsem, hogy ez a csíkos fattyú királylányi ruhákban pompázzon!

—Nem cserélhetjük vissza a ruhákat, nem pucérkodhatok előtted! - szólt indulatosan Szoraja.

—Aha, előttem nem, de egy szörny előtt igen?! Figyelj, jobb ha engedelmeskedel, különben én cserélem át rajtatok a ruhákat, de előtte meg is hágtalak mindegyik legényemmel!

Szoraja nem mert tovább ellenkezni. Aztán Csilit megragadták, s már vitték is. És a leány még csak nem is nagyon tiltakozott. Remélte, kilökés után hamar megtalálja az odakint elrejtett úrruhát, abban visszatér az úrhajóhoz, majd hoz lézerpisztolyt...

De e reménye nem vált valóra. Nem ott lökték ki ugyanis, ahol előzőleg már, jó tíz évvel ezelőtt, kiment Jíkokúnó Kányival és Szorajával! Egy egészen más kijáráshoz vitték, ami attól jó száz kilométerre esett. Vihették ide, mert a palota mindkét kijáratától nagyjából egyenlő távolságra esett. Sőt, még három másik kijárat is volt e kettőn kívül, azok is nagyjából ilyen távolságra nyíltak a palotától...

Mikor meglátta merre mennek, Csili tudta, hogy neki vége. Semmi de semmi esélye nincs rá, hogy ilyen messziről eljusson az úrhajóhoz. Még ha nem téved is el, akkor is jéggé fagy.

—Miért ide visztek? - kérdezte kísérőit.

—Mert ez a parancs. És örülj neki, mert ez nagy megtiszteltetés neked: nem sokkal ezelőtt vitték ki ugyanis a király tetemét is, ide ugyanis a legnagyobb nemeseket lökik ki, akik különben többnyire hasonló dolgokban vétkesek mint Szoraja úrnőd: általában méltatlan házasságra lépnek, ha nők akkor netán már várandósok is úgy, hogy házasságot sem kötöttek, mert például nem engedte ezt nekik az apjuk, de ők mégis lefeküdtek valami úgymond „szerelmükkel”... te persze nem tudod ezt, mert nem nálunk, simaorcájúak közt nevelkedtél! De hagyomány szerint a különböző vétkeket elkövetetteket különböző helyeken szokták kilökni. Te ugyan nem fajtalankodtál senkivel, de ilyesmiben segédkeztél Szorajának, tehát itt a helyed, ide való vagy, így döntött Robág Návi király!

—Miféle király, még be sem iktatták e méltóságba!

—De meg fogják tenni, ez teljesen biztos. És ne beszélj, ne kérdezősködj, nem tartozunk magyarázattal neked!

Csili tehát hallgatott, nem tehetett mást, és mély kétségbeesés telepedett rá... aztán kinyílt előtte az ajtó, kilökték, megcsapta a hideg... nem messze maga előtt vaskos selyemgubót látott, úgy sejtette abban lehet a király teteme, de nem törődött vele, az nem segítene rajta semmit, még akkor is megfagyna hamar, ha bemászna a tetem helyére a selyemgubóba... inkább arra fordult, amerre az úrhajót sejtette, remélve jól emlékszik az irányra, és megindult előre... de olyan kegyetlen volt a hideg, hogy ötszáz métert sem bírt megtenni, s máris térdre rogyott. Kúszott még egy darabig előre, de aztán már mozdulni sem bírt, végtagjai teljesen elgémberedtek, úgy érezte a hideg csontig hatol...

Aztán már csak azt vette észre, hogy meleg öleli körül a testét, és igen, mintha úrruhában lenne... valakik tapogatják... rátalált volna az úrhajóból Szoraja édesanyja, meg az a néhány más csirip, akik ott élnek?!

Kinyitotta a szemét. És iszonyatosan megijedt: két jégszörny fogta közre, egy férfi és egy nő, és valami rém furcsa helyen volt... és cseppet sem biztos, hogy ezek az *emberek*, ezek is olyan barátságosak lesznek vele, mint Szangur volt...

Hát így került Csili az emberek közé, így leltek rá.

Jíkokúnó Kányi nagyjából egy nappal később lett kilökve, és ő is ugyanazon a kapun át. Ezellen hevesen tiltakozott – nem véletlenül, mert ő is tudta, hogy így semmi esélye arra, hogy az úrhajóhoz jusson! És hivatkozott arra is, hogy neki tulajdonképpen joga van hozzá, hogy épp azon a kapun lökettessék ki, hiszen főpapnő, márpedig a hagyomány szerint a papnőket ott szokták kilökní, ha valami bűnt követnek el.

—Ez igaz – bólogatott az egyik főpap a bírái közül – de most mégsem ott leszel kilökve! Bűnöd ugyanis olyasmi, ami Szoraja bűnével áll kapcsolatban, aztán meg te a lényegét illetően rég nem vagy papnőnek mondható, hanem egyszerűen Szoraja udvarhölgye, s részben tanítója! No meg népünk árulója is... ez utóbbi duplán, mert elárultad a simaorcájúakat a csíkosok kedvéért, aztán meg az összes csiripet holmi szörnyeteg kedvéért... de mondok én neked valamit, Jíkokúnó Kányi! Már amiatt sem ott leszel kilökve, mert tudomásomra jutott, hogy egy időben amíg a csíkosok közé nem utaztál Szorajával, akkoriban tehát elég gyakran járogattál te épp ott ki a felszínre! No és hülye én sem vagyok! Eszem ágában sincs olyan helyre kilöketnem téged, amit jól ismersz, mert hátha akkor valamiképp még vissza tudnál sündörögni ide, mert talán meg sem fagynál hamar... állítólag néha igencsak sokára jöttél vissza a kimeneteled után, és elképesztő, hogy miként bírtad ki annyi hosszú ideig! Legjobb lesz ha a kezét is megkötöztitek kilökés előtt, mert biztos ami biztos! Tulajdonképpen a legkomolyabban azon gondolkodom, hogy hagyomány ide vagy oda, de Szoraját még csak nem is lökjük ki semmiféle kapun, mert sokkal biztosabb lesz, ha egy látatóba vagy egy hóforrásba vettetik! De ezt még meglátom. Te mindenesetre így végzed, de a kezedet összekötözzük!

S ez így is történt. Ezekből Jíkokúnó Kányi még kést sem tudott magának szerezni, mint egykor azt Fifi Csekmiszen tette... aztán, miután kilökték, s a kapu becsukódott mögötte, egy éles jégdarabbal elvágta ugyan gyorsan a csuklója köteleit, de messzire ő sem jutott... még addig sem, mint korábban Csili.

Szerencsére azonban az emberek őt is megtalálták...

* * *

Annyiban igaza volt Düsevinek, hogy jól mondta: Csili valóban „rástartolt” Rúbalra, s hozzá teljesen tudatosan! Amikor rájött, hogy ezek az emberek is barátságosak (kivéve természetesen épp Düsevit...), azonnal úgy vélekedett, hogy bizony neki akkor lesz a legjobb, ha ő is egy úgymond „jégszörnyhöz” megy feleségül, mint úrnője, Szoraja! Igazság szerint bár szerette Szoraját, tisztelte, hű udvarhölgye volt – de attól a pillanattól kezdve mélységesen irigyelte is, amint rájött, hogy Szoraja házassága Szangurral kifejezetten példaértékű!

Nem csodálta, hogy Jíkokűnó Kányi kissé megorrolt tanítványára, amiért Szoraja „elszerette” előle Szangurt, akit pedig Kányi már jóval korábban kinézett magának, csak nem volt képes rá, hogy kihozza a sztázismezőből. Csili teljes mértékben tisztában volt vele, hogy egy efféle férj ritka és nagy érték, akit meg kell becsülni, sőt, az efféle házassági lehetőségre azonnal le kell csapni, amint mód nyílik rá! Ő még talán Kányínál is inkább így gondolta, mert hisz mint tudjuk, ő a csíkosok közt nőtt fel, még ha valami szerencsétlen mutáció révén nem is volt csíkos; ráadásul hiába volt egy valamikori csíkos király leánya, de nagy nyomorban tengette addig az életét, míg Szoraja mellé nem került; azaz teljesen úgy gondolkodott ezt illetően, mint Szujió Raszkár mellett! Egy férj akkor szép, ha nagy, hatalmas, erős, félelmetes... persze az is kell, hogy kedves legyen a nejével, mert azért ne arra használja az erejét, hogy veri a feleségét... no és Szangur épp így viselkedett Szorajával! Látszott, hogy szereti... és emiatt amikor első rémülete elmúlt, Csili úgy gondolta, semmi de semmi kifogása nem volna azellen, ha Rúbal az ő férje lenne! Pláne mert hisz nyilván ezek az emberek is valamiféle úrhajóval kellett idejöjjenek, azaz az ő férje nemcsak nagy lesz és erős, de mindenféle csodás titkok tudója is... és Rúbal kedves is, hiszen megmentette az életét...

Természetesen minden módon igyekezett kinyilvánítani a kedvességét a fiú felé. És a tekintete is fürkészően járt körbe, lézerpisztolyt keresett, mert ha lát egy olyat, el volt szánva rá, hogy azzal visszamegy és segít Szoraján... de olyat nem talált. Aztán épp azt tervezte, hogy másnap megpróbálja megértetni magát Rúballal, megmutatja nekik a Kandi úrhajójához vezető utat, s akkor majd szerez onnan lézerpisztolyt – de ekkor nem lett az egészből semmi, mert belefutottak Jíkokűnó Kányiba, és a főpapnőt kellett megmenteniük!

Csili már keservesen bánta, hogy nem tanult meg maga is csiszi nyelven, mint Szoraja és Ebru Gunes! De bizony egy tucatnyi szót sem ismert e nyelvből. Sosem hitte, hogy akkora szerencséje lenne, hogy belefut egy jégszörnybe maga is, és lehetősége nyílik feleségül vétetnie magát! Úgy vélte azonban, Jíkokűnó Kányi is ugyanebben a helyzetben van, a papnő sem tud jégszörnyül... biztos úgy vélte, minek az, az ő férje Szangur lesz, de annak a fülében ott van Kandi, s az majd tolmácsol... de hát Szangur nem az övé lett, hanem Szoraja férje! Most aztán nehéz lesz megértetni magukat!

Azt azért megtudta Csili a papnőtől, hogy a papok azt fontolgatják, hogy Szoraját nem ide löknék ki, hanem egy hőforrásba vagy lávatóba vettetnék. És ezt mindegyikük meg akarta akadályozni.

—Vegyük rá az embereket, hogy menjenek be odalentre, és szabadítsák ki úrnőnket! - mondta a papnő. És Csili ezzel természetesen egyetértett. Hát emiatt nem húzódozott már a bolygó belsejébe teendő kirándulástól...

A lányok biztatását az emberek is megérthették, emiatt másnap nekiké-szülték az expedíciónak, s nem sokkal ébredés után útnak indultak a barlang belseje felé. Mindenki ment, egyedül Düsevi és Duklippa maradtak odafent. Senki sem hiányolta őket, még maga Csili sem... Igazából félt Düsevitől, hiszen a férfi rátámadt korábban, s talán agyon is veri, ha Rúbal meg nem védi őt.

—Menjetek csak hülyék, úgyis otthagytátok majd a fogatokat! - legyintett a távozók felé Düsevi.

Ahhoz képest hogy nem akart behatolni a bolygó belsejébe, a férfi mégis

érdekes dolgokat művelt! Fél óra sem telt el a többiek távozása után, máris a szkafanderéért nyúlt maga is.

—Hát te meg hova igyekszel? - kérdezte tőle Duklippa. —Hiszen van kaja bőven!

—Persze hogy nem ételért megyek... hanem amikor tegnap a sziklafalnál jártunk, ahol ezt a másik denevért találtuk, ott, tudod ahol ezeknek az izéknek valamiféle temetőjük van, nos úgy láttam, hogy a legtöbb hullán ruha van! Meg lehet némelyiküknél mindenféle akármi is... még akár arany és ezüst ékszerek is! Hiszen annyit hallani arról, hogy a régi uralkodókat a mi bolygónkon is mennyi sok értékkel együtt temették el!

—Csak nem akarsz hullarabló lenni?! - sápadt el a nő. Düsevi vállat vont.

—Ezek nem emberek. Emiatt tehát nem érzem bűnösnek magamat. Aztán meg különben is: a régészek talán nem hullarablók, amikor a régi sírokat megbolygatják, s kiszedik a bennük található cuccokat?! Szóval én megyek! Itt ez a jó kis jégcsákány, ez majd segít, hogy kiszabadítsam akár a régebbi tetemeteket is... nekik már úgyis mindegy! Gyere asszony, lehet hogy meggazdagszunk! Elárulom, amikor azt a másik lényt találtuk, azt a Kányit vagy kit, mindenki rá figyelt, de én kissé elbóklásztam messzebb, és arrafelé láttam valami olyasmit, ami úgy nézett ki, mint egy nagy báb vagy mi a szösz, ki tudja mi van benne... megnéztem azt is! Már akkor kíváncsi lettem rá, de gondoltam nem szólok róla a többieknek, majd valamikor később megyek el érte, egyedül, hogy minden az enyém legyen ami benne van – nos ez most jó alkalom, hogy a többiek expedícióznak!

—Hát... no jól van, induljunk! - állt rá Duklippa is.

Persze ők is a terepjáróval mentek, amit ugyan még sosem vezetett Düsevi, de igazán nem volt nehéz. Minden gond nélkül el is jutott a bolygó belsejébe vezető, de most zárva levő bejáratához. Persze nem ment egészen odáig, jóval előbb megállt, hiszen őt nem maga a sziklakapu érdekelte, hanem az ide kirakott tetemek. Útközben be nem állt a szája, s egyre csak arról áradozott feleségének, hogy micsoda gazdagságot is találhatnak itt! Erre volt is némi alapja, mert mint azt eddigre már mindenki tudta, a gyémánt csak azokon a bolygókon ritka, amelyek emberi életre alkalmasak, ám a külső, hidegebb és nagyobb gravitációval rendelkező bolygókon a gyémánt a szén eléggé közönséges kristálmódosulása, ám ennek ellenére is drága maradt mostanáig, mert sokba kerül elszállítani az ilyen helyekről a bolygókra. Az arany ára pedig az űrrepülés felfedezése óta sem ment le sokkal, ugyanis az a gyémánttal ellentétben a külső bolygókon sem volt gyakoribb, mint a belső bolygókon, sőt, még ritkább. Düsevi tudta tehát, ha találna itt holmi aranyékszerekből akár csak néhány kilóra valót, az valóban jelentősen megnövelné a gazdagságát.

—És ezellen senkinek semmi kifogása nem lehet – hangoztatta – mert ez a temetkezési hely a mi felfedezésünk, nem is emberek vannak ide kirakva, azaz ha úgy veszem ez olyan, mintha valami állattermető volna, mintha mondjuk egy mocsárban sok elefánt lelné a halálát, aztán én meg összeszedem onnan az agyarakat! Amit itt találok, az jogos zsákmányom!

Óvatosan pár méterrel a feltételezett temető előtt állította le a terepjárót, nehogy eltaposson vele valami hullát amitől zsákmányt remélhetne, aztán kezében a jégcsákánnyal kiszállt. Duklippa követte. És Düsevi nem talált semmit az első hullánál ami érdekelte volna, nem talált ilyet a másodiknál, harmadiknál és a negyediknél sem, de aztán az ötödiknél végre lelt egy szép aranynyakláncot,

ami egy stilizált Nap-ábrát formázott, és ennél volt egy aranymarkolatú törkés is. Már ez egymaga nagyon sokat ért, Düsevi úgy vélte, egyedül emiatt is érdemes volt belekezdenie a hullarablásba!

Egy darabig még kutakodott itt-ott, és valóban talált is még ezt-azt, bár csupa apróságot; néhány karperec meg nem aranyból de rézből volt. Ám ezeket is leszedte, úgy vélte ez egzotikus dolog, a gyűjtők ezért is nagy pénzeket adnak. Néhány karperec nem akart lejönni a megfagyott hulla csuklójáról, de ez nem aggasztotta Düsevit, a jégcsákánnyal egykettőre levágta a halott csuklóját, s ezután már övé lehetett a karperec.

Annyira belemelegedett a zsákmányolásba, hogy csak aránylag soká jutott az eszébe, hogy hohó, hiszen a legfontosabb annak a gubóféle izének a megnézése lenne, mert abban remélheti a legtöbb zsákmányt!

Gyorsan odasietett, s már épp belekezdett volna a gubó felnyitásába, amikor érezte, hogy a felesége megragadja a karját. Erősen, szorosan.

—Baj van... - hallotta a neje suttogását.

Riadtan fordult meg. Egy darabig nem értette, mitől ijedt meg Duklippa, ám azután meghallotta ő is a hangot. A sziklafal felől jött, nem messzebből mint harminc méter. Durva, recsegő hang, mint amikor valami ormóttan felület súrlódik a köveken vagy más... és ekkor észrevette a mozgást is: a sziklakapu elkezdett befelé húzódní a hegy belsejébe!

—Mi lesz most?! - suttogta rémülten Duklippa.

—Semmi. Meglapulunk itt a gubó mögött. És nyugodtan ordibálhatsz is, nem hallatsz ki az úrruhából, a rádióhullámokat meg csak nem képesek fogni!

—Meneküljünk!

—Mire odaérnénk a terepjáróhoz, észrevennének.

—De a terepjárót így is észreveszik!

—Miből, egy domb mögött van!

—De égve hagytuk a reflektorait, s annak a fényét látni fogják!

—A csudába is! Futás! - rikoltotta a férfi, és meglódult a jármű irányába. De hát az jó száz méterre volt tőle, emiatt aztán még a fele utat sem tehetette meg arrafelé, a kőkapu máris teljesen kinyílt, s azon át több tucat csirip lépett ki, fáklyákkal a kezükben. A legelső kettő egy megkötözött kezű valakit lökdösött előre.

Nagyon messzire azonban nem lökdöshették, ugyanis pillanatokon belül észrevették, hogy idekint valami nagyon nincs rendben: egy domb mögöl rejtélyes és igen erős fénysugár szüremlik ki, arról már nem is beszélve, hogy nem messze tőlük két irtózatós jégszörny igyekszik valahonnan valahová!

Sikoltozni kezdtek, és már rohantak is visszafelé, ám a foglyuk gyorsabb volt: őrei habozását látva ugrott egyet, kiszakította kötelékeit őrei kezéből, feléjük fordult, a lába máris lendült, de nagyon magasba ám, és pillanatok alatt úgy fejberúgta a két őrt, hogy azok elterültek a földön. Ekkor lehajolt, kirántotta egyikük kését, annak markolatát két talpa közé fogta, elnyisálta a zsineget mely eddig a két csuklóját kötötte össze, majd minden aggályoskodás nélkül szíven szúrta az őrszemeket, sőt biztos ami biztos, a nyakukat is elvágta. S csak ezután fordult a „jégszörnyek” felé. Eddigre azonban mindenki más az őt kivezetők közül rég visszamenekült a barlangba, s a Kapu sziklája is vissza lett tolva a helyére.

A csiripek kiözönlését végül aztán Düsevi és Duklippa is végignézték, mert amikor észrevették, hogy azok menekülnek vissza, meg amikor a fülszagató,

rémült sikolyaikat is meghallották – a szkafander ugyanis a külső zajokat is közvetítette nekik – akkor rájöttek, hogy nem fenyegeti őket veszély, mert félnek tőlük, s így aztán abbahagyták a futást a terepjáró felé. No de emiatt nem is lehetett másként, mint hogy világosan látták, amint a kicipelt lény elbánik két őrzőjével, elvágva azok nyakát!

S most azt látták, hogy e lény nagy bátran megindul feléjük!

—Meneküljünk! - rángatta meg Düseví kezét a felesége.

—Izé... azt hiszem, én inkább maradok!

—Megőrültél?! Ez veled is azonnal végezz!

—Szerintem esze ágában sincs. Szerintem segítséget remél tőlünk.

—Ugyan miért?!

—Mert másképp pillanatokon belül csonttá fagy, s ezt ő is tudja! Nézd csak meg, járás közben hogy dörzsöli a karját-végtagjait!

—De elvágja a torkodat!

—Képtelenség, annál sokkal erősebb a szkafander! És különben is, kiváló acél-késem van, ha vitézkedni kezd, belevágom és úgy szétnyílik mint henteskéstől a bontottcsirke!

—De hiszen ez is képes lehet olyan izét... villámot csinálni, mint az a Csili nevű!

—Igen, de nem fog.

—De mit akarsz tőle?!

—Fogalmam sincs, de ha elfutok, akkor gyáva lennék, és ezt nem hagyhatom!

—Ki előtt lennél gyáva, te szerencsétlen?!

—Például öelőtte.

—Mit számít az, ha úgyis megfagy?!

—De, szóval... azt látnák a nézők is, meg... szóval, önmagam előtt is gyáva volnék... sőt, előtted is!

—Te megőrültél, nem tudom mi van veled, de én megyek az biztos! - azzal Duklippa futásnak eredt, majd pár pillanattal később már elő is bukkant újra, csak hogy akkor már a terepjáróban ült. Düseví mellé érve kinyitotta az ajtót, és így szólt:

—Gyere, pattanj be, aztán tűnjünk innen!

Düseví habozva lépett egyet a terepjáró nyitott ajtaja felé, majd megtorpant. Visszanézett a már egészen közel ért lényre. Láta rajta, hogy minden bizonnyal nő lehet, bár mintha valami fura festést viselne az arcán, mert az tele van rikító csíkokkal.

—Micsoda barbár népség... - mormogta Düseví.

A leány térdre rogyott, és ujjait a szája elé téve, azokat lehellgetni kezdte, de nem sok sikerrel.

—Nem hagyhatom megfagyni, amindenségit! - kiáltotta Düseví. —Ez szándékos gyilkosság lenne!

—Ne beszélj hülyeséget, hiszen te magad mondtad a sátorban Rúbálnak, hogy Csilit ki kell lökni onnan, hadd fagyjon meg! És hogy bizonygattad, hogy ez nem gyilkosság, mert ezek nem emberi lények, meg bűnözők is, és ez itt biztos is hogy az, mert láttad hogy szándékosan ítélték halálra, meg is volt kötözve, sőt, a szemed láttára ölt meg kettőt is a fajtársai közül!

—Igen, igen, ez mind igaz, de... a csuda vigye el, bevallom, pofázni könnyű ám hogy a rosseb egye meg, de most nekem kéne meggyilkolnom ezt a szerencsétlent, ha csak úgy elhúzok a járgánnyal a picsába!

—Mi történt veled drágám, miért káromkodol ilyen ocsmányul, hívő ember létedre?!

—Te csak ne szabd meg hogy mit csinállok, úgy beszélek ahogy kedvem tartja, és most ideges vagyok! Neked aztán különösen nincs jogod engem fegyelmeztetni, mert évtizedeken át becsaptál, úgy tüntetve fel, mintha Rúbal az én fiam volna! Na de nem is vitatkozom veled: ha már azt emlegetted hogy hívő ember vagyok, hát aszerint cselekszem: hiszek benne hogy nincsenek véletlenek, s e lányt maga az Úr küldte az utamba, kifejezetten azért, hogy próbára tegye a jóságomat, hogy segítke-e rajta! - azzal előrelépett, és a karjaiba emelte a leányt. Megindult a terepjáró felé. Annak azonban becsapódott az ajtaja.

—Ide bizony be nem hozod nekem ezt a szörnyeteget! - hallotta a sisakjában Duklipa hangját.

—Jól van - válaszolta erre Düsevi - akkor kíváncsi vagyok, mint fogod megmagyarázni a bargani hatóságoknak, hogy fagyhalálra ítéltél engem!

—Sehogyan sem, mert csak addig várok amíg ez az izé megfagy a karodban, az semmi esetre sem lehet több mint egy óra, addig meg simán kibírod a szkafanderben, s így te nem fagysz meg, csak ő!

—Akkor én ha bejutottam oda, nagyon de nagyon meg foglak verni! Agyba-főbe!

—Én meg akkor elválllok tőled!

—Ha túléled a verésemet. Ami nem biztos. A jószándék ugyan meglesz bennem, hogy ne verjelek agyon, de nem biztos hogy képes leszek uralkodni a dühömön!

—Vállalom ennek a kockázatát, mert ha ez a valami bekerül ide és kissé felmelegszik, agyonvillanyoz mindkettőnket!

—Helyes. Akkor én pedig most megzsarollak! - válaszolta Düsevi. —Vagy beengedsz oda vele együtt, vagy igenis mész a dutyiba a Kukkoló után, tudniillik segítségnyújtás elmulasztása miatt, meg öngyilkosságban való segédkezés címén! - azzal Duklipa döbbent tekintete előtt levetette magáról a szkafandert, és ráadta a csirip leányra! A fűtést is maximumra csavarta benne. Ott állt ezután egyetlen szál ingben a csontrepesztő, legalább mínusz harminc fokos hidegben.

—Nézd, én nem vagyok olyan szívós mint egy jegesmedve, tehát ha pillanatokon belül be nem engedsz oda, simán lesittelnék téged! Dönts gyorsan!

—Te átkozott örült! - sikoltotta a felesége, de azért csak kinyitotta a terepjáró ajtaját.

Düsevi erre felemelte a leányt, és nagy nehezen beemelte a terepjáró hátsó ülésébe. Ezután a vezetőüléshez lépett, és teljes erejéből belevágott az ott ülő Duklipa sisakjába a tenyerével, de úgy, hogy neje orra nekiütődött a sisak belső oldalának, s azonnal el is eredt belőle a vér.

—Nesze te ribanc! Hát hogy merészelsz te engem kizárni valahonnan, mi?! Kotródj innen te szemét, és még egyszer meg ne lássalak a vezetőülésben, mert eltöröm a karodat! - azzal maga telepedett a volán mögé, és visszahajtott a sátorba.

Ott aztán kiszállt, befutott a lakhelyükbe, szintén a karjában víve a csirip leányt, mert a szkafander akkora nagy volt, hogy abban a lány totyogni sem igen volt képes, majd ezt le is szedte róla, és egészen közélről szemügyre vette a lány ábrázatát.

—Érdekes, nem tűnik festettnek, pedig meg mertem volna esküdni rá! - morgogta. —Hanem úgy tűnik alaposan helyben hagyták korábban, mert teli van horzsolásokkal, kék foltokkal... azt hiszem leszedem róla a ruhát, ha ugyan hagyja, mert el kell látnom a sérüléseit! Egek Ura, itt a tarkóján is mekkora a

duzzanat, csoda hogy bele nem halt! Asszony, add ide a kötszeres ládát, ha már úgylát az tapogatom!

—Persze hogy azt tapogatom, el kell állítsam az orrvérzést, ha már ilyen asszonyverő vadállat lettél! De magadra vess, ha ez a szörnyeteg egyszer csak megsimogatja a fejedet a két tenyerével, aztán kipróbálja, világít-e a kobakod mint egy villanykörte, ha belevezeti a nagyfeszültséget!

—Ha nem akarod hogy elgyepáljalak, add ide a kötszert de *gyorsan*, és ne mérgecsis fel a süket szövegeléssel!

—Nem értem mi lett veled, Csili sokkal szebb volt mint ez az izé, aztán hogy kiakadtál ellene, most meg ezt babusgatod?! Különben is mit vagy oda érte, talán meg akarsz csalni, és épp ezzel a nyiszlett korccsal?! Hiszen olyan apró, töpszli hozzád képest, mintha egy gyereket hágnál! Mi lett veled Dűsevi, a csiszi életmód tetszett talán meg neked, vagy agyadra ment az unalom, hogy már nincsenek itt a többiek?!

—Csiszi? - szólalt meg hirtelen a csirip leány, majd némileg tört hangsúllyal, de ezt mondta csiszi nyelven:

—Elnézést, ismeritek ezt a nyelvet is? Az én nevem Ebru Gunes, bennetek vajon kit tisztelhetek?

Na erre lett csak nagy az álmélkodástól Dűsevi és Duklippa szeme! Hogy ez az idegen lény, ez majdnem folyékonyan beszéljen csiszi nyelven!

Mert értettek csiszi nyelven. Megtanulták azt. Rászánták magukat. Nem olyan nehéz ám azt megtanulni a hipnopédiás sisakkal... eddig ugyan a maguk bargani nyelvén beszéltek, s azt Ebru Gunes nem értette, de most emberi vendéglátói átváltottak csiszi nyelvre. Másképp nem beszélgethettek vele...

—Hát te... hát ez... - dadogott Dűsevi. Duklippa meg egyenesen így tört ki:

—Na tessék, tudtam előre! Ez az egész el volt tervezve előre, hogy ne nyerjen senki! Mert lám, a csiszik itt is megelőzték bennünket! Tudták hogy élnek ezek az izék, ezek a lapátfülűek! Ha ők tudták, Pucsakaci is tudta! Előre ki volt tervezve minden!

—Bocsánat, akkor ti eszerint nem vagytok csiszik? És egyáltalán, honnét tudtok a csiszikről, honnét ismeritek e nyelvet?

—Mi az hogy honnan, hát onnan, hogy megtanultuk! - válaszolta Dűsevi.

—Akkor ez azt jelenti, hogy a mi bolygónk a csiszik bolygója felé száguld? Létezne ekkora véletlen?!

—Cseppet sem, mi a Bargan bolygóról származunk, és az egyáltalán nem a csiszik bolygója, mert az övékét úgy hívják, hogy Tlaxán! De ami azt illeti, nekem az a véleményem, hogy idővel úgylát a csisziké lesz a Bargan is, mint oly sok más bolygó is, mert állandóan terjeszkedik a fajtájuk. De hát te honnét tudsz egyáltalán arról, hogy van olyan hogy bolygó, hogy több bolygó is létezik, honnét tudhatsz ilyesmit primitív, barbár nő létezésre?!

Na erre aztán kitört Ebru Gunes büszkesége!

—Primitív ám az apád töke, nem én! Teljesen felesleges hogy lenézz engem, mert ti emberek egyedül abban vagytok többek mint mi csiripek, hogy nagyobbra nőttek, de bezzeg egy egész sereg dologban mi vagyunk a magasabbrendűek, mert hogy mást már ne is mondjak, képtelenek vagytok a sötétben tájékozódni! Rég tudom! Mi tulajdonképpen *felsőbbrendű* faj vagyunk hozzátok képest, épp csak a technikai színvonalunk hagy némi kívánni valót maga után, de ez sem volt mindig így, mert őseink arra is képesek voltak, hogy egész bolygókat irányítsanak

tetszésük szerint; sajnos egy alkalommal kissé elszámolták magukat, s a hiba végzetes katasztrófába torkollott, emiatt vagyunk most ilyen sanyarú helyzetben! De ne hidd, hogy hasraesem előtted csak mert másfélszer akkora vagy mint én, meg mert úrruhában pompázhatsz előttem! Arról már nem is beszélve, hogy nagy valószínűséggel csak valami hitvány pár lehetsz, míg én király leányának születtem!

—Ekkora szemtelenséget! Így beszélni a megmentőddel! - ájuldozott Duklippa. Majd gonoszkodva hozzátette:

—Királylányokat különben sem szoktak kilököni a hidegbe! Csak *bűnözőket*!

—Aha, persze ám, ahogy azt képezed! Nem hallottál még politikai elítéltekről?! Meg trónharcokról?! A te néped történelmében nem fordult elő ilyesmi?! - gúnyolódott Ebru Gunes.

—Akkor te lennél ennek az egész bolygónak a trónörököse?! Egy izé... száműzött királylány, hogy úgy mondjam?! - álmélkodott Düsevi.

—A helyzet ennél bonyolultabb. Két királyság van odalent, a csíkosoké és a simaorcájúaké. Utóbbiak meghódították és elnyomják a csíkosokat. Én a csíkosok királyának leánya vagyok, apámat azonban a simaorcájúak királya megvetően csak helytartónak nevezi. A dolog azonban nem ilyen vészes, mert jó barátságba kerültem a simaorcájúak királyának, Indijorszun Dörmekorku királynak a leányával, Szoraja Indijorszunnal, akit feltétlenül tisztetek, s akinek ha úgy vesszük behódoltam! Semmi kifogásom ellene, hogy majdan ő uralkodjon nemcsak a saját népe, de az én népem fölött is. Ugyanis igazi zseni, lángelme, és nagyon szeretetre méltó. Sajnos azonban a minap egy bizonyos Robág Návi nevű gazember megölte a királyt – nem az én apámat hanem a simaorcájúak királyát, Szoraja apját – ám ráfogta Szorajára, hogy ő tette volna, tehát apagyilkos lenne! Szoraja tehát nagy veszélyben van, mert el fogják ítélni az ország nemesei, s emiatt bár tulajdonképpen ő a trónörökös, megölik majd, hacsak nem segítünk rajta. Én is el lettem fogva, és kilöktek ide, hogy megfagyjak, mert a hagyomány szerint nemeseket így szoktak kivégezni, de attól félek Szorajának más sorsot szánnak.

—De hát ezt nem értem, ha vannak itt csiszíkok, miért nem intézkednek, miért nem csiszísítik a népeteket, hiszen azok ezt így szokták?! - álmélkodott a férfi.

—Mert nincsenek itt. Egyetlen csiszí férfi van csak itt, úgy hívják hogy Szangur, de ő egyedül nem sokat tehet, mert fogoly. Lezuhant az úrhajója, tudjátok. Különben meg a királylány szerelmese, és szerintem egyszerre fogják kivégezni őket.

—Szerelmese? A csiszíkok nem egy szerelmes típus...

—Lehet hogy Szoraja jobban szereti őt, mint ő Szoraját, de csodálnám ha nem érezne mégis valamit az úrnőm iránt! Különben is, minden tisztességes férfi szereti a gyermeke anyját, nemigaz?

—Úgy érted, hogy egy izé, egy... hogy is mondtad, szóval egy hozzád hasonló lény...

—Csirip.

—Na igen, szóval egy csirip nőnek gyermeke született egy magamfajta férfitől?!

—Még nem, Szoraja még csak várandós a gyermekkel.

—De hát ez képtelenség, annyira különböztek biológiailag, hogy lehetetlen, hogy egy ilyen nászból gyermek fogadjon meg!

—Hát igen, ezen én sem győzők csodálkozni, de ez van! Annyira furcsa valóban,

hogy maga Szoraja sem mondta ezt eddig még senkinek sem, egyedül csak a királyapjának, de aztán a dolog kitudódott, eljutott a híre még a börtöncellámba is, bár én már korábban sejtettem, láttam ám Szoraján... de nem szóltam róla! És nekem sem mondta. De most sokan attól félnek, hogy egy szörnyeteget fog a világra hozni. Na szóval legyen is elég a fecsegésből: most már átmelegedtem, tehát kérlek benneteket adjatok ennem, jó sokat lehetőleg mert a börtönkoszt nemcsak finom nem volt de még csak bőséges sem, aztán ha ezzel végeztünk, adjatok valami úrruhát ami az én méretemre való, kapjatok ti is úrruhát magatokra, fogjátok kézbe a fegyvereiteket, adjatok ilyet nekem is, aztán induljunk máris megmenteni az úrnőmet és a többieket, mert ez alapvető erkölcsi kötelességünk!

—Micsoda?! Szó sem lehet róla, hogy efféle esztelen kalandba belevágjunk! - ellenkezett határozottan Duklippa.

—Hát izé... egyáltalán, miből gondolod, hogy ez az izé... Szoraja... ez még él?! - kérdezte Düsevi.

—Fogalmam sincs róla, él-e még, de erre jelentős az esély, mert úgy van az, hogy a vélt bűnösség sorrendjében végzik ki az elítélteket, előbb tehát kilökték ide úgy tudom Csilit, mint a legjelentéktelenebb bűnöst, aztán jött Jikokűnó Kányi, akinek a vétke sokkal nagyobb volt mert főpapnő és Szoraja tanítómestere, úgy tekintik tehát hogy ő vitte Szoraját rossz útra; aztán jöttem én, mert korábban meg akartam ölni a királyt...

—Szoraja apját? - kérdezte Düsevi.

—Igen.

—De ha most ölték meg a királyt, akkor ez neked akkoriban nem sikerült!

—Valóban nem. A királyt most nemrég ölte meg Robág Návi, lelötte egy pisztollyal, ott a teteme nem messze attól a helytől, ahol engem is kilöktek, selyembe csomagolva.

—És ezek után Szoraja mégis a barátnőd lett?

—Igen. De ez hosszú történet. Szóval, utána löktek ki engem, épp az imént ugye-bár, és úgy tudom eddig még nem is ítékeztek Szoraja ügyében, azaz szerintem még él!

—Azt mondod, az a gubó ott ahol téged megtaláltunk, a királyt rejti?! - tűnődött el Düsevi.

—Igen.

—Gondolom, sok szép ékszerrel együtt helyezték örök nyugalomra, igaz?

—Csak nem lennél képes hullarablásra?! - kérdezte gyanakodva, jeges hangon Ebru Gunes.

—Ó nem, nem, dehogyis, szó sincs róla, csak úgy érdeklődtem, tudod, hogy tisztában legyek a te néped szokásaival, érted ugye...

—Értem hát! Piszkos kis tolvaj vagy te, nem is vitás! - azzal Ebru Gunes tekintete figyelmesen járt körbe-körbe a sátorban, s megállapodott a kis batyún, amibe a hulláktól zsákmányolt tárgyakat tette Düsevi. —Peched van, mert a fémét kiválóan látom ám a ruha alatt is! És ezek nagyon olyasmiknek tűnnek, amik az én népem ékszerei! Szóval egy hullarablóval szívok egy levegőt! Én, a királylány! Remek!

—Te, lökd már ki a hidegbe, fagyjon meg, ha ilyen hálátlan disznó! - közölte a véleményét velősen Duklippa.

—Nem tudom, mi az a „disznó” - szólt Ebru Gunes - de feltételezem hogy nem volt

dicsérő, amit rólam mondtál! Ezekből figyelmeztetek, nem tűröm hogy még egyszer ilyesmire biztasd a férjedet, különben nem állok jól magamért!

—Micsoda?! Talán bizony te akarod megszabni, mi történjék itt, a saját otthonunkban?! Fenyégetni merészelsz?!

—Hallhattad! - azzal Ebru Gunes felemelte két kezét, s azok közt megjelent az ívfény. Csak egy pillanatra, de Düsevi és Duklippa ezután jóideig elvakultan pislogtak, olyan vakító volt.

—Vannak dolgok – folytatta Ebru Gunes – amit egy magamfajta nemeskisasszony nem tűrhet el anélkül, hogy ezzel szégyent ne hozna dicső őseire! Ezekből nem is fogom eltűnni.

—De hát ez akkor is a mi otthonunk!

—Csak volt, mert mostantól az enyém is. És nem kétlem, hogy hármunk közül én vagyok a legelőkelőbb származású! De ne aggódj: nem kívánom soká igénybe venni vendégszereteteidet! Hallottátok mit parancsoltam, tehát adjatok élelmet, ürühát, fegyvereket, aztán már induljunk is, mert a barátainknak nagy szükségük van segítségre!

—Nincs fegyverünk. Ha volna, már rég lelöttelek volna vele! - förmedt a leányra Duklippa.

—Sokkal tisztelettudóbban, ha nem akarod, hogy megsütögesselek! - meredt rá Ebru Gunes olyan pillantással, hogy Duklippa nem mert valami gúnyolódással visszavágni. Csak ezt mondta:

—Na tessék, megmondtam neked Düsevi, hogy nem szabad ezt a szörnyeteget megmentened, mert rossz vége lesz annak! Még parancsolgat is!

—De drágám, végeredményben akármilyen legyen is a modora, nem csodálkoz-hatsz rajta, hiszen *megmondta* hogy királylány, és a nemesek mindig gögösen viselkednek, ezt tudhatnád a történelemből!

—Egyszerűen nem ismerek rád! Te nem tartod sértőnek, amit ez művel?!

—Még azt is elképzelhetőnek tartom, hogy egyszerűen meg van ijedve, elvégre merőben új környezetbe került, és a bizonytalanságérzetét próbálja túlzott magabiztosság kimutatásával túlkompenzálni!

—Mondd, te komolyan megörültél, vagy csak engem akarsz elámítani efféle idióta fecsegéssel?!

—Idefigyelj Duklippa, most már én is azt mondom neked, hogy viselkedj sokkal tisztelettudóbban, mert ezt a stílust nem tűröm!

—Aha, tőlem nem, de ettől az izétől igen, mi?! Ettől még azt is eltűröd, hogy hullarablónak nevezzen téged, és mentőkörülményeket keresel neki holmi lapos pszichologizálással?!

—Ez nem lapos pszichologizálás, ez tökéletesen reális lehetőség! Ami meg a hullarablást illeti, hát ha őszinték akarunk lenni, be kell látnunk, hogy bizony igaza van, mert amit cselekszünk, valóban hullarablás! Épp csak hozzáteszem, hogy továbbra sem látok semmi kivetnivalót benne, mert nem hiszem hogy ezzel bármit is ártanánk a halottaknak.

—Azt én sem hiszem – bólogatott e szavakra Ebru Gunes – de ez akkor is illetlenség, és mindenesetre siralmas képet fest rólad, Düsevi, hogy szükséged van arra a néhány hitvány kacatra, ami a megfagyni kilökött szerencsétleneknél lehet! Biztos lehetsz benne ugyanis, semmi de semmi komolyabb értéket nem engedtek hogy magukkal vigyenek! A király teteménél meg aztán pláne nem lehet semmi, mert amilyen kapzsi féreg az a Robág Návi, meg mernék rá esküdni, hogy a

halotti lepelbe tekerés előtt még a gyűrűit is lehúzta! Tehát ugyancsak kódis fickó lehetsz, hogy ilyesmire vetemedel!

—Egyáltalán nem vagyok koldus, és merőben helytelenül okoskodol! Igenis sok kincset találtam ott már eddig is! Ami ebben van, az már önmagában véve is annyi, hogy azért egy vadonatúj lakást vehetek magamnak! - bökdöste meg a batyút a lábával.

—De hiszen nincs benne egy szál fénylő kristály sem!

—Az igaz, de annál több benne az arany és az ezüst! Vagy azt ti csiripek nem tartjátok értéknek?!

—Hogyne tartanánk, persze hogy érték az is, sokat ér mifelénk is: aki nem tartozik legalábbis a jól megbecsült mesteremberek közé, az semmiképp sem engedheti meg magának, hogy aranyból legyen mondjuk a késeinek a markolata! Az pedig rém kellemetlen, mert a vas rozsdásodik. Annál már jobb az ezüst, de az sem az igazi, mert az meg feketedik. A legjobb az arany. De az tényleg túl drága a pórnépnek.

—Micsoda?! Nálad a mesteremberek megengedhetik maguknak, hogy a késeik aranyból legyenek?!

—A késeik nem, az arany túl puha ahhoz, hogy a pengéket abból készítsék. De a markolat, az igen. A gazdagabb kereskedőknek a ruhája is gyakran tele van arany díszítésekkel. Vagy aranyból készítik a gyaloghintók némely domborművét... bár gyaloghintója inkább már a nemeseknek van csak... de a gyíkjaik zablája gyakran aranyból van azért. Némelyek azzal is hengegnek, hogy a korbács markolatát aranyból készítik, bár ez úgy látszik csak mifelénk, csikosok közt volt divat, amíg még meg nem szüntette ott a rabszolgaságot a jó Szoraja királynő, mert erre a simaorcájúak közt nem láttam aranymarkolatú rabszolgakorbácsot...

—Amindenségit! - pattant fel izgatottan Düseví, és vad járkálásba kezdett. —Azt hiszem hajlamos vagyok mindinkább úgy gondolni, hogy igaza van ennek az aranyos kislánynak, és valóban nagy illetlenség volna nem segítenünk azon az izén... Szoraján... mert hát mégsem hagyhatjuk, hogy megöljék! - azzal mert ismerte már a csiripek ízlését, kinyitott sorra hat kutya-és macskakonzervet is, különböző fajtájúakat, és odakínálta őket Ebru Gunesnek, hogy egyék belőle bátran, van elég, nem sajnálja! És a leány valóban fölöttébb jóízűen falatozott belőlük.

—Ez igen! Ilyen finomat talán még sosem ettem!

—Van még bőven, ha kell még csak szólj! - biztatta a férfi, majd ezt kérdezte:

—Ha megmentjük Szoraját, akkor ő lesz a királynő? Ennek az egész bolygónak a királynője?!

—Hát ugye az attól függ, miként mentjük meg. Ha úgy, hogy sikerül közben megölni a trónbitorló Robág Návit, akkor valószínűleg valóban Szoraja lesz a királynő, mert ugyan ki más?! Teljesen hivatalosan ő a trónörökös ugyanis!

—Hm, és gondolod, elég hálás lesz utána a segítségért?!

—Ha arra gondolsz hogy kapj tőle sok aranyat, hát merem állítani, ennek semmi akadálya! Kaphatsz annyit is mint a saját súlyod, vagy akár annak öt- vagy tízszeresét is. Vagy akarsz annál is többet? Persze ehhez valóban királynővé kell lennie.

—Hű! - és Düseví le se tagadhatta volna, hogy e szavak mély benyomást tettek rá.

—Hé, mire készülsz?! - pillantott rá aggodalmasan Duklippa. —Csak nem kapott el az aranyláz?!

—Miféle aranyláz?! De hát gondolj csak bele, ez ritka nagy lehetőség: jót cselekszünk amikor megmentjük azt a szegény, ártatlanul megvádolt királylányt, ezzel hozzásegítünk egy szerelmespárt is a szerelmük beteljesedéséhez, tudniillik újra egymáséi lehetnek a királylány és az a csiszi férfi! Mindezzel nagyonis nemes tettet hajtunk végre! És hát ugyan mi rossz van abban, ha ezért bőségesen megjutalmaz hálából minket a trónra kerülő új uralkodó!

—Ez valóban nem rossz, a rossz az, hogy a kockázat óriási, mert eközben ezek a villámló kezű micsodák simán halálra villanyozhatnak bennünket, de még ez sem kell: rádugranak és kész, elvágják a torkodat egy késsel, könnyen megy az, láttuk e nő esetében is, fűrge ám mint pinaszörben a lapostetű hogy csúnyán fogalmaznak, aztán meg gondolom sokan is vannak, annyian hemzseghetnek odalent, mint hangyák a boly mélyén... én félnék a helyedben, Düsevi!

—Ne helyettem félj, félj magad helyett, én helyettem félek én magam is jócskán!

—És mégis menni akarsz?!

—Akar a halál! Nem akarok, de muszáj, mert ez ritka alkalom ám, mégegyszer nem lesz ilyen soha a бүдös életben, és erősen hiszem hogy az Úr maga jutalmazott meg ezzel az egyszeri lehetőséggel, jámborságom elismeréseként! Most az egyetlenegyszer kell csak összeszednem a bátorságomat, aztán utána már életem végéig nem lesz semmi gondom, úgy meggazdagszom!

—De hát simán véged lesz, sok lúd disznót győz!

—Ugyan már, nem úgy van az, ha csak meglátnak, beszarnak majd a félelemtől, mert akkora vagyok! Úgy lesz ez, mint amit egyszer Huba mesélt nem is olyan rég a Föld történelméből: amikor a fejlett kultúrával rendelkező fehér emberek elhajóztak valami Amerika nevű kontinensre, az ottani nép, az Indi Janok vagy hogy a fenébe nevezte őket, azok is annyian voltak, hogy kövekkel agyonhajigálhatták volna őket, de nem tették, mert megijedtek tőlük, ugyanis a fehéreknek lovaik voltak! És így egy maroknyi katona egy egész kontinenst elfoglalt!

—De te nem vagy maroknyian!

—De veled együtt már ketten! És ott lesznek még hozzá a társaink is, a spéci csoport, meg a tündér, meg Muji, meg még Rúbal is... talán még a két hedón lány is, bár sokat azoktól igazán nem várok. Azaz igyekeznünk kell, hogy utolérjük őket! És a csiripek közt is lesz segítségünk, például épp az a Csili nevű lány meg az a papnő, az a Kányi nevű... a másik neve olyan borzasztó, hogy nem bírom megjegyezni...

—Micsoda?! Hát veletek van Csili és Jíkokünó Kányi?! - kiáltotta örömmel Ebru Gunes.

—Persze, azaz nem, dehogyis, illetve szóval megmentettük őket a fagyhaláltól, az igaz, de ők a barátainkkal vannak...

—Aha, a barátainkkal, azám! - fintorgott Düsevi nagy véleményváltozását látva gúnyosan a felesége.

—Csak tudod a barátaink épp nemrég, pár órája sincs de elmentek már a barlangba, akarommondani a mélybe a két csirip nővel, bár ők nem tudtak beszélni a barátainkkal, de holmi jelbeszéddel rávették őket hogy menjenek a mélybe, gondolom ők is amiatt, hogy segítsenek a királylányon!

—Igen, minden bizonnyal amiatt! Hát ez remek hír! De azért jobb ha mi is utánuk sietünk, mert többen többet érünk!

—Az biztos is! Utol kell érünk őket! - értett egyet Düsevi is.

—De mit beszélsz, hiszen... - kezdte az ellenkezés Duklippa, de Düsevi közbevá-

gott.

—Azt beszélem, hogy ha nem vagyunk jelen amikor Rúbal meg a többiek kiszabadítják a királylányt, akkor nem kapunk annyi aranyat sem amiből egy gyűrű kitelne, nemhogy kilószámra! De te maradj itt, ha gyáva vagy!

—Hohó, nem úgy van ám az! - szólalt meg most Ebru Gunes. —Jöjjön csak ő is, mert jobb ha a népemből való többiek több jégszörnyet látnak, akkor jobban megijednek!

—Jégszörnyet?

—Mifelénk úgy nevezik a fajtátokat.

—Na ez igazán jó hír, a szörnyektől félni szoktak, remélem mindenki elfut már a látványunkra is!

—Némelyek biztosan. De egyáltalán nem mindenki! Szóval jöjjön csak a feleséged is, jól jön ám, ha többen vagyunk!

—Eszem ágában sincs!

—Muszáj lesz pedig!

—Ugyan miért?!

—Mert most te tényleg úgy gondolod, hogy a férjed megszerzi a nagy jutalmat az úrnőmtől, te meg csak mereszted idefent a nagy lottiyadt valagadat, és utána élsz boldogan a pénzből, amiért meg sem dolgoztál?!

—Hát ez már több a soknál, ez... ez...

—Pedig igaza van! - szólott keményen Düseví. —A feleségem vagy, hozzám tartozol, a nőnek az ura mellett a helye, már a szent iratokban is benne foglaltatik ez! Asszony, megparancsolom hogy öltözz, mert velünk jössz és kész!

—Na azt lesheted!

—Megneveljem, ha már te nem vagy képes rá? - kérdezte kedves mosollyal Ebru Gunes.

—Hagyd csak, hozzá ne érh mert a végén még megöölöd ha nem akarod is – elég leszek én is hozzá!

—Kár. Szívesen megpörköltem volna a seggét. Nem feledtem ugyanis, hogy ki akart zárni a hidegbe ő is, hogy megfagyjak! A szememben tehát éppoly ellenség, mint azok, akik a népemből valók ugyan, de kilöktek a hidegbe! Tehát *mozdulj!* - kiáltotta Duklippára.

—Igen, gyerünk, *mozdulj* már te lusta néember, másképp megismerkedel az öklömmel! Nem hagyom, hogy gazdagságom kerékkötője legyél! - rivallt rá a nőre Düseví is.

—De hát ez amit akartok teljességgel lehetetlen, nincsenek fegyvereink... - ellenkezett a nő.

—Ez komoly? - kérdezte Ebru Gunes.

—Naná, a lehető legkomolyabb! - válaszolta Düseví. —Ám remélem valóban nem kell sokat hadakoznunk, de különben is az a tervem, hogy utolérjük Hubáékat, s majd akkor ő verekszik helyettünk is. Elvégre amiatt önvédelmi oktató a szakmája! Sőt, ott van nála meg Katinál az az izé, fénykard vagy mi!

Ebru Gunes elgondolkodott. Menjenek előbb a csiszi úrhajóhoz, hogy Kanditól kérjen fegyvereket? Ám aztán elvetette ezt az ötletet. Messze vannak, nem is biztos hogy odatalál, hiszen még nem ismeri a felszín terepviszonyait... mindez sok időbe telne! És ki tudja, mikor akarják kivégezni Szoraját! Azonnali segítségre van szüksége! És hát ha valóban mentek be már korábban is a mélybe, a világukba emberek, akik némelyikénél van fegyver is...

—Jól van! Induljunk azonnal! - parancsolta ő maga is.

* * *

Nemcsak Szoraját, Ebru Gunest és Szangurt fogták el amikor Robág Návi átvette a hatalmat, hanem mindenki mást is, aki az ő kíséretükben volt. Azaz, ekkor némi küzdelemre is sor került, s ezt nem mindenki élte túl. De a kíséret nagy része megadta magát, főként amiatt, mert nagyobbik részük épp Fifi Csekmiszen társaságában volt, s a nő maga is azt parancsolta nekik, hogy adják meg magukat. Ő maga sem vitézkedett.

Nagy értelmű volt ennek! Abban reménykedett, hogy előbb-utóbb úgyis az lesz a dolog vége, hogy valamelyiküket kilöki Odafentre, akár épp őt is, és akkor eljut az úrhajóhoz, hoz onnan lézerpisztolyt... és rendet teremt idelent! Minek kockáztassa bárki is az életét, amikor most nem nagy a győzelem esélye, ellenben később mindent megnyerhetnek?!

Később aztán a börtönben hallott ő is mindenféle híreket, hogy Csilit már kilökték, meg Jíkokünó Kányit is... és amikor mintegy mellékesen megkérdezte melyik kijáraton, s meghallotta a választ, elkomorult. Eszerint barátainak vége! Merőben kizárt, hogy még most is éljenek!

Nagyon remélte hogy őt másutt lökik majd ki, de ezek után azért ebben nem mert annyira bízni, hogy feltegye rá az életét – elvégre ezen valóban az élete múlt! Ráadásul azt is megtudta a börtönőrök beszélgetéseire fülvélve, hogy lehet ám, hogy Szoraja és a jégszörny sorsa egészen más lesz, mégcsak nem is a kilökés...

—Lehet, hogy te is úgy végzed! - vetette oda neki az egyik ételosztáskor a börtönőr.

—Én?! - álmélkodott a nő.

—Te hát! Hiszen minek is lökjenek ki téged, amikor nem vagy nemes!

Bár Fifi Csekmiszen nemes volt, és papnő, de ezt tényleg nem tudta senki sem erre felé. Természetesen esze ágában sem volt bizonygatni, hogy ő azonos lenne egy sok száz évvel korábbi nővel! Úgysem hinne neki senki, ha meg mégis, csakis neki lenne az rossz, mert a papok nemigen kedvelték őt régebben sem, ezt ugyebár ő saját maga tapasztalta...

—Szoraja Indijorszun királynő nemessé emelt engem! - válaszolta.

—De hiszen nem tehetted, akkor még nem volt királynő... és nem is lesz az! Robág Návi lesz a király, mindenki tudja! - legyintett a börtönőr.

Mindez nem nyugtatta meg Fifi Csekmiszent! Teljesen magányosan ücsörgött a cellájában, nem volt semmi társasága, emiatt aztán unatkozhatott volna, de esze ágában sem volt átengednie magát az unalom luxusának, helyett egyre azon törte a fejét, mitévő is legyen. Éppenséggel nem tartotta lehetetlennek, hogy valamiképp kijusson a rácsok mögül, de mi legyen azután?! És még a kijutás sem egyszerű...

Hamarosan aztán megoldódott minden gondja. Főleg az unalomé. Társaságot kapott ugyanis. Mert nem is sok ideje raboskodott ott, máris belöktek hozzá egy ugyancsak megtépázott külsejű csirip férfit.

—Nesze, ne mondd hogy rosszak vagyunk hozzád, szórakozzatok el egymással, amíg még éltek! - röhögtek a börtönőrök.

A férfi éppenséggel erősebbnek nézett ki, mint Fifi Csekmiszen, de esze ágában sem volt a nő bájaival foglalkozni, meg sem kísérelt ilyesmit, helyett bekucorodott a cella leghátsó sarkába, és szégyenszemre, férfi létére keserves hüppögésre fakadt. Sírt.

—Hát annyira megvertek, hogy képes vagy férfi létedre könnyeket hullatni?! Ennyire fáj?! - kérdezte tőle köszöntés helyett Fifi, és hangjában a megvetés keveredett a mély szánalommal.

—Eh, megvertek az igaz, de nem a fájdalomtól sírok én, hanem régi szép életemet siratom! Nem is érdekel már semmi, vigyenek mielőbb a bakó elé, nem számít, nem érdekel, úgyis mindegy már nekem, nem is akarok tovább élni úgy, ahogy lehetne, szegényen, nincstelenül...

Fifi most alaposabban megsejmelte a férfi ruháit. Valóban, azok bár nagyon el voltak rongyolódva, de az látszott rajtuk, hogy valaha elég nagy úr lehetett a viselőjük! No nem épp valami hercegi származék, de igazán nem kellett nélkülöznie...

—Gazdag voltál? - kérdezte tőle.

—Mi az hogy! Enyém volt messze környék leghíresebb szórakoztatóhelye, a Gyönyörök Terme! Volt temérdek rabszolgám, kristályok garmadáit, medencék tucatjai gombalével, patkánytejjel, egyebekkel... ó, a régi szép idők! De minden tönkrement, vége, nincs tovább, semmivé foszlott, ó jaj nekem! Tönkretették azok a nyavalyás jégszörnyek! Jaj mi lesz így velem! Mi is lenne velem még ha élhetnék is, á, nem is akarok élni...

—Jégszörnyek?! Miféle jégszörnyekről beszélsz?! - vált figyelmessé Fifi tekintete.

—Hát az úgy volt, hogy egyik alkalommal odajött a Gyönyörök Termébe két jégszörny, egy férfi és egy nő, és volt velük egy csirip kislány meg egy felnőtt csirip nő is! Az őreim beengedték őket, mert csak két ór állt a bejárat előtt, nem mertek azok vitézkedni... és persze minden vendégem rémülten menekült, amikor meglátta a szörnyeket! És a szörnyek elengedtek minden rabszolgát, és elrabolták a kristályok javát, a kiszabadított rabszolgák bezabálták a csemegék nagyrészét is ami ott volt, például a hangyákat... én igazán mindent megpróbáltam, épp arra járt egy rabszolgakereskedő is akit ismertem korábbról, voltak neki vad csíkos szolgái, mondtam neki ölje meg a szörnyeket, fizetek neki sokat... de nem sikerült! A két jégszörny legyőzte őket! Mindet! Pedig voltak talán kéttucatnyian is! És minden rabszolgám velük tartott, ó mekkora csapás!

—Hát ez biztos nagy csapás, semmi kétség, de azért én úgy vélem, ettől még nem kéne idekerülnöd a börtönbe! Feltételezem maradt azért bőven vagyondod amit a szörnyek nem raboltak el, de ha teljesen koldussá is lettél volna, azt mondd meg, mit keresel itt?!

—Hát csak amiatt vagyok itt, mert a menekülő vendégek annyira iszkoltak a szörnyektől való félelmükben, hogy egymást is letaposták a nagy igyekezetben, hogy mielőbb kijussanak az egyetlen úton, ami a Gyönyörök Terméből kifelé vezetett! És hát eközben hárman is halálukat lelték, mert a többiek halálra taposták őket...

—Aha, tehát nem is a jégszörnyek ölték meg őket?!

—Nem, dehogyis! Így utólag belegondolva azt hiszem csak nézelődni akartak odabent. De a vendégeim megijedtek. És hát a halott nemesek rokonai engem vádolnak, azt mondják ez az egész az én hibám, mert nem vigyáztattam a termet kellő erővel! Holott miféle erővel vigyáztattam volna, hiszen kéttucat csíkos is

szétkergettek azok a szörnyek ketten, a legvadabb csíkosok közül valókat, úgy bizony, ismerem azt a rabszolgakereskedőt, az aztán csak a legvadabb, legvérengzőbb csíkosokat alkalmazza, ezekből két tucatot legyőzött a két jégyszörny, sőt, úgy, hogy az egyikükre, aki pedig a gyengébbik volt, a nő, arra ráomlott egy csomó szikla és nehéz csont, aztán épp csak egy kicsit bicegett utána de semmi egyéb baja nem esett, láttam ám messziről, ez így van, így igaz, hát mit tehettem volna én ezek ellen?! Egyáltalán, hogy is számíthattam volna rá, hogy valahonnét előbukkan valami jégyszörny, pláne épp kettő egyszerre?! Egészen eddig meggyőződésemm volt, hogy ilyenek csak a mesékben vannak! De a halott nemesek rokonai most rajtam követelik a vérváltságot, s annyit, amennyit semmiképp sem tudtam kifizetni, korábban sem tudtam volna, de pláne nem most, hogy teljesen tönkrementem, épp a jégyszörnyek miatt! Akik persze vígan megvannak, egy közeli faluban dőzsölnek a sok rabszolgámmal együtt, de hiába mondtam ezt a rokonoknak, azok sem merik ám megtámadni a szörnyeket, csak velem vitézkednek, mert velem mernek ám, igen, mert mindig a gyengébbet bántják... jaj minek is élek, végezzenek ki hamar, nem is bánom, tönkretettek azok a nyavalyás jégyszörnyek...

—Azt mondd, hogy a jégyszörnyek még most is ott tanyáznak a közelben?!

—Hát legalábbis amikor engem pár órával ezelőtt elfogtak, akkor még biztos ott voltak abban a faluban, e hírt kaptam... de hát mit érdekel ez engem! Nekem már minden mindegy, én már...

—Eh, hallgass már el! Ne sopánkodj, attól nem lesz neked jobb!

—Nekem már sehogy sem lesz jobb, az én életemnek kész, vége...

—Az biztos is, ha tovább idegesítesz, akkor ugyanis nem fog téged kivégezni a királyi bakó, mert előbb öllek meg én! Idefigyelj, segíts nekem hogy megszökjek innen, akkor te is megszökhetsz, aztán elvezetsz a jégyszörnyekhez...

—Épp én?! Ha el is szöknék innen, hozzájuk igyekeznék utoljára! Különben is minek szökjem, akar a halál szegényen élni...

—De meggazdagodsz újra, te hülye! Nem értesz még semmit! Idefigyelj, én Szoraja Indijorszun egyik legjobb barátnője vagyok, és nem tudom hallottál-e róla, de a királylányt épp mostanában akarják kivégezni, s épp amiatt, mert egy jégyszörnyhöz ment nőül!

—Hatalmas Fényhozó, egy jégyszörnyhöz?! Erről még csak nem is hallottam!

—Pedig elég régen történt már, igaz, nem errefelé lakott a királylány, hanem a csíkosok közt... no és én értek a jégyszörnyek nyelvén, azt hiszem tudok beszélni velük, és ha elmondom nekik, hogy mi a helyzet, akkor bizonyára segítenek majd a királylányon és a szerelmesén, hiszen Szangur, a királylány férje a fajtársuk... no és ha Szoraja hatalomra jutna a jégyszörnyek segítségével, akkor minden bizonnyal gazdagon megjutalmazná a segítőit, azaz téged is, ha segítesz neki! És akkor megint gazdag lehetnél! Azaz csak rajtad múlik minden!

—Na de ez, izé... igen veszélyesnek tűnik!

—Mert az is. De mit veszíthetsz te szerencsétlen?! Hiszen most is ki akarnak végezni, vagy nem?!

—Hát, ez igaz! Nekem már úgyis mindegy!

—Akkor most jól figyelj! Itt ez a lapos kő, ezt dugd át itt e rács mögött, fogd meg a kő két szélét a két kezeddél, és húzd magad felé amilyen erősen csak bírod!

—Nem értem, miért! Ettől a rács nem fog eltörni!

—Most még nem is, de nemsokára nagyonis! Legalábbis remélem. Ugyanis

megolvasztom az alját! Akkor meg már remélem enged annyit, hogy eltörjön alul, ha magad felé húzod. De a kezed nem bírná a forróságot, ezért kell a kő, hogy annál fogva feszegesd... aztán meg majd ha lehült, tovább hajlítgatod, hogy eléggé elhajoljon az útból! És még legalább egy másik ráccsal is így kell tennünk, hogy kiférjünk. És én nem tehetem, mert gyenge vagyok hozzá, de rajtad több az izom!

—De mitől olvadna meg az alja?!

—Tőlem. Az erőmtől.

—Na de hiszen te nem is vagy csíkos, márpedig ez a csíkosok közül is csak alig néhánynak menne, már ha igaz egyáltalán amit a kovácsaikról hallottam... bár én az efféle legendákban sem hiszek!

—Ki nem szarja le hogy mit hiszel vagy nem, a jégszörnyekben sem hittél... - morogta udvariatlanul Fifi Csekmiszen, azzal leguggolt, s azt nézte, hol fogja két tenyere közé a rácsot. És inkább azon álmélkodott, miként is lehet ekkora szerencséje, hogy két jégszörny is idekerült a világukba. Hiszen ezek semmi mással nem érkezhettek, csakis űrhajóval... ez meg nyilván azt kell jelentse, hogy világuk nagyon közel került már valami emberlakta bolygóhoz!

Remélhetőleg a lakói tudnak csiszí nyelven... De ha nem, akkor is megérteti magát velük valamiképp jelbeszéddel.

—De hiszen te nem is vagy csíkos. Látom, hogy nem vagy az! - makacskodott a férfi.

—Akkor most mindjárt csodát is láthatsz! Tudd meg ugyanis, hogy Szoraja királylány nem véletlenül ment hozzá egy jégszörnyhöz! Maga a Fényhozó parancsolta ezt neki, akivel ő maga személyesen találkozott, és ez így igaz, ugyanis én magam is láttam a Fényhozót, mert tanúja voltam Szoraja és a Fényhozó találkozásának! És e találkozást látta Jíkokúnó Kányí főpapnő is, meg Csili is aki Szoraja udvarhölgye, és még sokan mások is látták, azaz szó sem lehet semmi csalásról! És nekem, addigi hű szolgálatomért cserébe nagy hatalmat adott a Fényhozó, amivel most mindjárt élek is! - azzal Fifi koncentrált, s a börtönrács rúdjának alja pillanatokon belül vörösen izzott. Gyorsan elengedte azt.

—Huh, ez forró volt! Majdnem megégettem a tenyeremet! Rángasd gyorsan! - parancsolta.

A férfi nekiveselkedett, s némi erőlködés árán sikerült is a megpuhult vasat eltörnie. Míg az lehült, Fifi Csekmiszen is nekiveselkedett, hogy a nagyfeszültségével megolvassza vagy legalábbis meggyengítse a szomszédos rudat is. Az is eltört.

—Na jó, akkor ha úgy érzed meg tudod már fogni, gyerünk és hajlítsd ki, hogy kibújhassunk innen! - és a nő lerogyott a fal mellé. Határozottan kimerült. Ez azért nem kis mutatvány volt az ő részéről sem. Na de megérte! Micsoda tisztelettel pislog rá a férfi!

Mintegy negyed óra múlva máris szabadok voltak – ha szabadság alatt azt kell érteni, hogy kijutottak a rácsok mögül. Na de hogyan jutnak ki magából a börtönből?!

—Azt hiszem felesleges vitézkednünk. - szolt Fifi Csekmiszen. —Az őrszemek odakint sokkal többen vannak, párat megölhetünk közülük, de a végén úgyis mi veszíténénk. Van azonban egy kiváló ötletem! - azzal pillantása a férfi elrongyolódott ruhájára vetődött. —Úgy látom az öltözőked bővelkedik szép hímzésekben! Teli van rézszálakból készült varrásokkal, de még némi aranyminta is akad köztük! Na vesd csak le szépen ezt magadról, aztán máris kifejtem e szálakat,

ezek nagyon jók lesznek nekem...

A férfi meg sem kérdezte, mire ez Fifinek, máris engedelmeskedett. Egyelőre feltétlenül tisztelte a nőt. Hogy is ne, hiszen nem csíkos, azaz csakis úgy lehetett ez, hogy valóban maga a Fényhozó adott elég erőt neki e roppant csodához!

Fifi pedig kifejtette a ruhából az összes fémszálas díszítést, s ahol ez csak több darabban sikerült, ott alaposan összetekerte a drótvégeket. Végül kapott bő harminc méter hosszú drótot. Ilyen hosszú nem is kellett neki, ezért összetekerte hogy inkább csak tizenöt méteres legyen, de kétszer olyan vastag, majd ezt is kettévágta. Így két darab, nagyjából nyolc méteres huzallal rendelkezett. Ezeket aztán kifeszítette a két szembeni börtöncella rácsai közé, úgy nagyjából derékmagasságban, de úgy, hogy ahol a rácsokra lettek tekerve, ott előbb ruháikkal beborította a rácsokat, hogy azokkal a drót ne érintkezzék.

—Így ni! - mondta végül aztán elégedetten. —Most pedig hajlítgasd addig ezt a rudat, amíg le nem törik a másik vége is, hogy legyen egy vasrúd a kezében!

Ezzel is megvoltak hamar.

—No most úgy tudom, egyszerre mindig két ór teljesít szolgálatot a börtönfolyosó végén. Most tehát neked az a dolgod, hogy megindulsz előre, feljűk, lopakodva...

—Úgyis észre fognak venni.

—Naná, még szép! De épp ez a cél! Úgy kell tenned, mintha lopakodnál, mintha nagyon nem akarnád hogy észrevegyenek, de azért biztosan vegyenek észre! És amikor észrevesznek téged, akkor kiáltsd el magadat, valahogy úgy, hogy „na mindegy nyavalyások, ha már észrevettetek hát itt vagyok, tessék, de úgyis szétverem a koponyátokat”! És lengesd is meg ezt a rudat támadóan feljűk! Ettől azt remélem, hogy nemcsak egyikük indul meg feléd, de mindkettő, merthogy ugye fegyvered van, azaz veszélyes vagy... aztán amikor már egészen közel értek hozzád, fordulj meg, mint aki megijedt...

—Ez nem lesz nehéz, minden bizonnyal valóban megijedek majd! Sőt, máris ijedt vagyok!

—Nagyon helyes. Tehát megfordulsz, és elfutsz egészen idáig, ahol most állsz! És itt nagyon ésnél kell lenned: mert itt úgy kell tenned mint aki elesik, és akkor a földre érve át kell gurulnod a drótszálak alatt a túloldalra! Semmi kétség, meg fogod ütni magad, de ez mégis kellemesebb, mint a kivégzés! És így kell tenned, mert nem szabad, hogy elszakítsd a huzalokat! Remélem ennek az lesz ugyanis a következménye, hogy te átgurulsz alattuk, de a téged üldöző örök beleszaladnak, vagy legalábbis az egyikük okvetlenül, s akkor azt én agyonsújtom a beljűk vezetett árammal!

—Mi az, hogy „áram”?

—A jégszörnyek – akiknek különben *ember* a nevűk – így nevezik azt az erőt, ami a kezemből előjön ha akarom. Másik neve az, hogy *elektromosság*.

—És ha csak az egyik ór megy neki a huzalnak?

—Akkor a másikat majd elintézem máshogy. Akkor is már egyedül lesz, és ez a lényeg! Na ne is tétovázz, eredj!

A férfi ment. Nem volt sok választása... és minden úgy is esett, ahogyan azt Fifi Csekmiszen eltervezte! Igaz, előbb csak az egyik üldöző őrszem futott neki a drótnak, fel is bukott benne – felállni már nem volt ideje, mert Fifi Csekmiszen, aki ott állt oldalt, két kezében a drótvégeket tartva, nem finomkodott, és igazán tisztességes töltést engedett belé azon keresztül! A másik őrszem szeretett volna megállni, de ez nem sikerült neki, felbukott a társa testében, ráesett – ekkor Fifi

Csekmiszen újra összeszedte az erejét...

Aztán ezt parancsolta:

—Szedd le gyorsan mindkettőről a ruhát, addig pihenek egy keveset! Aztán az egyikbe átöltözőm én, a másikba te!

Ez is megtörtént. A férfi meglepetésére azonban Fifi Csekmiszen csak az örszem ruháját vette fel, a fegyvereit nem.

—Nem lesz rá ugyanis szükségem! - mondta. —Nézd, én szép nő vagyok, senki nem hinné el rólam, hogy férfi vagyok, hiszen látszik az arcomon hogy nő vagyok! Te most tehát azt kell tedd, hogy hurkold ezt a kötelet hátul a csuklómra, mintha meg lennék kötözve, de persze ne kösd meg, és lökdöss magad előtt, komor pofát vágva! És ha megkérdez valaki, válaszold azt, hogy ez a piszok némbor, vagyis én, megpróbált behatolni a foglyokhoz hogy kiszabadítsa őket, de te elfogtad, lelepleztél engem, mert észrevetted hogy én csak egy álruhás nő vagyok, és most viszel engem magához Robág Návihoz, hogy megkérdezd, mi legyen a sorsom, meg reméled, jutalmat is kapsz a hőstettedért! Mindenki irigyelni fog téged, és senki nem gyanakszik majd semmire, hiszen valóban látszik rajtam hogy nő vagyok férfiruhában, és senki nem gondol majd ekkora hatalmas hazugságra és pofátlanságra!

—És miként jutunk majd ki a palotából, hiszen a palotából nem szoktak foglyokat kivinni?

—Semmi az egész, ha már kijutottunk a börtönrészlegből, vezess az első útbaeső illemhelyre, ott leveszem az örruhát, látod alatta meghagyom magamon a női öltözetet, s úgy már nyugodtan kísétálhatunk onnét!

S ez is pontosan így történt. Odakint aztán, a palotától már legalább kétszáz méterre eltávolodva, a férfi megkönnyebbülten fújta a nagyot.

—Huh, sosem hittem volna, hogy megmenekülök onnan! Te aztán rendkívüli nő vagy!

—Sokkal rendkívülibb, mint hiszed! Na de most menjünk azonnal a jégszörnyekhez! Vezess, de gyorsan ám!

* * *

Azután hogy megmentették a rabszolgákat a Gyönyörök Terméből, még pár óra sem kellett hogy elteljen, de lehetetlen volt nem észrevenni, hogy Raszkár igencsak jól érzi magát! A hangulata jelentősen „kivirult”, és szinte állandóan mosolygott. Nem sokkal azután hogy hazaérkeztek, azaz Babekúnes anyjának lakóüregébe (amit Íjallé megvetően csak „odúnak” minősített...), azután lefeküdt aludni Raszkár, és feleségei nem győztek csodálkozni amiatt, hogy milyen sokat alszik jégszörny-férjük! Némelyek már aggódni is kezdtek, még Szujió is, de Íjalléra ránéztek, s látták hogy a nő nem izgatja magát emiatt, tehát mégsem lehet beteg a férfi... különben Íjallé is aludt egy sort, de ő kevesebbet. És Babekúnes édesanyja is azt mondta, hogy a jégszörnyek lusta népség, eszméletlenül sokat alszanak, ha tehetik, no és hát ugye miért is ne tehetnék?!

—Ez pedig nagyon jól van így, mert eszerint mi a feleségei nagyjából azt tehetünk majdnem mindig, amit csak akarunk! - felelte Szujió. És Asinó már majdnem leszította a csíkos lányt, hogy milyen hálátlan, de aztán eszébe jutott, hogy hiszen Babekúnes is azt mondta neki, hogy legyen csak nyugodtan Raszkár felesége, mert a jégszörny mellett nagyjából azt tehet amit csak akar, és hogy e gondolat

neki Asinónak is tetszett... és erre csak csendben elpirult, és inkább nem szólt semmit Szujiónak. Ellenben hogy eszébe jutott Babekúnes, keresni kezdte a kislányt. Sokáig nem is kellett keresse, hamar rálelt, mert Babekúnes épp hazafelé igyekezett már, és be is lépett a barlangba.

—Hazajöttem, mert éhes vagyok! - vetette oda a felnőtteknek szinte parancsolóan, mintha ő lenne itt az úrnő. Holott nemcsak csirip felnőttek voltak itt jelen, de bár Raszkár aludt, ám Íjallé is ébren volt. De Babekúnes most még vele sem törődött, ellenben habozás nélkül letelepedett egy nagy halom csemege mellé, ám látványosan legyezgetni kezdte az orrát.

—Pfuj! Finom ez a sok minden itt, de szinte elmegy az étvágyam! Kibírhatatlan itt a levegő, ugyanis csíkos-búzt érzek!

Szavait nem lehetett félreérteni.

—De azt azért gondolom nem kétled, hogy szívesen vagyok Raszkár felesége, mert ezt nagy megtiszteltetésnek érzem? - kérdezte tőle Szujió.

—De akkor is csíkos vagy, és dögölj meg! Már az sem tetszik, hogy úgy ráakasz-kodtál a jégszörny-papámra, tudd meg! Az egyik csíkos elvette tőlem az igazi apámat, te meg most meg akarsz fosztani a nagy nehezen talált másik apámtól, nevelőapámtól, a jégszörnytől!

—Dehogysis akarlak megfosztani tőle!

—Hát már hogy a pókfingba ne akarnál, kisajátítod az érzelmeit, azt akarod, hogy téged szeressen, ne engem...

—Na de Babekúnes – szólalt meg még maga Asinó is – ilyen butaságot már csak ne mondj kérlek! Tudhatnád hogy egészen más a gyermekek iránt érzett szeretet, s más az, amit egy nő iránt érez valaki! Raszkárnak akárhány felesége is lehet, csíkos, nem csíkos, vagy épp embernő, nem számít, mert attól még vagy szeret téged, vagy nem, de ha nem, az nem a feleségei miatt lesz! Arra meg gondolom csak nem számítottál, hogy egykor majd te is a felesége leszel!

—Ahhoz valóban kicsi vagyok még! - morogta rosszkedvűen a kislány.

—Úgy látom, hogy pedig te tulajdonképpen szívesen lettél volna egy jégszörny felesége! - vigyorgott rá Szujió.

—Ehhez aztán semmi közöd, és nekem aztán ne gúnyolódj, mert valamiképp úgyis végzek veled!

—Ha hiszed, ha nem, de én igazából szívesen hallgatom a fenyegetőzéseidet! Mint már említettem neked, mi csíkosok kiváltképpen nagyra értékeljük a bátorságot, és tetszik, hogy a nevelt lányom nem egy gyáva féreg, hanem bátor valaki!

—Elhallgass te alávaló gazfickó, tudod mikor leszel te az én bármiféle nevelőm is, majd sohanapja után nemzedékekkel, sőt akkor sem!

—Pedig az úgy van, hogy én nemcsak nem vettem el tőled Raszkár szeretetét, a nevelőapádat, hanem épp hogy egy pótanyukára is szert tettél a személyemben, és ennek örülhetsz ám mint gyík a farkának, ugyanis máris nagy hasznodra voltam!

—Te, énnekem?! - és Babekúnes undorodó arccal a földre köpött.

—Bizony ám! Mert tudd meg, hogy amíg távol voltál, azalatt itt rengeteg minden történt.

—Képzelem! Jól megdugott téged Raszkár, gondolom, és odavoltál az örömtől, mert élvezed ha egy nagy fark dolgozik benned! Csak azt nem értem, mi ebből az én hasznom! - és Babekúnes szinte várta, hogy ettől a hatalmas pofátlanságtól nagyon felháborodik Szujió. Szerette volna kiprovokálni, hogy az kiabálni kezdjen,

sőt, legjobb az lett volna, ha annyira megmérgezedik, hogy megpróbálja őt elkapni, már amennyire nyomorékságától egy efféle cselekedet kitelik – ekkor ő, úgy tervezte, ijedelmet színlel, és Íjallé háta mögé szalad, és akkor a nő dühös lesz Szujióra... de jó is lenne! Igen, milyen remek lenne, ha összeveszíthetné a jégszörny-nőt ezzel a csikos latorral!

Am legnagyobb meglepetésére Szujió minden harag nélkül bólintott.

—Igen, természetesen pontosan az történt, hogy hált velünk! Íjallé kiment valahová, gondolom a szükségét végezni, és ekkor nekem eszembe jutott, hogy hát azért mégiscsak újdonsült felesége vagyok az én uramnak, Asinó is az, még nem volt meg a nász sem köztünk, márpedig egy feleség akkor érezheti magát feleségnek, ha már hált az urával! Ebben még Asinó is egyetértett velem, mert megbeszéltem ezt vele. És akkor elkezdtek kényeztetni a mi urunkat, aki nem is nagyon tiltakozott, na de miért is tette volna... és igazán férfias férfi volt, remekül helytállt, és nagyon kedves is, mert velem nagyon kíméletes volt, gondolván rá hogy mégiscsak sérült vagyok! Igen, nagyon férfias férj, valóban, tudd meg, hogy rövid időn belül háromszor is volt mindkettőnkkel, azaz velem csak kétszer, gondolom épp amiatt mert most sebesült vagyok, de Asinóval volt négyszer is...

—De Szujió, muszáj ezt ilyen részletesen kitérgyalni a kislány előtt, sőt, épp direkt öneki?! - pirult Asinó.

—Naná hogy muszáj, először is nem olyan kicsi leány már, aztán meg nincs is semmi szégyellni valóm, és szokja csak meg, hogy nem titkolódom előtte! Szóval, Raszkár igazán remek férfi, bár a férfiassága cseppet sem valami nagy, mint képzeled azt Babekúnes, sőt, nincs talán feleakkora sem, mint egy csirip férfié! Tudom hogy azoké mekkora, mert láttam eleget meztelen férfirabszolgákon. No és amiatt mondtam ezt el, hogy tudd, nem a farka méretébe szerettem bele, cseppet sem, de igenis beleszerettem azt hiszem, hanem a kedvességébe! És úgy vettem észre, ő is kiválóan érezte magát a társaságunkban. Tehát e hosszas elbeszélésemből remélem megérted, mert okos leány vagy te, hogy nem sok esélyed van rá, hogy összeveszíts engem Raszkárral, mert én szeretem és tisztetem őt, tetszik nekem, de ő is szeret engem, lassanként már Asinó is kezd megbarátkozni velem, legalábbis tiszteletben tartja férje döntését hogy ő engem második feleségének akar, és ha mégis sikerülne a terved hogy összeveszíts minket, bár alig is hiszem hogy sikerülne, azzal saját szeretett szörnypapádnak okoznál rosszat, mert azután nem érezné ő sem magát ilyen jól! A legvalószínűbb azonban, hogy egyszerűen apránként téged utálna meg, mert veszekedel, s egy duzzogó méregzsák kölyök nem szép látvány! Ugye nem akarod ezt! Arról nem is beszélve, hogy tényleg nem sok az esélyed, mert miért is ne döntene mellettem ha választania kell köztem és közted, hiszen tőlem sokkal több mindent kaphat mint tőled, mert veled nemigen hinném hogy lefeküdhetne; bár ami a méreteket illeti biztos sikerülne veled hálnia ha akarná, de szerintem akkor sem akarná ha felajánlkoznál neki, mert ő is gyereknek tart téged! Tehát semmi de semmi esélyed, legfeljebb ha váratlanul megölsz engem, de akkor iszonyúsokat veszítesz, mert rögvest elvesztenéd a biztonságot, amit szörnyszüleid mellett élvezel, sőt, ellenségeiddé lennének! Ezt tehát nem akarhatod!

—Dögölj meg, és úgyis kitalálok majd valamit ellened, meglásd! Gyűlölök minden csíkos!

—De nem kell kitalálnod semmit, mert én máris kitaláltam.

—Mi?! Kitaláltál?! Magad ellen?! Hülye vagy te csak éppen nem forogsz!

—Persze hogy nem magam ellen találtam ki, ellenben *teérted*, kislányom!

—Nem vagyok a kislányod! - és Babekúnes mérgében legszívesebben toporzékolt volna. De ahhoz fel kellett volna állnia, ám lusta volt rá.

—Igazad van, mert valóban nem vagy a kislányom, csak kedveskedésből mondtam.

—A fogadott lányod sem leszek soha, tudd meg!

—Nem leszel az, valóban. Te másnak a fogadott lánya leszel.

—He?!

—Ugyebár, te állandóan azt hajtogatod nagy merészen, hogy a jégszörnyek a te papád-mamád. HENCEGSZ azzal, hogy a lányuknak tekintenek. Holott szerintem ez csak a te képzeletedben létezik, sőt, még ott sem, mert tudod ám te pontosan, mi az igazság, csak a vágyaidat emlegeted! Mert a valóság csak az, hogy ők egyszerűen kedvesen bánnak veled, és kész. De szó sincs róla, hogy bármelyik is olyan *igazán* a lányának tekintene téged! Én és Asinó teljesen hivatalosan Raszkár feleségei vagyunk, mert magához emelt mindkettőnket, és ha talán nem is tudta akkor, hogy ez mit jelent a mi szokásaink szerint, de azóta hált velünk, s nehezen hinném, hogy ez ne jelentené azt a jégszörnyek... az *emberek* közt is, hogy a nő akivel hál, a felesége! Te azonban Babekúnes lényegében senki és semmi nem vagy a szemükben. Meglehet hogy bátor kislánynak tartanak, de ez minden. Hanem amíg távol voltál, nekem eszembe jutott valami, megbeszéltem Asinóval is, és ő is remek ötletnek tartja, és ha bennem nem is bízol de őbenne talán, hiszen a barátnődnek is tartod őt ugyebár... sőt, azután Behnázella Íjalléval is megbeszéltük...

—Naná, mert értetek is a nyelvén! Minden csiripek közül én beszélem a legjobban az ő nyelvüket, tudd meg!

—Nagyon rosszul beszéled a nyelvüket, Babekúnes, és ezt te is tudod! És sok-sok órán át elvöltál! És eltekintve a szeretkezések idejét, ezalatt mi egyfolytában csak „szörnyetegül” tanultunk! De még ez sem kellett, mert néhány szóval is ki lehet fejezni azt, amit meg akartunk tudni Íjallétól, ehhez alig kellett többet tudni, mint azt, amit már az út során megértettem a nyelvéből, azt, hogy „igen”, meg az ő nevét kellett tudnom és a tiedet, Babekúnes! Na és most halld a lényegét: te gondolom szeretnél nagy és tekintélyes valaki lenni felnőtt korodra, akár még herceg is, ugye?

—Ki a pókszar ne szeretne?!

—De mennyivel jobb lenne, ha teljesen hivatalosan nemesi csemetének mondhatnád magadat már most, gyerekként is, ugye?

—Hogyne, és szívesen lennék én magam a Fényhozó is! - gúnyolódott hitetlenül a kislány.

—Hát Fényhozóvá nem tehetlek, de megtettem az érdekedben amit tudtam, mert ez igenis nekem jutott az eszembe, mindenki tanúsíthatja ezt, saját édesanyád is!

—Csak tudnám már hogy mit!

—Azt ugye tudod, hogy Behnázella Íjallé nem akármilyen jégszörny, hanem *nemes*! Ez egészen biztos, hiszen két neve van! Sőt, nem akárki, hanem vagy királynő volt korábban mielőtt idekerült, illetve most is az ugye, vagy legalábbis valami hercegnőfeleség lehetett, mert rajzolgattunk ide a porba neki mindenfélét, ugye amíg a nyelvet tanulgattuk, és lerajzolta magát koronával a fején, az meg olyasmi, amit ha jól tudom még a mi királyaink sem viselnek mindig, más meg éppenséggel sosem! De mindenféle más rajzolatásainkból is az derült ki, hogy ő

valami nagyon nagy úrnő! És hát tapasztalod te is, hogy néha mennyire gúnyos, megvető hangsúllyal beszél Raszkárral is, aki pedig férfi, és sokkal erősebb nála! Ők ketten nem férj és feleség, és Raszkár soha nem utasítja rendre Íjallét, azaz ő is tudja nyilván, hogy Íjallé nemes, ő Raszkár pedig nem! Raszkár lehet talán egy vitéz harcos a jégszörnyek közt, talán van valami kisebb nemessége is, de nagy biztos nem, mert akkor neki is két neve lenne! Kettejük közül tehát okvetlenül ő, Íjallé az előkelőbb! No és én megbeszéltem ezt a dolgot Íjallével, és ő hozzájárult, hogy ha te is akarod, ezentúl *igazán* a lányának tekintsen téged! Azaz, örökbe fogadjon! Teljesen hivatalosan, ami annyit jelent, hogy ezentúl jogod lenne úgy tekintened, hogy te egy jégszörny-hercegnőnek vagy a leánya, eképp nemes vagy magad is, és ezt jelezhetnéd azzal is, hogy mint a nemeseknek, neked is két neved lenne ezentúl, és úgy hívathatnád magadat ünnepélyes alkalmakkor, hogy Babekúnes Behnázella!

El kell mondjuk ehelyütt, hogy Szujió teljesen félreértette Íjallé rajzolgatását. Íjallének eszébe sem jutott azzal dicsekedni, hogy ő valaha királynő volt. Ő azt akarta lerajzolni, hogy ő itt a csiripeknél szándékozik királynő lenni! Ám ettől még véletlenül rátapintott az igazságra Szujió, mert ha félreértette is Íjallét, de nem tévedett: Íjallé valóban királynő volt valaha, egy másik bolygón... különben nem is olyan régen, még néhány hónappal ezelőtt is!

—Hogy én... hogy... hogy *Babekúnes Behnázella?*! - kérdezte a döbbenettől elszápadva a kislány, és habozva, ámultan meredt Íjallé felé.

—Ennek azonban kemény feltételei vannak! - folytatta Szujió. —Tudomásul kell vened, Babekúnes, hogy te eszerint örök és mindhalálig tartó hűséggel tartozol Íjallének! Nemcsak anyádként kell őt szeretned és tisztelned, de úgy is, mint egy apród a nemesurát, mert tudod ugye, hogy akit valamilyen nemes a szolgálatába fogad, pláne ha nemességet kap a királytól valaki, akkor őt az urát feltétlen engedelmességgel kell szolgálnia az alattvaló! Mi itt mindannyian a jégszörnyek alattvalói vagyunk, akkor is ha épp feleségek vagyunk, mert a feleség is alattvalója mindig a férjének, ezt senki aki épeszű, nem vitathatja, de különösképp alattvalói vagyunk Behnázella Íjallénak, aki a legnemesebb mindegyikünk közül! Hiszen még Raszkár is azt teszi, amit Íjallé parancsol neki! Tehát nem megengedhető, hogy te Babekúnes tovább duzzogj, mint egy hülyegyerek! Apádat nem én öltem meg, ezt te sem tagadhatod. Semmi közöm az esethez. Én személy szerint becsüllek is téged a bátorságodért, ezt sokszor mondtam már. El kell döntened, hogy felnőtt leszel-e már kissé, vagy tovább játszod a durcás kölyköt. Játshatsz ha akarod, nekem nem ártasz vele, mondtam ezt is már. De ha ezt teszed, senki nem is fog téged többre becsülni, mint egy durcás, hisztis kispisist! Ha ezt akarod, ám legyen. Ha azonban komolyan veszed, hogy márpedig eljött életed nagy szerencséje, s egy igazán rémületes, de feléd szeretetet mutató valaki leánya lehetsz, aki ráadásul nemes is a maga világában, akkor lehetsz a leánya! De jól vigyázz: akkor bár a leánya leszel, de nem a gyereklánya, hanem a felnőtt lánya, mert ez komoly dolog! Akkor ettől a pillanattól kezdve te tulajdonképpen felnőtté vagy minősítve, mondhatni Íjallé hercegnő apródja leszel...

—Apród, én?! Hiszen leány vagyok!

—Legalábbis udvarhölgye leszel. Bár szerintem simán apródja is, mert úgy láttam Íjallé nagyon tud ám harcolni, azaz a jégszörnyek közt azt hiszem egészen természetes, hogy a nők is elláthatnak efféle fiús feladatokat! Tehát felnőttként kell viselkedned, s eképp elő sem fordulhat, hogy ha valamit megparancsol neked a te

urad vagy úrnőd, aki iránt hűséggel tartozol, akkor azt ne teljesítsd! Akkor is, ha az neked rohadtul nem tetszik! Mert hozzá képest senki és semmi nem vagy, és ha a te urad úgy látja azt jónak, akkor az úgy is van jól! Nagy tisztességben lesz részed, mert mindenki irigyelni fog a pór nép közül, de urad és úrnőd előtt nem játszhatod a hisztis kispisis szerepét, mert akkor nem fognak komolyan venni ők sem téged, és nem is érdemelnéd meg, mert nem számíthatnak rád! A szolga felől az ura mindig biztos kell legyen, hogy a szolga igenis igyekszik a tőle tellő legjobban végrehajtani a rábízott feladatot! No és ez azt kell jelentse számodra, hogy te ekkor teljesen elismerten annak a nagy családnak a része leszel, amivé mi váltunk! Ez nem igazi család olyan értelemben, hogy Raszkár nem a férje Íjallénak. De annyira igazi család, hogy láthatóan baráti a viszony köztük. Tehát neked is barátilag kell viselkedned mindenkivel szemben, velem szemben is! El kell fogadnod, Babekúnes, hogy itt Íjallé a legfőbb uraság, de őutána bizony Raszkár következik! És ha Íjallénak nincs ellene kifogása, hogy én Raszkár felesége legyek, akkor te csak annyit tehetsz, hogy jó képet vágsz a dologhoz, és befogod a szádat! Mert úgy van az jól, ahogy az uraság gondolja! Nem kell hogy szeress engem, bár neked is úgy lenne a legkönnyebb ha megszeretnél, de nem megengedhető, hogy elkezdj kötekedő megjegyzéseket tenni rám, és fenyegetőzni hogy ekkor meg akkor megölsz engem, és így tovább! Te mint Behnázella Íjallé fogadott leánya, nagyjából épp annyira lennél rangos valaki, mint én vagy Asinó, mert elvileg ugyan rangosabb lennél talán, hiszen nemesi jég-szörny nemesi leánya leszel, de mégis nagyon fiatal vagy, míg én és Asinó már felnőttek. De mindenképp békesség kell uralkodjék köztünk! Azért, mert Íjallé is ezt akarja! És nem fog a lányának tekinteni téged, ha te mást akarsz, mint ő!

—Ez, izé... ez igaz?! - meredt tétován, megerősítést kérve Asinóra és édesanyjára Babekúnes.

—Annyira igaz – szolt Asinó – hogy elég nehéz volt, de még azt is sikerült megértetni Íjallével, hogy odakintre összehívok majd mindenkit, és ott ő maga mindenki előtt magához emel téged Babekúnes, és kimondja majd új, teljes nevedet, ez pedig tudod ugye, hogy mit jelent!

—És... és mikor?!

—Mindenekelőtt szeretnénk hallani, hogy elfogadod-e a felsorolt feltételeket! Hogy úgy mondjam, hajlandó vagy-e te is igazi és engedelmes leánya lenni Behnázella Íjallénak, aki anyja minden parancsának habozás nélkül engedelmeskedik, sőt, a nem parancsainak csak kéréseinek is, mert nem akarja megbántani anyukáját, valamint hajlandó vagy-e felnőtt nőként hűbéreskűt tenni Behnázella Íjallé jég-szörny-hercegnőnek, hogy jó és engedelmes alattvalója leszel, lakája, apródja, udvaronca és udvarhölgye, azaz bármit megteszel még életed árán is, amit ő, az úrnő a maga végtelen bölcsességében megparancsol neked, sőt, azt is, amit akár nem bölcsen parancsol, pusztán pillanatnyi szeszélyéből?!

—Igen... igen, persze hogy, naná! Hajlandó vagyok, igen! Babekúnes Behnázella! Milyen gyönyörűen is hangzik! Mindenki engem fog irigyelni a faluból, nem is vitás!

—És nemcsak a faluból. - hallatszott egy hang a bejárat felől.

Odanézve egy csinos, középkorú csirip nőt pillantottak meg, tőle kissé hátrébb pedig egy csirip férfi álldogált. Utóbbi eléggé idegesnek tűnt. És jócskán megviseltnek. Mint akit nemrég alaposan összeverték. Nem agyba-főbe, de nem éppen kíméletesen.

Nagyon kíváncsiak lettek, mit akarhat ez a nő tőlük, mert öltözéke aránylag gazdag nőt sejtetett, mindenesetre nem az ő falvukból valót, s nem is holmi nemrég megmentett rabszolgát! Ám a nő nem törődött velük, ehelyett Behnázella Íjalléhoz fordult, és beszélni kezdett hozzá – *a jégszörnyek nyelvén!* Babekúnes csak ámulva hallgatta ezt. Tényleg nem ő, Babekúnes ismeri tehát a legjobban a jégszörnyek nyelvét, ez biztos, mert ez az ismeretlen nő folyékonyan beszéli azt, jól hallhatóan szinte már-már anyanyelvi szinten!

Ezen azért Íjallé is megdöbben. Hiszen egyszersak megjelenik ez a nő a bejáratnál, s ezt kérdi tőle csisziül:

—Bocsáss meg, tiszteletre méltó asszonyom, érted e nyelvet? Az én nevem Fifi Csekmiszen, benned, mondd kérlek, kit tisztelhetek? Te volnál ugye a Behnázella Íjallé nevű embernő, jól gondolom-e?

Na ezen aztán Íjallé úgy elámult, hogy legalább tíz másodpercig csak bámult bambán. Hát ez aztán elképesztő! Honnan a fenéből tudhat ez a csirip nő csisziül?! És milyen jól beszéli a nyelvet, amindenségit! Hiszen az e bolygót úgy nagyjából, felületesen felderítő csisziiktól nem tanulhatta meg a nyelvet, mert a csiszik nem fedezték fel a csiripeket, ha ugyanis felfedezik őket, akkor nem adják a bolygót Pucsakacinak, s már seregestől hemzsegnének itt a csiszik! Más ember meg nem járhatott erre, ők az elsők... legalábbis ezt hitte eddig. De nyilván rosszul hitte... na de ha valaki tud a csiripekről, miért nem terjedt még el ennek a híre a Barganon?!

Nosza, azonnal odaugrott Raszkár mellé, és megrúgdosta annak talpát, hogy ébrenlétre serkentse.

—Hé, kelj fel azonnal, de tényleg gyorsan ám, mert különös dolog történt!

—He? Mivanna... Olyan szépet álmodtam pedig...

—Most jobb ha a valósággal törödsz, mert valaki igennagyon megelőzött ám minket itt a csiripek közt, mert érdekes látogatót kaptunk: ez a hölgy itt folyékonyan beszél csisziül!

Rögvest kirepült az álom a férfi szeméből!

—Igen?! - pillantott Fifi, aki erre újra bemutatkozott.

—Honnan tudod a nyelvünket, s a nevünket is?!

—Utóbbi kérdésemre egyszerűen válaszolhatok asszonyom...

—Kisasszony vagyok. Nem mentem férjhez. Nem is fogok. Én a magam ura vagyok, s az is akarok maradni!

—Bölcs e gondolkodás, teljesen egyetértek veled! Szóval a neveteket onnan tudom, hogy egyszerűen megkérdeztem, amikor már itt jártam a faluban. Az azonban hogy a csiszi nyelvet honnan ismerem, jóval hosszabb választ igényel... mindenesetre megnyugtató számomra, hogy ismeritek e nyelvet, mert akkor ti magatok is vagy csiszik vagytok, vagy legalábbis laknak a közelben csiszik, gondolom azon a világon, ami felé e bolygó száguld, és ez nagyon jó hír!

—Hát te aztán sok mindent tudsz! De akkor most már beszélj, halljunk mindent részletesen, mert tudni akarom, honnan származik a tudásod, s azt is, honnan tudsz rólunk, s miért kerestél fel minket!

—Parancsodra úrnőm! Rólatok tudomást ettől az úrtól szereztem – mutatott a vele jött férfira – mert ő nem más, mint az az illető, akié a Gyönyörök Terme volt, amit felprédáltak. És ekkor meghalt a nagy menekülésben néhány csirip nemes is, akiknek rokonai börtönbe vették e férfit, őt okolva a történetekért, bár szerintem csak ürügyet kerestek, hogy megkaparintsák vagyona maradékát. Én a

börtönben találkoztam vele, ott mesélt nekem rólatok. Ekkor megszöktünk, hogy idesiessünk hozzátok. Börtönbe meg amiatt kerültem, mert én Szoraja Indijorszun királylány, a trónörökös egyik legjobb barátnője vagyok, márpedig Szoraja is börtönbe lett vettelve, mert a trónbitorló Robág Návi őt vádolja édesapja, Indijorszun Dörmekorku király meggyilkolásával, holott teljesen alaptalanul, mert szerintem a királyt maga Robág Návi lőtte le!

—Lőtte le? Hát ismeritek a lőfegyvereket is?

—Igen, azok nemrég, alig pár éve lettek felfedezve, sajnos, de még nem nagyon terjedtek el.

—Szóval egy trónharc kellős közepébe cseppentünk! Remek! Ezt már szeretem! - húzta ki magát elégedetten Íjallé. —Ilyen körülmények közt érzem elememben magamat, mondhatom! És sejtem már, azt akarod, hogy segítek kiszabadítani azt a Szoraját, ha jól értettem a nevét, mert őt akarod királynőnek, és nem Robág Návit királynak!

—Hát majdnem. Természetesen ki szeretném szabadítani Szoraját, és szerelmesét, Szangurt is, aki különben a ti fajtátok béli, mert csiszí férfi, azaz *jégszörny* ahogy errefelé benneteket neveznek, de nem Szoraja lesz utána a királynő, hanem én úgy vélem, a meghalt király úgy rendelkezhetett, hogy az utódlás Szoraja gyermekére szálljon! Szoraja ugyanis várandós. Nem mondta senkinek, de én azért láttam rajta... és ott sem voltam amikor a király kihirdette nekik kettejüknek az akaratát, de a kétszerkettőt még én is össze tudom szorozni... márpedig ez történhetett! Mert úrnőm az úgy van, hogy Szoraja nem nagyon szeretne ám uralkodó lenni, mert ő nagyon jól érzi magát csak úgy simán Szangur feleségeként, minden felelősségtől mentesen, meg túl szelíd is ahhoz, hogy királynő legyen, irtózik a gyilkolástól például. Tehát ha a vén királynak volt egy csepp esze, akkor úgy rendelkezett, hogy Szoraja *gyermekéé* legyen a trón, s amíg az felnő, a hatalmat Szangur gyakorolja mint régens! No és ez nem tetszhetett a trónbitorlónak, emiatt gyorsan intézkedett...

—Hé, hé, ne olyan sietve! Azt mondod, annak a királylánynak egy csiszí férfi a férje?!

—Hogyne, teljesen szabályosan! Minden csirip hagyománynak megfelelően Szoraja leborult Szangur elé, s ő a leányt magához emelte!

—És gyerekük lesz?!

—Legalábbis Szoraja megfogant tőle! Aztán hogy kihordja-e vagy elvetél, azt nem tudom, de egyelőre semmi jel nem mutat komplikációkra!

—Ez biztos?!

—Az életben csak a halál a biztos úrnőm, de főpapnő voltam sokáig, s elég alaposan megtanultam a terhesség felismerését, s én várandósnak tartom Szoraját! De mások is így gondolják, szerteszét a palotában elterjedt annak a híre, hogy a királylány egy félszörny gyermeket fog a világra hozni, és ettől sokan félnek! Annyira elterjedt ennek a híre, hogy még a börtöncellámba is eljutott!

—De hát honnét keveredett ide egy csiszí férfi?!

—Onnét, hogy jópárszáz esztendeje lezuhant az úrhajó amivel utazott, és csak ő menekült meg belőle.

—Tudok róla, hogy a csiszí soká élnek, de azért még ezt figyelembe véve is azt kell mondjam az időadat hallatán, hogy ugyancsak jól tarthatja magát akkor! Csak azt csodálom, hogy Szoraja nem valami fiatalabb fickóba szeretett bele!

—Eh, nem látszik ám Szangur idősnek, egy darabig ugyanis nem telt a számára

az idő!

—Ezt nem értem.

—Most nincs is idő ezt elmagyarázni, mert bármikor bevethetik egy hőforrásba Szoraját! Meg kell őt mentenünk! Kérlek segítsetek!

—Na várj csak, várj! - szólt Íjallé, azzal intett. —Mindenekelőtt üljetek le!

Vendégei leültek. Most aztán Íjallé így szólt:

—Tehát tisztázzuk, jól értettem-e. Régen szerencsétlenül járt itt egy csiszi úrhajó, amiből egy férfi megmenekült. Valami csoda folytán nem sokat öregedett, te megtanultad tőle a nyelvet, gondolom az a Szoraja is meg még néhányan, a királylány és ez a férfi összeházasodtak, aztán amikor Szoraja át kellett volna vegye a hatalmat az apja helyett, az a Robág Návi kitúrta őt a hatalomból?

—És börtönbe vettette őt és a szerelmesét. Meg még sokakat.

—De maradtak azért hívei Szorajának?

—Hogyne! Gyakorlatilag minden csikos, aki a bolygó mélyebb szintjein él, mert Szoraja ott volt helytartó apja nevében éveken át, és sok jót tett, felszabadította a rabszolgákat arrafelé, bölcs törvényeket hozott, sok ügyes gépet készíttetett...

—Tehát vannak hívei.

—Igen, és nemcsak a csikosok közt! Elvégre ő a jog szerinti trónörökös! De erre felé most Robág Návi van túlerőben. Segítesz nekünk?

—Na hát akkor öntsünk tiszta vizet a pohárba – hajolt előre Íjallé – segítetek, de akkor annak súlyos ára lesz!

—Micsoda?

—ÉN akarok a királynő lenni! Szerintem Szoraja mit sem veszít ezzel, mert azt mondtad róla, nem nagyon akaródzik királynővé lennie. Különbösen is: elárulom neked, egészen közel vagytok már egy olyan bolygóhoz, amin sok csiszi is él, és olyan *nincs*, hogy egy csiszi ne a csiszik közt akarna élni! Azaz nyilván az a Szangur vagy ki is amint módja lesz rá, a csiszik közé vissza fog térni. És akkor Szorajának választania kéne hogy vele tart-e a férje oldalán, a sok csiszi csoda közé, az elképzelhetetlen jólétbe, vagy marad itt királynősködni, kínlódni a barbárokkal! És akkor nyilván a férjét választja majd, pláne mert a gyermeke is a csiszik közé lesz víve, mert a csiszik úgysem mondanak majd le róla hogy tanulmányozzanak egy ilyen biológiai unikumot, ami két ennyire eltérő faj párosodásából születik, szóval akkor meg már jobb annak a Szorajának, ha már rögtön az elején sem lesz királynő, akkor nem kell lemondania a hatalomról! Különbösen is: amint megmentjük az életét, azonnal értesítjük a csisziket, tehát Szoraja nem lenne igazából királynő néhány hétig sem! Tehát én segítetek, rendben van, de akkor én leszek a királynő!

—Te úrnőm talán nem kívánsz a csiszik közé állni? Mert gondolom nem vagy magad is csiszi, ugye?

—Valóban nem, de ez téged ne zavarjon, mert minden lényeges kérdésben úgy gondolkodom, mint ők! Épp csak van valami, ami mindennél jobban érdekel engem, amire mindennél jobban sóvárgok: és ez a *hatalom*!

—Azt hiszem mi ketten jól megértjük majd egymást, királynőm! - hajtotta le a fejét Fifi Csekmiszen. —Te lehetsz a királynő, elismerem, ha te kész vagy engem legelső és leghűbb szolgálódnak tekinteni!

—Sőt, bizalmasomnak, mert nem ismerem nagyon ezt a világot, és a tanácsaidra lesz szükségem mindenben!

—Nem fogsz csalódni bennem!

S erre megszólalt a pap:

—Sosem hittem volna, hogy egyszer én magam fogok segíteni épp egy csiszi megmentésében!

—Ki is maradhatsz ám belőle, ha gyáva vagy! - förmedt rá barátságtalanul Íjallé.

—Hogy is ne, akkor ki mentene meg téged, mi?! Mert ismerlek ám, te bezzeg nekivágnál egyedül is, aztán ha nem vagyok ott, belefulladás az első patakba, meg beszorulsz pár szikla alá meg egyebek... te Íjallé csak loholsz-loholsz előre, s kell mögéd egy józan elme, aki időnként visszahúz: hol egy patakából, hol a sziklák alól... - vigyorgott a férfi.

—Még egy szó, és lemondok a segítségről amit jelentenél: ugyanis elvágom a torkodat! - azzal Íjallé felkapta a két zsákmányolt csontkardját, és megpörgette jó látványosan. Fifi Csekmiszen elismerően nézte:

—Te aztán tudsz, úrnőm!

—Naná! Halljuk, van-e valami terved rá, hogyan lépünk akcióba?

—Minek ide terv? Gondolom vannak jó fegyvereitek, nemcsak kardok – kell két jó sugárpisztoly, aztán mentek előre, és mindenkit lelőttök, kivéve akiről azt mondom, hogy ne!

—De nincsenek efféle fegyvereink. Tudod, mi elkeveredtünk a társainktól, és egy patakba zuhantunk, ami lesodort idáig bennünket. Fegyvertelenül!

—Ej de nagy kár! - és Fifi is azon kezdett el morfondírozni, hogy menjenek-e fegyverért Kandihoz az úrhajóba. De ezt ő is nagyon kockázatosnak tartotta. Minden pillanat számít! Emiatt aztán ezt mondta:

—Akkor ki kell találnunk valamit. Mert az azért nagyon kockázatos ám, hogy csak úgy nekiinduljatok ketten, egyenest a palotának!

—Teljesen egyetérték, de itt kell hogy te magad segíts nekünk Fifi, mert te ismered a saját világod körülményeit! A lényeg, hogy minél közelebb jussunk észrevétlenül Szorajához és a csiszi férfihoz! Általában a rabokhoz.

—Bocsánat... megtudhatjuk mi is, hogy miről beszélgettek? - szedte össze a bátorságát e szerény kérdéshez végre Asinó.

Természetesen csakis Fifi Csekmiszen mondhatta el nekik, miről van szó – hiszen Íjallé nem tudott csiripü! Fifi el is mondott nekik minden lényegeset. Még azt sem hallgatta el, hogy ami Íjallét illeti, ő már bele is egyezett a segítség megadásába, bár azzal a súlyos feltétellel, hogy ő akar királynő lenni!

—És te ebbe beleegyezel?! - ámult Asinó.

—Miért is ne egyeznék bele!

—De hiszen te amiatt jöttél el ide, hogy Szoraja érdekeit képviseld!

—Igen, és nagyonis jól képviselem az érdekeit, ha sikerül Íjallé segítségével megmentenem az életét! Különbén meg teljesen igaza van Íjallénak: valóban nem veszít vele sokat Szoraja, ha Íjallé lesz a királynő! Tényleg az a valószínű, hogy elmegy majd a csiszi világába a férjével, azaz úgysem királynősködhetne itt nálunk sokáig, annak alapján meg amit Íjalléről hallottam eddig, kifejezetten jó királynő lesz: elvégre a Gyönyörök Termének rabszolgáin is megkönyörült, azaz nyilván jó törvényeket hoz majd, különben meg azt is mondta nekem épp az imént, hogy ő bár nem csiszi, de lényegében egyetért a csiszi elvekkel, csak épp sok hatalmat akar magának – no, nekem aztán telibepontosan ilyen királynő kell! Olyan tehát, aki nem szívбайos fajta, meg tudja szerezni a hatalmat, akarja is a hatalmat, de jó cél érdekében akarja a hatalmat! Én kedvelem sőt szeretem Szoraját, de ő túlságosan jó volt a céljainknak. Egy uralkodó valóban nem lehet

annyira szelíd. Íjallé nagyon megfelelő lesz, ha valóban olyan, amilyennek mutatja magát!

—Hát én azt hiszem még mindig fogalmam sincs róla, mi az, hogy „a csiszik világa”... remélem nem a másvilágot nevezed úgy... - tűnődött Asinó. Majd megszólalt:

—De hogyan tervezitek Szoraja kiszabadítását?

—Még semmi ötletünk nincs rá. Íjallé kész harcolni Szorajáért, amint látom még Raszkár is, de hogy hogyan, arra még nincs ötletünk. Íjallé azt mondta, tőlem várja az ötletet, mert én ismerem a világunkat. És nekem az jutott az eszembe, hogy esetleg valami csomagba betekerve, hogy ne látszódjanak, el kéne vinni őket a palota elé, ott gyorsan kiugranának belőle, váratlanul rátámadnának az örökre, közben azokat megtámadnák azok is, akik korábban rabszolgák voltak, akiket tehát épp e két ember szabadított ki... elismerem, nagy a kockázat, de a váratlanság sokat segíthet!

Erre azonban Szujjó csak legyintett.

—Hülyeség, már megbocsás! Az örök ez esetben nyilván megijednének, és lehet hogy valóban megijednének annyira, hogy Íjallé és Raszkár bejuthatnának a börtönbe. Na de onnan ki is kell jutni! Méghozzá a rabokkal együtt! És ez időbe telik. Pláne mert a cellákból is ki kell engedni őket. Azt sem tudják, merre keressék a foglyokat, hiszen ezt te sem tudod Fifi, mert nem ott voltak elzárva, ahol te is! Mire meglelik, kiengedik őket, s indulnának kifelé, megszerveződik az ellenállás! Nem annyira beszariak ám a palota testőrei, mint hiszed! Hogy is lennének azok, aki gyáva, azt megölik! És tudják hogy a jégszörnyek sem legyőzhetetlenek, hiszen elfogták Szoraja szerelmesét, azt az izé... Szangur a neve? Na szóval őt is! Jó, most egyszerre két jégszörny támad rájuk, de akkor is legyőzhetőek! Nem, ez cseppet sem jó ötlet!

—Tudsz jobbat?

—Szerencsére igen! - azzal vigyorogva pillantott nem is Fifi Csekmiszenre, de a kis Babekúnesre. —Mert ugye én egy piszkos, rohadék, aljas, becsstelen és gazfickó csikos vagyok, egy vad, kíméletlen, gonosz, és legfőképpen: irtómód veszélyes! - és szája már szinte fülíg ért a vigyorgástól. —Most örülhetsz kislány, hogy elintéztem neked, hogy Behnázella Íjallé hajlandó legyen téged hivatalosan örökbe fogadni, hálás lehetsz nekem egy életre, mert én csináltam királylányt belőled! Hiszen ha Íjallé királynő lesz, akkor te nem is egy egyszerű hercegnő leszel akiből tizenkettő egy tucat, de igazi királylány! Ez még akkor is nagy szó, ha nem te leszel a trónörökös, mert Íjallé szül valami félemler gyermekét majd valamikor... holott még az sem kizárt ezek után, hogy igenis te leszel a trónörökös! Igen, nem is vitás, hogy egy rémségesen gonosz valaki vagyok, juj de nagy rosszat tettem neked!

—Hát izé... - pislogott szégyenkezve Babekúnes - hát, azért várjuk csak ki a végét, hogy valóban megteszi-e ezt nekem Íjallé mama... mert most már ő is sejtheti, hogy ez nekem nagy ajándék volna, mert most már van lehetősége királynővé lenni...

—Sejthette ő ezt már korábban is! - legyintett Asinó. —Ez egy olyan nő ám, előre eltervezte hogy ő itt királynő lesz, tudom már ezt! Ez harcos nő, ha nem az lenne, nem tudná úgy forgatni a kardot, s az ilyenek mind hatalmat akarnak! Meglehet tán valóban véletlenül sodorta le ide őt a patak, de amint látta hogy mi akik itt élünk kisebbek vagyunk mint ő, gyengébbek, szerintem ez a nő abban a pillanat-

ban eldöntötte, hogy mert ő az erősebb, itt ő fog uralkodni! De szerintem ettől még nem gonosz. És kedvel is téged, Babekúnes. Meg fogja tenni, örökbe fogad téged, hacsak valami cifra hülyeséget nem művelsz addig!

—Ez mind szép, de az időnk fogytán, s még e kevés időről sem tudjuk, hogy mennyi! Van valami terved? - sürgette Szujiót Fifi Csekmiszen.

—Persze hogy van. A gondjaink jelentős részét el lehet kerülni, ha nem a börtönből szabadítjuk ki őket, hanem megvárjuk, míg kihozzák őket onnan! Ekkor ugyanis nem kell keresgélni őket, nem kell a rácsokkal bajmolódni...

—Arra gondolsz, hogy leselkedjünk a palota közelében, s amikor kivezetik őket a kapun, akkor támadjunk?

—Ez sem volna a legrosszabb megoldás, de én ennél is jobbat tudok! Azt mondtad, be akarják lökni őket egy hőforrásba.

—Vagy egy lávatóba. Igen.

—Eh, lávató nagyon messze van ám ide! Hőforrás lesz ennek a vége! Nem fog megkockáztatni egy messzi utat Robág Návi holmi lávatóért, hiszen az veszélyes, hosszabb úton nagyobb az esélye, hogy megszöknek a foglyai! No de gondolom a hőforrásba lökést azért ünnepélyes külsőségek közepette akarja végrehajtani, törvényesen elítélteti őket, hogy ne legyen olyan látszatja, mintha ő holmi zsarnok volna, mintha erővel szerezne meg a hatalmat, felkoncolva a törvényes trónörökös... azaz, ezen alkalommal nagy tömeg kell hogy lássa az eseményt! Főként nemesek természetesen, de nyilván hagy helyet a köznépnek is, persze nem soknak de néhány közrendűnek, hogy azok is mesélhessenek az eseményről a maguk köreiben... akárhogy töprengnek is, de ez legislegkevesebb néhány száz csiripet kell jelentsen, és ennyi ember nem sok hőforrás közelében férhet el! Egyetlen olyanról tudok, ami körül elég tágas hely van ehhez: s ez a Szemérmetlen Szikla mellett bugyog! Tudjátok, amiatt ilyen a neve, mert egy csirip férfi nemi szervét ábrázolja a szikla.

—Tudom hol van. - nyugtatta meg őt Fifi Csekmiszen.

—Remek, mert én nem vagyok olyan állapotban, hogy veletek tartsak... holott hej de sajnálom! Szóval a tervem az, hogy oda kell menjünk mind. Mind egy szálig! Mármint akkor, természetesen, amikor közeledőben van az ítéletvégrehajtás ideje. Ehhez szép ruhákat kell vennünk, hogy elég előkelőeknek látszódjunk ahhoz, hogy beengedjenek oda bennünket, de nem szabad *túlságosan* előkelőeknek látszani, mert akkor az igazi előkelőségek még beszélgetni akarnának némelyikünkkel, s ekkor kiderülne hogy semmit nem tudunk az előkelőségek dolgairól! Gondolom te Fifi igen, de más nem!

—Úgy érted, mennének oda a valahai rabszolgák is?

—Persze, még szép! Kell hogy menjenek, a tervem lényegéhez tartoznak! Persze csak az menjen aki önként vállalja. De gondolom aki vállalja és túléli, nagy jutalomra számíthat, ezt majd mondd meg nekik. Na tehát odamennek, és el kell vegyüljenek a nézelődők közt. A két ember nem megy oda, ők messzebb várakoznak, egy mellékfolyosón. Majd ki kell nézz nekik valami rejtkehelyet, Fifi. Ez nem lesz nehéz, a Szemérmetlen Szikla termébe harmincnál is több folyosó vezet mindenfelől, valahol csak el tudnak bújni! No és amikor már a foglyokat is elővezették, valahogy jelet kell adj Íjallénak és Raszkárnak, s akkor ők elő kell rohanjanak, és mindenkit le kell mészároljanak, aki az útjukba kerül! Persze csak ha van fegyver azoknál, vagy ha rájuk támadnak. Ezek gondolom főként katonák lesznek. De most jön a tervem lényege: azok akik a mi csiripeink, tehát az egykori

rabszolgák, ők előre tudják majd, hogy Íjalléék támadni fognak, s ekkor eszeveszett sikoltozásba kell kitörjenek, visítsanak ahogy csak a torkukon kifér, és rohanjanak abba az irányba, amerre a foglyok vannak! Remélhetőleg őket nem fogják a foglyokat őrző katonák bántani, hiszen látható hogy ártatlanok, hogy nem támadók: ők csak megrémült csiripek, akik eszeveszett félelemben esve rohannak az őket üldöző két iszonyatos jégszörny előtt!

No és most ezt látva remélem a katonák egyszerűen maguk is megiramodnak majd, és elszelelnek. A rémület ugyanis ragadós! Ha csak a két rohanó jégszörnyet látnák meg, tőlük nem ijednének meg nagyon talán. De több tucat menekülő csiripet látnak majd, sőt, ezek menekülése miatt egykettőre menekülni fog ott mindenki más is, azok is, akik nem a mi csiripeink, és az egész tömeg mind menekül majd, emiatt a katonák úgy gondolják majd, sokkal nagyobb a veszély mint amekkora valóságosan, például arra gondolhatnak, e két jégszörny mögött még sok más is rohamozza őket... tehát el fognak futni. De ha netán mégsem, akkor valamelyik csirip aki minket szolgál, amint egy ilyen katona mellé ér, azonnal kést ránt elő, és beleszúrja! A katona nem gondol majd támadásra, mert azt hiszi majd, csak a jégszörnyektől kell félnie! Hiszen a többiek menekülők! Azaz, ha legszebb terveim valóra válnak, Raszkárnak és Íjallénak nem is kell harcolnia, vagy csak alig valamit, mert mire a foglyok mellé érnek, azok már mind szabadok lesznek!

—Kiváló terv! Most már csak azt kell kitalálni, ezután mi legyen, hová menjünk, mint kerüljük el az üldözést... bár, hogy hová menjünk, arra meg nekem van tervem! - és a csiszí úrhajó jutott az eszébe. Persze, azt még ki kell találnia, honnan szerez elegendő szkafandert az odáig vezető útra... igaz, neki tulajdonképpen elég, ha ő maga jut el oda, és hoz onnan néhány lézerpisztolyt!

—Az üldözők elkerülésére a legmegfelelőbb az lesz, ha gyíkháton menekülünk! - szólalt meg most a Gyönyörök Termének egykori tulajdonosa.

—És honnan szerzünk elegendő gyíkot?

—Gyönyörű gyíktenyészetem volt! Gondolom azóta már valaki másé... de nem hiszem hogy sokan őriznék most... van odabent kétszáznál is több, engedelmes, szelíd gyík, a legkiválóbb nemesítésből! Ha akad köztetek néhány merész egyén, aki nem fél egy kis verekedéstől, akkor odavezetlek benneteket, s remélem e tettemet jószolgálatnak tudja be majd Íjallé királynő, s nem feledkezik meg rólam!

—Remek. - szólt Fifi Csekmiszen. —Akkor ennek így kell lenni! A gyíkokra pedig az akció ideje alatt Babekúnes kell vigyázzon, mert ő kicsi, a sok menekülő a hőforrásnál még összetaposná, de a gyíkokra vigyázni is fontos munka, és mindenképpen kell oda valaki! Vállalod?! - kérdezte szigorú arccal Babekúnestől.

—Naná, még szép! Babekúnes Behnázella természetesen boldogan tesz valamit az ő királynő-anyukájáért!

—Akkor most elmondom a tervet Íjallénak! - szólt Fifi, és tolmácsolásba kezdett. Ez nem is tartott sokáig. Ennek végeztével pedig ezt mondta Asinónak:

—Légy oly kedves, és hívj össze minden falusit!

Tíz perc múlva mindenki aki a közelben volt, ott tolongott a falu főutcáján. Ekkor Íjallé, Raszkár és mindenki más is kilépett oda, s itt Fifi Csekmiszen így szólt az egybegyűltekhöz:

—Férfiak, nők, gyerekek, jól figyeljete! Tudjátok meg, hogy az én úrnőm, Szoraja Indijorszun királylány egyezsége lépett az itt látható Behnázella Íjallével, aki bár jégszörny, de határozottan kedves és jóindulatú teremtes! Szoraja királylány úgy

döntött, átadja a hatalmat és királynői jogait Íjallénak, amennyiben ezt Íjallé képes megvédelmezni a trónbitorló Robág Návival szemben! Behnázella Íjallé vállalta, hogy kiszabadítja Szoraja királylányt a fogságból, s vállalta azt is hogy jó, kegyes királynőnk lesz! Egyben bejelenti, hogy aki most közületek segít neki, azt kivétel nélkül herceggé vagy hercegnővé teszi, s a Nagykristályba ülése után gazdagon megjutalmazza!

Mindenekelőtt azonban kiváltképp kitüntet valakit épp a ti falvatokból, azt, aki erre kiváltképpen rászolgált jóságával, önzetlenségével, bátorságával és szeretetreméltóságával! - azzal intett a kezével. —Babekúnes, térdelj le!

A kislány azonmód térdre ereszkedett Behnázella Íjallé előtt, fejét alázatosan lehajtotta, s egy éles kést nyújtott a hegyénél fogva fel a magasba, markolatával tehát Íjallé felé. S ezt mondta:

—Felséges királynő, kérlek fogadj el engem a méltatlant lányodnak, és fogadj el hű szolgáltnak is mindörökre! Fogadj el, vagy ölj meg most azon nyomban, mert másképp mint a te szeretetedben, nem akarok én már élni!

A kislány e szavakat természetesen Fifi Csekmiszentől tanulta meg, és amit mondott, azt most Fifi tolmácsolta is Íjallénak.

Íjallé természetesen pontosan tudta, mekkora megtiszteltetés az Babekúnesnek, amire készül! Naná hogy tudta, tudta volna ezt mindenki más is a helyében, de pláne tudta ő, aki egy igazi középkori, barbár nép gyermeke volt! De úgy vélte, nagyonis előnyös az ő számára is, ha a kislányt leányává fogadja. Ennek híre szélvészént terjed majd el mindenfele, és őt valóban jó és kegyes uralkodó hírébe hozza, aki együttérez a nincstelenekkel!

Most tehát kivette a kést Babekúnes kezéből, lehajolt, a kést visszadugta a kislány övébe, majd felemelte a kislányt a válla alá nyúlva, magasba emelte hogy Babekúnes lábai a föld felett kalimpáltak, és Íjallé most megcsókolta Babekúnes mindkét orcáját, majd egyszerűen a mellére ölelte. Ezután letette a földre, meg-simogatta a fejét, és így szólt:

—Szeretlek, Babekúnes Behnázella! Te az én szeretett gyermekem vagy!

S ebből a lényegét mindenki megértette: azt, hogy Behnázella Íjallé a kislányt a Babekúnes Behnázella névvel nevezte, azaz elismerte leányának! De különben is tolmácsolta Íjallé minden szavát nekik Fifi Csekmiszen.

És ezen mindenki mélyen megdöbbsent. A szemtelen, pimasz és majd-hogynem koldusleány Babekúnesből királylány lett! Most már aztán senki de senki nem kételkedhetett abban, hogy Babekúnes teljesen hivatalosan a jég-szörny-nő leánya!

Ezt természetesen Babekúnes igazi anyja sem bánta. Ettől ő még szülő-anyja Babekúnesnek, bár már semmi felelősség nem nehezedik rá, mert immár Íjallé köteles gondoskodni a leányáról. De ennél többet igazán nem tehetett volna ő maga sem a leányáért – leánya életpályája csudálatosan magasra ívelt, mérhetetlenül szerencsés lett... most már minden őrajta, magán Babekúnesen múlik! —Ki jelentkezik, hogy egy kockázatos akcióban Íjallé királynő harcostársa lesz? - kérdezte Fifi Csekmiszen.

Abban a pillanatban kezek erdeje meredt a magasba. Egyáltalán senki nem akadt a faluban, aki ne tartott volna szívesen velük! Még a csak épp hogy bicegni képes nyomorékok is! Mind-mind jutalmat remélt, ki akart törni a nyomorból, és bízott benne hogy a szép ígéretek be is tartatnak majd, hiszen lám, Íjallé máris bizonyított: a leányává fogadta Babekúnest!

Persze csak azokat engedték velük tartani, akik elég egészségesek voltak ha nem is a harchoz, de legalább ahhoz, hogy bemutassanak egy fejvesztett menekülést. De Íjallé megígérte, hogy bárki tart is vele, azon illető egész családjának nemességet ad, az otthon maradóknak is, továbbá örök időkre elengedi e falu minden adóját, s még ezen felül is ad majd sok-sok kiváltságot!

És természetesen a Gyönyörök Terméből megmentett rabszolgák is vele tartottak. Akik különben nagy vágyat éreztek egykori uruk agyonverésére, de ezt se Íjallé nem hagyta, se Fifi Csekmiszen. Ellenben néhányójukat elküldte a férfival, hogy hozzák el a gyíkokat. Kiderült ekkor, hogy a kis Babekúnes is jól ismeri a Szemérmetlen Szikla helyét, emiatt aztán a gyíkokat rögvest annak közelébe, az egyik folyosóra küldte a kislánnyal együtt Fifi, pontosan elmagyarázta a helyet, Babekúnes bólogatva hallgatta, kitűnően megértették egymást, mert Fifi Csekmiszen igazán alaposan ismerte errefelé az egész környéket, Babekúnes meg még nála is jobban, egyszerűen mert akkora nagy csavargó volt, mindig elkószált inkább, hogysem otthon segített volna édesanyjának... na de a terepismerete most a hasznukra vált! Még arra is ő ajánlott helyet, ahol Raszkár és Íjallé elbújhatnak, amíg támadásba nem lendülnek.

—És most mi lesz, megvárjuk a gyíkok megérkezését? - kérdezte Íjallé.

—Dehogy. Azonnal indulunk. Nem tudhatjuk elvégre, mikor akarják Szoraját kivégezni! Gyerünk! - válaszolta Fifi Csekmiszen.

Majdnem elkéstek még így is. Robág Návi igazán nem akarta halogatni a konkurrencia kivégzését! A Nemesi Becsületbíróság még össze se gyülekezhetett teljes létszámban, csak mintegy háromnegyede, de máris megtartotta a tárgyalást, mondván hogy ha a jelenlevők mind egyhangúlag ítélik el a vádlottat, akkor azon a többiek, a jelen nem levők esetleges ellenszavazatai sem változtathatnának. És a bíróság elítélte Szoraját. A vád ellene sok komoly, főbenjáró vétek volt:

- az ősi hagyományok tiszteletben nem tartása (ezalatt azt értették, hogy fel akarta szabadítani a rabszolgákat, illetve a csíkosok közt ezt meg is tette)
- a magántulajdon megsértése, jogtalan elkobzás (ugyanis a rabszolgatartókat a rabszolgák felszabadításával komoly kár érte)
- fajgyalázás (ugyanis együtt hált egy olyan lénnel, aki nem csirip)
- nemeshez méltatlan viselkedés (mert főtt halat, azaz bűdös dögöket eszik)
- nemzetárulás (mert veszélyes fegyvereket adott a csíkosok kezébe. Szegény Szoraja hiába bizonygatta, hogy ha az összes többi vádpont igaz is, de a fegyvereket ő nem akarta, még fel is lépett a fegyverek ellen...)
- s mintegy legkomolyabb vádpontként: király- és apagyilkosság!

Szangurral kapcsolatban nem is volt semmi vádpont: ő egyszerűen nem csirip hanem egy veszélyes szörnyeteg, tehát el kell pusztítani, ez minden normális csirip előtt világos kell legyen!

Szoraját tehát halálra ítélték, s kivételesen nem kilövésre! Úgy illett volna, de a főpap azt mondta, nem ítélik kilövésre Szangurt, ez kész agyrém, hiszen azért jégszörny a jégszörny, hogy jól bírja a hideget... Szangurt kilögni annyi volna, mintha egy halat büntetésből visszadobnának a patakba! Na de ha Szangur nem lökik ki, akkor Szoraja sem, mert úgy illik hogy egyugyanazon

módon legyen vége e perverz szerelmespár mindkét tagjának! Tehát irány a hőforrás!

Szangurtól nagyon féltek. Csuklójára is és bokáira is nagyon erős vas-bilincseket raktak, ezeket láncsal is összeerősítették, hogy lépni is alig bírt benne. Szoraja esetében elegendőnek tartották az erős selyemkötéléket is.

Mire kicipelték őket a hőforráshoz, már nagy tömeg nyüzsgött ott. Jóelőre értesítettek mindenkit a látványosságról a kikiáltók...

A hőforrás nem látszódott, mert letről bugyogott fel, csak a tavat lehetett látni, de ezt is alig: a zubogó víz fullasztó párát gőzölgtetett mindenfelé. Maga a tó nem volt nagy, alig tíz méteres, de arra bőven elég, hogy akit oda belöknek, ne tudjon kiúszni onnan, előbb főjön puhára. A tó fölött híd is vezetett át, vasból, bár már rozsdás volt kissé. Épp ilyen célra építették, hogy valakit onnan be lehessen lökni. Korlát volt ugyan rajta mindkét oldalon, de egyhelyütt, középen nem – innen taszíthatták a mélybe az áldozatot.

Robág Návi nem habozott, s fellépett a hídra, fellépdelt egészen a legmagasabb pontjára. Nem sokkal mögötte kísérték a testőrei Szangurt és Szoraját.

Odafent aztán Robág Návi elsorolta Szoraja megannyi fertelmes bűnét, hosszasan kirészletezte például, mennyire undorító egy jégszörnyel közösülni... s már épp parancsot adott volna az elitáltak forró vízbe lökésére, amikor a nézők soraiból, hátulról, sikoltozás hallatszott:

—Támadnak a jégszörnyek! Segítség!

Hogy a riadalom oka valós, azt a trónkövetelő maga is jól láthatta. Arrafelé nézve megpillantott nem is egy, de rögvést két jégszörnyet is, ráadásul Raszkár és Íjallé valóban rémületesen festett, mert szkafanderben voltak, és teljes erővel világított a sisakreflektoruk is! És most maximális hangerőre kapcsolván a szkafander hangszóróját, elkezdtek vadállati módon üvölteni is, ahogyan csak bírtak! És Íjallé kezében két kard is volt, s ezeket használta is, hullottak előtte a csiripek mint a nőstény halból az ikra – ahogyan ezt a csiripek mondják. Raszkárnál csak egyetlen kard volt, de ő azt sem használta, ehelyett egy direkt e jeles alkalomra összemesterkedett ostort suhogtatott, és akit eltalált vele, az bizony nem köszönte meg!

Nosza, rögvést ruhája mélyébe nyúlt, s előhalászott onnan egy órmótlan, kezdetleges mordályt Robág Návi, s elsütötte azt Íjallé felé. De hát nem volt még semmi gyakorlata a célzásban, s Íjallé több mint harminc méterre volt tőle – azaz a golyó nem találta el a nőt. Több lövésre viszont nem volt módja a férfinak, mert hát ez ami neki volt, kezdetleges, egylövetű, elöltöltős pisztoly volt...

Ám most mozdult odafent Szangur! El sem tudta képzelni, ki ez a két ember aki rohamozza őket – az az egy biztos csak, hogy nem csiszík, mert nem olyan a szkafanderük, akármiféle szkafandert viseljenek is a csiszík, az kizárt, hogy ne pingálnák rá a csiszí zászlót, a két összekulcsolt kezét! Na de akárhik legyenek is, a legjobbkor jöttek! - s így most ugrott egy nagyot, s Robág Návi mellé érkezve ahogyan csak bírta, megtaszította a csirip férfit, aki átbukott a korláton!

Talán illett volna, hogy Robág Návi testőrei ekkor Szangurra támadjanak, igyekezvén bosszút állni királyukért, de nem tették. Azt tudták ők is, hogy aki beleesik a forró vízbe, azon nem segíthetnek – ellenben úgy lett ahogyan azt Szujió sejtette előre: megijedtek a két jégszörnyről, de méginkább amiatt, mert oly sokan menekülnek azok elől! Ők is „bepánikoltak”, lerohantak a hídról, és

igyekeztek minél sebesebben eliszkolni.

Talán mondanunk sem kell, a megmentésükre összeseregglők tömegéből Szoraja egyedül csupán Fifi Csekmiszent ismerte.

—Hát a többiek? Kik ők, honnan szerezted e hősöket? - kérdezte.

Szangur pedig ezt kérdezte a két embertől:

—Bocsánat... értetek csiszí nyelven?

S erre Fifi Csekmiszen is csiszíül válaszolt Szorájának, mert tudta hogy a királylány érti e nyelvet, Szangur is érti, Íjallé és Raszkár is érti...

—Mindent elmesélek, de most gyertek gyorsan, el kell jutnunk a gyíkokhoz, hogy minél előbb eltűnhessünk a környékről!

—De hiszen Robág Návi halott, nem hiszem hogy üldöznének bennünket! - szólt Szoraja.

—De igenis lehet ám, hogy üldöznek bennünket, különben sem Robág Návi az egyetlen, aki szívesen ülne a Nagykrisztályba... ezért aztán mielőbb el kell jutnunk az úrhajóhoz, lézerpisztolyokat szerezni, az meg úgy a leggyorsabb, ha a kijáratig gyíkháton megyünk... - kezdte Fifi Csekmiszen. Ám most Íjallé ragadta magához a szót.

—Mit beszélsz?! Halott a trónkövetelő?!

—Igen, az akit Szangur belökött a forró vízbe, az volt Robág Návi! De ki vagy te? - kérdezte Szoraja.

—Tudd meg, hogy én vagyok itt a királynő! - vágta rá gőgösen Íjallé. —És ne is ellenkezz, mert ebbe már a te bizalmasod, megbízottad vagy mittudomén hogy nevezem, szóval Fifi Csekmiszen is beleegyezett! Te nem érnél rá királynősködni, ugyanis napokon belül elutazol a férjeddal a csiszíkhöz.

—Hát lehetséges volna?! - kiáltotta boldogan Szoraja. Cseppet sem tűnt letörtnek, amiért épp most bukkant fel egy újabb trónkövetelő.

—De kedvesem - ölelte őt át Szangur - hiszen ez a két ember csakis úrhajóval érkeztetett ide, az meg bennünket is elvihet valahová! És ha tudnak csiszí nyelven, akkor kell tudják, merre élnek a nagy világmindenségben csiszí!

—Naná hogy tudjuk, s el is leszte oda víve, de most beszéljünk az ittről és mostról! - szólt megint Íjallé. —Figyeljetek - fordult Szoraja és Szangur felé. —Én csiszí fogalmak szerint egy barbár vagyok. Egy barbár bolygóról lettem megmentve korábban, hogy most miért vagyok itt az hosszú történet és nem érünk rá az elbeszélésére. Lényeg az, hogy ott királynő voltam egy darabig. De nem születtem annak, rabszolgából lettem királynő. Tudom tehát pontosan, mi az, hogy trónharc! Lehet hogy van még sok trónkövetelő Robág Návin kívül, de egy biztos: Robág Návi halála váratlanul érte őket! Ki kell ezt használnunk, azaz most, rögtön, ebben a pillanatban, azonnal a palota ellen kell vonulnunk minden hívünkkel! Ha azt elfoglaltuk, már majdnem biztos, hogy mienk a győzelem!

—De kevesen vagyunk, és nincsenek is jó fegyvereink! - ellenkezett Babekúnes édesanyja.

—De a mienk ez! - mutatott a forróvízű tóban lebegő tetemre Íjallé. —Húzzátok ki azonnal, vágjátok le a fejét, tűzzétek nyársra, s ezt visszük magunkkal a palotához! Ha meglátják egykori uruk fejét, pláne három jégszörny társaságában, azonnal behódol ott mindenki, meglássátok!

—Jó. - bólintott Fifi. —Kissé kockázatos ugyan, de lehet hogy megéri! De akkor is menjünk előbb a gyíkokhoz, mert az csak kis kerülő, de utána sokkal gyorsabban

és kényelmesebben haladunk! Útközben el is mesélek nektek mindent, hogy tudd te Szoraja és te Szangur, hogy kik is a megmentőitek...

* * *

Nem voltak már sok gyikagolásra a palotától, amikor abból az irányból hirtelen menekülők tömege özönlött a folyosóra amin ők is haladtak, és bár ők gyikokon ültek, de e csiripek annyian voltak, hogy szinte legázolták őket.

—A szörnyek, a jégszörnyek! - sikongatták nem is kevesen közülük. S ezt csak akkor hagyták abba, amikor észrevették, hogy hiszen itt is vannak jégszörnyek, velük szemben, nem is kevés, mert három is... ekkor aztán az elől levők igyekeztek megtorpanni, visszafordulni, de a mögöttük levők beléjük ütköztek, erre elestek, rájuk tapostak... szerencsére nem messze tőlük nyílt egy nem túl széles keresztfolyosó, ami azért alkalmasnak látszott rá, hogy menekülési útvonalnak használják, ebbe most igyekeztek minél többen minél gyorsabban bepréselődni...

Fifi Csekmiszen nem volt rest, s rövest elkapta a legközelebbit.

—Miféle szörnyekről beszélsz, hallod-e!

A férfi annyira rémült volt, hogy meg sem kísérelt menekülni, holott egy nő ejtette foglyul.

—Ott, ott... - nyöszörögte, és a palota felé mutatott. —Sok jégszörny, és megtámadtak, és világít a kardjuk, és maguk is világítanak... kegyelmezzetek, én nem tettem semmi rosszat, én csak egy gyíketető szolga vagyok!

Hanem Fifi Csekmiszen előbb elmondta a férfi válaszát csiszí nyelven is, hogy az emberek is értsék. S ekkor Íjallé felkiáltott:

—Nagyszerű! Engedd el ezt a fickót Fifi, nincs szükségünk rá! Sejtem már, kik azok ott elől: a társaink, odafentről! Nyilván bejöttek ide értem és Raszkárért, megkeresni bennünket! Nosza gyerünk gyorsan, mert az még nagyon rendben van, hogy Hubáék elfoglalják a palota nagyját, dolgozzanak csak helyettem, de a trónterembe én akarok legelőször, legelsőként beérni, mert nehogy már más legyen a király vagy a királynő!

Ám oda sem ért még a palotához, máris szembetalálkozott Kukkolóbeli társaival. Könnyedén felismerte őket, mert velük volt Hilka, aki most fényruhája teljes szépségében pompázott, hogy világítson barátainak.

Azok igazán meglepődtek! Ugyanis cseppet sem Íjallékat keresték mint tudjuk.

—Hát ti?! - kérdezte tömören de velősen Huba. És gyanakodva szemlélte a gyíkokat, hogy nem akarnak-e támadni. De azok nagyon békésen ácsorogtak egyhelyben.

—Hát inkább ti?! - kérdezte vissza Íjallé. —Mert *mi* jogosan vagyunk itt, mert elsodort bennünket a patak, de *ti* mit kerestek itt?

—És ha csak benneteket?

—Először én is arra gondoltam, de most már kételkedem ebben, mert veletek látom e két csirip nőt is! - mutatott Csilire és Jíkokűnó Kányíra. Akik különben nagy boldogsággal ölelték át Szoraját! De mi volt az ő örömük Szoraja öröméhez képest! A királylány szó szerint sírva fakadt boldogságában, hogy halottnak hitt barátnőit viszontlátja!

—Hát, velünk az történt – szolt Rúbal – hogy találtunk odakint egy majdnem megfagyott csirip kislányt, őt, Csilit – mutatta – aztán kicsit később ezt a másikat, a Jíkokűnó Kányi nevűt is, és ezek arra unszoltak bennünket, hogy menjünk le ide a mélybe! Úgy sejtettük amiatt, mert még más valakit is ki akarhatnak lökni a hidegbe, hogy megfagyjanak. Emiatt, meg mert úgyis kíváncsiak vagyunk, meg mert Huba mindenáron csirip nőket szeretne a maga spéci csoportjába hogy az bővüljön, emiatt lejöttünk ide. Átkeltünk a patakon, amerre csak megláttak bennünket, futott mindenki rémülten... bár eleinte elég sokáig mehettünk úgy, hogy senkivel nem találkoztunk. Na azután annál többekkel... és akkor elértünk valami olyan helyre ahol nagyon sokan nyüzsögtek, ott már többen kezdtek felénk késeket hajigálni, meg páran jöttek karddal is ellenünk... és ekkor Huba meg Kati kirántották a fénykardjukat, és rendet teremtettek! Közben ez a két kislány ide-oda futkározott, mi meg persze futottunk utánuk, már amiatt is hogy megvédhessük őket... no aztán elértünk egy olyan helyre, ahol láttuk hogy a börtön lehet mert minden teli volt ráccsal! A két csirip nőnk keresett valakit, de nem találta. De ekkor már voltak foglyaink, azokat kérdezték, és ekkor sürgősen noszogatni kezdtek bennünket, hogy menjünk erre... no ekkor találkoztunk!

—Azt hiszem értem – szolt Szoraja – megtudták hogy a hőforrásba akarnak lökni minket, s errefelé siettek hogy megmentesenek minket!

—Hát te tudsz csiszíul?! - ámult Rúbal.

—Még szép, amikor egy csiszí férfi a férjem! - ölelte át Szangurt. Azzal Csili felé fordult:

—Köszönöm neked és Kányinak, hogy visszajöttetek értem, nagy kockázatot vállalva!

—Kötelességem volt. - bólogatott Csili. —És egyáltalán nem bánom, hogy másvalaki megelőzött a megmentésben. Úgy örülök, hogy élsz!

—Én is örülök. - majd csiszí nyelvre váltva ezt mondta:

—Nagyon örülök mindannyiótoknak, s bár fogalmam sincs kik vagytok, de remélem mind a barátaim lesztek!

—Persze hogy a barátaid leszünk – szólalt meg most Kempon, a kucsáj férfi – de én nem tudok örülni! - azzal lerogyott a földre, és sírva fakadt.

—Mi a baj?! - hajolt le hozzá részvéttel Szoraja.

—Az, hogy nekem végem! Egészen biztos, hogy valami nagyon undok körülmények közé születek majd újjá, belféregként például vagy még rosszabbként!

—Hogy *micsoda*?! - ráncolta össze a szemöldökét Szoraja. Ez a számára valami nagyon új dolog volt, eddig még nem hallott olyasmiről, hogy újjá is lehetne születni... Kati bezzeg gyorsabb felfogású volt!

—Mit csináltál, Kempon? - kérdezte azonnal.

—Öltem! Ott amikor ránk támadtak... Észrevettem, hogy Tuliort valaki hátba akarja szúrni... és nagyot csaptam a fejére... én nem akartam megölni... tényleg... de olyan kicsi volt az a denevérember... és én nagyot ütöttem... túl nagyot... betört a feje... meghalt... pedig nekem nem szabad ölnöm... csak az embereknek szabad... de én gyilkoltam... pedig csak le akartam ütni...

—Fel a fejjel Kempon! - vigasztalta meg őt Kati. —Hiszen nem lehetek ott mindenütt! Ide le azért jöttetek, mert ezt két ember parancsolta meg nektek, én és Huba! Tehát minden vétek ami e parancsból következik, minket terhel! Persze, józan határok közt. De e határba bőségesen belefér, hogy aki ránk támad, azt te megöld. Nemcsak nem ítélek el a tettedért, de megdicsérlek érte! Akkor követtél

volna el bünt, ha nem igyekezel megmenteni Tuliort! Amit tettél, az nemhogy véték lenne, de sokkal inkább érdem! Különbözik pedig megnyugtatók mindenkit: amíg csak e helyen vagyunk, e fura lények közt, addig bármit tegyen is a spéci csoportom bármely tagja, annak minden vétékét magamra vállalom, hogy semmiképp se ronthassa le kedvező újjászületését! A vétkek engem terhelnek, az érdemek maradnak azé, aki rászolgál azokra!

—Hasonlóképp nyilatkozom magam is! - szólt ünnepélyesen Huba. S ez már megnyugtatta végre Kempont.

—Ez az újjászületés dolog engem nagyon érdekel, de nem igazán értem! - szólt Szoraja.

—Boldogan elmagyarázom! Bár nem vagyok vallásunk papja, de mindig nagy örömmel tölt el, ha az igazság szavát terjeszthetem! - ajánlkozott buzgón Huba. — Sőt, szívesen felajánlottam volna azt is, hogy légy csoportom tagja, de gondolom erre úgyszincs reményem, hiszen te már Szangur felesége vagy...

—És nagyon jól érzem magamat mellette! De ez az újjászületés tényleg érdekel... bevallom, mindigis félttem a haláltól, gyáva féreg vagyok! De előbb...

—Előbb menjünk már a palotát elfoglalni! - követelte Íjallé.

—Megbocsáss, de legalább egyetlen kérdésemre okvetlenül választ kell kapjak itt és most: mi az oka annak, hogy ő - mutatott Hilkára - épp úgy néz ki, mint odalent a mélyben Deja, a Fényhozó?!

—Hogy micsoda? - ráncolta a homlokát értetlenül Huba. Hilka azonban sokkal gyorsabb felfogású volt. Odaugrott Szoraja mellé, lehajolt, és megragadta a csirip királynő kezét.

—Azt mondd, hogy odalent a mélyben él egy tündér, egy másik tündér?!

—Fogalmam sincs róla, mi az, hogy „tündér”, de épp úgy néz ki, mint te! Igazából először arra gondoltam, hogy te ő vagy, mert mégis elszánta rá magát, hogy felébredjen, de aztán kételkedni kezdtem ebben, mert te valahogy, hogy is mondjam... nem úgy viselkedel, ahogyan azt róla feltételezném!

—Még mindig nem értem miről beszélsz, de ha ilyen fényruhája van mint nekem, akkor az egy tündér lesz, mert legjobb tudomásom szerint kizárólag tündérek képesek fényruhát ölteni magukra!

—Igen, ilyen fényörvények veszik körbe, de én nem erről beszéltem, hanem arról, hogy te mindenféle szempontból az ő kiköpött hasonmása vagy, mintha az iker-testvére lennél! Olyan az arcod, például, sőt, a hangod is, bár az ő beszédét nem is a fülemmel hallottam...

—Az ikertestvérem?! - és most Hilkán volt az álmélkodás sora. —Nem is tudtam róla, hogy lenne ikertestvérem - még közönséges testvérem sincs, úgy tudom! De figyelj, ha valahol él itt egy tündér, akkor nagyon szépen megkérlek, vezess hozzá, mert okvetlenül találkozni szeretnék vele!

A nagy izgalom okát megtudakolta Jíkokűnő Kányi is. Szoraja elmondta neki csirip nyelven az eddigieket.

—Azt mondd, odalent az a Deja nevű valaki úgy néz ki, mint ez a Hilka?!

—De hát neked nem tűnt fel, hogy ugyanolyan?!

—Az igen, hogy ugyanolyan a fényruhája, de hát nem tanultam meg csiszíul hogy kérdezzethessem, s ezt már nagyon bánom! Na de ami az arcát illeti, hát nem, nem tűnt fel, s ezt nem is csodálhatod, mert én nem mentem ám olyan közel Dejához, mint te! És, és Szoraja, nagyon szépen kérlek, beszélj rá ezt a másik tündért... ugye ez a fajtájuk neve, hogy tündér? Szóval, beszélj rá, hogy jöjjön le

velünk oda a Középpontba! Ő talán képes felébreszteni azt a másikat!

—De minek, hiszen Deja megmondta nekem, hogy még nem lehet élni a felszínen a sugárzás miatt!

—Eh, mit érdekel az engem, ezeknek akkora hatalmuk van, hogy valamit úgyis kitalálnak, vagy ha nem ők, akkor a csiszíkok... beszéld rá, kérlek!

—Megnyugodhatsz: semmi szükség a rábeszélésre, ahogy elnézem Hilkát, nem-hogy rábeszélnem nem kell, de lehetetlen volna róla lebeszélnem!

Ez annyira így volt, hogy Hilka annyira erősen szorongatta Szoraja kezét, hogy az már fájt, s most ezt kérdezte:

—Ugye elvezetsz hozzá?! Ugye segítesz?! Hiszen én épp azért léptem be a Kukkolóba, hogy egy igazi tündérrel találkozzam! Aki elvisz engem Tündérhonba!

Szegény Szorajának természetesen fogalma sem volt róla, mi az, hogy „Kukkoló”, arról sem, mi az, hogy „Tündérhon”, sőt, közben a Kukkoló szereplői, azaz embervendégei mind élénk csevelybe bonyolódtak egymás közt, s eközben egy egész sereg olyan szót használtak, amit bizony nem ismert! Például gyakran emlegettek egy bizonyos Pucsakaci nevű, Szoraja számára ismeretlen személyt, valami Kajjám nevű alakot is meg még sokakat... nagyon szeretett volna már kissé tisztábban látni e téren, s kifaggatni a jövevényeket, de másik fülébe meg Íjallé kiabált egyre hangosabban, hogy ne most beszélgessenek, mert ha nem venné észre Szoraja meg a többiek, hát épp egy trónszerző akció kellős közepén vannak, ha úgy tetszik hát egy hadművelet legközelebbi közepén, s ilyenkor nem az a hosszú élet titka, de a sikere sem, hogy leállnak órákra beszélgetni, mint egy kerti dumaparti alatt!

—De hát semmit nem tudok rólatok! - ellenkezett Szoraja.

—Dehogynem, a két legfontosabbat igen: hogy ezek mind a jóbarátaid, és hogy nem te leszel a királynő, hanem én! Ez pedig bőven elég kell legyen neked!

Na de e bejelentése meg Hubáékat képesztette el:

—Íjallé, te akarsz itt királynő lenni?! - kérdezte Rúbal.

—Nanáahogy, még szép! És nemcsak akarok, de leszek is, sőt, már vagyok is, mert a legfőbb trónkövetelő halott, itt van lándzsanyélre tűzve a puhára főtt feje, és Szoraja aki a trónörökös, maga is beleegyezett, hogy én legyek helyette a királynő!
S ezellen remélem senkinek semmi kifogása!

—Nem biztos, hogy ez tetszeni fog Pucsakacinak! - ráncolta a homlokát Mujti.

—Pucsakaci tehet nekem egy szívességet! Majd csiszí védnökséget kérek a bolygómra a csiszíktól, s akkor Pucsakaci mást sem tehet, mint hogy udvariasan vigyorog rám.

—Ez a hála, amiért megmentette az életedet?!

—Ugyan, hát efféle szentimentális baromságok miatt mint a *hála*, csak nem mondok le egy bolygónyi királyságról! Különben meg ha Pucsakaci jól viselkedik, engedélyezem neki, hogy forgasson idelent mindenféle filmeket. Ha rosszul viselkedik, nem engedélyezem és kész. Na mehetünk már végre a palota ellen?!

—De hiszen azt már rég elfoglaltuk. - legyintett Huba.

—Az pontosan akkor van elfoglalva, ha én ott vagyok, és eképp a birtokomba vettem! Na de látom hogy javíthatatlanok vagytok: halljuk tehát, ki jön velem a palotába?! Szoraja, fordítsd le kérlek ezt csirip nyelvre is, mert e kérdésem a csiripekre is vonatkozik!

—Én nem tartok veled, Íjallé! - vágta rá azonnal Hilka. —Én azért könyörgök, hogy te Szoraja légy oly jó és vezess el engem minél előbb ahhoz a másik tündérhez! Ugye megteszed nekem?!

Szoraja bólintott.

—Megteszem! Én is segíteni szeretnék rajta, mert a világ legnyomorúságosabb lény, és azt mondta nem segíthetek rajta, de te talán képes leszel rá!

—Tehát te Szoraja, te sem tartasz velem a palotába, te, a trónörökös?! - kérdezte döbbenten Íjallé.

—Miféle trónörökös, amikor kijelentetted, hogy te vagy a királynő! - legyintett Szoraja, de nem bánatosan, hanem mosolyogva. —És engem sokkal jobban érdekel a Középpontban lakó másik tündér, mint holmi uralkodás. Meg a férjem, igen, ő is érdekel engem, és nagyon elegendő volt már abból is, hogy a szentet kellett játszanom! Sok sikert kívánok neked a királynősködéshez, és majd persze hogy ellátogatok a palotába ha módomban áll, de most előbb lemegyek magam is a Középpontba, és megnézem, miként találkozik egymással Hilka és Deja. Erősen hiszem, hogy nagyon érdekes lesz, mert e hasonlóság nem lehet véletlen!

—Babekúnes?! - kérdezte szigorú hangon Íjallé. A kislány habozva nézett Szorajára, majd Íjallére... végül így szólt:

—Babekúnes Behnázella helye Behnázella Íjallé mellett van! - és odaállt Íjallé mellé. Ezt annyira lehetetlen volt félreérteni, hogy ezúttal tolmácsolásra sem volt szükség. Íjallé megsimogatta a kislány fejét. És erre természetesen Babekúnes édesanyja is azonnal Íjallé mellé lépett. És még sokan mások is, gyakorlatilag majdnem mindenki a felszabadított rabszolgák és a falusiak közül. Ők egyrészt mielőbb szerettek volna nagy urak és úrnők lenni, ahhoz meg a királynő mellett a helyük... és biztos is hogy Íjallé lesz a királynő, hiszen az igazi királynő, vagy legalábbis trónörökös, Szoraja is átadta neki a hatalmat, épp az imént! És igazság szerint legtöbbjüket a Középpontba vezető hosszú útnak már a gondolata is elborzasztotta.

—Én viszont megyek veled a palotába - állt Íjallé mellé Fifi Csekmiszen - megyek, bár nem szívesen! Mert engem is nagyon érdekel, mi meg hogy lesz ott a Középpontban, de remélem életben marad valaki, aki utólag elmeséli nekem... viszont kell melléd valaki, Íjallé, aki érti a te nyelvedet is, és a mienkét is! Meg én ismerem jól azt, hogy mi hogy is megy a mi világunkban, elvégre főpapnő voltam valamikor! És le akarok számolni a galád papokkal is, még ha ezek már nem is azok, akik egykor régen halálra ítélték engem!

—Nagyon helyes, el is vártam hogy velem tarts, hiszen úgy egyeztünk meg, hogy te leszel a legfőbb bizalmasom!

—Én természetesen lemegyek a Középpontba! Semmi nincs, ami ettől eltántorítana! - állt Szoraja mellé határozottan Jikokűnő Kányi.

Na de Íjallét nem is elsősorban ez érdekelte, hanem hogy egykori Kukkolóbeli társai hogyan döntenek!

S itt most olyan döntés született, ami Íjallénak nagyonis a kedvére volt.

—Én már voltam a palotában, elég uncsi - mi tehát Hilkával tartunk! - jelentette ki nyugodtan Huba. A „mi”-kitétel a beszédében az egész spéci csoportra vonatkozott. Szavaira Kati is egyetértően bólogatott, és a spéci csoport egyetlen tagja sem nyilvánított ellenvéleményt.

—Mi is veletek tartunk - szólalt meg Kiti, átölelve a másik hedón lányt, Lullát - mert az izgalmasabbnak tűnik, mint holmi barbár királykodás egy palotának kinevezett barlangjáratban!

—Hasonlóképp vagyok ezzel magam is. - mondta Mujti, a szakács.

—És te, Rúbal? - kérdezte Íjallé. És nagyon örült, és titokban azt szerette volna

ha Rúbal sem tart vele. Akkor senki nem szólhat bele abba, hogyan uralkodik!

—Én megvárnám a válasszal, hogy miként dönt ezügyben az én szeretett feleségem, Csili! - és megsimogatta a leány haját. Nosza, annak sem kellett több, és szinte dorombolva bújt mellé, mint egy kiscica. Hát még akkor hogy kiderült a jókedve, amikor Rúbal szavait lefordította neki Szoraja!

—Felséges úrnőm, ez igaz?! Szó szerint azt mondta, hogy „szeretett feleségem”?! - kérdezte azonnal izgatottan a leány.

—Kérlek ne nevezz már úrnődnék, én egyszerűen Szoraja vagyok a számodra, hiszen már nem vagyok királynő, és férjed is van! És igen, szó szerint az ő szeretett feleségének nevezett téged, éppen pontosan ezeket a szavakat használta!

—Hallottátok ezt?! Hallottátok?! Mindenki hallotta?! Rúbal felesége vagyok! Elismerete! Elfogadott! Teljesen hivatalosan a felesége vagyok, s még csak le sem kellett borulnom elé ezért! - és Csili vad örömmámorban úszva körbeszökdécselte Rúbalt, majd a nyakába ugrott, és összepuszlta az arcát. Mindez nem is kissé szemérmetlennek számított a csirip társadalomban, de hát tényleg nagyon boldog volt a leány...

—Ezt meg mi lelte?! - kérdezte Rúbal.

—Szeretett feleségednek nevezted, s ennek örül. Nagy megtiszteltetésnek tartja, hogy egy jégszörny felesége lehet... akarommondani, egy emberé! Remélem komolyan gondoltad, amikor így szólítottad, mert Csili nagyon rendes leány, megérdemli a jó férjet, ráadásul nemes is, mert a csikosok korábbi királyának leánya, még ha ő maga nem is született csikosnak!

—Ezt hogy csikos-nem csikos még nem értem, de biztosíthatlak róla, hogy nagyon megkedveltem, és nagyon fogom szeretni! Ti mind olyan helyes, aranyos lények vagytok, legszívesebben téged is feleségül vennék, de hát van férjed már, meg aztán gondolom úgyis csak egy feleségem lehet egyszerre!

—Nálatok nem tudom hogy van, de nálunk csiripeknél egy férfinak akárhány felesége is lehet, bár már a kettő sem gyakori, mert nehéz dolog egyszerre több nőt eltartani. Igazából még a királyoknak sem mindig van nálunk több feleségük. De *elvileg* ennek semmi akadály! Persze nem én leszek a feleséged, de szerintem alig akad csirip nő, aki ne lenne boldogan a nejed!

És íme, igaza lehetett Szorájának, mert e szavakat hallva – Szoraja ugyanis csiripre is lefordította Rúbalnak adott válaszát - bizony nagyonis sok egykori rabszolgai kiáltott fel, hogy bizony ő is boldogan lenne Rúbal második vagy akárhányadik felesége! Még azok közül is sokan így voltak ezzel, akik pedig már íjallé mellé álltak, hogy mennek vele a palotába!

Rúbal azonban ezt kérdezte:

—És ő, ő nem lenne a feleségem? Mert úgy vettem észre, jó barátnője ő Csilinek, és milyen szép is volna, ha a barátnők együtt maradnának! - és Jíkokúnó Kányíra mutatott.

Erre aztán mindenki elcsendesedett! És várták a választ.

—Rúbal, kötelességemnek tartom tudomásodra hozni – mondta Szoraja igazán ünnepélyes hangon, valóban királynői stílusban – hogy akire most szemet vetettél, ő nem akárki, hanem egy főpapnő, és az én tanítómesterem, ha úgy tetszik nevelőanyám!

—Akkor kérlek tolmácsolj neki legőszintébb nagyrabecsülésemet! Mindenekelőtt tolmácsolj neki köszönetemet, amiért ilyen kiváló nőt nevelt belőled Szoraja, és fordítsd le neki, hogy megtiszteltetésnek érezném, ha a feleségem lenne! A legmé-

lyebb tisztelettel megkérem rá, hogy legyen olyan kedves, és ne utasítson vissza, ne tegyen boldogtalanná!

Szoraja engedelmesen tolmácsolt. És most aztán püsszenést sem lehetett hallani!

—Hát izé... - és Jíkokűnó Kányi annyira zavarba jött, hogy arca percenként elpirult, majd kifehéredett. Ez a csiripeknél különösen jól látható volt. —Én tulajdonképpen nem szívesen leszek senki mellett második feleség... és Rúbal mellett már ott van Csili...

—De még nem háltam vele, és semmi kifogásom ellene, hogy te légy az első ágytársa, Kányi! Hogy is tiltakozhatnék, amikor neked köszönhetem az életemet! - szólt gyorsan Csili.

—Természetesen ha elfogadnám a nőül kérést, ennek valóban így kéne lennie - bólogatott magától értetődően a papnő - mert tényleg rút hálátlanság volna tőled ellenkezni ezügyben, na de akkor is úgy van az, hogy névleg valóban nem én lennék az első feleség!

—De nagyon szépen kérek, Kányi, egyezz bele, én annyira szeretlek téged, nem szeretném hogy elszakadjunk egymástól, már azt is nehéz elviselnem, hogy Szoraját elveszítem! És hát tudod én sem örülnék annak, ha más felesége is lenne az én férjemnek, féltékeny lennék rá, nagyon féltékeny, jól tudom, de a te eseted más lenne, te olyan bölcs vagy, okos, és megértő, és valóban az életemet mentetted meg, téged szinte anyámnak tekintelek, inkább te légy Rúbal felesége mint más...

—Na helyben vagyunk. Valóban anyád lehetnék, ami azt illeti. Sőt, amennyire megítélhetem az emberek életkorát, szerintem ez a Rúbal is lehetne az életkora alapján a fiam is!

—Ez igaz - szólt Szoraja - de ez mit sem jelent, mert mi csiripek tovább élünk, mint az emberek, úgy hallottam Kanditól. Legalábbis tovább, mint a barbár, a nem csiszi emberek! És te kifejezetten fiatalos külsejű vagy, Kányi.

—Csak nem azt akarod magad is, hogy menjek hozzá?! - kérdezte élesen a papnő, és körbenézett. Mindenki őt figyelte. Érdekes módon most Íjallének sem volt sürgős a palotába gyikagolás, holott mit sem értett a csirip társalgásból. De a döntésre kíváncsi volt!

—Nem kétlem Kányi - válaszolta Szoraja - hogy kapnál te más emberférjet is majd, mert jönnek majd ide még emberek az biztos, és lehetnél akkor első feleség is. De Csili nagyon jó véleménynel van Rúbalról, és Rúbal bátor mert le mert jönni ide a számára ismeretlen világba, és Csili valóban jó barátnőd, és az emberek világa neked lesz ismeretlen, s jó akkor az, ha ott lesz melletted egy régi barátnőd! És azt se feledd, micsoda megtiszteltetés ért: mindenki hallotta, hogy milyen udvariasan kért meg téged Rúbal, egy ember, s nem biztos, hogy hallasz majd effélet valaha mástól is!

—Azért jobb lesz, ha elmondod neki, hány éves vagyok, hátha nem is kell neki egy ilyen vén banya!

Ám Rúbal kedvét ez sem vette el, sőt, így szólt Szorajához:

—Van nálunk embereknél egy szokás, ami már kiveszőfélben van ugyan, de nagyritkán még alkalmazzák néha a fiúk, ha valami szívüknek nagyon kedves leányt akarnak meghódítani! Ilyenkor letérdelnek elé, és úgy kérik meg szívük választottjának a kezét! Kérlek Szoraja királykisasszony, magyarázd el a te papnőmesterednek, hogy ez mit jelent! - azzal féltérde ereszkedett Jíkokűnó Kányi

előtt, két kezét feléje nyújtotta, s így szólt:

—Idegen világ szépséges szülötte, kérlek tisztelj meg azzal, hogy nem mondasz nemet nekem, és bearanyozod életemet azzal, hogy hozzám jössz feleségül!

Szoraja e szavakat lefordította ugyan, bár nem ment könnyen neki, de Kandi súgott neki a fülében. A letérdelés szokását viszont egyetlen szóval sem kellett magyarázza, mert ez oly igen hasonló volt ahhoz, ahogy náluk a nők szokták nagyritkán felkínálni magukat a kiszemelt férfinak! Rúbal ugyan nem hajtotta le a fejét, s nem is emelt kést a magasba, de a helyzet egészen egyértelmű volt így is! Azt tulajdonképpen maga Jíkokűnő Kányi sem hitte, hogy ha elutasítja Rúbalt, akkor a fiú megöli magát, s azt sem gondolta, hogy neki az elutasítását azzal kéne jeleznie, hogy megöli a fiút – azt ellenben nagyonis sejtette, hogy Rúbalnak szégyen volna, ha most visszautasítaná, sőt, esetleg már az is szégyen neki, hogy letérdelt előtte!

A papnő szíve hevesen dobogott, de úgy, mint még soha, a legnagyobb veszélyek idején sem. Ekkora megtiszteltetést! Amennyire tudta, soha de soha még nem történt meg a csirip történelem során, hogy egy férfi letérdeljen egy nő előtt, amikor nőül kéri! Még Szoraja, a királylány sem kapott ekkora megtiszteltetést, sőt, ő borult le Szangur előtt!

Ámultan figyelte az érzelmeit. Soha nem volt még szerelmes, de úgy vélte, amit most érez, az okvetlenül ennek a kezdeti jele! Ha nagyon nem is szerelmes még, de legalábbis a legjobb úton van afelé!

—Jó. - döntött hirtelen. —Legyen ahogyan ez a derék fiatalember kéri! A felesége leszek. Rendben van. És elmegyek vele az ő világába, és mindent megtanulok, ami kell hozzá, hogy ott élni tudjak, és hasznos társa legyek az életben. De egy feltétellel: most még nem megyünk innen el, hanem hagyja hogy elmenjek a Középpontba Hilkával, és ő vagy velünk jön, vagy megvár engem valahol, de én tudni akarom, mi lesz e találkozás vége!

Amint Jíkokűnő Kányi szavait Szoraja lefordította, Rúbal felállt, átölelte a kis papnőt (tényleg kicsi volt hozzá képest – a melléig alig ért...) és ezt mondta:

—Köszönöm hogy megtisztelsz a bizalmaddal, s férjednek tekintesz! Természetesen elkísérlek a Középpontba, mert úgy illik hogy a feleségeim mellett legyek, védhessem őket ha kell, de meg engem is nagyon érdekel ami ott történni fog!

—Nagyszerű! - gondolta erre ujjongva Íjallé, s feltette a kérdést az egyetlen még nem nyilatkozó embernek:

—Hát te mit mondasz, Raszkár?

—Azt, hogy nem sok mindent értek ebből a Középpontos-históriából, de ez az egész olyan misztikus tüneménynek tűnik a számomra, s én mint pap, a misztikum embere vagyok! Tehát megkérlek gondolj majd Szujióra, ha konszolidálódott az uralmad, viteds kérlek a palotába, ügyelj rá, hogy meggyógyuljon, de én Asinóval együtt inkább Hilkával tartok, s megnézem a másik Hilkát!

—Remek! *Senki* nem fog belekotyogni az uralkodásomba! - gondolta Íjallé. S már épp indulást parancsolt volna, amikor megszólalt Huba:

—Úgy láttam az előbb, sokan szerettek volna Rúbal feleségei lenni az itteni leányok közül! Kérlek Szoraja, említsd meg nekik, hogy én kifejezetten azért jöttem le ide a mélybe a barátaimmal együtt, hogy találjunk néhány kedves csirip kislányt, aki csatlakozna a csoportunkhoz! Ez lényegében annyit jelent, hogy a feleségem lenne, de jó ha tudja, hogy minden nő e csoportból szintén a feleségem, ő tehát csak a sokadik feleség lenne! De nem volna hűségre kötelezve irántam:

pontosabban, másokkal nem illik lefeküdnie, de a csoportomba tartozó egyéb férfiakkal szabad, ha épp kedve van hozzá. De csak szabad, ám nem kötelező. Velem azonban kötelező is lenne, mert én vagyok e csoport feje! És hajlandóak vagyunk befogadni egy csirip férfit is: ő Katinak lenne a férje, de nem úgy, mint az gondolom nálatok van, hogy parancsolna neki, mert épp fordítva, Kati parancsolna öneki is, de hálhatna vele, ha Kati épp azt akarja, ám Kati azt elég gyakran szokta akarni... és lehet a csoportom más nőivel is, ha azok ebbe beleegyeznek, bár előre szólok, Csipi, a déjá nőm kizárólag velem szokta akarni... szóval, van jelentkező?!

Hogyne lett volna! Tizennégy nő is ugrott azonnal, de Huba kegyetlen volt, és csak hármójukat választotta ki, s még hozzátette, hogy eredetileg csak egyet vagy kettőt akart...

És mindenki meglepetésére most megszólalt a Gyönyörök Termének egykori tulajdonosa, és térdre ereszkedve esdekelt a kegyért, hogy hadd lehessen ő az a férfi, aki csatlakozik Huba úr csoportjához!

—Nem akarsz már úr lenni újra?! - kérdezte még Fifi Csekmiszen is csodálkozva.

—De hiszen így sokkal nagyobb csodák, nagyobb luxus közt élhetek majd, mint bármi más módon! És elárulom azt is, én a nagy, erős nőkért bolondulok. Katinál nagyobbát még sosem láttam! Gyönyörű! Én szerelmes vagyok belé! - azzal elkapta az embernő kezét, és vadul csókolgatni kezdte.

—Jó. Akkor mi indulunk, mert másképp még többeket is elhalásztok a segítőim közül! - mondta Íjallé, azzal megindult a palota felé, Fifi Csekmiszen vezetésével.

* * *

Düsevi el volt szánva rá, hogy lemegy a mélybe, hiszen akkor végre igazán meggazdagodhat – ám semmiféleképp sem akaródzott ez neki Ebru Gunes nélkül! Hiszen kell valaki „benszülött”, aki jól ismeri a helyi sajátosságokat!

Csak hogy nem volt szkafander Ebru Gunes alakjára és méretére...

Na de Ebru Gunes nem olyan leány volt, akit egy efféle csekélység visszatart-hatna, ha a barátainak szüksége van reá! Hallott már korábban róla, miként mentek ki az úrhajóhoz Szoraja és Jíkokűnő Kányí, s most ugyanezt a megoldást javasolta a férfinak. Igaz, börtömlők itt nem akadtak, volt ellenben számos kiürült műanyagpalack. Ezeket megtöltötték forró vízzel, kötelek és madzagok segítségével ezeket a nyakába akasztotta a leány, körbetekerte magát és a palackokat néhány pokróccal s más ruhaneműkkel, és szólt, hogy indulhatnak!

Ráadásul az út java részét amúgyis a terepjáróban ülve teheték meg. Onnan meg már nem is kellett sokat a hidegben caplatniuk. S mikor végre a patakhöz értek, s a hőmérséklet nulla fok fölé kúszott néhány fokkal, már úgy gondolta Ebru Gunes, hogy akár a meleg palackokat is itt hagyhatja, nincs már rájuk szüksége.

Örömmel vetette le e terhet a válláról, mert úgy érezte, a palackok nélkül fürgébben tud mozogni. A gyorsaságra pedig nagy szüksége lehet, elvégre csatába indultak! Fegyvereket is vittek magukkal: ezek úgy készültek, hogy egy-egy seprűnyélre drótokkal és szigetelőszalagokkal Düsevi rámeisterkedte a legnagyobb késeket, amiket csak talált. Ez persze nagyon primitív lándzsa volt Ebru Gunes fogalmai szerint, de magukat a késeket elismerően nézegette, s mondta is, hogy ez aztán a remek portéka!

Aztán alig dobta le a földre a palackokat, úgy érezte, részeg – mert a csiripek is le tudnak részegedni, van ugyanis egy gombafajtájuk, ami képes alkoholosan megerjedni – a talaj ugyanis inogni kezdett a talpa alatt, de jócskán ám! És a barlang boltozatáról is potyogni kezdtek a kristályok, Ebru Gunes le is guggolt, s a kezét óvóan emelte a feje fölé, nehogy valamelyik fejbekólintsa, ami akár a halálát is okozhatta volna, hiszen e kristályok többnyire igencsak hegyesek voltak... és pár másodperccel később megérkezett hozzájuk a Hang is! Valami fülrepestző dübörgés, és egyben valami vékony, visitó jajgatás is, mintha a sziklák sírnának...

S ugyanekkor egy irtózatosszerű reccsenéssel megrepedt a talaj is a lábuk előtt. Majdnem a barlangi patak folyásával párhuzamosan hatalmas szakadék nyílt, de persze a patak beleömlött azért, zubogva tűnt el a mélyben a vize... a szakadék széle nem volt három ujjnyira sem Ebru Gunes talpától, iszonyodva pillantott le a mélyébe, de nem látta az alját... persze, ultrahangos tájékozódóeszközzel pillanatok alatt kideríthette volna a mélységét, ám erre nem jutott ideje. Mert most abból az irányból ahonnan jöttek, bőrperzselően forró szélroham tört rájuk, s belelódította mindegyiküket a szakadékba!

Azaz... azaz, hallatlan szerencséjük volt bizonyos értelemben! A szélroham igazából egy légörvény formájában érkezett, emiatt nem egyenesen előre fújta őket, hanem oldalra is. És így aztán Ebru Gunes nem pottyant be a szakadék közepébe, hanem egy olyan részre zuhant, ami csaknem negyvenöt fokos szögben lejtett a szakadék felé. Ide pottyant. Hasa alatt kavicsos, sóderes talajt érzett, és érezte azt is, hogy lassan csúszni kezd lefelé, mert a kavicsok mint parányi golyók viselkednek, s nem tartják meg őt egyhelyben. Ahogy előrenézett, látta, hogy a szakadék széle tőle mindössze másfél méterre lehet, ami semmiség, de tudta, ha megmozdul, azonnal lezúdul a mélybe a kavicsréteg, amin fekszik! Oldalt látta Duklippát is. Az asszony egyszerre volt jobb és rosszabb helyzetben mint ő: az embernő keze csak fél méternyire volt a biztonságot nyújtó szakadékszéltől, ellenben nagyobb volt a teste, s máris gyorsabban csúszott lefelé, mint Ebru Gunes!

Düsevi helyzete volt a legérdekesebb. Akármilyen okozta is a talajrengést és a forró szélrohamot, de egy gigászi kristályt is kiszabadított a falból: Ebru Gunes nem is hitte eddig, hogy ekkora is lehetséges, megvolt jó fél méter átmérőjű, csaknem teljesen kör keresztmetszetű, s a hossza meglehetősen legkevesebb nyolc méter! S ez a kristály úgy esett, hogy átívelte a szakadékot, melynek mélyén zubogott most a patak, egy méternyi volt a kristályból a szakadék egyik partján, nagyjából ugyanennyi lehetett a túlparton, a többi pedig hidat képezett a szakadék fölött! És Düsevi erre a kristályra zuhant rá, csüngött rajta fejjel lefelé, mint pók a hálójában: a két behajlított térdén lógott, mert a kristály a térdhajlata alatt volt, de mert a fél méteres átmérő elég vastag, s a kristály különben is elég sima felszínű, emiatt bal kezével a bal bokáját ragadta meg, hogy a lába fel ne billenjen, és le ne csússzon így a szikláról! Kérdéses persze, hogy meddig képes így lógni ott...

Viszont jobb karja még szabad volt, és épp elég közel ahhoz, hogy elérje vele akár Duklippát, akár Ebru Gunest.

—Segíts, kérlek! - kiáltotta Duklippa, és magasba nyújtotta a kezét. És majdnem meg is ragadta Düsevi csuklóját, amikor a férje keze elmozdult onnan, lenyúlt, s még épp elérte a szakadékba csúszó Ebru Gunes ruhájának gallérját. És mert egy

csirip jóval kevesebbet nyom, mint egy ember, még feljebb is húzta talán tíz centivel, - többel azonban nem bírta. Hanem ekkor már a leány is cselekedett, megragadta Düseví csuklóját, talpra kecmergett így valahogyan, majd ellökte magát, s egy óriási szökkenéssel a szakadék szélén termett.

Még épp látta, amint Duklippa teste viszont a mélybe hull.

—Légy átkozott, te szemétláda! - kiáltotta utoljára feléjük a zuhanó nő.

Ebru Gunes olyan világban nőtt fel, ahol elég közönséges esemény volt a halál. Nem rázták meg a történetek. Hanem most segítenie kell Düsevín!

Mást nem tudott kitalálni, mint hogy pucérra vetkőzött, ruháit egymáshoz kötözte, majd e ruhák egyik végét rákötötte a hidat képező kristályra, a másik végét pedig lenyújtotta a férfinak. Abba Düseví belekapaszkodott, felhúzta magát a kristályra, majd lovaglóülésben végre óvatosan a szakadék szélére mászott, araszolva, apránként, centiről centire! Szemében mélységes halálfélelem ült. Mire célhoz ért, minden izma remegett, és sokáig pihengélt ott szó nélkül – ezalatt Ebru Gunes legalább felöltözött újra. Végül Düseví ezt kérdezte:

—Ez meg mi volt?

—Honnan tudjam?! Abból az irányból jött, ahonnan indultunk – nem az egyik űrhajótok szállt le?

—Ha ez egy űrhajó volt, akkor tényleg csak *volt*, mert már nincs, ugyanis ezesetben széttört a sziklákon... de hogy én most ezen a szakadékon át nem kelek hozzátok, az biztos, tehát menjünk is vissza, bár óvatosan, és nézzük meg, mi volt ez az ízé! - állt fel.

—Jó, nézzük meg. - bólintott Ebru, bár nem tett le róla, hogy megmentse barátait. De ő is kíváncsi volt, mi okozta majdnem a halálukat. És még hozzátette:

—Köszönöm, hogy megmentettél! Igazából nem hittem hogy bármelyikünkért is lenyúlsz, gyávának hittelek, de az végképp meglep, hogy nem a feleségedet mentetted!

—Gyáva is vagyok. Magam sem értem, mi lelt engem. Így utólag belegondolva viszont, annyira természetes volt a számomra, hogy muszáj valamit tennem értetek! És csak egy kezem volt szabad.

—És azzal engem fogtál meg, pedig nem is vagyok fajodbéli.

—Hát, talán mert te könnyebb vagy. Duklippát nem biztos, hogy meg bírtam volna tartani.

—Pedig én azt hiszem, abban a pillanatban eszedbe sem jutott ezt mérlegelni, és abban is biztos vagyok, majdnem mindenki a saját fajtája belit mentette volna!

—Mindigis hülye voltam, kezdem már belátni. - sóhajtott a férfi.

—Ugyan, egyszerűen csak megkedveltél engem! Csak tudnám, hogy miért, amikor azt hiszem kiváltképpen undokul viselkedtem eddig veled, házsártos voltam, parancsoló...

—De a feleségem is házsártos és parancsoló volt. Te viszont... hogy is mondjam... eh, nem tudom sehogy se mondani! Így döntöttem és kész, örülj neki! Hanem gyere, és menjünk már, mert tudni akarom, van-e egyáltalán hová visszamennünk...

Hát kiderült, hogy nincs! Először is, már a barlangból kijutás is súlyos akadályokba ütközött, ugyanis az többhelyütt majdnem teljesen beomlott, s néhol csak nehezen tudtak átkecmeregni a megmaradt kis réseken-járatkákon. Hanem akkor döbbsen csak meg, amikor kiértek!

A terepjáró ugyan megvolt még, s működött is, ám nem tudtak vele visszajutni a táborhelyükre – a sátruknak ugyanis híre-hamva sem volt! A helyén egy jó száz méteres kráter tátongott, színültig telve vízzel, ami nyilván a megolvadt jégből folyt belé. Bár a krátertó széle már kezdett jegesedni.

—Ez egy meteor volt! - jelentette ki Düsevi. —És ha nem beszélsz rá, hogy menjünk a barátnődet megmenteni, akkor nekünk végünk, mert telibe talál minket!

—Fázom. Menjünk vissza! - válaszolta erre a leány.

A levegő különben nem volt túl hideg körülöttük, ahhoz képest, hogy korábban mínusz harminc fok lehetett a hőmérséklet... de hát tudták, lesz ez hamarosan hidegebb is, mert most csak a meteor kinetikus energiája, az ütközés ereje melegítette fel a levegőt egy időre...

—Vissza? A barlangba? Minek?

—Hogy meg ne fagyjunk.

—Igaz... bár úgy is meghalunk idővel. Tudniillik éhen.

—Szó sem lehet róla. Óvatosan átkelünk a szakadékon, és folytatjuk amit elkezdünk: megmentjük Szoraját! Odabent pedig lesz ennivaló is bőven. Ha más nem, hát hal. Tudom, hogy azt ti emberek is ehetőnek tartjátok az étkeink közül! - válaszolta határozottan a leány.

—Igazad van. Azt hiszem jobb lesz, ha ezentúl rád hallgatok.

—Éppen ideje volt ezt belátnod! Menjünk! - indult meg a leány a terepjáró felé.

* * *

Íjallénak és követőinek távozása után a többiek azonnal fordultak a másik irányba, és indultak Lefelé, a Középpont felé. Természetesen az odavezető út nem volt függőleges, sőt, igencsak tekervényes, ezekből ezen az első szakaszon ráadásul felfelé is vezetett, de hát nem volt más út...

Pláne, mert mindenekelőtt több gyíkot kellett szerezniük. Hiszen a most hozzájuk csatlakozott embereknek nem jutott gyík... bár akadtak köztük nem kevesen, akik rendkívül bizalmatlanul pillantgattak ezekre az állatokra, melyek mégiscsak úgy festettek, mint valami fura krokodilféleségek, sőt, inkább mint a komodói varánuszgyík – de Szoraja bizonykodott, hogy soha még elő nem fordult, hogy egy gyík megharapott volna egy csiripet! Olyan viszont igen, hogy nagy maflán, nem nézve hova lép, rátaposott a csirip talpára, vagy ha feküdt a csirip, akkor akár a mellkasára is, s ennek bizony következményei lettek az éles karmok miatt; erre tehát vigyázni kell!

Többen is voltak közülük, akik ismertek egy közeli gyíktenyészetet, így először odamentek tehát, hogy újabb gyíkokat szerezzenek útitársaiknak.

—Lopunk vagy rabolunk? - kérdezte tömören Jíkokúnó Kányi az ötletadó Szorajától.

—Hát nézd, a gyíktenyésztő egy olyan nemesúr, akiről tudom, hogy Robág Návi egyik legodaadóbb híve volt, emiatt az sem zavar, ha elrabolnánk tőle; és ez így is lesz, bár nem amiatt, mintha ez lenne a célom! Én kész lennék fizetni értük, de nincs nálam egyetlen kristály sem; másoknál akad, például Asinónál, de szerintem ő sem tudja majd kifizetni a gyíkok árát, mert amint a férfi meglát ennyi sok embert, pláne a nem egészen embernek tetszőeket – pillantott a kucsáj férjára – azonnal elszalad, hogy gyíkháton sem tudnánk utolérni! Hacsak meg

nem áll a szíve az ijedelemtől... de gyík kell, tehát menjünk!

Mentek. És már majdnem ott is voltak a célnál, amikor ők is meghallották a nagy dübörgést, rázkódott alattuk a talaj... mert ekkor csapódott be a meteorit! Épp csak náluk nem nyílt szakadék a lábuk előtt, ellenben olyasmi történt, ami rosszabb is volt ennél talán: előttük is, mögöttük is beomlott a barlangjárat, de teljesen, egyetlen árva rés sem maradt egyik irányból sem, amin át kipréselődhetek volna!

Sötét nem volt azonban, sőt még világosabb volt, mint mielőtt az omlás bekövetkezett: s ennek oka az volt, hogy a rengeteg törmelék jelentős része világító kristály volt, melyeket eddig a közönséges, „meddő”, sötét kőzetek rejtettek.

Na de ez akkor is nagy csapás volt. Ha rövid időn belül ki nem szabadítják magukat, itt fulladnak! Vagy ha netán jönne be valahol levegő hozzájuk (de ugyan honnan?) akkor éhen és szomjan halnak!

Ez világos volt mindegyikük előtt. De annyira, hogy a két hedón lány alig egyetlen perccel az omlás után egyöntetűen így nyilatkozott:

—Mi visszabújunk a karkötőnkbe, amíg utat nem csináltok! Majd szóljatok ha kijöhetünk, azaz készen vagytok vele. Vagyis dörgöljétek meg a karkötőt, és gondolatok ránk közben.

—Ti talán nem akartok résztvenni a segítségben?! - kérdezte éles hangon Raszkár.

—Hogy *mi*?! De ember, miről beszélsz te?! Hogy mi *dolgozzunk*?! És olyan nehéz munkát, mint az ásás, lapátolás, sőt, ezt pusztá kézzel végezni?! Hiszen mi hedón nők vagyunk! - álmélkodott Lulla.

—De hiszen az életetekről van szó, a ti életetekről is!

—Na ne tréfálg! Kezdjük azzal, hogy oda se fér egyszerre mindenki az omláshoz, aki itt van! Tehát semmi szükség ránk. De akkor se dolgoznánk, ha rajtunk kívül csak egyetlen valaki lenne itt. Mi nem munkára, hanem a gyönyörökre születtünk! És nem, nincs szó az életünkről, mit képzelsz te! Sőt, legfeljebb akkor halhatnánk meg, ha *nem* bújunk vissza a karkötőbe! Mert így ahogy most vagyunk, kell nekünk is levegő, meg élelem, víz, minden. Odabent nem. Tehát ha visszabújunk, az nektek is jó, mert nem pocskoljuk az amúgyis kevés levegőtöket! És odabent aztán nyugodtan kuksolhatunk évezredekig, de akár évmilliókig is. Ha ti mind meghaltok is, idővel valaki megtalálja majd a karkötőinket, s ezt észre fogjuk venni odabent, tudjuk már, hogy immár van kijárat innen, s akkor előbújunk onnan. Ez a leglogikusabb amit tehetünk, tehát így is teszünk! Sok sikert! - és a két leány pillanatokon belül eltűnt, csak a karkötők maradtak meg, a talajra pottyanva. A csiripek csak pislogtak a váratlan csodán, a két leány eltűnésén. Hogy ezek az emberek mi minden bámulatos csudát tudnak!

A többiek neki is veselkedtek a törmelékeltakarítási munkának, egy darabig haladtak is rendesen vele, de aztán elérkeztek egy akkora sziklához, amit egyszerre többen sem bírtak megmozdítani, sőt, a szűk folyosó miatt hozzá se fértek sokan. Megkerülni is lehetetlen volt, a tömör sziklafalba nem vájhattak lyukat, nem volt ehhez szerszámuk, és Huba fénykardja is legfeljebb arra lett volna jó, hogy lávapatakat olvasszon, ami viszont csak megnehezítette volna a helyzetüket.

—Kész, vége, meghalunk! - sóhajtott Csipi.

Huba megsimogatta a déjá feleségének bámulatos hajzatát.

—Nem hinném. Egy esélyünk még van.

—És mi az?

—Eddig mi dolgoztunk. Most már tényleg ideje, hogy a hedón leányok is kivegyék a részüket a munkálkodásból!

—De ők azt mondták, nem hajlandóak dolgozni!

—Azt nem is kell. Beérem azzal, ha energiát adnak. - azzal megsimogatta a két karkötőt.

—Máris kész? - bukkantak elő a lányok ezen egyugyanazon kérdéssel. Messze-menően egyforma lehetett a jellemük.

—Nem, nincs kész, és nem is lesz kész, hacsak nem segítetek!

—Megmondtuk, hogy...

—Nem nektek kell a kőcipeléssel felsebezni a kezeteiket. Hanem az úgy lesz, hogy valamelyikőtök most szépen nőül megy valamelyikünkhöz, és azután a férfinak lesz elég ereje ahhoz, reméljük legalábbis, hogy kezdjen valamit azzal a baromi-nagy sziklával ott! - mutatott Huba a kőre.

—Semmi kifogásunk a házasság ellen, hiszen épp férjet szerzendő vállalkoztunk e nagy és kalandos útra - válaszolta Kiti - de csak ha a leendő férj minden szempontból alkalmas lesz hozzánk! Azt máris megmondom előre, hogy te Huba nem vagy alkalmas, mert nekünk olyan férj kell, aki egyedül a mienk! Ezokból Rúbal sem jöhet szóba, mert neki is van felesége, kettő is, a két csirip, van Raszkárnak is...

—De nincs Mujtinak! - mutatott a szakácsra Huba.

—Hogy én?! - tátogott a férfi, hogy váratlanul a társalgás közepébe csöppent.

—Te hát, fiam! Hiszen tetszenek neked a leányok, vagy nem?

—És... és melyikőjük lenne a feleségem?

—Gondolom, ezt majd eldöntik ők ketten!

—Nem ismerjük még eléggé Mujtit. - válaszolta Kiti.

—Tehát szó sem lehet róla! - felelte Lulla.

—Leányok - szólt erre Huba - máris fülledt és nehéz idebent a levegő, mert fogy a drága oxigén, azaz nincs időm olyan udvariasan és soká győzködni benneteket, mint talán illendő volna, mert tényleg az életünkről van szó! Lehet hogy ti nem haltok meg, de mi igen, ha nem teszünk valamit, s hozzá hamar. Azaz én kénytelen vagyok ezúttal kedvem ellenére ugyan, de visszaélni az erőfölénnyemmel, és rátok parancsolni! Kaptok harminc másodpercet, hogy eldöntsétek, melyikőtök lesz Mujti felesége, mert ha nem így lesz, esküszöm hogy cafatokra metéllek benneteket a lézerkardommal, s az sem segít rajtatok ha a karkötőbe másztok bele, mert nagyon meg lennék lepve, ha azt is szét ne vágná a fegyverem! - s a nagyobb hatás kedvéért be is kapcsolta a fegyvert.

Erre aztán sebesen pergő nyelvvel kezdett el társalogni egymással a két nő, persze a maguk hedón nyelvén, végül Lulla szólalt meg:

—Bár felháborító ez az aljas zsarolás, de engedünk a közkívánatnak, már amiatt is, mert nyilván kellemesebb Mujti feleségének lennünk, mint a karkötőben évez-redekig unatkozni a halálotok után! De nem tudtunk megegyezni abban, melyikünk áldozza fel magát a közösségért, emiatt csakis úgy lehet erről szó, ha mindketten Mujti feleségei leszünk - bár merőben szokatlan a hedón társadalomban, hogy egy férfinak több felesége legyen! De hát ez kivételes helyzet.

—Akkor én most... most... veletek kell háljak? - kérdezte tétován a szakács.

—Anélkül nem megy, mert akkor kapod el a vírust, annak az erőnövelő hatása

kizárólag közösülés után érvényesül, azután mintegy tíz perccel kezd fokozódni az erő! Tehát hálsz előbb egyikünkkel, majd másikkal!

—Elforduljunk? - kérdezte előzékenyen Rúbal.

—Nekem mindegy – vont vállat Kiti – mi hedón lányok nem vagyunk egy szégyenlős fajta.

—Én viszont igen – motyogta Muji – azaz ha kérhetem, igenis forduljatok el, tudniillik az én kedvemért...

Fél órával később azonban már nem szégyenlősködött, inkább nagyon büszke volt! Mert egyik karján az egyik nő, másikon a másik nő karperecével akkora erőre tett szert, hogy egyszerűen meglökte a hatalmas sziklát, s az mintha csak dugattyú lenne egy csőben, hátrasiklott, mély árkot vájva a talajba... s kiderült, hogy mögötte nincs is törmelék, szabaddá vált a további útjuk!

Továbbmenve tapasztalták, hogy még jól is jártak. Mert a gyíktenyésztő telepen iszonyú volt a pusztulás. A dolgozók javarésze meghalt, számos gyíkot is agyonütöttek a lezuhanó sziklák, mások megriadva, gazdátlanul csatangoltak itt-ott... ezekből hőseink elfogtak annyit, amennyi kellett nekik, és folytatták az útjukat. Ezúttal már lefelé kanyarodott az útjuk.

A nagy katasztrófa okát természetesen nem tudták a csiripek. Tudni végülis az emberek sem tudták, de kivétel nélkül mindegyikük meteorbecsapódásra gyanakodott, s hogy az mi, azt elmesélték csirip társaiknak is. Erre volt idejük bőségesen, mert útjuk a Középpont felé napokon át tartott. Ezalatt legalább alaposan összeismerkedtek... és a csiripek mind elkezdtek szorgalmasan „emberül” tanulni, bár ennyi idő alatt még nem sok mindent tanulhattak meg, emiatt aztán állandóan Szoraja tolmácsolására szorultak... márpedig sok-sok kérdésük volt! És a spéci csoport tagjai hihetetlen dolgokat meséltek nekik az emberek világáról, emiatt a végén már alig várták, hogy eljuthassanak oda, a megannyi hihetetlen nagyszerűség közé...

A spéci népnél hagyomány volt, hogy a fénykardjaikat olyanná építsék, hogy mindegyikük képes legyen zenét is szolgáltatni nekik, ha akarják, sőt, mindegyikbe be legyen építve az ősi Föld összes régi zeneszáma, de a spécik bolygóin valaha kitalált minden zeneszám is. És amikor elfáradtak a sokórás gyikagolásban, elalvás előtt Huba bemutatott nekik néhány zenét az archívumukból. Ezen időtartamokra Kempon felhangosította maximálisra a fülében a zenemorzsája hangerejét a maga megnyugtató kucsáj-zenéivel, sőt, távolabbra is ment tőlük jópár méterrel... a csiripeknek viszont tetszettek nagyon e dalok, némelyiket meg is tanulták! Asinó főleg a „Hajnalig még van idő” című zeneszámért rajongott, pláne miután Szoraja lefordította neki annak szövegét csirip nyelvre is. Asinó mélyen együttértett e dal szerelmes nőjével, akinek titkolnia kell a szerelmét... és átköltötte azt úgy, hogy a mondanivaló megmaradjon, de illeszkedjék ritmusban és rímben a zenére, s ezután már azt csiripül is énekelhette...

Asinó példája több más csiripnek is kedvet adott az emberek zenéinek „csiripesítésére”, ahogy ők nevezték az átköltést, hamarosan jó egy tucat ilyen átköltött daluk lett már, s ezután a további lefelé vezető utat állandó zeneszó mellett tették meg, ami Kemponnak nem kevés gondot és fejfájást okozott. De zokszó nélkül túrt, sőt, mint elmondta, még örül is e próbatételnek, mert ezzel sok bűnét levezelheti, ami javíthat újjászületési esélyein!

—Nem is vitás – magyarázta egy alkalommal – hogy kivétel nélkül minden kucsáj férfi iszonyatos gazember lehetett előző életében, borzalmas tetteket követhettünk el, elmondhatatlanul utálatosan élhattunk, amiért manapság, e mostani életünkben ennyit kell szenvednünk egy olyan apróság miatt is, mint a *zene*! A legkevesebb, ha igyekszünk ezt méltóságteljesen elviselni, hiszen magunknak kerestük a bajt korábban véghez vitt ocsmány tetteinkkel!

Zeneszó mellett vonultak tehát lefelé, cseppet sem titkolódzva, sőt, inkább mintha királyok lennének díszkísérettel, és senki nem is támadt rájuk, mert egyrészt nem csináltak semmi zűrzavart, nem öltek-raboltak, másrészt meg elég sokan is voltak, s többségük holmi „jégszörny-féleség”, azaz ajánlatos is volt az óvatosság velük szemben!

Épp csak azon csodálkoztak a csiripek, milyen lassan haladnak lefelé – ez ugyanis szó szerint hetekig eltartott. Ennek oka pedig nem más volt, mint hogy az emberek oly kiváltképpen sokat aludtak...

Aztán már majdnem elérkeztek a csíkosok királyának palotájához – ez útbaesett a Középpont felé menet, és Szoraja úgy gondolta, illendő beköszönnie oda – amikor Huba egy olyan dalt játszott le nekik, ami egy igen régi földi zeneszám volt. Ez azon dalok egyike volt, amit még éppenséggel Kempon is el tudott viselni. Ezt Halász Judit énekelte, s a címe ez volt: „Mit tehetnék érted”. Huba egyik hobbija különben épp a Föld kürmür megszállása előtti zeneszámainak gyűjtése, s még inkább hallgatása volt. No és ez kivételesen olyan zeneszám volt, amit eddig még saját spéci csoportjának sem játszott le soha. Elvégre nem tölthették egész életüket zenehallgatással...

No és alig hangzott fel az első versszak, melyben az a sor szerepelt, hogy „a jótündér sem én vagyok”, amikor Csipi, a déjá lány így kiáltott fel:

—Tudom már! - és izgalmában olyan erővel szorította meg Huba kezét, hogy a férfi majdnem felkiáltott, holott edzett férfi volt ő, mint önvédelmi oktató...

Csipi izgatottságát nem a zene okozta, hanem a dalszöveg. Amit pontosan értett, hiszen magyarul volt... a spécik, bármely fajba tartoztak is, mind anyanyelvi szinten beszéltek magyarul, ugyanis ez volt ott a hivatalos nyelv, amiatt, mert az emberek akik köztük az urak voltak, a Földről jöttek, melynek akkor már rég a magyar volt nemcsak a hivatalos, de az egyetlen nyelve is. Ettől azonban még majdnem mindegyikük kiválóan beszélt a tündi és a kucsáj nyelvet is természetesen. Egymás közt azonban általában magyarul beszéltek, az emberek iránti tiszteletből.

És most Csipi ezt kiáltotta:

—Ó hogy én mennyire hülye vagyok, hogy nem jöttem rá erre korábban!

—Mire, kedvesem? - kérdezte Huba.

—Hát arra, hogy én már tudom, hogy kicsoda az ott a mélyben, a Középpontban!

—Igazán?! - és e bejelentésre mindenki megtorpant, és Csipi köré sereglettek.

—Egészen biztosan tudom! Igen! Hiszen ugye azzal mindegyikötök egyetért, hogy az odalent egy tündér kell legyen... de én már azt is tudom, hogy kicsoda! Azt nem, hogy miért hasonlít Hilkára, de ennek talán nincs is nagy jelentősége, mert az emberek közt is születnek néha egymáshoz nagyon hasonló egyedek. Hanem ő ott lent akkor sem lehet más, mint éppen pontosan az a tündér, aki bennünket déjákat teremtett!

Na de a déják keletkezésének legendáját csak a spéci csoport tagjai ismerték, Raszkár és Mujti például nem, a hedón lányok sem, a csiripek meg aztán

pláne nem, ezért Csipi el kellett mesélje nekik.² Ezután pedig így folytatta beszédét:

—Bennünket, a fajunkat tehát, réges-régen, hihetetlen időkkel ezelőtt egy tündér teremtetett! És nekem igencsak meggyőzőnek tűnik az a bizonyíték, hogy az odalenti tündér azt mondta Szorájának, hogy az ő neve: „Deja”! Ez félelmetesen hasonlít a mi fajunk nevéhez, ahhoz, hogy „dējá”! Gondolom, eleinte nagyon örvendett mert biztos olyanná sikeredtünk amilyennek ő akarta, legalábbis nagyjából, és önmagáról nevezett el minket, mintegy dicsekedve. A mostani szomorúsága meg onnan fakadhat, hogy látta, hogy velünk cseppet sem bánnak jól a kucsáj férfiak, a létünk nem mozdította elő, hogy azon a bolygón a szeretet mennyisége megnövekedjék, ellenben iszonyatos szenvedéseket kellett kiállnunk, s ő most bűnösnek érzi magát amiatt, mert életre hívott bennünket, de olyan életre, ami szinte kizárólag szenvedéssel teli! Na de én máris kész vagyok megbocsátani neki, pláne mert az én életem Huba mellett cseppet sem szenvedésteli, épp hogy inkább nagyonis kényelmes és örömteli! Siessünk gyorsan hozzá, hogy ezt elmondhassam neki! Én kész vagyok megkockáztatni egy utat hozzá, egészen mellé, hogy megsimogassam és átöleljem!

—De Csipi – válaszolta neki Szoraja – én már előre sejtem, erre neked azt fogja mondani, hogy te egyedül nem bocsáthatsz meg neki, pláne nem beszélhetsz azok nevében is, akik már rég meghaltak!

Csipi ezt hallva elkomorodott.

—Igen, félek én is attól, Szoraja, hogy ezt mondja majd, de mégis meg kell próbálnunk amit csak tehetünk érte!

—Természetesen megpróbáljuk. Hiszen azért megyünk oda!

Gunes Kidiljor király igencsak meglepődött, hogy miféle látogatókat kapott! Alig néhányan tértek vissza abból a csapatból, akiket Szorajával küldött, ellenben mennyi rengetegsok jégszörny érkezett hozzá! S ezek milyen képtelenül furcsák! - és nem győzött betelni a dējá és a kucsáj nő csáphajának csodálatával. Sőt még mondta is, hogy bizony ő is elfogadna magának egy ilyen feleséget!

—Szerintem könnyen talállok majd olyan spéci csoportot, mely kész befogadni téged, Gunes király, s akkor abban lesz kucsáj nő is, akit ölelhetsz és csodálhatsz naponta! - ajánlotta neki Kati.

—Á, az nem az igazi, az nem lenne kizárólag az én nőm...

—Hát, nálunk még az emberek sem mondják a csoportjainkban, hogy valami kizárólag az övék lenne, személyre pláne nem mondják, mert nem vagyunk az emberek rabszolgái – válaszolta neki Dorita – ha meg a szexuális hűségre érted ezt, arról aztán pláne nincs szó nálunk a csoporton belül, legfeljebb úgy, hogy a dējá nő általában mindig az emberférfi kizárólagos szeretője egy spéci csoportban, ha úgy tetszik hát az „övé”, de ez sem amiatt, mert az emberférfi úgy akarja és megparancsolja, hanem mert a dēják maguk szokták ezt így akarni! Nálunk jól él akit befogadunk, de valamit valamiért, s a fizetség többnyire abból áll, hogy a befogadottnak meg kell változtatnia a gondolkodásmódját!

—Eh, az nekem nem megy, vén vagyok már hozzá... na de meséljete már, akkor most hogy is van ez? Most akkor nem te leszel mégsem a királynő, Szoraja, hanem az a másik embernő, az az Íjallé nevű?

—Igen.

2 A dēják legendája abban a regényben van leírva, melynek címe: *A zene hatalma*

—És, izé, milyen uralkodást várhatunk el tőle?

—Fogalmam sincs, hiszen néhány órát voltam csak együtt vele legfeljebb, de inkább kevesebbet – hanem én azt hiszem semmiképp sem kell tartás tőle, ugyanis emberbarátaim azt mondják, hogy e naprendszerben a csisziké a legfőbb hatalom, s azok egyszerűen nem hagynák hogy itt rabszolgaság legyen újra, azaz Íjallé királynő lesz ugyan, de cseppet sem tehet majd azt, amit akar! Sőt, ha kicsike kis esze is van, inkább ki akarja majd vívni a csiszik barátságát, s ekkor épp ő maga hoz majd olyan törvényeket, melyek a csiszik kedvére valóak! Szerintem mostanára hogy ide leértünk hozzád, már rég eltörölte odafent is a rabszolgaságot! Különben meg hát vele van Fifi Csekmiszen is, meg sokan mások a kíséretedből, azaz akadnak, akik képviselik Íjallé mellett a csíkosok érdekeit. Különben is, Íjallé nem vesztet össze mindenkiel, hogy a saját szájaíze szerint döntsön mindenben, elvégre ha ember is de akkor is egyedül van, és kell, hogy támaszkodjék valakire az uralkodása során!

—És miért nem látom köztetek a leányomat? Ebru Gunes is Íjallével maradt? Mert ha igen, akkor valóban nem kell semmitől sem tartanom!

Szoraja lehajtotta a fejét, és kibuggyantak a könnyei.

—Attól tartok, Ebru Gunes meghalt! Kilökték a Felszínre... és nem tért vissza Hubáékkal sem! Nagyon sajnálom őt... annyira jó barátnőm volt... hidd el király, az életemet adnám azért, hogy feltámaszthassam!

—Hát igen! - szólt a király, és a szeme neki is elfátyolosodott. —A legjobb csíkosok egyike volt, sőt, ő a legislegislegjobb! És őt is szerettem a legjobban minden gyermekem közül... és ha ő nincs, nem is így alakulnak a dolgok, mert te Szoraja nem leszel a barátunk! Márpedig én úgy nyilatkozom most, hogy nem is a barátomnak tekintelek, de kifejezetten az édesleányomnak! Elvégre apád már úgyszincs. És azt sem mondhatod, hogy valamiféle érdekből cselekszem így, hiszen mint kiderült, nem is te vagy, és nem is te leszel a királynő!

Tiszteletteljes köhintés hangzott e szavakra.

—Hát, ööö, izé, hogy is mondjam... én azért a helyetekben nem engedném át magamat a szomorúságnak! Ebru Gunes ugyanis él, és igen remekül érzi magát, sőt, azért csak ne olyan gyorsan azzal az örökbefogadással, mert ha Szoraja királyapja nem is él, de ez az állapot csak átmeneti, és igen gyorsan megváltozhat!

Mindannyian felkapták a fejüket.

—Ki az?! Ki beszél?! - de hiába nézdegéltek körbe, senkit nem láttak, aki e szavakat mondhatta volna nekik.

—Szoraja apja él?! - kérdezte a király néhány másodperc múlva értetlenül, remélve kap választ a kérdésére, s ekkor megállapíthatja legalább a hang irányát. Ám válasz most nem jött, ehelyett Szoraja ezt kérdezte:

—Apám, te értesz az emberek nyelvén?!

—Nem én, miért?

—Ha nem értesz csiszi nyelven, honnét tudhattad, hogy mit mondott neked ez a hang?

—Hát mert csirip nyelven szólt!

—De nem, hiszen én ezt csisziül hallottam!

Hamar kiderült, hogy mindenki anyanyelvén hallotta az iménti szavakat: Huba és Kati magyarul, Kempon, Dorita és Csipi kucsáj nyelven, Rúbal és Mujti bargan nyelven, a hedón lányok hedónul, a tündik vanpiul, Megasz is a maga nyelvén, Szangur csisziül, a csiripek meg természetesen csiripül, kivéve Szoraját,

aki szintén csiszí nyelven hallotta.

—Ugyanis – szólalt meg ekkor ismét a testetlen Hang – Szoraja már Szangurhoz tartozik, s úgy gondoltam, szokja csak a férje nyelvét!

—De hát ki vagy te?! - kérdezte álmélkodva Szoraja.

—Bizonyos értelemben az őrangyalotok. - hangzott a válasz, majd a következő pillanatban Szoraja és a trónszék közt megjelent egy minden szempontból kifogástalan, vonzó, fiatal férfialak, aki bár emberférfinak nézett ki, de a méretére szabott csirip öltözetet viselt.

—Ez ha úgy vesszük az én alakom, ha meg nem úgy vesszük, akkor nem. - beszélt hozzájuk a váratlan jelenés. —Ugyanis én nem vagyok itt. Ez csak egy jelképe a lényemnek. Nem hologram, de az elv nagyon hasonló a hologrammhoz. Ez ugyanis ténylegesen afféle vetített kép csak ide a ti világotokba. Mert én egy Világőr vagyok, eképp sokkal több dimenzióval rendelkezik az igazi testem is, mint a tietek. A nevem különben Dorán. Azaz cseppet sem az a nevem, de az igazit nem bírnátok se megjegyezni, se kiejteni. De egykor sokáig éltem emberek közt, s akkoriban ezt a nevet viseltem, azaz jó lesz most erre az alkalomra is! - azzal elégedetten nézett végig rajtuk. —Szépen összegyülekeztetek! Már csak alig egy-két dolog van hátra, hogy megoldjam ezt a válságot, különben a legnagyobb örömömre, mert jó ha tudjátok, én egy kisiskolás gyerkőc vagyok a Világőrök közt, és ez az első komoly vizsgám a tanítómestereim előtt! Tehát nagyon kérek benneteket, ne nehezítsétek meg a dolgomat, mert bár hatalmamnál fogva abszolút bármit megtehetek nemhogy veletek de az egész Világotokkal is, és a Világ alatt nemcsak e bolygót értem de egész galaxishalmazokat vagy akármit is, de kifejezetten az a feladatom, hogy csakis a Világban élő Lények beleegyezésével tevékenykedjem ezúttal, azaz csúnyán kiszúrhattok velem, ha ellenkeztek! A ti szavaitokkal élve leégnék a mestereim előtt, lenne nekem nagy pofáraesés...

—Bármire hajlandó vagyok, csak éljen Ebru Gunes! - kiáltotta Szoraja.

—De hiszen mondtam neked, hogy él... sőt, mi az hogy él, az még hagyján, de meg sem halt soha!

—Nem értelek, te talán képes vagy feltámasztani a halottakat?!

—Ez igazán nem olyan nehéz, mint azt hiszed, Szoraja! Akárkit feltámasztok, semmiből nem áll az egész. Épp csak ezt nekem, a kezdő Világőrnek nem szabad megtennem akárkivel. És igazából nincs is sok értelme az efféle feltámasztásoknak a legtöbb esetben.

—Hogyne lenne, hiszen akkor újra él, tud örülni, élvezni az életet...

—Na de figyelj már, miből gondolod, hogy aki meghalt, az már nem képes örvendezni?!

—De hiszen... én úgy tudtam, hogy... szóval, ezt jobb lenne megmagyaráznod!

—Megteszem. Épp ez a célom! De azt nem *itt* teszem meg! - azzal Szoraja szinte elszédült, mert a következő pillanatban máris nem a csíkosok palotájában állt, hanem ott, ahová eredetileg igyekeztek, a Közepponthban, az energiafüggöny előtt közvetlenül! Odabent még mindig mozdulatlanul, lehunyt szemmel lebegett Deja tündér.

—Idehoztalak benneteket – magyarázta nekik Dorán – mintegy udvariasságból, hogy megkönnyítsem az utatokat, mert azt a nagy forróságot az emberek igen nehezen viselték volna el, hiszen az még nektek csiripeknek is megterhelő! Különben is, gyorsítsuk meg a dolgokat ha lehet. Előbb nem akartam közbelépni és idevinni titeket, mert hasznosnak tartottam az eddig együtt megtett utatokat,

hogyan összeismerkedjete.

—De hát hol vagytok, mi történt, kik vagytok ti körülöttem?! - hallott Szoraja egy ismerős hangot a háta mögöl. Megfordult.

—Apám! - kiáltott fel, és boldogan ölelte át a királyt.

—Na ugye mondtam, hogy a halál egy nagyon átmeneti állapot... legalábbis néha, és bizonyos értelemben! - kuncogott Dorán. Majd így folytatta:

—A felséges urat arra kérem, a továbbiakba ne szóljon bele, mert rém hosszú ideig tartana - a „hosszút” az ő fogalmai szerint értve - hogy mindent megmagyarázzunk neki! Egyelőre tehát érje be azzal, hogy él, hiszen tudja ugye, hogy meghalt, mert Robág Návi lelőtte őt... ráadásul meg is fiatalítottam jó ötven évvel a testét, azaz van minek örülnie! Most azonban ő itt egy tökéletesen jelentéktelen mellékszereplő, aki ugyanis igazán fontos most, az még csak nem is Szoraja, hanem Hilka! És természetesen ő ott bent, ő, Deja, akiről nagyon helyesen találtatok ki, hogy tündér, s még azt is jól mondta róla Csipi, hogy épp ez a Deja az, aki a déják fajtáját megalkotta!

—Nekem mi közöm van ehhez az egészhez, miért nézek ki ugyanúgy, mint ő?! - kérdezte izgatottan Hilka.

—Mindent csak szép sorjában! - emelte fel a kezét a Világőr. —A továbbiakat csak akkor mondhatom el, ha ő, Deja is hallja!

—Hát akkor ébreszd fel, neked biztos semmiből sem áll!

—Persze hogy megtehetném, de mint mondtam, kifejezett vizsgafeladatomban, hogy csak a Lények beleegyezésével tevékenykedjem! Azaz, döntsön inkább Deja maga úgy, hogy felébred. Ezt igen egyszerű elérnünk: csak az kell hozzá szerintem, hogy belépjen oda a körbe, Hilka!

—Máris kész vagytok rá! - bólintott Hilka, azzal átlépte az energiatüggöny határvonalát.

Ezután bátor, határozott léptekkel meg is indult Deja felé, de még hármát sem léphetett, máris megmozdult Deja! Felemelte lehajtott fejét, kinyitotta a szemét, és rámeredt Hilkára.

—De hiszen te egy igazi tündér vagy! - szólalt meg döbbenet. Kétség sem férhetett hozzá, hogy Deja tündér máris tökéletesen éber.

—Igen, az vagyok, és úgy örülök, hogy találkoztam veled! - és Hilka amilyen gyorsan csak bírta, Deja mellé rohant, és átölelte. —Én most találkozom életemben először élő tündérral, de mindig erre vágytam!

—De én rossz tündér vagyok! Ne ölelgess, nem érdemlem meg senki szeretetét!

—Pedig igenis megölellek, sőt ha kell a könnyeket is lecsókolom az arcodról, mert így tartom helyesnek, sőt, szerintem ez is a dolgom, mert nem hiszek a véletlenekben, és annak is kell oka legyen, hogy ugyanúgy nézek ki, mint te! De ne is vitázz velem, mert nincs értelme: gyere ki oda, ahol a többiek vannak, ott vár rád egy Világőr is, aki majd megmond neked mindent, hogy mi meg hogy van, mert ő csak tudja!

—Igen, tudom hogy ott van, tudok mindenről ami veled történt eddig, Hilka... és igen, az nagyon jó valóban, ha ott egy Világőr! Ő majd ítéletet mond felettem. És én kész vagyok alávetni magamat bármi büntetésének! - azzal Deja intett, mire az energiatüggöny megszűnt, megszűnt a sztázismező is, és ő Hilkát kézenfogva kísért a többiek mellé. Ott aztán odaállt Dorán elé, s így szólt:

—Kérlek vess véget a szenvedéseimnek, és hozd el számomra a meg nem érdemelt nyugalmat és békét azzal, hogy mindörökké megsemmisítesz!

—A szenvedéseidnek véget fogok vetni, de nem úgy, ahogy gondolod. Erre nem is vagyok képes.

—Hát nem lennél képes megölni engem?!

—Úgy igen, ahogy azt közönségesen értik, de úgy igazából nem. Ugyanis jobb ha megtudod, hogy soha még senki nem halt meg a Világmindenségben! Soha egyetlen lény sem. De annyira nem, hogy még mi Világőrök sem vagyunk képesek senkit sem megölni.

—Ezt nem értem, de nagyon félelmetesen hangzik! - szólalt meg Csipi.

—Miért lenne az félelmetes, ha nincs végleges halál?!

—Mert attól félek olyasmit hallok mindjárt, amiből kiderül, hogy eddig teljesen hamis volt a világképem!

—Nem volt az hamis, csak hiányos. Igazából azt kell mondjam, hogy eddig ti, akik az úgynevezett „emberszeretőek” vallását vallottátok, ti ismertétek az igazság egyik felét, azok pedig akik a Bargan bolygón jelenleg a Drás püspök és Mácsi által terjesztett vallást vallják, azok a másik felét. És van, amit pedig egyikőtök sem tud.

Tehát, az úgy van, hogy az amit Drás püspökék hirdetnek, az igaz. Hanem gondolatok csak bele, ha a Világnak az a célja, hogy az alvó Világsátán majd öntudatára ébredjen, de e tudat JÓ legyen, akkor megengedheti-e magának azt a luxust, hogy azok a lények, akik időközben születnek és már kellőképp jók, azok végleg és mindörökké meghaljanak, csak mert túl korán születtek?! Ez iszonyatos pocséklás volna! Erről tehát szó sincs! De ami ennél is fontosabb talán: hiszen abban a vallásban szerepel, hogy Sátán tudata attól válik jobbá, mert alvása közben mindenféle tapasztalatokra tesz szert álombeli szereplőinek élete által, s e szereplők többek közt ti is vagytok! Na de azon azért érdekes módon senki nem gondolkodott még el e vallás követői közül, hogy ugyan mi módon maradnak meg ezen úgynevezett tapasztalatok, azaz emlékek, ha a szereplők meghalnak! Nemde teljesen logikus, hogy ha valakinek az életére vagy annak akár csak kis részére is emlékezik majd a felébredt Sátán, akkor ezen emlékeket el kell tárolni valahol?! És az emlék akkor sem semmisül meg, ha az emlékből szereplő álomalak már nincs?!

Vagyis, jobb ha tudomásul veszitek, hogy egész Poliverzum, a világmindenségek milliárdjaival, az csak egy egészen parányi kis része annak, ami a Világsátán agyát alkotja, pontosabban, nem az agyát természetesen, hanem ezen agy gondolatait. Eképp nézve nemhogy ti, de egy-egy Világőr is jelentéktelen semmiség a Nagy Egészhez viszonyítva.

No most ha a Végső Célt vesszük alapul, akkor világossá válik, hogy Sátán majdani gyógyulása szempontjából nem ti, a Lények vagytok a fontosak, hanem azok az emlékek, amiket Sátán megjegyez az életelekből, s méginkább a jellemelekből. Ez pedig úgy történik, hogy – most számos hasonlatot fogok mondani – létezik Poliverzumon kívül számos emléktároló „rekesz”, ezeket nevezzük mi Világőrök úgy, hogy Szuperszemélyek, bár talán jobban megérti legalábbis Huba, ha ezeket úgy nevezem el hogy „atman”, vagy „Igazi Én”, mert jól tudom Hubáról, hogy sokat foglalkozott a Föld ősi vallásai közül a buddhizmussal.

No most azt tudnotok kell, hogy a közönséges lények meghalnak, de az atman nem. Az nem tud meghalni. Azt mi Világőrök sem tudjuk megsemmisíteni, mert hatalmunk csak a Poliverzumon belüli dolgokra terjed ki, de az atman azon kívül van. Viszont befolyásolni tudjuk, hogy mit érez... de erről majd később.

Tehát, Sátán gyógyulása akkor fejeződik be, ha minden atman ami benne van, a megfelelő módon fog gondolkodni, azaz megfelelő lesz a jelleme. A jellemváltozást bennük az okozza, ha megfelelő tapasztalatokra tesznek szert. Eképp kissé elnagyoltan tekinthetitek őket holmi tanulóprogramoknak egy óriási komputerben. A tanuláshoz szükséges információkat pedig onnan kapják, hogy időről-időre mintegy rákapcsolódnak egy-egy közönséges lényre Poliverzum lakói közül, annak az életét követik, s megjegyzik annak gondolatait, érzelmeit, a vele történt eseményeket. Ha ez a lény meghal, rákapcsolódnak egy másikra és így tovább, mint amikor egy program egymás után sok-sok számítógépes játékot játszik, a játék valamelyik szereplőjét vezérelve, s eltárolja a játékban szerzett tapasztalatokat! S a sokadik játék után nyilván eredményesebben játszik már, mert okosodott közben.

Így nézve az egészet, azt hiszem érthető, hogy igaza van a csiszíknak a maguk materialista világfelfogásával, mert ők a vizsgálódásukat kizárólag a materiális lényekre korlátozták, a hasonlatommal élve a játékban szereplő játékfigurára, és a biológiai lények valóban az evolúció által alakultak ki, s a tudatuk és éntudatuk is épp az, amit a csiszík aként meghatároztak. Ennek azonban nem mond ellent az, hogy az ezen lények által tapasztalt eseményeket egy szupertudat figyelemmel kíséri, és rögzíti. Mint amikor egy magnó szalagra rögzít minden beszélgetést ami elhangzik körülötte. S mert mindent rögzít, kivétel nélkül mindent, emiatt a lény hiába hal meg, az atman emlékei által elvileg akármikor újrateremthető lenne, bár ez nem szokott előfordulni. Mégis mondható, hogy igaz Hubáék vallása is a lélekvándorlásról: mert amint egy lény meghal, az atman aki figyelemmel kísérte addig a lény sorsát, azonnal rákapcsolódik egy akkor születő másik lényre, ám nem véletlenszerű, hogy kire! Mert a csiszíknak abban is igazuk van, hogy a gének jelentős mértékben meghatározzák mindenkinek a jellemét. És az atmannak az addig gyűjtött emlékek alapján kialakul egy saját jelleme, s olyan valakire kapcsolódik rá a világban, akinek genetikája által kódolt veleszületett sajátosságai, hajlamai a lehető legközelebb esnek az atman hajlamaihoz. Némi kis eltérés lehetséges, de nem sok. Ilyen értelemben tehát mondható, hogy a korábban meghalt személy újjászületett, hiszen hajlamaival megegyező hajlamú valakinek követi az életét...

Természetesen az eképp újjászületett személy normális esetben nem tud az „előző életeiről”, mert nem képes az atman emlékeit felidézni. Nincs is rájuk szüksége. Megtörténhet azonban néha, hogy valamely élethelyzetben a biológiai személy a maga biológiailag kódolt hajlamai által úgy döntene, hogy az a döntés más lenne, mint amit az atman hozna meg a maga sokkal nagyobb élményanyagára támaszkodva. Ezesetben gyakori, hogy a Lény lelkiismeretfurdalást érez, szorong, fél, nyugtalan, bizonytalan a döntésében, úgy érzi mintha egy belső hang másra biztatná őt, mint amit meg akar tenni... és ez lényegében így is van! Mondható hogy az őrzőangyala szeretné rávenni valamire, csak épp ez nem őrangyal, hanem az ő Igazi Énje, az atman!

Aki tehát meghal, nem hal meg nyomtalanul: minden ami lényeges belőle, sőt ami nem lényeges, az is megjegyeztetik mindörökre!

—És mindenkinek van atmanja? - kérdezte Csipi.

—Igen. Mármint minden olyan lénynek, mely fejlett idegrendszerrel rendelkezik. A növényeknek tehát nincs, de a polipoknak és a hüllőknek már van.

—De hát mit tanulhat valaki egy állat élményeiből! - csodálkozott Asinó.

—Nagyonis sokat! Például ha valaki rosszul bánt a kutyájával, igen gyakori, hogy kutyaként születik újjá. Nem azért, mintha ez büntetés volna neki, mert szó sincs a világotokban holmi büntetésekről. Az egész mindenség ami a világotok, mind egyetlen egység, Sátán agya, s az hogy ennek részei büntetgessék egymást, éppoly képtelen agyrém, mint hogy a vesétek meg akarná büntetni a lábujjatokat. Itt egyszerűen arról van szó, hogy megfelelő tapasztalatokat kell szerezni a részeknek, tökéletes összhang kell kialakuljon a működéseik közt, eképp aki kutyaként születik, nem büntetésből születik úgy, bár ha vissza tud emlékezni rá hogy korábban ember volt, lehet hogy úgy érzi majd, meg lett büntetve. De nem a büntetés a cél, hanem eddig ő azt hitte szabad a kutyákkal így bánni mert azoknak mindegy, vagy mert ők azt megérdemlik, de most kutyaként élve az atman tapasztalni fogja, hogy a kutyák is képesek érezni, szenvedni, s emiatt már kevesebb hajlamot érez majd később a kutyákkal való rossz bánásmódra!

Atmanból rengeteg van, sokkal több, mint Poliverzum lényekből, eképp sokszor évszázadokig is nem kapcsolódik rá egy atman egy újabb lényre. Ez azt jelenti, hogy mindegy milyen lény születik Poliverzumban, okvetlenül lesz olyan atman, akinek épp olyan a jelleme, mint amit a születő lény genomja kódol.

—És igaz az, hogy ha én nagyon tisztességes életet élek, akkor emberként születek meg?! - kérdezte izgatottan Kempon.

—Abban az esetben ha több lényre is rákapcsolódhat egy atman, akkor hogy melyik mellett is dönt, azt természetesen az atman vágyai határozzák meg. A te vágyad ugye az emberként való újjászületés... megjegyezném azonban, a vágyak sem a véletlen szülöttei természetesen! Azok is az eddig szerzett tapasztalatokból adódnak, vagy épp abból, ami tapasztalatot még nem szerzett meg az atman, de érzi, hogy szüksége van e tapasztalatokra! Te Kempon amiatt érzel ekkora vágyat az emberként való újjászületésre, mert valóban szükséged van ilyen irányú, azaz emberi tapasztalatokra. Igazából ahogy látom, te valójában rettenetesen irigyled az embereket, főként azt a tiszteletet amit éreznek irántuk, a szeretetet amivel a déják elhalmozzák őket, és legfőképp a hatalmat amivel rendelkeznek! Hát megnyugodhatsz, mert amennyire megítélhetem, majdnem teljesen biztos, hogy emberként fogsz megszületni. Az persze más kérdés, hogy mit kezdesz emberi életeddél...

—De én nem hiszem azt, hogy akár az embereknek is szabad lenne ölni. - kotyogott bele a Világőr szavaiba a déjá nő.

—Nem is szabad. - mosolygott rá Dorán. —Ebben téved a vallásotok. De nem nagyon: természetesen ugyanis az lenne az ideális, ha Poliverzumban senki sem gyilkolna, s egyszer ez így is lesz, mert így kell lennie! Abban azonban helyesen okoskodtok, hogy az emberi faj helyzete eléggé kitüntetett és különleges egész Poliverzumon belül. Az emberek genomja ugyanis olyan, hogy nagy nyugtalanság fűti az embereket a terjeszkedésre, az újat tapasztalásra, nagyon kíváncsiak, s ezért is terjedtek annyira el a világmindenségben! Ezekből emberként a legkülönbözőbb élettapasztalatokra tehet szert az atman. Egy ember élete többnyire nem unalmas. Amikor tehát egy atmannak valami egészen rendkívüli tapasztalatra van szüksége a fejlődéshez, akkor majdnem mindig emberként „születik meg”. Na de különleges tapasztalatokra többnyire csak akkor van szüksége egy atmannak, ha hogy úgy mondjam az „alapleckét” már elsajátította. Ez mondható úgy is kissé elnagyoltan, hogy „ha már elég érdemet szerzett”, bár ez nem a legjobb szó rá. Mindenesetre aki ember, az bár maga is újjászülethet akármiféle lényként, akár

állatként is, de erre igazán kevés az esélye, még akkor is, ha megöl valakit. Ez mondható megintcsak kissé elnagyoltan úgy, hogy egy ember mire emberré lett már annyi érdemet halmozott fel, hogy több mindent megengedhet magának mint aki nem ember, bár nem egészen erről van szó. Inkább hogy megértsétek mondok egy példát: ha valaki megöli a szomszédját, például egy kucsáj férfi, az ezt többnyire azért teszi mert megdühödik rá, és nem is tartja bűnnek amit tesz. Ennek okvetlenül súlyos következményei lesznek az újjászületésére nézve: nem amiatt mert megölt valakit, hanem amiatt, mert ezt nem tartja bűnnek! Olyan helyre fog tehát születni, ahol valamiképp tapasztalatot nyer arról, hogy az efféle tett nem helyes.

Ha egy ember öli meg a szomszédját, az többnyire nem szimplán dühből öl, hanem például amiatt, hogy megmentse a szomszéd feleségét a rossz bánásmódtól, vagy esetleg mert szerelmes a szomszéd feleségébe... utóbbi esetben is bűn az ölés, de már itt azért enyhítő körülmény a szerelem, mert a maga módján ugyan de a szerelmes férfi mindig jót akar a szeretett nőnek... és az ember ha öl is, de majdnem mindig tudja azért, hogy ez végeredményben bűn! Nyilván az ilyen tett is lerontja az újjászületését, de nem annyira, mintha eleve nem is tartaná bűnnek az ölést! Olyan törvény tehát nincs Poliverzumban, hogy az embereknek szabadna ölni, de az igaz, hogy ők ezzel sokkal kevesebbet kockáztatnak, mint más fajok.

Továbbá: az emberek nem élnek olyan jól, mint a legtöbb más faj. Hát nézzétek csak meg, egy tündér mennyire kényelmesen él! Semmi dolga, varázsolni is tud... a csiripek is egy egész sereg dologra képesek, amire az emberek nem... a déják úgyszintén... az ember hozzájuk képest nyomoréknak, alsóbbrendűnek látszik! Holott nem az, épp ellenkezőleg! Az előbbi fajok tagjai mind olyan atmannal rendelkeznek, melyek vágytak vagy a kellemes életre, vagy a kiváló képességekre. Meg is kapták, ám ennek nagy ára van: így most könnyebben élnek sok szempontból mint egy ember, ám ha jó képességeiket nem használják fel jó ügy érdekében, ez is lerontja újjászületésüket, mert nem érdemel jó képességeket az, aki azokat nem kamatoztatja mások javára! A csiripek például annyi mindenre képesek, hogy nagyon csúnyán ki van tolva azzal a csirippel, aki nem igyekszik igencsak dicséretre méltó életet élni! Az emberek helyzete sokkal könnyebb: nekik alig vannak fizikai képességeik, a csiripekhez képest például szinte süketek és vakok, azaz egy ember megintcsak nem sokat kockáztat, ha csak önmaga kedvéért él, s nem másokért. Ha ellenben ilyen silány adottságokkal is másokért él, nekik jót tesz, azzal bebizonyítja hogy ő már a tudati fejlődés magas fokára jutott el, azaz hogy nagyon leegyszerűsítve fogalmazzak, ő ezzel rengeteg érdemet szerez! Emberként újjászületni tehát ha úgy vesszük, kifejezetten kedvező esemény!

—Na de mi lesz a jutalma az embereknek? Talán tündérként születnek újjá? És a tündérekkel mi lesz? - kérdezte izgatottan Hilka.

—Természetesen simán megtörténhet, hogy egy atman a következő életét tündérként éli át, mert tündéri tapasztalatokra van szüksége! Ez különben nem is ritkaság. Elárulom, majdnem minden déja például tündérként szokott újjászületni, de a közönséges kucsáj nők többsége is.

—Juj de jó! - sikoltotta boldogan Csiپی, azzal Doránra ugrott, és összepuszlta annak képét túláradó boldogságában.

—Köszönöm, bár mondtam hogy ez nem én vagyok, csak afféle vetített kép mint

egy logó vagy embléma! - mosolygott Dorán. —Különben sem kell nekem megköszönnöd, mert nekem aztán erre semmi ráhatásom... mindezt önmagad érdemeinek köszönheted! Mindenki mindent a maga érdemeinek köszönhet, vagy épp a vétkeinek. Ezt nevezték úgy a régi buddhista vallásban, hogy „karma”, vagyis a következmények törvénye, bár aztán a buddhizmus egyes irányzatai eléggé túlbonyolították a dolgot... de ezt hagyjuk most, bár nem kétlem hogy Hubát érdekelné... de most másért vagyok itt. Mindenekelőtt azonban válaszolok még arra a kérdésre, mert nagy öröömre szolgál a válasz, hogy mi a tündérek jutalma!

Kezdjük azzal, hogy nincs jutalom speciálisan a tündéreknek. Hanem azok az atmanok, melyek kellően tapasztaltak már jóság és egyebek terén, de a tündérek atmanjai lényegében valóban mind ilyenek, azok máris kezdik ellátni azokat a feladatokat, melyek miatt ők eleve vannak is Sátán agyában! Sátán gyógyulását ugyanis ne úgy képzeljétek, hogy hirtelen lesz egy világvége, mindenki meghal, aztán Sátán elkezdi nyitogatni a szemét, hogy „hú de jót aludtam”! Nem. Ez egy fokozatos folyamat. Néhány atman már most kellően jó, önzetlen, megfelelő vagy bárhogy is mondjam – ők tehát már nem is kapcsolódnak rá Poliverzum egyetlen lényére sem, azaz nyugodtan mondható, hogy ők már kiléptek a világból, ha úgy tetszik a Nirvánába távoztak – bár ez ilyenformán nem igaz, hiszen ők mindig is ott voltak, sosem voltak részei Poliverzumnak, e „samsara-világnak”, ez számukra mind csak káprázat, tűnékeny álom... na de jogos a kérdés, mi lesz ezen atmanokkal!

Merőben helytelen az az ősrégi buddhista feltételezés – pillantott Dorán Hubára – hogy ilyenkor a világból távozó személy megsemmisülne! Mi sem áll távolabb az igazságtól! Ezen atmanok már kellően felkészültek a jellemüket illetően, hogy ellássák nagy és fontos feladatukat Sátán agyában, de a mikéntet, ha úgy tetszik a technikai konkrétumokat ehhez még meg kell tanulniuk. Ehhez hogy úgy mondjam „iskolába kell járniuk”, s ez egyszerűen egy külön „világban” történik, mely nem része Poliverzumnak, s ezt is jól ismerték fel egyes régi buddhista iskolák: ezt nevezték úgy, hogy „Tiszta Föld”, más néven Jodo. Utóbbi nevet magam is szerencsésebbnek tartom, mert a Föld, az egy konkrétan, Poliverzumban létező bolygó...

Elmondható tehát, hogy a tündéreknek aztán igazán semmi de semmi okuk a haláltól félni, mert atmanjuk okvetlenül a Jodóban „születik újjá”, bár inkább úgy kell mondjam: ott „ébred fel”.

—Akkor én még azt sem érdemlem meg, hogy meghaljak, mert azzal tényleg meg lennék jutalmazva... hacsak nem az lenne a büntetésem, hogy nem a Jodóban születek újjá! - válaszolta Deja.

—Jó hogy szóltál, most már az alapfogalmak megvilágosítása után időszerű valóban veled foglalkozni! - szólt Dorán. —Az úgy volt tehát, hogy réges-régen élt egy nagyon fiatal csitri kis tündér, méghozzá te, Deja! Mágikus képességed csodálatra méltó, és nagy volt benned a kitűnni vágyás is. És megteremtetted a déjákat, akiket el is neveztél magadról. Aztán láttad hogy e lényekkel nem úgy bánnak, mint azt te elképzelted, erre elfogott téged a lelkiismeretfurdalás, és hogy úgy mondjam „begubóztál”, ide zártad be magadat, már amiatt is, mert láttad, hogy másképp a csiripek akiknek ősei elszámították magukat a bolygó irányítását illetően, megfagynának Nap nélkül a világűrben!

Na most el kell mondjam, hogy egy atman nem azért kapcsolódik rá egy lényre, hogy annak passzivitását lesse. Abból hogy a lény nem csinál semmit,

abból az atman nem tanul semmit, márpedig annak a tanulás a célja! Közönséges lényeknél nem okoz gondot az ilyesmi, mert száz-kétszáz év múlva meghalnak úgyis, az meg nem nagy idő egy atmannak. De te Deja, te örökre így akartál itt kuksolni! Persze ez mondható úgy, hogy maga a te atmanod döntött így, de hiába döntött így, mert ez merőben ellentétes az atman létének céljával! Ez kissé olyan, mintha az atmanod öngyilkos akart volna lenni, képletesen szólva!

Egy darabig persze – jódarabig – ennek nem lett semmi következménye, mert bár mi Világörök láttuk hogy miről van szó, nem avatkoztunk közbe, mert hacsak lehet, még a Világokhoz sem piszkálunk hozzá, de pláne nem az atmanokhoz, akik igazából nem is tartoznak a hatáskörünkbe, s csak nagyon korlátozott befolyásunk van rájuk. Hanem aztán mi Világörök is kezdtük megsokallni e betokozódás idejét, mert úgy láttuk, hogy alapvetően Deja egy rendkívül ígéretes atman, akinek már nem sok hiányzik hozzá, hogy átlépjen a Jodóba, aztán most egy ilyen apróság miatt megakad a fejlődése...

—Hogy lenne ez apróság, amikor sok millió lényt teremtettem csak azért, hogy iszonyatos kínhalált szenvedjenek?!

—Na de kedves Deja, hiszen te csak biológiai lényeket teremtetted, atmant egyet sem, mert arra még mi Világörök sem vagyunk képesek! Aztán ami fontosabb, ezeket sem azért teremtetted hogy szenvedjenek, hanem épp ellenkező céllal: szeretted volna, ha a Jóság mennyisége a Világban megnövekedik! Ez ugyan nem sikerült, a terved nem igazán vált be, de ez mindegy, mert a tettek megítélésénél az atman szempontjából nem az eredmény számít, hanem mindig csak a szándék! Ez tehát hogy megteremtetted a déjakat, nemcsak nem volt bűn a részedről, hanem a legkifejezettebben erényes és érdemdús tett, az más kérdés hogy kissé hebehurgyán fogtál hozzá, és ahogy mint Világör az idősíkokat vizsgálom, úgy látom, hogy bizony némileg több hozzáértéssel, megfontoltabban kezelve az ötletedet, sokkal sikeresebb is lehetett volna a működésed! De ettől még az semmiképp sem bűn, és nagyonis erény!

—Ugyanis – folytatta – ugyanis az sem véletlen természetesen, hogy ki születik déjának. Mert tény hogy a déják eleinte sokat szenvedtek, s akad még most is néhány eldugott bolygó, ahol szenvednek, bár már csak egy kis hányaduk. Na de tudod-e, kik születnek meg déjaként? Persze hogy nem tudod, megmondom azonban! Azok, akik egyrészt elég jók hozzá hogy megérdemeljék a déják rengeteg különleges képességét, másrészt szükségük van arra a tapasztalatra, amit csakis déjaként szerezhetnek meg: arra, hogy figyeljenek a másakra, hogy törődjenek vele! Déjaként tehát az esetek óriási többségében azok születnek meg, akik valaha régen tündérek voltak, de a szellemek megjelenésekor elmenekültek, ahelyett, hogy segítettek volna a társaiknak, azaz cserbenhagyták őket, ám azután valamiért ők a menekülők mégis meghaltak – például utolérte őket is a szellem... ők kellően jók ahhoz, hogy remekül működő testet kapjanak aminek hála nemigen kell betegségekkel kínlódniuk, ellenben déjaként az a dolguk, hogy egy másik lény hangulatára figyeljenek állandóan, hogy azzal törődjenek, kiszolgálják... tudniillik a férjüket! Vagy ha nem is a férjüket, de azt a férfit, akinek a hatalmában vannak. Állandóan, a nap minden percében készen kell lenniük erre, mert ezen múlik az életük! Megjegyzem a közönséges kucsáj nőkre is igaz ez, ezekből az ő többségük is tündér volt valaha...

—De rosszul bánnak velük, megölik őket! Kínhalállal!

—De ez is javukra válik, mert megtanulnak szembenézni az elkerülhetetlen

halállal. Hogy egyszerűbben fogalmazzak: bátorságot tanulnak, amire nagy szükségük van, mert korábban gyávák voltak!

Különben igen hamar megtanulják a leckét. A legtöbbjüknek egyetlen ilyen élet is elég, s azután tündér lesz újra, legalábbis most már, hogy a tündérek újra elszaporodnak a maguk univerzumában.

Te Deja, te tehát a mi fogalmaink szerint nem követtél el semmi bűnt, sőt, ellenkezőleg, és nagyon remélem, hogy eszed ágában sincs tiltakozni egy Világőr ítélete ellen!

—Nem... ez természetesen meg sem fordult a fejemben... hogy is merészném... de igencsak meglep e váratlanul, s a Legfelsőbb Helyről jött felmentő ítélet... - hebegte a tündérlány.

—Még hogy legfelsőbb helyről! - kacagott Dorán. —Ó ha tudnátok, mi Világőrök mennyire hihetetlenül jelentéktelen, apró kis senkik vagyunk a Nagy Egészben! Na de hogy folytassam, megkaptam azt a feladatot a mesteremtől, hogy oldjam meg ezt a problémát, a te atmanod betokozódását, „tokozzalak ki”, hogy ilyen humorosan fogalmazzak, de úgy, hogy nem befolyásolom senkinek a szabad akaratát!

Én erre alaposan megvizsgáltam a jellemedet, tényleg alaposan, legalább száz évig tanulmányoztalak, s megállapítottam, hogy teljesen mindegy, hogy ki megy be hozzád, te nem leszel hajlandó felébredni, nem és nem, annyira makacs vagy! Még egy tündér is hiába menne be hozzád, mert te kész lennél ellentmondani akár Lucsillának, a tündérkirálynőnek is! És én erővel felébreszthetnélek ugyan, s még el is hinnéd amit mondok, de azt nekem nem szabad, mert akkor csalok a vizsgafeladatomban – a csalás különben is egykettőre kiderülne!

Láttam tehát, hogy te bizony csak egyvalakire hallgatnál: te csak önmagad kedvéért lennél hajlandó felébredni, csakis önmagadat ébresztheted fel!

—De hiszen Deját én ébresztettem fel! - ámult el Hilka.

—Pontosan! - bólogatott Dorán széles mosollyal.

—Csak nem azt akarod mondani, hogy én ő vagyok?!

—Bizonyos értelemben igen. Tudjátok, egy atman képes egyszerre több Lényre is rákapcsolódni, bár az igen ritka. Néha azonban megtörténik, ekkor beszélünk olyanról, hogy „lelki társ”, ekkor születnek életre szóló szerelmek vagy barátságok... sőt, amikor ismerősnek érzünk egy helyet vagy eseményt, amit pedig biztos soha nem tapasztaltunk még, akkor is lehet annak az az oka egyrészt, hogy előző életében már átélte azt az eseményt az atman, volt már ott azon a helyen – de lehet az is, hogy nem kellett ehhez előző élet, mert épp akkor valaki másra is rá van kapcsolódva, s az akkoriban, nem sokkal azelőtt tapasztalta azt az eseményt, s az élmény átkerült beléd is!

Tehát, én tettem róla, hogy amikor Hilka megszületik, ugyanúgy nézzen ki, mint Deja. Ehhez egy picit belepiszkáltam az újszülött genetikai kódjába – ez még nem a szabad akarat befolyásolása, hiszen úgysem választhatja meg senki a szabad akaratából, milyen genommal születik... és az újszülöttre rácsatlakoztattam Deja atmanját! Te tehát Hilka genetikailag teljesen azonos vagy Dejával, és az atmanod is ugyanaz mint neki, azaz alig-alig mondható, hogy külön személyek volnátok! Ténylegesen jobban vagytok ugyanaz a személy, mint az egypetéjű ikrek, mert azoknak az esetek többségében azért különböző az atmanjuk!

Ezután már csak óvatosan úgy kellett igazgatnom az eseményeket, hogy Hilka eljusson erre a bolygóra... és itt aztán látta a tájat, ez felidézte benne azokat

az emlékeket, amiket még Dejaként élt át, mert akkor régen is már ilyen sivár volt a táj... erre aztán több sem kellett, és mert ugyanaz az atmanja mint Dejának, átszivárgott belé a szomorúság egy része, amit Deja érzett állandóan...

—De most ezt nem értem – kérdezte közbe Rúbal – most akkor az ember lényege az agya, nem? Ha a cselekvéseinket az agy irányítja, akkor miként „szivároghat át” valami oda az atmanból?

—Többnyire a te agyad irányítja a cselekedeteidet, Rúbal! Az atman csak figyel és megjegyvez. Néha azonban előfordulhat, hogy beavatkozik. Ezt sokféleképp lehet nevezni: sugallatnak, ihletnek, megérzésnek, intuíciónak... de a szabad akaratod mindig megvan, hogy ezen beavatkozásoknak ellenállj! Az ember lényege különben sem az agya, ezt a csiszík sem mondják manapság már, mióta etuik vannak. Hanem azt mondják, az ember lényege az agyában felhalmozott mémek összessége, amit röviden az „elme” szóval fejeznek ki. Ezen mémek viszont másolataik formájában átkerülnek az atmanba is. Mindez tökéletesen érthető szerintem, és nincs benne semmi misztikus, csak azzal kell megbarátkoznod, hogy a Világminőség egyszerűen csak egy parányi kis része egy sokkal hatalmasabb egésznek. Fogd fel úgy, hogy a te agyad egy picike számítógép, benne az elméd egy adatbázis, és van egy nagyobb számítógép, ami időről-időre lementi a te adatbázisod tartalmát, s bár általában nem szól bele abba, hogy a te számítógéped mit csinál, de néha azért ad információkat neki, amiket például „sugallatnak” nevezhetsz, de aztán hogy ezen információkat felhasználja-e a te számítógéped, abba már megintcsak nem szól bele.

Ezután Dorán Szorajára nézett.

—Még valamit el kell mondanom. Világosan láttam azt is, hogy a csíkosok királya merényletre készül Indijorszun Dörmekorku király ellen. És továbbelemezve az idővonal eseményeit úgy találtam, hogy ennek eredménye egy irtózatosszerű vérfürdő lesz, egy minden eddiginél nagyobb háború a csíkosok és a simaorcájúak közt, aminek eredménye az lesz, hogy ebben kivételesen a csíkosok győznek majd, és minden simaorcájút kiirtanak, de a halványakat is, ám a csíkosok közül is csak minden tizedik marad életben! De ezután még az őket felfedező embereket sem fogadják szívesen, megölnék közülük sokakat, a csiszík emiatt nem foglalkoznak majd e bolygóval amilyen kényelmes népség, s ez több évezreddel visszaveti majd a csiripek társadalmi fejlődését. Ezt megakadályozandó intézkedtem, hogy szüléssé a simaorcájúak közé egy olyan leány, mint Szoraja! Természetesen ő maga is tündér volt az „előző életében”. És természetesen megint tündér lesz majd, a halála után, bár azt hiszem ez jó sokára lesz csak, mert én úgy képzelem, ha Deja hajlandó lesz Szoraját magával vinni Tündérhonba, a tündérek habozás nélkül maguk közé fogadják őt már most, életében!

—Persze hogy magammal viszem, ha akarja! Azt teszem amit te parancsolsz, Dorán!

—Jaj ezt hagyd, ne mondd kérlek, hiszen említettem már, hogy eszemben sincs parancsolni, az a házi feladatom, hogy a szabad akaratokkal összhangban ténykedjem! - tiltakozott a Világőr.

—De én nem akarom elhagyni a férjemet. - tiltakozott Szoraja. —Különben is, hiszen várandós vagyok... tényleg, ez hogy lehet?

—Úgy, hogy mi Világőrök a múltat is megváltoztathatjuk, ha akarjuk. És úgy láttam ha a csirip és az emberi faj nem hozhat létre utódokat közösen, annak tragikus következményei lesznek. Ezesetben az lenne, hogy a csiripek igen hamar

megtanulják az emberi technikát, majd magukat felsőbbrendű fajnak kezdik el tartani, aminek különben van is némi alapja csak nem annyi mint hinnék, és úgy vélekednének, hogy nekik semmi szükségük az emberekre! De az emberek is úgy vélnék, hogy semmi szükségük csiripekre, irigykednének rájuk, nem hallanák szívesen a csiripek hancegését, és hamarosan kitörne egy háború. És e háborúban a fél Galaxis rombadőlné, mert eleinte a csiripek mindenütt csak győznének, majd nem kiírtanák az embereket minden bolygón, végül amikor már nem maradna sok ember a Galaxisban, ezek összefognának, ellentámadásba lendülnének át, és kipusztítanának minden csiripet, hogy irmagjuk se maradna. A harcok során egész csillagokat robbantanának fel vagy tennének Fekete Lyukakká, s a Galaxis csak évmilliárdok múlva kezdene hasonlóan kinézni, mint amilyen most. No és hát én ezt nem akarom, ezt egyetlen épeszű lény sem akarhatja, tehát úgy módosítottam a múltat, hogy a csiripeknek és az embereknek lehessen egymástól gyerekük! A gyermek különben mindig csiripnek fog kinézni, de afféle „óriásbébinek”, majd nem akkora lesz felnőttként, mint egy ember, de a fülei valamivel kisebbek lesznek mint a csiripek füle, és „csíktalan csíkos” lesz, akárki is a csirip nemzője, csíkos vagy nem csíkos. Azaz a csiripeknek nagyon is hasznosak lesznek az emberek, mert emberrel párosodva kifejezetten kiváló utódokat foganhatnak! Eképp nem tarthatják az embereket haszontalan fajnak, de az emberek sem tarthatják annak a csiripeket, mert emiatt a csiripek nagyon szívesen párosodnak majd az emberekkel, sőt, hamarosan nem is lesz olyan, hogy csirip nép, hanem mindegyikük valamelyik spéci csoportban fog élni!

—De én akkor sem akarom elhagyni a férjemet. - ellenkezett Szoraja.

—Ne butáskodj, a te helyed a tündérek közt van! - simogatta meg őt Szangur.

—Csak akkor, ha te is velem jöhetsz oda.

—Ő nem tündér. Vagy a csiszík is tündérek voltak előző életükben? - kérdezte Deja.

—Nem. - válaszolta Dorán. —Egyetlen csiszí sem volt tündér előző életében, mert ha az lett volna, akkor nem lenne az a véleményük, hogy egyetlen csiszí megmentéséért is el lehet pusztítani akár egy milliós barbár nagyvárost is! És ami azt illeti, bár a csiszík nagyon messzire jutottak a tudati fejlődésben, de az még nagyon odébb van bármelyiküknél is, hogy a következő életében tündér legyen!

—Akkor nem viszem magammal a tündérek közé. - válaszolta Deja.

—Akkor engem sem viszel, mert az én helyem a férjem mellett van. - válaszolta nyugodtan Szoraja.

—Kérlek drágám, nem hagyhatom, hogy elrontsd a szerencsédet! - ellenkezett Szangur.

—Ne aggódj emiatt, majd a következő életemben leszek tündér. Ráér!

—Ez akkor is elvi kérdés. Ekkora szerencséről nem mondatsz le miattam. - azzal Szangur nyugodtan nézve Szoraja szemébe, így szólt:

—Úgyhogy inkább én mondom, hogy majd valamikor a következő életemben találkozom veled, amikor te már tündér leszel! - azzal hirtelen kivágódott a keze, kirántotta a mellette álló Huba övéből a lézerkardot, bekapcsolta, s egyetlen mozdulattal lefejezte önmagát.

A két hedón lány sikoltozni kezdett, de abbahagyták, amikor Szoraja felkacagott.

—Ne legyetek ilyen buták, hát azt hiszitek, itt Dorán mellett olyan könnyű

meghalni, amikor apámat is feltámasztotta, pedig ő sokkal régebbóta volt halott?!
—Tényleg, hogy is támaszthatta fel, amikor a király atmanja már biztos rákapcsolódott valami más lényre? - kérdezte Rúbal.

—Még nem kapcsolódott rá senkire sem. - válaszolta Dorán. —Az atmannak is idő kell, amíg feldolgozza a „betáplált” emlékeket. Ez többnyire negyven nap körüli időtartam, de lehet sokkal hosszabb vagy rövidebb is. A király pedig nem régen halt még meg. Ami pedig Szangurt illeti... - és intett a kezével.

A többi olyan gyorsan történt, hogy nem is voltak képesek követni a szemükkel. A fénykard visszarepült Huba övébe, a kifolyt vér eltűnt, Szangur feje visszakerült a testére, mocorogni kezdett, kinyitotta a szemét...

—Azt mondtad nem avatkozol bele az emberek szabad akaratába, ha tehát én meg akarok halni, akkor jogom van meghalni! - förmedt rá Doránra.

—Na de most mondd ó Szangur, megakadályoztalak-e abban, hogy meghalj?! - nevetett rá Dorán. —Mert ugye hogy nem! Pedig kiválóak a reflexeim, sőt, sejtettem előre, mire készülsz! Meg akartál halni, hát meghaltál, rendben van. Az egészen más kérdés, hogy én feltámasztok-e egy halottat, hiszen a halottnak már nincs szabad akarata... de tessék, halj meg csak nyugodtan ha ezt akarod, megintcsak nem foglak megakadályozni benne!

—Naná, csak újra feltámasztasz, mi?!

—Muszáj. Mert én Szoraja akarátát sem vehetem semmibe, márpedig egészen biztos, hogy ő úgy akarja, hogy te élj!

—De én meg azt akarom, hogy Szoraja a tündérek közé menjen! Ott a helye, megérdemli!

—Percig sem vitás, hogy megérdemli, teljesen egyetértetek! - bólogatott Dorán.

—De én csak Szangurral együtt megyek oda! - kiáltotta Szoraja.

Megszólalt erre Deja.

—Azt hiszem elviszem akkor oda Szangurt is! Végeredményben mégis életét adta volna azért, hogy Szorajának jó legyen, és még ha sejtette is, hogy fel lesz támasztva, teljesen biztos nem lehetett ebben! De mit mondjak a tündéreknek, Dorán, te mint Világőr, javasolod Szangur befogadását?

—Igen.

—Akkor a kérdés eldőlt. Egy Világőr szavának nem hiszem hogy ellentmondának.

—Van azonban egy kis bökkenő! - szólt Dorán. —Mert el kell döntenünk mégvalamit! Azt, hogy ki megy még kettejükön kívül a tündérek közé!

—Én szívesen. - szólalt meg azonnal az egyik hedón leány.

—Nem-nem! - ingatta a fejét Dorán. —Ti túl önzőek vagytok. Nem ítélek el benneteket, de a tündérség nemcsak a henye kényelemszeretetből áll! Különb is Muji feleségei vagytok már, és Muji sem alkalmas tündérnek! És egyetlenegy csirip sem Szoraján kívül. Az emberek közül sem mehet oda senki más, még Huba és Kati sem. Csipi a déjá, és Dorita talán alkalmasak lennének a tündérségre, illetve Csipi egészen biztosan, de ahogy elnézem az érzelmeit, nem szívesen hagyná el Hubát...

—És nem veszítek sokat vele, hiszen majd a következő életemben! - legyintett a leány.

—Úgy van. Te már „biztos befutó” vagy a következő életedet illető tündérségre, nem is nagyon tudok elképzelni olyasmit, mit kéne tenned azért, hogy ne légy tündér! Tehát senki más sem lehet tündér, hanem én nem is valódi személyre

gondoltam aki felől döntést kéne hoznunk, hanem virtuális személyre gondoltam, tudniillik Kandira! Mert most ő ott lakik Szangur és Szoraja fülében. És ő egy konkrét személy!

—Neki is van atmanja? - kérdezte Rúbal.

—Hogyne volna! Van az minden etunak! Mégpedig minden etunak aki Darzsi királynő személyéből lett készítve illetve annak a másolata, ugyanaz az atmanja: az, amely valaha Darzsi királynőé volt! Ez nem is lehet másként, mert atmant teremteni nem lehet, sem nekünk Világöröknek, sem nektek embereknek, varázslóknak... más etuknak más az atmanjuk: azon értelmes lény, például ember atmanja, akiből ők digitalizálva lettek! Kandi tehát nagyon téved amikor azt mondja, hogy ő nem azonos az egykori Darzsi királynővel. Nagyonis azonos vele a lényegét illetően!

—Na de mi van akkor, ha valaki teremt egy teljesen mesterséges személyiséget! - kérdezte Rúbal.

—Nincsen azzal semmi gond: amint az létrejön, arra is rákapcsolódik egy atman, akinek olyan jellegű tapasztalatokra van szüksége! Na szóval mi legyen Kandival, azaz Darzsival, ezt kell eldöntenünk! Mert megmondom őszintén, mi Világörök nem vennénk szívesen, ha a csiszík egyszeriben elkezdenék kutatgatni a mágiát. Nem való az még nekik! A Felszínen levő űrhajó Kandijával nincs baj, az nem tud semmiről, ami idelent történt, de ez a lenti Kandi nagyonis tud sokmindenről, amiről tulajdonképpen nem lenne szabad tudnia. Azaz döntsön Kandi, mi legyen, kihangosítom a válaszát hogy mindenki hallja! A lehetőségek amik közül választ-hat, az az, hogy visszajuttatom az űrhajóbeli önmagához majd valamiképp a Szoraja és Szangur fülében levő etu kommunikátort, hogy ez gyanús ne legyen, de a kommunikátorokban levő Kandi emlékei közül kitörlök mindent ami veszélyes. Vagy megy Szangurral és Szorajával együtt Kandi is a tündérek közé, de akkor elszakad a többi Kanditól, például az űrhajóbelitől, meg a csiszíktól is!

—De hiszen az itteni sok jelenlevő úgyis tud mindent, az ő tudatukat is törlöd?

—Nem. De nekik nem is hisznek majd a csiszík, túl materialisták. Egy etu szavában viszont lehet hogy nem kételkednének.

—Megyek a tündérek közé. Szerintem ők is csiszík, csak fejlettebbek, és technika helyett mágiájuk van. - döntött Kandi.

—És távozás előtt elbúcsúzhatok Ebru Gunestől és Fifi Csekmiszentől? - kérdezte Szoraja.

—Nem. Csak megnehezítené neked az elválást, ők meg csak irigykednének feleslegesen. Menj azonnal Deja, vidd őket magaddal, Fifinek és Ebrunak pedig majd a többiek elmesélik azt, hogy mi történt veled!

—De ha elmegyek innen, ez a mindenség itt – mutatott körbe Deja – pillanatokon belül szétolvad a látától!

—Amíg én itt vagyok, addig nem. - nyugtatta meg őt Dorán.

—És kihűl a bolygó, és megfagynak az itt lakók.

—Cseppet sem, mert kitart addig a melege, amíg napközelbe ér. Sőt, a bolygó mágneses terét is módosítom úgy, hogy ne engedje át a káros sugarakat, eképp bátran lehet majd a felszínen is tartózkodni, amint valaki kibírja ott az időjárást!

—Köszönöm! - válaszolta Deja, azzal eltűnt. Eltűnt ugyanakkor Hilka, Szangur és Szoraja is.

—És velünk mi lesz? - kérdezte bátran Indijorszun király.

—Mindenekelőtt elvárom, hogy békét és örök barátságot kössetek egymással te és

a csíkosok királya! - nézett rá szigorúan Dorán.

—Miért is ne, ha ez egy isten parancsa... - vont vállat a király.

—Egy istennél azért több vagyok! - válaszolta önérzetesen Dorán.

—Ezt nem értem.

—Nem is kell. Tehát tessék egymáshoz dörgölni az orrotokat, és ezután ha valami rosszat tesz valamelyiktek a másik ellen, az nagyon megnézheti magát!

—Nem beleavatkozás-e a szabad akaratukba, hogy erre kényszerítéd őket?! - kérdezte bátran Huba.

—Nem. Mindegyikük maga is ezt szerette volna, tudom jól, csak elég hülyék ahhoz, hogy mindegyikük szégyellt kezdeményezni... No és akkor most én elbúcsúszom tőletek, de hogy megkíméljelek benneteket egy hosszú úttól, felviszlek titeket a palotába, ahol Íjallé lakik...

* * *

Alig távozott Szorajáék mellől Íjallé és Fifi Csekmiszen, a velük tartókkal együtt, az exkirálynő máris megszólalt:

—Te, mintha nem errőlfelől jöttek volna Hubáék!

—A többi ember, hogy nem erről jött? Teljesen igazad van!

—Ismersz talán egy rövidebb utat a palotába?

—Nem, de nem is oda megyünk most.

—Hogymint? Hiszen megegyeztünk!

—Abban, hogy a palotába megyünk, és elfoglaljuk. És igen, épp ezt is tesszük majd! De nem most. Ugyanis gondold csak bele kérlek: ha most odamegyünk, könnyen elfoglalhatjuk az igaz, de meg is tudnánk tartani?! Ugye hogy nem!

—De igen!

—Talán igen, talán nem, de én nem szeretem az életemet *talánokra* alapozni! Tehát arra gondoltam, előbb menjünk ki a felszínre, a csiszi úrhajóhoz, és szerezzünk onnan Kanditól lézerfegyvert!

—Csiszi úrhajó?! Ja igen, rémlik már, hogy mintha lett volna említve, hogy lezuhant egy úrhajó, és mindenki meghalt Szangur kivételével az utasai közül... na de hát az állítólag irtó régen volt!

—Mindegy, mert attól még ép. Tehát gyere csak Íjallé, nem akarok én neked rosszat, de így sokkal biztosabb a siker!

—Az biztos is! És régóta szeretnék már egy olyan csodafegyvert magamnak! Menjünk! De nem fogsz megfagyni?

—Nem. Van odakint elrejtve a kijárat közelében szkafander, ami jó nekem. Mondjuk éppenséggel nagy még az is, bár az emberek gyerekeire készült, de azért elboldogulok benne. Az örök meg úgyis elfutnak ha meglátnak téged. Vagy ha mégsem, levágod őket. Nincsenek sokan.

—Vannak örök is?

—A legtöbb kijárat közelében igen. Itt ahová megyünk, szoktak lenni.

—És a többiek, azok megvárnak majd?

—De hiszen azért vagyunk mi a főnökök, hogy engedelmeskedjenek a parancsainknak!

—Akkor mondd meg nekik, hogy amíg vissza nem térünk, addig *Babekúnes* a főnökük, az alvezér! - vigyorgott Íjallé. —A kislányban ugyanis nagyon bízom!

Nem értek még oda azonban a kapuhoz, amikor becsapódott a meteor. És ennek bizony következményei lettek: Íjallé azt sem tudta, mi történt, csak annyit vett észre, hogy hirtelen rázkódni kezd a talaj, hullanak a sziklák, aztán sötét lett... nagyon-nagyon sötét...

Iszonyatos fejfájásra ébredt. De annyira, hogy feljajdult...
Abban a pillanatban melléje ugrott Babekúnes.

—Csakhogy végre tér magadhoz, mami! Én úgy megőrül!

—Én örülök meg mindjárt, úgy fáj a fejem... Mi történt?

—Fifi Csekmiszen nekem mond, nagy szikla égből zutty le, neve meteor, bumm bele talajba, minden összepotty, kő üt meg tiedé fej, te fekszel, fejed vér, sok kifoly, én van nagy sírás, meghal királyi anyum enyimé, de Fifi Csekmiszen mond te nem halod meg magadat, csak kell sokat pihen, ő megy ki, ott kin beszéli Kandit, és jön vissza hoz orvosság és fejed beköt, és akkor visz téged ide palotának beléje, és te itt feküdtöd magad egy hét és még néhány nap!

—Hú, akkor értem már miért vagyok ilyen gyenge: eszerint legalább tíz napja semmit nem ettem!

—De igen, te esz és isz! Bár eszik nem van sok. Te isz leves sok, én csinál, sok zsírosa úsz rajta, hogy te nem legyengül! Persze így is gyengülösz le de nem annyi azért. Jó leves, finom, én tud azt hogy kell másik anyu enyimé tanít, és most van mi gazdag, nagyon gazdag, és tetem bele legfinomabb, patkányoké övéjük agyvelő, meg nyers gyíktojás, meg...

—Jó, jó, elég, figyelj, nagyon szeretlek, de talán jobb ha nem tudom mi mindent nyelettél még velem, amíg ájult voltam! És fogadd elismerésemet! Iszonyatosan beszélsz csiszí nyelven, de legalább úgy nagyjából azért már el tudsz mondani mindent, amit akarsz! Ki tanított?

—Ki más, mint Kandi?! - és Babekúnes megütögette a bal fülét. —Fifi mond, hogy te mond neki mielőtt a kő tiedé fejrepotty, hogy én vagyok alvezér amikor te mensz kifelé, mert te bennem megbízod magadat mami, és amikor te ájult földrepotty akkor mond hogy én vigyázom te, mert ő megy ki orvosság, és akkor jön vissza és hozza is aztat, meg hoz nekem fülembé kis Kandi! Mert azt mondta hogy most te ájulod magadat tudsz neki segíteni nagyon nem, ő nem éri rá veled hogy élsz-e vagy meghalod magadat, neki van dolga hogy kiírt minden papot nagyon és foglalja a palota, és akkor én kell tudd hogy beszélem veled ha te térnél magadsághoz, és nekem ehhez kell tud nyelv de én nem tud de majd Kandi megmondja nekem a fülben hogy te mit nyöszörg ha téred magadhoz! De te nem térsz. De én közben állandóan csak tanulja a tied nyelv Kanditól! És nekem ő nagyon tetsz! Én már van nagy és fontos és csiszí, mert nekem van saját Kandi, pedig az van senki barbárnak saját övéje, csak annak aki csiszí, Kandi azt mond! És ha én valamit nem ért tőled, azt Kandi fordítja azonnal le!

—És Fifi Csekmiszen jól halad a hódítással?

—Persze, mert aki nem elismer hogy ő legfőbb úrnő, az sutty-sutty, és kész!

—Mi az a sutty-sutty?

—Hát ez! - és Babekúnes mutatta, mintha egy pisztolyt fogna. —Sutty-sutty, és lelő lézerpisztoly!

—Hát hozott azt is?!

—Persze, természetesen!

—De mi az hogy legfőbb úrnő, én vagyok az, úgy egyeztünk meg!

—Te nem vagy legfőbb úrnő, te van még nagyon beteg! De majd ha téred magadhoz jobban, akkor majd leszel te a legfőbb! Fifi Csekmiszen nem akar elvenni tőled Nagykristály, nem kell féld magad, hozott is neked lézerpisztoly, itt van ágyad mellett, tessék!

—Ez megnyugtató... bár nagy könnyelműség, mert bárki ellophatta volna!

—Az nem lehetőség, azért vagyok én itt melletted!

—Mert meg is tudnád védeni a testemet vagy a pisztolyomat!

—Persze! Ha jön valaki és akar rossz, akkor én sutty-sutty!

—Mire te előhalászod a lézerpisztolyt az ágyam alól...

—Minek halász elő vagy után?! Használ enyimé magamé! - azzal Babekúnes előrébb lépett, hogy Íjallé láthassa a derekát is. Pompás pisztolytartó öv volt rászíjazva, igazi csiszí minőség, bár pótllyukat kellett rá fűzni, mert eredetileg nem gyermekméretre tervezték. És benne egy Babekúnes méretéhez képest óriási lézerpisztoly pompázott. Most a kislány előrántotta, és úgy pörgette meg, mint a földi westernfilmekben a cowboyok a coltot. Majd a következő pillanatban megállította a pörgést, és azonnal célra tartotta a pisztolyt, egyenesen Íjallé homloka közepére. —Lát mami?! Én tudok ezt használni jól!

Íjallét a hideg is kirázta.

—Azonnal fordítsd el felőlem, és *soha* ne fogd rám, ha azt akarod, hogy a mamid legyek továbbra is! - kiáltotta zengő hangon. Ettől persze még jobban megfájdult a feje.

—Bocsánat... - szepegte Babekúnes, majd ezt kérdezte, hogy lecsendesítse Íjallét:

—Hozzak inkább neked finom patkánytej?

—Valami ehető nincs?! - kérdezte nyöszörögve a nő, akinek a patkánytej gondolatára is felfordult a gyomra, pedig nem tartotta magát finnyás alaknak.

—Ehető? Hiszen az ehető, én is azt isz gyakran... Á, persze, persze, milyen buta én, hát hiszen volt hoz úrhajóból sok konzerv! Mindjárt bont neked!

Így aztán eszegetve és beszélgetve eltelt vagy egy óra, majd megjelent Fifi Csekmiszen, aki elmondta, hogy lényegében mindenütt ők az urak már. Tíz lézerpisztolyt hozott Kanditól, ebből nyolc maradt náluk, mert kettő Babekúnesnek és Íjallénak lett adva, s e nyolc fegyver bőségesen elegendő volt ahhoz, hogy minden ellenállást megtörjenek. Pláne mert elterjedt a nép közt, hogy a meteorkatasztrófát is a jégszörnyek csinálták direkt, s ha nem engedelmesskednek nekik, beomlasztják az egész világukat, minden barlangjáratot!

—Kihírdettem, hogy a rabszolgák szabadok – számolt be Íjallénak Fifi – és senki nem mert nyikkanni sem, miután meglátták a korábbi ellenkezők tetemeit!

—Azokkal mi lett és hányan voltak?

—Mi lett volna velük, sutty-sutty, ahogy Babekúnes elnevezte a dolgot! Aki ellenkezett, azt lesuttysuttyoltam. Akiben nem bíztam, azt is. Akinek nem tetszett a pofája, azt is. Mire befejeztem, le lett suttysuttyolva valami háromezer. Nem nagyon számoltam... most már csend van, béke és nyugalom!

—Több mint háromezren ellenkeztek?!

—Dehogy, azok nem voltak háromezran sem! A többinek, mondtam már, nem tetszett a pofája, vagy nem bíztam bennük. Többségükben papok voltak, tudod.

—És honnan kerítettél megbízható embereket... akarommondani csiripeket ide a palotába például?

—Ugyan honnan máshonnan, mint a Fény Szolgái közül! Többségük csiktalan csikos. De velem van Szujió is, gondolom ugyan hogy csak ideiglenesen, amíg

Raszkar vissza nem jön, de ezalatt ő volt a legkiválóbb hadvezérem!

—Járasképtelenül?

—Ugyan már, elcipeltük az űrhajóhoz, és ott Kandi meggyógyította!

—Ha már Kandinál tartunk, először is adhatnátok az én fülembe is egy olyan morzsát, ami által szót érthetek vele, aztán meg hogy lehet az, hogy ha volt odakint egy sérült csiszí űrhajó, azt a csiszík nem fedezték fel, amikor itt röpködtek a bolygó körül?

—Etu kommunikátort majd kapsz, a kérdésedre a válasz pedig annyi, hogy amint Kandi mondta nekem, az ő valami rádiónak nevezett egysége tönkrement a balesetkor, csak egészen kis távolságokra képes vele sugározni, az űrhajó pedig olyan helyen van amit nehéz észrevenni, és a csiszík nem is kerestek szándékosan űrhajót erre, nem vették észre tehát! Elvégre nem térképezték fel az egész felszínt!

—És Pucsakaci nem jelentkezett a Kukkolóból?

—Nem. Különben meg nem is hiszem, hogy fog jelentkezni.

—Ezt hogy érted?

—Úgy, hogy mindent pontosan tudok arról, hogy mi a Kukkoló, mert volt, aki elmondja nekem! Csakhogy ez a valaki azt is elmondta, hogy a sátor ahol te is íjallé a szereplőkkel tartózkodtál, megsemmisült, mert épp azt találta telibe a meteor. No és szerintem ebből az fog következni, hogy Pucsakaci majd iderepül, látja a sátor helyét, azt hiszi majd, hogy mindenki meghalt... és ekkor elrepül! Benneteket nem is fog keresni.

—Hát, ez még nem tragédia végeredményben... de ki volt az, aki elmondott neked mindent, máris visszatértek a társaim a Középpontból?

—Dehogy. Hanem ismerkedj csak meg velük, bár négyőjük közül kettőt gondolom már ismersz... - azzal Fifi Csekmiszen tapsolt, s erre belépett Íjallé szobájába egy csirip nő, egy csirip férfi, valamint Dűseví és Duklippa!

A két embert már ismerte Íjallé, természetesen, de most megismerhette a csirip nő személyében Ebru Gunest is. A csirip férfit pedig úgy hívták, hogy Kudűjszen. Már amennyire a nevét képes volt kiejteni Íjallé...

—Már az űrhajóból visszatérőben futottam össze Dűsevivel és Ebru Gunessel – magyarázta Fifi – és Ebru Gunest természetesen ismertem korábbról is! Kiderült, hogy odakint Dűseviek megtalálták őt, megmentették a fagyhaláltól, azután vissza akart jönni velük, hogy segítsen Szorajáékon, eképp nem voltak a sátorban a meteortalálatkor. Aztán mégsem volt egyszerű az útjuk, mert Duklippa szakadékba esett... és én nagyon bízom Ebruban, azonnal alkalmaztam is afféle mindenes jobbkezemnek, mondhatom kiváló nő, kiváló, bizony! Megadtam neki a birodalmi nagyhercegnő címet, amire már különben születésénél fogva is jogosult, de ezt még persze jóvá kell hagyd te is.

—Máris jóváhagytam! - intett bágyadtan Íjallé. —De figyeljetek, nem sokáig bírok már ébren maradni, gyorsan mondjátok a lényegét!

—Hát, volt még annyi lézerpisztoly hogy Ebru is kapjon egyet, adtam neki, Dűsevinek nem, de tőle úgyis félnek mert jégszörny... kiválóan megvannak együtt, és szerintem Dűseví szerelmes Ebruba hogy jobban sem kell! Bár esküvő még nem volt, azzal meg kell várni egy ünnepélyes alkalmat, ahhoz meg az kell, hogy felépülj, Íjallé!

—De hiszen Dűsevinek van már felesége! Mit szól ehhez Duklippa?!

—Semmit! - nevetett Fifi. —Tudod két nap sem telt el, s hírt kaptam róla, hogy

állítólag az egyik kis faluban is felbukkant egy jégszörny. Rögvest arra gondoltam, hogy Duklippa lesz az, aki megmenekült, s igazam volt, mert kiderült hogy a szakadék alján folyó volt, emiatt nem törte össze magát, csak félig megfulladt. De egy csirip kihúzta, ő, Kudüjszen! - mutatott a csirip férfira. —És tudnod kell, Íjallé, hogy ez a Kudüjszen a környék réme volt, mert állandóan nőket erőszakolt, de sosem tudták elkapni. Persze amint kihúzta Duklippát, azonnal megerőszkolta őt is, pláne mert Kudüjszen a nagy nőkre bukik, no és ekkorát még sosem látott...

—És Duklippa nem verte agyon, amikor rendbejött?! - ámult Íjallé.

—Hogy én őt?! *Soha!* - kiáltotta Duklippa, és szerelmes mosollyal az arcán simogatta meg a csirip férfi fejét. —Íjallé, tudd meg, hogy életemben először élveztem a szexet! Ezek a csiripek remek fickók, és azóta megtudtam, hogy mindegyiküknek sokkal nagyobb a farka, mint az emberférfiaké, de hát hiába, már a régi bölcsesség is azt mondja, hogy kis ember nagy bottal jár... és Kudüjszen férfiasága még a csiripek közt is különösen nagy! Ha feláll, majdnem a nyakáig ér neki, úgy bizony! Ó, én olyan boldog vagyok azóta is, hogy rátaláltam! Szinte állandóan csak páruzunk azóta is, mert ő képes ám naponta nyolcszor-tízszer! És persze azóta nem erőszakol más nőket sem, minek is, amikor itt vagyok neki én! És büszke, hogy micsoda nője van neki, hogy ő milyen pompás férfi, mert roppant megtiszteltetés neki, hogy egy jégszörny-nő lett a felesége!

—De beszélni sem tudsz vele!

—Tanulja már a nyelvet, különben is, nem a dumájába szerettem bele, nem a szájába, hanem egészen más testrészébe!

—De Duklippa, hiszen te a saját vallásod szerint férjes asszony vagy, és a férjed Düseví!

—De Kudüjszen olyan csodálatos férfi, hogy érte lemondok vallásról, mindenről, különben is, látom ám hogy Düseví állandóan csak ezt a kis girnyó Ebrut falja a pillantásával, de meg Düseví úgyis eljátszotta a férji jogait felettem, amikor nem engem mentett meg, hanem ezt a csirip nőt... ez így lesz a legjobb mindenkinek! Düseví nem bánja, én sem bánom, hát akkor?!

—De a papjaitok nem adnak majd össze benneteket!

—Tojok rá, nem is megyek vissza a Barganra, minek azt, csak gúnyolnának! Hanem figyelj csak Íjallé, megbeszéltük ezt Düsevivel mi ketten: mi elismerjük, hogy e bolygónak te vagy a királynője, amennyiben te kinevezel minket herceggé és hercegnővé, adsz nekünk sok pénzt meg mittudoménmit ami kell a hercegeskedéshez errefelé, és mint a legfőbb hatalmasság, összeadsz mindkettőnket a maga párjával: Düsevít Ebruval, engem pedig Kudüjszennel!

—Semmi akadály, de akkor már ha ilyen nagy köztetek az egyetértés, miért nem alapítotok egy spéci csoportot, hiszen te meg Düseví, az egy embernő és emberférfi, van hozzá két csirip is már, s ekkor házasság sem kell!

—De a hercegi cím igen! - szólt mohón Düseví.

—S akkor is akarok egy fényes esküvőt! - követelődözött Duklippa.

—Részemről nincs akadály. De most pihennem kell! - hunyta be Íjallé a szemét.

Teltek-múltak a napok. S egyszer aztán az a pillanat is elérkezett, amikor váratlanul megjelent a palotában a spéci csapat s a többiek, lényegében majdnem mindenki, akik elváltak Íjallétól mert a Középpontba igyekeztek – épp csak Szoraja és Szangur hiányoztak, no meg természetesen Hilka!

Felbukkanásuk igazán váratlan volt, tekintettel rá, hogy a palota őrei nem is látták belépni őket – egyszerűen mert nem is léptek be. Dorán az Íjallé betegszobájával szomszédos, üres terembe teleportálta őket, s ő maga máris eltűnt. Innen aztán hőseink beléptek az első szomszédos szobába – s máris megtalálták az ágyban fekvő, még mindig nem teljesen egészséges, de már sokkal jobb állapotban levő Íjallét!

Bár Íjallé állapota épp e pillanatban feltűnően sokat javult. Ez nem is csoda, azaz, inkább úgy kéne mondani, ez természetesen tömény csoda: mert amint idehozta a többieket, Dorán az eltűnése előtti másodpercben mintegy mellékesen meggyógyította a szomszédos helyiségben fekvő Íjallét! Mert miért is ne örvendjen egészségesen a barátainak... de olyan alaposan meggyógyította, hogy Íjallé egyik lábujján korábban volt egy jókora szemölcs, ezt is eltávolította, s volt Íjallénak egy lyukas, de még nem fájó foga, aminek hibájáról ő maga sem tudott, most ez is megjavult. Egyben eltűnt testéről minden sérülés is, amit korábbi kalandjai során szerzett.

—Hát ti?! - ámult Íjallé. És e rövidke kérdésre bizony rém hosszú válasz következett, mert a jövevények beszámoltak neki mindenről ami velük történt, ezután persze Íjallé mesélt el mindent...

Aztán hogy ezzel is megvoltak, következtek a dolgos hétköznapiak. Szó szerint dolgosak! Mert most már kissé gyanús kezdett lenni nekik, hogy Pucsakaci ennyi idő alatt még mindig nem jött el értük egy úrhajóval! Igaz, ha jött is de látta a meteorbecsapódás nyomát, gondolhatta valóban, hogy mindegyikük meghalt – na de akkor is kell tudjon a korábban a sisakkamerák által sugárzott felvételek alapján annyit, hogy e bolygó belsejében valami nagyon fura kis lények élnek, s ekkor már rég tömegével kéne hogy itt hemzseljenek a csiszik!

De senki nem kísérelt meg semmiféle behatolást a mélybe. Úgy tűnt, e bolygó abszolúte senkit nem érdekel a Barganon, se a csisziket, se Pucsakacit, senkit!

Mindenesetre Íjallé úgy vélte, amit tud, megtesz az itteniek civilizálásáért, már csak a saját kényelme érdekében is! Nagy munkára fogta az alattvalóit: a legközelebbi kijáratától kezdve a felszínen fedett folyosót építtetett egészen a lezuhant csiszi úrhajó bejáratáig, hogy ezután már fagyoskodás nélkül lehessen oda bemenni! Persze, így sem volt meleg a hosszú folyosóban, semmiképp sem több, mint plusz öt fok, de ezt már ki lehetett bírni mindenféle űrruha nélkül, pusztán jó melegen felöltözve is.

A folyosó nem volt nagyon széles, alig öt lépésnyi csak, de igen hosszú, s bizony nem is mindig vízszintes, azaz sokáig építtették azt a csiripek, akiknek ráadásul kegyetlen hidegben kellett robotolniuk e munkáért! De Íjallé talált megfelelő munkaerőt: bár Fifi Csekmiszen elvégezte a „piszkos munka” nagyját, azért akadtak még bőven mindenféle galád bűnözők a csirip társadalomban, meg olyanok is akik lázítottak Íjallé uralma ellen, és a rabszolgaság korszakát éltették – ezeket Íjallé egyszerűen kényszermunkára ítélte agyonveretés helyett. Mentek a folyosót építeni...

S ezután Íjallé az úrhajó Kandijának segítségével nekikezdt a csiripek civilizálásának és technikájuk felfejlesztésének is. Ebben a fő szervező különben Jikokúnó Kányi és Fifi Csekmiszen volt, de rengeteget dolgozott az ügy érdekében Babekúnes is. Hamarosan már idefent is kigyulladt mindenfelé a villanyvilágítás,

aholis az izzólámpákat az elektromossággal serkentett különleges kristályok helyettesítették. És várták a csiszi űrjárműveket, melyek azonban egyre csak késtek és késtek...

Annyira sokat késtek, hogy nem győzték kivárni, s megtartották a Nagy Egyesített Esküvőt, ahogy az eseményt tréfásan elnevezte Asinó. Ezen alkalommal egybekelt Düsevi és Ebru Gunes; Duklippa és Kudüjszen; Raszkár is egy pár lett sőt inkább nem „egy pár” hanem „egy hármas” Asinóval és Szujióval; természetesen hasonlóképp „egy hármas” lett Rúbal, Jíkokúnó Kányi és Csili; s ezen alkalommal hivatalosan csatlakozott a Huba-féle spéci csoporthoz néhány nő, és férfiként a Gyönyörök Termének egykori tulajdonosa is. Természetesen a két hedón lány is újra igent mondott Mujtinak.

Ezek a házasságok persze már korábban megkötöttek számítottak, de mégis más volt ez ám most, nagy ünnepséget rendezve az ügynek! Szerették volna ha ezen Pucsakaci is részt vesz, vártak rá három hónapig is, de Pucsakaci csak nem és nem érkezett meg! Megtartották hát nélküle...

—Pedig biztos szívesen filmrevette és leadta volna a VTV-ben! - mormogta az esküvőn Rúbal.

—Talán meghalt. - találgatott Düsevi.

—Ugyan miben!

—Mittomén, krónikus tüdőlőtyögés és májhápopogás... vagy talán megpukkadt mérgében, mert elvesztünk és nem tud pénzt keresni velünk...

—Ne undorítóskodj, nem szép dolog más halálával viccelődni! - parancsolta Babekúnes, aki eddigre egész tűrhetően megtanulta már a csiszi nyelvet, bár néha még hibázott. És Düsevi nem merte letorkolni a kislányt, mert tudta hogy igen nagyon kedveli azt Íjallé, mindenesetre messze jobban mint őt, Düsevit... sőt, saját felesége, Ebru Gunes is nagyon összebarátkozott Babekúnessel! Különbösen is, Babekúnesnél ott van még most is a lézerpisztoly, le nem tenné semmiért sem, és egészen biztos, hogy nem szívbajos fajta a kislány, és merné is használni... Ezért csak ennyit válaszolt:

—Eh, nem gondoltam úgysem komolyan, nincs annak semmi baja, hamis pénz nem vész el, és tolvajba nem csap a mennykő...

E lakodalmon az is megtörtént, hogy a feltámasztott Indijorszun Dörmekorku király teljesen hivatalosan átadta a hatalmat Íjallénak. Ez nem úgy történt, ahogy a Földön történt volna, a korona átadásával, hanem úgy, hogy beleült a Nagykristályba, majd onnan kiszállt, és beültette oda maga helyett Íjallét. Íjallé egy darabig töprengett rajta, beleegyezzen-e ebbe a színjátékba, hiszen a tényleges hatalom már hetek óta az övé volt, és nem szerette volna ha az a látszat, hogy a hatalomhoz nem önmaga képességei által jutott. Aztán mégis beleegyezett, mert egyrészt valóban nem ő maga szerezte meg a hatalmat, hiszen a fejét ért ütés miatt egyfolytában csak lábadozott, sőt, abba majdnem belehalt, amíg Fifi Csekmiszen mindent elvégzett helyette! Másrészt, számított rá, hogy idővel okvetlenül megjelennek itt a csiszik, s akkor jó ha van jogalap, amire hivatkozhat: itt kérem ő teljesen jogosan királynő, mert átadta neki a bolygó kormányzását a törvényes benszülött király!

Másnap aztán elgyikagoltak a folyosón a csiszi űrhajóhoz, mert ott mégiscsak kényelmesebb, mint a palotában, sőt amiatt is, mert Asinó szólt, hogy neki nagyon olyan érzése van ám, hogy megfogant Raszkártól! És szerették volna

e tényt megerősítve látni, márpedig az úrhajóban volt röntgenkészülék is, ami még működött, s gondolták, ott Kandi majd megvizsgálja a csirip leányt.

—Mit szólsz különben ehhez a fejleményhez, papocska?! Apa leszel! - kötekedett vele Íjallé.

—Ne piszkálj már engem, nem tartom már magamat papnak!

—Nocsak! Nem ám hogy tán megjött a józan eszed?!

—Hogy a csudába ne, amikor egy igazi Világőrrel találkoztam! Tudd meg, hogy én már azt hiszem, amit ő mondott nekünk odalent!

—Ez még mindig jobb, mint amit korábban hittél, de tudod, én viszont azt se tudjam higgyem-e vagy sem azt a hihetetlen históriát!

—No igen, te nem voltál ott. De engem nem is érdekel, hogy te hiszed-e vagy sem. Valószínűleg a csiszík sem fogják elhinni, de ez így is van jól, mert a Világőr is így akarja! Mindenesetre én ha pap vagyok is, de már ennek a vallásnak a papja; ha úgy tetszik Drás és Mácsi vallását követem, de ebben a formában, ahogyan tehát azt Dorán kibővítette!

—Nem szabad követned, ha a Világőr nem akarja, hogy ez kiderüljön!

—Eh, neki az mindegy, ő csak azt nem akarja, hogy a csiszík a mágiát kezdjék el kutatgatni; azt meg úgysem mutathatom meg nekik, mert én magam sem tudok varázsolni, de szerintem akkor se hinnék, ha a saját szemükkel látnák! No de ne is vitázzunk ezen, itt vagyunk már az úrhajónál, lépünk be!

Odabent aztán meglepő hírrel fogadta őket Kandi.

—Két órával ezelőtt úrkompot láttam leszállni egy hegy mögé nyugat-délnyugat irányban! Amennyire megítélhettem, nem csiszí építésű volt, bár ebben biztos nem lehetek, mert nem tudom a mostani csiszík milyen úrhajó-szabványt alakítottak ki. De úgy első becslésem szerint nem csiszí, mert elég primitív kivitelezésűnek tűnt!

Több sem kellett hőseinknek, s azonnal indultak a mondott irányba! Mind biztosak voltak benne, hogy Pucsakaci lesz az. Csak azt nem tudták, miért nem a régi táborhelyükre érkezett.

—Talán babonás – vont vállat Rúbal – fél, hogy odaesik egy új meteor, és őt is belepaszírozza a talajba!

—Na de mi értelme van annak, hogy máshol leszálljon, és miből gondolja, hogy ennyi idővel később még élünk?! Előbb miért nem jött?! - értetlenkedett Dorita.

Hamar megtudták. Kiderült, hogy valóban Pucsakaci érkezett meg, de nem ám egyedül: népes csapat szorgoskodott az úrkomp körül, javában pakoltak ki ott mindenfélét... többek közt egy nagy sátrat, terepjárót, élelmiszertartalékokat...

—Nem hiszek a szememnek! Csak nem úgy van az, ahogyan gondolom?! - kiáltotta Íjallé.

Pedig úgy volt! Egy újabb Kukkoló közepébe csöppentek! És persze ezen új műsor szereplői sem hittek a szemüknek, a legkevésbé azonban Pucsakaci hitt a saját szemének... na de ő legalább mindent filmre vett, mintegy rutinból. Mekkora szenzáció lesz, mégis élnek az előző Kukkoló szereplői, akiket mindenki halottnak hisz rég, és még valami idegen lények is vannak velük!

Kiderült ugyanis, hogy Pucsakaci attól kezdve hogy itt hagyta őket a bolygón, egyetlen kockányi filmanyagot sem kapott tőlük! Ezt pedig az okozta, hogy rögvést amint ő startolt, egy mikrometeorit telibe találta az odafenti műholdat, ami a sisakkamerák adását közvetítette volna a Barganra. A műhold

ettől még nem semmisült meg, de az adórésze teljesen tönkrement. És erről Pucsakaci tudomást sem szerzett, csak két héttel később, amikor meg kellett volna érkezék hozzá az első híryanag – de nem érkezett meg! Ekkor természetesen azonnal elrepült ide, látta mi a helyzet a műholddal, azt lecserélte egy jóra, sőt biztonság okáért ezúttal egy tartalékot is pályára állított – de hiába, mert azt is látta, hogy egyetlen szereplőjét sem találja. Észrevette azonban a nagy krátert, s rögvést arra gondolt, hogy a meteor mindenkit elpusztított!

Nem tehetett mást, szervezett egy újabb Kukkolót, bár ezúttal nem is volt már annyi jelentkező rá, mint korábban... kezdett kissé rossz híre lenni! Pláne mert ugyanarra a bolygóra szervezte ezt is, ahol már egy teljes szereplőgárda a halálát lelte...

De azért összejött így is a létszám. S most itt vannak a régiek is! Az elmondott okok miatt Pucsakacinak eddig fogalma sem volt a csiripek létezéséről, persze a csiszík sem tudtak róluk. Na de most ez gyökeresen megváltozott...

És Íjallé kegyetlen volt.

—E bolygó az én felségterületem! - jelentette ki elszántan. —A Kukkoló forgatását engedélyezem e helyszínen, de arról szó sem lehet, hogy te Pucsakaci bárkinek is nyereményül felkínáld, mert e bolygó már az *enyém*!

—Na de ez az én tulajdonom, a csiszík nekem adták!

—De a csiripek királya nekem adta, s az övé volt, nem a csiszíké, mert a csiripek sokkal előbb itt voltak már, mint a csiszík! És szerintem a csiszík is elismerik a csiripek jogát a bolygóra, mert a csiszík még soha senkitől nem vették el a bolygóját, egyetlen néptől sem, legfeljebb az ott uralkodó társadalmi formát változtatták meg! Kész vagyok ha kell, fegyverrel is érvényt szerezni a tulajdonjogomnak, ha birtokháborítást követsz el! - vette elő Íjallé a csiszí sugárpisztolyt.

Pucsakaci csak nevetett.

—Ne hőzöngj, Íjallé, mert eszem ágában sincs ölre menni veled! Én azonnal kész vagyok elismerni a tulajdonjogodat, egyetlen feltétellel...

—Nincsenek feltételek!

—De vannak. Azaz, csak *van*, mert tényleg nem többről van szó, csupán egyről. A szemem, sőt, a kameráim láttán ismételve meg a hatalomátadási cécót a csirip király, és ugyanekkor minden szereplőtársad is ismerje el, hogy tied lehet a bolygó, ők nem tartanak igényt rá! Ekkor részemről rendben az ügy, s még örvendek is a történeteknek!

—Jó. - bólintott Íjallé. —Legyen neked, Pucsakaci!

Hamar filmre vehetett Pucsakaci mindent, sőt ezután bemutatták neki a bolygómélyi világ érdekességeit is, még a gyakagolást és a nagy pókokat is. És Pucsakaci csak filmezett, filmezett... meg elmesélték neki az élményeiket is a szereplők... és Pucsakaci csak boldogan mosolygott, és láthatóan cseppet sem bánta, hogy oly sok érdekes jelenetről maradt le, például Csili megtalálásáról. A végén aztán Rúbal meg is kérdezte, mitől ilyen fenemód elégedett. S Pucsakaci ezt válaszolta neki:

—Hát már hogyan lennék elégedett! Ez a legsikeresebb Kukkolóm, amit valaha is csináltam!

—De hát már hogy is mondhatasz ilyet, hiszen egyetlen reklámbetétet sem tudtál eladni!

—Kit érdekel az, majd lesz nekem bevételtem ilyesmiből bőven a következőben! És tudod miért?

—Nem, de nagyon szeretném megtudni!

—Akkor hallgass ide, fiam! Ez a Kukkoló a létező legjobb reklám nekem, és a többi műsoromnak! Tudod, az emberek kezdtek kissé sötét alaknak tartani engem már az utóbbi időkben, mert eddig mindig úgy volt, hogy soha senki nem nyerte meg nálam a fődíjat, ellenben szereplőim egy része rendszeresen eltűnt!

—Hilka most is eltűnt, meg Szoraja és Szangur is!

—Szoraja nem érdekel mert csirip, Szangur meg pláne nem érdekel mert csiszí, és hivatalosan több mint ezer éve meghalt, amikor eltűnt az úrhajója! Szerintem a csiszík azt sem fogják elismerni, hogy egyáltalán feltámadt volna itt valaha is. Hiszen ezt még Kandi sem tanúsíthatja! Mert Kandinak az a része aki beszélt vele, szintén eltűnt, te mondtad! Szóval itt a nézőimet csak Hilka érdekli, de ő eleve azért is vállalta a szereplést a Kukkolómban, hogy *tűnjön el*, mert a tündérek közé akart állni – az ő eltűnése tehát várható is volt, teljesen jogos, az nem eltűnés, hanem *jutalom*, mert ha úgy vesszük, Hilka nyert, megkapta amiért eljött hozzám szerepelni! Na de nemcsak ő nyert, Rúbal! Te is nyertél, mert lett két pompás, különleges nőd is, és izgalmas élményekben volt részed! Nyert a spéci csoport minden tagja is, mert ahogy akarták, találkoztak élő tündérrel, előbb Hilkával, aztán meg egy másikkal is odalent, ráadásul meglett az örömük is, mert még egy faj lényeivel bővíthették a csoportjukat! Én nem értem ez miért olyan nagy boldogság nekik, de ők így gondolják, hát legyen nekik! Láthatóan repesnek az örömtől! De Raszkár is boldog, mert neki is lett két csirip nője, sőt ha akarná, lehetne még akárhány is, emellett teljesen belebolondult ebbe az újmódi újjászületéses vallásba, s úgy néz ki ha visszaviszem a Barganra, pap lesz újra, de már Drás és Mácsi egyházában... azaz ő is boldog, mert ő is nyert! Bizony hogy nyert, mert el kell ismerd a saját tapasztalatodból, két remek feleség egyszerre, az bizony nagy nyeresemény!

—Az én feleségeim biztos! - ölelte át őket Rúbal, mert épp mellette állt Csili is és Jíkokúnó Kányi is.

—Muji is nyert, mert lett két extrakülönleges nője, a két hedón lány, és ha akarja, olyan bivalyerős, hogy fél kézzel megemeli egy teherautót! A hedón lányok is boldogok lehetnek, mert kaptak férjet, még ha fejenként csak egy fél férjet is, de őszintén szólva amilyen önzőek, nem is érdemelnek többet, szerintem ennyit se... azaz érdemeikhez képest így is túl lettek fizetve! Düsevi is boldog, mert van egy pompás felesége, és herceg lett, gazdag lett... Duklippa is boldog, mert ő is gazdag lett, meg hercegnő, s ami neki a legfontosabb, végre talált valakit, akivel élvezi a szexet... ez pedig tényleg nagy boldogság tud lenni, ha végre összejön valakinek! Íjallé pedig aztán a legboldogabb lehet mindenki közt, mert övé a fődíj, az egész bolygó! Azaz ez életem első Kukkolója, ahol mindenki nyert, s még a fődíjat is megnyerte valaki, s ez nekem roppant reklám! Azaz, még én is nyertem! Elárulom neked Rúbal öcsém, van nekem egy regényíró ismerősöm. Tudod, hogy ő mit mondana erre ami itt történt? - kérdezte nevetve Pucsakaci.

—Mit mondana?

—Azt, hogy „abszolút hepiend”! - kacagott széles jókedvében a médiacézár.

Vége

Elkezdve: 2006.09.10., 13 óra 24 perc

Befejezve: 2007.02.04., 23 óra 49 perc

